HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 1 Tửu quỷ

Trời vào thu lâu rồi, lá vàng nhuộm ửng đầu cây và trải dần trên mặt đất.

Ngay ở đầu đường có một tòa trang viện khá lớn, nhưng vẻ đồ sộ của nó lại giống như cây cỏ mùa thu, nghĩa là trông vào dáng sắc thì tòa trang viện này cũng đến thời kỳ tàn tạ.

Hai cánh cửa lớn màu đỏ đã xậm màu, y như đã trải qua một quãng thời gian không người mó tới, hai vòng khoen cũng bắt đầu rỉ sét.

Bên trong vòng tường cao mút dấu vôi lỗ chỗ nhiều nơi, không nghe một tiếng động nào để chứng tỏ rằng đang có người trong đó, thỉnh thoảng tiếng chim rời rạc chiều thu càng làm cho không khí thêm phần xác xơ hoang vắng.

Nhưng, nghe đâu tòa trang viện này cũng đã có một thời huy hoàng, nơi đã sinh ra bảy vị thám hoa, ba vị tiến sĩ, một trong bảy vị Thám hoa đó lại là một con người hào phóng vang danh hiệp sĩ.

Mười năm trước dây, tòa trang viện đã có một lần thay đổi chủ nhân và hai năm trước đây, nơi trang viện này đã xảy ra nhiều chuyện kinh động võ lâm, đã có rất nhiều cao thủ thành danh tánh thân trong tòa trang viện ấy, khi người chủ cũ sau bao nhiêu năm bỏ ra vùng quan ngoại trở về.

Cũng tròn hai năm trước đây, sau giai đoạn huy hoàng và kinh động ấy, tòa trang viện bỗng như trầm lặng, người chủ nhân mới sau này luôn cả người chủ cũ trước kia, không biết tuyệt tích về đâu.

Từ đó, thiên hạ vụt lên truyền thuyết, một truyền thuyết đáng sợ, người ta xì xầm to nhỏ, bảo đó là tòa nhà hung hiểm mang đầy chết chóc.

Bất cứ một người nào, hoặc cao tăng, hoặc kỳ sĩ hay mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, cứ đã đặt chân vào tòa trang viện ấy thì kể như chung cuộc của kiếp người, nếu không mang thảm họa thì cũng sẽ mãi mãi gian truân.

Bây giờ, nơi tòa trang viện đó, ngày cũng như đêm không còn tiếng huyên náo ồn ào, ánh sáng cũng theo đó mà tắt ngấm, chỉ có phía lầu nhỏ ở phía sau đâm về còn le lói một ngọn đèn.

Nhìn vào ngọn đèn le lói suốt đêm ấy, người ta bảo đó là ngọn đèn chờ đợi, nhưng không biết người trên lầu nhỏ ấy là ai và chờ đợi

người nào?
Sau tòa trang viện đồ sộ mà vắng tênh ấy có một con đường dài đất hẹp, mùa nắng thì bụi bốc mù mịt theo gió, mùa mưa thì lầy lội miên man, vòng tường của tòa trang viện quá cao làm cho con đường dài đất hẹp ấy như không giờ thấy được ánh mặt trời.
Nhưng, bất cứ một nơi ti tiện nào, một nơi ẩm thấp đến mức nào cũng vẫn có người chui rúc.
Cũng có thể họ không còn nơi nào khác, mà cũng có thể họ đã chán ngấy cảnh phồn hoa, nên tìm cách để sống một cách âm thầm lặng lẽ.
Ngay trong con đường hẹp ấy có một gian tửu điếm, đáng lý phải gọi là "quán ốc" thì đúng hơn, nhưng vì ngoài những thức ăn đạm bạc rẻ tiền còn có mấy gian phòng tồi tàn ở phía sau dành cho khách lỡ đường tạm nghỉ, nên buộc lòng phải gọi nó là Tửu Điếm.
Chủ nhân của gian "Tửu điếm" này là một lão già lưng gù xơ xác như chiếc quán, không biết ông ta tên gì, chỉ nghe người ta lấy họ lão riết thành tên và luôn luôn khi gọi, người ta lấy cái lưng gù của lão kèm theo, người ta gọi lão là "Lão Tôn Gù".
Cũng có người "văn hoa" hơn, những người ấy thì gọi lão là "Tôn Đà Tử".
Nhưng cái tên "Lão Tôn Gù" thì lại có vẻ quen thuộc hơn cả.
Lão có vẻ bằng lòng với cuộc sống tồi tàn theo "Tửu điếm" của lão.
Lão không màng đến cái lối gọi "ông chủ", lão xem cái tiếng gọi có tính cách "chửi cha" ấy như lối xưng hô thân mật.
Tự nhiên là cuộc sống của lão Tôn Gù rất lặng lẽ cô đơn.
Có lúc lão đứng tựa cửa nhìn ngọn đèn leo lét trên ngôi lầu nhỏ mà thì thào trong miệng :
- Con người trên tửu lầu ấy cho dầu có gấm vóc lụa là, hải vị sơn trân, nhưng so với mình gấp bội phần cô liêu tịch mịch.
Hơn một năm về trước, có một người khách lạ đến viếng ngôi "Tửu điếm" của lão Tôn Gù.
Người khách ấy ăn mặc không có gì quan trọng, tướng mạo tuy xem cũng khá khôi ngô nhưng lại rất tiều tụy và thường hay ôm bụng ho từng cơn sặc sụa, nói chung, hắn cũng như những người khách tầm thường khác đến tại cái quán này.
Song, với con mắt của lão Tôn Gù, con người đó có nhiều điểm bất bình thường.

Đối với cái lưng gù, đối với chiếc thân gầy như tàn phế của lão già họ Tôn, hắn không có cái nhìn, cái cười chế nhạo như những người khách khác, hắn không tỏ vẻ gì chú ý, mà cũng không làm ra vẻ đặc biệt thương hại như những kẻ "nhân nghĩa ngoài da".
Bởi vì cái "tỏ vẻ thương hại" ấy, có lúc làm cho người ta cảm thấy còn ô nhục hơn là châm biếm.
Đối với thức ăn và rượu trong quán lão Tôn Gù, người khách lạ ấy không chê mà cũng không khen.
Hắn là một con người ít nói.
Cái điều lạ lùng hơn hết là từ lúc hắn đặt chân tới tửu điếm này, thì hắn chưa bao giờ bước ra nửa bước.
Vừa đặt chân vào quán này, hắn chọn một cái bàn sâu trong góc, gọi một đĩa đậu rang và một đĩa thịt bò.
Nhìn đĩa đậu rang và đĩa thịt bò rồi, hắn gọi thêm hai cái bánh bao lớn và bảy bầu rượu.
Bảy bầu rượu đó cạn xong, hắn gọi lão Tôn Gù hâm thêm cũng bảy bầu đầy, rồi hắn mang vào cái phòng tuốt đằng sau ngồi nhấp nháp.
Và cho đến khi hắn ra, bước ra ngoài một lần nữa, nghĩa là chiều kế đó, thì bảy bầu rượu kế tiếp cũng cạn khô.
Bây giờ thì đã qua hơn một năm rồi, thế mà mỗi chiều tối hắn vẫn ngồi nơi bàn trong góc sân ấy, vẫn gọi một đĩa đậu rang, một đĩa thịt bò, hai cái bánh bao lớn và bảy bầu rượu đúng y.
Hắn vừa ho vừa uống rượu, cho đến khi bảy bầu rượu đều cạn hết, hắn gọi châm thêm bảy bầu nữa, rồi lại mang thẳng về phòng.
Cho đến chiều tối hôm sau, hắn lại mới lò dò ra ngồi vào cái bàn sâu trong góc.
Cứ theo điệp khúc ấy, không hơn không kém, cũng mỗi buổi chiều tối, cũng một đĩa đậu rang, một đĩa thịt bò, hai cái bánh bao và bảy bầu rượu châm tiếp hai lần, hắn sống hơn suốt một năm nay. Lão Tôn Gù cũng là một đệ tử Lưu Linh, nhưng đối với tửu lượng của con người ấy, khiến lão phục sát đất.
Có thể uống một hơi mười bốn bầu rượu mà không say, con người như thế, trong đời lão mới thấy có một lần.
Có lúc không dằn được, lão muốn hỏi qua cho biết tên họ và lai lịch của hắn, nhưng cuối cùng lão dằn được, bởi vì lão biết rằng cho dầu có hỏi, cũng chưa chắc có lời đáp lại.
Lão gù họ Tôn lại không phải con người tò mò ưa chuyện.

Chỉ cần khách hàng đừng để thiếu chịu lâu quá, là lão ta không bao giờ hé miệng nói một tiếng.
Không khí của cái tửu điếm của lão Tôn Gù cứ như thế lây lất trôi qua, nhưng mấy tháng gần đây, trời bỗng đổ nhiều cơn mưa dữ dội, có bữa mưa như "cầm tỉn mà đổi" suốt ngày đêm.
Chiều tối hôm đó, lão Tôn Gù đi ra phòng sau, thấy cánh cửa phòng của người khách lạ mở hoác, hắn gập mình trên nền gạch ho dài từng chập, da mặt hắn mét xanh không còn chút máu.
Đang đêm, lão Tôn Gù đi tìm thầy hốt thuốc xắc thuốc, săn sóc cho hắn suốt ba ngày, hắn mới ngồi dậy nổi và khi ngồi dậy rồi là hắn lại bắt đầu gọi rượu.
Bây giờ lão Tôn Gù chợt nghĩ ra rằng người khách lạ này tìm tới đây để chết và bây giờ lão chịu mở lời :
- Cứ uống như thế này, thì bất cứ ai cũng không thể sống dai.
Người khách lạ mỉm cười điềm đạm hỏi lại :
- Ông cho rằng, nếu tôi không uống rượu thì có thể sống dai?
Lão Tôn Gù nín lặng.
Nhưng từ hôm đó trở đi, người khách lạ thường ra kiếm lão Tôn Gù để uống rượu, để nói chuyện và lão Tôn Gù chợt nhận ra con người ấy biết khá nhiều.
Hắn nói đủ thứ chuyện, từ chuyện tầm thường trong chốn dân gian đến chuyện cao sâu trong sử sách, chỉ có một chuyện mà hắn không bao giờ chịu hé môi, đó là lai lịch và tên họ của hắn.
Và cuối cùng, lão chủ quán Tôn Gù không dằn được nữa, lão hỏi ngay :
- Chúng ta là bằng hữu với nhau, đáng lý tôi phải biết danh hiệu của các hạ để xưng hô cho tiện?
Nhịp nhịp mấy đầu ngón tay trên mặt bàn một lúc, người khách lạ mỉm cười :
- Tôi là một con ma rượu, xưng danh là một con ma rượu, thế tại sao lão huynh gọi ngay tôi. Tửu Quỷ có phải thân mật hơn không? Cũng như tôi gọi lão huynh là "Lão huynh gù" ấy mà.
Lão Tôn Gù nhận biết ngay người khách lạ này nhất định có một dĩ vãng thương tâm lắm, vì chỉ có thế hắn mới không chịu nhắc đến họ tên, tình nguyện trọn đời gục đầu trong bầu rượu.
Nhưng không, ngoài việc uống rượu ra, Tửu Quỷ còn có một cái nhìn nữa : điêu khắc.

Gần như luôn luôn lúc nào cũng có một con dao nhỏ và một khúc cây, như vậy hắn có hai chứ không phải một việc : uống rượu và khắc hình, không biết hắn khắc vật gì, lão Tôn Gù chưa thấy hắn hoàn thành.
Hắn là một người khách đáng gọi là quái khách, "quái" đến mức dễ sợ luôn.
Lạ một điều, có lúc lão chủ quán Tôn Gù lại bỗng ước mong cho hắn đừng đi nơi khác, muốn hắn ở hoài ở đây với lão.
Sáng ngày hôm ấy, khi lão Tôn Gù thức dậy, lão cảm thấy trời hôm nay lạnh quá, lạnh đến mức lão phải vào trong lấy thêm một cái áo bông dày cộm mặc vào mình rồi mới ra ngoài trước.
Buổi sáng ngày nào cũng thế, việc mua bán ở cửa hiệu của lão Tôn Gù vẫn cũng khiêm tốn đến mức lưa thưa, vài ba bầu rượu, một hai ấm trà với năm bảy người trên khoảng đường vắng ngắt.
Kéo chiếc ghế thấp ngồi nơi cửa trước, lão Tôn Gù vừa với tay lấy sàn đậu nành chà vỏ để làm đậu hũ thì chợt thấy hai ngựa từ ngoài xa phi tới, trên yên hai người cùng vận áo màu vàng, người đi trước có cặp chân mày thật rậm, người đi sau có mũi quắp xuống như mỏ chim ưng.
Cả hai người đều có râu ngắn lưa thưa, họ cũng trạc trên ba mươi tuổi.
Tướng mạo hai người đó không có gì đặc biệt, chỉ có chiếc áo màu vàng rực rỡ của họ hơi lạ mắt mà thôi.
Hai người không chú ý gì đến lão Tôn Gù, tia mắt họ đang bận dòm về phía vòng tường mà lão Tôn Gù cũng nhìn họ vài lần, vì bộ áo vàng lộng lẫy chứ không lưu tâm cho lắm, lão biết họ không phải là hạng khách hàng của lão.
Chiếc lưng gù của lão lại cuối xuống thấp hơn, mắt lão chăm chăm theo hai tay chà trên sàn đậu.
Quả nhiên, họ không phải là hạng khách hàng của lão Tôn Gù. Cả hai người đi qua sân quán rẽ vào một ngõ chẹt, sau đó một lúc, họ lại từ một ngõ chẹt khác trở ra.
Lần này, họ xuống ngựa ngay trước quán.
Lão Tôn Gù ngừng tay ngẩng mặt :
- Hai vị muốn dùng chi?
Gã áo vàng mày rậm hỏi :
- Không cần gì cả, chúng ta chỉ hỏi ông một chuyện thôi.

Lão Tôn Gù bắt đầu chà đậu, hình như lão mất hứng.
Gã áo vàng quặp mũi cười :
- Bây giờ bọn ta mua của ông mấy câu hỏi, mỗi câu một đồng bạc có được không nào?
Y như có "hứng" ngang, lão Tôn Gù gật đầu :
- Được chứ, được chứ.
Nói xong, lão đưa một ngón tay ra tính.
Gã mày râu bật cười :
- Vậy cũng đã tính một câu à? Đúng là tay buôn bán chuyên môn.
Lão Tôn Gù :
- Câu này cũng thế.
Nói xong lão làm ngay, lão đưa lên một ngón nữa.
Gã mũi quặp hỏi :
- Ông ở đây bao lâu rồi?
Lão Tôn Gù đáp :
- Hai ba mươi năm.
Gã mũi quặp hỏi :
- Trang viện bên đó là của ai? Ông có biết không?
Lão Tôn Gù đáp :
- Nhà họ Lý.
Gã mũi quặp hỏi :
- Còn người chủ sau này?
Lão Tôn Gù đáp :
- Họ Long, tên Vân.
Gã mũi quặp hỏi :
- Ông có thấy không?
Lão Tôn Gù đáp :
- Không.
Gã mũi quặp hỏi :
- Bây giờ hắn ở đâu?
Lão Tôn Gù đáp :
- Hắn đi rồi.
Gã mũi quặp hỏi :
- Đi bao giờ?
Lão Tôn Gù đáp :
- Hơn một năm về trước.
Gã mũi quặp hỏi :

- Từ đó đến nay, có lúc nào hắn trở về không?
Lão Tôn Gù đáp :
- Không.
Trầm ngâm một lúc gã mũi quặp hỏi :
- Trong vài ngày gần đây, có người nào đến hỏi ông về chuyện này không?
Lão Tôn Gù đáp :
- Không... không có, giá mà đều đều như thế thì tôi đã đại phát tài rồi.
Thật đúng là một nhà "thương mãi", lão Tôn Gù vừa trả lời vừa nhắc khéo cho khách hàng về cái khoản bán câu nói nãy giờ.
Gã áo vàng mày rậm bật cười :
- Thì ngày nay bọn ta cho ông cái tiểu phát tài cũng được rồi.
Hắn móc một nén bạc trả cho lão Tôn Gù không thèm nói thêm một câu nào, cả hai phóng mình lên ngựa ra roi đi thẳng.
Suốt trên dọc đường ra đầu ngõ, hai tên áo vàng cứ thỉnh thoảng dòm ra phía vòng tường trang viện kia.
Tay mân mê nén bạc, lão Tôn Gù lẩm nhẩm :
- Thì ra ở trên đời này có lúc kiếm tiền cũng không khó mấy.
Lão quay đầu lại và hơi giật mình, vì không biết Tửu Quỷ đã đứng bao giờ sau lưng lão và tia mắt hắn đang chăm chú nhìn theo dõi về phía con đường mà hai tên áo vàng vừa mới đi ra.
Sắc mặt của hắn lạnh lùng không bộc lộ mọt ý nghĩ để có thể đoán được tâm trạng của hắn.
Lão Tôn Gù cười hì hì :
- Dậy sớm thế à?
Tửu Quỷ cũng cười :
- Hồi hôm uống "mau" quá cho nên nay mới tưng hứng đã cạn "lương".
Hắn gập mình xuống ho sằn sặc và bỗng ngẩng lên hỏi :
- Hai người ấy hỏi về trang viện này hả?
Lão Tôn Gù cười :
- Bộ tính chuyển nghề thấy bói đấy à? Làm sao hay thế?
Tửu Quỷ cười :
- Nghề ruột lâu rồi chứ còn chuyển sang nghề gì nữa?
Đúng, hắn là thầy bói mà lại trúng ngay bon.
Chỉ mấy phút sau, ba bốn tốp kéo nhau vào quán.

Tốp đầu có hai người. Một lão già áo lam tóc bạc phơ, tay cầm chiếc ống điếu dài thậm thượt, một nữa là cô gái nhỏ, có lẽ là cháu nội cháu ngoại gì đó của lão già, tóc của cô ta thắt thành hai bím nhỏ dài ra trước ngực đen ngời, y như cặp mắt đen của cô ta. Không, cặp mắt của cô ta còn đen hơn và ngời hơn bím tóc.
Tốp thứ hai cũng có hai người, cả hai đều cao lớn, đều có hàm râu quai nón và cách ăn vận giống hệt như nhau, cho đến thanh đao đeo ngang lưng cũng một màu một kiểu. Hai người y như "đúc" từ một khuôn.
Tốp thứ ba đông hơn, họ gồm có bốn người.
Bốn người này một cao một lùn, một người mặt đỏ rần như uống rượu, người này nhỏ tuổi và võ trang bằng ngọn trường thương.
Người thứ tư trong bọn là đàn bà, người này có một dáng đi hết sức khêu gợi, chân thì nhún lên nhún xuống, lưng mông uốn qua uốn lại, nhìn qua thấy người ấy thuộc về loại cô gái hơi "lớn", nhưng càng nhìn kĩ, có lẽ phải gọi là cô gái "mẹ" thì đúng hơn.
Giá như "cô ta" cứ như bình thường thì cũng không ai chú ý đến cái tuổi hơi "trọng" ấy, nhưng vì cô "uốn éo" quá, thành thử cái dáng điệu "gái non" ấy cho nó chửi cha cái lứa tuổi của cô ta.
Miệng của lão Tôn Gù cứ chằn chằn theo từng bước của cô gái, hình như lão rất sợ cái eo lưng của cô bị gãy thình lình.
Tốp thứ tư chỉ gồm có một người.
Người này ốm một cách dị thường và cũng cao một cách dị thường. Khuôn mặt của hắn theo khổ người mà dài như mặt ngựa. Nơi gò má của hắn có một bớt xanh thật lớn choáng gần hết một bên mặt hắn, làm cho hắn trở thành dị hợm.
Không thấy hắn có món binh khí gì cả nhưng trong lưng áo của hắn lại nổi một vòng dễ dập vào mắt thiên hạ, chứng tỏ đó là món binh khí ngầm cuộn lại.
Cái tửu điếm của lão Tôn Gù có năm chiếc bàn, bốn tốp người ấy đi vào coi như không khí trong quán bị dạt hẳn vào.
Lão Tôn Gù lăn xăn lít xít, coi bộ lão mệt ngất ngư, có lẽ lão mong ngày qua đừng quá đông như thế.
Bốn tốp người này uống rượu một cách nhâm nhi, họ nói năng rất ít, họ chỉ rì rầm từng tốp riêng nhau, y như họ sợ tốp khác nghe thấy chuyện của tốp mình.
Lão Tôn Gù càng thấy mỗi tốp đều mang theo một cái gì khác lạ,

không giống như những người khách qua đường nghỉ chân ăn uống thường ngày.
Những tốp người này có lẽ chưa tốp nào đến quán lần nào cả.
Uống qua vài tuần rượu, người mặt đỏ mang ngọn trường thương cứ nhìn chằm chằm vào cô gái tóc bím, cháu của lão già tóc bạc, gã thiếu niên mặt đỏ này coi chừng cũng hơi "cảm" cũng nên.
Có lẽ là kẻ từng đi đó đây, cô gái tóc bím xem chừng cũng khá dạn dĩ, cô ta không xem cái nhìn chòng chọc của gã thiếu niên là khó chịu như những cô gái khác, nàng xem chuyện đó rất thường tình.
Nhìn một hồi, gã thiếu niên mặt đỏ vụt cười :
- Cô nương có phải là người đi hát thuê không nhỉ?
Cô gái lắc đầu, hai cái bím tóc theo cái lắc đầu đong đưa qua lại càng làm cho vẻ "dễ nhìn" của cô ta nổi hẳn lên.
Gã thiếu niên mặt đỏ lại cười :
- Cho dầu không phải là người đi hát thuê, nhưng chắc cũng biết đôi bài chứ? Nếu hát nghe kha khá thì ở đây chắc được thưởng nhiều đấy?
Cô gái tóc bím nhếch môi mỉm cười :
- Chúng tôi đâu có biết hát, chỉ biết "nói" thôi.
Gã thiếu niên mặt đỏ hỏi :
- "Nói" cái gì?
Cô gái tóc bím nói :
- Nói chuyện, kể chuyện ấy mà.
Gã thiếu niên mặt đỏ cười lớn :
- Cũng hay, nhưng kể chuyện gì đấy? Có biết chuyện "Hậu hoa viên tài tử ngộ giai nhân" hoặc "Con gái nhà quan gieo cầu kén chồng" không nè?
Cô gái tóc bím lại lắc đầu :
- Không, chúng tôi chỉ biết kể những chuyện, những tin tức chấn động giang hồ, những chuyện quan trọng gần đây trong chốn võ lâm đảm bảo là những chuyện mới mẻ nhất, sôi nổi nhất.
Gã thiếu niên mặt đỏ vỗ tay :
- Hay, như thế thì còn gì hay hơn nữa, nhất định những chuyện như thế thì chư vị có mặt nơi đây đều hết sức hoan nghênh. Kể đi, cô nương kể đi.
Cô gái lắc đầu :
- Tôi đâu có biết, ông tôi kia chứ.

Trừng mắt về phía lão già, gã thiếu niên mặt đỏ cau mày :
- Thế cô biết cái gì?
Cô gái tóc bím đảo đôi mắt thật nhanh và mỉm cười thật dịu :
- Tôi ấy à? Tôi chỉ giới thiệu ông tôi ấy mà.
Đôi mắt long lanh của cô gái chớp lên làm cho gã thiếu niên mặt đỏ muốn rụng rời, gã nuốt nước bọt khan hai ba cái.
Người đàn bà áo xanh có dáng đi uốn éo khi nãy hất mặt lên :
- Kể chuyện gì thì kể đại đi cho rồi, ở đó mà liếc qua liếc lại.
Cô gái tóc bím không giận, lại cười :
- Ông nói một đoạn đi ông, dầu gì chắc cũng kiếm được ít tiền uống rượu.
Lão già tóc bạc lim dim đôi mắt, lão uống một hợp rượu, hút một hơi thuốc rồi mới khàn khàn vô chuyện :
- Cháu nghe nói đến cái tên Lý Tầm Hoan không?
Những người có mặt, trừ gã thiếu niên mặt đỏ mê gái ra, còn thì không ai chú ý đến cặp ông cháu này cả, nhưng khi nghe đến tên Lý Tầm Hoan thì y như lỗ tai của họ cùng nhất loạt cương lên.
Cô gái tóc bím nhìn ông lão cười cười :
- Tự nhiên là cháu có nghe rồi chứ, tức là cái vị Thám Hoa họ Lý, cái con người hiệp nghĩa khinh tài ấy chứ ai.
Cô ta nheo mắt nói tiếp :
- Nghe nói, từ nhỏ đã nổi danh là "Tiểu Lý Phi Đao", con dao nhỏ trong tay hắn bay ra không bao giờ xịa bậy, kể cho đến bây giờ chưa có một ai tránh khỏi ngọn đao ấy, câu "truyền thuyết" đó không biết có thật như thế hay là thiên hạ tán dóc?
Lão già tóc bạc phun phì khói thuốc :
- Nếu ngươi không tin thì cứ hỏi Sinh Hồ Bá Hiểu Sinh, hỏi Cực Lạc Đồng Tử thì sẽ biết đó là "truyền thuyết" hay là sự thật.
Cô gái tóc bím hỏi :
- Bá Hiểu Sinh và Cực Lạc Đồng Tử đều chết vị ngọn đao của họ Lý à?
Lão già tóc bạc gật đầu :
- Đúng họ đã chết hết vì họ không tin "Tiểu Lý Phi Đao".
Cô gái tóc bím rụt vai thè lưỡi :
- Cháu không dám không tin chuyện đó, ai không tin chuyện đó là ngu.
Gã bớt xanh trên mặt "khịt" một tiếng trong lỗ mũi, mặt hắn như

dài thêm ra, nhưng mọi người đang bận chú ý tới hai ông cháu cô gái tóc bím nên không thấy sự thay đổi nơi con người hắn.
Tất cả lặng im thin thít để nghe câu chuyện hình như đối với họ vô cùng hấp dẫn. Gã "Tửu Quỷ" cũng lặng thinh, nhưng khác ở chỗ gã lặng tghinh không vì mê nghe, mà hắn gục trên bàn ngủ tự bao giờ.
Lão già tóc bạc hút thêm hai hơi thuốc, uống một ngụm nước trà chép miệng :
- Chỉ tiếc một điều là người anh hùng hào kiệt như Lý Tầm Hoan đến nay cũng chết tuốt luôn.
Cô gái tóc bím trố mắt :
- Chết rồi? Ai có bản lãnh giết được hắn thế?
Lão già tóc bạc nói :
- Không ai có bản lãnh đó hết, à quên, có bản lãnh giết được hắn chỉ có mỗi một người.
Cô gái tóc bím hỏi dồn :
- Ai? Ai vậy?
Lão già tóc bạc nói một cách tự nhiên :
- Chính bản thân của hắn.
Đôi mắt to của cô gái tóc bím mở to hơn nữa và cô ta bỗng bật cười :
- Tự hắn làm sao giết hắn? Như vậy nghĩa là hắn vẫn còn sống nhăn?
Lão già tóc bạc hắt một hơi :
- Cứ kể như hắn còn sống, nhưng cũng không hơn là chết bao nhiêu, rất tiếc... rất tiếc.
Cô gái tóc bím cũng thở dài sườn sượt.
Thật lâu, nàng vụt hỏi :
- Trừ Lý Tầm Hoan ra, còn ai đáng gọi là anh hùng hảo hắn nữa không?
Lão già tóc bạc hỏi lại :
- Ngươi có nghe nói đến cái tên Tiểu Phi hay không?
Cô gái tóc bím cau mày như cố nhớ :
- Hình như có nghe qua rồi thì phải.
Đôi mắt long lanh của cô ta đảo lên :
- Nghe nói kiếm pháp của con người ấy nhanh lắm, trên đời nay không có một người thứ hai nhanh như thế nữa, không biết chuyện ấy có thật hay không?

Lão già tóc bạc không trả lời mà hỏi lại :
- Võ công của Thanh Ma Y Khốc như thế nào?
Cô gái tóc bím nói :
- Trong quyển sách nói về những món binh khí lợi hại thì "Thanh Ma Thủ" đứng vào hàng thứ chín, dùng món binh khí ấy tự nhiên là võ công của Thanh Ma Y Khốc đầu phải tầm thường.
Lão già tóc bạc nói tiếp :
- Ngân Tiêu Lao Tử. Thiếu Lâm Đơn Cứu, Đặng Quang Minh, Triệu Khôi... những người đó võ công ra sao?
Cô gái tóc bím nói :
- Họ đều là những cao thủ số một trên giang hồ, ai ai cũng biết rõ.
Lão già tóc bạc cười :
- Nếu kiếm pháp của Tiểu Phi không nhanh thì những người ấy làm sao lại bị hại vào tay của hắn?
Cô gái tóc bím hỏi :
- Hiện nay cái vị Tiểu Phi ấy ra sao?
Lão già tóc bạc thở ra :
- Hắn cũng y như Lý Tầm Hoan, nghĩa là tự nhiên mất tích, nhưng không ai biết tin tức của hắn, chỉ nghe rằng hắn và Lâm Tiên Nhi mất tích cùng một lượt.
Cô gái tóc bím chồm mình tới hỏi :
- Lâm Tiên Nhi? Lâm Tiên Nhi nào? Có phải là người đã được thiên hạ võ lâm mệnh danh là "Đệ nhất mỹ nhân" đó không?
Lão già tóc bạc hấp háy mắt :
- Chứ còn ai vào đây nữa.
Gã thiếu niên chợt bật cười. Cặp mắt của gã háy giễu cợt, gã nói :
- Thiên hạ đồn rằng kiếm pháp của Tiểu Phi, tiểu đao của họ Lý cao lắm thế mà bọn họ mai một danh vị dưới bóng giai nhân. Thế có đáng là vị anh hùng.
Bốp.
Đầu gã thiếu niên ngoẹo qua một bên. Không biết gã mặt ngựa có bớt xanh ra tay nhanh như thế nào, chỉ thấy gã sừng sững đứng giữa tửu điếm như từ dưới đất chui lên hay từ trên trời rơi xuống.
Gã lừ cặp mắt lạnh tanh về phía bàn của bọn người cùng phe với gã thiếu niên.
Gã chầm chậm nói :
- Các ngươi sắp bị giết đến nơi rồi mà còn huyênh hoang.

Lúc ấy từ bàn của gã thiếu niên, bước ra một người, tay cầm một ngọn thương. Y bước đến đứng đối diện với gã mặt ngựa có bớt xanh.
Cô gái tóc bím nói lớn. Cô ngây thơ như không biết sắp có một cuộc giao đấu sắp xảy ra.
- Hai đối thủ đang ghìm nhau kìa ông. Coi bộ hôm nay thế nào cũng có cảnh náo nhiệt.
Mọi người trong tửu quán dồn ánh mắt về gã mặt ngựa. Thân thể của gã cao lêu nghêu, khô đét như người bịnh hoạn làm sao đấu lại "Tiểu Bá Vương" Dương Thừa Tổ.
Gã mặt ngựa lầm lì, hướng về cô gái, nói mà làm như chẳng thấy Tiểu Bá Vương Dương Thừa Tố đang đứng chênh ênh trước mặt mình :
- Trong võ lâm có nhiều hạng người, những hạng người như thế làm sao xứng là đối thủ của ta. Ta chỉ dạy cho các ngươi biết để từ rày về sau ăn nói phải lễ độ hơn chút nữa.
Vừa nói, hắn vừa chầm chậm quay trở lại bàn, thong dong như người vô sự.
Tiểu Bá Vương Dương Thừa Tố vùng hét lớn :
- Đứng lại, ngươi hãy nói xem ai là kẻ muốn giết bọn ta?
Người có bớt xanh nơi mặt không quay đầu lại, hắn nói một cách thản nhiên :
- Kẻ muốn giết các ngươi sắp đến nơi rồi đó.
Tiểu Bá Vương Dương Thừa Tố khi nói thì ngọn thương trong tay đã cùng một lúc nhoáng lên và người có cái bớt xanh khi nói cũng lại nhích cánh tay lên, ngọn thương làm nên danh phận của Tiểu Bá Vương dính cứng vào nách của hắn như bị hai thanh sắt to kẹp lại.
Dương Thừa Tố dùng toàn lực, hai tay nắm cán thương ráng sức giật lại, nhưng càng ráng sức mặt hắn càng đỏ như giấc chín mà cây thương vẫn cứ dính vững trong nách của đối phương.
Dáng điệu và sắc diện của Tiểu Bá Vương bây giờ trông thật vô cùng thảm hại.
Người bớt xanh nơi mặt vẫn thản nhiên như lúc ban đầu :
- Tuy ta cho biết trước như thế, nhưng các ngươi không trốn được đâu, cứ yên lặng ở đó mà chờ.
Vừa dứt câu, hắn vụt nhích tay, cây thương sút ra làm cho Dương Thừa Tố mất quân bình ngã ngửa ra sau nếu "Thủy Xà" Hồ My

không lẹ tay hứng đỡ thì có lẽ bàn ghế cũng sẽ theo cái ngã của hắn mà đổ ngã theo luôn.
Và khi nhìn lại cây "Thiết thương" của Tiểu Bá Vương, ai nấy cũng kinh hồn, cây thương sắt đã gãy làm đôi.
Người có bớt xanh nơi mặt từ từ ngồi xuống và từ từ rót rượu nhâm nhi y như không có chuyện gì xảy ra.
Tất cả những người có mặt vụt lầm lì không nói, tự nhiên họ dằn được cơn nóng của Tiểu Bá Vương, bởi vì họ biết đối với người có bớt xanh nơi mặt, có nóng cũng không làm gì hơn được.
Họ đang đo đắn ước lượng cho kỹ càng, nếu muốn ra tay, ít nhất họ cũng phải kết hợp với nhau trước đã.
Tất cả đều đang thắc mắc họ chưa đoán được người có bớt xanh nơi mặt là ai?
Bằng võ công của hắn, tự nhiên hắn phải là một võ lâm cao thủ, nhưng tại sao họ chưa từng nhận biết, mà cũng chưa từng nghe tiếng?
Và những người "sắp tới" để giết những tên mà hắn vừa kể là ai?
Hắn với kẻ đó là đồng bọn hay là địch thủ?
Không ai bảo ai, tất cả cùng đưa mắt nhìn ra ngoài sân, họ cảm thấy cuộc hội hôm nay chừng như đã báo hiệu những gì nguy hiểm lắm.
Và những chuyện sắp xảy ra có dính líu gì đến bên trong tòa trang viện của Lý Tầm Hoan?
Không khí lặng trang, một không khí lạnh lùng dễ sợ.

Tiếp theo bộ Tiểu Lý Phi Đao

Xem tiếp hồi 2 Đoạt Mệnh Kim Tiền

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 2 Đoạt Mệnh Kim Tiền

Gió bên ngoài cứ rít lên từng chập, trong ngôi "Tửu điếm" tuy người ấm áp, tuy không đến lạnh, nhưng có nhiều kẻ đã hơi run.
Có nhiều người ngồi không muốn yên, họ nhổm qua nhổm lại mặc dầu không có con rệp nào dưới ghế.
Có nhiều người trong bụng muốn lõng ra dông tuốt cho yên chuyện nhưng khổ nỗi trên mặt họ đã lỡ sơn quá nhiều "sĩ diện" bây giờ thì tiếc, mà để y như thế thì rung.

Hồ Phi, người trên mặt có nhiều lông trắng vụt đứng lên bước lại bàn của anh em họ Hàn và khẽ vòng tay :
- Uy danh của "Nam Dương song hổ" từ lâu đã làm cho bọn tại hạ ngưỡng mộ.
"Đại Hổ" Hàn Ban lật đật đáp lễ :
- Không dám.
"Nhị Hổ" Hàn Minh cũng nói theo luôn :
- Huynh muội của Hồ đại hiệp và Hồ cô nương khinh công song tuyệt, chính anh em chúng tôi muốn được hân hạnh diện kiến lâu rồi, nhưng hiềm vì chưa được duyên may.
Hồ Phi lại vòng tay :
- Hàn nhị hiệp quá khen cho.
Bên kia bàn, "Thủy Xà" Hồ Mỵ cũng vội khép nép "uốn mình" thi lễ.
Hồ Phi nói tiếp :
- Nếu nhị vị không trách đệ là mạo muội thì dám xin thỉnh sang bàn để cùng chung chén cho vui. Không biết nhị vị đại hiệp có hoan hỉ chăng?
Hàn Ban tươi cười :
- Anh em chúng tôi rất mong được như thế ấy.
Thế là hai tốp người đã nhập lại một bàn. Có lẽ đôi bên cùng đã nhận được một thực trạng.
Hai phe phái tuy đều găng nhau, nhưng khi họ cùng lâm đại địch, thì phương cách hay nhất là hãy xóa bỏ hiềm khích nhỏ nhen, họp nhau để định kế an toàn.
Họ cùng nâng chén và Hồ Phi nói trước :
- Nhị vị đã ở lâu miền Quảng Đông, anh em chúng tôi từ thuở trước đến nay lẩn quẩn trong dãy Giang Hoài, thật không hiểu tại sao có người lại muốn gây sự với chúng ta cùng một lúc?
Hàn Ban nói :
- Chính điều đó mà tại hạ cũng vô cùng thắc mắc.
Hồ Phi nói :
- Nghe cách nói của vị bằng hữu kia thì người muốn giết chúng ta chắc phải là võ công cao lắm, có thể chúng ta quả thật không phải là đối thủ của hắn, nhưng.
Hắn bỗng bật cười và nói tiếp :
- Một cây làm chẳng nên non, nhưng nếu ba cây chụm lại thì... hà

hà... thì vấn đề nhất định là đổi khác. Hợp sức lực của sáu người trong bọn chúng ta, chẳng lẽ một cái đỡ gạt cũng không làm nổi hay sao?
Thần sắc của anh em họ Hàn lập tức có chiều thay đổi.
Hàn Ban lớn giọng hơn một chút :
- Hồ huynh nói rất hay, sáu người của bọn ta đâu phải là kẻ bất tài vô tướng, chẳng lẽ cam tâm cúi đầu cho chúng chém hay sao?
Hắn nói bằng tia mắt nghiêng về phía tên mặt có bớt xanh, nhưng gã này lại như không buồn nghe thấy.
Hàn Minh cất giọng ôn tồn :
- Người ta nói "nước chảy thì đắp bờ, binh tới thì tướng ngăn". Họ không đến thì thôi, còn nếu họ đến thì... Hà hà...
Giọng cười trong trẻo của Hồ Mỵ cũng tiếp liền theo :
- Nếu quả thật họ đến thì sẽ không bao giờ có cơ hội quay trở về.
Đúng là "người đông làm cho chí lớn", bọn Đoàn Khai Sơn và Dương Thừa Tổ cũng chợt nghe hào khí hừng hừng.
Sáu người họp lại, anh một câu, tôi một câu, anh một chén, tôi một chén... họ thi đua tâng bốc nhau, riết một hồi xem ra người nào cũng trở thành vĩ đại.
Ngay lúc bên trong tinh thần hứng khởi thì bên ngoài cửa, một tiếng cười khô khốc nổi lên.
Sáu người hào khí đang bốc ngất trời, thoáng cái chợt xìu ngay, da mặt họ tái xanh và cổ họng như bị ai chận chẹn.
Chẳng những họ không còn nói được một lời nào, mà cả hơi thở cũng hình như ngưng lại.
Lão Tôn Gù nghe tiếng cười ấy vốn đã nổi da gà nhưng thấy cách sợ của sáu bậc "vĩ nhân" đang ngồi tán nhau từ nãy khiến cho lão chợt thấy rằng mình bỗng vọt lên ngang hàng với họ và cùng với họ đưa mắt ra ngoài.
Ở bên ngoài xuất hiện bốn người.
Cả bốn người đều mặc một chiếc áo vàng lợt như nhau, một người mày rậm mắt to, một người mũi quặc như mỏ chim ưng, chính là hai người khách đã mua lời nói của lão Tôn Gù hồi ban sáng.
Họ đã đến cửa nhưng họ không vào, họ đứng xuôi tay im lặng trông thật hiền khô.
Có một điều mà lão Tôn Gù không làm sao hiểu được là vừa rồi sáu người ngồi trong quán đúng là những nhân vật khí thế đang lên rõ

ràng, lời lẽ của họ vẫn còn hơi hám "dọc ngang nào biết trên đầu có ai", thịnh khí đó của họ hãy còn đang lùng bùng trong lỗ tai lão, thế mà bằng vào sự có mặt của những tên áo vàng đứng xuôi lơ như thế mà lại làm cho họ xanh máu mặt.
Thế thì bốn tên áo vàng đó là ai?
Họ cũng là người chứ đâu phải là ma quỷ?
Còn nếu bảo rằng họ là những kẻ có tên tuổi giang hồ thì vừa rồi sáu nhân vật "vĩ đại" trong kia đã chẳng nói "binh tới thì tướng đương" đó sao?
Nhưng chính lão Tôn Gù bây giờ lại không cảm nghe sợ sệt gì cả, lão không bể nồi cơm, nếu có xảy ra sự lộn xộn trong quán lão, lão tự tin vì lão có một người bạn mà lão không thấy tài nghệ ra sao nhưng tự nhiên lão tin tưởng một cách lạ lùng. Người bạn mà lão tin tưởng ấy đang ngồi nhắm rượu làm thinh như không nghe thấy chuyện gì đã xảy ra, người ấy là Tửu Quỷ.
Cái lạ thứ hai là ông cháu lão già tóc bạc chuyên kể chuyện cho thiên hạ nghe lúc nãy, ông thì coi gần như sắp xuống lỗ, cháu thì là một cô gái non xéo coi giống như mới vừa dứt sữa chưa được bao lâu thế mà trước không khí ngột ngạt nãy giờ, hai ông cháu vẫn điềm nhiên không mảy may sợ sệt.
Tình hình nghẹt thở như thế này mà họ vẫn ngồi nhấm nháp như không.
Hay là họ, hai ông cháu nhà kia là loại ếch ngồi đáy giếng?
Vì họ không hiểu nên họ không biết sợ là gì?
Bốn người áo vàng bỗng dạt ra chừa một khoảng đường chính giữa.
Thêm một gã thiếu niên từ ngoài đi vào thẳng trong quán.
Tên này cũng mặc áo vàng chói lói, chỗ khác của hắn là tuổi nhỏ, phong độ thành nhã và cái khác về hình thức đối với bốn tên áo vàng đến trước là áo hắn có viền kim tuyến chiếu sáng ngời người.
Hắn là một thiếu niên khôi ngô, nhưng mặt hắn căm căm như băng giá, hắn không lộ một chút tình cảm nào bất cứ ai, hắn đi vào bằng những bước chân chậm rãi và mắt hắn nhìn châm bẩm vào mặt người có cái bớt xanh.
Người mặt có bớt xanh lại cứ ngồi uống rượu tự nhiên như không thấy hắn.
Vành môi của gã thiếu niên áo vàng khẽ nhếch lên với nụ cười lạnh nhạt, hắn chầm chậm đi qua khỏi chỗ người mặt có bớt và dời tia

mắt về phía bàn có sáu người của bọn Dương Thừa Tổ.
Trông dáng cách bên ngoài, sáu người của bọn Dương Thừa Tổ có vẻ hung hãn hơn gã thiếu niên nhưng tia mắt của tên áo vàng đã làm cho thay chân của họ cảm giác bủn rủn, họ ngồi xem chừng không vững nữa.
Gã thiếu niên áo vàng chầm chậm đi vòng bàn của sáu người, không biết từ bao giờ hắn móc từ trong mình ra những đồng tiền chói sắc đồng lóng lánh, hắn thong thả đặt lên đầu của mỗi người một đồng tiền.
Sáu bậc "vĩ nhân" hồi nãy khẩu khí xung thiên mới rành rành đây thế mà bây giờ bỗng biến thành những hình cây tượng đá.
Họ mở mắt thao láo nhìn người đặt đồng tiền lên đầu mình mà lặng trang không dám động.
Còn thừa lại mấy đồng tiền trên tay, gã thiếu niên áo vàng nhồi lên nhồi xuống nghe leng keng, hắn chầm chậm đi về phía bàn của lão già và cô gái có hai bím tóc.
Lão già nhìn hắn cười híp mắt :
- Nếu bạn thích rượu thì xin mời ngồi xuống uống chơi vài chén, tôi mời bạn đây mà.
Lão ta hình như đã có hơi men, lời nói của lão đã đặc sệt y như là lưỡi bị cụt lại hay đang ngậm một quả trứng gà, đúng là giọng đã ngà say.
Đĩa đậu phộng rang bắn tung lên, những hạt đậu tua tủa lên mặt lão già tóc bạc.
Không biết vì sửng sốt hay vì quá sợ, lão già quên cả việc tránh né, lão cứ nhìn những hạt đậu như đang chờ nó bắn lên mặt lão.
Nhưng gã thiếu niên áo vàng vụt phất tay áo rộng, bao nhiêu hạt đậu bị cuốn vào tay áo và trút xuống đĩa y như cũ.
Lão già lờ đờ đôi mắt há hốc mồm, cũng không biết lão đã hoảng hốt hay là lão đang há mồm chờ những hạt đậu chui vào.
Riêng cô gái tóc bím thì vỗ tay cười hăng hắc :
- A, cái trò chơi đó thật là hay, thế ra cậu cũng biết hát thuật nữa à? Làm lại đi, làm lại cho tôi coi với, nhất định tôi sẽ bảo ông tôi mời cậu một bữa rượu thật nhiều, làm đi, làm cho coi mà, ngộ quá.
Bằng cái ngón vừa rồi, bất cứ ai là người biết qua về võ học cũng đều thấy gã thiếu niên có một nội lực phi thường nhưng khốn nỗi gặp cô gái thuộc về tay thưởng thức "méo mó" thành thử "độc gia

công phu" bị trở thành trò xảo thuật.
Thế nhưng gã áo vàng lại không hề giận dữ, hắn nhìn cô gái từ đầu đến chân, một nụ cười dễ dãi dạng lên ánh mắt và hắn từ từ bước sang bàn khác.
Người ta thường hay không chấp nhất những lão già say mà lão già này lại có một cô cháu ngây thơ dễ mến, có lẽ gã áo vàng không đành tức giận với hai người như thế.
Thấy hắn đi, cô gái tóc bím kêu theo :
- Coi, sao cậu không làm cái trò ấy nữa? Cho tôi xem với.
Người có cái bớt xanh nơi mặt cười nhạt :
- Cái trò "ảo thuật" ấy càng ít xem càng tốt.
Cô gái tóc bím chớp mắt :
- Sao vậy?
Người có bớt xanh nơi mặt lạnh lùng :
- Nếu các người có võ công thì cái trò "ảo thuật" ấy đã làm cho các ngươi không kịp ngáp.
Khẽ liếc gã thiếu niên áo vàng, tia mắt cô gái tóc bím như có vẻ không tin, thế nhưng cô ta không dám hỏi.
Không cần nghe câu nói của gã có bớt xanh nơi mặt, gã thiếu niên áo vàng chầm chậm bước lại bàn Tửu Quỷ.
Leng keng... leng keng.
Những đồng tiền trên tay hắn lại vang lên.
Nhưng gã Tửu Quỷ đã say cúp mất rồi nhưng bầu rượu của hắn đã cạn khô gần thủng đáy và gã gục đầu lên bàn, hơi thở sặc mùi men.
Gã thiếu niên áo vàng cười nhạt, hắn nắm tóc Tửu Quỷ lật mặt lên ngắm nghía một hồi rồi buông xuống bỏ đi.
Bị buông xuống một cách phũ phàng, trán Tửu Quỷ đập xuống bàn đánh xầm một tiếng nhưng hắn vẫn cứ ngáy pho pho.
Gã có bớt xanh nơi mặt lạnh lùng :
- Một chén giải sầu vạn cổ, câu nói không biết của ai mà hay quá, kẻ đã say rồi thì còn hay hơn người tỉnh gấp bội.
Không thèm đếm xỉa đến hắn, gã áo vàng chấp tay sau lưng thong thả bước ra.
Lạ lùng làm sao, bọn Hồ Phi, Hồ Mỵ, Hàn Ban, Hàn Minh, Đoàn Khai Sơn, Dường Thừa Tổ, sáu người cũng lập tức theo ra, họ nối đuôi nhau như một đoàn người ngoan ngoãn.
Sắc mặt của họ xuống màu ủ rũ, chân bước từng bước một, nửa

thân trên không dám lay động chừng như họ rất sợ đồng tiền đang đặt trên đầu rớt xuống thình lình.
Xem chừng họ lâm vào cảnh hồn phi phách tán, họ cẩn thận từng li từng tí, y như là đồng tiền trên đầu họ một mai rơi xuống thì sinh mạng của họ cũng sẽ rơi theo.
Sống quá nửa đời người, lão Tôn Gù đã từng thấy rất nhiều chuyện lạ nhưng thật tình lão chưa từng chứng kiến cảnh nào lạ đến thế này bao giờ.
Dạo trước lão có nghe người ta nói trong thâm sơn cùng cốc có một loài quỷ rất thích ăn óc khỉ, mỗi khi muốn ăn con quỷ đó "triệu tập" tất cả khỉ trong rừng lại ngó qua một lượt, nếu thích ăn con nào thì đặt trên đầu con đó một hòn đá, con khỉ được "chiếu cố" bằng cách đặt hòn đá lên đầu ấy sẽ không bao giờ dám chạy trốn, nó cứ một mực ngoan ngoãn ngồi chờ chết.
Lúc nghe người kể chuyện ấy, lão Tôn Gù cứ ngồi nhấm nháp gật gù, lão không bài xích, nhưng lão cho câu chuyện ấy có tính cách thần thoại, câu chuyện "truyền thuyết" của những bộ lạc miền núi mua vui trong lúc hơi men cao hứng thế thôi.
Nhưng bây giờ, chuyện "thần thoại", chuyện "truyền thuyết" ấy lại "hiện" ngay trước mắt lão mà những con khỉ ngoan ngoãn ấy là những con người "hào khí xung thiên" giữa tiệc rượu vừa rồi.
Bằng võ công và "khí phách" của sáu con người ấy, bất cứ gặp ai dẫu người đó là cao thủ nhất nhì trong chốn võ lâm nhưng nếu "chạm" nhau, nhất định họ sẽ giải quyết trên tinh thần "sắt thép".
Lão Tôn Gù tin tưởng như thế qua dáng sắc của họ, nhưng một chuyện làm cho lão ngạc nhiên là khi chạm mặt gã thiếu niên trông không có gì đáng gọi là ghê gớm ấy, sáu con người "dọc ngang một cõi" kia bỗng biến thành sáu con cừu non.
Lão Tôn Gù thật không hiểu ra làm sao hết.
Nhưng lão cũng không muốn hiểu làm gì.
Sống đến cái tuổi của lão, sống trong bối cảnh mà chỉ bằng vào đuôi mắt khóe môi cũng gây ra chuyện máu rơi thịt đổ thì thấy những chuyện mơ mơ hồ hồ như thế cũng đã là quá lắm rồi, biết rõ thêm cặn rẽ của nó làm chi cho thêm phiền toái.
Trời không còn mưa nữa nhưng trong ngõ hẻm gió vẫn còn thổi mạnh lắm.
Không biết tự bao giờ, bốn tên áo vàng bên ngoài đã vẽ lên mặt đất

mười mấy cái vòng tròn, mỗi vòng tròn chỉ bằng trang cái thúng.
Bọn sáu người của Đoàn Khai Sơn lủi thủi đi ra, cũng không ai ra lệnh, mỗi người trong bọn họ đều "tự động" bước vào trong một cái vòng tròn.
Họ đứng rất cẩn thận, hình như họ rất sợ dẫm chân phải lên lằn vẽ.
Sáu con người lập tức biến thành sáu pho tượng gỗ.
Đã dặn lòng không thèm nghĩ nữa nhưng sự việc xảy ra làm cho lão Tôn Gù buộc phải nhăn mày.
Lão nhớ hồi xưa, không phải nhớ mà là nghe nói rằng đời Chu Văn Vương còn ở đất Tân Kỳ, ông ta nhốt tù nhân cũng bằng những vòng tròn trên mặt đất.
Xứ Tân Kỳ hồi đó không có "trại giam" nhưng tù nhân không bao giờ trốn thoát và cũng chưa nói ai trốn hoặc "mưu toan" trốn bao giờ.
Tại sao vậy?
Người ta nói vì tại Chu Văn Vương giỏi về khoa bói toán, ai có trốn cũng bị bắt lại ngay.
Nhưng lão Tôn Gù nghĩ khác.
Lão nghĩ có mấy nguyên nhân làm cho người tù đất Tân Kỳ hồi đó không chịu trốn, không có ý trốn, mặc dù chỉ bị giam bằng một cái vòng tròn vẽ trên mặt đất. Thứ nhất, sự tổ chức guồng máy cai trị của Văn Vương lúc bấy giờ chặt chẽ lắm, thứ hai, xã hội Tân Kỳ lúc bấy giờ rất công bằng nhân đạo, dân trí của họ nhờ đó mà nâng cao, con người làm việc và hưởng thụ trên tinh thần tự nguyện tự giác cho nên một khi đã không có sự bắt buộc cưỡng bách thì tự nhiên cũng không có trốn tránh trách nhiệm của mình.
Nhưng người tội phạm của xứ Tân Kỳ có lẽ cũng thỏa mãn trên tinh thần.
Nhưng đó cũng chỉ là chuyện "nghe nói" lại, bây giờ chính lão Tôn Gù nhìn tận mắt chuyện giam người trong cái vòng tròn.
Vậy thì, có hai trường hợp giải thích sự việc ấy như sau : thứ nhất, sáu con người "cao thủ" của bọn Đoàn Khai Sơn đã bị một thứ bùa mê sai khiến, thứ hai, người chủ của những đồng tiền này là người có uy lực phi thường.
Gạt bỏ trường hợp thứ nhất ra vì lão Tôn Gù là hạng người không tin về bùa phép, vậy người chủ của những đồng tiền này là ai mà lại có quyền năng như thế?

Nhưng nếu có quyền năng làm cho thiên hạ không dám trái lệnh thì tại sao gã mặt có bớt xanh dám nói những câu không giữ ý vừa rồi? Chẳng lẽ tên có bớt xanh lại hơn những tên áo vàng một bậc?
Lão Tôn Gù không suy nghĩ nữa, vì tên thiếu niên áo vàng đã trở vô.
Mặt hắn vẫn lạnh băng băng và cho đến bây giờ, hắn chưa hé miệng nói một tiếng nào.
Hắn đi vào và ngồi chiếc bàn mà bọn sáu người của Đoàn Khai Sơn vừa rời khỏi.
Độ tàn một điếu thuốc lại có thêm một người áo vàng nữa đi vào đầu ngõ.
Người này hơi lớn tuổi, hắn chỉ có một vành tai, theo dấu thẹo thì có lẽ hắn đã bị người ta lắc hết một vành chứ không phải mang tật từ nhỏ.
Mặt hắn cũng mất hết một con mắt, con mắt còn lại tròn xoe người người trông dễ sợ.
Tự nhiên. Áo hắn mặc cũng màu vàng và cũng có viền kim tuyến như gã thiếu niên.
Theo sau hắn là một dọc bảy tám người, già có nhỏ có, hình dáng khác nhau, có người cao, có người lùn, có người mập tuỳ lùn mà cũng có kẻ ốm tong teo.
Nhìn qua cách ăn vận hình như họ cũng là những người có tên tuổi lắm nhưng bây giờ họ cũng không khác gì bọn Đoàn Khai Sơn, nghĩa là họ cũng ủ rũ như kẻ đưa ma, họ đi như học trò lễ, thân trên của họ thật thẳng, cần cổ họ giữ thế "nghiệm", họ cẩn thận từng bước đi theo người áo vàng một mắt đến trước cửa quán và ngoan ngoãn bước vào vòng tròn vẽ sẵn trên mặt đất.
Trong đám người mới tới có một gã ốm tong teo nhưng vẻ mặt hết sức dữ dằn.
Liếc thấy người này, bọn Đoàn Khai Sơn hình như quen mặt và bằng vào tia mắt của họ, có lẽ như đang lấy làm lạ, không hiểu tại sao tên này cũng đến đây.
Tên áo vàng một mắt khẽ liếc bọn Đoàn Khai Sơn cười nhạt, hắn đi thẳng vào trong quán nhìn gã thiếu niên áo vàng, hai người khẽ gật đầu nhưng không ai nói một lời.
Không khí nặng nề chậm chạp trôi qua, một lúc sau nơi đầu ngõ lại xuất hiện thêm một tên áo vàng nữa.

Người này thì tuổi khá cao, râu tóc đều đã hoa râm, lão cũng mặc áo vàng, cũng viền kim tuyến, bên sau lão cũng kéo theo một dọc mấy người.
Những người đi theo sau lão không có gì đáng nói vì họ cũng y như những người trước, cũng y như bọn Đoàn Khai Sơn, cũng bằng những bước đi không núc nhích, cũng bằng những bộ mặt đưa ma.
Chỉ có lão áo vàng tóc hoa râm là đặc biệt.
Khi ở ngoài xa thì không thấy gì khác lạ nhưng đến lúc gần thì đúng là một dị nhân.
Da dẻ của lão giống y những người dân ở vùng hải đảo phương tây, da lão không vàng không trắng mà lại nâu xanh. Với da mặt như thế, được phủ bở một nùi tóc muối tiêm xám trắng trông đến lạnh người.
Luôn cả da bàn tay của lão cũng thế, cũng xanh nâu.
Những kẻ đứng bên ngoài quán trông thấy lão như là trông thấy quỷ và tất cả chợt rùng mình.
Chỉ chưa tàn hai điếu trhuốc mà mấy mươi vòng tròn vẽ trên mặt đất trước cửa quán đã chật cả ngươi.
Người nào cũng y như người nấy, họ như nín hơi đứng thẳng, da mặt nhợt nhạt, không ai dám nói với ai một lời nào.
Những người mặc áo vàng thêu kim tuyến đã lên đến bốn, người sau cùng là một lão già tóc trắng phơ phơ, da mặt nhăn nheo, lưng có vẻ hơi còng.
Bước đi của lão ta cũng có phần xiêu xẹo, xem hình như có vẻ lớn tuổi hơn lão già kể chuyện trong quán đến ba bốn tuổi.
Một lão già dáng cách coi khốn đốn như thế mà sau lưng lão ta, người đi theo lại càng đông hơn.
Một chiếc bàn, bốn người áo vàng có viền kim tuyến chiếm mỗi người một bên, không ai nói với ai một tiếng, họ giống như những người câm.
Những kẻ ngoài sân, những kẻ "tự động" đứng trong vòng tròn vẽ trên mặt đất thì lại như bị ai lấy chỉ may miệng lại, ngoại trừ tiếng gió đưa xì xào, ngoài sân có người mà lại vắng lặng như tờ.
Cái "tiểu điếm" của lão Tôn Gù bây giờ, nếu nhìn vào từ phía bên ngoài, nó mường tượng như cái nhà mồ.
Con người có chỗ dựa vững chắc từ khi bất chợt trở thành tri kỷ với Tửu Quỷ như lão Tôn Gù nhưng đến bây giờ hình như lão đã muốn

run.
Thế mà tên có cái bớt xanh trên mặt vẫn ngồi điềm nhiên uống rượu, hắn uống từng ngụm nhỏ một cách thong dong.
Nhưng thôi, cứ kể như hắn là một kẻ lỳ đi, chứ hai ông cháu của cô gái tóc bím thì quả là lạ không thể tiếng.
Ông thì coi như sắp kề miệng lỗ, cháu tì sữa còn dính quanh môi, vậy mà hai ông cháu vẫn ngồi nhấm nháp như thường.
Người điếc không sợ sấm, phải chăng hai ông cháu nhà này cũng trong trường hợp đó.
Hay là ông quá lờ mờ, còn cháu thì vì quá mê nên chờ xem những trò ảo thuật?
Mà không chừng đúng đấy, đúng là một trò "xiếc" mà những con khỉ ngoan ngoãn đóng trò là những đám người đang đội đồng tiền như chết sững trong vòng.
Không biết đã qua bao lâu, vì lúc bấy giờ thời gian như ngưng đọng mà cũng vì người không còn đủ sáng suốt để "đếm" giờ khắc trôi qua, chuyên xảy ra làm cho nó trôi qua một cách nặng nề.
Tách! Tách! Tách!
Tiếng nghe bây giờ nghe rõ lắm. Cứ mỗi khi gặp một khung cảnh im lìm thì y như là thính giác của người ta lại tỏ hẳn lên.
Mà cũng có thể người ta vì quá ngóng chờ tiếng động, tiếng động nào cũng được, miễn có để tan bầu không khí mà họ không thở nổi nên bất cứ tiếng động nào dù nhỏ đến đâu họ cũng nghe thấy một tiếng tách rõ ràng hơn những lúc bình thường.
Giả thuyết sau này có lẽ là đúng và đáng tin hơn hết.
Những tiếng động của lá rơi này lại không có tác dụng phá tan im lặng, không có tác dụng "khai thông" bầu không khí khó thở. Trái lại, thứ tiếng lá rụng trong khung cảnh hãi hùng càng làm tăng thêm khủng khiếp!
Tách! Tách! Tách!
Tiếng lá rụng quái ác nghe như tiếng âm hồn viếng mộ.
Lão Tôn Gù gần như nín thở theo không khí nặng nề trôi qua.
Bốn người áo vàng khẽ đưa mắt cho nhau và tất cả cũng đứng lên một lượt.
Tiếng của những tà áo khua động khi họ đứng lên càng làm cho người nghe mọc óc.
Cộc! Cộc! Cộc! Tiếng động này quả là khủng khiếp, đó là tiếng gậy

chống lên mặt đường đầy đá.
Tiếng gậy mỗi lúc một gần dẫn từ đầu ngõ và cuối cùng một bóng người hiện rõ ra.
Ban đầu chỉ là một bóng đen trong dáng đi mất thăng bằng mang theo tiếng khua cộc, cộc.
Khi đến gần, người ta mới thấy rõ hơn : Một người cụt mất một chân.
Hình như chiếc gậy của ông ta ở đầu có bịt sắt và chính chiếc gậy đó phát ra tiếng khua mà người ta nghe thấy nãy giờ.
Ánh sáng của mấy ngọn nến mù mờ trong tiểu điếm hất ra, hất vào mặt người chống gậy và cái tránh tối tranh sáng ấy, nếu không phải là kẻ gan dạ thì nhất định sữ phải sụm xuống ngay khi thấy bộ mặt của lão cụt giò.
Y như một thùng cỏ khô, tóc của lão phủ tơi bời trên khuôn mặt đen như trôn chảo, con mắt của lão sếp lại hình tam giác nằm trên chiếc mũi như trái cà chua.
Chừng như bao nhiêu đó cũng chưa đủ nói lên cái dữ dằn, cho nên người đời lại kể thêm trên mặt lão những vết sẹo dọc ngang bóng lưỡng.
Cộng thêm với cái chân cụt, thọt cây gậy gập ghềnh, người ta thấy ở con người của lão áo vàng này pha lên màu dã thú.
Bốn tên áo vàng trong quán cùng đứng lên một lượt khúm núm vái chào khi lão một giò vô tới cửa.
Lão một giò gật đầu :
- Điều tra rõ ràng rồi chứ? Chúng ta không nên có chuyện lầm lẫn đối với người lành.
Lão Tôn Gù bây giờ mới nhìn kỹ, lão một giò cũng mặc áo vàng nhưng vạt áo lại cuộn lên cả nơi thắt lưng và nếu kể về điểm đó thì lão một giò này có lẽ hơn hẳn những người hành khất. Có điều rõ ràng hơn hết là lão ta có đến hai đường viền kim tuyến.
Một chuyện lạ khác bây giờ mới xảy ra là vẻ mặt của tên có bớt xanh, hắn dửng dưng từ đầu chí cuối nhưng bây giờ hắn có phần thay đổi khi thấy lão một giò.
Đôi mắt ba góc của lão một giò đảo nhanh qua một lượt và hỏi tiếp bằng một giọng khàn khàn :
- Các ngươi đã phải một phen vất vả nhỉ?
Mặt của lão rất hung ác nhưng giọng nói của lão thì lại rất hiền hòa.

Bốn gã áo vàng lại khom mình :
- Không dám ạ.
Lão một giò hỏi luôn :
- Đủ cả chứ?
Lão già trong bốn người áo vàng lên tiếng :
- Vâng ạ.
Lão già một giò chớp mắt :
- Cộng tất cả là bao nhiêu?
Lão già áo vàng đáp :
- Bốn mươi chín người.
Lão già một giò gật đầu :
- Các ngươi biết chắc họ đều vì chuyện ấy mà đến đây đấy chứ?
Lão giò áo vàng đáp :
- Chúng tôi đã điều tra kỹ lưỡng, họ đến trong vòng ba ngày nay, nhất định họ đều vì chuyện ấy. Bởi vì nếu không thì tại sao họ không hẹn mà lại cùng đến một lúc nơi đây.
Lão già một giò hỏi :
- Ý của chúng ta họ có biết hay chưa?
Lão giò áo vàng đáp :
- Hình như họ đều chưa biết rõ lắm.
Lão già một giò gật đầu :
- Vậy thì hãy nói cho họ biết đi.
Lão già áo vàng đáp :
- Vâng ạ.
Lão già áo vàng còng tay lui ra hất mặt về phía đám người đang đứng trong vòng :
- Chúng ta là ai có lẽ các vị đã hiểu rồi và mục đích đến đây của các vị, chúng ta cũng đã rõ.
Lão móc trong lưng ra một lá thư và nói tiếp :
- Các vị đến đây có lẽ vì đã nhận được một phong thư như thế này đấy nhỉ?
Đám người đứng trong vòng tròn cũng một lượt như muốn gật đầu nhưng lại không dám, họ không dám nói chỉ hỉnh mũi ư ử và vẫn đứng như trời trồng.
Lão già áo vàng điềm đạm :
- Nhưng bằng vào chút bản lĩnh của các vị mà cũng hăng hái đến đây thì sợ e không được xứng đáng lắm đâu, vì thế các vị nên đứng

yên nơi đây một lúc, chịu khó một lúc thôi nhé, sau khi chuyện xong rồi, các vị cứ thong thả ra đi, ta xin bảo đảm an toàn cho các vị, chỉ cần các vị đứng yên thì không ai dám động đến lông chân của các vị.
Lão già áo vàng nói tiếp bằng một giọng cười vui vẻ :
- Có lẽ các vị cũng biết, chỉ trong trường hợp vạn bất đắc dĩ, nhất định không làm hại đến người vô cớ.
Lão ta vừa nói đến đó thì chợt có người nhảy mũi.
Người nhảy mũi đó là Thủy Xà Hồ Mỵ.
Tiếng nhảy mũi thật nhỏ, hình như đã được cố ngăn nhưng trong trường hợp này quả thật như sét đánh.
Cái kỵ của người đàn bà là mặc áo bằng một thứ vải dầy, họ rất sợ mất "eo", vì thế trời đã nặng đông mà Thủy Xà Hồ Mỵ vẫn mặc một áo bằng lụa mỏng và chính vì thế nên mới bị khí lạnh làm cho nhảy mũi thình lình.
Bình thường, mỗi khi nhảy mũi thì không có gì đáng nói, hay hơn nữa là chỉ cần lấy khăn tay lau mũi và ngỏ lời xin lỗi, nếu có kẻ ngồi gần nhưng bây giờ trong trường hợp này, cái nhảy mũi của Hồ Mỵ thì quả đã làm cho rơi sinh mạng.
Vì đồng tiền trên đầu cô ta bị cái nhảy mũi làm rơi xuống.
Một tiếng khua nhỏ khi đồng tiền chạm lên trên đá nổi ở mặt sân, chẳng những Hồ Mỵ biến sắc mà tất cả những kẻ đứng trong vòng thảy đều tái mặt.
Lão già áo vàng cau mặt :
- Quy củ của chúng tôi chắc cô nương đã biết rồi chứ?
Hồ Mỵ rung giọng :
- Biết... có biết.
Lão già áo vàng khẽ lắc đầu :
- Đã biết thì rất tiếc tại sao cô lại không cẩn thận?
Thủy Xà Hồ Mỵ run bắn tay chân :
- Không phải vì vãn bối cố ý, xin... xin lão tiền bối rộng dung.
Lão già áo vàng nói :
- Tôi cũng biết cô nương không hề cố ý nhưng quy củ vẫn không vì thế mà dễ bị hủy diệt. Quy củ một khi bị hủy diệt thì uy tín cũng không còn, cô nương cũng là người lịch lãm giang hồ, có lẽ đã thừa hiểu vấn đề như thế.
Hồ Mỵ quay đầu qua Hồ Phi, giọng nói gần như muốn khóc :

- Đại ca... Anh... anh hãy nói giúp em.
Hồ Phi từ từ nhắm mắt, môi hắn run run :
- Rôi có nói cũng chẳng ích gì.
Hồ Mỵ gục đầu và vụt cười thê trhiết :
- Tôi biết... tôi cũng chẳng trách mà.
Đôi mắt ướt rượt của Hồ Mỵ quay sang phía Dương Thừa Tố :
- Anh Dương, còn anh thì sao? Tôi... tôi đã đến mức này anh... không có gì để nói với tôi ư?
Đôi mắt của Dương Thừa Tổ nhìn thẳng tới một cách "nghiêm chỉnh", mặt hắn lờ đờ không lộ một cút gì.
Hồ Mỵ thở ra :
- Luôn cả việc nhìn một lần chót anh cũng không thể sao?
Dương Thừa Tổ từ từ nhắm mắt.
Hồ Mỵ đột nhiên cười hăng hắc, chỉ thẳng vào Dương Thừa Tổ :
- Các vị hãy nhìn xem, người này là nhân tình của tôi, hồi tối này hắn đã nói với tôi một câu "Chỉ cần em đối xử tốt với anh thì không bao giờ anh luyến tiếc sinh mạng, nếu có thể vì em mà chết." nhưng bây giờ, bây giờ đến cả cái nhìn tôi một cái là hắn sẽ rụng đầu.
Tiếng cười của Hồ Mỵ thấp xuống lần lần, nước mắt ứa ra :
- Hừ, tình là cái thứ gì chứ? Tình ái đã chẳng ra gì như thế thì con người sống cũng kể như vô ích. Chết, có lẽ chết còn đỡ phiền hơn.
Nhưng điểm sáng như sao xẹt thẳng vào mình lão áo vàng.
Cùng một lúc với vừng sáng bay ra, thân ảnh Hồ Mỵ tung lên thật cao như muốn vượt qua đầu tường.
Thủy Xà Hồ Mỵ nổi danh nhờ ám khí, khinh công cũng quả đã đến mức siêu quần, thân pháp vừa nhanh vừa chính xác.
Lão áo vàng chỉ khẽ cau mày và nói thật hưỡn đãi :
- Sao lại phải nhọc làm chi vậy?
Lão nói quá chậm nhưng tay lão đưa lên thật lẹ, chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi phát ra chưa dứt, là bao nhiêu ám khí đã bị lão hất ra.
Hồ Mỵ vừa mới vượt lên chưa quá đầu tường, chợt nghe một luồng tiềm lực từ sau đẩy tới, thân ảnh đang đà nhướn lên vụt rẽ ngang, đập mạnh vào tường rồi từ thân tường vụt xuống như một bao cát, miệng, mũi, lỗ tai, máu phún vọt ra.
Lão già áo vàng lắc đầu, vẫn bằng một giọng từ từ cố hữu :
- Đáng lý cô nương được chết một cách êm ái hơn nhiều, chuyện

chi mà phải làm nên cố sự.
Hồ Mỵ nhăn nhó một cách thê thảm, hình như đang ráng hết sức đưa tay lên vuốt ngực nhưng máu vẫn cứ ọc ra.
Lão già áo vàng lại nói :
- Nhưng cũng theo quy củ, trước giờ nhắm mắt chúng ta có thể chấp nhận cho cô nương có một yêu cầu.
Hồ Mỵ thoi thóp :
- Quy củ.
Lão già áo vàng điềm nhiên :
- Đúng, và không bao giờ để cho quy củ ấy bị hủy diệt.
Hồ Mỵ ráng hỏi :
- Yêu cầu gì cũng được chứ?
Lão già áo vàng nói :
- Nếu cô nương còn những gì chưa giải quyết, ta có thể thay cô làm trọn vẹn, nếu có mối thù nào chưa báo, ta có thể vì cô mà lo việc chu toàn.
Lão mỉm cười độ lượng và tiếp luôn :
- Ai "được" chết vào tay của chúng ra cũng là điều may mắn.
Ánh mắt của Hồ Mỵ vụt sáng lên một cách khác thường :
- Nhất định tôi phải chết nhưng bây giờ thì chưa, vậy tôi có thể yêu cầu chỉ định người kết liễu sinh mạng tôi chăng?
Lão già áo vàng nói :
- Đâu có gì trở ngại? Nhưng cô nương định chọn ai?
Hồ Mỵ nghiến răng nói từng tiếng một :
- Tôi xin chọn Dương Thừa Tổ.
Dương Thừa Tổ tái mặt rung rung :
- Cô... cô sao cô lại làm như thế? Cô... muốn hại tôi à?
Hồ Mỵ :
- Đối với ta, ngươi giả tình giả nghĩa, thế mà ta đối với ngươi lại một mực chung tình. Ta, ta muốn được chết dưới tay ngươi để yên lòng mà nhắm mắt!
Lão già áo vàng vẫn một mực ôn tồn :
- Giết người đâu có gì quá khó khăn, chỉ cần một cái nhích tay là xong chuyện, nhất là đối với một người không phản kháng và nhất là các hạ đâu phải giết người lần đầu?
Lão vẫy vẫy tay, một tên áo vàng mang đến một thanh đao đưa ngay cho Dương Thừa Tổ :

- Thanh đao này bén lắm, chỉ nhè nhẹ là dư đủ rụng đầu.
Dương Thừa Tổ mất hết thần sắc, hắn lơ láo lắc đầu :
- Không... tôi không...
Tiếng "không" sau cùng của hắn chưa dứt thì đồng tiền trên đầu đã rơi xuống đất.
Cũng như lần trước, tiếng "keng" dội lên, chẳng những Dương Thừa Tổ mồ hôi từng cục rơi theo mà tất cả những người đứng trong vòng mặt còn xanh hơn nữa.
Chỉ riêng có Hồ Mỵ cười như điên dại :
- Ngươi... à không, tình lang đã từng nói nếu em chết thì chàng không sống được, bây giờ... bây giờ thì chàng thỏa nguyện rồi đấy, kể ra thì chàng cũng có lương tâm.
Dương Thừa Tổ toàn thân run bắn, hắn rống lên như lạc giọng :
- Ngươi là... là con yêu phụ, ngươi là con đàn bà lang độc.
Như một con cọp đói lâu ngày, Dương Thừa Tổ chụp lấy thanh đao của tên áo vàng vung mạnh.
Phật!
Đúng như lời tên áo vàng vừa nói, thanh đao ăn ngọt xớt, đầu của Hồ Mỵ văng lông lốc, từ cổ máu phụt ra có vòi.
Máu bắn lên như hoa cải, máu dội lên mặt, lên áo của Dương Thừa Tổ và chảy ròng ròng.
Hắn xuôi tay thở ồ ồ và đứng chết trân.
Nhưng người có mặt, từng cặp mắt lanh lùng đang xói vào mặt hắn.
Đêm thì lờ mờ, bốn phía lặng trang.
Vành môi của Dương Thừa Tổ rung rung, hắn đứng sững một hồi rồi vụt trở ngược lưỡi đao cứa mạnh vào cổ họng mình, thây hắn ngã xuống nằm chồng trên thây của Hồ Mỵ.
Bây giờ thì lão Tôn Gù mới vỡ lẽ tại sao những người lúc nãy đi bằng những bước đi cực kỳ thận trọng.
Sở dĩ họ không dám lay động thân mình là vì đồng tiền ngự trên đầu họ chỉ cần một bước chân không khéo là đồng tiền ấy sẽ rơi và như gương của Thủy Xà Hồ Mỵ và của Tiểu Bá Vương Dương Thừa Tổ, đồng tiền rơi xuống là mạng họ rơi theo.
Đó là "quy củ".
Lão Tôn Gù nhăn mặt, quy củ chi mà ác thế?
Và quy củ của ai?
Của những kẻ áo vàng? Mà họ là ai mới được chứ?

Quyền lực của họ như thế nào mà họ tự đặt ra "quy củ" và bắt thiên hạ phải tuân theo như thế?
Họ tự đặt ra hay "quy củ" này đã có một "minh ước" hẳn hoi?
Có phải chăng vì thế mà những kẻ đã dự mình vào "minh ước" ấy phải tuân theo "quy củ"?
Lão Tôn Gù đứng gần như bất động, bao nhiêu câu hỏi cứ xoay trong óc lão nhưng câu hỏi không phải chính lão đặt ra mà do thực tế của sự việc này xảy ra trong óc lão.
Bây giờ thì lão Tôn Gù không biết nên mừng hay nên sợ.
Vì cứ theo đà này thì quán lão có đường đông khách lắm.
Đông khách thì lão sẽ thu nhiều lợi nhưng cũng cứ theo đà này, lão cũng có đường sập tiệm luôn.
Chẳng những tiệm bị sập mà luôn cả mạng già của lão cũng khó lòng bảo đảm.
Nghĩ đến quyền lợi, nghĩ đến sinh mạng lão Tôn Gù sực nhớ đến Tửu Quỷ và bất giác lão khẽ gật đầu.
Người bạn "tri kỷ" mà lão đặt nhiều tin tưởng một cách mơ hồ ấy đang gục đầu trên bàn kéo giọng cổ pho pho.
Quay về mấy chiếc bàn khác, thực tế kéo lão về ngơ ngẩn.
Gã có bớt xanh trên mặt vẫn ngồi nhắm nháp.
Không lẽ hắn điên?
Đúng theo giọng điệu của lão già "kể chuyện" thì đây quả là chuyện kinh thiên động địa, thế mà hắn cứ tỉnh bơn.
Lại không lẽ chuyện kinh thiên động địa này quá quen với hắn?
Chuyện giang hồ hiểm ác, chuyện xương khét máu tanh, chuyện giết người như ngóe tuy không phải là nhân vật võ lâm nhưng với cái nghề bán quán này, lão Tôn Gù cũng đã từng nghe người ta kể lại. Những kẻ kể chuyện như thế thường thường hay "thêm mắm dậm muối", nghĩa là câu chuyện chỉ chừng một thì họ kể riết quá ra mười, tuy nhiên có thêm thắt cách nào cũng không ác liệt như chuyện ngay trước mắt bây giò.
Người ta có thể chẳng những không gớm tay mà lại còn hăng hái lăn xả vào nhau, băm dằm cho đến chết nhưng trong trường hợp dùng một uy quyền gì đó bắt người ta bị chết không được có một cử chỉ chống lại, giông giống như trói cả tay chân lại rồi lấy đao thích huyết, giông giống như những kẻ áo vàng đối xử với những người đang cúi đầu như mèo ướt ngoài kia thì dầu quyền lực ấy có

sẵn trong tay, lão Tôn Gù cũng vẫn lắc đầu.
Lão không làm được việc ấy, coi nó quá dễ dàng nhưng nó rờn rợn làm sao.
Lão từng nghe kể chuyện, những chuyện giang hồ đâm chém có thêm mắm dậm muối khá ghê rợn nhưng theo lão Tôn Gù thì vẫn không ghê rợn bằng chuyện xảy ra trước mắt lão bây giờ.
Ghê rợn vì tính chất của sự việc quá ư tàn nhẫn.
Lão Tôn Gù liếc gã mặt có bớt xanh một lần nữa : hắn vẫn điềm nhiên châm rượu.
Ngay trong lúc đó, lão già một chân vụt đứng lên.
Lão Tôn Gù không sợ vì lão có chi mà phải sợ.
Tuy nhiên nhịp thở của lão vẫn bị ngưng một thoáng, khi chiếc gậy của lão một chân chống cạch, cạch trên nền.
Có lẽ lão một chân trông giống như một hung thần, mà một khi hung thần cử động thì nhân gian bấn loạn.
Điều làm cho thiên hạ hồi hộp hơn nữa là lão một chân đứng lên mà tia mắt lão lại liếc về phía gã mặt có bớt xanh.
Cạch, cạch.
Cây gậy chống trên mặt đất phát lại âm điệu khô khốc như tiếng quỷ gọi hồn.
Gã có bớt xanh nơi mặt vẫn nâng chén uống từng ngụm nhỏ.
Lão một giò đi về phái gã và bây giờ gã ngẩng lên.
Hai người không ai nói một lời.
Lão Tôn Gù chợt nghe trái tim mình đập rộn, lão tin chắc rằng một chuyện đáng sợ nhất chắc chắc sẽ phát sinh.
Và bằng vào phong thái của gã có bớt xanh trên mặt bây giò, nếu chuyện xảy ra nhất định sẽ là kinh thiên động địa.
Nghĩ tới chuyện kinh thiên động địa, một từ ngữ được coi là "của riêng" của lão già kể chuyện trong cái quán này, bất giác lão Tôn Gù đưa mắt nhìn qua phía đó : hai ông cháu "nhà kể chuyện" vẫn cứ ngơ ngơ.
Ông thì gật gù lim dim xem chừng như sắp "cúp" còn cháu thì thao láo đôi mắt như đang chờ trò xảo thuật sắp diễn ra.
Lão Tôn Gù chợt thở ra.
Trên đời sao có những nhân vật lạ lùng.
Nhiều tay như hung thần ác quỷ, có người cứ tỉnh bơ ngồi lắng nghe men rượu, có kẻ lại ngơ ngơ ngác ngác, lại còn có tên gục đầu

xuống ngáy pho pho.
Thế giới thu hẹp trong chiếc quán này bây giờ, chắc chỉ mỗi một mình lão Tôn Gù là tỉnh táo.
Lão tỉnh táo là vì lão còn quan sát nhận xét được sự việc nhưng rồi lão lại đâm tức mình, nếu lão được như những người kia, những người ngơ ngơ ngủ tuốt ấy thì lão khỏi phải phập phồng.
Liếc thấy hai người, lão một giò và tên có bớt xanh lừ mắt nhìn nhau y như là mỗi người đều có một cặp đao trong đáy mắt và họ đang soi thủng vào gan ruột đối phương.

Xem tiếp hồi 3 Tiên Thần Tây Môn Nhu

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 3 Tiên Thần Tây Môn Nhu

Ngoài sân, màn sương xuống càng phút càng dày.
Không biết ở tận đâu, xa lắm, tiếng canh khắc khoải.
Không biết đã bao lâu, vành môi trệ xuống như miếng thịt trâu của lão già một giò vụt điểm phớt nụ cười.
Thật là lạ, lão là một con người có bộ mặt ghê gớm quá, nói bằng một giọng khinh bạc thì lão là một con người co bộ mặt thấy buồn nôn.
Thế mà khi lão cười, đành rằng không biết lão cười hay nhe răng ra để hù dọa thiên hạ nhưng nếu nhìn kỹ thì lại có phần ôn nhu tha thiết.
Lão già một giò giữ nguyên nụ cười thân thiện thật lâu và lão nói :
- Các hạ là ai, chúng tôi đã biết rất rõ.
Tên có bớt xanh vẫn cứ thỉnh bơ :
- Thế à?
Lão già một giò cười :
- Và chúng tôi là ai, nghĩ rằng chắc các hạ cũng biết rồi.
Tên mặt có bớt xanh tinh đến mức lạnh băng băng :
- Trong vòng hai năm gần đây những kẻ không biết các ngươi chắc là hơi ít.
Lão già một giò lại cười, lão từ trong lưng ra một phong thơ.
Phong thơ này cũng y chang như phong thơ mà lão già áo vàng khi nãy đã móc trao cho những người đứng ngoài sân xem, nó không khác một tí nào cả, nhưng không hiểu tại sao lão Tôn Gù bỗng lại

muốn xem thử một chút coi trong ấy viết những gì.
Hình như cô gái tóc bím cũng thế, chắc cô ta cũng muốn xem nên đưa đôi mắt cứ liếc chừng về phía đó.
Chỉ tiếc một điều là lão một giò đã đặt lá thư trên bàn và lão lại bật cười :
- Các hạ không nề hà từ ngàn dặm đến, nguyên do nghĩ chắc cũng vì phong thơ này đấy chứ?
Tên có bớt xanh trên mặt trả lời mà chẳng gật đầu :
- Đúng thế.
Lão già một giò hỏi luôn :
- Chắc các hạ không biết phong thơ này của ai chứ?
Tên có bớt xanh nơi mặt đáp thỏn lỏn :
- Không biết.
Lão già một giò cười :
- Cứ theo chúng tôi biết thì trong giang hồ tiếp được thơ này không dưới một trăm người, thế nhưng một kẻ nào biết người viết cũng như người gửi là ai. Chúng tôi đã dò xét khắp nơi, cuối cùng vẫn không ra manh mối.
Tên có bớt xanh trên mặt khẽ rùng vai :
- Nếu luôn cả các ngươi mà dò xét cũng không ra thì trên đời này còn ai mà biết.
Lão một giò cứ cười :
- Chúng tôi tuy không biết là ai viết phong thơ này nhưng dụng ý của họ thì chúng tôi biết rất rõ ràng.
Tên có bớt xanh nơi mặt nhướng nhướng mày :
- Sao?
Lão một giò nói :
- Dụng ý của kẻ viết thư này dẫn dụ những hào kiệt thành danh trong chốn giang hồ đến đây, dẫn dụ cho mọi người vì tranh giành báu vật chôn giấu nơi này mà sinh ra tàn sát và tự nhiên kẻ viết thư này sữ làm cái công việc của ngư ông.
Tên có bớt xanh trên mặt vặn lại :
- Đã biết thế mà sao các hạ lại cũng đến đây?
Lão một giò nói :
- Chính vì dụng ý của kẻ viết thư này quá ác cho nên chúng tôi phải đến.
Tên có bớt xanh nơi mặt nhướng mày lơ đãng :

- Thế à?
Lão già một giò càng tỏ giọng ôn tồn :
- Chúng tôi đến đây cốt là khuyên các vị không nên để vướng bẫy con người ấy, chỉ cần các vị bỏ đi rồi đừng nhúng tay vào thì đại họa tự nó sẽ tiêu.
Gã có bớt xanh nơi mặt cười khẩy :
- Kể ra lòng dạ của các ngươi cũng khá tốt đấy chứ.
Như không nghe thấy ý nghĩa mỉa mai trong câu nói đó, lão già một giò cứ cười cười :
- Chúng tôi chỉ mong đem đại sự biến thành tiểu sự, để cho toàn thể được sống trong cảnh bình tịnh dài lâu.
Gã có bớt xanh trên mặt nói thật chậm :
- Thật ra thì nơi đó có chôn giấu báu vật hay không, chắc chắn tất cả chưa biết.
Lão già một giò như chụp được cơ hội may mắn lại bỗ tay tán thưởng :
- Chính như thế... chính như thế, vì lẽ ấy nếu tất cả chết sống với nhau thì chẳng lẽ hóa ra oan uổng lắm ư!
Gã có bớt xanh trên mặt nói :
- Nhưng ta đã đến đây rồi, lành dữ gì cũng phải xem cho hết chuyện, đâu lẽ vì vài câu "thuyết phục" vu vơ mà lại đi bỏ cược hay sao.
Mặt lão một giò vụt nặng xuống ngay :
- Cứ như thế thì các hạ không chịu bỏ trôi?
Gã có bớt xanh nơi mặt rùn vai :
- Cho dầu ta có bỏ trôi thì chưa chắc các ngươi đã được.
Lão già một giò cười nhạt :
- Ngoài các hạ ra, tôi không thấy ai là người có thể tranh chấp với chúng tôi.
Lão chấm dứt câu bằng cách động nhẹ đầu gậy trên mặt đất và một tiếng "cộc" khô khan chưa kịp phát ra, là đá xanh đã tóe lửa tứ tung.
Chiếc gậy của lão xuyên qua thớt đá xanh, lún sâu xuống nền gần quá hai phân.
Gã có bớt xanh nơi mặt vẫn cứ tỉnh bơ :
- Cũng khá, thảo nào trong "Binh Khí phổ" đã chẳng liệt chiếc gậy vào hàng thứ tám.

Lão một giò rít giọng :
- Biết rồi, Xà Tiên của các hạ được liệt vào hàng thứ bẩy, hơn ta một bậc nhưng ta vẫn muốn xem.
Gã có bớt xanh trên mặt vẫn điềm nhiên :
- Ta cũng đang có ý cho các ngươi xem đó.
Vừa nói, tên có bớt xanh trên mặt vừa ấn nhẹ trên mặt bàn, thân hình bắn vọt như chiếc phảo thăng thiên.
Vút!
Một tiếng rít xé trong gió, tay phải của hắn đã tung ngọn roi dài đen bóng.
Tất cả cá loại binh khi mềm, càng dài càng khó sử dụng, ai dùng ngọn nhuyễn tiên hơn một xải tay, người ấy được kể là cao thủ võ lâm, thế mà ngọn Xà Tiên của gã có bớt xanh nơi mặt lại dài hơn hai trượng rưỡi.
Quả là một chuyện kinh người.
Hắn chỉ rung tay một cái, ngọn roi đã vút tới ngoài sân, cuốn trọn một vòng khắp những đầu người đang đứng co ro, bao nhiêu đồng tiền trên đầu họ đều văng xuống đất.
Trong số bốn mươi mấy người đang bị "nhốt" trong những vòng tròn, họ không đều nhau, cao có lùn có thế mà ngọn roi cuốn qua làm rơi tất cả những đồng tiền lại không phạm lại ai một sợi tóc.
Lối sử dụng roi của hắn thật là uyển chuyển và vô cùng chính xác.
Ngọn roi vào tay hắn đã thành và đầu như một con rắn, ngọn roi như có thêm một con mắt để phóng cho trúng đích.
Bốn mươi mấy người "tù" đều thuộc vào hàng có hạng trong chốn võ lâm nhưng họ chưa từng thấy mà cũng chưa từng nghe có một tay roi siêu phàm như thế.
Họ đưa mắt nhìn nhau và không hẹn mà cũng một lúc, họ phóng mình lên vượt qua bờ tường như bầy ong vỡ tổ mất dạng trong đêm tối.
Lão già áo vàng tái mặt quát lên :
- Ngươi đã đánh rơi Đoạt Mạng Kim Tiền thì ngươi phải thế mạng cho những kẻ ấy.
Lão một giò khoát tay cười :
- Đã có một mạng của Tiên Thần Tây Môn Nhu thì đã quá đủ để thay cho bốn mươi nhân mạng.
Sự việc diễn biến bất giờ làm cho lão Tôn Gù sửng sốt nhưng đồng

thời cũng giải đáp được những thắc mắc trong lòng lão này giờ, lão biết thêm được tên của gã có bớt xanh trên mặt : Tiên Thần Tây Môn Nhu.
Gã áo vàng có da mặt màu nâu không nói một tiếng nào nhưng tay gã đã người ánh thép : một món binh khí lạ lùng, đao không ra đao, cưa cũng không phải là lưỡi cưa, nó lấp lánh trông rờn rợn.
Đặc biệt là tên thiếu niên áo vàng từ trước đến giờ không hé môi, hai tay của hắn cũng không rút ra khỏi túi áo, bây giờ thì hắn mới chầm chậm rút ra kéo theo luôn binh khí : Hai chiếc vòng cọng lớn hơn tay cái.
Binh khí có hai đặc điểm : dài thì lợi thế, ngắn thì hiểm ác, vậy thì binh khí của gã thiếu niên phải nói là cực kỳ hiểm ác.
Một lần ra tay là một thế công trí mạng bởi vì bằng vào món binh khí ngắn ngủi như thế, nếu không làm cho đối thủ mang thương thì trái lại chính người sử dụng sẽ mang thương.
Đó là nguyên tắc nằm lòng của người dùng binh khí ngắn.
Sử dụng những món binh khí như thế tất nhiên là những kẻ võ công không thể tầm thường.
Bốn tên áo vàng vừa nhoáng mình lên và đã vây chặt Tiên Thần Tây Môn Nhu vào giữa.
Chỉ có lão một giò thì lại không kết vào vòng vây.
Lão lui mấy bước và nhếch môi cười theo dõi.
Gã áo vàng mũi quặp vùng kéo bành thân áo: trước ngực gã có một sợi dây đai lớn bảng, trên đó giắt chồng chất lên nhau bốn mươi chín cây lao dài ngắn không đều.
Đây không phải là thứ lao dài như lao của giống dân thiểu số, có lẽ phải gọi nó là đoản thương thì mới đúng bởi vì cây dài lắm cũng không đầy nửa sải.
Cả năm người của bọn áo vàng cùng xoáy mắt vào Tây Môn Nhu, vẻ mặt họ hầm hầm nhưng trong ánh mắt họ vẫn không dấu được sự e dè bởi ngọn roi như có mắt ấy.
Lão một giò cười sằng sặc :
- Lai lịch của bốn vị bằng hữu ta đây, chắc các hạ đã biết qua rồi chứ?
Tây Môn Nhu lạnh lùng :
- Tự nhiên.
Lão một giò gật đầu :

- Cứ theo lý lịch mà nói thì thân danh của năm ngươi trong bọn ta đúng ra thì không nên liên hợp vây công nhưng chỉ vì cần đối phó gấp với ngươi nên hôm nay không thể từ nan.
Tây Môn Nhu cười khẩy :
- Trong giang hồ, bọn tiểu nhân thường lấy đông thắng ít, chuyện đó ta đã thấy quá nhiều rồi chứ đâu phải chi có các ngươi.
Lão già một giò lại gật gật :
- Ta vốn không muốn kết liễu tính mạng của ngươi nhưng tiếc vì ngươi đã phạm vào quy củ của chúng ta thì chúng ta làm sao lại có thể để cho ngươi đi được? Có lẽ ngươi cũng thừa biết, một khi quy củ bị hủy diệt thì uy tín sẽ tan theo.
Tây Môn Nhu nhếch môi :
- Nhưng nếu ta cứ muốn đi thì sao?
Lão một giò lắc đầu :
- Không, ngươi không đi được.
Tây Môn Nhu cười ha hả :
- Nếu đến lúc mà ta thật tình muốn đi thì bằng sức của các ngươi không làm sao giữ được ta cả.
Vừa nói, Tây Môn Nhu vừa rung nhẹ cổ tay, ngọn roi vụt cuốn lại thành bảy tám vòng dưới lớn trên nhỏ y như là một con ốc và hắn đứng yên trong những vòng roi tròn ốc ấy.
Lão một giò gầm lên một tiếng, chiếc gậy sắt vụt ngang.
Chiêu thế đánh ra đó chỉ là Hoành Tảo Thiên Quân tầm thường như ai có học võ đều nhận rõ như thế ấy phát ra từ cánh tay, từ chiếc gậy của lão một giò thì lại càng tầm thường.
Ai đã mầm vào võ nghiệp cũng đều có thể sử dụng chiêu Hoành Tảo Thiên Quân nhưng đối với lão một giò thì bốn chữ "thiện" ấy mới thật đúng nghĩa.
Tây Môn Nhu vẫn không ngớt tiếng cười và cả thân hình của hắn, cả vòng roi tròn ốc vụt nhấc bổng lên.
Rẹt! Rẹt!
Nhiều tiếng động liên tiếp nổi lên, chỉ trong chớp nhoáng gã áo vàng một mắt đã phóng luôn mười ba ngọn lao một lượt.
Những ngọn lão xé đi trong gió những xâu chuỗi bằng tơ đỡ nơi cán lao tủa ra nhưng những cánh hoa đào.
Những ngọn lao dài phóng ra trước nhưng lại đi sau, nhưng ngọn lao phóng ra sau mà tới trước và nhiều tiếng dội nổi lên.

Rắt! Rắt! Rắt!
Mười mấy ngọn lao đều bị vòng roi đánh bật, dài cũng như ngắn đều bị gãy làm đôi, những chùm tuôi đỏ cũng như lúc nãy vẫn như những cánh hoa đào rơi ra.
Nhiều ngọn lao còn trớn bám ghim vào thành tường, sức mạnh bị phản đà rung lên bần bật.
Tây Môn Nhu như một con rồng lớn trong mây, hắn bắn thẳng mình mất hút vào đám sương mù.
Lão một giò rống lên :
- Theo!
Cây gậy sắt chống "nạch" một cái xuống nền đá, thân hình lão vọt thẳng như cây pháo tăng thiên, một chân của lão hình như còn hơn những kẻ đủ hai chân, tiếng gậy khua chưa dứt thì lão đã không còn thấy nữa.
Bốn người áo vàng còn lại cùng phóng lên một lượt, họ nhắm theo tiếng gió cây gậy sắt.
Ngõ hẻm lại trờ về vắng lặng như khung cảnh cố hữu của nó, trước sân tửu điếm còn lại hai vũng máu và hai cái thây người sóng sượt.
Giá như không có hai cái thây người làm chứng tích thì có lẽ lão Tôn Gù sẽ nghĩ những chuyện vừa qua là cơn ác mộng vì mặc dầu dấu vết chết chóc hãy còn sờ sờ ra đó nhưng lão vẫn cứ đứng lặng ngơ ngơ.
Thật lâu, lão Tôn Gù mới như chợt tỉnh, lão quay vào trong quán, lão già kể chuyện đã "tỉnh dậy" từ bao giờ, cũng y như một cơn mơ, vẻ mặt lão không thấy chút hơi hám gì để nói lên rằng lão vừa uống rượu, đã không có gì chứng tỏ rằng vừa mới say khướt mà ánh mắt của lão già "kể chuyện" lại có vẻ sáng hơn, lão nhìn theo hướng những người áo vàng vừa đi khuất và lão vụt thở phào.
Trong tửu quán lúc nàu chỉ còn lại ba người : lão già "kể chuyện", cô gái tóc bím và Tửu Quỷ đã say mềm nằm ngục trên bàn.
Lão Tôn Gù cất tiếng khàn khàn hỏi :
- Tôn giá rành chuyện giang hồ, tôn giá có thể giải thích vì sao bọn người võ lâm khi nãy lại sợ đồng tiền như vậy. Họ sợ đến nỗi đứng yên chờ chết.
Lão già "kể chuyện" như không nghe. Lão Tôn Gù hỏi, lão quay mặt về hướng cô gái nói :
- Cháu có nghe nói đến Kim Tiền bang bao giờ chưa?

Cô gái đáp :
- Kim Tiền bang là một bang phái coi tiền như sinh mạng con người. Người cầm đầu Kim Tiền bang được xếp vào hàng thứ hai trong Binh Khí phổ.
Lão già "kể chuyện" gật đật đầu rồi nói :
- Kẻ cầm đầu được xếp vào hàng thứ hai trong Binh Khí phổ thì kẻ ấy võ công đâu phải tầm thường. Chính vì lẽ đó mà những người ban nãy bị đặt đồng tiền lên đầu coi như đã giao mạng mình cho đồng tiền đó. Hiện nay Kim Tiền bang đang bành trướng thế lực trong võ lâm, đã có bao nhiêu người quy phục nhằm bảo toàn tính mạng và mưu cầu danh lợi.
Cô gái tóc bím nhếch môi ngẫm nghĩ gồi lâu rồi nàng bật cười :
- Kim Tiền bang cho dù lớn mạnh thế nào nhưng danh nghĩa vẫn không minh chính, đáng để cho người ta ghét mà cũng đáng để cho thiên hạ tức cười.
Lão già "kể chuyện" nghiêm giọng :
- Tiền là một thứ có thể sai thần khiến quỷ, tiền là một thứ thần thông quảng đại, thiên hạ vạn vật sinh tồn cũng nhờ có nó. Trong đời nay còn có uy lực nào mạnh hơn "Kim Tiền" chứ, khi đó cháu sẽ thấy "nó" không có gì tức cười cả.
Cô gái tóc bím gật đầu :
- Nhưng trong đời này còn có những kẻ mà thế lực vẫn không làm lay chuyển nổi.
Lão già "kể chuyện" thở ra :
- Làm lay chuyển con người được không là một chuyện mà làm sống cho con người lại là chuyện khác, vả lại những người mà thế lực kim tiền không lay chuyển nổi ấy tiếc vì chẳng được bao nhiêu, thêm nữa số mà kim tiền không làm lay chuyển được đó ngày một giảm dần.
Cô gái tóc bím lại nhếch môi, nhưng nàng không nói, nàng chỉ cúi xuống nhìn những móng tay mình.
Lão già "kể chuyện" hút mấy hơi thuốc, lão gõ gõ chiếc ông điếu lên thành bàn và nói chậm :
- Ông nói thế, cháu có nghe rõ hay không?
Cô gái tóc bím mở tròn đôi mắt, nàng khẽ liếc qua bàn Tửu Quỷ và nở nụ cười tươi :
- Cháu đâu có uống say thì làm sao lại không nghe trhấy.

Lão già "kể chuyện" gật gật đầu :
- Lai lịch của nhưng kẻ ấy chắc chắn cháu cũng đã hiểu rõ rồi chứ?
Cô gái tóc bím nói :
- Hiểu tất cả.
Lão già "kể chuyện" lại gật đầu :
- Ở đây rượu tuy có ngon nhưng một con người muốn sống không thể cứ mãi cắm đầu vào hũ rượu mà ù ù cạc cạc suốt đời... đến lúc cần đi thì phải đi... à... à... chủ quán, tính tiền đi. Mà ông chủ quán này, có phải thế hay không nhỉ?
Hai ông cháu nhà "kể chuyện", một hỏi, một trả lời, giống như một cuộc đàm thoại giải buồn khi nhàn rỗi nhưng thật sự thì đối với lão Tôn Gù, cuộc "vấn đáp" này y như là một "lớp" có chuẩn bị, có sắp đặt đàng hoàng để dẫn giải những chuyện khó hiểu cho người khác hiểu.
Nhưng dầu sao, quả thật lão già "kể chuyện" đã kể chuyện khá hấp dẫn làm cho lão Tôn Gù nghe đến xuất thần, bây giờ nghe hỏi lão bật cười đáp lại :
- Lão Tiên sinh hiểu biết chuyện giang hồ quá nhiều chắc Tiên sinh phải là một anh hùng, vậy thì cái khoản rượu này tôi xin đài thọ để làm quen.
Lão già "kể chuyện" lắc đầu :
- Tôi vốn không phải là anh hùng mà chỉ là một con sâu rượu. Nhưng mà, anh hùng cũng tốt, sâu rượu cũng hay, song nợ thì phải trả, có lười trả cũng không thể được, muốn trốn cũng không thể được.
Lão móc ra một nén bạc đặt lên bàn vịn lấy vai cô cháu gái, lứng cứng đi ra.
Lão Tôn Gù nhìn theo trân trối, cho đến khi hai ông cháu nhà "kể chuyện" khuất rồi, lão quay vào thì Tửu Quỷ không biết tỉnh dậy từ bao giờ.
Hắn đứng ngay nơi bàn của gã có bớt xanh, hắn đang cầm phong thơ mà lão một giò bỏ quên nơi đó.
Lão Tôn Gù cười hề hề :
- Đáng lý hôm nay ông bạn đừng uống rượu, ông bạn đã không xem được một vở kịch khá hay.
Gã Tửu Quỷ cũng cười nhưng rồi hắn vụt thở ra :
- Gút chính của vở kịch ông nói có lẽ chưa kịp diễn hay nói cách

khác, là nó sẽ diễn tiếp vào một nơi khác gần đây, có lẽ tôi không xem cũng không thể được.
Lão Tôn Gù cau mày.
Lão cảm thấy hôm nay người nào nói chuyện nghe cũng hơi kỳ cục, y như họ đã cùng uống lầm một thứ thuốc sật sừ.
Gã Tửu Quỷ rút lá thơ, hắn chỉ liếc sơ qua, da mặt tái mét của hắn vụt hơi ửng đỏ và hắn gập mình xuống ho sặc sụa.
Lão Tôn Gù không dằn được, lão nhích tới hỏi :
- Trong thơ đó nói những gì thế?
Tửu Quỷ ngập ngừng :
- À... không, không có gì... cũng chẳng có gì.
Lão Tôn Gù chớp chớp mắt :
- Nghe nói những kia đều vì lá thơ ấy mà đến?
Tửu Quỷ nheo mắt :
- Sao?
Lão Tôn Gù cười :
- Họ còn nói nơi ấy có chôn dấu báu vật gì đó. Hừ, thật đúng là ngày hiện quỷ.
Lão vừa lau bàn vừa nói tiếp :
- Ông bạn còn muốn uống rượu nữa thôi? Bữa nay tôi mời đấy.
Không nghe hắn trả lời, lão Tôn Gù quay lại thấy Tửu Quỷ đứng ngơ ngác, đôi mắt hắn đăm đăm về hướng xa xôi không biết hắn đang nghĩ ngợi những gì?
Ánh mắt của hắn đã không có một mảy may màu rượu mà còn đượm vẻ thê lương vô hạn, hắn cứ nhìn đăm về phía vòng tường cao, hướng ngọn đèn leo lét ở ngôi lầu nhỏ phía sau viện.
Ánh đèn leo lét này bây giờ sao bỗng giống như mắt hắn, nó như chứa đựng cả một trời u uất.
Lão Tôn Gù trở ra nhà sau thì tiếng trống vọng từ lâu xa xa đã báo mãn canh ba.
Mấy gian phòng dành cho khách ngụ vẫn im lìm.
Riêng gian phòng của Tửu Quỷ đèn hãy còn chong, cánh cửa khép hờ theo từng cơn gió đong đưa nghe ken két.
Nhớ lại chuyện xảy ra hồi hôm, lão Tôn Gù bước lại vỗ vỗ vào cánh cửa :
- Ngủ rồi à? Sao không gài chốt?
Bên trong không có tiếng trả lời.

Lão Tôn Gù muốn đi ngủ nhưng không hiểu tại sao lại lại xô cửa bước vô.
Tửu Quỷ không biết đã đi đâu mất.
Nửa đêm gà gáy canh ba mà đi đâu thế chứ?
Lão Tôn Gù lẩm bẩm một mình.
Ngôi quán nhỏ nhưng thật là cà ngầu, dầu thế vẫn không bừa bãi bằng gian phòng của Tửu Quỷ.
Quần áo, khăn chiếu vất vẩy đó đây, ngay trong đầu gường của hắn bảy tám khúc gỗ tròn tròn nho nhỏ nhưng vẫn còn nguyên, hắn chưa khắc gì trên ấy cả.
Bên cạnh bầu rượu còn có mảnh giấy vo tròn.
Lão Tôn Gù nhìn biết đó là lá thư của lão già một giò bỏ lại.
Lão Tôn Gù đã quá quen với cài nghề làm "chủ quán" lâu nắm, câu nhật tụng là nếu không đụng đến chén cơm của mình thì không nên tò mò. Thiên hạ đa sự nhưng trong trường hợp này có khác, ít ra là lão biết hơi hơi mới được.
Lão kéo thẳng mảnh giấy, vuốt ngay ngắn, lão thấy trong ấy viết :
"Đúng ngày rằm tháng chín, tại Hưng Vân trang sẽ có cuộc khai quật nơi chôn báu vật, mong các hạ đừng bỏ qua cơ hội ngàn năm một thưở"
Mảnh giấy vỏn vẹn bấy nhiêu thôi.
Không đề tên người nhận, không ký tên người viết.
Nhưng ở đời, càng có vẻ mập mờ càng gợi ý tò mò, cái gì hơi bí mật mới có nhiều người ham khám phá.
Công dụng của mảnh giấy có mấy hàng chữ ngắn này có lẽ sẽ thỏa mãn tất cả. Người nhận cũng như người gửi, tự nhiên kẻ chủ động sẽ đạt mục đích của mình.
Và nhất định người viết lá thư này phải là một người sành tâm lý.
Lão Tôn Gù khẽ cau mày, vẻ mặt phớt tình cố hữu của ông chủ quán chuyên nghiệp bây giờ phải tỏ vẻ lạ lùng.
Hưng Vân trang, một láng giềng có "cận" nhưng không bao giờ "thân" nằm sát bên quán của lão, nói quen thì thật là quen, nói lạ thì cũng thật là lạ. Lão Tôn Gù và Hưng Vân trang quả là khắn khít, cả hai luôn luôn "nhìn" nhau nhưng chưa bao giờ nói với nhau được một tiếng. Ngọn đèn dầu leo lét phía sau ngôi lầu nhỏ thì cùng với lão "vẫy tay".
Lão vụt nhớ đến Tửu Quỷ, lão nhớ tia mắt gần như "đắm đuối" của

hắn cũng trao đổi tâm sự với ánh đèn hiu quạnh ấy mà bây giờ thì hắn đi đâu? Hắn và Hưng Vân trang có gì quan hệ?
Đêm vẫn trầm trầm.
Sương vẫn một màu trắng đục.
Bên bờ ao sen lá rụng lớp lớp, con đường mòn cỏ rối dệt ngang dọc, lối mòn như lâu quá không người lui tới bây giờ, đêm nay lại cành lạnh ngắt, cái lạnh của những gì rờn rợn.
Mút đầu của chiếc cầu ao có năm ba ngôi nhà mắt, đo là Lãnh Hương tiểu trúc.
Lãnh Hương tiểu trúc, một nơi mà trước kia một vị danh hiệp hào hoa, một vị võ lâm đệ nhất mỹ nhân - cặp hào kiệt giai nhân đã hơn một lần tao ngộ - lúc bấy giờ hoa mai đang độ hé nhụy khoe màu.
Nhưng bây giờ, hiện tại vách tường đã bị tơ nhện giăng màn, gác lộ thiên đã chất chồng nhiều lớp bụi, nói không còn vết tích nào của thời gian vàng son năm cũ, mai già đã trụi lá trơ cành.
Ngọn đèn leo lét nơi gian lầu nhỏ vẫn còn chưa tắt - xa xa tiếng canh lơ đễnh buông dùi.
Bây giờ đã sang canh tư.
Đêm dài nhưng không vô tận, sương đầy nhưng đã có thấp thoáng bóng người.
Một bóng người.
Tại sao đêm trường không yên giấc? Người bị mối sầu thức trắng hay âm hồn vất vưởng không tan?
Dáng người lọ rõ dần.
Quần áo hắn hơi xốc xếch, đầu tóc bềnh bồng, dáng sắc hắn thật là tiều tụy.
Tuy nhiên phong thái hắn vẫn còn có phảng phất vẻ hào hoa, mắt hắn vẫn lạnh lùng nhưng trong sáng.
Hắn âm thầm tiến tới cây cầu nhỏ, hắn nhìn vào vườn mai cằn cội và hắn chợt thở dài.
Hình như năm xưa hoa mai là bạn thân của hắn, hình như bây giờ hoa mai cũng vì hắn mà tiều tụy héo tàn.
Nhưng, thân ảnh hắn đang lờ đờ bỗng nhấc lên như một cánh én xuyên ngang.
Hình như hắn vút lên ngôi lầu nhỏ, nơi có ánh đèn leo lét.
Cánh cửa sổ trên ngôi lầu nhỏ khép kín rồi, ánh sáng lờ mờ xuyên dội trên khung cửa giấy.

Nếu đứng gần sẽ thấy bóng bên trong.
Bóng một chiếc bàn nhỏ, bóng một người thiếu phụ cô liêu.
Một kẽ hở nơi khung cửa sổ, từ đó nhìn vào thấy rõ người thiếu phụ mảnh mai đối diện với ngọn đèn leo lét.
Nàng đang khâu vá.
Da mặt nàng trắng đến nhợt nhạt, đôi mắt bồ câu đã kém vẻ tinh anh - vẻ tinh anh của ngày xa xưa ấy.
Ngày xưa của thời vàng son nhất trong đời.
Mặt nàng bây giờ không lộ vẻ gì để có thể từ đó đoán ra tâm trạng.
Không hiểu rõ tâm trạng của nàng trong hiện tại ra sao nhưng nhìn vào khóe mắt, bằng vào cành môi lặng lẽ, người ta thấy nơi đó một cái gì lạnh nhạt mà sự hân hoan có lẽ lâu lắm rồi bị người mang nó bỏ lại sau lưng.
Nàng ngồi thật thẳng, đầu hơi khum xuống, cây kim trên tay từng mũi, từng mũi chậm chạp đều đều.
Nàng ngồi dậy nhưng tâm tư xa vắng lắm. Quần áo rách có thể dùng kim chỉ làm lành nhưng khoảng trống trong lòng nàng vĩnh viễn không làm sao khâu vá được.
Đối diện với nàng là một cậu bé trạc mười ba mười bốn tuổi.
Gã thiếu niên này thật khá khôi ngô, đôi mắt của gã có lẽ là đôi mắt của nàng, đôi mắt thuở xuân thì của người thiếu phụ.
Chỉ có một điều da mặt hắn trắng xanh, không giống da mặt lứa tuổi đồng niên.
Gã đang cắm đầu luyện viết cho mềm nét chữ.
Tuổi gã tuy nhỏ nhưng có lẽ gã cũng đã quen, đã có sức chịu đựng cô liêu.
Người đàn ông trung niên mang dáng hình xơ xác, cái bõng khi nãy bên cạnh vườn mai nơi Lãnh Hương tiểu trúc bây giờ đang đứng gục đầu bên cửa sổ, lặng nhìn người thiếu phụ và cậu bé trong phòng.
Khóe mắt của hắn hình như phảng phất còn ngấn lệ.
Không biết qua bao lâu vì thời gian ở đay như ngưng đọng, cậu bé buông bút viết ngẩng đầu.
Gã nhìn ngọn đèn trước mắt một cách trân trối đến gần như ngờ nghệch.
Người thiếu phụ cũng buông kim ngẩng mặt nhìn con, tia mắt của nàng bây giờ thật hiền dịu :

- Tiểu Vân, con đang nghĩ gì thế?
Cậu bé cắn môi :
- Con đang nghĩ không biết bao giờ cha mới trở về.
Tay người thiếu phụ vụt rung, mũi kim chạm vào đầu ngón tay nhưng hình như nàng không biết gì đau đớn vì một cơn đau trầm trong hơn đang nhói ở lòng nàng.
Cậu bé lại nói :
- Mẹ, tại sao đột nhiên cha lại bỏ đi? Bây giờ đã hai năm rồi không tin không tức.
Trâm ngâm một lúc, người thiếu phụ thở ra :
- Lúc cha con đi, mẹ cũng không hề hay biết.
Tia mắt của cậu bé vụt sáng lên như mũi nhọn :
- Nhưng con thì con biết, con biết tại sao cha con đi.
Người thiếu phụ cau mày gắt nhỏ :
- Con còn nhỏ lắm, biết chi mà nói.
Cậu bé vẫn thản nhiên :
- Tự nhiên con biết, chứ cha con vì sợ Lý Tầm Hoan trở về tìm cha để báo thù. Chỉ cần nghe đến cái tên Lý Tầm Hoan là mặt của cha con tái hẳn.
Người thiếu phụ muốn nói nhưng cuối cùng tất cả những gì muốn nói biến thành tiếng thở dài.
Nàng biết con nàng hiểu chuyện rất nhiều, có lẽ quá nhiều.
Cậu bé lại nói :
- Nhưng Lý Tầm Hoan trước sau vẫn không về, mà tại sao hắn lại không về thăm mẹ?
Bây giờ thì cả thân hình của người thiếu phụ đã rung lên, giọng nói của nàng cũng rung và hơi lớn, nàng nói một câu tối nghĩ, không hẳn lập lại lời cậu bé mà cũng không hẳn để hỏi ai :
- Tại sao hắn không về thăm mẹ?
Cậu bé cười hì hì :
- Con biết hắn luôn luôn là người bạn thân của mẹ.
Da mặt người thiếu phụ càng ngày mét thêm nhiều hơn nữa, nhưng nàng vụt đứng lên rắn giọng :
- Đã suốt đêm rồi, trời sắp sang rồi, con hãy đi ngủ đi.
Cậu bé chớp mắt :
- Con không ngủ, con cần ở đây cho có bạn với mẹ, suốt hai năm nay, ban đêm mẹ có ngủ bao giờ? Chính vì thế cho nên con xốn

xang hết sức.
Người thiếu phụ từ từ khép mắt lại, những hạt nước mắt đọng ngoài mi và rơi dài trên má.
Cậu bé cũng đứng lên nhưng cậu ta lại cười :
- Nhưng con cũng cần đi ngủ, ngày mai là ngày sinh nhật của mẹ rồi, con phải dậy sớm một tí.
Cậu ta bước lại hôn mẹ và cười :
- Mẹ cũng đi ngủ đi, sáng mai mẹ nhé.
Cậu bé đi ra cửa, miệng cậu ta vẫn cười nhưng khi khuất cánh cửa, mắt cậu bé vụt sáng lên lạ thường, miệng lẩm bẩm :
- Lý Tầm Hoan, Lý Tầm Hoan, ai ai cũng đều sợ ngươi nhưng ta thì không sợ. Hừ, hừ, sẽ có một ngày nào đó ngươi sẽ chết vào tay ta.
Đưa mắt nhìn theo con ra tới tận cửa, người thiếu phụ thở dài đau khổ.
Nàng như âm thầm thương tiếc. Nàng cảm nhận từ lâu là con nàng rất thông minh hay nói đúng ra là quá thông minh so với lứa tuổi của nó.
Nàng chỉ có một đứa con.
Đứa con là sinh mạng của nàng cho dù nó có làm nhiều việc mà thiên hạ đau lòng và chính nàng cũng phải đau lòng vì hành động hung hăng của nó nhưng nàng vẫn hết mực yêu con.
“Mẹ thương con như biển hồ lai láng”.
Lòng người mẹ thương con là một thứ lòng không biên giới và lòng thương đó là vĩnh viễn, là vô điều kiện.
Nàng lại ngồi xuống khều ngọn đèn cho tỏ rõ hơn lên. Nàng rất sợ bóng tối.
Cứ mỗi lần đếm xuống là lòng nàng cảm nghe sờ sợ, thứ sợ sệt không thể giải thích bằng lời.
Và ngay trong lúc đó, nàng thiếu phụ vùng biến sắc, nàng nghe tiếng ho nhỏ ngoài cửa sổ.
Toàn thân nàng chợt nghe tê dại như hình cây tượng đá, nàng ngồi sờ sững, đôi mắt nàng trơ trơ nhìn ra cửa sổ, ánh mắt ngơ ngác của nàng vụt lóe lên một trạng thái vừa vui mừng vừa sợ sệt.
Và cứ như thế khá lâu, người thiếu phụ chầm chậm đứng lên, chầm chậm đi lần lại hướng cửa sổ và đưa cánh tay rung rung đẩy chốt :
- Ai?

Cũng như cánh tay nàng, cũng như toàn thân nàng, giọng của nàng đang run rẩy.
Bóng trăng xuyên qua màn sương đục như biển sữa, bốn bên vắng lặng không một bóng người.
Ánh mắt của người thiếu phụ chiếu nhanh bốn phía, giọng của nàng trở nên thê thiết :
- Tôi biết thúc thúc đã về, đã về thì tại sao còn tránh mặt tôi?
Không một tiếng trả lời, chỉ có âm hưởng của nàng vọng lại.
Người thiếu phụ thở dài :
- Thúc thúc không bằng lòng gặp tôi điều đó tôi cũng không trách, quả thật chúng tôi đã làm điều không phải với thúc thúc... đã làm điều không phải.
Càng nói, giọng của nàng càng thật nhẹ như chỉ nói bàng hơi thở và thật lâu, nàng cứ đứng như thế thật lâu mới từ từ khép cánh cửa sổ lại.
Ngọn đèn trong phòng có lẽ cũng như giọng nói của nàng, ánh sáng rọi qua cửa sổ nhạt dần rồi tắt dần.
Cả trời đất tối sầm như lòng người khép kín.
Trước giờ hửng sáng, bóng đêm như hối tiếc, tối lại một lúc khá lâu.
Nhưng dầu muốn tới, thời gian cũng cứ phải trôi đi, từ phương đông nhiều vệt mây đâm ngang và cuối cùng là một khối cầu đỏ rực.
Bóng đêm lui dần về phía trời tây.
Dưới gốc ngô đồng cằn cỗi của ngôi lầu nhỏ thấp thoáng một bóng người.
Hắn đứng bất động như một pho tượng gỗ. Không biết hắn đứng như thế đã bao lâu, quần áo, đầu tóc của hắn hơi sương đã làm ướt đẫm.
Tia mắt đăm đăm như đờ đẫn của hắn cứ dán lên khung cửa sổ trên lầu.
Dáng sắc của hắn cằn cỗi y như gốc ngô đồng u xù tiều tụy.
Hắn là con người hồi đêm hôm xuất hiện bên chiếc cầu con, bên vườn mai của Lãnh Hương tiểu trúc, hắn là con người dòm vào khung cửa sổ trên ngôi lầu nhỏ bằng đôi mắt tham u, hắn là con người đã say khướt gục đầu trên bàn rượu ở quán của lão Tôn Gù, hắn là Tửu Quỷ.

Hắn đứng một mình lặng lẽ nhưng cũng là lúc mà tận đáy lòng của hắn kêu lên không không ngớt : Lâm Thi Ấm. Lâm Thi Ấm, nàng chưa bao giờ đối xử không phải với ta mà trái lại ta đã đối xử không phải với nàng. Ta tuy không thể gặp mặt nàng, đối diện nàng nhưng suốt hai năm nay, đêm đêm ta ở kế bên nàng để bảo hộ cho nàng, nàng có biết không?
Tiếng lòng của hắn kêu lên không biết ở trên ngôi lầu cao kia có nghe thấy?
Nàng đang làm gì? Phải chăng nàng cố dỗ giấc ngủ để thả hồn đón nghe lòng tri kỷ?
Đêm đã hoàn toàn lùi bước, trời đã sáng hẳn rồi.
Hắn đưa tay bụm miệng cố đè nén cơn ho, lặng lẽ băng qua con đường mòn cỏ mà như lâu rồi không có bước chân đi vào nơi đây, lá khô mục quện với đất bùn ẩm thấp.
Hắn băng qua một ngả rẽ lát đá đã rêu xanh, xuyên qua khung cửa vòng nguyệt sơn son đã loang lổ khá nhiều.
Bên trên, mạng nhện lớp cũ đã rách te, lớp mới chồng lên đầy bịt, hắn xuyên qua khung cửa ấy đi vào đại sảnh.
Nơi đây, ngày xưa ghế bàn khởi quét mà vẫn láng bóng với khách khứa vầy vầy, bây giờ thì bụi đóng lên từng lớp.
Bốn bên không thấy một ai, không nghe một tiếng người, dầu nhỏ.
Hắn xuyên thẳng ra phía trước, sân lộ thiên nay đã hoang tàn.
Những kẻ ngày xưa nếu có ai tình cờ đặt bước vào đây thật không ngờ một trang viện huy hoàng đệ nhất năm nào bây giờ lại thê lương dường đấy.
Hắn khom mình xuống ho nho nhỏ, một tia nắng sớm xuyên qua đầu hắn, nếu người ngày xưa bất chợt nhìn lên có lẽ cũng phải ngậm ngùi : Mái tóc xanh mướt ngày nào và với mớ tuổi của hắn đáng lý bây giờ cũng vẫn còn xanh thế mà năm tháng buồn đau, mái tóc xanh mướt ấy bây giờ đã nhiều sương tuyết điểm.
Sau cùng hắn đi đến một gian phòng nhỏ nới phía trước.
Cánh cửa khép hò, hắn đưa tay xô nhẹ.
Cánh cửa bật vào trong, mắt hắn sáng lên. Một mùi rượu dìu dịu hăng hắc phất vào mũi hắn.
Gian phòng ẩm thấp lại vừa dơ dấy có một người gục đầu trên chén rượu, tay vẫn còn nắm chặt một bầu.
Hừ, lại thêm một Tửu Quỷ.

Gã Tửu Quỷ "chánh hiệu" mỉm cười và vỗ nhẹ lên khung cửa.
Người gục đầu trên bàn chậm chạp ngẩng đầu lên.
Mặt hắn rỗ chằng.
Rượu đã làm tăng gấp nếp nhăn trên mặt hắn và hình như khung cảnh cô liêu cũng là một thứ thuốc trắng nhuộm bạc mái đầu.
Bây giờ không ai có thể rằng người mặt rỗ ấy là vị Tổng quản của trang viện ngày xưa, không ai có thể ngờ đó là vị thân sinh của giang hồ "đệ nhất mỹ nhân".
Lão mặt rỗ dịu mắt lầm thầm :
- Sáng sớm mới bét mắt là đã có người gõ cửa, đúng là ngày quỷ ám.
Và lão vụt lớn tiếng khi thấy Tửu Quỷ :
- Ai! Ngươi là ai? Tại sao lại vào đây? Vào đây để làm gì?
Giọng lão ồ ồ, với sự xuất hiện của người lạ mặt hình cái giọng của "quản gia" ngày xưa sống lại mà từ lâu rồi, lão không biết "sử dụng" với ai.
Tửu Quỷ mỉm cười :
- Mới xa nhau chỉ có hai năm mà đã sớm quên đấn thế sao?
Lão mặt rỗ nhướng nhướng mắt nhìn hắn và lão vụt biến sắc đứng lên vòng tay cười mơn trớn :
- Trời ơi, Lý.
Tửu Quỷ đỡ lấy tay lão mặt rỗ và tay kia che lấy miệng lão, cười cười :
- Lão quản gia còn nhớ như thế là tốt rồi, chúng mình ngồi xuống đây nói chuyện.
Lão mặt rỗ lật đật nhắc ghế, lau bụi và cười hề hề :
- Tiểu nhân làm sao quên được đại gia nhưng nhất thời mắt kém hồ đồ.
Tửu Quỷ thở ra nhè nhẹ :
- Lão quản gia cũng đã quá già rồi, chúng ta đều già hết, hai năm qua ở đây, chư vị đều vui vẻ?
Lão mặt rỗ lắc đầu :
- Trước mặt người khác có thể tiểu nhân còn giữ thể diện nhưng trước mặt đại gia.
Lão thở dài nói tiếp :
- Không dám dấu đại gia, suốt hai năm nay chính tiểu nhân cũng không hiểu sao mình còn sống được, tất cả ngày này sang ngày

khác, hết bán những bức họa lại bán bớt bàn ghế để mà độ nhật.
Tửu Quỷ cau mày :
- Khốn đốn đến mức thế sao?
Lão mặt rỗ cúi đầu dịu mắt.
Tửu Quỷ hỏi :
- Long đại gia không có về à? Trước khi đi chẳng lẽ đại gia lại không thu xếp gia phí cho ổn thỏa sao?
Lão quản gia lắc đầu, mắt lão đỏ hoe.
Da mặt của Tửu Quỷ vụt tái nhợt, hắn khom mình xuống ho sặc sụa.
Lão mặt rỗ nói :
- Những món trang sức khá tiền của phu nhân, người đã chia hết cho gia nhân lớn nhỏ, bảo họ đi tìm mưu sinh nơi khác. Người bằng lòng tự mình chịu khổ chứ không nỡ nhìn kẻ khác.
Lão mặt rỗ nghẹn ngào, lão không nói được hết lời.
Lặng đi một lúc thật lâu, Tửu Quỷ thở ra :
- Nhưng ông vẫn không đi, ông quả là một con người trung hậu.
Lão mặt rỗ cúi mặt cười cười :
- Thật ra tiểu nhân cũng không biết đi đâu.
Tửu Quỷ nói thật dịu :
- Lão quản gia đừng dấu tôi, đừng tự khiêm thái quá, có những người tính tình hơi kỳ lạ nhưng lòng dạ rất tốt chỉ có điều quá ít người thông cảm.
Lão mặt rỗ gượng cười :
- Rượu này dở quá nhưng nếu đại gia không nỡ chê thì xin uống tạm vài chung.
Lão lăn xăn lấy chén nhưng bây giờ lão mới hay là bầu rượu đã cạn khô.
Tửu Quỷ tươi cười :
- Tôi không muốn uống rượu chỉ muốn uống trà thôi, lão quản gia thấy có lạ không, bỗng nhiên tôi lại muốn uống trà, bao nhiêu năm nay có lẽ đây là lần thứ nhất tôi phá lệ.
Lão mặt rỗ cũng cười :
- Ồ, thế thì dễ lắm, tôi sẽ đi nấu nước, chỉ một chốc thôi nước sẽ có ngay.
Tửu Quỷ dặn :
- Bất cứ gặp ai, lão quản gia cũng đừng cho biết có tôi ở đây nhé.

Lão mặt rỗ gật đầu :
- Đại gia về lần này chắc có lẽ phải có vấn đề?
Tửu Quỷ hoáng vẻ trầm ngâm :
- Có người nói rằng nơi đây có chôn báu vật.
Lão mặt rỗ bật cười :
- Chôn dấu báu vật? Há, nếu nơi đây có thật như thế thì hay biết bao nhiêu.
Nhưng lão vụt nín cười, lão nhìn chắm chú người đối diện và buông một câu hỏi :
- Nhưng nếu nơi đây có chôn báu vật thì đại gia phải biết chứ?
Tửu Quỷ thở ra :
- Tôi và lão quản gia tuy không tin rằng nơi đây có chôn báu vật nhưng người tin chuyện đó thì lại quá nhiều.
Lão mặt rỗ nhướng mắt :
- Nhưng kẻ tạo phao ngôn đó là ai? Tại làm sao họ lại bịa ra chuyện ấy?
Tửu Quỷ lại trầm ngâm :
- Tôi nghĩ rằng người ấy có hai dụng ý : thứ nhất họ muốn tập trung những kẻ tham lại để tàn sát lẫn nhau và họ tự nhiên sẽ đóng vai trò "Ngư ông thủ lợi".
Lão mặt rỗ hỏi :
- Ngoài ra.
Tửu Quỷ nói luôn :
- Thứ hai, từ lâu nay tôi được coi như là tuyệt tích giang hồ mà người đó rất muốn tôi ra mặt, họ tung tin cốt ý kéo tôi ra ánh sáng.
Lão mặt rỗ ưỡn ngực :
- Ra thì ra chứ có gì mà sợ và cũng nên cho kẻ ấy biết qua thủ pháp của đại gia chứ.
Tửu Quỷ gượng cười :
- Đến đây về chuyện đó có khá nhiều người, trong đó có mấy nhân vật mà sợ rằng tôi khó lòng đối phó.
Lão mặt rỗ trố mắt :
- Có những kẻ mà đại gia không thể đối phó lại à?
Tửu Quỷ chưa kịp trả lời thì bên ngoài có tiếng gõ cửa và bên ngoài một giọng ông ống vàng lên :
- Nơi đây có phải là phòng khách của Long đại gia không. Chúng tôi là những kẻ đường xa xin yết kiến.

Lão mặt rỗ nói thì thầm :
- Lạ không, suốt hai năm trời không một ma nào léo hánh sao bây giờ lại có kẻ dẫn xác đến đây?
Tửu Quỷ ngồi im lặng.

Xem tiếp hồi 4 Tiểu Lý Phi Đao

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 4 Tiểu Lý Phi Đao

Qua một lúc thật lâu, lão mặt rỗ trở lại cười hì hì :
- Bữa nay nguyên là ngày sinh nhật của phu nhân, thế mà tôi cũng lú mất. Những người này họ đến đây để mừng lễ phu nhân đấy.
Tửu Quỷ trầm giọng hỏi lại :
- Những người đến đây là ai thế?
Lão mặt rỗ đáp :
- Tất cả là năm người, một người có tuổi xem khá là khí khái, một vị thiếu niên tuấn tú, một vị "độc nhãn" và một vị dễ sợ bởi màu da thâm tím.
Tửu Quỷ cau mày :
- Trong đó có phải có một vị một chân?
Lão mặt rỗ gật đầu :
- Đúng rồi, mà đại gia biết họ à? Chẳng lẽ đại gia cũng quen họ sao?
Tửu Quỷ cúi mình ho khe khẽ, ánh mắt sáng một cách lạ lùng.
Chỉ trong khoảnh khắc mà hình như hắn trở thành một người khác lạ.
Nhưng lão mặt rỗ không hề chú ý, lão cười cười :
- Những người ấy dáng mạo coi có vẻ kỳ cục một chút nhưng lễ mừng sinh nhật lại còn khá là đôn hậu. Luôn cả Long đại gia lúc còn ở nhà đến kỳ sinh nhật của phu nhân cũng không có ai mừng lễ to như thế.
Tửu Quỷ lơ đãng :
- Thế à?
Lão mặt rỗ thản nhiên :
- Trong tám bao lễ vật mà họ đem mừng có bao dùng bằng giấy vàng thật, sợi dây ấy nặng cũng có đến bốn năm cân thật, trong đời tôi chưa bao giờ thấy món lễ vật nào trọng hậu như thế ấy.

Tửu Quỷ cau mày :
- Lễ vật mà họ mang đến, phu nhân có thu nạp hay không?
Lão mặt rỗ nói :
- Ban đầu phu nhân vốn không chịu nhận nhưng người ấy cứ một mực nài ép, họ cứ ngồi hoài trong đại sảnh không chịu đi. Họ bảo nhất định họ phải gặp mặt được phu nhân, họ nói họ vốn là bằng hữu của Lương đại gia, chứ không phải là người xa lạ. Không còn cách nào hơn nữa, phu nhân đành phải cho thiếu gia đến đại sảnh thù tiếp cùng họ.
Lão già cười cười nói tiếp :
- Đại gia đừng thấy thiếu gia nhỏ tuổi tưởng cậu ấy ngây thơ mà lầm, việc đối nhân xử thế cũng nhiều nghề ngón lắm đấy nhé, cách nói năng cũng không thua gì người lớn đâu, chính những người khách đến đây đều công nhận rằng thiếu gia là một thiếu niên thông minh tuyệt đỉnh đấy.
Nhìn sững vào đáy chén trà, Tửu Quỷ thì thầm :
- Năm người đó đã đến thì sau đó còn có những ai? Còn có những ai dám đến?
Gia Cát Cương, Cao Hành Không, Yến Song Phi, Thục Thục và Thượng Quan Phi hiện đang ngồi trong đại sảnh trò chuyện với thanh niên áo hồng.
Tuy đã xem như không còn có những ai dưới mắt, kể cả hai phái hắc đạo giang hồ nhưng bây giờ đối diện với một thanh niên những nhân vật chọc trời khấy nước ấy có ít nhiều dè dặt.
Lời lẽ của họ khá thận trọng, hình như họ rất sợ có điều sơ hở. Đó cũng là một chuyện lạ.
Chỉ có Thượng Quan Phi là im lặng hoàn toàn, hắn không nói một tiếng nào y như trên đời này không có một chuyện nào làm cho hắn có thể mở miệng ra. Hắn ngồi yên xem như câu chuyện của những người kia không ăn nhằm gì với hắn.
Gia Cát Cương thì luôn luôn tươi cười vui vẻ :
- Thiếu trang chủ là một anh tài tuyệt điểm, ý chí hừng hừng, mai sau một khi đã lão luyện rồi thì có lẽ tài trí ấy không sao lường được. Lúc đó xin thiếu trang chủ đừng xem chúng tôi là người lạ nhé.
Cậu bé áo hồng cũng cười cười :
- Một ngày kia, khi mà vãn bối đã thành tựu như chư vị đã mong

chờ thì quả là một điều vạn hạnh nhưng được hay không cũng mong nhờ chư vị hỗ trợ cho.
Gia Cát Cương vỗ tay :
- Hay, thiếu trang chủ nói chuyện thật hay, thảo nào Long đại gia.
Lão vụt ngừng nói và cũng nín cười luôn, mắt lão nhìn thẳng ra cửa trước.
Lão quản gia mặt rỗ dẫn khách bước vào.
Khách là một người đàn ông cao lớn, hình dạng vận toàn đồ đen, nhìn vào con người của khách, màu đen ánh lên lóng lánh.
Hắn thật cao, cao gấp hai gã mặt rỗ nhưng hắn lại không mập, người hắn mảnh khảnh trông thật nhanh nhẹn.
Da mặt và vẻ mặt của hắn không hiểu tại sao nhìn vào y như một người chết, có lẽ do vẻ âm trầm của hắn, đôi mày hắn thật dài, dưới căm lưa thưa một hàm râu, dáng cách của hắn có vẻ khinh người.
Nhìn toàn bộ hắn là một con người vừa ngạo mạn vừa nghiêm cách, một kẻ tinh thần hơi kém nhìn vào hắn là cảm thấy phát run.
Bất luận người nào có đôi mắt "giang hồ" là cũng đều dễ nhận ra hắn không phải kẻ tầm thường. Bọn Gia Cát Cương đưa mắt nhìn nhau, họ ngầm hỏi xem kẻ ấy là ai?
Gã thiếu niên áo hồng đã ra tận bậc thềm nghinh tiếp, gã vòng tay trang trọng :
- Đại gia quang lâm thật là một điều vinh hạng cho tệ xá vô cùng.
Ném một tia nhìn từ đầu tới chân cậu bé, Người áo đen hất hàm :
- Cậu là con trai của Long Tiêu Vân?
Cậu bé lại vòng tay :
- Vâng, tiểu sinh tên là Long Thiếu Vân.
Ngưng một giây, cậu ta hỏi lại :
- Chắc tiền bối cũng là cố giao của gia phụ, chẳng hay tiểu sinh có được phép biết quí tính đại danh?
Người áo đen điềm đạm :
- Tên tôi có nói ra cha cũng cậu không biết.
Vừa nói, hắn ngang nhiên bước vào đại sảnh.
Bọn Gia Cát Cương cùng đứng dậy đón chào.
Gia Cát Cương mỉm cười nói trước :
- Tại hạ.
Người áo đen chận ngang :
- Ta đã biết các ngươi và các ngươi cũng không cần tìm hiểu đến ta.

Gia Cát Cương nói :
- Nhưng.
Người áo đen chận luôn :
- Ta đến đây không cùng mục đích như các ngươi, ta chỉ đến đây xem chơi thế thôi.
Gia Cát Cương cười thật lớn :
- Đã thế thì thật là hay lắm, chờ cho việc ở đây xong đã, chúng tại hạ sẽ có lời cảm tạ?
Người áo đen nói :
- Ta không cần biết đến việc của các ngươi thì ngược lại các ngươi cũng không nên biết đến việc của ta, không ai phạm vào ai thì không có chuyện chi phải tạ.
Hắn tự đi tìm một chiếc ghế ngồi xuống lặng thinh, hình như hắn nhắm mắt và dưỡng thần.
Bọn Gia Cát Cương lại đưa mắt nhìn nhau.
Cao Hành Không nói :
- Nghe đã lâu, người ta bảo rằng trang viện này có khu vườn đẹp nhất trong thiên hạ chẳng hay thiếu trang chủ có thể cho chúng tôi du ngoạn một vòng?
Long Thiếu Vân thở ra :
- Vãn bối vô năng làm cho vườn nhà điêu lạc, gia viên vốn đã hoang phế từ lâu.
Cao Hành Không nghiêm giọng :
- Người ta nói thắng cảnh không nhất thiết phải hùng vĩ hay do bàn tay của người tô điểm mà là do bản thân của nó đã sẵn huy hoàng, trong mười năm qua, nơi đây danh sĩ giai nhân nở rộ cho dầu chi trong năm bảy gian nhà nho nhỏ nhưng tự nó đã làm thiên hạ trầm trồ. Long Thiếu Vân mỉm cười :
- Vâng, xin các vị cứ tự nhiên.
Một đoàn ngươi chủ khách đi thẳng ra hậu viên.
Tự nhiên, dẫn đường là Thiếu trang chủ Long Thiếu Vân và cuối cùng là người khách áo đen.
Hắn đi trông dánh cách lờ đờ, hai tay thọc trong túi áo, hai mắt lim dim như ngủ gà ngủ gật.
Chỉ vườn mai trơ trụi xa xa, Long Thiếu Vân nói :
- Đó là Lãnh Hương tiểu trúc.
Tia mắt của Yến Song Phi lóe sáng ngời :

- Nghe nói ngày xưa Lý thám hoa ở nơi đây phải không?
Long Thiếu Vân gật đầu :
- Vâng, ngày xưa.
Yến Song Phi vỗ vỗ giàn thương cài trong ngực áo và cười nhạt :
- Hắn có "Phi đao", ta có "Phi thương", ngày nào đó gặp nhau cũng nên thử xem thứ nào nhanh chậm.
Người áo đen đứng đằng xa nói giọng lạnh lùng :
- Nếu ngươi được cùng hắn so tài thì có lẽ từ đó võ lâm sẽ được một truyền thuyết hay hay.
Yến Song Phi quay lại trừng trừng nhìn hắn. Long Thiếu Vân vội cười vã lã :
- Phi đao của Lý thúc thúc tôi là do thứ sắt thường trui thành, nhưng người đời đã xem như là một thứ kiếm tiên, chính tôi nghe cũng phải bật cười.
Người áo đen nói liền theo :
- Nghe nói chính hắn là người phế bỏ võ công của cậu, chắc là cậu luôn còn mang hận trong lòng chứ?
Long Thiếu Vân cười :
- Đổng thúc thúc là bậc trưởng bối của tôi, làm sao tôi lại có chuyện mang hận trong lòng được chứ? Huống chi, một con người không biết võ công chưa chắc không làm nên đại sự. Tiền bối có thấy thế không?
Hắn nói cười bằng một dáng cách thật thà chất phát, không ai có thể bảo đó là ẩn ý.
Người áo đen nhìn sững cậu bé, hình như hắn đang tìm xem bộ mặt thật của cậu ta.
Gia Cát Cương lại vỗ tay tán thưởng :
- Quả đúng là con người chí khí, bằng một câu nói ấy thôi cũng đủ xứng đáng là công tử của Long đại gia rồi.
Long Thiếu Vân vòng tay :
- Tiền bối quá khen.
Thượng Quan Phi vụt hỏi :
- Nghe nói Lâm Tiên Nhi cũng ở nơi Lãnh Hương tiểu trúc ấy phải không?
À, cho đến bây giờ cái con người im hơi lắng tiếng đó mới chịu bắt đầu mở miệng.
Hình như có hơi lấy làm lạ về thái độ của con người đo nhưng

Long Thiếu Vân cũng vẫn cười :
- Vâng, trước kia.
Thượng Quan Phi hỏi tếp :
- Người ấy đi đâu.
Long Thiếu Vân nói :
- Dì Lâm tôi bị mất tích vào một đêm của hai mươi năm về trước, luôn cả trang sức quần áo cũng không có mang theo. Có người nói dì Lâm của tôi bị Tiểu Phi mang đi mà cũng có người nói dì ấy chết vào tay Tiểu Phi.
Thượng Quan Phi cau mày làm thinh như cũ.
Bọn người chủ khách đi qua cây cầu nhỏ, thẳng tới trước tiểu lầu. Ngôi lầu của người thiếu phụ.
Ánh mắt của Gia Cát Cương vụt sáng ngời, hình như ngôi lầu ấy đối với hắn có nhiều hấp dẫn hơn bất cứ chỗ nào.
Cao Hành Không hỏi :
- Đây là đâu thiếu chủ?
Long Thiếu Vân đáp :
- Đó là nơi cứ trú của gia mẫu.
Cao Hành Không cười :
- Chúng tại hạ đến đây vốn là để mừng ngày sinh nhật của lịnh đường, không biết thiếu chủ có thể dẫn kiến được chăng?
Long Thiếu Vân chớp mắt nhưng rồi hắn lại cười :
- Gia mẫu từ trước đến nay rất ít tiếp khách, vậy xin các hạ cho vãn bối hỏi ý kiến trước của người.
Cao Hành Không đưa tay :
- Xin Thiếu chủ cứ tự nhiên.
Long Thiếu Vân đi thật chậm lên thang lầu, dáng cách của hắn cũng như lời lẽ của hắn, hắn đã mất đi sự nhanh nhẩu của một cậu bé thông thường.
Chờ hắn lên lâu rồi, Cao Hành Không mới cười thấp giọng :
- Cái thằng oắt con ấy khá xảo quyệt, lớn lên nhất định là khó chịu lắm đấy.
Thục Thục cười :
- Một đứa con nít mà như thế thì sợ không đến được lúc khó chịu đâu vì hắn làm sao mà sống đến tuổi trưởng thành?
Cao Hành Không cũng trầm giọng :
- Tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng phong thơ hồi hôm, chỗ chôn giấu

báu vật là ở ngay dưới chân ngôi tiểu lâu này. Cứ theo lời đồn thì mấy đời làm quan, gia tài họ Lý không ai sánh bằng.
Một mặt nói chuyện với dồng bọn, một mặt Cao Hành Không trông chừng gã áo đen. Nhưng người ấy đứng tận mãi đằng xa, hắn cúi đầu nhìn hai co dế đang cắn lộn dưới đám cỏ, hình như hắn không chú ý đến mấy người kia.
Mắt của Cao Hành Không lại ngời lên :
- Châu báu là chuyện nhỏ nhưng tự họa của lão thám hoa và bí kíp võ công của tiểu thám hoa mới là quan trọng, chúng ta phải hết sức chú ý điều đó, quyết hôm nay không thể về với hai bàn tay trắng.
Cao Hành Không gật đầu và Long Thiếu Vân đã quay trở xuống.
Gia Cát Cương ở nụ cười thật tươi :
- Chắc lịnh đường bằng lòng tiếp chúng tôi chứ?
Vẻ mặt của Long Thiếu Vân hơi ngơ ngác, hắn lắc đầu :
- Gia mẫu không có ở trên lầu.
Gia Cát Cương cau mặt :
- Ủa, thế lịnh đường đi đâu?
Long Thiếu Vân nói :
- Vãn bối cũng đang lấy làm lạ hết sức, gia mẫu từ trước giờ rất ít xuống khỏi lầu.
Gia Cát Cương nói :
- Như vậy là lịnh đường nhất định sẽ về ngay, chúng tôi xin lên lầu đợi vậy.
Ba tên đại hắn áo vàng bước tới nói nhỏ :
- Xin để thuộc hạ lên xem, nếu cần sẽ "quét dọn" sạch sẽ rồi thỉnh Đường chủ lên xem.
Ba tên này từ lâu đứng còn xa hơn tên áo đen bây giờ mới phi thân lướt tới, Long Thiếu Vân hình như muốn cản nhưng không dám, hắn hơi do dự rồi cuối cùng đứng nép nhường đường.
Gia Cát Cương hơi suy nghĩ rồi vẫy :
- Các ngươi lên xem cũng tốt nhưng.
Hắn nói chưa dứt thì ba tên áo vàng đã lướt lên và cũng ngay trong lúc ấy, một bóng người từ trên lao xuống, trong tay hắn, ngọn roi dài cuốn vút.
Chỉ nghe tiếng re re bay nhanh trong gió, ngọn roi dài đã cuốn thành ba cái vòng tròn và ba cái vòng tròn ấy cuốn đúng vào cổ của ba tên aó vàng vừa phóng lên lầu.

Ngọn roi dài rít lên như tiếng xiết và dừng hẳn lại, gã áo vàng thứ nhất ngã sấp tới trước, chiếc đầu gập lại, cần cổ đứt lìa.
Gã áo vàng thứ hai xiêu xiêu và cũng ngã theo, mắt hắn trợn trừng, lưỡi thè ra như người bị treo cổ, hắn chỉ ặc ặc mấy tiếng rồi đứt hơi luôn.
Gã thứ ba hai tay bịn lấy yết hầu chạy được hơn mười thước rồi cũng ngã lăn quay, mặt hắn máu dồn lên đỏ rần, hơi thở hắn è è nặng nhọc, hắn vật mình giãy gụa xem chừng đau đớn hơn hai tên trước.
Người từ trên lầu bây giờ chân mới chấm đất, khuân mặt dài vàng bệch có một cái bớt xanh, bao nhiêu đó đủ xưng tên : Tiên Thần Tây Môn Nhu.
Ngọn roi một lần bung ra đã có ba người ngã xuống, luôn cả Gia Cát Cương cũng phải giật mình biến sắc.
Chỉ có người áo đen khẽ nhếch môi lẩm bẩm như cười :
- Xà Tiên chỉ có thế thôi sao?
Hắn ngửa mặt thở ra sau câu nói, dáng cách của hắn có chiều thất vọng.
Đúng là ngọn roi của Tây Môn Nhu dùng chưa đúng mức bởi vì nhìn vào ba tên đại hắn áo vàng, hai chết một sống, riêng hai người chết cũng không đều nhau thì đủ biết.
Nếu có công lực thật đều thì không bao giờ có lỗi mạnh trước yếu sau như thế đó. Tên đầu cần cổ bị đứt lìa, tên kế chỉ bị siết chết và tên sau cùng thì lại chỉ bị ngất mà thôi.
Có lẽ người áo đen thất vọng là vì thế.
Có lẽ hắn đã biết Tây Môn Nhu hay nghe danh thì đúng hơn, chỉ nghe chứ chưa hề gặp mắt, chưa hề thấy thi tài cho nên bây giờ lần đầu tiên thấy ngọn roi không đủ "hỏa hầu", trình độ sử dụng chưa tới mức mà hắn mong mỏi làm hắn đâm ra thất vọng. Có lẽ hắn biết khá rành về công lực của món binh khí này và hắn nhìn thật kỹ để ước lượng tài nghệ của người sử dụng.
Theo hắn, có lẽ là phải có một tác dụng đồng đều, hoặc chết, không nhất thiết, nhưng phải trong một tình trạng như nhau.
Mà nếu công bình nhận xét bằng con mắt tình tường của "chuyên gia" võ thuật thì quả ngọn roi vừa rồi của Tây Môn Nhu sử dụng chưa đúng mức, đáng lý ba tên áo vàng phải cùng ngã một lượt, cùng trút hơi hoặc cùng ngắc ngoải một cách giống nhau nếu được

như thế chắc chắn có lẽ người áo đen sẽ vô cùng thỏa mãn.
Nhưng có phải là người sử dụng chưa đúng mức hay là dụng ý của người ta như thế?
Điều đó có lẽ chỉ một mình Tây Môn Nhu giải đáp được mà thôi.
Nhìn thẳng vào mặt Tây Môn Nhu, Gia Cát Cương cười sằng sặc :
- Tây Môn Nhu, đêm qua ngươi may mắn thoát được, nhưng có lẽ biết không tài nào trốn khỏi nên bữa nay ngươi ngoan ngoãn đến đây nạp mạng phải không?
Khổ mặt dã dài, bây giờ còn nặng hơn chút nữa, Tây Môn Nhu vút mạnh ngọn trường tiên.
Ngọn roi khi phát ra vốn không nghe hơi gió, mãi đến khi trớn đi đến phần cuối thì một tiếng "vút" mới reo lên.
Bao nhiêu đó đủ thấy tốc độ của ngọn roi thật lẹ không tưởng tượng được, sức nhanh của nó đi trước tiếng động cho nên khi ngọn roi đi mút rồi thanh âm nó mới hát lên.
Cũng ngay lúc ấy, khi ngọn roi của Tây Môn Nhu cuốn dậy thì thân ảnh của Gia Cát Cương cũng nhoáng lên theo, cây thiết trượng trong tay hắn cũng nhoáng ngời.
Hai món binh khí chạm vào nhau, ngọn roi y như một con rắn quấn cứng lấy cây thiết trượng.
Bựt! Một tiếng dội nghe khô khốc, cây thiết trượng của Gia Cát Cương cắm phật lên mặt đất. Chiếc chân độc nhất của Gia Cát Cương đứng thẳng lên đầu cây gậy và thân hình vụt xoay tròn.
Y như một con vụ lâu ngày mà cây gậy là cái trục, càng quay, thân hình của Gia Cát Cương càng đi nhanh như chong chóng.
Nguy hiểm biết bao, ngọn roi quấn cứng trong cây gậy vì sức quay nhanh nên càng lúc càng bị ngắn lại lần lần.
Tự nhiên, con người của Tây Môn Nhu cũng bị kéo vút vô theo. Ngọn roi dài ba trượng trong chốc lát cuốn hết vào cây gậy sắt.
Hai món binh khí khác nhau y như hai cái tên của họ. Tây Môn Nhu vung ngọn roi bằng một cánh tay trong khi Gia Cát Cương dùng sức lực toàn thân điều khiển cây gậy sắt, về phương diện đối kháng bằng sức lực thì Tây Môn Nhu đã lâm vào tình thế yếu hơn.
Da mặt hắn từ xanh biến thành hồng, mồ hôi đổ xuống từng hột như hột đậu.
Gia Cát Cương vụt rống lên một tiếng, hai tay chịu lên đầu gậy dùng toàn thân quất ngang một chiêu Hoàng Tảo Thiên Quân. Là

chiêu Hoàng Tảo Thiên Quân như bao nhiêu chiêu tầm thường khác nhưng phương thức và binh khí thì quá lạ lùng.
Hắn dùng toàn thân làm gậy và dùng gậy làm thân, cây gậy sắt chịu cứng dưới đất như trồng, sử dụng thân hình quét ngang thật mạnh.
Nếu Tây Môn Nhu buông bỏ cây roi thì tự nhiên tránh ra không khó nhưng con người của hắn được nên danh là nhờ vào ngọn roi ấy thì bất cứ bằng giá nào hắn cũng phải bảo toàn.
Nhưng nếu hắn không chịu buông bỏ cây roi thì có thể một tay giữ cứng ngọn roi, một tay bắt lấy chân địch, cuối cùng vẫn không ổn thoả. Thứ nhất, theo đúng quy luật của con nhà võ là tay phải yếu hơn chân, thứ hai trong trường hợp này, cái chân của Gia Cát Cương với thế quay như vậy nó mạnh gấp mười lần hơn phóng một chiếc đà khi dứng trên mặt đất.
Kỳ thật, nếu luận về võ công, kể cả chuyện biến hóa trong trận đấu thì Tây Môn Nhu nhất định không dưới Gia Cát Cương nhưng chiêu Hoàng Tảo Thiên Quân này hình như là chiêu để đối phó với Tây Môn Nhu, một chiêu thế được coi là sinh tử.
Thật xứng đáng là một cao thủ võ lâm, vừa gặp biến thì Tây Môn Nhu đã làm một bài toán ngoài công thức. Hắn bắt đầu thi triển động thân ảnh, dùng thuật khinh công tuyệt đỉnh bay nhanh theo chiều xoay của cây gậy.
Tự nhiên, chạy như thế là Tây Môn Nhu đã dùng cách tháo ngọn trường tiên nhưng ngay khi ấy thì Gia Cát Cương như đoán biết trước nước cờ, thân hình hắn chịu cứng và cây gậy nhanh như chong chóng.
Cái chân một của hắn như bóng với hình, bám sát theo sau lưng Tây Môn Nhu, người chạy càng nhanh thì người càng lẹ, những kẻ đứng ngoài được một phen ngoạn mục, y như đứng nhìn một thứ đèn kéo quân ma linh động hơn nhiều.
Chỉ có người áo đen thì đứng thở dài :
- Kim Cương Thiết Trượng không ngờ cũng chỉ có thế mà thôi.
Thật đúng như người áo đen than thở, Gia Cát Cương sử dụng ngọn đòn đó thật đứng mức, nghĩa là cái chân thật nhanh, thật chính xác thì Tây Môn Nhu dù có giỏi cũng không tài nào tránh kịp vì lối đánh này gần như ngoại lệ, nếu tính theo chiêu thức độc môn.
Một chiêu thế dùng để đối phó riêng mỗi người như có trước, có thực tập hẳn hoi như thế, một chiêu thức mà không ai từng thấy

cũng không nghe ai nói đến bao giờ.
Trong trường hợp này, Gia Cát Cương sử dụng đã có chậm đi một chút, dù vậy Tây Môn Nhu vẫn bị bức đến bở hơi tai.
Hắn phi thân kể như vào hàng số một nhưng nó bị vào yếu điểm là thiếu hẳn tự do, nó không như chạy nhảy một mình trên khoảng đường dài, hay cùng với địch nhân giao đấu trong một hình thức khác, ở đây bị gò bó trong ngọn roi như sợi dây quấn trong cây trụ, sức nhanh do đó bị nạn chế khá nhiều, hắn chạy quanh thật mau trong ngọn roi càng phút cứ bị thu ngắn dần dần. Xem tình hình nếu cứ kéo dài thì chắc chắn chỉ trong nháy mắt nữa, thân của Tây Môn Nhu sẽ chịu dưới tầm chân của địch thủ.
Thục Thục đứng ngoài chằn miệng cười sằng sặc :
- Chết đến nơi rồi thì chuyện chi phải phí sức vô ích, được rồi ta sẽ giúp cho ngươi được lết liễu nhanh hơn.
Hắn dang cả hai tay co chuỗi trong một thoáng, cặp Đường Lang Quan chớp sáng xanh rờn như ánh lửa ma trơi và xẹt thẳng tơi sau lưng của Tây Môn Nhu như hai chiếu mống dài.
Nhưng đao hắn vừa mới tung ra, thân hình hắn vừa mới nhảy dựng lên thì bị ngay một bàn tay đánh ập từ trước mặt làm cho con người của hắn như nhảy đụng vào tường bật ngửa ra sau.
Tiếng rú của hắn phát ra chưa trọn thì hơi thở đã tắt ngang bởi vì hắn không phải bị đánh bằng chưởng phong mà bây giờ người ta mới thấy nơi yết hầu của hắn có một ngọn tiểu đao lún cán.
Một ngọn tiểu đao tầm thường, một ngọn tiểu đao không có gì đặc biệt nhưng vừa thấy nó là mọi người đều tái mặt.
Gia Cát Cương lập tức rú lên :
- Tiểu Lý Phi Đao!
Tiếng rú của hắn phát lên là tâm thần của hắn cũng theo đó mà tán loạn, hai tay chậm lại đi một giây thôi cũng đủ để cho ngọn roi của Tây Môn Nhu tuột thẳng ra ngoài.
Gia Cát Cương quăng mình lên một cái, y như chiếc nón lá bị hai con trốt tung ra ngoài hơn hai trượng.
Tuy tung mình và đứng xuống thật ổn như thái sơn nhưng hai mặt của hắn vẫn hớt hơ hớt hải nhìn lên bậc thang của ngôi lầu nhỏ.
Từ trên ấy một người thong dong bước xuống.
Hắn ăn vận thật là xơ xác, dáng đi cũng chậm chạp nhưng ánh mắt của hắn nhìn còn sắc hơn ngọn tiểu đao ghim vào cổ Thục Thục

vừa rồi.
Hắn là con người uống rượu nơi quán lão Tôn Gù, hắn là người đang đêm thơ thẩn bên cụm rừng mai nơi Lãnh Hương tiểu trúc, hắn là người hội kiến với lão quản gia mặt rỗ, hắn là Tửu Quỷ.
Và bây giờ, từ trong cửa miệng của Gia Cát Cương, hắn là Tiểu Lý Phi Đao Lý Tầm Hoan, Thám Hoa Lý Tầm Hoan.
Gia Cát Cương nắm chặt cây thiết trượng, môi hắn run run :
- Tiểu Lý Thám Hoa!
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Không dám!
Cộc... cộc!
Gia Cát Cương bất giác thụt lùi hai bước nhưng rồi hắn lại rít lên :
- Ngươi và bọn ta vốn không thù oán, tại sao ngươi lại đến đây đối đầu với bọn ta chứ?
Lý Tầm Hoan điềm đạm :
- Tôi từ trước đến nay không thích đối đầu với ai cả mà cũng không muốn ai tìm cách đối phó với họ Lý này.
Hắn vuốt mũi đao trên tay và nói một cách thật thong dong :
- Nơi đây không có chôn dấu báu vật hay vật gì cả, các vị đã làm một việc phí công vô ích và chính tôi cũng đã vô cùng ân hận, xin mời các vị khi đi nhớ đem luôn lễ vật về.
Bọn Gia Cát Cương, Cao Hành Không và Thượng Quan Phi đăm đăm nhìn vào con dao trên tay của Lý Tầm Hoan mà nơi yết hầu của họ vụt nghe lành lạnh như nước đông đặc lại làm cho họ nói không ra tiếng.
Nhưng Yến Song Phi vụt hét lên :
- Nếu chúng ta không đi thì làm sao chứ?
Lý Tầm Hoan điềm đạm trả lời :
- Xin thành thật khuyên các hạ nên đi là hơn cả.
Yến Song Phi rít lên :
- Ta vốn muốn tìm ngươi để thử tài cao thấp, người khác sợ ngươi chứ ta thì không đâu nhé.
Hắn banh ngực áo ra bày một hàng đoản thương sáng láng.
Từng cái túi màu hồng bay phất lên theo gió, từng mũi thương ánh thép xanh rơn.
Lý Tầm Hoan ngó lơ như không muốn nhìn cái mà hắn đang khoe.
Cơn giận như tràn lên tận cổ, Yến Song Phi thét lên một tiếng, hai

tay tung ra một lượt, chính ngọn thương với những tà tụi đỏ xẹt như tên bắn.
Nhưng, những ngọn thương bén ngót vẫn chưa đến sát Lý Tầm Hoan thì đã rơi lả tả như những cọng cỏ may được trẻ nít phóng chơi bị gió tạt ngang.
Mọi người nhìn lại thấy Yến Song Phi loạng choạng thối lui, hai tay bịn cổ chòi trên mặt đất.
Máu từ nơi yết hầu của hắn phụt ra có vòi.
Ngay nơi đó, ngay nơi bàn tay phún máu từ bên trong, người ta nhìn thấy cán của ngọn tiểu đao.
Tiểu Lý Phi Đao!
Không một ai nhìn thấy ngọn đao từ đâu bay tơi, khi Yến Song Phi vừa tung những ngọn thương chỉ mới vừa tung ra chứ không thể nhanh hơn mà cũng không thể chậm hơn.
Vì nếu mau hơn thì những ngọn thương phải rớt ngay trước mặt, Yến Song Phi chứ không thể bay ra như thế nhưng cũng không thể chậm hơn, vì nếu chỉ một giây thôi nhưng ngọn thương ấy sẽ còn đủ trớn ghim vào người của gã Thám Hoa họ Lý.
Thật là nhanh và vô cùng chính xác.
Có lẽ trên đời không còn thấy sự nhanh nào và chính xác bằng.
Đôi mắt của Yến Song Phi gần như lồi hẳn ra ngoài, có lẽ hắn chết mà vẫn chưa hết sợ, có lẽ hắn chết mà vẫn chưa biết xuất xứ của ngọn đao kết liễu đời mình, có lẽ hắn chết mà vẫn chưa tin rằng trên đời này lại có tay đao nhanh như thế.
Người áo đen đứng nhìn thi thể của Yến Song Phi và cười nhạt :
- Ta đã nói trước rồi, nếu ngươi có thể giao đấu đúng nghĩa với hắn thì trên đời này có lẽ không còn là chuyện lạ nào đáng nói, bây giờ thì chắc ngươi tin lời nói của ta.
Và hắn chầm chậm ngẩng mặt lên nhìn Lý Tầm Hoan :
- Cho đến bây giờ ta không còn cảm thấy là thất vọng, Tiểu Lý Phi Đao quả thật không hổ với lời đồn.
Lý Tầm Hoan khẽ nhếch môi :
- Các hạ là.
Người áo đen vội ngắt lời :
- Ta đã ngưỡng mộ đại danh của Tiểu Lý Phi Đao lâu rồi, hôm nay được gặp thật không còn sự kính trọng nào bằng.
Nói đến đây, hắn vụt quay mình.

Keng!
Một thanh kiếm đen bóng ngời ngời như bộ quần áo đen của hắn, nó không thấy gì đáng nói là sang cả như những thanh kiếm nạm ngọn cẩn vàng nhưng khi hắn rút ra khỏi vỏ, hơi lạnh tỏa lan ra đến những người kế cận.
Cao Hành Không cảm nghe ơn ớn nơi xương sống nhưng sự ớn lạnh ấy chỉ thoáng qua như cơn gió và họ Cao không còn phân biệt được hơi gió ấy từ đâu, hắn không còn cảm giác gì nữa cả vì hắn đã bật ngửa ra sau. Ngay giữa tam tinh của hắn, một vòi máu phụt lên như vòi nước nhỏ.
Gia Cát Cương chỉ thấy ánh kiếm nhoáng lên, chỉ thấy Cao Hành Không ngã xuống, hắn không nhìn thấy chiêu thức gì cả.
Mà đối phương chỉ "ăn" nhờ cái lẹ chứ không phải nơi chiêu thế kỳ dị nào cả.
Hơn ai hết, Gia Cát Cương biết rõ võ nghệ của Cao Hành Không và bây giờ càng biết rõ là họ Cao không phải là địch thủ của người áo đen nhưng điều hắn cứ băn khoăn là không hiểu tại sao Cao Hành Không lại không thể né tránh cho dầu mũi kiếm thứ hai cũng vẫn sẽ kết liễu cuộc đời của hắn song ít nhất cũng phải tránh được đường thứ nhất.
Tuy nhiên bây giờ không phải lúc đắn đo về chuyện ấy, Gia Cát Cương chỉ thấy chung quanh hắn toàn là hơi lạnh thấu xương.
Hắn thu hết cam đảm thét lên một tiếng và tiếp liền theo, cây gậy sắt đã quất ngang theo thế Hoành Tảo Thiên Quân.
Lại là chiêu Hoành Tảo Thiên Quân.
Nhưng khi đã biết từ khi đối đầu với Tây Môn Nhu, thế Hoành Tảo Thiên Quân của Gia Cát Cương không phải như những chiêu Hoành Tảo Thiên Quân của người khác, cây gậy sắt của hắn cũng không phải như những cây gậy thấy trong đời.
Và ánh kiếm của người áo đen cũng thấy nhoáng lên.
Cang!
Một tiếng khua chắt chúa, hai thứ thép chạm vào nhau, lửa văng như đom đóm, ngọn thiết trượng nặng sáu mươi cân chạm thanh kiếm và cây gậy sắt bị tiện đứt làm đôi trong khi đà kiếm còn đi trong thế mạnh.
Gia Cát Cương vụt nghe hơi lạnh và hắn cũng không còn nghe đau đớn vì hắn cũng đã ngã xuống rồi.

Chuyền xảy ra từ lúc Yến Song Phi bắt đầu ra tay cho đến khi Gia Cát Cương gã xuống chỉ là một chuyện xảy ra trong khoảnh khắc mà những tay kiệt hiện áo vàng ngã xuống như những kẻ tầm thường.
Tây Môn Nhu chép miệng thở dài :
- Xem chừng trong giang hồ ngày nay Tây Môn Nhu này đã không còn chỗ đứng nữa rồi.
Hắn không nói hết lời, hắn bỏ lửng nửa chừng và thân hình hắn vụt lên mái ngói như một chiếc pháo thăng thiên.
Tây Môn Nhu vừa cất lên thì Thượng Quan Phi cũng vượt lên theo, hai chiếc vòng trong tay múa tít.
Người áo đen quật vút thanh kiếm chắn ngay trước mặt, Thượng Quan Phi hai nhập một, hai chiếc vòng kẹp cứng thanh kiếm lại.
- Hay!
Tiếng chưa kịp dứt, thanh kiếm trong tay người áo đen gặt mạnh, một tiếng khộp khan nổi dậy, hai chiếc vòng bị gãy làm đôi.
Thượng Quan Phi nhắm mắt.
Vẻ mặt hắn không biểu lộ một chút gì sợ hãi, y như hắn đã xem cái chết chẳng ra gì.
Người áo đen nhìn sững vào mặt hắn lạnh lùng :
- Ngươi có phải là môn hạ Thượng Quan Kim Hồng không?
Thượng Quan Phi gật đầu không nói.
Người áo đen gằn gằn :
- Thanh kiếm trong tay ta từ trước đến nay chưa từng để một ai sống, nhưng với số tuổi của ngươi lại có thể đón nổi ta một kiếm thì kể ra cũng không phải là chuyện dễ dàng, thế cho nên.
Hắn trở bề dẹp cán thanh kiếm đạp nhè nhẹ trên vai của Thượng Quan Phi và dịu giọng :
- Ngươi hãy đi đi!
Thượng Quan Phi vẫn đứng yên một chỗ, hắn từ từ mở mắt nhìn thẳng vào mặt người áo đen :
- Ngươi tuy không giết ta nhưng ta có điều muốn nói với ngươi.
Người áo đen nói :
- Nói đi!
Thượng Quan Phi nói gằn từng tiếng :
- Ngày nay tuy ngươi đã tha ta nhưng hận thù này ngày khác ta nhất định phải trả, đến lúc đó thì ta không thể tha ngươi được.

Người áo đen ngửa mặt cười dài :
- Hay, quả không hổ là con trai của Thượng Quan Kim Hồng!
Và hắn cười, nhìn xói vào mặt Thượng Quan Phi :
- Ngày khác nếu ngươi có thể làm cho ta chết vào tay của ngươi, ta càng không những oán tránh ngươi mà ta còn tự khen vào con mắt của mình vì đã nhìn không đến đỗi lầm người.
Thượng Quan Phi vẫn lạnh lùng :
- Đã thế, tại hạ xin cáo từ.
Người áo đen vẩy tay :
- Chúc ngươi đi bình yên, ta sẽ đợi chờ ngươi.
Thượng Quan Phi vòng tay thi lễ và chầm chậm quay mình.
Người áo đen vụt quát lên :
- Hãy khoan!
Thượng Quan Phi từ từ quay lại.
Người áo đen nói :
- Ngươi hãy nhớ cho kỹ, hôm nay ta tha ngươi tuyệt không phải vì ngươi là con của Thượng Quan Kim Hồng mà là vì cá nhân của ngươi đấy nhé.
Thượng Quan Phi không nói, hắn chầm chậm đi luôn.

Xem tiếp hồi 5 Anh hùng tri ngộ

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 5 Anh hùng tri ngộ

Nhìn theo dáng cách của Thượng Quan Phi rất lâu, người áo đen mới từ từ quay lại, ngó Lý Tầm Hoan và dùng mũi kiếm chỉ hai chiếc thây nằm dưới đất, nói bằng giọng từ tốn :
- Ngày đầu gặp mặt không có gì ra mắt, vậy xin tạm hai cái đó để tỏ lòng tôn kính.
Lý Tầm Hoan trầm ngâm, nhìn thanh kiếm trong tay người áo đen khẽ hỏi :
- Tung Dương Thiết Kiếm?
Người áo đen gật đầu :
- Vâng, tôi là Quách Tung Dương.
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Đúng là danh bất hư truyền.
Cúi mặt nhìn sững vào thanh kiếm của mình, Quách Tung Dương

khẽ nói :
- Nhưng không biết Tung Dương Thiết Kiếm so với Tiểu Lý Phi Đao thì sẽ ra sao?
Lý Tầm Hoan điềm đạm mỉm cười :
- Tôi không muốn có phúc đáp về vấn đề đó.
Quách Tung Dương hỏi :
- Tại sao thế?
Lý Tầm Hoan nói :
- Bởi vì nếu tôi và các hạ, bất cứ ai mong muốn có phúc đáp như thế nhất định sẽ có nhiều hối hận.
Quách Tung Dương vụt ngẩng đầu lên.
Gương mặt vốn xạm màu của hắn bỗng hơi ửng đỏ, giọng hắn hơi cao :
- Nhưng nhất định phải có phúc đáp đó, phải vậy không?
Lý Tầm Hoan thở dài và như nói một mình :
- Tôi mong rằng càng chậm chừng nào càng hay chừng ấy.
Quách Tung Dương gằn giọng :
- Nhưng tôi nghĩ rằng càng sớm càng hay.
Lý Tầm Hoan cau mày :
- Tại sao lại phải như thế?
Quách Tung Dương nói :
- Bởi vì một ngày nào đó giữa tôi và các hạ chưa phân cao thấp thì ngày ấy tôi vẫn ăn ngủ không yên.
Trầm ngâm một lúc, Lý Tầm Hoan thở ra :
- Các hạ định đến bao giờ?
Quách Tung Dương nói :
- Ngay trong ngày hôm nay.
Lý Tầm Hoan gằn giọng :
- Và ngay tại nơi này?
Quách Tung Dương đảo mắt nhìn quanh và cười nhạt :
- Đây là nơi của các hạ, nơi ở cũ của các hạ. Nếu giao đấu nơi này thì các hạ đã chiếm được phần địa lợi.
Lý Tầm Hoan mỉm cười gật đầu :
- Đúng, bằng câu nói đó, các hạ thật không hổ là một tuyệt đỉnh võ lâm.
Quách Tùng Dương nói :
- Nhưng ngày giờ do tôi định thì địa điểm phải do các hạ chọn mới

phải hơn.
Lý Tầm Hoan cười :
- Cũng không cần thiết phải nhất định như thế.
Trầm ngâm một lúc khá lâu, Quách Tung Dương nói dứt :
- Được rồi, đã thế xin mời các hạ đi theo tôi.
Lý Tầm Hoan cười :
- Vâng, xin mời.
Hắn bước đi mấy bước, rồi như không dừng được, hắn lại ngồi lại.
Bây giờ thì Lý Tầm Hoan mới phát hiện ra rằng Long Thiếu Vân đang nhìn hắn bằng đôi mắt đầy oán độc.
Cậu bé có đôi mắt thật sáng nhưng là thứ sáng của diều hâu. Cậu ta nhìn Lý Tầm Hoan như dán mắt vào da thịt.
Cho dầu đường kiếm của Quách Tung Dương thần dịu đến cách nào, cho dầu Gia Cát Cương chết một cách kinh sợ ra sao, đôi mắt đằng đằng ấy cũng vụt biến thành nét thơ ngây đúng với đôi mắt của một đứa bé nhu hòa :
- Lý thúc thúc, từ bấy lâu nay đại thúc vẫn mạnh đấy chứ?
Lý Tầm Hoan cười và gật đầu.
Đứa bé này nói chuyện luôn luôn làm cho hắn không biết phải đối đáp làm sao.
Bây giờ thì Long Thiếu Vân đã xuống lầu, cậu ta đi sát bên Lý Tầm Hoan và vụt đưa tay nắm áo :
- Đại thúc, người áo đen ấy xem chừng như hung hãn quá, đại thúc không nên theo hắn.
Lý Tầm Hoan gượng mỉm cười :
- Khi lớn rồi cháu sẽ biết, có những chuyện cháu tuy không muốn làm nhưng không làm không được.
Long Thiếu Vân nói :
- Nhưng nếu đại thúc có bề nào thì lấy ai bảo vệ cho mẹ con cháu?
Lý Tầm Hoan khựng lại sững sờ.
Và không biết qua bao lâu, khi ngẩng đầu lên Lý Tầm Hoan mới hay rằng cũng không biết tự bao giờ, Lâm Thi Ấm, người thiếu phụ đêm đêm chong ngọn đèn leo lét đã ra tận cầu thang đứng nhìn sững xuống. Trong ánh mắt, tuy đượm đầy đau khổ nhưng dưới chiều sâu của ánh mắt đó đượm vẻ vui mừng.
Con trai của nàng cuối cùng rồi cũng thân thiết với Lý Tầm Hoan, điều mà nàng hằng đêm cầu nguyện và gần như tuyệt vọng và bây

giờ thì sự vui mừng ấy đến được với nàng. Không gì có thể làm cho nàng mừng hơn nữa.
Riêng Lý Tầm Hoan thì chợt nghe chua xót, hắn không đủ cam đảm ngẩng mặt trông lên.
Long Thiếu Vân kêu lớn :
- Mẹ, mẹ... mẹ coi, Lý đại thúc vừa mới về rồi lại đi ngay.
Lâm Thi Ấm rắng nở nụ cười :
- Lý đại thúc có chuyện không thể không đi.
Nụ cười của nàng thật thê lương, tiếng cười của nàng thật u uất, lúc bầy giờ nếu Lý Tầm Hoan ngẩng mặt lên thì e rằng trái tim của hắn sẽ nát tan.
Long Thiếu Vân nói :
- Mẹ, chẳng lẽ mẹ chẳng có lời nào với Lý đại thúc hay sao?
Vành môi của Lâm Thi Ấm khẽ rung rung :
- Có chuyện gì thì cũng phải chờ Lý đại thúc trở lại rồi hãy nói chứ con.
Long Thiếu Vân nhếch nhếch môi, háy mắt :
- Con xem chừng đi lần này rồi đại thúc sẽ không về.
Lâm Thi Ấm gắt lớn :
- Tiểu Vân, con không được nói điều gằn dở, hãy để cho đại thúc đi.
Long Thiếu Vân gật đầu và buông áo Lý Tầm Hoan :
- Được rồi, đại thúc đi đi, cũng đừng thèm nhớ kỹ gì đến mẹ con cháu nữa. Mẹ con cháu từ đầy kẻ như không còn nơi nương tựa, không còn ai lo lắng cho mẹ con cháu nữa đâu.
Cậu bé dịu mắt và khóc nho nhỏ.
Quách Tung Dương đã đi lên cây cầu nhỏ, hắn đứng khoanh tay nhìn lại.
Cuối cùng Lý Tầm Hoan quay mình bỏ đi, hắn không ngẩng đầu nhìn lên mà cũng cũng không nói một tiếng nào.
Giây phút bây giờ, vô luận nói một tiếng nào kể cũng bằng thừa huống chi hắn thật tình không biết phải nói gì và hắn cũng không dám nhìn mặt Lâm Thi Ấm.
Một con người khi có tình cảm quá mức thì xem bên ngoài in hình như là kẻ vô tình.
Chờ đến khi Lý Tầm Hoan đi xa rồi, Long Thiếu Vân mới ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm sau lưng hắn, ánh mắt của cậu bé bây giờ

đã trở lại oán độc như trước, vành môi khẽ nhếch nụ cười cũng oán độc như tia mắt.
Hắn nói lầm thầm :
- Ta biết bây giờ trong lòng ngươi khốn đốn lắm nhưng ta cần làm cho ngươi khốn đốn bởi vì bất luận là ai, kẻ nào mang một tâm tình nặng trĩu như thế mà đi giao đấu với Quách Tung Dương thì kẻ như kẻ ấy hết đời.
Đúng là một đứa bé thâm độc bởi vì hắn đã làm một chuyện quá hay, hay cho cái độc ác của hắn vì hết sức bình tịnh chú tâm đối phó cũng chưa nhìn thấy thanh thiết kiếm của họ Quách huống chi tâm tình đã loạn như Lý Tầm Hoan hiện tại thì tâm trí đâu để mà đón đỡ cho kham.
Long Thiếu Vân cười chúm chím một mình :
- Lý Tầm Hoan ơi, Lý Tầm Hoan, ngày hôm nay ngươi sẽ đi vào tử lộ.
Mùa thu ở bên ngoài hình như còn đi vào sâu hơn ở trong bốn bức tường.
Quách Tung Dương hai tay vẫn còn đút vào trong túi áo.
Lý Tầm Hoan im lặng đi theo phía sau lưng hắn.
Đường khá dài, khá hẹp mà lại quanh co.
Không biết mút đầu của nó nơi nào.
Gió thu hiu hắt, hai bên đường cây cỏ đã trơ cành. Quách Tung Dương đi thật chậm nhưng bước đi của hắn thật dài.
Lý Tầm Hoan đi theo, hai mắt hắn nhìn chăm chú vào họ Quách một cách xuất thần.
Trên đường dài thật xốp, mỗi bước đi của Quách Tung Dương ăn lún thật lờ mờ mà bước nào cũng đều như bước nấy.
Cự ly của từng bước một cũng đều một cỡ như nhau.
Xem dáng cách thì hình như hắn rất ung dung như không để ý gì đến chuyện đó nhưng kỳ thật thì hắn đã vận dụng toàn lực xuống đôi chân, cả bộ tay của hắn tuy thọc sâu vào túi áo song nó rất nhịp với bước của chân, nhịp ở đây có nghĩa là nhịp điệu của việc vận dụng nội lực.
Vì thế cho nên, mỗi bước của hắn nếu kéo thước mà đo thì nhất định không sai một ly nào.
Mặc cho đến lúc hai tay hai chân nội lực hòa hợp đến tiểu điểm cao nhất, đến mức độ tột cùng thì hắn tự nhiên dừng lại.Và như thế là

đã đến mút con đường.
Đến nơi đó thì giữa hai người đã có một mút sinh mạng.
Lý Tầm Hoan rất hiểu điều đó.
Quách Tung Dương quả là một đối thủ đáng gờm.
Trong đời của Lý Tầm Hoan có lẽ đến hôm nay mới gặp một đối thủ đúng với cái nghĩa của nó.
Mỗi một người luyện võ, khi võ công đã đến mức độ tột cùng đều có một cảm giác tích mịch như nhau bởi vì đến lúc ấy thì con người đó rất khó tìm được một đối thủ chân chính.
Vì thế nên đã có người không buồn, không tiếc cho mình bị bại bởi vì nếu có thể tìm ra một đối thủ chân chính thì dầu có bại cũng vẫn cảm thấy khoan khoái trong lòng.
Nhưng Lý Tầm Hoan bây giờ không cảm thấy khoan khoái chút nào cả.
Quả thật tâm tình của hắn đã bấn loạn quá rồi.
Hắn biết rất rõ, ngay bây giờ lấy cái tâm thần bấn loạn như thế mà giao đấu với Quách Tung Dương thì chuyện thắng chắc không có được nhiều mà sự bại lại nghiêng về mình nhiều hơn hết.
Tận cùng của con đường cũng có thể là sinh mạng của hắn rồi.
Thật sự thì hắn không sợ chết nhưng bây giờ hắn có thể chết được sao?
Quanh cảnh bốn bên càng đi càng hoang vắng, xa xa thấp thoáng thấy dáng rừng thưa.
Và dọc hai bên đường, ngô đồng trụi lá, khắp nơi trên mặt đất đỏ ói một màu lá rụng.
Lý Tầm Hoan mím miệng thở dài, chẳng lẽ đây là khoảng cuối cùng của con đường?
Bước đi của Quách Tung Dương càng phút càng lớn hơn và dấu chân lui lại càng lúc càng mờ.
Tự nhiên vận dụng nội lực của hắn đã đặt đến chỗ cao nhất, như vậy là công phu của hắn kể đã hoàn tất.
Bây giờ thì công lực, tinh thần, thể chất của hắn đã đạt đến lúc hoàn toàn không có gì lay chuyển, tất cả hợp thành một khối vững như sắt thép, dai như chất nhựa đã đong.
Một kiếm của hắn trong lúc này vừa mạnh vừa chính xác gấp trăm ngàn lần so với lúc bình thường.
Lý Tầm Hoan bỗng nhiên dừng lại.

Hắn không nói, không phát xuất một tiếng động nào nhưng Quách Tung Dương thì đã nghe rất rõ, mặc dầu hắn không quay lại.
Tinh thần của hắn qua khoảng đường vận dụng bây giờ đã đến mức có thể cảm biết được bằng trực giác.
Tất cả những gì thay đổi trong khoảng trời đất im lìm cũng không sao thoát qua trực giác đó của hắn trong lúc bây giờ.
Hắn không quay đầu, hắn nói từng tiếng một :
- Tại nơi đây à?
Trầm ngâm một lúc, Lý Tầm Hoan nói :
- Ta không thể giao đấu.
Quách Tung Dương vùng quay phắt lại, tia mắt như đao của hắn nhìn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan :
- Ngươi nói sao? Các hạ bảo sao?
Lý Tầm Hoan cúi mặt, lòng hắn dâng lên niềm chua xót.
Biết rằng đến lúc bây giờ mà nói thêm một tiếng không thể giao đấu, thật không khác nào vừa lâm trận chưa đánh chát gì mà đã bôn đào.
Chuyện như thế thật chẳng thà chết chứ không làm sao được.
Nhưng bây giờ Lý Tầm Hoan không thể không làm.
Quách Tung Dương rít giọng :
- Các hạ bảo rằng không thể cùng tôi giao đấu?
Lý Tầm Hoan gật gật đầu.
Quách Tung Dương gặn lại :
- Tại sao thế?
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Tôi đã chịu thua rồi.
Quách Tung Dương trừng trừng đôi mắt nhìn Lý Tầm Hoan y như chưa bao giờ gặp mặt một con người như thế.
Thật lâu, hắn vụt thở ra :
-Lý Tầm Hoan. Lý Tầm Hoan, ngươi quả thật là một anh hùng trong thiên hạ.
Lý Tầm Hoan cười heo hắt :
- Anh hùng? Con người như tôi mà có thể là anh hùng được sao?
Quách Tung Dương thở ra :
- Khắp trong thiên hạ hiện hay, các hạ có lẽ là người duy nhất đáng gọi là anh hùng mà thôi.
Lý Tầm Hoan cúi mặt làm thinh.

Quách Tung Dương nói tiếp :
- Các hạ bảo rằng các hạ chịu thua phải không? Nhưng theo tôi, khi một con người chịu nhận là thua là một con người nhiều dũng khí. Chính tôi, tôi chỉ bằng lòng chết chứ không bằng lòng nói một câu như thế.
Hắn cười và nói luôn :
- Nhưng chết vẫn còn dễ hơn nhiều. Có thể vì người khác để tự nhận rằng mình thua, để tự hạ mình thật thấp, nếu không nói là chịu nhục thì mới là cái khó và chính vì thế mà đáng gọi là anh hùng, đáng gọi là một kẻ tu mi chân chính.
Lý Tầm Hoan vụt ngẩng mặt lên một cách bất thường :
- Các hạ.
Tự nhiên đó là trạng thái bị kích động quá nhiều và không thể thốt ra được thêm tiếng thứ ba.
Quách Tung Dương khoát khoát tay :
- Tôi rất hiểu các hạ, các hạ nói các hạ không thể giao đấu với tôi chỉ vì các hạ nhận thấy ngay bây giờ các hạ chưa có thể chết được. Các hạ biết rằng, hiện đang có người còn cần đến sự chiếu cố của các hạ và các hạ không thể bỏ mặc nàng.
Lý Tầm Hoan làm thinh, mặt hắn ửng hồng.
Một bằng hữu đáng tin cậy nhất cũng là một địch thủ đáng sợ nhất nhưng một địch thủ đáng sợ lại luôn luôn là một tri âm.
Bởi vì con người có đủ tư cách làm một địch thủ chân chính thì mới có đủ tư cách làm một người tri kỷ.
Bời vì chỉ có hạng người như thế mới có thể hiểu rõ lòng mình.
Không biết Lý Tầm Hoan bây giờ đang thích thú hay là đang khổ sở hoặc là hắn đang cảm kích.
Nhưng dầu bằng một thứ tình cảm nào, hắn cũng không làm sao có thể nói ra lời.
Quách Tung Dương vụt nói :
- Nhưng phần tôi trong ngày hôm nay nếu không giao đấu với các hạ là không được.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Tại sao thế?
Quách Tung Dương điềm đạm trả lời :
- Khắp trong thiên hạ có được mấy Lý Tầm Hoan? Ngày nay nếu tôi không giao đấu với các hạ, ngày khác muốn tìm một đối thủ như

thế chỉ sợ rằng vĩnh viễn không bao giờ có.
Lý Tầm Hoan nói :
- Chỉ cần công việc của tôi ở đây xong rồi thì một ngày nào đó có thể do các hạ định và tôi sẽ không bao giờ từ chối.
Quách Tung Dương lắc đầu :
- Chờ cho đến lúc đó thì sợ e rằng giữa tôi và các hạ sẽ không còn giao đấu được nữa rồi.
Lý Tầm Hoan ngạc nhiên :
- Tại sao thế?
Tia mắt Quách Tung Dương lơ đãng về xa, hắn nhìn cụm mấy trắng đang dật dờ bên vòm trời thăm thẳm và hắn mỉm cười :
- Bởi vì đến lúc đó biết đâu tôi và các hạ chẳng trở thành tri kỷ.
Trầm ngâm một lúc thật lâu, Lý Tầm Hoan nói chậm :
- Các hạ chỉ bằng lòng đặt tôi vào đối thủ chứ không bằng lòng xem tôi là một người bạn hay sao?
Quách Tung Dương gằn giọng :
- Trọn đời họ Quách này đã lỡ hiến mình cho võ đạo làm sao có chỗ để chứa tình bằng hữu.
Nói đến đấy, giọng hắn hơi dịu lại :
- Bằng hữu thì luôn luôn dễ có nhưng đủ can đảm để nhận là đối thủ thật khó tìm.
"Can đảm để nhận là đối thủ", câu nói đó nghĩa sâu của nó vốn là để dùng trong tình bạn nhưng bây giờ thì Quách Tung Dương lại đem ra áp dụng trong cái nghĩa đối địch, nếu người nào đó mới nghe qua thật khó hiểu. Nội dung của nó đúng là "can đảm nhìn nhau", "can đảm để ngó thẳng vào nhau", có nghĩa là can đảm nhận nhau trong một trường hợp khó khăn, "can đảm nhận nhau là bằng hữu", đó là một việc hiếm có, bây giờ họ Quách lại nói "can đảm nhận nhau là địch thủ", một câu nói lạ lùng.
Nhưng Lý Tầm Hoan với Quách Tung Dương, câu nói đó thật sâu và thật là hàm súc.
Cả hai người thông cảm nhau rất dễ dàng. Đảo mắt khắp thiên hạ, có thể cùng với tôi quyết định vấn đề sống chết, tự nhiên không phải chỉ một mình các hạ nhưng cho dù về phương diện võ công, những người ấy có thể hơn tôi vạn bội tôi cũng không xem họ vào đâu, nếu tôi phải chết vào tay của họ thì quả là chuyện đó có lẽ là một chuyện mà tôi không bao giờ bằng lòng nhắm mắt.

Lý Tầm Hoan vòng tay cung kính :
- Được nghe như thế quả là vàng ngọc, Lý Tầm Hoan này có chết cũng chẳng tiếc gì, xin đa tạ các hạ.
Có lẽ đây là lần đầu tiên Lý Tầm Hoan nói hai tiếng "đa tạ" với tất cả lòng thành nhưng lần khác nếu có cũng là tiếng xã giao.
Quách Tung Dương cũng lật đật vòng tay nghiêm giọng :
- Đa tạ sự thành toàn của các hạ, xin mời!
Lý Tầm Hoan lại vòng tay lần nữa :
- Xin mời!
Bằng hữu tương kính đã là một chuyện quý trong đời nhưng đối thủ mà tương kính thì lại là một chuyện quý trên đời ít có.
Họ xử sự với nhau như thế, thật quả là một thái độ anh hùng, nó là thứ tình cảm của người quân tử.
Sự thành khẩn của họ quả đáng làm cho người cảm động và tự nhiên hai người trong cuộc còn cảm động hơn ai hết.
Khá tiếc một điều là họ lại chẳng nên tình bằng hữu với nhau.
Điều đó, người ngoài cuộc không sao hiểu nổi.
Và chính vì thế mà nó trở thành vô giá.
Một làn gió thổi qua cuốn lấy lá vàng.
Rừng thông xao xác với mùa thu đang đậm.
Hơi lạnh của thanh kiếm rờn rợn lan rộng một góc trời khi Quách Tung Dương tuốt ra khỏi vỏ.
Thanh kiếm đưa cao lên ngang ngực, hai luồng nhãn quang của hắn không rời khỏi tầm ngang nhưng mục tiêu vẫn là nơi bàn tay họ Lý.
Hắn biết rất rõ đó là bàn tay đáng sợ.
Bây giờ thì Lý Tầm Hoan đã biến ra con người khác.
Đầu tóc hắn cũng vẫn rối bời, quần áo hắn cũng vẫn nhăn nheo lam lũ nhưng nhìn vào toàn thân của hắn, người ta không thấy tiều tụy một chút nào.
Gương mặt xơ xác của hắn từ lúc nào bây giờ cũng không còn nữa, bây giờ thì hai mắt hắn y như hai ánh sao đêm.
Y như một thanh kiếm đã hai năm nằm yên trong vỏ, ánh thép đã bị thời gian phủ lên một lớp bụi mờ, bây giờ thì thanh kiếm đã được tuốt ra, bây giờ thì ánh thép đã lóe lên như phong độ thuở nào.
Y như một con người bị giam mình trong phòng tối suốt hai năm, bây giờ cánh cửa mở hoác ra, không khí trong lành bên ngoài, cảnh vật rực rỡ bên ngoài đã làm cho tâm hồn con người bừng lên sức

sống, một sức sống bừng lên và thoát ra hai cánh cửa sổ của tâm hồn.
Thanh kiếm "con người" của hắn đã thoát ra khỏi vỏ, gian phòng của hai năm đã mở hoác ra rồi.
"Một đao ghim lút yết hầu không sai chạy một ly", không một cái vẫy tay nào mà ngọn đao bay vào chỗ trống. Đó là Tiểu Lý Phi Đao.
Một con người nổi tiếng phi đao từ lúc nhỏ, Tiểu Lý Phi Đao một ngoại hiệu dành cho chú bé Lý Tầm Hoan đến bây giờ, đến quá nửa đời người cũng chưa có ai phủ nhận.
Gió bây giờ như có vẻ mạnh hơn, gió quyện qua lá rừng, gió khua động cành cây, gió tốc những cành lá vàng tung lên như những cành hoa màu máu.
Thanh kiếm của Quách Tung Dương vung lên và bay rít theo gió, một ánh lóng lánh màu đen, hơi kiếm lạnh tấp thẳng vào yết hầu họ Lý.
Ngọn kiếm hãy còn chưa đứt mà khí lạnh đã rặng gió, đã vèo tới mục tiêu.
Như có bánh xe dưới bàn chân, không thấy Lý Tầm Hoan cử động nhưng hắn đã lùi lại sau hơn bảy thước, lưng hắn dựa đúng vào một gốc cây to. Thanh kiếm của Quách Tung Dương vụt biến chiêu, y như cây kim gặp đá nam châm, mũi kiếm hút thẳng vào mặt của Lý Tầm Hoan y như có cần trục kéo lên một chiều thẳng đứng theo thân cây.
Quách Tung Dương rít lên một tiếng như tiếng hú của loài vượn và mũi kiếm cũng hư thân hình vút thẳng lên.
Kiếm và người của hắn đã hợp thành lại một.
Những đợt lá còn sót lại trên cành cây đã bị hơi kiếm bức rơi lả tả. Những đợt lá màu đỏ sậm vừa bị bức rơi lại bị lưỡi kiếm xắt nát và bung lên y như một đám mưa máu chập chùng.
Quanh cảnh thật đẹp mắt mà cũng thật rợn người.
Lý Tầm Hoan hai tay y như cánh chim bay, hắn vượt trong luồn mưa máu của lá thu cùng với những cụm lá nát ấy từ từ hạ lạc.
Tiếng hú của Quách Tung Dương hãy còn chưa dứt, mũi kiếm cùng với thân ảnh của hắn chúi theo.
Như một chiếc móng được xé ra từng mảnh, mũi kiếm của Quách Tung Dương trút xuống đỉnh đầu của Lý Tầm Hoan.

Cả một vùng kiếm tủa ra chu vi gần ba trượng, như chiếc nơm thép từ trên cao phủ xuống, bất cứ né về bến nào cũng không làm sao thoát khỏi vòng khống chế.
Kẻng!
Một tiếng khua chát chúa, những tia lửa bắn ra y như một ngọn pháo bông, ngọn tiểu đao của Lý Tầm Hoan bắn ra trúng ngay mũi kiếm.
Ngay trong lúc đó, ánh kiếm rợp trời vùng tắt hẳn, mường tượng như một gian phòng bị tắt ngang những ngọn đèn rực rỡ, không khí sau đó im lặng.
Bao nhiêu chiếc lá sau cũng nát ngướu bay phủ xuống đầu Quách Tung Dương như một đám mưa muộn ở cuối mùa.
Ngọn tiểu đao của Lý Tầm Hoan vẫn còn y trong tay, mũi tiểu đao bị tiện đi một chút.
Hắn đứng im nhìn Quách Tung Dương và họ Quách cũng đứng im lìm nhìn hắn.
Cả hai người trên nét mặt không bộ lộ một vẻ gì.
Nhưng trong lòng của hai người đã biết rất rõ ràng.
Mũi đao trong tay của Lý Tầm Hoan bây giờ đã không còn tác dụng.
Tiểu Lý Phi Đao một khi bay ra thì bắn đi như điện xẹt, trừ bàn tay điêu luyện, trừ nội lực phi thường còn phải nhờ nhiều vão mũi nhọn của ngọn đao, chính mũi nhọn đó đã xé gió đi ngọt xớt. Bây giờ, mũi nhọn đó đã bị tà, nếu cần phóng ra nó chỉ là một vật tầm thường như bao nhiêu vật tầm thường khác chứ không còn tác dụng trăm lần không sai một của Tiểu Lý Phi Đao nữa.
Chỉ thắng chứ không hề bại của Tiểu Lý Phi Đao bây giờ đã thật không còn đứng nghĩa nữa hay sao?
Cánh tay của Lý Tầm Hoan chầm chậm buông xuôi.
Cánh lá sau cùng đã rơi im trên mặt đất.
Khu rừng thông cũng trờ về trong im lặng hoàn toàn.
Không khí và cảnh vật bỗng như cõi chết.
Quách Tung Dương nhè nhẹ thở dài và chầm chậm tra thanh kiếm vào vỏ.
Mặt hắn không lộ vẻ gì nhưng ánh mắt hắn như lu lại và hắn nói bằng một giọng trầm trầm :
- Tôi thua.

Lý Tầm Hoan khẽ chớp mắt :
- Ai bảo rằng các hạ đã thua?
Quách Tung Dương đáp :
- Tôi thừa nhận là đã thua.
Hắn nở một nụ cười thật nhẹ và chầm chậm nói tiếp :
- Câu nói này vốn dù cho phải chết, tôi cũng không khi nào chịu nói nhưng bây giờ tôi nói với tất cả lòng khoan khoái, cực kỳ khoan khoái, hết sức là khoan khoái.
Hắn nói luôn, hắn nhấn mạnh hai tiếng khoan khoái nhưng cái hậu của nó có vẻ u buồn.
Vì trong tiếng cười kéo nhẹ mà dài ấy, hắn bước ra khỏi rừng thông.
Chiếu tia mắt đưa tiễn theo Quách Tung Dương, Lý Tầm Hoan bỗng gập mình ho sằn sặc.
Ngay trong lúc đó, bàn tay của ai vụt vỗ lên bôm bốp :
- Kỳ tài, kỳ tài, quả thật là kỳ tài.
Người vỗ tay ấy chẳng ai xa lạ mà chính là cô gái tóc bím. Nàng đã hứng kiếm cuộc so tài này từ lúc đầu cho đến lúc nàu mới chịu lộ diện.
Lý Tầm Hoan kìm cơn ho, ngước mắt nhìn cô gái :
- Tôi đã thua Quách Tung Dương sao gọi là kỳ tài. Quách Tung Dương mới đáng là bậc kỳ tài.
Cô gái tóc bím lắc đầu ngầy nguậy :
- Thám Hoa quá khiêm tốn đấy thôi. Tôi nói Thám Hoa là bậc kỳ tài.
Lý Tầm Hoan hơi nhếch mép, xoè bàn tay trên có lưỡi tiểu đao mũi nhọn đã bị tà :
- Lời nói của cô nương tôi e không thật. Tiểu đao đã bị kiếm chém tà mũi thì tôi đã thua rồi. May là Quách Tung Dương đã thế mạng cho tôi. Kiếm pháp của Quách Tung Dương quả thật kỳ tài.
Cô gái tóc bím dậm chân, nguýt Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi nói đây là lời nói thật tình. Thám Hoa đã có ba lần đầy đủ cơ hội lấy mạng của Quách Tung Dương thế nhưng Thám Hoa lại chẳng xuống tay, mãi đến sau này khi sát khí của Thám Hoa đã không còn hay không muốn vươn lên cũng thế để đến nỗi bị mũi đao bị gãy đi, lúc bấy giờ có thể Quách Tung Dương có đủ điều kiện đặt Thám Hoa vào tử địa thế nhưng vì lòng đã phục nên hắn

tình nguyện chịu thua.
Im lặng một lúc, Lý Tầm Hoan thở ra :
- Quách Tung Dương quả khong hổ là một nhân tài tuấn kiệt.
Cô gái tóc bím nheo mắt :
- Thế còn Thám Hoa?
Lý Tầm Hoan gượng cười và lắc đầu :
- Tôi ấy à? Tôi mà có ra gì.
Cô gái tóc bím chớp mắt :
- Tôi hỏi Thám Hoa, vậy chứ đường kiếm thứ nhất của Quách Tung Dương thuộc về thức gì?
Lý Tầm Hoan nói :
- Phong Quyện Lưu Vân.
Cô gái tóc bím hỏi tiếp :
- Thế còn chiêu thứ hai?
Lý Tầm Hoan nói :
- Lưu Tinh Truy Nguyệt.
Cô gái tóc bím gật đầu :
- Từ chiêu Phong Quyện Lưu Vân thứ nhất biến sang Lưu Tinh Truy Nguyệt ở chiêu thứ hai nhưng khoảng giữa hai chiêu cách biến nhanh làm cho khó thấy tuy nhiên nó vẫn có một kẽ hở, nếu phi đao chịu nhắm ngay kẽ hở ấy mà bay vào thì mạng của Quách Tung Dương sẽ không còn nữa.
Lý Tầm Hoan làm thinh.
Cô gái tóc bím nói :
- Đó là cơ hội thứ nhất để giết họ Quách, Thám Hoa cần tôi nói những cơ hội kế tiếp nữa hay không?
Lý Tầm Hoan cười gượng :
- Thôi cũng được.
Cô gái tóc bím lại cười :
- Người ta nói Lý Tầm Hoan xứng đáng gọi là nam nhi nhưng không ngờ lại giống đàn bà như thế nhỉ?
Lý Tầm Hoan trong đời bị người ta mắng khá nhiều nhưng cái tiếng mắng là "đàn bà" thì thật là chưa từng chịu đựng, nhất là tiếng ấy lại từ cửa miệng của một cô gái, hắn đứng nghe mà không biết nên cười hay khóc.
Cô gái lại nhìn Lý Tầm Hoan bằng cặp mắt háy háy :
- Thám Hoa không nói mà lại không biết nữa ư?

Lý Tầm Hoan thở ra :
- Ánh mắt cô nương thật sáng, sáng đến mức làm cho người đối diện gần như không dám nhìn thẳng, như thế thì chắc cô nương là một bậc cao nhân, tại hạ thật vô cùng thất lễ.
Cô gái tóc bím cười với cái môi dưới trề ra :
- Thôi, cho xin, đừng có giở giọng đề cao, bộ tính đưa tôi lên mây đấy à? Tôi đứng không cao được tới vai Thám Hoa thì làm sao gọi là cao?
Bây giờ thì Lý Tầm Hoan đã ho thật rồi.
Cô gái tóc bím dịu giọng :
- Tôi biết Thám Hoa không phải là con người hay tự khoe khoang nhưng nếu cần "tâng" người ta lên lại là sở trường, đó là chỗ tốt đồng thời cũng là một cái "bệnh". Một con người sống trên đời không nên tự hạ mình thái quá.
Lý Tầm Hoan nói :
- Cô.
Cô gái tóc bím chận ngang :
- Tôi không phải họ "Cô" mà cũng không phải tên "Nương", tại làm sao Thám Hoa cứ gọi là "Cô Nương" hoài vậy?
Lý Tầm Hoan bật cười, hắn bỗng thấy cô gái này ăn nói quá có duyên.
Cô gái hất mặt lên làm theo giọng người lớn :
- Tôi họ Tôn, gọi là Tôn Tiểu Bạch, nhớ "Bạch" là trắng đấy nhé.
Lý Tầm Hoan nói :
- Tại hạ họ Lý.
Tôn Tiểu Bạch khoát tay :
- Khỏi, người ta gọi mình là Thám Hoa thì người ta đã biết rõ danh tánh của mình quá rồi. Cung ra làm sao chi nữa cho nhiều chuyện? Chính vì đã biết rõ tôn danh nên tôi mới tìm đến để giao đấu.
Lý Tầm Hoan giật mình :
- Giao đấu?
Tôn Tiểu Bạch cười hắc hắc :
- Không phải thứ giao đấu là rút kiếm đâu bởi vì nói về võ công thì một trăm năm nữa tôi cũng chưa luyện đến cái mức để có thể giao đấu với Thám Hoa được. Tôi nói đấu ở đây là đấu rượu, uống rượu kình đấy mà. Bởi vì khi nghe ai có tửu lượng cao là tôi đâm ra ngứa ngáy.

Lý Tầm Hoan bật cười :
- Tôi biết những người uống rượu đều mang chứng bệnh như thế nhưng không ngờ cô... à không, tôi không ngờ Tôn Tiểu Bạch lại cũng mang chứng bệnh như thế ư.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Nhưng bây giờ thì hơi bất tiện vì nếu đấu ngay bây giờ thì chẳng hóa ra tôi muốn chiếm tay trên hay sao.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Tại sao vậy?
Tôn Tiểu Bạch làm mặt nghiêm :
- Cuộc đấu sinh tử vừa rồi đã làm cho khí lực của Thám Hoa có phần giảm ít nhiều, tự nhiên tửu lượng sẽ do đó mà đấu rượu cũng như đấu võ cũng cần phải đến Thiên Thời, Địa Lợi, Nhân Hòa, ba thứ đó nếu bị sút một là không thể được.
Lý Tầm Hoan cười :
- Bằng vào câu nói đó cũng không thôi, cũng đủ chứng tỏ cô nương là bậc cao thủ trong nghề rượu, có thể được cùng cô nương đấu rượu thì cho dù bị ngã tôi cũng rất vui lòng.
Ánh mắt của Tôn Tiểu Bạch vụt rực lên :
- Thế thì tôi đã chiếm hẳn về Thiên Thời, vậy thì cũng không thể chiếm luôn Địa Lợi, nơi đấu xin nhường cho Thám Hoa chọn đấy.
Lý Tầm Hoan nói :
- Đã thế xin mời cô nương hãy theo tôi.
Tôn Tiểu Bạch đưa tay theo kiểu người lớn :
- Xin mời!

Xem tiếp hồi 6 Tôn Tiểu Bạch

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 6 Tôn Tiểu Bạch

Trước giờ hoàng hôn chính là cái lúc mà việc buôn bán có chiều thưa thớt nhất.
Lão Tôn Gù ngồi dựa cửa sưởi ánh nắng chiều còn sót lại xế góc trời tây.
Ngay lúc đó, Lý Tầm Hoan dẫn Tôn Tiểu Bạch về tới và chính việc đó đã làm cho lão Tôn Gù hơi có vẻ ngạc nhiên.
Thật lão không ngờ cái ông bạn Tửu Quỷ của lão lại có thể thân cận

với cô gái tóc bím như thế ấy.
Chẳng những họ cùng đi vơi nhau mà họ còn nói cười rất là tương đắc.
Lý Tầm Hoan cố ý không ngó tới bộ mặt ngạc nhiên của lão Tôn Gù, hắn cũng tức cười thầm, hắn cũng không hiểu tại sao mình lại thân cận bới cô gái họ Tôn như thế.
Cô gái này thật y như một vành khuyên cứ hả mở miệng ra là cười cười nói nói liền đeo không dứt và có nhiều lúc những lời nói của cô ta đã làm cho nhiều người chống đỡ bở hơi tai.
Lý Tầm Hoan cho rằng trên đời này chỉ có hai việc làm cho con người phải nhức đầu, thứ nhất, trong lúc ngồi ăn uống trong bàn tiệc chợt phát giác trừ mình ra không một ai uống rượu. Thứ hai bỗng không lại gặp một người con gái lắm lời.
Việc thứ hai làm cho người ta nhức đầu gấp trăm lần việc thứ nhất.
Nhưng rất lạ lùng bây giờ hắn chẳng những không cảm thấy nhức đầu đối với cô gái này trái lại còn cảm nghe nhiều thích thú.
Hầu hết những kẻ có tửu lượng cao đều rất thích có người tìm mình để thách uống, chỉ khi có người tìm tới thách thì tất cả những việc khác cũng đều có thể bỏ qua.
Mà nếu người thách uống rượu lại là một cô gái đẹp thì lại càng thích thú hơn nhiều.
Một người đàn bà nếu là thông mình vừa thông minh vừa đẹp mà lại vừa biết uống rượu thì nếu có hơi lắm lời một chút, người đàn ông rất có thể nhẫn nại việc nhức đầu nhưng trừ hạng người đàn bà có đủ điều kiện còn ngoài ra thì không được phép nhiều lời, tuyệt đối không được phạm vào lỗi đó.
Không biết đó là quy tắc chung hay riêng của Lý Tầm Hoan đối với cô gái tóc bím.
Trên khoảng đường đi dẫn về đến quán, Lý Tầm Hoan biết được thêm nhiều việc, trước nhất là lão già "kể chuyện" tên là Tôn Bạch Phát, không biết sau khi tóc lão bạc mới có cái tên ấy hay cái tên ấy có sẵn từ lúc mới sinh nhưng điều đó đối với người đời có lẽ không cần lắm.
Người ta chỉ cần biết một cái "tên" để tiện việc xưng hô khi đối diện hay khi nói với người nào khác còn việc tên ấy do đâu mà có biết càng hay càng phong phú cho câu "chuyện kể", bằng không thì chẳng thiệt hại gì.

Hắn biết thêm lão Tôn Bạch Phát này là ông nội của Tôn Tiểu Bạch, cha mẹ nàng mất từ sớm, nàng sống theo ông nội từ nhỏ đến giờ.
Hai ông cháu họ quấn chắc bên nhau để tìm lẽ sống, từ trước đến giờ không hề rời nhau nửa bước.
Khi nghe kể đến đây, Lý Tầm Hoan hỏi Tôn Tiểu Bạch :
- Thế sao bây giờ ông cô lại không ở bên cô?
Tôn Tiểu Bạch lần này trả lời thật ngắn, thật đơn giản :
- Ông tôi bận ra ngoài thành để đón tiếp một người.
Đáng lẽ Lý Tầm Hoan còn muốn hỏi :
- Tiếp người sao lại phải ra tận ngoài thành?
- Người mà ông cô đi tiếp đó là ai?
- Nếu chỉ có việc đi tiếp thì sao ông cô lại không mang cô đi theo mà lại ở lại một mình?
Hắn định hỏi câu như thế nhưng hắn từ trước đến giờ vốn không phải là một người đàn ông lắm lời mà cũng nói chuyện với Tôn Tiểu Bạch thì nàng cũng không để cho hắn có thì giờ nhiều chuyện.
Hình như nàng cố ý làm cho Lý Tầm Hoan không thể hỏi gì thêm, nên nàng cứ cướp lời hỏi trước :
- Tiểu Lý Phi Đao phát ra không hề sai một, người ta nói thế là sự thực là thế nhưng tay đao ấy Thám Hoa làm sao luyện thành như thế?
- Nghe nói Thám Hoa có một người bằng hữu tốt tên gọi là Tiểu Phi, hắn ra tay nhanh lắm, nhanh y như Thám Hoa vậy nhưng bây giờ đột nhiên hắn mất tích, Thám Hoa có biết hắn ở đâu không?
- Thám Hoa cũng mất tích hai năm nay, người trong giang hồ thật không ai ngờ rằng Thám Hoa lại trốn trong nhà, à không, trong quán lão Tôn Gù nhưng làm sao Thám Hoa ở trong ấy chứ?
- Bây giờ hành tung của Thám Hoa đã bại lộ rồi, từ đây về sau người tìm đến Thám Hoa nhất định là ít, vậy Thám Hoa còn định ở đây nữa hay không? Nếu đi thì Thám Hoa đi đâu?
- Mai Hoa Đạo là ai? Tại sao ám khí của hắn lại hình hoa mai?
- Cũng đã hai năm nay, Mai Hoa Đạo không hề ra mặt, vậy có phải chăng là hắn đã bị trừ?
- Nếu hắn bị trừ thì người trừ hắn là ai?
Tự nhiên những câu hỏi đó của Tôn Tiểu Bạch, Lý Tầm Hoan không trả lời một câu nào cả, có một số câu hỏi, hắn không bằng

lòng trả lời mà cũng có một số câu hỏi hắn không biết trả lời ra sao.
Đã lâu rồi, hắn đoán Lâm Tiên Nhi là Mai Hoa Đạo.
Đã lâu lắm rồi, ngày đó, hắn biết Lâm Tiên Nhi, không nỡ xuống tay với Lâm Tiên Nhi.
Đã lâu lắm rồi, ngày đó hắn đã để cho Tiểu Phi ra đi, hắn biết người thiếu niên đó bên ngoài tuy có vẻ lạnh lùng khó tính nhưng bên trong lại chất chứa nhiệt tình.
Hắn biết Tiểu Phi nhất định đã mang theo Lâm Tiên Nhi đi.
Nhưng họ đi đâu? Về sau này Lâm Tiên Nhi có cải sửa tâm tình, có trở thành một người tốt? Nàng có nảy sinh ra được cái cảm tình chân thành với Tiểu Phi hay không?
Những cái đó thì Lý Tầm Hoan hoàn toàn không biết.
Nhưng cứ đến bao nhiêu vấn đề ấy thì người Thám Hoa họ Lý lại thở dài.
Chính hắn cũng không biết từ đây về sau mình có kế hoạch gì không?
Riết cho tới lúc vào quán lão Tôn Gù, đến khi ngồi trên bàn, Lý Tầm Hoan mới tạm thời dứt bỏ bao nhiêu vấn đề phiền phức bởi vì lúc bấy giờ thì rượu đã bày ra.
Tôn Tiểu Bạch cứ nhìn Lý Tầm Hoan, ánh mắt nàng thật nhu mỳ và trọn vẹn nét cười tươi.
In hình như nàng chẳng những chỉ thích con người ấy mà lại còn hết sức cảm thông với hắn. Lý Tầm Hoan ngẩng mặt lên bắt gặp cái nhìn dịu dàng và thông cảm của nàng.
Tim hắn vụt như đập mạnh.
Tôn Tiểu Bạch nở nụ cười thật đẹp :
- Bây giờ thì chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Hay lắm.
Mắt của Tôn Tiểu Bạch sáng một cách long lanh.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Uống rượu mà cũng có cách thức nữa ư?
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Tự nhiên là có chứ sao không?
Lý Tầm Hoan cũng cười :
- Tôi chỉ biết độc một cách, đó là mình cùng nốc rượu vào bao tử, ai đó cho rượu "tạo phản" trong bao tử trước là người ấy thua, thế

thôi.
Tôn Tiểu Bạch bật cười nhưng rồi nàng cố dằn :
- Cứ như thế thì học vấn về uống rượu của Thám Hoa hay còn kém quá.
Lý Tầm Hoan vặn lại :
- Sao?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Uống rượu kình gồm có văn có võ.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Văn thì cách thức ra sao còn võ thì thế nào?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Cái cách mà Thám Hoa vừa nói đó là võ đấu, người ta gọi nôm na là Ngưu ẩm.
Lý Tầm Hoan hỏi vặn :
- Ngưu ẩm?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Cứ trút rượu vô bao tử, cứ đổ đầy họng, nếu không gọi là ngưu ẩm thì gọi là gì?
Lý Tầm Hoan bật cười :
- Chứ không đổ rượu vô miệng thì đó rượu vô lỗ tai sao?
Tôn Tiểu Bạch hất mặt làm nghiêm :
- Nếu Thám Hoa uống rượu bằng lỗ tai thì kể như đã thắng rồi vì tôi không uống như thế được.
Lý Tầm Hoan cười :
- Uống rượu bằng lỗ tai chậm lắm, tôi không có thể "văn nhã" như thế đâu.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi là một cô gái nhỏ thì làm sao có thể "võ đấu" với Thám Hoa cho được nhưng "văn đấu" thì cũng có nhiều cách. Thám Hoa có thể chọn lấy một trong nhiều cách ấy.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Có hết thảy bao nhiêu cách?
Tôn Tiểu Bạch ói :
- Có cách nắm tay đoán để mà uống, có cách đánh trống ném hoa để mà uống nhưng những cách đó tầm thường lắm, thô tục lắm, không thể dùng nó được.
Lý Tầm Hoan cười :

- Như vậy thì còn mấy cách có thể dùng được?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Chỉ còn lại có mỗi một cách thôi.
Lý Tầm Hoan không dằn được, bật cười ha hả.
Tôn Tiểu Bạch cũng phải bật cười :
- Chỉ còn một cách nhưng cách này không những tân kỳ mà lại là thúi vị, cho dù có còn muôn vạn cách nhất định Thám Hoa cũng chỉ chọn nó mà thôi.
Lý Tầm Hoan nói :
- Rượu đã bày ra bàn, tôi chỉ mong được uống mau, bất cứ dùng phương pháp nào cũng được.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Được rồi, Thám Hoa hãy nghe nhé, cách này kể ra cũng là đơn giản.
Tự nhiên là Lý Tầm Hoan đảo tai nghe.
Tôn Tiểu Bạch nói tiếp :
- Bây giờ, cách thức đó như thế này, tôi hỏi Thám Hoa một câu, nếu Thám Hoa trả lời được thì kể như Thám Hoa thắng và như thế thì tôi phải uống một chén.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Bằng như không trả lời được thì kể như tôi thua, có phải thế không?
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Trả lời không được cũng chưa kể là thua, đến khi nào tôi tự trả lời được câu hỏi của mình thì lúc đó Thám Hoa mới kể là thua.
Lý Tầm Hoan trầm ngâm :
- Nhưng nếu tôi thua thì đến phiên tôi lại hỏi cô chứ?
Tôn Tiểu Bạch lắc đầu :
- Không, người thắng được phép hỏi luôn chứ, hỏi cho đến khi mà thua thì mới thôi.
Lý Tầm Hoan cười :
- Nếu cô cứ hỏi tôi những chuyện vụn vặn của tư nhân thì chắc tôi phải thua mạt kiếp.
Tôn Tiểu Bạch cũng cười :
- Tự nhiên tôi không thể hỏi Thám Hoa như thế bởi vì nếu tôi hỏi Thám Hoa rằng mẹ tôi là ai, anh em tôi gồm có mấy người? Tôi năm nay bao nhiêu tuổi?... thì Thám Hoa làm sao biết được.

Lý Tầm Hoan nâng chén lên :
- Bây giờ tôi chuẩn bị thua rồi đây.
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Được rồi, muốn thua thì thua, nghe tôi hỏi đây, hỏi câu hỏi thứ nhất đấy nhé.
Nàng vụt nín cười ngang và nhìn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan :
- Thám Hoa có biết cái thơ mà lão cụt giò đưa ra hồi hôm nay do ai viết không?
Một câu hỏi quả thật kinh người.
Ánh mắt của Lý Tầm Hoan vụt sáng lên và hắn đáp thật nhanh :
- Không, tôi không biết.
Tôn Tiểu Bạch điềm đạm mỉm cười :
- Nếu tôi không biết thì tôi không hỏi, người viết lá thơ ấy là.
Nàng cố ý ngưng lại và nói tiếp từng tiếng một :
- ... là Lâm Tiên Nhi.
Cây trả lời cũng quá kinh người.
Lý Tầm Hoan vốn được tiếng là con người bình tĩnh nhất trong mọi vấn đề nhưng câu trả lời này của nàng đã làm cho giật ngược :
- Làm sao cô biết là Lâm Tiên Nhi?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Chưa, bây giờ thì chưa phải đến Thám Hoa hỏi. Uống một chén đi rồi nghe người ta hỏi tiếp.
Lý Tầm Hoan chụp lấy chén rượu tu một hơi cạn đáy.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Thám Hoa có biết hiện tại Tiểu Phi ở đâu không?
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
- Không biết.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tuy hắn luôn luôn bên cạnh Lâm Tiên Nhi nhưng những việc làm của nàng, hắn không sao biết được. Hắn bị nàng che mắt.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Hắn... bây giờ hắn ở đâu?
Tôn Tiểu Bạch nhẹ lắc đầu :
- Thám Hoa bây giờ đổi tính thật nhiều, sao mà nóng thế? Bao giờ thắng rồi mới có quyền hỏi người ta chứ?
Lý Tầm Hoan đành nâng chén thứ hai uống cạn.
Chén thứ hai này hắn còn uống mau hơn chén vừa rồi, câu chuyện

hình như đã làm cho hắn nóng hơn.
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Thám Hoa có biết tại sao Lâm Tiên Nhi lại viết lá thư đó không?
Lý Tầm Hoan trả lời thật lẹ :
- Không biết!
Tuy đã có phần nào cảm thấy mục đích của Lâm Tiên Nhi nhưng hắn không làm sao xác định chắc chắn được, một phần khác hình như hắn sẵn sàng thua cho thật mau, hắn nóng nảy đến mức quên rằng nếu thắng thì sẽ có cơ hội hỏi lại những điều mình muốn biết.
Và bây giờ thì Tôn Tiểu Bạch mới chịu giải câu hỏi của mình :
- Bởi nàng biết rất rõ ràng nếu có người đến nhà Lâm Thi Ấm gây điều bất lợi thì nhất định Thám Hoa sẽ ra mặt, nàng lại cần Thám Hoa ra mặt bởi vì nàng luôn luôn xem Thám Hoa là kẻ đối đầu đáng gờm, trong đời, người mà nàng hận nhất là Thám Hoa, chỉ khi nào Thám Hoa chết nàng mới dám xuất đầu lộ diện.
Lý Tầm Hoan thở dài và uống cạn chén thứ ba.
Chờ cho Lý Tầm Hoan đặt chén xuống, Tôn Tiểu Bạch mới hỏi :
- Thám Hoa có biết người thứ nhất muốn giết Thám Hoa là ai không?
Lý Tầm Hoan cười ngượng :
- Người muốn giết tôi quá nhiều chứ đâu phải một?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Nhưng có thể giết được Thám Hoa chỉ có thể kể đến ba người, người thứ nhất là Thượng Quan Kim Hồng.
Thật là một chuyện ra ngoài ý nghĩ của Lý Tầm Hoan cho nên khi cạn chén thứ tư, hắn không làm sao dằn được, hắn hỏi :
- Hắn sẽ đến đây à?
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Nữa, lại mang cái tật quá lớn rồi, chưa tới phiên mình hỏi mà cũng cứ hỏi hoài.
Nàng nhìn như xói vào mặt Lý Tầm Hoan và hỏi tiếp :
- Tình hình của Thượng Quan Kim Hồng tự nhiên là Thám Hoa biết rất rõ rồi, nếu chỉ những báu vật thông thường không bao giờ làm cho hắn động tâm, nhưng lần này tại sao hắn chú ý quá nhiều vào Hưng Vân trang như thế?
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
- Cái đó thì... không biết.

Tôn Tiểu Bạch nói :
- Bời vì hắn có nghe rằng "đệ nhất danh hiệp" trước kia người mang tên Vương Lân Hoa là bằng hữu của lệnh tôn.
Lý Tầm Hoan nói :
- Vương đại hiệp quả có nghĩa kim bằng với thân phụ của tôi nhưng mấy năm trước đây người đã phế bỏ sự nghiệp vào núi tu tiên thì làm gì có quan hệ với chuyện ngày nay? Nhất là chuyện ở Hưng Vân trang?
Tôn Tiểu Bạch lắc đầu cười :
- Cũng vậy thôi, thôi được kể như nhường cho Thám Hoa hỏi một câu cho đỡ buồn nhưng với điều kiện là phải uống trước ba chén rồi tôi mới trả lời câu hỏi đó.
Hình như cô gái họ Tôn cố ý muốn làm cho Lý Tầm Hoan say cúp nhưng chỉ vì những vấn đề mà nàng đặt ra đá quá kinh người cho nên chính Lý Tầm Hoan biết sẽ say nhưng vẫn phải uống như thường.
Họ Lý cạn xong ba chén, Tôn Tiểu Bạch nói :
- Bời vì Thượng Quan Kim Hồng có nghe nói trước khi rút vào ở ẩn, Vương đại hiệp đã đem tất cả những liễu đắc bình sinh viết làm hai bản giao cho lệnh tôn cất giữ, riêng Thám Hoa thì chỉ mới luyện được một bản mà Tiểu Lý Phi Đao đã vang dội giang hồ, nếu luyện hết hai bản thì không làm sao tưởng tượng nổi. Vì thế cho nên Thượng Quan Kim Hồng làm sao tránh khỏi động tâm.
Lý Tầm Hoan cười sửng sốt nhưng hắn lại gượng cười :
- Nếu quả thật có chuyện như tế thì tại sao tôi lại không biết gì cả?
Tôn Tiểu Bạch gật đầu :
- Tôi biết đó là cách tạo dư luận của Lâm Tiên Nhi, chứ thật thì Vương đại hiệp đã biết rõ nhược điểm của con người nên đâu có chi chuyện ấy.
Nàng cười và nói thật chậm :
- Dù cho đại hiệp có võ công bí quyết muốn để lại thì không bao giờ để lại cho nhà họ Lý bởi vì đại hiệp và lệnh tôn vốn nghĩa kim bằng thì có bao giờ người lại di hại về sau như thế
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Quả đúng như thế.
Tôn Tiểu Bạch háy háy mắt :
- Tôi biết Thám Hoa có nhiều vấn đề chứa trong lòng muốn hỏi lại

tôi nếu tôi không để cho Thám Hoa có cơ hội thẳng một lần để hỏi thì sợ Thám Hoa sẽ chết nôn nóng. Vì thế bây giờ tôi hỏi một câu mà tin chắc Thám Hoa sẽ trả lời dễ như lấy đồ trong túi.
Nàng nhìn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan mà hỏi thật chậm :
- Trong tận đáy lòng Thám Hoa bây giờ chỉ có mỗi một hình bóng của nàng? Thậm chí có thể vì nàng mà chết, vậy tiếng "nàng" trong câu hỏi của tôi là tiếng tôi dành cho Thám Hoa "gỡ vốn" đó, vì nhất định Thám Hoa biết rõ "nàng" là ai rồi?
Lý Tầm Hoan chợt nghe như tim mình nhảy tót ra ngoài.
Câu hỏi, không phải - bảo là câu nói của cô gái họ Tôn mới đúng - câu nói của cô ta đã làm cho Lý Tầm Hoan tối mặt.
Hắn không ngờ Tôn Tiểu Bạch lại có thể nói một câu như thế.
Bất luận ai hỏi hắn một câu như thế, nhất định hắn sẽ tuyệt đối không bao giờ hồi đáp vì vấn đề tối bí mật trong đời hắn, một bí mật đau khổ nhất đời hắn.
Nếu có ai hỏi hắn câu ấy cũng chẳng khác nào lấy mũi đao đâm vào bụng hắn.
Hắn thật không hiểu tại sao Tôn Tiểu Bạch lại hỏi như thế?
Nàng hỏi như thế dụng ý gì?
Nhưng nhìn vào tia mắt của nàng, hắn không thấy chút gì ác ý, tia mắt nàng thật dịu, thật nhu hòa.
Thiêu nữ hầu hết đều rất hiếu kỳ, phải chăng cô gái họ Tôn này cũng vì hiếu kỳ mà hỏi?
Nhất định nàng không phải vì muốn banh xé vết thương lòng của Lý Tầm Hoan bởi vì nàng có ý tốt, nếu không vì ý tốt đó thì không bao giờ nàng lại thổ lộ những chuyện bí mật kia với hắn. Vì mỗi chuyện bí mật đều hoàn toàn có lợi có cho Lý Tầm Hoan.
Nhưng cô gái họ Tôn là ai?
Tại sao nàng biết được những chuyện mà không ai biết?
Bây giờ thì rõ ràng ông nội của nàng cũng là bậc dị nhân trong chốn phong trần. "Tôn Bạch Phát" có lẽ cũng chỉ là một thứ "biệt hiệu" lấy làm tên tộc mà thôi.
Thế thì tên thật của lão là gì?
Và ông ta ra thành để đón tiếp ai? Phải chăng là đón Thượng Quan Kim Hồng? Câu nói úp mở của cô gái tóc bím đáng để ngờ vào chuyện ấy.
Thế thì Tiểu Phi và Lâm Tiên Nhi bây giờ ở đâu?

Lý Tầm Hoan trầm ngâm một lúc thật lâu rồi hắn vụt thở dài :
- Tình đến mặn nồng, tình trở lại, ai nói vô tình thật hữu tình.
Hắn nói thật nhỏ và cuối cùng không còn nghe thành tiếng.
Tôn Tiểu Bạch cũng bật thở ra :
- Đa tình là cái khổ tự ngàn xưa. Tội chi Thám Hoa phải thế? Phải chi?
Tiếng nói của nàng cũng thật nhỏ, hình như nàng chỉ nói với mình.
- Lần này thì tôi đã chịu thua, Thám Hoa cứ hỏi đi, nếu có thể trả lời thì kể như Thám Hoa thua và uống thêm chén nữa.
Lý Tầm Hoan hỏi qua một thoáng trầm ngâm :
- Tiểu Phi và Lâm Tiên Nhi bây giờ ở đâu?
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Tôi biết câu hỏi thứ nhất là câu hỏi đó bởi vì trừ "nàng" ra, chỉ có Tiểu Phi là con người duy nhất làm cho Thám Hoa lưu ý.
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Bất luận người nào kết bạn với hắn thì nhất định không thể chẳng quan tâm.
Tôn Tiểu Bạch cười thật dịu :
- Cũng như Thám Hoa vậy, nếu người nào kết bạn được với Thám Hoa thì không làm sao khỏi phải quan tâm.
Nàng cười với cả một sắc mặt lạ lùng và vụt rút ra một cuộn giấy :
- Đây là địa chỉ của Tiểu Phi, cứ theo bản đồ này thì Thám Hoa có thể tìm ra.
Nắm chặt lấy cuộn giấy, mắt của Lý Tầm Hoan sáng rực lên :
- Đa tạ.
Trong ngày hôm nay, hắn nói tiếng "đa tạ" hai lần.
Một lần với Quách Tung Dương và lần này.
Tôn Tiểu Bạch nhìn thẳng vào mặt hắn :
- Tôi đã nói rất nhiều chuyện quan hệ mật thiết của Thám Hoa, thế mà không một tiếng tạ ân, tôi nói cho Thám Hoa biết người muốn giết Thám Hoa cũng không một tiếng tạ ân, vậy tại sao bây giờ Thám Hoa lại nói?
Lý Tầm Hoan cúi mặt làm thinh.
Nàng nói tiếp :
- Cho dù Thám Hoa không nói, tôi cũng có thể biết nguyên nhân của hai tiếng "đa tạ" vừa rồi, bởi vì Thám Hoa có được bản đồ này là có thể tìm được Tiểu Phi, bởi vì chỉ khi nào tìm được hắn, Thám

Hoa mới có thể khuyên hắn không nên si mê một người đàn bà không đáng ấy, mới có thể khuyên hắn không nên hủy diệt tiền đồ của hắn và chính vì thế mà Thám Hoa đã vì hắn mà thọ ân.
Nàng cười cười nhưng giọng cười của nàng có vẻ u buồn.
- Cũng như Thám Hoa đã vì Lâm Thi Ấm mà cảm tạ Quách Tung Dương hồi sớm, chẳng lẽ trong đời Thám Hoa chưa hề vì mình mà thốt ra tiếng "cảm ơn".
Lý Tầm Hoan vẫn cúi mặt làm thinh.
Tôn Tiểu Bạch nhìn sững vào mặt Lý Tầm Hoan bằng một cái nhìn thật dịu dàng và nàng thở dài :
- Ông nội tôi thường nói rằng một người nào mà không bao gì nghĩ đến cá nhân mình thì kiếp sống của người ấy thật đáng thương.
Lý Tầm Hoan vụt ngẩng mặt cười :
- Và một con người luôn luôn nghĩ tới mình thì kiếp sống lại còn đáng thương hơn nữa.
Tôn Tiểu Bạch lại cúi mặt làm thinh.
Nàng lầm thầm trong miệng như cố nghiền ngẫm lại ý nghĩ trong câu nói của Lý Tầm Hoan và thật lâu nàng mới nở nụ cười êm dịu.
Nàng nghĩ phải nói một con người sống mà chỉ nghĩ đến mình thì có lẽ kiếp sống không còn gì thú vị.
Lý Tầm Hoan lại nốc cạn một chén nữa :
- Tôn lão gia ra thành đón người nhưng không biết đón ai thế nhỉ?
Tôn Tiểu Bạch chớp chớp mắt :
- Thật ra không phải đón mà là đưa người.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Đưa người nhưng đưa ai thế?
Tôn Tiểu Bạch nói từng tiếng một :
- Thượng Quan Kim Hồng.
Câu trả lời của nàng làm cho Lý Tầm Hoan sửng sốt.
Hắn hỏi dồn :
- Thượng Quan Kim Hồng vốn chưa có vào thành thì làm sao lại đi?
Tôn Tiểu Bạch cười lên ánh mắt :
- Ông nội tôi đã lo đưa hắn đi thì làm sao hắn lại không đi được?
Cặp mày của Lý Tầm Hoan lại nhướng cao hơn nữa :
- Như vậy là Tôn lão gia đã.
Hắn chợt gập mình xuống ho sặc sụa.

Cùng một lúc hắn với khum mình xuống, Lý Tầm Hoan bỗng nghe choáng váng, hơi rượu xông lên tận óc và hắn muốn gục luôn.
Từ lâu, lão Tôn Gù đứng ở xa xa, bây giờ thì lão bước mau tới và lão cau mày :
- Ông bạn bữa nay uống nhiều quá mà lại uống mau quá, có chuyện gì hãy để sáng mai sẽ nói tiếp.
Lý Tầm Hoan lắc đầu cười :
- Ông bạn già có biết Thượng Quan Kim Hồng không nhỉ?
Lão Tôn Gù nói mau :
- Tôi không biết mà, tôi cũng không uống rượu đâu.
Lý Tầm Hoan cười ha hả :
- Ông bạn già không có "cá" với tôi mà, uống làm sao được kia.
Lão Tôn Gù nhìn sững Lý Tầm Hoan y như từ trước đến giờ lão chưa hề gặp hắn lần nào.
Từ trước đến giờ lão chưa thấy ai cười lớn như thế ấy.
Và nhất là lão không bao giờ ngờ Lý Tầm Hoan - người bạn Tửu Quỷ của lão lại có thể cười quá lớn như thế.
Lý Tầm Hoan nói tiếp :
- Nhưng tôi thì tôi có thể nói cho ông bạn già biết, Thượng Quan Kim Hồng tự cho mình là "Đệ Nhất Cao Thủ", con mắt hắn từ trước đến nay cao quá khỏi đầu không hề thấy có một ai từ trước đến nay cũng không hề nợ ai một món nào cả nhưng chuyện này thì lại sợ Tôn lão Tiên sinh, thế thì ông bạn già của mình xem Tôn lão Tiên sinh là người như thế nào nè?
Lão Tôn Gù nói :
- Tôi đoán không được?
Lý Tầm Hoan nói :
- Thế mà tôi đoán được - À không - Tôi cũng không đoán được, vì thế nên cần phải hỏi cho ra.
Lão Tôn Gù nói :
- Thôi, hỏi đã nhiều quá rồi đấy, hỏi quá cho nên phải say, nhất định phải say.
Lý Tầm Hoan lại cười lớn :
- Say? Say thì lại làm sao? Người đời dễ say được mấy nhiêu lần?
Hắn nhấc chén rượu lên và nói với Tôn Tiểu Bạch :
- Tôn cô nương, tôi hỏi cô nhé? Vậy chứ Tôn lão gia là ai?
Tôn Tiểu Bạch cười :

- Tôn lão gia là cha của cha tôi, là ông nội của tôi.
Lý Tầm Hoan cười ha hả :
- Đúng, đúng, câu trả lời đó thật chính xác.
Hắn ngửa cổ nốc cạn chén rượu đang cầm.
Uống xong chén đó, mặt hắn lại lờ đờ thêm, hắn nói nghe nhừa nhựa :
- Tôn cô nương, tôi... tôi còn nhiều câu hỏi nữa.
Ánh mắt của cô gái họ Tôn sáng lên, nàng mím miệng cười :
- Còn hãy chưa say thì nên lợi dụng thời cơ mà hỏi hết đi.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Tôi hỏi cô, tại làm sao cô lại quyết tâm làm cho tôi... say quắt cần câu? Tại... tại sao?
Tôn Tiểu Bạch rót cho hắn đầy một chén nữa và cười :
- Bởi vì tôi và Thám Hoa đang uống rượu kình, tự nhiên tôi phải làm cho Thám Hoa say, vì bất cứ người uống kình nào cũng đều muốn làm cho đối thủ của mình say trước, có đúng thế không?
Lý Tầm Hoan gật gật :
- Đúng, đúng.quả là đúng. quá.
Hắn uống luôn một chén nữa và hắn gục luôn xuống mặt bàn.
Lần này thì quả thật hắn say không còn gượng nói.
Lão Tôn Gù và Tôn Tiểu Bạch không ai nói với ai một tiếng, họ chăm chú nhìn vào Lý Tầm Hoan.
Hình như cả hai đều muốn xác định xem hắn đã say thật hay say giả.
Trời đã quá tối rồi.
Lão Tôn Gù đưa cây đèn lên nói lầm thầm :
- Đã đến giờ cơm tối rồi sợ e lại có khách mò đến nữa.
Lão vụt bước ra, hai tay đóng ập cửa lại và gài then cẩn thận.
Cử chỉ của Lão Tôn Gù hình như không muốn bán nữa mà cũng có thể là không muốn cho Tôn Tiểu Bạch đi ra nữa.
Cô gái họ Tôn cũng chẳng nói lời nào.
Cánh cửa quán của Lão Tôn Gù dầy và nặng lắm, bình thường mỗi khi đóng, lão è ạch cơ hồ đầy không nổi nữa thế nhưng hôm nay thì không thế, lão đi lại thật nhanh và đóng cửa thật nhanh.
Đã thế, lão còn đóng thật nhẹ nhàng.
Có hai cách giải thích chuyện lạ ấy.
Một là cánh cửa đã được thay bằng một thứ gỗ thông chẳng hạn,

hai là sức của lão Tôn Gù được tăng thêm gấp mười lần.
Tôn Tiểu Bạch vụt cười :
- Người ta nói Nhị thúc là Thiên Sinh Thần Lực nhưng có lẽ chỉ một mình diệt nữ hôm nay mới thấy.
Lão Tôn Gù quay lại cau mày :
- Ai là Nhị thúc của cô? Chẳng lẽ cô cũng đã say rồi?
Tôn Tiểu Bạch cười hăng hắc :
- Nhị thúc đóng trò hay lắm, giống lắm. Nhưng chẳng lẽ bây giờ vẫn còn say sưa với vai trò ấy mãi hay sao?
Lão Tôn Gù chớp mắt nhìn cô gái thật nhanh, tuy cái chớp ấy nhanh lắm, nhanh đến mức nếu có ai đứng gần cũng khó lòng thấy kịp, những tia sáng như còn ngời ngời một lúc thật lâu.
Cặp mắt lung linh ấy lại là của lão Tôn Gù hay sao?
Thật là một chuyện không ai có thể tin được, những ai lui tới quán này từ lâu nay không một ai có thể ngờ đôi mắt vừa nhìn cô gái ấy là của lão Tôn Gù này cả.
Nếu nhìn thấy đôi mắt ấy, Tửu Quỷ sẽ phục lắm bởi vì hắn và Lão Tôn Gù gần gũi đã ngót hai năm rồi mà hắn không thấy được đôi mắt "thật" của lão ta.
Chỉ tiếc lúc này hắn đã say quắt đi rôi, hắn đang gục đầu trên bàn không còn biết trời trăng gì cả.
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Tôi biết bữa nay thì hắn đã say thật rồi, hắn không có giả đò đâu.
Lão Tôn Gù trầm giọng :
- Nhưng ngươi có biết tửu lượng của hắn hay không? Làm sao hắn lại có thể say mau như thế?
Tôn Tiểu Bạch lại cười :
- Nhị thúc không biết, tửu lượng còn phải phụ thuộc vào tâm tình, bữa nay cho dù tửu lượng có cao cách mấy nhất định cũng phải say.
Lão Tôn Gù cau mặt :
- Nhưng tại sao ngươi lại phục cho hắn say như thế?
Tôn Tiểu Bạch nhướng mắt :
- Nhị thúc không biết à? Ông nội bảo thế đó.
Lão Tôn Gù gằn lại :
- Tại sao?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Bây giờ thì hành tung của hắn đã lộ rồi, người muốn tìm khuấy

nhiễu hắn nhiều lắm, trong hai hôm nay hai ba tốp đã liên tiếp đến đây, vì thế Nội định mang hắn tránh đi nơi khác.
Cô ta thở ra nói tiếp :
- Nhị thúc cũng thừa biết tính của hắn chứ? Nếu không làm cho hắn say thì làm sao hắn chịu đi?
Lão Tôn Gù hừ hừ hai ba tiếng :
- Hành động của nội ngươi thật có nhiều điểm làm ta không hiểu nổi.
Tôn Tiểu Bạch hỏi lại :
- Không hiểu? Nhị thúc không hiểu chỗ nào?
Lão Tôn Gù nói :
- Lúc Lý Tầm Hoan thua buồn không muốn ra mặt thì nội ngươi cứ làm cho hắn phải ra mặt, bây giờ hắn ra mặt thì lại muốn mang hắn đi trốn. Thật chẳng hiểu ra làm sao cả.
Tôn Tiểu Bạch lắc đầu :
-Nhị thúc nói như thế là lầm rồi, ra mặt và di trốn là hai chuyện khác nhau chứ nhập lại làm sao được?
Cô ta khẽ liếc Lý Tầm Hoan và nói tiếp :
- Nhị thúc biết kẻ muốn chiếc đầu hắn nhiều hay ít không?
Lão Tôn Gù cười mũi :
- Bất luận nhiều hay ít, trừ Thượng Quan Kim Hồng ra thì có đáng kể gì?
Tôn Tiểu Bạch lại lắc đầu :
- Nhị thúc lại lầm nữa, những kẻ nhắm vào cái đầu của Lý Tầm Hoan đâu phải toàn là hạng dễ đuổi lắm sao.
Lão Tôn Gù nheo mắt :
- Những hạng ấy ra làm sao nói ta nghe?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Đàn ông thì không kể, hãy tính trước về đàn bà, trong đó phải kể Nữ Bồ Tát Miêu Cương và Quan Ngoại Lam Yết Tử.
Lão Tôn Gù cau mày thật sâu khi Tôn Tiểu Bạch kể ra hai tên ấy.
Tôn Tiểu Bạch nói luôn :
- Lối nhận xét của Sinh Hồ Bá Hiểu Sinh là lối "trọng nam khinh nữ", cho nên trong Binh Khí phổ của ông ta không liệt cao thù đàn bà, nhưng về hai con "Mẫu Dạ Xoa" này thì Nhị thúc nhất định phải biết chứ?
Lão Tôn Gù gật gật đầu, mặt lão ta bắt đầu nặng xuống.

Tôn Tiểu Bạch nói :
- Lam Yết Tử là tình nhân của Thanh Ma Y Khốc còn mụ Miên Cương Nữ Bồ Tát là mẹ nuôi của đám Ngũ Độc Đồng Tử, hai con quỷ cái này từ lâu theo dõi hành tung của Lý Tầm Hoan dữ lắm. Bây giờ một khi chuyện đã lở dở như thế này thì nhất định chúng sẽ kéo tới đây lập tức.
Nàng thở một hơi dài và nói tiếp :
- Trong hai người ấy, chỉ cần một tới đây thôi thì cũng đủ mệt rồi.
Lão Tôn Gù cầm lấy chiếc khăn, lão lặng thinh khum xuống lau bàn.
Lúc trong bụng lão khó chịu là lão làm một động tác duy nhất : lau bàn.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Bây giờ thì hãy kể đến đàn ông.
Mắt nàng hơi lim dim, nàng co tay đếm đếm :
- Thượng Quan Kim Hồng, Lữ Phụng Tiên, Kinh Vô Mạng, còn một người nữa mà nhất định Nhị thúc không làm sao đoán được.
Hai tay lau miết trên mặt bàn, Lão Tôn Gù hỏi nhưng không ngẩng đầu lên :
- Ai?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Hồ Bất Qui.
Lão Tôn Gù ngẩng phắt lên cau mặt :
- Hồ Bất Qui? Cái thằng Hồ điên ấy à?
Tôn Tiểu Bạch gật đầu :
- Hắn đấy, con người ấy điên điên khùng khùng, hắn xử dụng thanh kiếm trúc, nghe nói kiếm pháp của hắn cũng như con người của hắn, cũng điên điên khùng khùng như thế, có lúc thì tinh diệu vô cùng nhưng có lúc lại y như con nít nhảy phường tuồng, không chiêu nào ra chiêu nào cả. Không ai nhìn được ra sao vì thế mà trong Binh Khí phổ không có điền tên hắn.
Lão Tôn Gù nói giọng trầm trầm :
- Khi tinh dịu là khi thật, còn lúc điên điên là lúc giả ấy.
Trầm ngâm một lúc thật lâu, lão nói tiếp :
- Chỉ có điều con người ấy từ trước đến nay không giao dịch với ai thế sao nay bỗng không lại tìm Lý Tầm Hoan mà khuấy nhiễu.
Tôn Tiểu Bạch nói :

- Nghe nói hắn được Long Tiêu Vân thỉnh ra, hình như sư phụ của Long Tiêu Vân trước kia có giúp hắn một chuyện gì đó.
Lão Tôn Gù cau mặt :
- Con người ấy từ trước đến nay rất là khó tìm mà Long Tiêu Vân lại có thể tìm ra, âu cũng là khổ nhọc lắm.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Cũng vì con người ấy khó tìm nên Long Tiêu Vân đi suốt hai năm nay.
Lão Tôn Gù hỏi :
- Vừa rồi ngươi nói Lữ Phụng Tiên có phải là người mà trong Binh Khí phổ đứng vào hàng thứ năm, tức là Ôn Hầu Nhân Kích đó chăng?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Hắn đấy nhưng không phải hắn chỉ tìm một mình Lý Tầm Hoan mà hắn còn tìm nhiều người khắc nữa.
Lão Tôn Gù hỏi :
- Hắn còn tìm ai nữa?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Người ấy trong mấy năm gần đây hình như có luyện được một thứ công phu rất đặc biệt vì thế nên bất luận trong Binh Khí phổ có người nào được sắp trên hắn quyết tìm để thử.
Lão Tôn Gù hỏi :
- Còn Kinh. Kinh.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
-Có phải Nhị thúc hỏi Kinh Vô Mạng?
Lão Tôn Gù gật đầu :
- Kinh Vô Mạng thì sao?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Kinh Vô Mạng là thuộc hạ bậc nhất của Thượng Quan Kim Hồng.
Lão Tôn Gù cau mày :
- Tại sao ta chưa nghe cái tên ấy nhỉ?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Người ấy mới ra mặt giang hồ trong vòng hai năm nay, ông nội nói trong hàng võ lâm hậu bối có hai người lợi hại nhất đó là Tiểu Phi và Kinh Vô Mạng.
Lão Tôn Gù nghiêng mặt :
- Sao?

Tôn Tiểu Bạch nói :
- Binh khí hắn dùng cũng là kiếm, ra tay cũng giống hệt như Tiểu Phi, vừa nhanh vừa chính xác và ngoài ra còn một điều đáng sợ.
Lão Tôn Gù đảo tai nghe.
Tôn Tiểu Bạch nói tiếp :
- Bình thường hắn rất ít ra tay nhưng khi giao đấu thì luôn cả sinh mạng của hắn, hắn cũng không màng, vì thế mỗi chiêu của hắn đều là những đòn trí mạng. Kinh Vô Mạng không phải là tên mà là biệt hiệu, gọi mãi thành tên, ý của hắn thành biệt hiệu, biệt hiệu ấy là muốn nói cái mạng của hắn không bao giờ nghĩ đến vấn đề sống chết.
Lặng thinh một lúc Lão Tôn Gù mới hỏi :
- Ông nội ngươi đâu?
Tôn Tiểu Bạch đáp :
- Ông nội có hẹn với cháu ở ngoài thành.
Cô ta cười lên ánh mắt :
- Nội biết thế nào cháu cũng mang được Lý Tầm Hoan đi.
Bây giờ thì Lão Tôn Gù mới nhếch môi cười :
- Ngươi là một tiểu quỷ.
Tôn Tiểu Bạch bĩu môi :
- Người ta hai mươi tuổi rồi mà Nhị thúc cứ nói "tiểu" hoài.
Lão Tôn Gù thở ra :
- Phải rồi... ngươi đã lớn rồi, lần sau cùng gặp ta ngươi mới năm sáu tuổi cho đến bây giờ.
Lão lại cúi mặt lau bàn.
Tôn Tiểu Bạch cũng cúi đầu :
- Đã mười ba mười bốn năm rồi Nhị thúc không về.
Lão Tôn Gù gật đầu lẩm bẩm :
- Mười bốn năm... chỉ mấy hôm nữa là đúng mười bốn năm trời.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Tại sao Nhị thúc không về?
Lão Tôn Gù vụt đập mạnh lên bàn chân... lớn tiếng :
- Ta đã hứa với người ta giữ dùm nơi đây, không, bảo hộ họ mười lăm năm mới đúng, ta sẽ ở đây mười lăm năm, ngươi có biết giòng họ ta, một lời nói ra như đỉnh đóng biết không?
Tôn Tiểu Bạch cúi đầu :
- Biết.

Thật lâu, mắt Lão Tôn Gù mới trở lại với chiếc khăn lau.
Vì khi bắt đầu lau thì ánh mắt của lão cũng bắt đầu tối lại, cái tối cố hữu của lão chủ quán.
Bao nhiêu là sống người người cũng theo đó mà mất tiêu.
Một con người nếu đá trải qua mười bốn năm lau bàn thì tự nhiên đều như thế, cho dù như trước kia họ là nhân vật thế nào.
Bởi vì trong con người lúc lau bụi trên bàn thì cũng y như lau mất những gì rực rỡ trong ánh mắt.
Những gì lợn lợ trên mặt bàn bị lau sạch thì những tia bén nhọn trong ánh mắt cũng theo đó mà bị lau bằng.
Lão Tôn Gù hỏi thật thấp :
- Bao nhiêu năm nay, người trong gia đình cũng vẫn bình yên phải không?
Lão Tôn Gù hỏi câu ấy làm cho vành môi cô gái mới nhuốm lại nụ cười :
- Bình yên cả, Đại Tẩu, Tam Tẩu đều sinh con, vui hơn hết là Thiếm Tu lại sinh song thai, vì thế năm năm nay Tứ Thúc, đại ca, tam ca đều vui hơn năm ngoái.
Thấy vẻ ảm đạm trên gương mặt người Nhị thúc, cô gái họ Tôn vội cúi đầu :
- Tất cả đều mong Nhị thúc sớm về nhưng không biết.
Lão Tôn Gù cười gượng :
- Ngươi về nói lại, cuối sang năm thì ta có thể trở về.
Tôn Tiểu Bạch vỗ tay :
- Vậy thì vui biết bao nhiêu, cháu còn nhớ Nhị thúc làm đèn hoa đẹp lắm.
Lão Tôn Gù cười :
- Sang năm ta sẽ làm cho, bây giờ thì ngươi hãy đi đi để nội ngươi khỏi đợi.
Lão liếc Lý Tầm Hoan và khẽ cau mày :
- Nhưng ngươi làm sao mang hắn đi?
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Trong lúc hắn say như con mèo ướt ấy thì cháu cứ việc vắt đại lên lưng là xong.
Nàng vừa mới đứng lên thì chợt nghe bên ngoài nổi lên một giọng lạnh như băng :
- Ngươi cứ đi nhưng "con mèo ướt" ấy thì để lại.

Xem tiếp hồi 7 Dưới mắt giai nhân

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 7 Dưới mắt giai nhân

Giọng nói của nàng thật gấp, thật nặng và mang theo một ma lực dị thường.

Hình như giọng nói ấy có một ma lực khêu động dục tình nam giới.

Đúng là giọng nói của đàn bà.

Lão Tôn Gù và Tôn Tiểu Bạch ngơ ngác nhìn nhau.

Hai người đều quay mặt ra phía trước cửa, giọng nói ấy lại phát ra từ phía cửa sau, như vậy thì người ấy đến bao giờ?

Người ta vào nhà bao giờ mà cả hai chú cháu nhà họ Tôn không hay biết?

Lão Tôn Gù nặng mặt và thình lình lão cầm chiếc khăn lau ném tuột ra sau.

Lão đã lau bàn suốt mười bốn năm nay, nếu mỗi ngày lau hai mươi lần thì một năm phải đến bảy ngàn ba trăm lượt, mười bốn năm phải mất mười vạn trăm lượt.

Lúc lau tự nhiên phải nắm chặt chiếc khăn, bất cứ ai nếu lau đến hơn mười vạn lần thì nhất định là bàn tay phải cứng lắm.

Đó là nói người thường, còn Lão Tôn Gù thì với Đại Ma Trảo Lực đã từng làm cho giang hồ khiếp đảm, tự nhiên cái ném đó phải đáng kinh hồn.

Bình!

Một tiếng dội rung rinh mái ngói, bụi cát tung bay, vách tường dầy bị chiếc khăn lau tống thủng một lỗ to.

Nhưng, người đàn bà đứng dựa bên cửa vẫn còn đứng y chỗ đó.

Nàng không nhúc nhích, nếu căn cứ vào chỗ đứng hiện giờ thì chiếc khăn lau của Lão Tôn Gù đã làm cho ngực người ấy bị tan tành nhưng không hiểu sao người ấy lại đứng yên như thế.

Cũng có thể vì eo lưng của nàng quá nhỏ nên khi uốn tránh được dễ dàng.

Người đàn bà eo lưng thật nhỏ, trông dáng hình cực đẹp, nó là cái mà đàn ông mê mệt.

Nhưng người đàn bà này làm cho đàn ông mất hồn không phải chỉ vì cái eo lưng đặc biệt ấy thôi.

Bắp chân nàng thật dài, thật suống và thẳng, ngực nàng thật cao, thật vun.
Chỗ cần phải ốm thì gần như thót lại, chỗ cần no thì thật tròn đầy, những đường cong trong thân thể của nàng do đó mà được nổi bật hơn tất cả những người nổi bật.
Mắt nàng nhỏ mà dài, miệng nàng khá rộng và mũi dưới hơi xuống.
Da mặt nàng thật trắng nhưng không phải là trắng mịn, những đường lông to xoắn theo tay, theo cổ rậm rì.
Thật sự thì nàng cũng chưa phải là người đàn bà tuyệt đẹp nhưng nàng có một ma lực để dẫn dắt người đàn ông phạm tội có thể nói đa số đàn ông khi thấy nàng thì nhất định trong lòng sẽ nghĩ đến một việc.
Chính nàng cũng thừa biết việc đó là việc gì.
Và tự nhiên, không bao giờ nàng làm cho đàn ông phải thất vọng.
Nàng mặc một chiếc áo màu lam, áo thật chẹt, bó sát vào mình làm nổi bật những đường cong khêu gợi.
Lão Tôn Gù quay lại nhìn xoắn vào nàng.
Nàng cũng đang chăm chăm nhìn lão, ánh mắt nàng như muốn nói lên rằng trên đời này chỉ có một mình lão là anh tuấn, là người đàn ông khả ái nhất, nàng muốn nói lên rằng lão là một tình nhân.
Nhưng khi mắt nàng đảo qua phía Tôn Tiểu Bạch thì đôi mắt ấy bỗng trở thành lạnh ngắt, dữ dằn.
Đối với đàn ông, bất cứ với hạng nào, nàng cũng có ít nhiều hứng thú, nhưng đối với đàn bà thì ngược lại. Bất cứ với hạng nào cũng đều chán như ăn cơm nếp nát.
Lão Tôn Gù đằng hắng hơi nho nhỏ :
- Lam Yết Tử!
Lam Yết Tử cười.
Lúc nàng cười, hai mắt nàng nhỏ rức, vừa nhỏ lại vừa dài như một sợi chỉ viền ngang. Một sợi chỉ dùng để câu hồn nam giới.
Nàng cười thành tiếng :
- Các hạ nhãn lực thật hay, người đàn ông nào có nhãn lực đều làm cho tôi ưu thích.
Lão Tôn Gù hất mặt lên, lão không nói một tiếng.
Lão thích đối phó với đàn bà và cũng chưa từng đối phó với đàn bà.
Lam Yết Tử nói tiếp :
- Nhưng nhãn quang của tôi cũng khá lắm, tôi đã biết các người là

ai rồi.
Lão Tôn Gù rít giọng :
- Ngươi đã biết mà còn dám đến?
Lam Yết Tử thở ra :
- Tôi không muốn đắc tội với ai nhưng với "con mèo say" này, tôi không mang đi không được.
Nàng dịu giọng nói luôn :
- Có lẽ các hạ không biết, muốn tìm một người đàn ông làm cho tôi mãn nguyện là cả một vấn đề khốn đốn, không biết bao nhiêu gian khổ mới kiếm được một con người như thế, vậy mà "con mèo say" này giết tiêu.
Tôn Tiểu Bạch bật nói :
- Thanh Ma Y Khốc không phải do hắn giết.
Lam Yết Tử rắn giọng :
- Không cần biết hắn giết hay không, món nợ này phải thanh toán ngay với hắn.
Tôn Tiểu Bạch cười khẩy :
- Không cần biết món nợ gì nhưng đừng mong mang hắn đi được với ta.
Lam Yết Tử thở ra :
- Ta cũng biết các ngươi không dễ gì để ta mang hắn đi, ta lại không muốn cùng các ngươi động thủ. Vậy thì bây giờ cũng ta phải làm sao?
Và Lam Yết Tử vụt đưa tay ra ngoắc :
- Vào đây.
Bây giờ lão Tôn Gù mớ thấy phía hậu viên còn có một người.
Bóng người đó thật cao lớn và khi Lam Yết Tử ngoắc thì hắn mới xăn xái bước lên.
Hắn ăn vận thật là sang trọng, chòm râu đen mướt của hắn được cắt tỉa rất khéo, ngang lưng hắn đeo một thanh Cửu Hoàn đao, tướng mạo uy nghi lẫm liệt.
Lam Yết Tử hỏi :
- Các vị biết người này là ai không?
Lão Tôn Gù lắc đầu nhưng Tôn Tiểu Bạch đã bước nói :
- Ta biết hắn.
Lam Yết Tử nhướng mắt :
- Biết hắn thật à?

Tôn Tiểu Bạch thản nhiên :
- Hắn họ Sở, tên Tương Vũ, có biệt hiệu Hoạt Bá Vương, hắn là Tổng tiêu đầu của Hồng Vân tiêu cuộc ở Kim Thành.
Lam Yết Tử háy háy mắt cười với Hoạt Bá Vương :
- Luôn cả vị tiểu muội muội này mà cũng nhận ra anh thì anh kể cũng là người có danh có tiếng lắm đấy.
Sở Tương Vũ ưỡn ngực hiu hiu tự đắc.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Trong giang hồ, những kẻ có danh dù lớn dù nhỏ chúng ta cũng đều biết cả nhưng không hiểu vị sao vị Tổng tiêu đầu này lại đi chung với cô nương?
Lam Yết Tử cười :
- Anh ta mới "câu" tôi trên con đường đi tới đây đó.
Nàng vuốt vuốt chòm râu đen mượt của họ Sở và cười cười nói tiếp :
- Chính tôi quá ưng cái bộ râu này nên mới bằng lòng theo hắn đó.
Tôn Tiểu Bạch cũng cười :
- Có phải ông ấy "câu" cô hay là cô "câu" ông ấy nhỉ.
Lam Yết Tử cười hăng hắc :
- Tự nhiên là hắn "câu" tôi đấy chứ, các người chỉ biết vị Tổng tiêu đầu này về võ hoặc về danh khí nhưng các ngươi chưa hiểu biết cái tài "câu" gái của ông ta đấy nhé.
Lão Tôn Gù này giờ đã giận run, lão ta gằn giọng :
- Nhưng ngươi mang hắn đến để làm gì?
Lam Yết Tử nói :
- Một người mà võ công có thể đương cự với vị Tổng tiêu đầu của tôi đây thì nhất định võ công cũng thuộc hàng cao siêu, có phải thế không nào?
Lão Tôn Gù hừ hừ trong miệng nhưng lão không nói gì cả.
Lam Yết Tử nói tiếp :
- Vị Sở Tổng tiêu đầu này trong tay có thanh Cửu Hoàn đao, với chân truyền Vạn Thắng Liên Hoàn thì bảy tám mươi người cũng khó mà tránh khỏi nơi đây.
Lam Yết Tử hỏi :
- Nếu tôi nói chỉ cần một chiêu của tôi sẽ lấy mạng vị Tổng tiêu đầu này dễ ợt thì hai vị có tin không nào?
Từ lâu đứng với dáng cách hiu hiu như để đợi người ta khen mình

mãi khen mãi nhưng bây giờ qua câu nói của Lam Yết Tử, Sở Tương Vũ chợt như điện giật thiếu điều nhảy lên.
Hắn nhướng mắt :
- Sao? Cô nói cái gì?
Giọng của Lam Yết Tử thật dịu :
- Không có gì, tôi chỉ nói tôi cần đến cái mạng của anh lắm đấy thôi.
Sở Tương Vũ đứng thộn mặt nhưng rồi hắn lại cười :
- Cô nói đùa hoài.
Lam Yết Tử thở ra :
- Người ta thường nói "Nhất dạ phu thê bá dạ ân", ngươi cho rằng ta vì gần ngươi một chút rồi ta không thể giết ngươi à?
Sở Tương Vũ vẫn cười :
- Sao lại không biết, tôi đang biết cô đang đùa với họ đấy mà.
Lam Yết Tử hỏi một cách lơ đãng :
- À này, anh có biết một thứ Bọ Cạp nào không nhỉ?
Sở Tương Vũ đáp :
- Sao lại không, ở miền Bắc thứ đó nhiều lắm, thổ dân vùng đó gọi là "Yết Tử".
Lam Yết Tử lại hỏi :
- Thế anh có biết thứ Bò Cạp ấy cái có một thói quen kỳ dị lắm không?
Sở Tương Vũ hỏi lại :
- Thói quen gì?
Lam Yết Tử nói :
- Tôi nói cho anh biết, thứ Bò Cạp cái kỳ lắm, cứ mỗi khi cùng con đực giao cấu xong thì nó ăn cho kỳ hết con đực, ăn không còn một miếng da, hình như thế mới "đã" cơn của nó.
Sắc mặt của Sở Tương Vũ có chiều thay đổi nhưng hắn vẫn ngượng cười :
- Nhưng cô đâu phải là Bò Cạp cái?
Lam Yết Tử nheo mắt :
- Ai bảo không phải? Anh mới là nói Bò Cạp gọi là "Yết Tử" mà anh đã quên rồi à. Thế mà anh gọi tôi là gì nhỉ? Không phải là Lam Yết Tử sao?
Lam Yết Tử nhe răng cười sau câu nói nhưng Sở Tương Vũ thì lại nhảy thối lui ra sau va vào cái bàn đánh xầm một tiếng, song hắn

chỉ xiêu xiêu chứ không té cũng may. Tiếng rồn vang tiếp liền theo, thanh Cửu Hoàn đao đã tuốt ra khỏi vỏ, hắn cầm lăm lăm nơi tay mà mắt nhìn trân trân Lam Yết Tử như vừa mới thấy quỷ. Hắn là tay giang hồ lão luyện, tự nhiên hắn vừa biết dạng Lam Yết Tử nhưng chỉ có điều hắn không ngờ một con cá dễ dàng bị hắn "câu" ấy lại là Lam Yết Tử.
Từ lúc dọc đường "quơ" được cô ta, hắn cứ nghĩ là mình có số "đào hoa", cô gái quá hấp dẫn như thế mà chỉ ba bốn chuyện mà đã dính được ngay, hắn không ngờ rằng cô gái mà hắn "xỏ mũi" như không ấy lại là con Bò Cạp lừng danh hút máu.
Giọng của Lam Yết Tử vẫn ngọt cay :
- Tôi khuyên anh, nếu sau này dọc đường anh có "câu" được một cô gái nào thì tốt hơn hết là nên điều tra căn cội của cô ta nhưng chỉ tiếc rằng.
Cô ta nhích tới và vẫn nói bằng một giọng đều đều nhè nhẹ :
- Chỉ tiếc rằng khi học xong bài học quý giá này thì anh không còn "câu" được lần thứ hai nào nữa.
Sở Tương Vũ rống lên :
- Đứng lại, ngươi bước tới một bước nữa ta sẽ giết ngươi.
Lam Yết Tử chớp đôi mắt long lanh như nước, giọng cô ta thật dịu :
- Hay lắm, anh giết tôi đi, tôi muốn chết vào tay anh lắm.
Hơi gió của thanh đao là cho người ta ước lương được rằng nếu năm bảy người đứng chung một chỗ nhất định cũng sẽ bị tiện ngang như tiện chuối.
Một chiếc bóng màu lam loáng lên cùng một lượt với thanh đao và Sở Tương Vũ vùng bật ngửa ra. Tiếng rú của hắn bị tắt nghẹt không thoát ra khỏi miệng.
Toàn thân hắn không có một vết thương nào cả, chỉ có nới yết hầu có một giọt máu rỉ ra y như bị Bọ Cạp chích.
Y phục của Lam Yết Tử tuy rất chật nhưng tay của nàng thì lại rất dài, cho nên dáng cách của nàng xem như tiên tử, tư thế của nàng thật đẹp lạnh lùng.
Hai tay của nàng rút vào ống tay áo, không ai thấy nàng để vật gì để giết chết Sở Tương Vũ nhưng cho dù nàng dùng vật gì thì cũng là một vật kinh hồn.
Lão Tôn Gù và Tôn Tiểu Bạch im lặng đứng nhìn, không tỏ một

thái độ gì hay nói đúng hơn là có thái độ "lãnh nhãn bàng quang".
Cũng có thể họ ra tay không kịp cũng có lẽ họ không muốn ra tay một con người đàn ông dễ dàng "cặp" với cái dọc xá như Sở Tương Vũ không xứng đáng cho họ phải mất công can thiệp.
Lam Yết Tử vẫn đứng khom lưng nhìn chăm chú chiếc thây.
Cô ta nhìn chăm chăm, hình như cô ta đang tự tán thưởng thành tích của mình.
Sau cùng, nàng bật cười, giọng cười thật đẹp :
- Tôi chỉ dùng có một chiêu nhưng có lẽ làm các người tin rồi đấy chứ?
Lão Tôn Gù và Tôn Tiểu Bạch làm thinh.
Lam Yết Tử nheo nheo mắt :
- Võ công của tôi kể cũng kha khá chứ, phải không?
Không ai trả lời.
Lam Yết Tử lại cười :
- Thanh Ma Thủ của Thanh Ma Y Khốc tuy liệt vào hàng thứ chín trong "Binh Khí phổ" của Bá Hiểu Sinh nhưng nếu Bá Hiểu Sinh chịu kể đến tôi thì có lẽ Thanh Ma Thủ phải sa xuống bậc thứ mười, hai vị thấy có đúng thế không?
Câu nói này thì quả thật tài tình.
Cô ta ra tay còn nhanh, còn độc, còn chính xác hơn Thanh Ma Y Khốc.
Lam Yết Tử nhìn xéo vào mặt Lão Tôn Gù :
- Bằng võ công của tôi như thế, tôi có thể mang "con mèo say" này đi được chứ?
Lão Tôn Gù ngẩng mặt lạnh lùng :
- Không!
Lam Yết Tử thở ra :
- Vậy thì cuối cùng ta phải làm sao mới mang hắn đi được, chẳng lẽ các hạ muốn ta cùng các hạ lên giường nằm một bận.
Nếu như người bạn Tửu Quỷ không say, nhìn thấy thế đánh của ông bạn già gù bây giờ thì chắc hẳn sẽ trố mắt nhìn kinh ngạc.
Tay phải lão nắm chặt đưa tay trái vươn cong mấy ngón như móng chim ưng tuy tay không binh khí nhưng so với tư thế của Sở Tương Vũ vừa rồi thì thật không bằng một ngón tay của lão.
Lam Yết Tử khẽ uốn lưng một cái làm cho thế đánh của Lão Tôn Gù vuột vào không khí.

Cái eo lưng của nàng thật như con rắn nhưng thật thì thân ảnh nàng lại nhích sang trái và ngược lại, khi thấy bên trái mà người nào biết đã biết đề phòng thì nàng nhảy qua bên trái lão.
Nhưng lão Tôn Gù cũng không phải là hạng có thể bị hoa mắt vì cái trò nhảy nhót ấy, bàn tay của lão vụt uốn câu nhưng không phải tấn công mà là hoành thế, và bàn tay vươn con thế câu lúc nãy lại kéo về thật gọn.
Điều đại kỵ trong khi giao đấu là "nửa chừng thu thế" nhưng cái hay của lão Tôn Gù là thu thế mà không bị mất thăng bằng.
Bởi vì người khác khi thu thế thình lình như vậy thì nhất định phải lui chân, không lui chân là té, lão Tôn Gù không lui chân không té mà lại còn đủ lực để tấn công theo.
Đúng là có tật có tài khi hai tay của lão Tôn Gù thu về thì cái lưng "gù" của lão ta làm việc, hai tay của lão cuốn nép vào trong bụng tự nhiên cái lưng gù của lão càng lồi lên và chính đo là món "binh khí" đánh thẳng vào Lam Yết Tử. Đây chính là một tuyệt kỹ thành danh của lão Tôn Gù, cái lưng gù của lão luyện thành như thép nguội.
Cái lưng gù của lão tung ra thật nhẹ dưới trăm cân.
Tự nhiên là Lam Yết Tử phải biết chuyện đó, cô ta lại uốn lưng và thân hình trở ra phía trước.
Cô ta cười thật dịu :
- Các hạ chẳng những nhãn quang cao, võ công cao mà con người có lắm biệt tài, chỉ cần các hạ nói một tiếng là bất cứ ven trời góc bể nào tôi cũng nguyện theo các hạ.
Lão Tôn Gù thét lớn :
- Ta sẽ đưa ngươi đi về âm phủ!
Lam Yết Tử lườm một cái thật dài y như lườm một người tình :
- Tôi rất bằng lòng đi chết với các hạ nhưng phải là chết ở trên giường cơ.
Nhìn vào mặt người đàn bà mà với nụ cười mời mọc, với mắt đưa tình, với ngôn ngữ trắng trợn đến trần truồng như thế, thật cho dù là một vị thánh sống cũng không làm sao khỏi cảm thấy những gì xao xuyến.
Nhưng nếu có người từng biết qua thành tích của con người mang tên Lam Yết Tử thì nhất định phải rùng mình, không bao giờ dám nghĩ về chuyện cùng nàng chung gối dù chỉ một đêm thôi.

Trong mười năm nay đã không biết bao nhiêu đàn ông chết bởi tay nàng, nói đúng hơn là chết trên người của Lam Yết Tử.
Hôm nay nàng lại gặp một người đàn ông nữa. Chỉ tiếc người đàn ông này là lão Tôn Gù.
Tiếc cho lão vì lão là con người không biết ngắm nhìn sờ mó vào mình người đẹp, chỉ tiếc cho nàng vì nàng không có được một đêm thỏa thích kể cả hai phương diện : thảo thích dục vọng và thỏa thích giết người.
Lão Tôn Gù nhìn đàn bà cũng y như một bà già rụng hết răng ngồi nhìn lóng mía, chẳng những không có hứng thú mà lại còn chán ngấy nữa là khác, lão gầm một tiếng và ngọn Kê Trảo tung ra.
Lam Yết Tử uốn mình tránh ra và kêu lớn :
- Khoan, hãy chờ một chút.
Lão Tôn Gù thu chiêu hất mặt :
- Muốn gì?
Lam Yết Tử thở ra dịu giọng :
- Cho dù các hạ có muốn buộc tôi phải ra tay thì ít nhất cũng nên xem qua binh khí của tôi đã chứ?
Câu nói của nàng chưa dứt thì trong ống tay rộng một vệt sáng màu lam xẹt thẳng vào mặt lão Tôn Gù.
Vật lấp loáng tuy không phải dài nhưng vì nó bay lẹ quá thành ra nó kéo thẳng một lần như điện xẹt và lão Tôn Gù cũng nhanh không kém, vệt sáng vừa nhoáng ra từ tay áo của nàng thì ngọn trảo của lão cũng đã đưa lên.
Thói quen của lão Tôn Gù từ nhỏ là bất cứ giao đấu với ai cũng đều lấy chiến thuật "tốc chiến tốc thắng" làm chủ yếu, lão không thích nói lâu mà cũng không thích đánh lâu.
Lão muốn đoạt phức món binh khí của nàng và kết liễu trận đấu cho rồi.
Lão Tôn Gù biết rất rõ rằng một khi món binh khí đã đến với tay mình thì mạng đối phương cũng rụng theo luôn.
Đúng là lão Tôn Gù quá nóng.
Khi đưa tay lên, lão chưa biết món vũ khí đối hương thuộc loại gì, chưa biết rõ mà đưa tay hứng lấy là một việc làm tối kỵ.
Nhưng đối với lão Tôn Gù thì không kỵ, lão tin tưởng vào Thiết Trảo của lão, lão biết chắc ràng không bao giờ thất bại vì trong đời lão chưa từng thất bại.

Từ trước đến sau Tôn Tiểu Bạch cứ im lặng đứng nhìn chứ không hề có ý nghĩ ra tay trợ lực.
Nàng không định nhảy vòng chiến nhưng mắt nàng không hề rời khỏi ống tay áo của Lam Yết Tử.
Hai con mắt nàng thật lanh, không có gì làm cho hoa mắt được.
Làn sáng màu lam vừa nhoáng ra thì nàng đã thấy rõ ràng.
Tôn Tiểu Bạch khẽ mím môi. Nàng chưa từng thấy món binh khí nào lạ lùng như thế này bao giờ.
Bằng vào con mắt sáng như mắt mèo đêm, Tôn Tiểu Bạch thấy nho nhỏ dài dài y như đuôi con Bò Cạp núi nhưng lớn hơn khá nhiều, nó dài dài tuy cứng nhưng lại mềm, nó như có mắt, muốn uốn cong lúc nào cũng được.
Chỗ đáng sợ của món binh khí này nó có gai ngược thật nhọn và thật cứng.
Tự nhiên, đối với Thiết Trảo của Nhị thúc, Tôn Tiểu Bạch hết sức là tin tưởng nhưng cô ta cũng biết rằng nếu bàn tay của Nhị thúc mà chạm vào món binh khí ấy thì kể như thịt của Nhị thúc bị con Bọ Cạp cái ấy xơi tái mất.
Lam Yết Tử ra tay tuy lẹ nhưng lão Tôn Gù lại còn lẹ hơn.
Tôn Tiểu Bạch biết dù rằng bằng cách nào cũng không làm sao ngăn kịp, nàng thật không ngờ Nhị thúc qua mười bốn năm chuyên lo lau bàn mà tính tình hãy còn nóng nảy như thế ấy.
Nàng nghĩ rằng, qua một thời gian dài nhẫn nại như thế, tính tình con người sẽ trầm hơn lúc bình thường, nàng nghĩ rằng một người như Nhị thúc của nàng mà có thể làm một ông chủ quán eo sèo và lau bàn suốt mười bốn năm như thế thì trên đời này bất cứ chuyện gì cũng không làm cho người nông nổi.
Nàng chỉ nghĩ đến thời gian và sự việc trui rèn của con người nhưng nàng không hề nghĩ đến phản ứng nghịch thường của sự vật.
Một bãi cát khô nóng quá mức, không thể hiểu rằng bãi cát ấy không thèm nước nữa mà phải thấy ngược lại, càng khô nóng càng hút nước thật mau.
Suốt mười bốn năm "ẩn dật", lão Tôn Gù bây giờ không phải chán hết tất cả, không phải chí khí nhụt hết mà trong lòng lão y như một bãi cát khô lâu ngày.
Mười bốn năm đóng vai lão chủ quán sật sừ, bây giờ có cơ hội là lão vùng lên.

Tất cả những gì đáng lý bình thời lão thừa biết phải cẩn thận thì bây giờ không còn nữa.
Bây giờ chính là giai đoạn bộc phát cực thịnh trong đời của lão.
Và Tôn Tiểu Bạch tuyệt vọng, nàng không còn cách gì cứu kịp.
Ánh vật màu lam từ trong tay áo của Lam Yết Tử nhoáng lên.
Rốp!
Một tiếng kêu nổ khác nổi lên, vật sáng màu lam không bay xa được mà lại rớt ngay trước mặt Lão Tôn Gù cách năm sáu bước nghĩa là nó nhoáng lên rồi không được đà đẩy tới làm cho nó phải rơi ngay.
Lam Yết Tử tung mình nhảy lui lại sau hơn một trượng, đổ vào vách tường đánh xầm một tiếng rồi tất cả đều im lặng, một sự im lặng đến lạnh lùng.
Con mắt của Tôn Tiểu Bạch tuy lanh nhưng sự việc xảy ra làm đảo lộn những gì nàng theo dõi.
Khi Lam Yết Tử vừa phất tay áo rộng, khi món binh khí màu lam vừa nhoáng lên, khi lão Tôn Gù vừa vươn bàn tay để tận dụng "Thiết trảo" của mình bắt món binh khí đó thì từ trong góc xó bàn, nơi không ai để ý một bàn khác nữa đưa ra bắt lấy cánh tay nàng và khi tiếng "rốp" nổi lên là bàn tay của nàng đã gãy đoạn.
Món binh khí mất đà nên rơi xuống đất.
Bàn tay bắt và bẻ gãy cổ tay của Lam Yết Tử rút về.
Khi đưa ra thật lẹ nhưng khi rút về thật chậm.
Sau cùng một con người đứng dậy, thật không ai có thể ngờ được kẻ bắt bẻ gãy cổ tay của Lam Yết Tử lại là kẻ ngục trên bàn : Lý Tầm Hoan!
Tôn Tiểu Bạch mừng kêu như rú :
- À thì ra Thám hoa không có say!
Lý Tầm Hoan cười thật nhẹ :
- Trong lúc tâm tình tôi hơi lộn xộn, thế lực tuy có uể oải nhưng tửu lượng vẫn không thay đổi như cô đã tưởng.
Tôn Tiểu Bạch nhìn sững Lý Tầm Hoan, nàng nhìn bằng tia mắt cảm tình, kinh dị, vui mừng, bội phục mà hình như cũng có chút gì thất vọng.
Cái nét thất vọng có lẽ chỉ phớt qua thôi, có lẽ nàng nhớ tới "sứ mạng" của ông nội giao cho và đã đặt quá nhiều hy vọng nơi nàng.
Tự nhiên, cái đó không chiếm nhiều trong ánh mắt của nàng mà cái

vui mừng bội phục thì lại tăng hơn.
Như vậy là nàng không làm sao phục say được Lý Tầm Hoan.
Nhưng chắc chắn nàng không vì thế mà buồn.
Ánh mắt long lanh khêu gợi của Lam Yết Tử bây giờ không còn nữa, bây giờ còn đọng lại toàn là kinh hoàng và sợ sệt.
Cánh tay nàng đã gãy nhưng nàng cũng không nghe đau đớn, mắt nàng lấm la lấm lét, mặt nàng không còn một hột máu.
Vì trên tay Lý Tầm Hoan đã có sẵn ngọn tiểu đao.
Tiểu Lý Phi Đao.
Ngọn Tiểu đao nhà họ Lý khi chưa bay ra thì người ta đã hồn bay vía lúc đáng sợ nhất cũng chính là lúc ngọn tiểu đao còn ở trên tay.
Vì một khi ngọn tiểu đao ấy đã bay ra thì người đối diện không còn biết sợ là gì nữa.
Vì người chết không còn biết sợ.
Trong nhà bây giờ chỉ còn nghe tiếng thở nhưng hơi thở không đều vì người chết cố nén.
Và cái hơi thở không đều, hơi thở cố nén đó càng làm cho không khí càng trở nên nặng nề hơn là im lặng hoàn toàn.
Cái không khí ấy có thể làm cho người ta ngột ngạt, làm cho người ta phải điên cuồng.
Lam Yết Tử vụt ré lên :
- Tại sao phi đao của ngươi không chịu bay ra? Tại sao ngươi không chịu giết ta đi?
Lý Tầm Hoan nói từng tiếng :
- Cô vượt mọi khó khăn nguy hiểm để vì Thanh Ma Y Khốc mà báo thù, chắc cô có chân tình đối với hắn, hắn chết tự nhiên là cô rất đau khổ.
Lý Tầm Hoan nhìn ngọn tiểu đao đang cầm trong tay hắn, mắt hắn chứa đầy nỗi ưu tư :
- Tôi rất thông cảm đau khổ của cô. Tôi rất thông cảm và cũng mong cô nên hiểu rằng nỗi đau khổ đó không thể tiêu tan bằng cách giết người. Cô giết bao nhiêu mạng thì nỗi đau khổ ấy cũng cứ tồn tại trong lòng cô chứ không hề giảm bớt.
Soạt!
Câu nói của Lý Tầm Hoan chấm dứt bằng ngọn tiểu đao của hắn vượt phớt qua vai của Lam Yết Tử và cắm phật lên khung cửa. Hắn khoát tay nói tiếp :

- Cô hãy đi đi!
Lam Yết Tử trố mắt sững sờ.
Không khí lại yên lặng và thật lâu Lam Yết Tử mới ném tia mắt thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan :
- Vậy thì thứ khổ đó làm sao mới giảm được?
Lý Tầm Hoan thở ra và nói thật nhỏ :
- Tôi cũng không biết làm, có lẽ khi có tìm một bóng hình thay thế, lúc đó họa chăng nỗi đau khổ ấy sẽ giảm đi, tôi chỉ hy vọng là như thế.
Lam Yết Tử vẫn nhìn sững vào mặt Lý Tầm Hoan thật lâu, nàng bỗng trào nước mắt.
Tôn Tiểu Bạch cũng nhìn Lý Tầm Hoan trân trối.
Có lẽ nàng chưa thấy một người đàn ông nào như thế bao giờ.
Nàng gần như không tin rằng trên đời này có một người đàn ông như thế.
Nàng nhìn chăm chăm vào mặt hắn, hình như nàng thấy tận trong lòng của hắn.
Lam Yết Tử đã đi rồi, nàng mang nước mắt ra đi.
Trầm ngâm một lúc khá lâu, Lý Tầm Hoan vùng ngẩng cười :
- Các vị có lẽ thấy kỳ lắm phải không? Chắc các vị thắc mắc tại sao tôi không giết phức con người ác độc ấy?
Tôn Tiểu Bạch không nói.
Lão Tôn Gù nãy giờ cứ cúi mặt nhìn sững vào món binh khí của Lam Yết Tử, lão ta cũng không nói một lời.
Lý Tầm Hoan chầm chậm nói tiếp :
- Chuyện đó chẳng qua là từ trước đến nay tôi nhận thấy rằng bất cứ một người nào được.
Tôn Tiểu Bạch cũng vụt cười :
- Tôi biết Thám hoa không thích giết người cho nên thấy Thám hoa không giết cô ta, tôi không lấy gì làm lạ cả. Chỉ có điều tôi không hiểu tại sao Thám hoa không say mà lại cố giả say?
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Cô là người biết uống rượu đang lý cô phải biết rằng nếu cần giả say thì so với say thật quả là thú vị hơn nhiều bởi vì nếu say thật, say nhẹp xuống như cục đất thì thật là khốn đốn, chẳng những nó chẳng thú vị gì mà sang ngày thứ hai có lẽ sẽ nhức đầu đến chết luôn.

Tôn Tiểu Bạch gật đầu :
- Có lý!
Lý Tầm Hoan nói :
- Nhưng nếu đã là người biết uống rượu thì sớm muộn gì cũng phải say thật, ít nhất cũng một lần, vì thế cho nên muốn phục tôi say, chắc chắn quý vị sẽ còn nhiều cơ hội.
Tôn Tiểu Bạch thở ra nhè nhẹ và khẽ liếc Lý Tầm Hoan :
- Nhưng trong lòng tôi thì tôi biết rất rõ ràng lần này tôi làm mất cơ hội thì về sau làm sao có thể phục cho Thám hoa say được nữa.
Lý Tầm Hoan bật cười :
- Thật ra thì.
Hắn chưa nói dứt câu chợt thấy Lão Tôn Gù bước ra sau quầy bưng hũ rượu ngước cổ uống nghe òng ọc.
Tôn Tiểu Bạch chạy lại giật hũ rượu cằn nhằn :
- Người ta chỉ say giả chứ không bằng lòng say thật, còn Nhị thúc tại sao lại muốn trút cho mình say như thế?
Lão Tôn Gù ngồi phệt xuống ghế lầm bầm trong miệng :
- Nhất túy giải thiên sầu... say, phải say... say là hay hơn hết!
Tôn Tiểu Bạch cau mặt :
- Tại sao vậy chứ?
Lão Tôn Gù vụt nói như thét :
- Ngươi hỏi làm sao à? Tại vì trong đời ta, ta không muốn chịu ơn ai hết. Ta không bằng lòng chịu ơn ai hết. Chẳng thà cho ta một đao còn hơn là ban ơn cho ta, biết chưa?
Lão ta lại ôm đầu rên rỉ :
- Lý Tầm Hoan. Tại sao các hạ lại cứu ta, ta đã "bị" một lần... chỉ cứu một lần mà ta phải sống như thế này bao nhiêu năm nay. ta làm sao chịu nổi.
Lý Tầm Hoan muốn hỏi :
- Ai đã cứu ông? Tại sao ông lại hứa với người ấy ở giữ nơi này đến mười lăm năm? Và giữ ở đây là giữ chuyện gì?
Nhưng Lão Tôn Gù càng thấp giọng như muốn nói chuyện gì đó nhưng lão chỉ ậm ừ rồi im bặt.
Không biết lão ta đã say hay ngủ.
Lý Tầm Hoan ngó Tôn Tiểu Bạch, hắn muốn hỏi cô ta nhưng cái bộ mặt láu lỉnh của nàng làm cho hắn bỏ qua ý định đó.
Cô bé như Tôn Tiểu Bạch mà muốn khai thác chuyện bí mật với cô

ta thì phí công mà đừng hòng thu kết quả.
Lý Tầm Hoan chỉ còn nước thở dài :
- Nhị thúc của cô thật là không hổ là một trượng phu.
Tôn Tiểu Bạch ngó hắn như háy :
- Thám hoa muốn nói chỉ có bậc trượng phu say mau như thế phải không?
Lý Tầm Hoan cười :
- Tôi muốn nói chỉ có bậc đại trượng phu mới có thể xem lời hứa nặng hơn non, một lời hứa mà đến chết không bao giờ đổi, chỉ có đại trượng phu mới không bàng lòng chịu ơn người, chỉ có thể đại trượng phu mới có thể bằng lòng vì người khác mà hy sinh.
Tôn Tiểu Bạch chớp mắt :
- Như vậy Thám hoa cũng vì bảo hộ người khác mà lưu lại chốn nàu bao lâu nay phải không?
Lý Tầm Hoan mím miệng làm thinh.
Tôn Tiểu Bạch nhìn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan :
- Thế nhưng Thám hoa không nghĩ đến Tiểu Phi sao? Thám hoa không tìm cuộc sống hiện tại của hắn sao? Hắn không phải là bằng hữu của Thám hoa sao?
Câu nói một dọc của Tôn Tiểu Bạch làm cho Lý Tầm Hoan lặng đi một lúc, cuối cùng hắn nói thật chậm :
- Đúng ra hắn không tự chiếu cố lấy mình.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi thường nghe người ta nói, Lâm Tiên Nhi bề ngoài thì y như tiên nữ nhưng cô ta chính là người chuyên dẫn đàn ông đi vào địa ngục.
Và nàng gặng hỏi từng tiếng một :
- Chẳng lẽ Thám hoa không sợ người bằng hữu của Thám hoa bị cô ta dẫn vào địa ngục?
Lý Tầm Hoan nhắm mắt làm thinh.
Tôn Tiểu Bạch thở ra :
- Tôi cũng biết Thám hoa không bằng lòng đi, vì nàng, bao nhiêu chuyện khác Thám hoa cũng bỏ, bất luận chuyện gì cũng bỏ.
Đôi mắt nàng vụt trở nên hòa dịu lạ thường, nàng khẽ chớp mắt nhìn vào mặt Lý Tầm Hoan :
- Chỉ có điều tôi lấy làm lạ tại sao Thám hoa không tìm người khác đặt vào lòng mình để thay thế cho nàng?

Tự nhiên, cái tiếng "nàng" tự nãy giờ là cô gái họ Tôn muốn ám chỉ vào người thiếu phụ ở ngôi lầu nhỏ trong Hưng Vân trang : Lâm Thi Ấm.
Trên mặt Lý Tầm Hoan hắn lên những nét cực thống khổ và hắn vụt gập người ho sặc sụa.
Tôn Tiểu Bạch cúi mặt mân mê tà áo :
- Thám hoa đã không muốn đi thì tôi cũng không ép nhưng ít ra Thám hoa cũng nên gặp nội tôi.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Tôn. Tôn lão gia bây giờ ở đâu?
Tôn Tiểu Bạch đáp :
- Ở ngoại thành, nội tôi đợi tôi ở Trường Đình.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Trường Đình?
Tôn Tiểu Bạch gật đầu :
- Bởi vì Thượng Quan Kim Hồng sẽ đi ngang qua đó.
Lý Tầm Hoan trầm ngâm :
- Dù cho Thượng Quan Kim Hồng có đi ngang nơi ấy cũng chưa chắc Tôn lão gia bắt gặp.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Nhất định là bắt gặp, Thượng Quan Kim Hồng không đi xe cũng không đi ngựa vì hắn thường nói người ta sinh ra cặp giò là để dùng đi.
Lý Tầm Hoan cười :
- Cô có biết nhiều chuyện quá.
Tôn Tiểu Bạch cũng cười :
- Quả thật cũng có hơi nhiều.
Lý Tầm Hoan nói :
- Chẳng những cô biết Thượng Quan Kim Hồng sẽ đến mà còn biết từ đâu đến, chẳng những cô biết phong thơ kia của Lâm Tiên Nhi mà còn biết cả chỗ ẩn trú của nàng.
Hắn nhìn thẳng vào mặt của Tôn Tiểu Bạch và gặng hỏi :
- Những chuyện đó cô làm sao biết được?
Tôn Tiểu Bạch cắn môi cười :
- Tôi có cách của tôi, tôi không nói cho ai biết.

Xem tiếp hồi 8 Sinh tử đường tơ

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 8 Sinh tử đường tơ

Đêm đã phủ màu đen.

Bên ngoài thành bóng đêm hình như càng đậm sâu hơn thành nội.

Bốn bên phẳng lặng như tờ, tiếng gió đưa giọng côn trùng não ruột.

Bước đi của Tôn Tiểu Bạch thật nhẹ, y như là cô ta đi không biết mệt bao giờ.

Hình như đối với bất cứ việc nào cô ta cũng đều hứng thú.

Phải nói rằng nàng là một người con người yêu sống, yêu đời, đối với chuyện thế nhân, nàng rất nhiệt thành sốt sắng.

Có lẽ tâm tình của nàng như thế mà cũng có lẽ nhờ vào tuổi trẻ đang lên.

Đi bên cạnh nàng, Lý Tầm Hoan cảm thấy vô cùng ái mộ cô gái, ái mộ đến mức gần như sinh đố kỵ mãi cho đến lúc phát hiện ra cái đố kỵ của mình thì hắn mới buộc miệng thở ra :

- Chẳng lẽ tôi đã già thật rồi ư?

Bởi vì hắn biết chỉ có tuổi già mới dễ sinh lòng đố kỵ, khi thấy vẻ nhiệt thành phát lộ ở lứa tuổi đang lên.

Hắn lại cười, giọng cười như tự chế diễu mình :

- Nếu là ở vào mười năm trước đây thì nhất định tôi sẽ không đi gần với cô như thế.

Tôn Tiểu Bạch hỏi :

- Tại sao vậy?

Lý Tầm Hoan nói giọng bùi ngùi :

- Bởi vì trên giang hồ ai cũng nhận tôi là một lãng tử mà một cô gái trẻ như cô cùng đi song song với tôi thì thiên hạ sẽ truyền ngôn bậy bạ ngay.

Hắn cười và nói tiếp :

- Cũng may bây giờ thì tôi đã già rồi, người khác nhìn vào chắc chắn họ sẽ nói tôi là cha của cô.

Tôn Tiểu Bạch nhảy dựng lên :

- Cha của tôi à? Hứ, Thám hoa tưởng Thám hoa già thật đấy à?

Lý Tầm Hoan :

- Tự nhiên.

Tôn Tiểu Bạch cười hăng hắc.

Lý Tầm Hoan hỏi :

- Tại sao cô lại cười?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi cười Thám hoa đấy.
Lý Tầm Hoan cau mặt :
- Tại sao lại cười tôi?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Bởi vì tôi biết Thám hoa rất sợ tôi.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Tôi sợ cô?
Ánh mắt của Tôn Tiểu Bạch sáng rực lên như hai vì sao.
Nàng cười như nắc nẻ :
- Bởi vì sợ tôi nên Thám hoa mới nói như thế, bởi vì Thám hoa sợ sẽ đối xử "tốt" với tôi nên tự nhận trước là mình đã già, có phải thế không?
Lý Tầm Hoan đành phải cười trừ.
Tôn Tiểu Bạch điểm điểm ngón tay :
- Nói thật nhé, nếu Thám hoa thật là một "lão ông" thì tôi nhất định cũng là một "lão bà"!
Nàng vụt ngừng bước lại và ngẩng nhìn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan :
- Chỉ có người nào tự cảm thấy là mình đã già mới thật là già, ông nội tôi từ trước tới nay không bao giờ tự nhận là mình già cả, huống chi Thám hoa hãy còn tương đối nhỏ? Tôi yêu cầu từ nay về sau đừng bao giờ Thám hoa nói mình già nữa được không?
Bóng tối quá dày nên không thấy rõ mặt nàng trong lúc đó chỉ thấy ánh mắt ngời ngời sau câu nói của Lý Tầm Hoan.
Ánh mắt nói lên cả một thứ tình cảm êm dịu... thuần bởi một tình cảm đậm đà.
Chỉ có người thiếu nữ đúng nghĩa của nó mới có thứ tình cảm chân thuần như thế.
Nhìn đôi mắt ấy, Lý Tầm Hoan chợt nhớ đến Lâm Thi Ấm hồi mười năm về trước.
Lúc bấy giờ ánh mắt của Lâm Thi Ấm cũng chân thuần như thế. Nhưng còn bây giờ thì sao?
Lý Tầm Hoan thở dài một cách âm thầm và tránh tia mắt của Tôn Tiểu Bạch.
Hắn chợt cười trong khi ánh mắt hướng về phía xa xa.

Hắn nhìn Tôn Tiểu Bạch và nói thật nhỏ :
- Cô xem kìa, trước mắt chúng ta thấy dạng Trường Đình, mình hãy đi nhanh lên một chút đừng để ông nội cô phải đợi lâu.
Không trăng không sao mà cũng không thấy một đốm lửa nào.
Trong đêm tối trầm trầm, chỉ trong Trường Đình có một ánh lửa thật nhỏ lập lòe.
Khi ánh sáng chớp lên, mắt nhanh lắm mới thấy một bóng người và Tôn Tiểu Bạch hỏi Lý Tầm Hoan :
- Thám hoa có thấy đốm lửa ấy không?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Thấy chứ.
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Thám hoa đoán xem đó là ánh lửa gì? Đoán trúng là tôi phục lăn đấy.
Lý Tầm Hoan cười :
- Ông nội cô đang hút thuốc.
Tôn Tiểu Bạch vỗ tay :
- Hay, đúng là một thần đồng, tôi phục thật rồi đấy nhé.
Lý Tầm Hoan cũng bật cười theo.
Cũng không hiểu tại sao, khi gần những cô gái trẻ thì cái cười của Lý Tầm Hoan thì có lẽ nhiều hơi mà cái ho lại giảm.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Không biết Thượng Quan Kim Hồng đã có đến đây chưa và không biết nội tôi dã đưa hắn đi rồi hay còn chờ đợi.
Bây giờ thì mặt nàng có vẻ không vui, nàng nói bằng một giọng tỏ ra lo lắng :
- Chúng ta hãy đi mau một chút xem sao.
Nàng nói chưa dứt thì Lý Tầm Hoan vụt nắm tay nàng.
Tôn Tiểu Bạch cảm nghe tim mình đập lên loạn xạ và mặt nóng bừng bừng.
Nàng len lén liếc Lý Tầm Hoan, nàng mới nhận ra mặt hắn hơi trầm trọng, đôi mắt ngời ngời của hắn chiếu thẳng về phía xa xa.
Theo tia mắt hắn, Tôn Tiểu Bạch bắt gặp hai ánh sáng bập bùng : hai ngọn đèn lồng.
Hai ngọn đèn lồng được đưa lên khá cao.
Ngọn đèn lồng được phất bằng thứ giấy vàng óng ánh và cả hai ngọn đèn đều được đưa lên cao bằng hai nhánh trúc.

Dưới ánh đèn vàng rực rỡ, có thể nhìn thấy tà áo vàng chói lọi của kẻ cầm đèn, có thể thấy cả mặt họ nhưng vì ánh của màu đèn nên da mặt họ trở thành nhợt nhạt.
Vẻ nhợt nhạt ấy không phải mét mà là vàng, một thứ nước da vàng dễ sợ.
Thân ảnh của Lý Tầm Hoan nhoáng lên, hắn kéo Tôn Tiểu Bạch nép vào một gốc cây thật lớn ở phía xa vệ đường.
Tôn Tiểu Bạch thấp giọng :
- Kim Tiền bang.
Lý Tầm Hoan nhẹ gật đầu.
Tôn Tiểu Bạch nói khẽ :
- Thì ra Thượng Quan Kim Hồng bây giờ mới đến hay là dọc đường hắn gặp chuyện bất ngờ?
Lý Tầm Hoan chậm rãi :
- Cũng có thể vì hắn chỉ có hai chân nên hắn không thể chạy nhanh như ngựa.
Tôn Tiểu Bạch định cười vì câu nói đó nhưng cô tay chỉ hé môi rồi ngưng lại ngay vì chợt nhận ra phía sau hai ngọn đèn lồng ấy có thêm hai ngọn nữa.
Và khoảng giữa của cặp đèn trước cặp đèn sau có hai người đi, họ không đi song đôi mà kẻ trước người sau.
Cả hai đều thân hình cao lớn, họ cũng đều mặc áo vàng.
Người đi trước, áo thật dài, vạt áo lòa òa tận gót nhưng khi bước đi tà áo vẫn không thụng thệu.
Người đi sau áo rất ngắn, ngắn vừa chỉ ngồi.
Họ đều đội nón rộng vành khe khuất mặt, không chỉ che tới ngang mày nhưng chiếc nón rộng vành quá thành thử tuy ánh đèn có sáng nhưng vẫn không soi rõ mặt.
Người đi sau dắt thanh kiếm hơi giống thanh kiếm của Tiểu Phi, thanh kiếm không có vỏ.
Chỉ khác hơn là Tiểu Phi dắt kiếm ngay giữa lưng, đốc kiếm xốc về tay phải, còn người này dắt kiếm không phải, đốc kiếm xốc về tay trái. Lý Tầm Hoan chú ý vì thanh kiếm không có vỏ giống Tiểu Phi nhưng hắn hơi cau mày vì đốc kiếm về tay trái. Hắn không thích gặp đối thủ sử dụng đôi kiếm bằng tay trái.
Người sử dụng đôi kiếm bằng tay trái, chiêu thức của họ khá nguy hiểm vừa độc mà lại vừa khó lường. Rất khó đối phó.

Nhất là thanh kiếm không có vỏ và nhất định khi ra tay thanh kiếm ấy rất nhanh.
Do kinh nghiệm nhiều năm mang lại, chỉ nhìn qua Lý Tầm Hoan biết ngay đối thủ mạnh khó ăn.
Tôn Tiểu Bạch lại chú ý đến một việc khác.
Nàng chú ý vào bước đi của họ, họ đi không nhanh nhưng bước thật dài, điều đặc biệt hơn hết là chân của họ rất đều và rất chính xác.
Chân phải của người thứ nhất vừa nhấc lên thì chân phải của người thứ hai vừa đặt xuống đã vừa đúng lúc mà lại không sai một ly nào.
Trong tình trạng bình thường mà họ nhịp nhàng như thế, khi cần liên hợp giao đấu với địch nhân, nhất định họ còn nhịp nhàng và vững vàng hơn nữa.
Trong khi đi thì thật không có gì lạ nhưng dưới con mắt của Tôn Tiểu Bạch, nàng nhận ngay có chỗ khác thường phải một lúc thật lâu nàng mới tìm ra chỗ khác thường đó.
Với Tôn Tiểu Bạch thì cách đi nhịp nhàng như thế trông thật là hay và thật là thích thú nhưng dưới con mắt của Lý Tầm Hoan thì không chút thích thú chút nào.
Hắn biết họ là hai người thuần thục, thuần thục trong việc sóng đôi và cứ như thế thì e rằng trong thiên hạ anh hùng khó có người đối thủ nếu họ cùng đấu lưng trong một trận.
Bằng một Thượng Quan Kim Hồng không thôi cũng khó lòng chống đỡ, huống chi thêm vào đó một Kinh Vô Mạng.
Lòng của Lý Tầm Hoan chợt như teo lại.
Hắn nghĩ không ra trên đời này còn có cách nào phá được thế liên hợp của hai người.
Hắn không tin rằng lão già đang ngồi trong Trường Đình kia có thể đuổi được hai người ấy.
Từ hoàng hôn trở đi, trên đường đi không thấy bộ hành.
Trong ngôi Trường Đình lão già vẫn ngồi hút thuốc, ánh lửa khi bừng khi tắt.
Lý Tầm Hoan bỗng phát giác cách hút của lão già thật lạ lùng.
Khoảng cách giữa đốm thuốc khi bừng khi tắt cũng có một nhịp độ chứ không phải bất chợt như những người hút thuốc thông thường.
Ánh lửa khi bùng khi tắt luôn kéo dài hơn khi tắt và ánh lửa bùng lên quá mức như một ngọn đèn.

Lý Tầm Hoan chưa từng thấy ai hút thuốc, nhất là hút bằng ống điếu mà ánh lửa bừng lên mà lại tỏ như ngọn đèn ấy.
Thượng Quan Kim Hồng cũng nhận ra ánh lửa vì ngay trong lúc ấy thì hắn dừng bước lại.
Chân hắn dừng lại thì chân Kinh Vô Mạng cũng dừng, họ không hề có một tí ti lỡ trớn, họ không ra hiệu, họ không nói một lời nào nhưng hình như trong trực giác họ có một sự cảm thông.
Gần như hơi thở của họ hòa hợp với từng động tác và giữa hơi thở của người này và người kia có một cách thông báo ngấm ngầm.
Cũng trong lúc ấy, đóm thuốc trong ngôi Trường Đình tắt ngấm.
Bóng lão già chìm theo bóng tối.
Thượng Quan Kim Hồng đứng dựa lề đường một lúc khá lâu rồi mới quay mình đi thẳng vào Trường Đình.
Hắn đi vào và đứng im lặng trước lão già.
Bất luận hắn đi đến đâu, Kinh Vô Mạng cũng cũng đi theo đến đó, theo đúng bước và dừng cũng đúng lúc có khi người ta dễ cảm thấy hắn là cái bóng mà Thượng Quan Kim Hồng lại là hình.
Bốn chiếc đèn lồng đưa cao vây quanh ngôi Trường Đình, khung cảnh nơi đây bây giờ sáng rực.
Bây giờ mới thấy rõ lão họ Tôn.
Ông ta đang ngồi gõ gõ cho tàn thuốc rớt mép bàn.
Cũng với mái tóc bạc phơ, cũng với chiếc áo màu lam mà vì giặt nhiều lần nền bây giờ nhiều nơi mốc thếch, lão cúi đầu lo vụ trút tàn thuốc, lão làm một cách chăm chỉ, hình như lão không biết rằng có người đang đứng trước mặt mình.
Lão móc một cái túi nhỏ, lấy thuốc nhồi vào ống điếu.
Thượng Quan Kim Hồng đứng im lặng, vành nón sùm sụp tận mí mắt, cả khuôn mặt khuất vào trong bóng tối, hắn chừng như không muốn ai nhìn thấy mặt mình.
Nhưng hai con mắt thì lại khác, hắn nhìn chằm vào tay của lão già, hắn quan sát từng động tác một, hắn nhìn thật kỹ.
Nhồi xong điếu thuốc vào ống điếu, lão già móc đá lửa ra đặt lên bàn, lão lấy một mảnh nhỏ se thành cọng tim.
Lão làm việc chậm chạp, tay trái lão rất vững vàng ổn định.
Lão đặt dây tim lên bàn, đoạn cầm lấy đá lửa.
Thượng Quan Kim Hồng vụt bước tới cọng tim.
Dưới ánh sáng của ngọn đèn, thấy cọng tim thật nhỏ, thật chắc và

từ đầu chí cuối rất đều.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn cọng tim thật kỹ và đưa thẳng tới gần viên đá lửa trên tay của lão già.
Cạch!
Lão già lặng thinh đánh lửa.
Tia lửa bắt vào tim, cọng tim bằng dây bắt đầu ngún khói.
Thượng Quan Kim Hồng chầm chậm đưa cọng tim lên ống thuốc của lão già.
Tuy đứng cách xa ngôi Trường Đình nhưng nhờ đèn sáng nên Lý Tầm Hoan và Tôn Tiểu Bạch thấy rất rõ ràng từng động tác của họ.
Lý Tầm Hoan khẽ hỏi :
- Có nên ra mặt hay chưa?
Tôn Tiểu Bạch lắc đầu :
- Không cần, ông nội tôi có cách đuổi họ đi.
Cô ta nói một câu khẳng định nhưng Lý Tầm Hoan chợt thấy hình như tay nàng có rịn mồ hôi.
Hắn biết nàng đang lo lắng cho ông nàng.
Chiếc ống điếu độ gang hai tay, như vậy Thượng Quan Kim Hồng đang kề cận lão già, tay hắn cũng chỉ cách lão già hai gang tay, hắn muốn xuất thủ giờ nào cũng được và khi hắn ra tay thì bất cứ trọng huyệt nào trên mặt lão già hắn cũng có thể đánh tới như thường.
Nhưng sở dĩ hắn chưa ra tay là vì hắn còn chờ cơ hội.
Lão già đang ngậm ống điếu và lão đang bập bập.
Không biết vì thuốc êm quá hay vì nhồi chặt quá nên từ nãy giờ không cháy được.
Cọng tim giấy đã ngắn lần.
Cách cầm ống điếu của lão già cũng lạ.
Lão cầm ngay chỗ nhồi thuốc bằng ba ngón tay : ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa, hai ngón áp út thì khẽ vĩnh lên.
Thượng Quan Kim Hồng dùng ngón cái và ngón trỏ cầm cọng tim, ba ngón còn lại hơi co vào lòng bàn tay.
Ngón áp út và ngón út của lão già rất gần động mạch nơi cổ tay của Thượng Quan Kim Hồng và ngược lại, ba ngón tay của Thượng Quan Kim Hồng nếu bung ra thì cũng rất gần cổ tay của lão.
Nồi thuốc vẫn không chịu cháy, cọng tim càng lúc càng ngắn dần.
Tay cầm ống điếu và tay cầm tim lửa mỗi lúc mỗi gần hơn.
Cả hai người không một ai ngẩng mặt lên, hình như cả hai đều chú

tâm vào cọng tim và mồi thuốc.
Cọng tim đã sắp tàn, đóm lửa đã sắp cháy từ tay của Thượng Quan Kim Hồng ngay trong lúc ấy.
Xèo!
Ánh lửa từ trong ống điếu bật lên, khói thuốc bắt đầu bay ra nhè nhẹ.
Ba ngón tay co của Thượng Quan Kim Hồng vụt hơi động đậy, hai ngón tay áp út và ngón út của lão già cũng hơi động đậy.
Cái động của họ rất nhanh và chỉ động sơ sơ một thoáng rồi ngưng lại.
Thượng Quan Kim Hồng chợt thối lui.
Lão già bắt đầu châm thuốc.
Cả hai từ trước tới sau đều cúi mặt, không ai nhìn vào mặt ai cho dù chỉ một cái liếc sơ.
Mãi cho đến bây giờ, Lý Tầm Hoan mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.
Dưới con mắt của người khác thì lão già và Thượng Quan Kim Hồng chỉ châm thuốc và hút thuốc mà thôi nhưng dưới con mắt của Lý Tầm Hoan, đó là một cuộc ác đấu có thể đi đến giải quyết vấn đề sinh tử.
Thượng Quan Kim Hồng luôn luôn chờ cơ hội, nếu lão già chỉ một giây lo ra làm xao nhãng tinh thần, cánh tay mất đi phân ổn định thì lập tức hắn ra tay.
Nhưng từ trước đến sau, hắn vẫn không tìm ra cơ hội.
Cuối cùng thì vì không thể nhẫn nại nổi nữa, hắn tính "Ăn non".
Nhưng hắn không làm sao có thể hành động theo ý muốn được trước một lão già có sạn, bởi vì nếu nói đến vấn đề ẩn nhẫn thì hắn nhất định thua đứt lão già.
Ba ngón tay của hắn mới bắt đầu, chỉ mới bắt đầu trong đầu trong ý tưởng chứ thật sự chưa kịp ngọ ngậy thì ngón tay áp út và ngón tay út của lão già đã ứng phó ngay.
Lão già đã bóp chết ngón đòn trong trứng nước.
Nghĩa là lão đã khống chết ngay khi hắn mới vừa có ý nghĩ ra chiêu.
Nhưng cái "công" cái "phá" thật tinh vi tế nhị ấy, tự nhiên phải là bậc nhân tài như Lý Tầm Hoan mới thưởng thức đầy đủ và chỉ có mình hắn mới nhìn thấy cái vi diệu ấy mà thôi.
Hai người chỉ hơi máy động mấy ngón tay nhưng là một sự biến

chuyển cực kỳ quan trọng, nó là một chuyện mà sinh mạng của họ gởi trong đường tơ kẽ tóc, nó nguy hiểm hơn những kẻ đấu bằng đao bằng kiếm.
Cái chết của người đao kiếm dù có nhanh cũng phải có một ánh thép nhoáng lên, còn với họ thì không, cái chết sẽ đến với họ mỏng manh như sợi tơ trước gió.
Nhưng bây giờ thì bao nhiêu nguy hiểm đã qua rồi.
Thượng Quan Kim Hồng thối lui ba bước, hắn thối lui trở vào đúng nơi hắn đứng khi hắn mới bước vào.
Lão già hút những hơi thuốc thật chậm và cho đến bây giờ mới ngẩng đầu lên.
Làm như cho đến bây giờ lão mới thấy Thượng Quan Kim Hồng, lão mỉm cười điềm đạm :
- Các hạ đến đây rồi!
Thượng Quan Kim Hồng gật đầu :
- Phải!
Lão già nói :
- Các hạ có đến hơi chậm.
Thượng Quan Kim Hồng hơi nhướng mắt :
- Các hạ chờ đợi nơi này, phải chăng đoán đúng lộ trình của tại hạ?
Lão già cười :
- Ta chỉ mong các hạ đừng đến đây thôi.
Thượng Quan Kim Hồng gặng lại :
- Tại sao?
Lão già nói chậm :
- Bởi vì nếu các hạ đến rồi cũng phải đi ngay.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi từng tiếng một :
- Còn nếu như tại hạ không đi?
Lão già mím miệng như cười :
- Ta biết các hạ nhất định sẽ đi ngay.
Hai bàn tay của Thượng Quan Kim Hồng bắt đầu nắm khá chặt.
Từ trước tới sau vẫn theo Thượng Quan Kim Hồng như hình với bóng và không hề hé một lời, Kinh Vô Mạng bây giờ tay trái cũng đặt nhẹ lên đốc kiếm.
Từ nơi chỗ nấp, Lý Tầm Hoan thấy mắt hắn bắn ra nhiều sát khí.
Ngôi Trường Đình vụt như tối sầm một màu của những gì chết chóc.

Lão gì điềm nhiên hút một hơi dài, nhả khói ra chầm chậm.
Khói từ trong miệng lão bay ra vốn một đường dài như cây trụ nằm nghiêng nhưng khi bay ra một khoảng xa vụt biến hình.
Nó bỗng thành nhiều cuộn tròn như cái vòng và bắn thẳng về phía Thượng Quan Kim Hồng đang đứng.
Thượng Quan Kim Hồng giật nảy mình nhưng liền lúc ấy những vòng khói thuốc của lão già bỗng nhiên tan mất.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn sững những vòng khói đang tan vào không khí, bàn tay nắm chặt của hắn chầm chậm buông lơi.
Bàn tay đặt hờ trên đốc kiếm của Kinh Vô Mạng cũng từ từ buông xuống.
Từ chỗ nấp, Lý Tầm Hoan lại thở phào.
Thượng Quan Kim Hồng chợt vòng tay :
- Bội phục.
Lão già không cười, giọng lão rất thản nhiên :
- Không dám!
Thượng Quan Kim Hồng nói thật chậm :
- Mười bảy năm trước đã gặp gỡ một lần, ngày nay cáo biệt không biết đến bao giờ gặp lại.
Lão già vẫn điềm đạm :
- Gặp cũng như không, gặp lại cũng chẳng hề gì.
Thượng Quan Kim Hồng có vẻ trầm ngâm, hình như hắn muốn nói gì nhưng lại không hé miệng.
Lão già bắt đầu bập thuốc như không có chuyện gì xẩy ra nơi ấy.
Thượng Quan Kim Hồng chầm chậm quay mình và chầm chậm bước đi.
Kinh Vô Mạng bám theo như cái bóng.
Những ngọn đèn lồng càng lúc càng xa, cả một vùng quanh Trường Đình lại chìm vào bóng tối.
Lý Tầm Hoan vẫn nhìn theo bóng đen xa lần, mắt hắn đăm đăm như mênh mang nhiều tâm sự.
Lúc quay mình bỏ đi, không biết vô tình hay cố ý, Thượng Quan Kim Hồng ném tia mắt thật nhanh về phía Lý Tầm Hoan nấp và đây cũng là lần thứ nhất Lý Tầm Hoan thấy tia mắt lạ lùng.
Chưa bao giờ hắn thấy một tia mắt âm trầm và bén nhọn như thế ấy.
Từ đôi mắt ấy, hắn nhận rõ nội lực võ công của Thượng Quan Kim

Hồng có lẽ còn sợ hơn những lời truyền tụng rất nhiều.
Nhưng đáng sợ hơn hết có lẽ là đôi mắt của Kinh Vô Mạng.
Lúc Thượng Quan Kim Hồng ném tia mắt về phía chỗ núp của Lý Tầm Hoan thì gần như một hành động đồng thời, Kinh Vô Mạng cũng ném theo ngay.
Và chỉ một lần thôi, hắn không liếc thêm nửa cái.
Nhưng bất cứ ai nếu bị hắn liếc qua một lần thôi cũng đủ mọc óc đầy mình.
Thật là ớn, ớn đến mức nghẹt thở như muốn ói.
Không phải vì đôi mắt quá hung ác nhưng nó không phải là đôi mắt của con người cũng không phải là đôi mắt của loài dã thú mà là đôi mắt chết.
Bất luận mắt người hay mắt dã thú ít nhất cũng có một điểm sống động dù đôi mắt tham lam, tàn ác vì trong đó cũng có một thứ "tình" đằng này đã "chết" thì thật là ghê gớm. Cứ tưởng tượng không cũng đủ rùng mình.
Tôn Tiểu Bạch không hề chú ý đến việc ấy, cô ta đang bận ngó Lý Tầm Hoan.
Tuy trong bóng tối nhưng với vầng trán thông mình, với sóng mũi thẳng và đôi mắt sáng quắt của Lý Tầm Hoan làm cho toàn bộ mặt của hắn có ánh sáng rọi vào, hay nói cách khác là từ trong trong đó phát ra ánh sáng.
Mặc dù trong bóng tối nàng cũng dễ nhận ra từ trong bộ mặt ấy toát ra cả một sự thông minh trí tuệ, tuy có mệt mỏi nhưng vẫn còn nhiều sắc thái trào lộng và cả một sự gì chứ đựng của một sự cảm thông.
Lần thứ nhất Tôn Tiểu Bạch nhìn được rõ ràng.
Với sống mũi thẳng nói lên cả một tấm lòng cương trực và bất khuất.
Đôi mắt tuy có những đường nhăn như đuôi cá nhưng những đường nhăn ẩn hiện ấy lại nói lên cả một sự thành thật của con người.
Bất cứ ai gần một con người như thế đều có cảm giác an toàn tin tưởng vô biên, đều cũng cảm thấy đó là một chỗ dựa vững vàng.
Đó là một điển hình "mộng tưởng" của những người thiếu nữ một nẻo mông lung, họ không hay rằng lão già đã đang đi gần về phía họ.
Lão đang ngó họ mà cười, ánh mắt của lão lộ đầy niềm an ủi.

Nhìn họ một lúc khá lâu, lão mới cười ra tiếng :
- Các ngươi có ai bằng lòng đi tán chuyện với lão không nè?
Vầng trăng không biết lên từ bao giờ.
Con đường rộng rãi màu trắng đục dưới ánh trăng vàng vành vạch, con đường chạy thẳng tắp một chiều.
Lão già đi với Lý Tầm Hoan đi trước song song, Tôn Tiểu Bạch im lặng đi theo sau đúng tư thế của một đứa bé đi theo người lớn.
Tuy nàng cúi đầu không nói lời nào nhưng trong lòng vui sướng đến độ muốn la lên cho mọi người cùng biết.
Bởi vì mỗi bận ngẩng đầu lên là bắt gặp ngay người "lý tưởng" của nàng trước mắt, người đàn ông khả ái dưới con mắt của nàng.
Ánh trăng càng về khuya càng sáng tỏ, cái bóng ấm áp nhu hòa phủ lên thân thể nàng, nàng chợt cảm thấy trời đêm nay không lạnh nữa.
Nàng cảm nghe hạnh phúc ào đến với nàng như mộng ước.
Lão già phà một hơi khói và chậm rãi :
- Lão từng nghe nói đến Thám hoa, đã từng muốn tìm Thám hoa để cụng nhau vài chén để đàm đạo cho vui nhưng mãi đến nay mới gặp.
Lý Tầm Hoan định hé môi thì Tôn Tiểu Bạch ở đằng sau đã cười thành tiếng :
- Nhưng bây giờ người ta đã gặp ông, chỉ hỏi có tính cách "vấn an" chứ có nói gì đâu!
Lão già cười :
- Đó mới là cái tốt của Thám hoa ấy. Những việc không cần nói nữa thì nửa câu cũng không nói, những cái không cần hỏi thì nửa câu cũng không hỏi, nếu cần đổi lại một người khác thì nhất định phải tìm cách moi ra cho kỳ được lý lịch của ông cháu mình rồi.
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Cũng có lẽ tại vì tôi đã đoán được lai lịch của tiền bối rồi đấy chứ.
Lão già nhấp nháy mắt :
- Sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Khắp trong thiên hạ có thể đẩy lui được Thượng Quan Kim Hồng thì đâu có mấy người.
Lão già cười :
- Nếu Thám hoa cho rằng chính lão đã làm cho Thượng Quan Kim

Hồng sợ mà đi thì Thám hoa lầm rồi đấy.
Rồi không chờ cho Lý Tầm Hoan nói gì, lão già nói tiếp :
- Võ công của Thượng Quan Kim Hồng chắc Thám hoa cũng thấy rồi, thêm vào đó gã thanh niên nửa bước không rời hắn là Kinh Vô Mạng lại là một đối thủ đáng sợ, nếu hai người họ đâu lưng với nhau thì trong thiên hạ có ai chịu nổi họ mấy chiêu?
Lý Tầm Hoan chớp mắt :
- Nghĩa là lão tiền bối cũng không chịu nổi?
Lão già nói :
- Tôi mà làm gì chịu nổi.
Lý Tầm Hoan nói :
- Thế mà họ vẫn phải bại lụi.
Lão già cười :
- Chắc họ bỏ đi là tại lão? Rất có thể là họ thấy không cần thiết giết tôi mà cũng có thể họ đã phát giác sự có mặt của Thám hoa và họ nhận thấy không chắc thắng được hai người mình.
Tôn Tiểu Bạch nói ngay :
- Cho dù chúng có phát giác ra rằng phía sau có người ẩn nấp đi nữa nhưng tại làm sao chúng có thể biết chắc đó là Lý thám hoa?
Lão già đáp :
- Một tuyệt đỉnh cao thủ như Lý thám hoa cho dầu ngồi yên một chỗ nhưng nếu bất cứ với người nào mà Lý thám hoa coi là địch thủ thì tự nhiên trong tâm tưởng sẽ xuất phát nhiều sát khí.
Tôn Tiểu Bạch trố mắt sững sờ.
Lão già nói tiếp :
- Nhưng thứ sát khí âm thầm ấy cũng chỉ có người như Thượng Quan Kim Hồng mới phát hiện ra nổi, chỉ có một cao thủ tuyệt đỉnh như hắn mới phát giác ra cái mà người thường không sao thấy được.
Tôn Tiểu Bạch lắc đầu thở ra :
- Nội nói nghe có vẻ huyền diệu quá, thật con không sao hiểu nổi.
Lão già nghiêm giọng :
- Võ công đã vốn là huyền diệu, người hiểu được nó không có nhiều lắm đâu.
Lý Tầm Hoan nói :
- Thế nhưng.
Lão già lại ngắt lời, lão cười và chặn nói :

- Tôi chỉ thích thấy những người tốt như Thám hoa phải sống, thế nên Thám hoa không nên nói chuyện cám ơn hay đa tạ làm gì cả. Có phải Thám hoa đã muốn nói thế không? Theo tôi thì những người như Thám hoa sống trên thế gian này mới quả không thừa.
Lý Tầm Hoan đành phải mỉm cười im lặng.
Lão già nói tiếp :
- Tuy mới lần đầu gặp nhau nhưng tính tình của Thám hoa rất là thông cảm, vì thế tôi tuyệt nhiên không có ý nghĩa khuyên Thám hoa lìa khỏi nơi đây.
Đôi mắt ông ta nhìn Lý Tầm Hoan bằng một vẻ trang trọng :
- Tôi chỉ mong Thám hoa nên hiểu một điều.
Lý Tầm Hoan nói :
- Xin tiền bối chỉ giáo.
Lão già nghiêm mặt :
- Lâm Thi Ấm không cần thiết đến sự bảo vệ của Thám hoa, cho nên bây giờ Thám hoa có đi thì đối với nàng chỉ có chỗ tốt mà không có chỗ hại.
Lý Tầm Hoan cúi mặt làm thinh.
Lão già nói tiếp :
- Bản thân của Lâm Thi Ấm vốn không phải là đối tượng của người ta hãm hại, sở dĩ người khác có lòng hãm hại nàng chẳng qua vì sự có mặt của Thám hoa, nói một cách khác, người khác muốn hãm hại nàng vì có mặt Thám hoa "bảo hộ" nàng, cho nên nếu Thám hoa đừng bảo hộ nàng thì không ai hãm hại nàng cả. Cái lý đó Thám hoa có hiểu rõ không?
Chợt như bị ai quất một roi thật mạnh, Lý Tầm Hoan chẳng những nghe lòng mình đau nhói mà toàn thân còn như bỗng co rút lại, hắn có cảm tưởng như bây giờ mình trở nên nhỏ bé quá.
Như vẫn không để ý đến sự đau khổ của hắn, lão già vẫn điềm nhiên nói tiếp :
- Nếu Thám hoa cảm thấy quá hiu quạnh, muốn nối bạn cùng nàng hoặc muốn ở bên cạnh nàng thì bây giờ cũng không còn là vấn đề nữa. Bởi vì Long Tiêu Vân đã trở về rồi. Thám hoa còn ở lại nơi này chỉ phiền thêm cho nàng chứ không có gì ích lợi.
Lý Tầm Hoan vụt nhìn đăm đăm vào bóng tối và mãi một lúc lâu, hắn mới thở dài và lầm bầm như tự nói với riêng mình :
- Tôi đã lầm... tôi đã lầm...

Mình hắn hơi khom xuống và như không còn ngẩn lên nổi nữa.
Nhìn vào dáng sắc của Lý Tầm Hoan, Tôn Tiểu Bạch cũng vụt thở ra, nàng cảm thấy một sự xót xa thông cảm.
Nàng biết ông nội nàng đang cố ý làm cho Lý Tầm Hoan bị kích động, cố ý làm cho hắn đau khổ, nàng cũng biết làm như thế là có lợi cho hắn nhưng không biết tại sao nàng vẫn thấy chẳng đành lòng.
Lao già nói :
- Long Tiêu Vân sở dĩ trở về đột ngột như thế là vì hắn đã tìm ra một người mà hắn tự tin rằng có thể đối phó được với Thám hoa.
Lý Tầm Hoan gắng gượng mỉm cười :
- Chuyện chi mà phải tìm người tốt đối phó với tôi. Tôi vẫn xem anh ấy là bằng hữu của tôi mà.
Lão già nói :
- Nhưng hắn thì hắn không nghĩ thế. Thám hoa có biết người hắn đã tìm được là ai không?
Lý Tầm Hoan đáp :
- Hồ Bất Qui.
Lão già gật đầu :
- Đúng, đúng là thằng Hồ điên ấy đấy.
Tôn Tiểu Bạch xen vô :
- Cái tên Hồ điên ấy võ công quả lợi hại lắm sao?
Lão già nói :
- Trong thiên hạ chỉ có hai người mà võ công ta không sao lường được, không sao hiểu được một cách rõ ràng.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Hai người nào?
Lão già cười ngó Lý Tầm Hoan :
- Một là Lý thám hoa và một nữa là Hồ Bất Qui.
Lý Tầm Hoan cười :
- Tiền bối quá khen cho, cứ theo tôi biết thì bằng hữu Tiểu Phi của tôi nhất định không thể dưới tôi, ngoài ra còn có Kinh Vô Mạng.
Lão già chận lời :
- Tiểu Phi cũng như Kinh Vô Mạng, căn bản có thể nói họ là những người không biết võ công.
Lý Tầm Hoan có hơi ngạc nhiên :
- Tiền bối bảo họ không biết võ công?

Lão già nói :
- Đúng, chẳng những họ không biết võ công mà còn không xứng đáng với hai tiếng võ công. Họ chỉ có thể giết người, chỉ biết giết người.
Lý Tầm Hoan gật gù :
- Có thể phương pháp giết người của họ giống nhau nhưng mục đích không phải cùng như thế.
Lão già nghiêng mắt :
- Sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tiểu Phi giết người là trong trường hợp bất đắc dĩ, còn Kinh Vô Mạng giết người là để giết người thôi.
Lão già khẽ gật đầu :
- Thám hoa nói đúng, tôi cũng biết Tiểu Phi là bằng hữu của Thám hoa nhưng tại sao Thám hoa lại chẳng có chút quan tâm về hắn. Tại sao không tìm xem hắn ra sao?
Lý Tầm Hoan cúi mặt.
Lão già nói :
- Nếu Thám hoa muốn tìm hắn thì bây giờ rất đúng lúc, nếu không thì sợ chậm mất đi chăng?
Lý Tầm Hoan thẳng mình lên :
- Đúng rồi, tôi sẽ tìm hắn ngay.
Lão già bây giờ mới nở nụ cười thỏa mãn :
- Thám hoa biết chỗ rồi chưa?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Vâng, tôi biết.
Tôn Tiểu Bạch lướt tới thật gần và mắt nàng lóng lánh :
- Nhưng cũng có thể không có thể tìm ra, để tôi dẫn đi mới chắc.
Lý Tầm Hoan chưa nói thì lão già đã chận ngang :
- Ngươi còn có chuyện của ngươi, Lý thám hoa không cần ngươi dẫn đường đâu.
Tôn Tiểu Bạch chu mỏ cúi đầu, mắt nàng ửng đỏ.
Trầm ngâm một lúc, Lý Tầm Hoan vộ vòng tay :
- Tại hạ xin cáo từ.
Trong lòng hắn hình như có nhiều điều muốn nói nhưng cuối cùng hắn chỉ nói mấy tiếng, hắn biết trước mặt lão già bây giờ đi nữa cũng chỉ là thừa.

Lão già đưa ngón tay lên điểm điểm :
- Đúng, nói đi là đi, như vậy mới là nam tử, như vậy mới trượng phu.
Lý Tầm Hoan nói đi là đi và không hề quay mặt lại.
Tôn Tiểu Bạch nhìn theo bằng đôi mắt đỏ hoe.
- Con khó chịu lắm phải không?
Tôn Tiểu Bạch cứ nhìn theo hướng của Lý Tầm Hoan, nàng nói bằng một giọng thật mơ hồ :
- Không có.
Lão già lắc đầu cười :
- Con bé ngu, con nói nội không biết đấy à?
Tôn Tiểu Bạch lại chu mỏ :
- Biết sao nội lại không để con cùng đi với hắn?
Lão già vẫn bằng một giọng nói dịu dàng :
- Con bé ngu, ngươi cần phải biết rằng một người đàn ông như Lý Tầm Hoan đâu phải ai muốn được cũng được một cách dễ dàng?
Ánh mắt của lão ngời ngời và mỉm cười nói tiếp :
- Con muốn được hắn, trước hết con phải được lòng hắn, chuyện đó không thể đơn giản được, phải chầm chậm tìm cách nếu con làm gấp quá hắn ta sẽ sợ mà dông mất luôn đó.
Tuy nói đi là đi, đi không quay đầu nhìn lại nhưng trong lòng của Lý Tầm Hoan vẫn bị một vòng vây vô hình ràng buộc quá chặt.
Hắn biết lần này không biết bao giờ được gặp lại Lâm Thi Ấm.
"Tương kiến thì nan, biệt diệc nan"
Gặp nhau thì rất khó mà xa nhau càng thấy khó hơn.
Trong mười mấy năm nay hắn gặp Lâm Thi Ấm chỉ có ba lần mà lần nào cũng gặp một cách vội vàng, luôn đến một câu cũng gần như không nói hết.
Nhưng vòng vây trói buộc chặt lòng của hắn vẫn còn trong tay của Lâm Thi Ấm.
Chỉ cần thấy mặt nàng, thậm chí chỉ cần cảm giác nàng ở gần đâu đó thì hắn đã vô cùng mãn ý.
Ngọn gió mạnh thổi lùa vào mặt, gió đã có hơi đông.
Mùa thu đã dắp tàn rồi.
Lòng của Lý Tầm Hoan bây giờ tiêu điều như buổi tàn thu.
"Thám hoa ở lại bây giờ chỉ tăng thêm phiền não cho nàng".
Câu nói ấy của lão gài họ Tôn còn văng vẳng bên tai.

Hắn cũng biết mình không nên gặp mặt nàng mà luôn cả đến việc nghĩ nhớ tới nàng cũng không hơn nữa.
Hắn dừng chân lại, dựa mình vào gốc cây to, hắn nổi lên những cơn ho kịch liệt.
Mãi cho đến lúc cơn ho đã dịu thì hắn đã quyết định xong : hắn không nên nghĩ đến những việc không nên nghĩ.
Cũng may, hắn còn nhiều việc cần làm.
Cái lão già họ Tôn ấy chẳng những là bậc trí mà nhất định còn là bậc cao nhân dày dạn phong trần, đời này gần như không có chuyện nào mà lão ta không biết.
Nhưng về lai lịch của ông ta thì quả thật là quá kỳ bí.
Ông là ai? Trong con người của ông ta chứa ẩn những gì?
Đến Lão Tôn Gù thì Lý Tầm Hoan cũng phục lăn luôn.
Một con người đã vì kẻ khác mà ở mãi mãi một chỗ suốt mười lăm năm, ở một chỗ và cái công việc lau ghế dọn bàn thì thật trên đời này không mấy ai làm nổi.
Nhưng ông ta đã vì ai?
Và ở đó để giữ cái gì?
Còn cả Tôn Tiểu Bạch nữa.
Tâm lý của nàng, Lý Tầm Hoan làm sao lại không biết.
Nhưng hắn không thể chấp nhận, không dám tiếp nhận.
Nói chung là cái gia đình ấy, những người họ Tôn ấy thật là kỳ lạ lùng.
Lạ lùng đến mức dễ sợ luôn.

Xem tiếp hồi 9 Lãnh Hương tiểu trúc

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 9 Lãnh Hương tiểu trúc

Đó là một làng nhỏ vùng sơn cước.
Ngay ở đầu thôn, bên trong đám rừng phong, một tấm bảng hiệu ló ra: "Quán Rượu Chiều"
Đọc tên quán không là Lý Tầm Hoan đã muốn say rồi.
Rượu tuy không đáng gọi là quá ngon nhưng lại rất trong, nhiều hương vị.
Đúng là một thứ rượu cất bằng thứ nước suối bên rừng.
Ngọn suối từ phía sau núi chảy ra, trong đến thấy cái dưới đáy.

Lý Tầm Hoan biết đi vòng theo núi ấy dọc theo con suối, gặp một cánh rừng mai, rừng mai ấy có năm ba gian nhà nho nhỏ xinh xinh, trong những gian nhà đó có Lâm Tiên Nhi và Tiểu Phi.
Nghĩ tới gương mặt tuấn tú mà quật cường, nhớ đến tia mắt tinh anh mà bén nhọn của Tiểu Phi, nhớ tới con người bạn trẻ mà nhiệt tình ấy, tình cảm trong người Lý Tầm Hoan bỗng cuồn cuộn dâng lên.
Cái làm cho người ta không thể nào quên được, Lý Tầm Hoan càng không thể quên được là sự nhiệt tình của con người Tiểu Phi lại được che bởi bộ mặt lạnh như băng, bộ mặt không thấy một nét cười, bộ mặt như sắt nguội ấy lại có một tình cảm cực kỳ nồng nhiệt, thứ tình cảm có thể chết cho người khác ấy.
Lý Tầm Hoan bỗng nghe trong lòng chợt nổi lên một sự bồn chồn, sự bồn chồn của con người lãng bạt khi về gần tới quê hương, khi biết gần được gặp được kẻ thân yêu.
Hắn hồi hộp khi nghĩ rằng sắp gặp Tiểu Phi trong phút chốc.
Không biết trong hai năm qua Tiểu Phi đã sống như thế nào, không biết con người hắn ra sao?
Hắn đã có gì thay đổi hay là vẫn giữ y như cũ?
Không biết trong hai năm qua Lâm Tiên Nhi đã đối xử với hắn như thế nào?
"Nàng y như một tiên nữ từ trên trời rơi xuống nhưng luôn luôn dẫn bọn đàn ông xuống đến tận cùng của địa ngục".
Câu nói của lão già có thật đúng như thế hay không?
Tiểu Phi phải chăng đã xuống tận cùng của địa ngục?
Lý Tầm Hoan không dám nghĩ tới nhiều hơn nữa, hắn rất hiểu con người của Tiểu Phi, hắn biết hạng người như Tiểu Phi, con người có một tình cảm nhiệt thành như thế có thể vì ái tình mà bằng lòng mà tình nguyện sống tận cùng nơi địa ngục hay sao?
Chiều xuống thật mau.
Hoàng hôn của rừng núi thật sậm màu.
Tiểu điếm vẫn không có lệ lên đèn sớm vì dầu ở đây mắc lắm, vả lại quá nhỏ mà khách cũng thưa.
Tiểu điếm bây giờ chỉ có Lý Tầm Hoan là người khách duy nhất.
Hắn chọn một cái bàn trong góc nhà, nơi thật tối tăm. Đó là thói quen của hắn.
Ngồi nơi ghế đó có thể trông thấy người một cách rõ ràng mà người

đi vào lại không thấy hắn.
Nhưng hắn không thể ngờ rằng người thứ nhất đi vào lại là Thượng Quan Phi.
Thượng Quan Phi bước vào là ngồi ngay chiếc bàn đặt ở cửa quán.
Hắn ngồi dựa cửa và nhìn ngay ra cửa y như là đang đợi một người nào.
Trông dáng sắc của hắn có mòi hối hả, vội vàng.
So với thái độ khá trầm tĩnh của hắn thì bây giờ quả là hai thái cực, hắn ngồi mà thật bồn chồn.
Tự nhiên người hắn đợi phải là một nhân vật trọng yếu, vả lại hắn đến đây chỉ một mình, không mang theo một người thủ hạ thì nhất định cuộc hội ước này chẳng những trọng yếu mà còn là bí mật.
Giữa một sơn thôn như thế này thì có nhân vật nào trọng yếu? Người mà Thượng Quan Phi chờ đợi đó là ai? Hắn đột nhiên đến nơi đây phải chăng là có quan hệ đến Lâm Tiên Nhi và Tiểu Phi?
Lý Tầm Hoan chống tay vào trán như một người đã ngà say, hắn cố dấu mặt mình.
Thật ra thì nếu hắn không làm như thế thì Thượng Quan Phi cũng không thấy hắn.
Đôi mắt của Thượng Quan Phi nhìn đăm ra phía trước, hắn không nhìn một nơi nào khác cả.
Trời mỗi lúc một thêm tối.
Và cuối cùng dầu có hà tiện cách mấy tiểu điếm vẫn phải lên đèn.
Dáng sắc của Thượng Quan Phi coi có mòi nõn nà hơn lên.
Ngay lúc đó chợt có hai chiếc kiệu lợp vải màu xanh xám dừng ngoài cửa quán.
Phu kiệu là những thanh niên trạc ngoài hai mươi tuổi với áo lam thật mới, giày ống quấn bó chân và sợi dây đai màu huyết dụ trông thật là oai vệ.
Chiếc kiệu thứ nhất bước xuống một thiếu nữ khoảng mười ba mười bốn tuổi áo hồng, tuy tuổi nàng hãy còn nhỏ nhưng bằng vào dáng cách rất đủ sức hấp dẫn bọn đàn ông, nhất là eo lưng thật nhỏ, thật dịu, thật vô cùng hấp dẫn.
Thượng Quan Phi vừa mới nâng chén rượu đã vội vàng đặt xuống.
Đôi mắt như mũi dao của cô bé đảo một vòng thật nhanh và đi ngay lại trước mặt Thượng Quan Phi.
- Chắc công tử đợi đã lâu?

Thượng Quan Phi chớp mắt :
- Cô nương là.
Cô gái liếc nhanh bốn phía và hạ thấp giọng như ngâm thơ :
- Dừng chân bên Quán Rượu Chiều, nhị hồng hoa nguyệt yêu kiều thướt tha.
Thượng Quan Phi đứng phắt lên :
- Nàng đâu? Tại sao nàng không đến?
Cô gái áo hồng nhếch môi cười :
- Công tử đừng nóng nảy, xin hãy theo tôi.
Nhìn Thượng Quan Phi ra cửa, nhìn hắn bước lên chiếc kiệu thứ hai, Lý Tầm Hoan chợt phát hiện ra một chuyện khá kỳ.
Những tên khiêng kiệu, tên nào cũng thanh niên khỏe mạnh, chiếc kiệu thứ nhất khi chúng nhấc lên y như xách một vật nhẹ nhàng không có gì cố sức nhưng chiếc thứ hai thì chúng khiêng thật nặng nhọc, chừng như phải vận dụng sức lực khá nhiều.
Kiệu thì bằng nhau, những kiệu phu thể tráng như nhau, thân hình của Thượng Quan Phi cũng không có gì là to lớn, thế thì tại sao chiếc kiệu thứ hai, chiếc kiệu hắn ngồi có vẻ nặng như thế?
Lý Tầm Hoan trả tiền rượu và bước nhanh ra khỏi quán.
Là một con người không thích xen vào chuyện của người khác, lại càng không thích dòm ngó vào chuyện riêng tư của bất cứ người nào nhưng bây giờ thì hắn quyết định theo dõi Thượng Quan Phi, cần phải xem kẻ hội ước với hắn là ai?
Bởi Lý Tầm Hoan cảm thấy Thượng Quan Phi đến đây nhất định có dính dáng vào vấn đề Tiểu Phi.
Chuyện của ai thì có thể không cần biết tới nhưng chuyện về Tiểu Phi thì không thể bỏ lơ.
Con đường chủ yếu của sơn thôn này chỉ có một, nó là một ngả từ quan lộ rẽ vào, đi ngang qua một tiệm tạp hóa, một tiệm gạo qua một tiệm rượu và năm bảy cái nhà khác nữa thì con đường trở nên hẹp nhỏ quanh co dẫn vào đám rừng phong.
Bọn phu kiệu rẽ vào khu rừng phong đó.
Kiệu trước bọn phu kiệu đi rất nhẹ nhàng, kiệu sau thì người khiêng lại tháo mồ hôi hột, bởi vì chiếc kiệu thứ hai chẳng những nặng mà lại còn luôn luôn chao động.
Thình lình trong chiếc kiệu ấy phát ra một giọng cười lánh lót.
Tiếng cười ấy vừa tròn vừa thanh, vừa dịu dàng mang theo hơi thở

dập dồn.
Bất luận là ai, miễn ngời đó là đàn ông, nhất định phải rung động khi nghe thấy tiếng cười từ trong kiệu ấy.
Chỉ có người đàn bà tuyệt đẹp mới có được giọng cười như thế.
Nhưng rõ ràng kiệu ấy là kiệu của Thượng Quan Phi ngồi tại làm sao bây giờ lại biến ra giọng cười phụ nữ.
Kiệu đã lên sườn núi.
Lý Tầm Hoan dừng lại, hắn dựa mình dưới một gốc cây to dưới chân núi mà ho.
Thì ra trong chiếc kiệu thứ hai có những hai người.
Người đàn ông hiển nhiên là Thượng Quan Phi.
Nhưng người đàn bà trong ấy là ai?
Bằng vào giọng nói tiếng cười quyến rũ ấy, Lý Tầm Hoan mơ hồ như đã có nghe qua.
Giọng nói tiếng cười quen thuộc.
Họ Lý là một người kinh nghiệm khá nhiều về đàn bà, hắn biết có nhiều người đàn bà có giọng nói tiếng cười thật đẹp, thật quyến rũ nhưng giọng nói vừa rồi trong kiệu phát ra, thứ giọng nói tiếng cười làm kinh hồn động phách đàn ông ấy, hắn biết trên đời này không có bao nhiêu.
Hắn vốn có thể nói ra cái tên của người đàn bà trong kiệu nhưng hắn không nói bởi vì hắn chưa dám xác định một cách dứt khoát.
Mà đối với Lý Tầm Hoan đã trở thành một thói quen, bất cứ vấn đề gì, bất cứ chuyện gì khi chưa xác định dứt khoát, hắn nhất định không chịu phán đoán.
Trong đời hắn, hắn bằng lòng nhận chịu hậu quả và không chịu nghi ngờ nhưng hắn nhất định không chịu phán đoán.
Trong đời hắn, hắn bằng lòng nhận chịu hậu quả và không chịu nghi ngờ nhưng hắn nhất định không chịu để một ai bị nghi lầm.
Hắn không chịu nghi ngờ bất cứ một ai khi trong tay hắn không có đủ bằng cớ rõ ràng.
Hắn có thể ngờ một người nào đó là người tốt mặc dầu hắn chưa quen chứ hắn không chịu nghi xấu cho ai cả.
Thoai thoải trong dốc núi, trong sâu của rừng phong có mấy gian nhà có một ngôi lầu nhỏ.
Kiệu đã dừng lại ngay nơi ấy.
Kiệu bên sau, kiệu phu đang đứng quẹt mồ hôi, kiệu phía trước, cô

gái áo hồng đã bước xuống.
Cô ta bước xuống kiệu và đi thẳng lại bên chân cầu thang dưới gian lầu và bước nhanh lên gõ cửa.
Cộc... cộc... cộc...
Cô gái áo hồng gõ ba tiếng ngắn, cửa lầu mở hoác.
Kiệu thứ hai cũng có người bước xuống, một người con gái.
Vì đứng đằng xa và đứng nghịch chiều, Lý Tầm Hoan không thấy rõ mặt, chỉ thấy quần áo người đó nhăn nheo, mái tóc rối bời nhưng vóc người lại vô cùng hấp dẫn, dáng đi vô cùng khêu gợi.
Eo lưng và mông nàng uốn và rung khi nàng bước chân đi nhưng cũng không uốn và rung quá mức, người con gái mà khi đi eo mông không uyển chuyển tự nhiên là không đẹp nhưng nếu quá mức sẽ trở thành lố bịch.
Người con gái này có lẽ đã nghiên cứu khá nhiều nên cô ta chỉ làm vừa đúng mức, vừa đúng tầm hấp dẫn của nó mà thôi.
Bước đi của nàng thật nhẹ nhàng, không mau quá cũng không chậm quá, tư thế đó, Lý Tầm Hoan cũng đã từng quen thuộc, người này hắn đã có thấy rồi.
Hay ít nhất cũng đã thấy một người con gái y như thế.
Nàng tha thướt bước nhẹ lên lầu và khi lên khỏi bậc thang, nàng vùng quay phát lại vẫy tay về phía chiếc kiệu, có lẽ nàng vẫy Thượng Quan Phi, rồi mới thoắt vào trong cửa.
Lý Tầm Hoan chỉ nhìn được phân nửa mặt nàng.
Da mặt nàng trắng hồng, chứa đựng cả một trời xuân sắc.
Và bây giờ Lý Tầm Hoan xác định rõ ràng : Lâm Tiên Nhi.
Lâm Tiên Nhi ở đây còn Tiểu Phi ở đâu?
Thiếu chút nữa Lý Tầm Hoan đã chạy la lên hỏi nàng về tin tức của người bạn cố tri nhưng hắn dừng lại kịp.
Hắn không muốn nhìn cái chuyện tồi bại giữa nàng và Thượng Quan Phi.
Cái chuyện mà chỉ nói không thôi, hắn cũng đủ buồn nôn.
Lý Tầm Hoan là một con người thật kỳ.
Hắn tuy không nhận là một quân tử nhưng chuyện hắn làm đa phần là những bậc quân tử không làm được hoặc họ không muốn làm hoặc họ vĩnh viễn không làm nổi.
Chuyện hắn làm không một ai có thể làm được bởi vì trên đời chỉ có Lý Tầm Hoan, chỉ có một con ngời như thế mới làm những

chuyện như thế.
Vì thế, trên đời này rất nhiều người mong cho Lý Tầm Hoan chết đi nhưng đồng thời cũng có người, có một số đông người đã không tiếc sinh mạng để ủng hộ, để che chở cho hắn.
Chuyện đó có thể lạ với một số người mà cũng không không lạ với một số người.
Đêm đã về khuya.
Lý Tầm Hoan vẫn cứ ngồi chờ.
Một con người khi chờ đợi một chuyện gì nhất định khoảng thời gian đó hẳn nghĩ rất nhiều việc.
Chuyện thứ nhất mà Lý Tầm Hoan nghĩ đến là lúc mà hắn và Tiểu Phi mới gặp nhau.
Trên đường băng tuyết Tiểu Phi một mình lầm lũi bước đi.
Hắn đi thật chậm và với những bước chân thật đều, thật chắc.
Hắn có vẻ thật mệt mỏi nhưng hắn bằng lòng chịu đựng sự mệt mỏi cô độc ấy, hắn bằng lòng bị đói lạnh dày vò chứ hắn không bằng lòng chịu nhận ân huệ của một ai.
Con người thật là kiên cường, thật là sắt đá nhưng cũng lại là một kẻ có lòng.
Nhớ đến Tiểu Phi là nhớ đến Thiết Giáp Kim Cương.
Hồi đó, Lý Tầm Hoan không có cô tịch như bây giờ, bên cạnh luôn luôn có Thiết Giáp kim Cương, hắn không phải là gia nhân mà cuối cùng còn trung tín hơn cả một gia nhân.
Thiết Giáp Kim Cương, một cái tên thật đúng với cái thể chất của con người sức chịu đựng như mình đồng da sắt y như con người "thép" của hắn, chỉ tội một điều là con người sắt đá ấy có một tâm địa quá mềm, quá nghĩ đến người khác, quá thương người nên thành ra nhu nhược, lòng dạ hắn còn yếu hơn cả lòng dạ đàn bà, tự nhiên là đàn bà thật tốt, chính vì cái mềm yếu ấy mà hắn dễ bị người làm xúc động và chính vì lẽ duy nhất ấy nên sống của hắn gần như chỉ biết và chịu sự tủi hờn đau khổ.
Suy quanh nghĩ quẩn, Lý Tầm Hoan chợt muốn uống rượu, cũng may, bên mình hắn thường mang theo một cái bình dẹp dẹp.
Hắn mở bình giở nắp và trút thẳng một hơi.
Sau cùng hắn lại gập mình ho sặc sụa.
Trong hai năm nay, những cơn ho của Lý Tầm Hoan hình như có thưa lần. Nhưng mỗi lần ho thì lại kéo dài hơn lúc trước, tự nhiên

hắn biết đó không phải là triệu chứng tốt của những cơn ho kinh niên như hắn.
Tuy nhiên hắn không bao giờ để tâm lo nghĩ về chuyện ấy.
Mà không phải chuyện đó thôi, từ trước đến giờ hắn không bao giờ nghĩ về hắn cả.
Ngay trong lúc ấy, cánh cửa trên lầu xịch mở.
Thượng Quan Phi bước ra, ánh sáng đèn trong phòng hắt ra ngoài rọi trên mình hắn, hắn hình như có nhiều thỏa mãn nhưng cũng nhiều mệt mỏi.
Trong cửa ra ló ra một bàn tay nắm lấy bàn tay của hắn.
Trong thoáng gió đêm nghe tiếng rì rào hình như họ căn dặn gì nhau. Qua một lúc thật lâu, bàn tay trong phòng mới chậm chậm buông ra và phải qua một lúc khá lâu nữa, Thượng Quan Phi mới chầm chập bước đi.
Hắn bước xuống thang lầu bằng những bước thật chậm, hắn luôn quay đầu lại hình như hãy còn luyến tiếc.
Nhưng cánh cửa trên lầu đã đóng lại rồi.
Thượng Quan Phi ngẩng mặt nhìn trời thở dài sườn sượt, chân hắn có mau hơn nhưng vẻ mặt vẫn một mực si mê.
Có lúc hắn mỉm cười nhưng có lúc lại thở ra.
Có phải hắn cũng đã đi lần vào địa ngục?
Ánh đèn trên lầu thật dịu, nó rọi trên màng mỏng nơi khung cửa sổ ửng hồng.
Thượng Quan Phi đã khuất bóng rồi và Lý Tầm Hoan chợt thấy ngậm ngùi.
Hắn cảm tiếc thương cho người thiếu niên tuấn tú.
Trên đời có rất nhiều thiếu niên không những thông minh mà lại còn nhiều ngạo mạn nhưng họ cũng là hạng dễ bị xỏ mũi dẫn đi.
Thiếu niên là một hạng tuổi đang lên nhưng khi gặp một đối thủ đàn bà, họ cũng dễ dàng xuống dốc.
Họ rất dễ bị đàn bà đem làm một món đồ chơi.
Lý Tầm Hoan thở dài bước lần về phía ngôi lầu.
Cách kiến trúc ngôi lầu nhỏ thật là khéo léo, họ dùng những cây gát theo vách núi, bên dưới là chiếc thang uốn cong cong vừa có vẻ thô sơ mà lại vừa đẹp mắt.
Cộc!
Lý Tầm Hoan gõ vào khung cửa.

Cộc... cộc!
Một tiếng đầu hơi lơi và hai tiếng sau đó có phần nhặt hơn lên.
Hắn nhớ hồi mới lên, cô gái gõ cửa y như thế.
Sau ba tiếng gõ, cánh cửa mở ra.
- Ủa!
Một người ló ra chỉ nói bấy nhiêu rồi khựng lại khi nhìn rõ mặt Lý Tầm Hoan.
Mở cửa không phải là cô tỳ nữ áo hồng cũng không phải là Lâm Tiên Nhi mà là một mụ già, bà ta chỉ thốt một câu rồi vội vàng khép cửa nhưng Lý Tầm Hoan đã xô cửa bước vô.
Mụ già giật mình run giọng :
- Ông. ông là ai? đến đây làm gì?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi tìm một người bạn thân.
Mụ già cau mặt :
- Bạn thân? Ai là bạn thân của ông?
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Khi nàng thấy tôi thì nàng nhận ra ngay.
Vừa nói hắn vừa bước thẳng vào trong.
Mụ già muốn ngăn nhưng không dám, chỉ đứng nói hơi lớn tiếng :
- Ở đây không có bạn của ông, ở đây chỉ có tôi và cháu gái của tôi thôi.
Lý Tầm Hoan cứ bước vô, bất cứ mụ già nói gì hắn cũng không dừng bước.
Ngôi lầu gồm có ba gian, phía trước là phòng khách, giữa là phòng ăn và cuối là phòng ngủ.
Tự nhiên cách tráng trí cực kỳ trang nhã.
Nhưng cả ba gian đều không thấy bóng Lâm Tiên Nhi.
Cô gái mặc áo hồng hình như sợ quá khi thấy Lý Tầm Hoan, toàn thân nàng run lẩy bẩy, da mặt nàng xám mét, nàng cứ núp sau lưng mụ già, giọng nàng lập cập :
- Bà... có phải. ăn cướp không?
Bây giờ Lý Tầm Hoan mới nhận ra thật kỹ nàng không phải khoảng mười ba mười bốn tuổi như hắn thấy hồi ngoài quán, nàng đã lớn rồi, ít nhất cũng mười sáu tuổi.
Mụ già đã sợ quýnh, mụ không nói ra lời.
Tuy thường bị người ta gọi là lãng tử, say sắc, thậm chí có người

gọi là hung thủ nhưng chưa có một ai gọi hắn là cường đạo, là ăn cướp.
Bây giờ nghe cô gái hỏi, hắn chỉ gượng cười :
- Cô xem tôi có giống tướng cướp thật không?
Cô gái cắn môi :
- Nếu ông không phải là cường đạo thì tại sao nửa đêm xông vào nhà người ta như thế?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi đến đây để tìm Lâm Tiên Nhi.
Cô gái lắc đầu :
- Ở đây không có Lâm Tiên Nhi, chỉ có Chu... cô nương.
Lý Tầm Hoan cau mặt.
Không lẽ Lâm Tiên Nhi đã đổi tên?
Hắn hỏi dồn :
- Chu cô nương bây giờ ở đâu?
Cô gái chỉ vào mũi mình :
- Tôi họ Chu, Chu cô nương là tôi chứ còn đâu nữa?
Lý Tầm Hoan mỉm cười.
Hắn chợt cảm thấy mình y như một thằng ngốc.
Cô gái hình như cũng cảm thấy tức cười, cô ta chớp mắt :
- Nhưng tôi không biết ông thì tại làm sao ông lại đến kiếm tôi?
Lý Tầm Hoan cười gượng :
- Tôi tìm là tìm đại cô nương chứ không phải là tiểu cô nương.
Cô gái lắc đầu :
- Ở đây không có đại cô nương nào nữa hết.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Nơi đây vừa rồi không có ai đến à?
Cô gái nhíu mắt :
- Có chứ.
Lý Tầm Hoan hỏi tới :
- Ai?
Cô gái nói :
- Tôi và bà tôi, hai bà cháu tôi vừa mới từ thị trấn về đây.
Nàng chớp chớp mắt và nói tiếp :
- Nơi này chỉ có hai người, nhỏ là tôi, lớn là bà tôi nhưng bà tôi đâu còn là cô nương nữa, chắc ông đâu phải kiếm bà tôi?
Lý Tầm Hoan lại cười.

Lúc hắn tự nhận mình là ngu thì hắn cứ cười.
Cô gái nói :
- Ngoài tôi và bà tôi ra, nơi này không có ai đến mà cũng không có ai đi, nếu ông có thấy thì chắc ông thấy quỷ.
Thật tình Lý Tầm Hoan không thấy ai ra, ngoại trừ Thượng Quan Phi nhưng hắn không tìm tên ấy.
Cánh cửa sổ vẫn như thường, không có dấu vết gì chứng tỏ rằng có ngườivừa lao ra đó.
Nhưng rõ ràng Lâm Tiên Nhi đã có đi vào.
Chẳng lẽ hắn thấy quỷ thật sao?
Chẳng lẽ người từ nơi kiệu bước vào đây lại là bà lão này?
Và bà lão thình lình vùng thụp xuống :
- Bà cháu chúng tôi là người đáng thương, nơi này cũng không có gì gọi là đáng tiền, nếu đại gia thấy món nào ưng ăn thì việc mang đi, bà cháu chúng tôi không dám phiền hà chi cả.
Lý Tầm Hoan nhếch môi :
- Thôi, được rồi.
Trên bàn ăn có một bình rượu, Lý Tầm Hoan với tay cầm bình rượu đi một mạch ra ngoài không quay đầu ngó lại.
Bên trong cô gái cười khúc khích :
- Như vậy không phải cường đạo mà là Tửu Quỷ!
Vầng trăng vẫn còn vành vạnh.
Suối rừng dưới ánh trăng trong như một con mãng xà uốn mình lấp lánh trườn đi chầm chậm.
Tay Lý Tầm Hoan vẫn cầm chiếc bình, trong bình vẫn còn lưng lưng rượu.
Đêm thật vắng, nước suối róc rách y như tiếng nhạc êm đềm.
Men theo bờ suối, Lý Tầm Hoan đi thật chậm, hắn không muốn tới chỗ của Tiểu Phi mà trời hãy còn chưa sáng.
Vốn từ trước đến giờ hắn không muốn khuấy rầy một ai trong lúc về đêm, trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ.
Nhưng ngược lại, bất cứ một người nào, bất cứ ở đâu và bất cứ giờ nào, muốn khuấy rầy hắn, hắn vẫn không có gì khó chịu.
Cái mụ già ấy đúng là một mụ già, quyết không thể là Lâm Tiên Nhi.
Thế thì Lâm Tiên Nhi đi đâu?
Lý Tầm Hoan dịu dịu mắt :

- Không lẽ bây giờ mình thật đã già rồi? Không lẽ mắt mình đã mờ chăng?
Trăng đã xế về tây, những vì sao cũng bắt đầu rời rạt.
Mé trời đông mây đã giăt ngang... đêm có dài nhưng vẫn không làm sao tối mãi. Mùa thu đã tạn, sắp cạn mùa đông, hoa mai đã bắt đầu lai rai hé cánh. Lý Tầm Hoan chợt nghe một mùi hương thoang thoảng ngẩng đầu lên, rừng mai đã thấy dạng dần.
Sâu vào trong rừng mai một chút, lờ mờ một góc lầu.
Đối diện với rừng mai, đôi mắt của Lý Tầm Hoan hình như dại hẳn.
Giữa thung lũng núi, cành mai chong những búp hào nhọn như rừng kích, một cành thiên nhiên tuyệt diệu, nó không giống như những rừng mai trong vườn trần tục tầm thường.
Nhưng trên đời đâu có rừng mai nào lại có thể hơn được rừng mai của chính nhà mình? Với Lý Tầm Hoan cũng thế, cho dầu hắn có khách quan cánh mấy nhưng chắc chắn cũng không có rừng mai nào sánh bằng rừng mai ở Lãnh Hương tiểu trúc, nơi đã ghi nhận những kỳ niệm vui buồn trong đời hắn. Bên cạnh rừng mai bây giờ là đầu ngọn suối, nước trong ngắt bắt nguồn từ đó.
Một dòng nước bắn thẳng vào ngọn sát trong vách núi đổ xuống đầu suối, nước tia ra cả một vùng rộng lớn sát với rừng mai trông thành một bức họa lung linh.
Trong bức họa thiên nhiên ấy có một người.
Lý Tầm Hoan cũng không thấy rõ mặt, hắn chỉ thấy vóc người thanh tú, mặc bộ đồ xanh thật sạch, thật mới, đầu chải gọn gàng, óng mượt. Người ấy tay xách một thùng nước quyền qua rừng mai đi thẳng vào nhà. Vóc dáng người ấy tuy không khác Tiểu Phi mấy nhưng Lý Tầm Hoan biết chắc không phải là Tiểu Phi.
Con người của Tiểu Phi có bao giờ bị ràng buộc bởi một bộ đồ gọn ghẽ mới mẻ như thế ấy? Đầu tóc hắn luôn bồng bềnh chứ không thể có chuyện chải gỡ láng bóng như công tử bột vậy đâu.
Thế thì người ấy là ai?
Lý Tầm Hoan thật không thể đoán ra người nào như thế mà ở chung với Tiểu Phi.
Hắn lập tức bước theo.
Ngôi nhà đã mở cửa, trong nhà tuy không có đáng gọi là hoa lệ nhưng tất cả những gì trang trí cũng đều sạch sẽ, sạch đến mức có thể đưa tay rờ khắp chỗ không bao giờ vướng bụi.

Bên cạnh chiếc bàn dài có một cái bàn: "bát tiên", người thiếu niên áo xanh lấy từ trong thùng nước ra một núi vài cẩn thận lau từng chỗ một.
Hắn lau bàn còn chậm hơn cả lão Tôn Gù, chậm hơn nhiều, làm như thể nếu trên bàn còn những hạt bụi nhỏ là hắn không sống được vậy.
Lý Tầm Hoan đứng phía sau hắn nhìn chăm chú.
Con người này giống tạc Tiểu Phi, giống ở khổ người nhưng dáng cách thì hoàn toàn trái ngược.
Tiểu Phi không thể là con người "chải chuốt", Tiểu Phi không thể làm cái công việc lau bàn mà lại lau tỉ mỉ như thế.
Nhưng không cần biết hắn là ai, ở đây thì tự nhiên hắn phải biết về Tiểu Phi.
Lý Tầm Hoan cất tiếng ho nhè nhẹ, hắn hy vọng người ấy quay lại.
Phản ứng của con người ấy không nhanh nhưng cuối cùng rồi hắn cũng quay lại.
Lý Tầm Hoan sửng sốt đứng trơ trơ như pho tượng gỗ.
Thật hắn không sao ngờ được, con người mà hắn không thể tưởng tượng là Tiểu Phi thì lại đúng là Tiểu Phi.
Dung mạo củaTiểu Phi không có gì thay đổi, vẫn đôi mắt to đen với chiếc mũi thật thẳng, chẳng những hắn không giảm phần tuấn tú mà lại có vẻ tuấn tú hơn hẳn lên.
Nhưng về thần thái thì trái lại có nhiều biến đổi, biến đổi hơn trước rất nhiều.
Ánh mắt tuy vẫn to đen nhưng đã mất hẳn cái "ma lực" của hồi nào. Gương mặt cương nghị đầy vẻ cô độc ngạo mạn năm xưa bây giờ trở thành nhu hòa nhi một nhà tu, nhu hòa đến mức gần như đần độn.
Nhìn chung, Tiểu Phi bây giờ "dễ coi" hơn lúc trước, sạch sẽ hơn lúc trước nhưng phong thái làm cho người hơi rợn lạnh mỗi khi nhìn vào mắt hắn bây giờ cũng tiêu mất hẳn.
Người ấy thật là Tiểu Phi đây sao?
Có phải con người thui thui cô độc bước những bước đi chắc nịch giữa vùng băng tuyết dạo nào đó ư?
Có phải là người thiếu niên thà chết chứ không bằng lòng tiếp nhận bất cứ ân huệ của một ai, có phải người thiếu niên tuốt kiếm nhanh như gió, con người đã làm cho quần hùng khiếp đảm đó chăng?

Lý Tầm Hoan thật không muốn tin như thế.
Hắn không muốn tin người thiếu niên đứng trước mặt hắn bây giờ là Tiểu Phi.
Hắn không làm sao tưởng tượng người thiếu niên mặc bộ đồ thật mới thật sạch, lần xếp thẳng băng đang cầm cái nùi vải thận trọng lau bàn trước mặt hắn bây giờ là Tiểu Phi. Cái tên Tiểu Phi quen biết từ trước đến giờ.
Nhưng sự thật là như thế, sự thật là Tiểu Phi đang đứng trước mặt hắn đây.
Tiểu Phi cũng đã thấy Lý Tầm Hoan.
Ban đầu hình như hắn cảm thấy chuyện bất ngờ, chuyện ngoài ý muốn, hắn hơi khựng tay nhưng sau cùng hắn cũng lần lần cũng điểm được cái mỉm cười - thật là một chuyện giúp cho Lý Tầm Hoan có phần nhẹ bớt. Nét cười của hắn vẫn còn nguyên vẹn.
Lý Tầm Hoan cũng cười theo.
Ngoài miệng tuy cười nhưng trong lòng họ Lý cũng vô cùng ảo não.
Hai người nhìn thẳng vào nhau, đối diện mà cười. Không ai nhích chân cũng không ai lên tiếng.
Nhưng cả hai lần lần cảm nghe cay cay lỗ mũi và mắt họ cùng một tiếng ửng lên.
Không biết như thế bao lâu, Tiểu Phi nói trong hơi thở :
- Lý huynh đấy à.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Tôi đây.
Tiểu Phi nói giọng trầm trầm :
- Cuối cùng rồi anh cũng đến.
Lý Tầm Hoan gật gù nói rập theo :
- Cuối cùng rồi tôi vẫn phải đến.
Tiểu Phi nói :
- Tôi biết anh nhất định sẽ đến.
Lý Tầm Hoan lại gật gù :
- Tôi nhất định phải đến.
Họ nói chuyện với nhau chầm chậm vì hình như giọng nói của họ nghẹn ngào và chỉ nói bấy nhiêu thôi rồi họ lặng thinh như không còn gì nói nữa.
Nhưng cũng ngay trong lúc đó, Tiểu Phi từ trong nhà vùng chạy ra,

Lý Tầm Hoan cũng từ ngoài chạy ập vào, hai người gần như đấm sầm vào nhau, bốn tay đều ôm chặt.
Hơi thở của cả hai gần như không còn nghe nữa.
Qua một lúc lâu, Lý Tầm Hoan thở một hơi dài như cố dằn cơn xúc động :
- Trong hai năm nay anh có khoẻ không?
Tiểu Phi chậm chậm gật đầu :
- Tôi... tôi rất khỏe, còn anh?
Lý Tầm Hoan nhếch mép môi heo hắt :
- Tôi đấy à? Tôi thì đã già rồi.
Hắn đưa bình rượu đang cầm nơi tay lên nói tiếp :
- Anh xem, tôi vẫn còn uống rượu như năm nào, trong hai năm nay cái chứng ho ác nghiệt hình như đã sợ rượu mà dông đi mất.
Câu nói chưa dứt là hắn lại gập mình ho sặc sựa.
Tiểu Phi im lặng nhìn Lý Tầm Hoan, mắt hắn ướt lần.
Thình lình từ trong có tiếng kêu lên :
- Coi kìa, Lý đại ca đã đến sao anh cứ trơ trơ như thế? Sao không mời Lý đại ca vào nhà? Mừng quá nên quên cả đi?
Lý Tầm Hoan ngẩng mặt lên.
Bây giờ thì không còn lầm nữa, Lâm Tiên Nhi đã ra mặt với hắn thật rồi.
Lâm Tiên Nhi không thay đổi chút nào.
Nàng vẫn trẻ như năm nào, vẫn đẹp như năm nào, tiếng cười của nàng vẫn trong, giọng nói của nàng như anh hót, nhất là tia mắt, tia sáng như lân tinh sánh như vì sao màn đêm tối.
Nếu có người quả quyết rằng nàng có thay đổi thì sự thay đổi có nghĩa là nàng đẹp hơn hẳn lên, một nét đẹp quyến rũ hơn cả dạo nào.
Nàng nhìn Lý Tầm Hoan bằng một tia mắt dịu dàng và giọng nàng cũng hết sức dịu dàng :
- Hai năm qua thật mau nhưng nó cũng thật là trầm trầm vì Lý đại ca không đến thăm chúng tôi, chắc Lý đại ca đã quên chúng tôi rồi phải không?
Bất cứ một ai nghe câu nói của nàng cũng tưởng rằng từ lâu rồi Lý Tầm Hoan vốn biết chỗ ở của họ nhưng không đến đây thăm họ.
Lý Tầm Hoan nhìn thẳng vào mặt nàng và cười nói một cách thản nhiên :

- Tại vì cô không đưa kiệu đến rước tôi, bảo làm sao tôi đến được?
Lâm Tiên Nhi cười thật tươi và thản nhiên không kém gì Lý Tầm Hoan :
- Nói tới kiệu thì thật là thèm, tôi vẫn muốn đi thử một bận xem sao nhưng vẫn chưa bao giờ đi được.
Lý Tầm Hoan chớp mắt :
- Cô chưa từng ngồi kiệu lần nào à?
Lâm Tiên Nhi nói bằng một giọng buồn buồn :
- Con người như tôi thì làm gì có phúc ngồi được trên kiệu?
Lý Tầm Hoan cười lên ánh mắt :
- Nhưng hồi tối hôm qua trên thị trấn tôi thấy có người ngồi kiệu y hệt như cô.
Hắn nói mà đôi mắt cứ dán chặt vào mặt nàng.
Đã không có một chút gì kinh ngạc mà trái lại nàng còn cười thật đẹp :
- Chắc có lẽ tôi từ trong mộng đi ra. Anh nói có phải không nào?
Câu hỏi sau cùng tự nhiên nàng hất hàm về Tiểu Phi.
Tiểu Phi nói ngay :
- Mỗi tối nàng ngủ rất sớm, từ trước đến nay không hề đi đâu cả.
Trong bụng của Lý Tầm Hoan làm một bài toán thật nhanh, Tiểu Phi nhất định không bao giờ nói láo, nhất là đối với hắn nhưng nếu quả thật Lâm Tiên Nhi mỗi tối đều ngủ rất sớm và từ trước đến nay không đi đâu thì cô gái hồi tối là ai?
Lâm Tiên Nhi đứng sát bên Tiểu Phi, nàng đưa tay vuốt lại nếp áo hắn, mặc dù hắn đã rất thẳng rồi, thái độ và giọng nói của nàng thật rất ôn nhu :
- Đêm rồi anh ngủ ngon đấy chứ?
Tiểu Phi khẽ gật đầu.
Nàng khe khẽ hỏi tiếp :
- Vậy anh hãy ra ngoài chơi cho mát, tôi vào trong làm mấy món nhắm cho Lý đại ca tẩy trần nhé.
Và nàng liếc nhẹ về phía Lý Tầm Hoan :
- Bên ngoài hoa mai đã sắp nở rồi, tôi biết Lý đại ca rất thích hoa mai có phải thế không?
Dáng đi của Tiểu Phi đã có nhiều thay đổi.
Về trước hắn đi tuy vẫn thẳng thân hình và mỗi bước đi đều có một cự ly nhất định nhưng những thớ thịt, đường gân của hắn hoàn toàn

phóng túng, người khác đi là mệt nhọc nhưng với hắn, lúc đi chính là lúc nghỉ ngơi.
Bây giờ thì đã khác rồi.
Bây giờ thân người hắn cũng vẫn như xưa, thẳng nhưng cứng ngắt, tinh thần hắn lại có vẻ hết sức khẩn trương, khi khẩn trương nhưng có khi lại lờ đờ.
Bước chân của hắn vẫn giữ cự ly nhưng cái giữ của hắn bây giờ thật đúng là giữ nghĩa là hắn như bị một cái gì ràng buộc chứ không còn phóng túng.
Hai người cứ làm thinh bước đi, không ai nói một lời.
Lý Tầm Hoan không nói là vì hắn không biết phải nói gì.
Hắn vẫn muốn hỏi Tiểu Phi coi tại sao lại phải trốn biệt nơi đây? Lâm Tiên Nhi có tự nhận những tội lỗi từ trước của nàng không? Những tài vật nàng đã cướp của người ta dưới ác dạng Mai Hoa Đạo đã có giao hoàn toàn hết cho khổ chủ?
Thế nhưng hắn lại không hỏi một câu nào.
Hắn không muốn động đến chỗ đau kín của Tiểu Phi không muốn làm cho Tiểu Phi bị ray rứt bởi vết thương lòng.
Đi thêm một khoảng khá dài, đang trầm ngâm, Tiểu Phi vụt thở ra :
- Tôi có lỗi với anh nhiều quá.
Lý Tầm Hoan cũng thở ra :
- Anh đã vì cứu tôi mà phải tự nhận là Mai Hoa Đạo, luôn đến tính mạng anh cũng không cần, nếu cần nói đến lỗi thì chính tôi có lỗi với anh chứ đâu phải anh có lỗi! Và nếu quả như thế là anh có lỗi thì tôi mong trong thiên hạ mỗi người đều có lỗi với tôi.
Như không nghe câu nói của Lý Tầm Hoan, Tiểu Phi nói tiếp theo chầm chậm :
- Đáng lý lúc ra đi tôi phải nói qua với anh một tiếng.
Lý Tầm Hoan nhìn hắn bằng tia mắt dịu dàng :
- Tôi biết anh có cái khó xử trong lòng, tôi không trách anh gì cả.
Tiểu Phi buồn buồn :
- Tôi biết không nên làm như thế nhưng thật tình bất luận ra sao tôi cũng không thể hạ thủ đối với nàng, thật tình tôi bây giờ không làm sao xa nàng được nữa.
Lý Tầm Hoan cười :
- Một người đan ông khi đã yêu một người đàn bà, đó là chuyện tình nghĩa cao dày, nhất định không có một chút sai lầm nào cả. Tại

sao anh cứ trách mình như thế?
Tiểu Phi ngập ngừng :
- Nhưng... nhưng...
Tinh thần của hắn chừng như bị kích động hắn vùng lớn tiếng :
- Nhưng tôi vẫn có lỗi với anh và cũng có lỗi với nạn nhân của Mai Hoa Đạo.
Lý Tầm Hoan trầm ngâm một chút và buông một câu hỏi giống :
- Nhưng nàng cũng đã cải quả rồi mà, có phải thế không?
Tiểu Phi nói :
- Trước giờ ra đi, nàng đã đem tất cả những gì cướp giật trước kia trao trả lại cho mọi người.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Đã thế thì anh còn gì đâu nữa mà khó chịu? "Buông cây đao giết chóc tức là đã thành Phật rồi" câu nói đó anh cũng không biết nữa sao?
Và như để cho Tiểu Phi không thể suy nghĩ nhiều hơn, Lý Tầm Hoan vụt ngẩng mặt cười :
- Anh xem, cây mai này hoa đã bắt đầu nở rồi đấy nhé.
Tiểu Phi gật đầu không nói.
Lý Tầm Hoan hỏi tiếp :
- Tôi đố anh cây mai đã nở mấy hoa rồi.
Tiểu Phi đáp mà vẫn không ngẩng mặt lên :
- Mười bảy đóa.
Lòng Lý Tầm Hoan vùng nặng trĩu.
Bởi vì hắn cũng đã đếm những đóa hoa mai và quả đúng y như thế. Hắn rất thông cảm với những người đếm hoa mai, trong khi họ đếm là giờ phút u buồn lặng lẽ nhất.
Tiểu Phi ngẩng đầu lên và nói thì thầm :
- Xem chừng có một đóa nữa sắp nở rồi. Không hiểu tại sao chúng lại nở sớm ra như thế nhỉ? Đóa hoa nở sớm rồi cũng sẽ tàn rất sớm!

Xem tiếp hồi 10 Thư hẹn gặp

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 10 Thư hẹn gặp

Ngôi nhà gồm có năm gian.
Một gian là phòng khách, một gian làm kho chứa vật. Gian sau

cùng là nhà bếp, còn lại hai gian đều có lót giường nằm. Gian lót giường nằm có hơi lớn và có bàn trang điểm. Tiểu Phi chỉ vào đó nói với Lý Tầm Hoan :
- Đây là phòng ngủ của nàng.
Hắn chỉ gian phòng kế bên nói luôn :
- Còn đây là phòng ngủ của tôi.
Cả hai gian dọn dẹp thật sạch sẽ, có thể nói không làm sao tìm ra được một hạt bụi nào cả.
Lý Tầm Hoan lặng lẽ làm thinh.
Bây giờ hắn mới biết Tiểu Phi và Lâm Tiên Nhi vẫn còn hãy ngủ riêng.
Hai người cùng ở chung một nhà suốt hai năm nay, trong khi Tiểu Phi là một con người khí huyết phương cương, một người con trai đang sung sức.
Lý Tầm Hoan chợt cảm thấy hơi lạ lùng và hơi thán phục.
Tiểu Phi chợt mỉm cười :
- Nếu anh biết suốt hai năm nay, tối nào tôi cũng ngủ rất sớm thì chắc anh lấy làm lạ.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Sao?
Tiểu Phi nói :
- Trời vừa chợp tối thì tôi đã ngủ rồi và ngủ thẳng bon một giấc chứ không bao giờ thức dậy giữa chừng, đêm nào cũng như đêm nào.
Trầm ngâm một giây, Lý Tầm Hoan khẽ mỉm cười :
- Sinh hoạt có điều độ, ăn được ngủ được là tốt chứ sao.
Tiểu Phi nói :
- Suốt hai năm nay, ngày tháng của tôi thật hết sức là bình tịnh, có thể nói trong đời tôi chưa bao giờ có một giây an nhiên bình lặng như thế, nàng... nàng đối với tôi quả thật là tốt.
Lý Tầm Hoan cười :
- Chỉ nghe anh nói không thôi, tôi cũng thấy cao hứng, phải nói là rất cao hứng thì mới đúng.
Tự nhiên Lý Tầm Hoan muốn cho Tiểu Phi thấy vẻ miền cưỡng của mình và đột nhiên hắn hỏi :
- Kiếm của anh đâu?
Tiểu Phi nói :
- Tôi đã không còn dùng kiếm nữa.

Bây giờ Lý Tầm Hoa mới thật sự là kinh ngạc, hắn hỏi gần như lạc giọng :
- Anh không dùng kiếm nữa? Tại sao thế?
Tiểu Phi nói :
- Kiếm là hung khí, vả lại sờ tới nó bắt tôi phải nhớ lại những chuyện đã qua.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Nàng khuyên anh như thế phải không?
Tiểu Phi nói :
- Nàng cũng đã buông bỏ tất cả, chúng tôi đều muốn quên hết tất cả mọi việc để bắt đầu làm lại.
Lý Tầm Hoan gật đầu nói thật chậm :
- Tốt, như thế là tốt, rất tốt.
Hình như còn nói thêm gì nữa nhưng từ trong nhà tiếng của Lâm Tiên Nhi đã vang lên :
- Thức nhắm đã dọn lên bàn, xin mời các ngài vào đi chứ.
Thức ăn không nhiều nhưng thật ngon.
Lâm Tiên Nhi làm thức ăn ngon như thế, thật là một chuyện không ai ngờ tới.
Ngoài thức ăn ra, trên bàn có chén đựng rượu nhưng trong chén ấy lại là trà.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Đây là vùng sơn cư mạc mộc, thêm vào đó lại vì quá thình lình không có rượu nên đành phải thay trà.
Lý Tầm Hoan cười :
- Cũng may là tôi có mang theo bình rượu.
Với lấy bình rượu để trên góc bàn khi nãy, Lý Tầm Hoan nốc cạn chén trà và nói với Tiểu Phi :
- Làm đi, cạn chén trà này đi, tôi sẽ rót rượu cho anh.
Tiểu Phi làm thinh.
Lâm Tiên Nhi mỉm cười, vẫn với nụ cười khả ái.
- Tôi đã bỏ rượu rồi.
Một lần nữa Lý Tầm Hoan kêu lên kinh ngạc :
- Bỏ rượu? Tại sao?
Tiểu Phi làm thinh, mặt hắn không lộ một vẻ gì.
Lâm Tiên Nhi mỉm cười :
- Uống rượu nhiều không lợi cho sức khỏe, Lý đại ca có thấy thế

không nhỉ?
Làm thinh một lúc rồi, Lý đại ca mới mỉm cười :
- Đúng, uống rượu nhiều rồi sẽ giống như tôi, nếu tôi có thể sụt lại số tuổi khoảng mười mấy hai mươi năm, nhất định tôi cũng sẽ bỏ rượu.
Tiểu Phi cúi mặt và ăn cơm.
Hình như hắn có gì bứt rứt nên làm cho lơ đãng, có lẽ vì thế cho nên hắn gắp miếng thịt gà lại rơi xuống bàn.
Lâm Tiên Nhi háy yêu :
- Xem anh kìa, y như là một em nhỏ không cẩn thận chút nào cả.
Tiểu Phi lặng thinh quay đũa gắp miếng thịt ở trên bàn.
Lâm Tiên Nhi lại háy yêu một lần nữa và dịu giọng :
- Xem anh kìa, thịt rơi dưới bàn sao lại gắp ăn?
Bằng một cử chỉ trìu mến, nàng gắp một miếng thịt khác đút vào tận miệng cho Tiểu Phi.
Thức ăn tối lại còn ngon hơn thức ăn trưa.
Bên ngoài trời đã nhá nhem.
Lý Tầm Hoan ngủ trong phòng của Tiểu Phi còn Tiểu Phi thì ngủ tạm ngoài phòng khách.
Lâm Tiên Nhi tự tay thay nệm trải giường mà còn mang một bộ y phục sạch sẽ thẳng thớm giắt trên đều giường cho Tiểu Phi.
Nàng nói với Tiểu Phi mà nói với Lý Tầm Hoan :
- Tôi rất thích anh mỗi ngày đều thay áo sạch.
Trước giờ ngủ, nàng mang vào một chậu nước cho Tiểu Phi rửa mặt rửa tay, chờ cho hắn rửa xong, nàng lại dùng khăn mịn lau mặt và chà xát hai bên vành tai của hắn.
Nàng nói :
- Anh hư lắm, hư như em bé vậy, rửa mặt không khi nào chịu rửa vành tai.
Tiểu Phi nằm xuống ngủ, nàng lại tự tay đắp mền cho hắn cẩn thận.
Nàng chăm sóc cho Tiểu Phi cực kỳ chu đáo, y như một bà mẹ kỹ lưỡng săn sóc cho một đứa con, còn hơn nữa là khác.
Như thế Tiểu Phi cũng đáng gọi là hạnh phúc rồi.
Nhưng không hiểu tại sao, Lý Tầm Hoan bỗng cảm thấy nghĩ không ra, hắn không hiểu trong cái sinh hoạt như thế, Tiểu Phi có quá hạnh phúc hay thống khổ?

Tiếng "anh" trìu mến từ cửa miệng của Lâm Tiên Nhi làm cho Lý Tầm Hoan nghe ớn lạnh, hắn nghĩ trong đời nếu có bao nhiêu đàn ông có lẽ nàng cũng có thể dùng cái tiếng trìu mến như thế cả.
Mới hồi hôm nay, chính hắn đã nhìn tận mắt cái "trìu mến" ấy của nàng đối với Thượng Quan Phi, bây giờ lại thấy thái độ ấy của nàng đối với Tiểu Phi làm cho Lý Tầm Hoan bắt buồn nôn.
Thật bây giờ Lý Tầm Hoan không biết nên cười hay nên căm hận.
Bên ngoài hơi thở trầm trầm, Tiểu Phi quả nhiên vùi đầu ngủ say như chết.
Lý Tầm Hoan thì không có được cái phước lớn như thế từ bắt đầu quá tuổi lên ba, hắn không bao giờ lên giường nằm sớm được, có giết hắn cũng chịu chứ không tài nào ngủ sớm.
Trong phòng Lâm Tiên Nhi vắng lặng như tờ, hình như nàng cũng đã ngủ rồi.
Lý Tầm Hoan khoác áo ngoài ra ngoài, hắn muốn nói chuyện với Tiểu Phi trong khi chưa ngủ được. Tiểu Phi ngủ say quá nên xô lắc cách nào cũng trơ như khúc gỗ.
Nhìn hắn nằm ngủ có cảm tưởng như một con heo mà con heo còn có cảm giác nhạy hơn Tiểu Phi lúc bấy giờ.
Lý Tầm Hoan đứng lặng trên đầu giường Tiểu Phi, hắn trầm ngâm và đột nhiên sự giận dữ tràn lên sắc mặt.
"Tối đến là tôi ngủ một giấc thẳng bon tới sáng chứ không có đêm nào tỉnh dậy nửa chừng".
Lý Tầm Hoan nhớ lại câu nói của Tiểu Phi và hắn cũng nhớ lại bữa cơm tối vừa rồi.
Trước khi ăn cơm, Lâm Tiên Nhi mang ra cho Tiểu Phi và Lý Tầm Hoan mỗi người một chén canh, canh nầu xương heo với măng non thật ngon, thật mềm. Tiểu Phi uống nước canh thật nhiều và Lâm Tiên Nhi cũng ép Lý Tầm Hoan uống nước canh, nàng tự khen rằng canh ngọt lắm.
Tuy không ghét canh nhưng Lý Tầm Hoan vốn không ưa canh măng, hắn vẫn bưng chén canh trên tay, hắn không bao giờ muốn từ chối lòng tốt của người.
Không muốn từ chối nhưng chờ cho Lâm Tiên Nhi bận xuống bếp lấy cơm, Lý Tầm Hoan trút hết chén canh của mình vào chén canh của Tiểu Phi và Tiểu Phi húp một cách ngon lành.
Hắn còn nhớ khi Lâm Tiên Nhi trở lên thấy chén canh của hắn đã

cạn thì nàng cười càng thật ngọt.
Đứng sững trên đầu gường của Tiểu Phi, mặt Lý Tầm Hoan rắn lại một cách dễ sợ.
Nàng đã bỏ chất thuốc gì vào chén canh đó?
Mọi tối đều có một chén canh ngon, thảo nào Tiểu Phi không đánh một giấc thẳng bon tới sáng không hề tỉnh giấc giữa chừng?
Và Tiểu Phi ngủ như thế thì nàng sẽ làm bất cứ chuyện gì kinh thiên động địa nào, hắn làm sao biết được?
Nhưng tại làm sao nàng không bỏ độc dược mà lại chỉ bỏ thuốc mê?
Tuy nhiên nàng không phải với mục đích giết người, Tiểu Phi hãy còn giá trị cho nàng lợi dụng.
Mặt của Lý Tầm Hoan bắn ra những tia giận dữ và hắn vụt quay mình và đập mạnh vào cửa phòng của Lâm Tiên Nhi.
Cửa phòng đóng kín không một tiếng trả lời.
Trong đời của Lý Tầm Hoan chưa bao hề đập cửa một ai mà hắn tuyệt nhiên không bao giờ có ý làm thế.
Nhưng bây giờ thì khác.
Trong phòng quả nhiên không có Lâm Tiên Nhi, không biết nàng đã đi đâu trong khi cửa sổ và cửa chính gài then bên trong.
Ánh đèn trước ngôi lầu vẫn hắt ra những cửa sổ dội ửng màu hồng.
Lần trước, từ ngôi nhà này đến nhà Tiểu Phi, Lý Tầm Hoan đi thật lâu, gần hết trọn nửa đêm nhưng lần này từ nhà Tiểu Phi đến ngôi lầu hắn đi nhanh như chớp.
Lần này hắn đoán đúng là Lâm Tiên Nhi đang có mặt nơi lầu đó.
Còn đang suy nghĩ có nên hay không nên không nên xông vào thì cửa lầu vụt mở ra. Lý Tầm Hoan thấy một người lách mình ra y như Thượng Quan Phi hồi tối hôm qua, nghĩa là trong tinh thần khoan khoái thỏa mãn nhưng dáng sắc vẫn có chiều mệt nhọc.
Và cũng y như tối hôm qua, một bàn tay từ trong dó ló ra để tiễn người đi với động tác có nhiều lưu luyến.
Lý Tầm Hoan là một con người rất ít hay kinh ngạc nhưng bây giờ thì mắt hắn phải tròn xoe, ánh sáng từ trong hắt ra làm cho hắn nhận rõ người đàn ông ấy là Quách Tung Dương.
Từng bước một Quách Tung Dương chầm chậm xuống lầu, khác hơn Thượng Quan Phi, hắn đi luôn chứ khong quay đầu nhìn lại.
Cửa lầu khép lại thật mau.

Tình hình không khác đêm qua là mấy.
Lý Tầm Hoan chợt thở dài.
Ngoài Thượng Quan Phi và Quách Tung Dương ra, còn bao nhiêu người đàn ông nữa đã có mặt nơi ngôi lầu ấy?
Ngôi lầu nhỏ này đáng gọi là Thiên Đàng hay Địa Ngục?
Chẳng những đau buồn mà Lý Tầm Hoan còn phẫn nộ, hắn đau buồn cho Tiểu Phi mà cũng phẫn nộ thay cho Tiểu Phi.
Một sự phẫn nộ mà trong đời của Lý Tầm Hoan chưa từng có bao giờ.
Vừa rồi thiếu chút nữa hắn đã xông lên vạch trần mặt nạ của Lâm Tiên Nhi nhưng hắn kịp dằn. Dù gì Quách Tung Dương với hắn cũng bằng hữu, nhất là hắn cũng đường đường một gã đàn ông.
Hắn không muốn Quách Tung Dương khó chịu.
Quách Tung Dương ngửa mặt nhìn trời hít một hơi dài và bước chân hắn mau dần nhưng chỉ không hơn hai bước, hắn vụt quay phắt lại quát lên :
- Ai?
Tung Dương Thiết Kiếm quả không thẹn là đương kim tuyệt đỉnh cao thủ chẳng những cảnh giác cao mà phản ứng cũng thật nhanh. Thượng Quan Phi không thể so với hắn.
Bất luận từ nơi đâu đi ra, đầu óc hắn vẫn tỉnh táo lạ thường nhưng hắn thật không ngờ người mà hắn vừa phát giác lại là Lý Tầm Hoan.
Từ ngôi lầu nhỏ ấy đến Quán Rượu Chiều không xa là mấy, hai người dọc đường nói chuyện không nhiều và cũng không nói những điều chính đáng nằm trong họ.
Nhưng những điều ấy không sớm thì muộn cuối cùng cũng phải nói ra.
Tửu điếm đã đóng cửa rồi nhưng trên đời này không có cửa nào có thể ngăn được họ, họ đã để lại một đĩnh bạc trên quày tiền và rinh ché rượu lên nóc nhà ngồi uống.
Lý Tầm Hoan đã uống rượu thật nhiều, từ giữa sảnh đường với mâm cao cỗ đầy thịnh soạn đến hóc bếp tối tăm với chén rượu khan nhưng hắn chưa thật ngồi trên nóc nhà uống rượu bao giờ.
Và hắn chợt nhận ra nơi này uống rượu thật là hấp dẫn.
Bây giờ thì ché rượu đã vơi non nửa.
Quách Tung Dương đã uống vào không ít. Có một người bạn rượu

ngồi gần như Lý Tầm Hoan, có trăng trong sao sáng bất luận người nào cũng có thể uống hơn mức bình thường gấp bội.
Huống chi, bình thường tửu lượng của Quách Tung Dương cũng đã hơn người.
Có nhiều chuyện cũng cần rượu vào hơi nhiều rồi mới tiện nói ra.
Và Quách Tung Dương nói trước :
- Anh... tự nhiên anh biết tôi đến ngôi lầu đó làm gì rồi chứ?
Lý Tầm Hoan cười :
- Tôi biết anh là một người đàn ông cũng như tôi.
Quách Tung Dương nói :
- Và tự nhiên anh cũng biết người trên ngôi lầu đó là ai rồi chứ?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Tự nhiên.
Quách Tung Dương vụt nói nhanh :
- Tôi... tôi cũng ít hay đến đó lắm.
Lý Tầm Hoan nhấp nháp rượu :
- Sao?
Quách Tung Dương nói :
- Chỉ những lúc nào tâm tình không được thoải mái lắm thì tôi mới đến tìm nàng.
Lý Tầm Hoan làm thinh gật đầu.
Hắn rất thông cảm với tâm tình của Quách Tung Dương, hắn cũng biết tâm tình của một người bị bại.
Quách Tung Dương nói :
- Tôi cũng biết khá nhiều phụ nữ nhưng chỉ có nàng làm cho tôi thỏa mãn.
Lý Tầm Hoan trầm ngâm và hơi chầm chậm :
- Anh có biết nàng là một người đàn bà như thế nào không?
Uống xong một hớp rượu, Quách Tung Dương mới trả lời :
- Tôi biết nàng cũng đã khá lâu, cũng như những hạng sang khác, chỉ có đắt hơn nhiều và đặc biệt hơn nhiều.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Nàng đối với anh ra sao?
Quách Tung Dương cười :
- Nàng đối với tôi à? Cái hạng đàn bà như thế đối với bất cứ một người dàn ông nào cũng y một kiểu giá trị ở chỗ là xem người đàn ông có bị nàng lợi dụng được hay không thôi.

Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Anh cũng biết nàng đang lợi dụng anh nữa sao?
Quách Tung Dương lại cười :
- Tự nhiên là biết chứ sao không? Thế nhưng tôi không bao giờ lưu ý đến chuyện đó bởi vì tôi cũng lợi dụng nàng, chỉ cần nàng đem lại cho tôi những gì lúc tôi cần thiết thì trả lại chút công lao tôi cũng chẳng màng.
Lý Tầm Hoan chầm chậm gật đầu và chận nói :
- Đó là chuyện công bằng giữa anh và nàng nếu có hại cho người khác thì anh cũng không lưu ý đến nữa hay sao?
Quách Tung Dương đặt nhanh chén xuống :
- Có hại đến ai?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tự nhiên là người đã quá yêu nàng.
Quách Tung Dương thở ra :
- Nhiều lúc tôi thật không hiểu đàn bà tại sao họ làm những chuyện thương hại đến người yêu của họ.
Lý Tầm Hoan cười :
- Có thể chỉ làm thương hại đến người yêu của họ không thôi, chứ nếu không yêu họ thì họ làm sao thương hại được? Bởi vì người không yêu họ thì dầu họ có làm gì cũng chẳng ai phải bận tâm.
Quách Tung Dương mỉm cười :
- Hình như anh hiểu đàn bà quá nhỉ?
Lý Tầm Hoan nói :
- Trên đời này không có một người nào dám bảo rằng mình hiểu đàn bà, nếu có ai bạo miệng nhận như thế thì nhất định người đó khổ hơn những người khác.
Trầm ngâm một lúc, Quách Tung Dương vụt hỏi :
- Tiểu Phi có quả thật đã quá yêu nàng không nhỉ?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Thật quả như thế.
Quách Tung Dương nói :
- Tôi biết nàng là bằng hữu của Tiểu Phi và Tiểu Phi là bằng hữu của anh.
Lý Tầm Hoan khoát tay :
- Anh không cần phải thanh minh, tôi không trách anh một chút nào cả.

Lại trầm ngâm một chút nữa, Quách Tung Dương hỏi :
- Hiện tại Tiểu Phi vẫn còn ở chung với Lâm Tiên Nhi chứ?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Vẫn ở chung.
Hắn thở dài và nói tiếp :
- Hắn yêu nàng tự nhiên là phải hơn anh nhưng mối quan hệ giữa nam nữ giữa nàng và hắn thì lại không bằng anh đối với nàng.
Quách Tung Dương ngạc nhiên :
- Chẳng lẽ nàng đã không cùng hắn.
Lý Tầm Hoan gượng cười :
- Bất luận với ai cũng được nhưng đối với hắn thì không.
Quách Tung Dương càng ngạc nhiên hơn nữa :
- Tại sao thế?
Lý Tầm Hoan nói :
- Bởi vì hắn rất tôn kính nàng, hắn không muốn làm chuyện gượng gạo, dưới con mắt hắn, nàng là "thánh nữ" và nàng tự nhiên muốn hắn giữ nguyên thần tượng của nàng như thế.
Họ Lý cười chua chát và tiếp lời :
- Thật ra thì đàn bà sinh ra vốn để được yêu chứ không phải để cho người tôn kính, người đàn ông nếu đi tôn kính một người đàn bà không đáng tôn kính thì người đàn ông ấy đã chuốc khổ cho mình.
Quách Tung Dương cau mặt :
- Thế tại sao anh không cho hắn biết?
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Dù tôi có nói hắn cũng không tin. Người đàn ông một khi đã quá yêu người đàn bà nào rồi cho dầu mắt còn sáng cũng kể như mù, tai còn thính cũng kể như điếc, con người có thông minh cách mấy cũng kể như ngu dại.
Trầm ngâm một lúc,Quách Tung Dương lại hỏi :
- Anh muốn tôi nói cho hắn biết?
Lý Tầm Hoan lộ vẻ buồn buồn :
- Hắn là một thanh niên có tiền đồ rực rỡ mà lại là người bạn thân thiết của tôi. Tôi không đành thấy cuộc đời của hắn bị hủy diệt bởi một người đàn bà dâm loạn.
Quách Tung Dương im lặng :
- Bình sinh tôi chưa hề nhờ vả một ai nhưng bây giờ.
Quách Tung Dương ngắt lời :

- Nhưng... biết tôi nói hắn có tin không?
Lý Tầm Hoan nói :
- Ít nhất cái quan hệ giữa anh và nàng cũng làm cho nàng không sao phủ nhận.
Quách Tung Dương đứng phắt lên :
- Vâng tôi đi với anh.
Lý Tầm Hoan nắm chặt tay Quách Tung Dương với tất cả chân thành cảm kích :
- Rõ ràng tôi đã không nhìn lầm anh chút nào cả. Tôi tin rằng anh và Tiểu Phi cũng sẽ là đôi bạn tốt mà đó là chuyện mà tôi hằng mong ước.
Quách Tung Dương mím miệng thở dài :
- Được một người xứng đáng là bạn chẳng hạn như Tiểu Phi có một người bạn như anh cũng đủ để thỏa mãn một đời rồi.
Gian nhà không một bóng người.
Chiếc giường của Tiểu Phi vẫn còn y chăn nệm, nhà bếp vẫn còn những thức ăn hồi tối nhưng cái nồi nấu canh thì không còn một chút cặn nào, chiếc nồi được rửa thật là sạch sẽ như không muốn lưu lại vết tích.
Phòng ngủ của Lâm Tiên Nhi đồ đạc hãy còn nguyên vẹn trước màn, hãy còn lưu lạc theo gió chứng tỏ không có một sự thu dọn nào cả.
Phòng của Tiểu Phi không một vật gì di động, những vật dụng của hắn vẫn nằm y chỗ cũ, luôn cả bộ quần áo dành để thay buổi sáng cũng hãy còn mắc ở đầu giường.
Nhưng người thì đã không còn, không còn có một ai.
Chứng tỏ họ ra đi rất gấp, đi mà không kịp thu dọn một lúc nào.
Ra đi không một lời từ giã, Lý Tầm Hoan không tin Tiểu Phi lại làm như thế và hắn vụt khom mình ho sặc sụa.
Quách Tung Dương chấp tay sau đít đứng nhìn hắn làm thinh.
Chờ cho Lý Tầm Hoan hết cơn ho, Quách Tung Dương mới nói :
- Anh bảo Tiểu Phi là người bạn thân nhất của anh?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Đúng.
Quách Tung Dương mím miệng :
- Thế mà hắn đi anh lại chẳng hề hay.
Lặng im một lúc, Lý Tầm Hoan gượng mỉm cười :

- Có lẽ... hắn đã gặp chuyện ngoài ý muốn, cũng có lẽ.
Quách Tung Dương nói nhanh :
- Cũng có lẽ hắn nghe lời người đàn bà ấy nhiều hơn.
Không để Lý Tầm Hoan nói, Quách Tung Dương hỏi luôn :
- Không biết họ đã ở đây bao lâu rồi nhỉ?
Lý Tầm Hoan nói :
- Có lẽ đã hai năm.
Quách Tung Dương nói :
- Hai năm về trước, nàng hẹn với tôi đến cái tiểu lâu ấy rồi, nơi này có thể là sào huyệt của cô ta đã lâu lắm rồi cũng nên.
Lý Tầm Hoan cười :
- Một con thỏ không ngoan luôn có ba hang ngách, sào huyệt của nàng không chỉ riêng một nơi này.
Quách Tung Dương thở dài :
- Chỉ tiếc là tôi chỉ biết có ở đây thôi.
Lý Tầm Hoan không nói, hắn chầm chậm bước vào phòng của Lâm Tiên Nhi.
Trong phòng chỉ có một cái giường, một cái tủ và một cái bàn.
Màn bằng một thứ vải xanh lợt, chiếc nệm nhăm nhúm nhiều nơi như là đêm rồi quả thật có người nằm, tự nhiên nàng cố tạo ra như thế cốt để cho Tiểu Phi thấy và tin như thế.
Trong tủ, quần áo không nhiều và những cái có nới đây đều rất đơn bạc, trên bàn không có phấn sáp, tự nhiên tiểu lâu mới đúng là chỗ trang điểm của nàng và cũng chính nơi ấy mới chứa rất nhiều xiêm y lộng lẫy.
Tất cả những vật dụng trong phòng đều được Lý Tầm Hoan xem, xét cẩn thận nhưng đó chỉ là những vật dụng tầm thường không có gì để cho hắn tìm ra.
Quách Tung Dương nói :
- Lúc tôi ra đi, nàng hãy còn ở nơi tiểu lâu, bây giờ thì nàng đã về đây lâu rồi mà lại mang cả Tiểu Phi đi, thế mà trên đường mình lại không phát hiện được tung tích của nàng.
Lý Tầm Hoan trầm ngâm :
- Đó là tại vì nàng đi bằng một con đường khác.
Quách Tung Dương nhướng mắt :
- Đi bằng con đường khác? Phía tây là cả một giải núi hiểm trở, chẳng lẽ còn có một con đường.

Lý Tầm Hoan nói :
- Không phải đi vòng bên sườn núi mà có lẽ trong lòng núi.
Hắn vụt hất tung chiếc giường, quả nhiên ở dưới giường có một cái hang, không phải là hang mà cửa miệng địa đạo.
Địa đạo xuyên trong lòng núi.
Bước xuống địa đạo, Lý Tầm Hoan biết ngay nó sẽ trở về ngôi tiểu lâu.
Quách Tung Dương nói :
- Lý huynh biết địa đạo này sẽ trổ ra đâu không?
Lý Tầm Hoan nói :
- Dưới chiếc giường ở ngôi tiểu lâu.
Quách Tung Dương khẽ gật đầu :
- Tôi cũng nghĩ như thế.
Hắn cười nhạt và nói tiếp :
- Xuống một cái giường rồi lại lên một cái giường, nàng làm việc rất ít lãng phí thời gian.
Lý Tầm Hoan nói :
- Ước hẹn của nàng quá bận rộn thành ra phải có phương pháp để tiết kiệm thời gian chứ.
Quách Tung Dương hơi đỏ mặt, tuy hắn thừa biết chuyện như thế nào rồi nhưng khi có người nói thẳng ra như thế khiến hắn hơi khó chịu.
Đàn ông thường hay chê đàn bà hẹp hòi, kỳ thật thì dàn ông có khi còn hẹp hòi hơi và chuyện tự tư tự lợi còn nhiều hơn nữa.
Cho dầu họ có một vạn đàn bà nhưng họ vẫn mong một vạn người đàn bà ấy chỉ biết có mỗi một mình họ mà thôi và cho dầu họ không thích một người đàn bà nào đó, họ cũng muốn người đàn bà đó chỉ thuộc về mình.
Đại đạo tự nhiên không dài lắm.
Chỗ trổ của địa đạo tự nhiên quả đúng là dưới giường ngủ nơi tiểu lâu.
Cái giường này so với cái giường ở nhà Tiểu Phi đẹp đẽ hơn nhiều, màn trướng thêu hình sặc sỡ.
Nệm trải giường nhìn lên nhưng đống mây, thật dày thật mướt.
Bất cứ ai vừa nằm lên là có ngay cảm tưởng như mình lúc xuống lần lần.
Lâm Tiên Nhi tự nhiên không có ở nơi đây, trong ngôi lầu chỉ có cô

gái áo hồng. Nàng ngồi nơi bàn trang đỉm chăm chỉ thêu hoa, không nàng đang thêu một cặp "Oan Ương Hí Thủy", ngà thêu trên chiếc áo gối.
Hình thêu thật phù hợp với không khí ở đây.
Quách Tung Dương và Lý Tầm Hoan bước vào, họ ra cửa sổ rồi vòng ngã trước, cô gái áo hồng không có vẻ gì kinh ngạc.
Y như nàng thừa biết họ sẽ đến đây.
Nàng chỉ chăm chú nhìn bằng đôi mắt và nói thật duyên :
- Như vậy thì các hạ đã từng quen biết với nhau?
Quách Tung Dương trầm giọng :
- Nơi đây chỉ còn lại mỗi mình cô phải không?
Cô gái áo hồng nhếch nhếch môi :
- Làm gì mà dáng điệu hung hãn đến thế? Mỗi lần ông đến đây, tôi lo giăng màn trải nệm, tất cả những gì cũng dều do tay tôi phục dịch, chẳng lẽ ông lại sớm quên đến thế à?
Quách Tung Dương làm thinh.
Tia mắt của cô gái áo hồng liếc về phía Lý Tầm Hoan :
- Ông có phải là Lý thám hoa không?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Phải.
Cô gái áo hồng gặn lại :
- Ông là Tiểu Lý Phi Đao Lý Tầm Hoan?
Lý Tầm Hoan cười nhẹ :
- Cô không tin à?
Cô gái áo hồng thở ra :
- Không phải tôi không tin, chỉ có điều tôi không thật ngờ?
Lý Tầm Hoan hỏi lại :
- Không ngờ chuyện chi?
Cô gái nói thật chậm rãi :
- Thiên hạ đều nói Lý Tầm Hoan chẳng những võ công cao, con người lại thông minh tài trí nhưng tôi không ngờ kẻ nổi danh như thế mà lại vẫn bị người lừa, cũng vẫn mắc bẫy thiên hạ như thường.
Nàng háy háy mắt và nói tiếp :
- Lần trước tôi đã lừa ông, thật tình tôi cũng thấy hết sức là không phải.
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Không có chi. Thì tình cờ bị một cô gái đánh lừa đúng là chuyện

vô cùng thích thú, sau khi bị cô lừa tôi cảm thấy mình trẻ lại khá nhiều.
Cô gái áo hồng nhìn chăm chăm vào Lý Tầm Hoan, hình như cô ta lần lần cảm thấy người này có nhiều điểm ngộ ngộ, có nhiều nét duyên dáng dễ gần, con người như thế quả là con người ít có, hay đúng hơn là con người mà cô ta chưa từng thấy.
Và nàng nở nụ cười thật đẹp :
- Tôi xem ông cho dù không bị tôi lừa thì cũng vẫn trẻ rất nhiều, nếu bị tôi lừa thêm vài lần nữa thì e rằng cũng sẽ trở thành cậu bé cũng nên.
Lý Tầm Hoan nói một cách tỉnh khô :
- Lần sau thì tôi cẩn thận hơn chứ một cậu bé bốn mươi thì sợ người ra sẽ gọi là yêu quái.
Cô gái áo hồng sặc cười :
- Nhưng ông cứ yên lòng, lần trước tôi lừa ông vì ông là người lạ, mẹ tôi đã nói với tôi từ nhỏ là muôn ngàn lần cũng đừng nói thật với một người lạ nào, nếu không thì lập tức bị họ xỏ mũi dẫn đi.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Thế còn bây giờ thì sao?
Cô gái áo hồng nghiêng mặt :
- Bây giờ thì chúng ta đã biết nhau, tự nhiên tôi sẽ chẳng bao giờ lừa ông nữa.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Thế thì xin hỏi cô, cô có thấy ai đã mới từ đây đi ra không?
Cô gái lắc đầu :
- Không.
Nàng lại háy háy mắt :
- Nhưng tôi lại thấy có người từ ngoài đi vào.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Ai?
Cô gái áo hồng đáp :
- Là một người đàn ông mà tôi không hề quen biết.
Nàng cười cười và nói luôn :
- Trừ ông ra tôi ít quen với đàn ông lắm.
Lý Tầm Hoan như không để ý đến chiều sâu của câu nói ấy, hắn chỉ hỏi :
- Người đó đến đây làm gì :

Cô gái áo hồng nói :
- Người ấy hung hãn lắm, hắn có râu, mặt có một sẹo dài, vừa bước vào là hỏi tôi ngay: "Cô biết Lý Tầm Hoan không?" "Lý Tầm Hoan có đến đây không?".
Lý Tầm Hoan cười vì cái dáng nháy giọng hung hãn của cô gái và hắn hỏi cô ta :
- Rồi cô trả lời như thế nào?
Cô gái áo hồng nói :
- Bởi vì tôi chưa biết ông nên tôi kiếm chuyện lừa hắn, tôi nói: "Biết chứ sao không, Lý Tầm Hoan sẽ đến bây giờ".
Lý Tầm Hoan bật cười vì cách nói lừa mà thành ra thật của cô gái và hắn hỏi cô ta :
- Người ấy nói sao?
Cô gái áo hồng chớp mắt :
- Hắn giao cho tôi một phong thơ, bảo tôi phải chuyển lại cho ông, hắn còn dặn phải trao tận tay ông.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Rồi cô nhận?
Cô gái áo hồng nói :
- Tự nhiên nhận chứ sao. Nếu tôi không nhận thì cái nói láo hồi nãy lòi chành còn gì. Con người ấy hung hãn lắm, một khi hắn biết tôi nói láo thì hắn sẽ đập bể đầu tôi ngay.
Nàng lại cười cười và nói tiếp :
- Con gái đánh lừa mà bị đánh vỡ đầu thì nhất định là đau lắm, ông nghĩ có phải thế không?
Lý Tầm Hoan cười :
- Đàn ông mà nếu đầu vỡ cũng đau lắm chứ.
Cô gái áo hồng có một lối nói chuyện thật hay.
Bất cứ câu nào cũng y như là sự thật nếu lầm người khác nhất định sẽ hỏi :
- Người trao thơ đi đâu rồi? Tại làm sao gởi thơ cho tôi mà lại gởi ở đây? Tạo làm sao hắn biết tôi ở đây mà hỏi?
Nhưng Lý Tầm Hoan thì không hỏi hết.
Hắn cũng có một lối thật hay.
Bất luận người ta nói như thế nào, hắn cũng tỏ ra rất tin là thật, vì thế có nhiều người tưởng như là mình đã lừa được hắn rất nhiều.
Bây giờ thì cô gái quả nhiên trao bức thơ ra.

Ngoài bao thơ quả nhiên để gởi Lý Tầm Hoan.
Thư phong kín, cô gái áo hồng không có lén xem.
Trong thơ viết: "Lý Tầm Hoan Tiên sinh túc hạ, đã ngưỡng mộ anh danh từ lâu rất mong có ngày gặp mặt, ngày mồng một tháng mười này tại sơn cốc, dưới lòng phi tuyền xin hẹn gặp nhau. Là bậc quân tử mong túc hạ không làm cho tôi thất vọng".
Cuối thư ký : Thượng Quan Kim Hồng.
Phong thư viết rất đơn giản và thật là lễ độ đến gần toàn sáo ngữ.
Nhưng bất cứ ai tiếp nhận phong thư ấy nhất định sẽ lo sắp đặt hậu sự, nếu không thì ắt cũng hồn phi phách tán.
Thượng Quan Kim Hồng một khi đã khiêu chiến người nào, người ấy nhất định không sống được lâu hơn nữa.
Lý Tầm Hoan chầm chậm xếp lá thư cho vào lưng áo.
Miệng hắn vẫn nở tròn nụ cười.
Cô gái áo hồng luôn luôn nhìn vào mặt như để theo dõi nội dung của lá thư và bây giờ nàng buộc lòng phải hỏi :
- Trong thư viết gì thế ông?
Lý Tầm Hoan đáp :
- Không có gì.
Cô gái áo hồng hỏi gióng :
- Có phải thư hẹn gặp của nàng không?
Lý Tầm Hoan lại cười :
- Đoán khá đấy.
Cô gái áo hồng chớp chớp mắt :
- Nếu thư ấy của đàn bà thì biết thế tôi không bao giờ trao lại cho ông đâu.
Lý Tầm Hoan cười :
- Nếu cô không giao cho tôi thì nhất định nàng sẽ rất đau lòng.
Cô gái áo hồng trừng mắt :
- Nàng là con người như thế nào? Đẹp lắm phải không?
Lý Tầm Hoan cười :
- Tự nhiên là đẹp nếu không thì tôi đã quăng bỏ phong thư này rồi, người đàn bà mà xấu thì còn tệ hơn người đàn ông ngu nữa.
Cô gái cắn môi :
- Nàng độ bao nhiêu tuổi?
Lý Tầm Hoan chậm rãi :
- Cũng không lớn là bao?

Cô gái cười nhạt :
- Ít nhất cũng là lớn hơn tôi.
Lý Tầm Hoan nói :
- Cũng may là nàng lớn hơn cô, chứ nếu không thì chắc tôi phải nhận nàng làm con nuôi rồi.
Cô gái áo hồng châm mạnh cây kim xuống bàn thuê và hất mặt lên :
- Đã có người đẹp hẹn thì tại sao ông không mau mau lên đến với người ta còn láng cháng ở đây làm gì?
Lý Tầm Hoan cười :
- Chủ nhân sao lại có lối đuổi khách sỗ sàng như thế?
Cô gái áo hồng lanh lảnh :
- Tôi không đuổi ông thì ông cũng phải đi gấp mà.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Nhưng nếu tôi không muốn đi thì sao?
Cô gái sáng mắt :
- Nếu không đi thì... thì là chủ tôi, tôi sẽ nghĩ cách khoản đãi ông trọng hậu.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Thật chứ?
Cô gái áo hồng cười duyên dáng :
- Tự nhiên là thật chứ, tôi tuy không phải là người rộng rãi nhưng cũng không phải hạng hẹp hòi, nếu ông cứ ở đây luôn đến mười ngày, tôi cũng sẽ khoản đãi mười ngày, nếu ông ở đây đến suốt đời tôi cũng chẳng đuổi đi.
Nàng chưa nói hết thì mặt đã ửng hồng.
Và một cô gái đã biết đỏ mặt thì cô gái ấy không còn nhỏ nữa.
Lý Tầm Hoan gật đầu và nói thản nhiên :
- Được rồi, như vậy tôi thì tôi sẽ ở lại đây.
Hắn chưa nói dứt câu thì cô gái gần như nhảy dựng lên :
- Ông nói thật đấy chứ?
Lý Tầm Hoan cười :
- Thật chứ sao lại giả? Gặp được chủ nhân quá tốt như thế này thì có ngu lắm mới bỏ đi.
Mặt cô gái thật là rạng rỡ :
- Tôi biết ông rất thích uống rượu, tôi sẽ sửa soạn ngay bây giờ, ở đây cái gì thiếu chứ rượu thì rất nhiều, nhiều đến có thể ngâm ngập

ông luôn.
Lý Tầm Hoan nói :
- Ngoài rượu ra tôi còn cần những khúc cây ngắn, cây càng ngắn càng tốt.
Cô gái trố mắt :
- Cây? Cây để làm gì? Chẳng lẽ dùng cây để lằm thức nhắm? Bộ răng cứng lắm à?
Nàng cười hăng hắc, cười và nhìn chầm chậm vào mặt Lý Tầm Hoan :
- Ông đã cần cây gì thì tôi sẽ tìm cây cho ông, bất cứ ông cần thứ gì, cho dù cần mặt trăng ở trên trời tôi cũng sẽ vì ông mà đóng một chiếc thang.
Theo dõi Lý Tầm Hoan từ lâu, bây giờ Quách Tung Dương mới lên tiếng :
- Tôi không cần cây, tôi chỉ cần trứng, trứng gà, trứng vịt, trứng chim, trứng lạt, trứng mặn gì cũng được, chỉ cần có trứng càng nhiều càng tốt.
Cô gái áo hồng hất mặt lên nhìn Quách Tung Dương từ đầu đến chân :
- Ông cũng ở lại đây à?
Quách Tung Dương điềm đạm :
- Khó gặp được một chủ nhân tốt như cô nương thì làm sao bỏ đi cho được.
Cô gái áo hồng nhếch nhếch môi bỏ đi ra mà trong miệng cô cứ lầm thầm :
- Trên đời này có quá nhiều người không biết điều chút nào cả, bao nhiêu chuyện không làm, cứ luôn luôn đi làm cái chuyện khuấy rối người ta không?
Gian nhà thật rộng, thật khoảng khoát.
Giường nệm đều thật mới, thật trắng.
Bình trà chưa đóng váng trong lòng, chén trà cũng chưa thấy dạng răn ở lớp men.
Nhưng không khí trong gian nhà hơi lạnh dường như có thiếu một cái gì.
Lâm Tiên Nhi ngồi ở đầu giường, nàng đang khâu khuy áo.
Hình như nàng dùng kim không được thuần túy như dùng kiếm, luôn luôn cứ bị chăm lẫn vào tay.

Tiểu Phi đứng tỳ tay lên thành cửa nhìn ra màn đêm đen kịt, hắn đứng trầm lặng không biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì. Khâu xong khuy áo, Lâm Tiên Nhi lấy tay đấm nhẹ vào lưng và khẽ lắc đầu :

- Tôi thật không thích ở khách điếm, cho dầu khách điếm có khoáng đãng, có sạch sẽ như khách điếm này chẳng hạn. Ở khách điếm một mình luôn có cảm tưởng như đang ở trong một cái lồng, vừa bước vào là đã chán ngấy rồi.

Tiểu Phi không nói, hắn chỉ ư ư trong miệng.

Lâm Tiên Nhi nói tiếp :

- Tôi thường nghe người ta nói rằng dầu cho nhà vàng cửa ngọc cũng vẫn không bằng cái cái nhà tranh của chính mình. Bất luận đến nơi nào cũng không bao giờ thấy thư thái như ở nhà mình, anh thấy có phải thế không?

Tiểu Phi vẫn cứ làm thinh, miệng hắn ậm ừ, hình như hắn đang không được vui nhưng hắn muốn lặng im, hắn có lẽ rất sợ phật lòng nàng. Lâm Tiên Nhi chớp chớp mắt :

- Tôi đưa anh từ nhà đến đây chắc anh không vui, có phải thế không?

Tiểu Phi đáp thật nhỏ :

- Không.

Lâm Tiên Nhi thở ra :

- Tôi biết Lý Tầm Hoan vốn là bạn thân thiết của anh cũng không phải là không muốn anh gần gũi hắn nhưng chúng ta quyết định bôi xóa dĩ vãng, quyết định làm lại cuộc đời thì không thể không xa hắn bởi vì con người của hắn bất luận đi đến đâu cũng dễ kéo theo những chuyện phiền hà.

Nàng nói tiếp bằng một giọng thật dịu :

- Chúng ta đã thề rằng sẽ không để gây ra những chuyện phiền phức, có phải thế không?

Tiểu Phi lại ậm ừ trong miệng.

Lâm Tiên Nhi nói luôn :

- Huống chi con người của hắn tuy có nhiều nghĩa khí chỉ hiềm một điều là hắn uống rượu quá nhiều. Một con người mà uống rượu hơi nhiều thì không làm sao tránh được những cái tật không hay, chính lúc mang cái tật không tốt ấy hay phạm vào cái không tốt, họ cũng không hay biết.

Nàng khẽ liếc Tiểu Phi và chầm chậm nói tiếp :
- Cũng chính vì thế hắn mới tung cửa phòng tôi định.
Tiểu Phi vùng quay phắt lại :
- Đừng có nói chuyện ấy nữa có được không?
Hắn nói gằn từng tiếng, hình như hắn đang bực lắm.
Lâm Tiên Nhi nhếch môi, nàng cười thật dịu dàng :
- Thật ra thì tôi đã tha thứ, tôi không trách phiền gì cả bởi vì hắn là bằng hữu của anh.
Ánh mắt Tiểu Phi lộ nhiều thống khổ, hắn cúi đầu nói thật nhỏ :
- Tôi không có bằng hữu, tôi chỉ có một mình nàng.
Lâm Tiên Nhi đưa tay kéo Tiểu Phi lại sát bên nàng, nàng xoa xoa má hắn và nói thật êm :
- Tôi cũng chỉ có một mình anh.
Nàng nhón chân cho má nàng kề vào mặt hắn, nàng nói thì thào :
- Chỉ cần có anh là đời tôi quá đủ lắm rồi, tất cả những gì trên đời này tôi cũng không cần thiết.
Tiểu Phi dang hai tay ôm chặt lấy Lâm Tiên Nhi, toàn thân nàng thu nhỏ trong vòng tay rắn chắc.
Hai người ôm siết vào nhau một lúct hật lâu, nàng vụt hơi rung rẩy và giọng nói cũng rung :
- Anh... anh đã... muốn...
Tiểu Phi nhắm nghiền đôi mắt gật đầu.
Lâm Tiên Nhi cắn môi như cố dằn xuống những gì đang rạo rực trong lòng nhưng giọng nàng vẫn rung rung :
- Thật ra thì tôi cũng., tôi cũng muốn trao tất cả... những gì quý nhất trong đời con gái cho anh nhưng... nhưng chúng ta bây giờ vẫn chưa nên làm như thế.
Tiểu Phi cau mặt :
- Tại sao thế?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Bởi vì... vì bây giờ tôi còn chưa chính là vợ của anh.
Tiểu Phi không còn dằn môi nổi nữa, hắn nói trong hơi thở dồn dập :
- Tôi... tôi...
Lâm Tiên Nhi nói :
- Thế tại sao anh không chính thức tuyên bố với mọi người rằng tôi là vợ của anh? Tại sao anh không dám? Tất cả những gì lầm lỗi

trước kia anh không thể tha thứ cho tôi ư? Anh không thật tâm yêu tôi ư?
Cứ mỗi bận Tiểu Phi đòi gần gũi nàng thì nàng nại cớ chưa chính thức nhưng nếu Tiểu Phi quyết định làm theo ý nàng thì nàng lại có một cách khác để kéo dài mà hắn không làm sao nói được.
Nàng nói mà hai tay cứ ôm siết lấy hắn, tự nhiên với tất cả nghệ thuật yêu đương, nàng làm cho hắn thêm oằn oại.
Nàng càng kê sát miệng vào má hắn, giọng nàng như dẻo lại :
- Bất luận anh đối với tôi như thế nào, tôi cũng vẫn yêu anh... trong lòng tôi bây giờ có mỗi một hình bóng của anh.
Nàng càng gắn sát thân hình nàng vào lòng hắn, nàng cọ sát nàng oằn oại, tất cả những kin nghiệm làm cho đàn ông điên đảo nàng mang ra dùng một lúc.
Tiểu Phi rên lên những tiếng nho nhỏ và cả hai vùng ngã xuống giường.
Lâm Tiên Nhi run rẩy :
- Khoan... anh... anh muốn tôi sẽ... có cách để cho anh thỏa mãn mà... chúng mình dành cho ngày cưới.
Lâm Tiên Nhi đứng lên soi vào gương để chải đầu, mặt nàng ửng hồng, nàng nhẹ cắn môi, mắt nàng long lanh như nước, khuôn mặt của nàng bây giờ mới đúng cơn thịnh nhất của xuân thì.
"Tất cả ai cũng đều được cả chỉ trừ một mình hắn mà thôi".
Lâm Tiên Nhi khẽ nhếch môi cười, nụ cười của nàng thật dịu dàng nhưng cũng thật là tàn khốc.
Nàng thích hành hạ đàn ông, nàng cảm thấy đó là cách hưởng thụ đầy đủ nhất trên đời.
Ngay trong lúc đó bỗng có tiếng động cửa và có tiếng nói dập dồn :
- Mở cửa, mở cửa. Ta biết nàng ở đây rồi, ta đã thấy nàng rồi..
Tiểu Phi nhảy xuống giường quát lớn :
- Ai?
Câu nói của hắn chưa dứt thì cánh cửa đã bung ra.
Một gã thiếu niên xồng xộc lao vào.
Tuổi hắn còn khá nhỏ, con người của hắn cũng đĩnh ngộ dễ nhìn nhưng hắn mang vào cả hơi rượu xông lên hừng hực, hình như toàn thân hắn đều là rượu.
Hai mắt đỏ ngầu của hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Tiên Nhi, hắn không còn thấy một người thứ hai nào trong phòng này cả.

Hắn chỉ chỉ Lâm Tiên Nhi và cười khà khà :
- Tuy nàng làm bộ không nhìn thấy ta nhưng ta thì đã thấy nàng. Nàng có muốn trốn cũng không làm sao trốn được.
Vẻ mặt Lâm Tiên Nhi hết sức thản nhiên :
- Ngươi là ai mà ta không biết?
Gã thanh niên càng cười lớn :
- Nàng không nhận được ta à? Thật nàng không nhận được ta à? Hà hà... nàng quên thật rồi sao? Mới hôm kia đây mà đã quên thật thế à? Hừ, ta đã vì nàng mà gửi đi bao nhiêu phong thơ thế mà nàng... bây giờ nàng lại bảo không biết ta là ai?
Hắn vụt nhảy vào lại hai tay dang ra ôm chặt lấy Lâm Tiên Nhi, miệng hắn nói như la :
- Nhưng ta thì ta vẫn nhớ nàng, đến chết ta vẫn nhớ nàng.
Tuy nhiên Lâm Tiên Nhi đâu có để cho hắn ôm được, nàng nhích mình thật lẹ và kêu lên kinh ngạc :
- Tên này say rồi, hắn đã điên rồi.
Gã thiếu niên hét lên :
- Ta không có say, ta không có điên, ta tỉnh, ta vẫn còn nhớ kỹ lời nói của nàng, nàng bảo trao dùm nàng những phong thơ rồi...rồi nàng sẽ cùng ta...
Hắn vừa nói vừa càn tới nhưng Tiểu Phi đã chặn ngang trước mặt :
- Hãy cút đi thật mau.
Ga thanh niên khựng lại nhướng mắt :
- Ừ, ngươi là ai? Ngươi lấy tư cách gì bảo ta cút chứ? Cho ngươi biết nghe, nàng quên ngươi bất cứ lúc nào, y như nàng quên ta vậy.
Hắn ngửa mặt cười sằng sặc :
- Bất cứ ai mà nghĩ rằng nàng chung tình với mình thì cũng là đồ ngốc, đồ ngu. Ít nhất nàng cũng đã ngủ chung với một trăm thằng rồi đấy nhé.
Câu nói của hắn chưa dứt thì cánh tay của Tiểu Phi đã tung ra.
Bình!
Một tiếng dội nghe như rung rinh mặt đất, gã thanh niên bị bắn thẳng ra ngoài cửa, té ngửa, chỏng cẳng lên trời.
Tiểu Phi xạm mặt đứng nhìn hắn một lúc lâu, thây hắn không động đậy mới quay lại nhìn vào mặt Lâm Tiên Nhi.
Nàng vụt ôm mặt khóc rống và nói trong nức nở :
- Tôi đã làm gì chứ? Tôi đã làm sai quấy chuyện gì? Tại sao họ cứ

bu theo làm nhục tôi như thế này nè trời..
Tiểu Phi thở dài, hắn nhẹ ôm nàng vào lòng dịu giọng :
- Tôi còn sống đây, trước mặt tôi không ai dám đụng đến nàng.
Thật lâu, Lâm Tiên Nhi nép sát mặt vào ngực hắn nhưng nàng vẫn còn tức tưởi :
- May mà tôi còn có anh bên cạnh, chỉ cần anh hiểu rõ lòng tôi còn ngoài ra ai muốn hiểu sao cũng được.
Tiểu Phi nghiến răng :
- Từ đây về sau nếu có kẻ nào dám làm nhục nàng ta sẽ không dung mạng họ.
Lâm Tiên Nhi chớp mắt :
- Bất luận là ai cũng thế chứ?
Tiểu Phi chiếu ánh mắt dữ dằn :
- Bất luận người nào cũng thế.
Lâm Tiên Nhi áp sát vào ngực hắn, hai tay nàng y như hai con rắn quấn vào cổ hắn thật chắc.
Nhưng ánh mắt nàng vẫn nhìn về phía gã thiếu niên, chẳng những tia mắt không lộ một chút buồn mà lại còn rạng rỡ hơn bao giờ hết, nàng nhìn hắn như gợi ý, như hẹn hò.
Phía ngoài còn một kẻ đang nhìn nàng, kẻ ấy đang đứng gần chỗ gã thanh niên còn đang ngất lịm.
Kẻ ấy có một thân hình khá cao lớn nhưng lại rất ốm, hắn bận bộ áo màu vàng chí gối ngang lưng hắn xốc thanh trường kiếm.
Bên ngoài hành lang tuy không có bóng đèn nhưng nhờ ánh sáng từ sân lộ thiên rọi hắc vào nên ẩn ước thấy trên mặt kẻ ấy có ba vết sẹo, trong ba vết sẹo có một vết thật sâu, thật dài từ trán kéo xuống tận cằm làm cho nét mặt hắn như luôn có nụ cười tàn khốc, bất cứ ai nhìn vào cũng nổi da gà.
Nhưng đáng sợ hơn hết là đôi mắt hắn.
Tròng mắt hắn không trắng không đỏ mà lại xam xám màu tro, không thấy một cảm tình, đôi mắt hắn là đôi mắt cá chết.
Hắn nhìn Lâm Tiên Nhi một cách lạnh lùng, thật lâu, hắn nhẹ gật đầu và chầm chậm bước về phía gian phòng ở phía tây khách điếm.
Từ lúc có mặt hắn cho đến lúc hắn đi, Tiểu Phi không hề hay biết, hắn bận dang thụ hưởng trong cái áp mặt, trong cái uốn mình đê mê của người đẹp, hắn không thấy rằng sau lưng mình đang có cuộc hẹn hò.

Lại qua một lúc khá lâu, có người tới mang gã thanh niên đi, hai người này cũng vận áo vàng và thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn.
Trong tiếng khóc của Lâm Tiên Nhi nhẹ lần rồi dứt hẳn thì mọi việc bên ngoài đã êm xuôi.
Đêm đã về khuya.
Trong phòng, tiếng ngáy của Tiểu Phi đã nghe đều đều mà lại có phần nặng nhọc, sau bữa cơm tối với chén canh thật ngon của nàng là hắn ngủ một giấc đến sáng.
Khách điếm thật vắng thật im.
Chỉ nghe tiếng lá xào xạt lá ngô đồng ngoài ra không một tiếng động nào khác nữa.
Một lúc sau, cánh cửa mở hé ra.
Cánh cửa chỉ mở thật hẹp và một người lẻ khách ra ngoài.
Bóng người bước ra thật nhẹ và cũng thật nhẹ khép trái cánh cửa lại.
Bóng người nhỏ thó đi thật im, gần như rón rén nhưng khi cách phòng một khoảng bóng ấy lại bước thật nhanh về phía gian phòng phía tây khách điếm.
Gian phòng phía tây nơi cửa sổ còn hắc ánh đèn.
Bóng đèn hắt ra chiếu thẳng vào mặt bóng người khi nãy, chiếu lên đôi mắt đen láy của nàng, đôi mắt mê người.
Lâm Tiên Nhi.
Nàng đưa ngón tay gõ nhẹ lên cánh cửa.
Chỉ cần gõ nhẹ một tiếng thôi thì bên trong đã phát ra giọng trầm trầm :
- Cửa không có đóng.
Lâm Tiên Nhi đẩy nhẹ, cánh cửa hé ra, nàng vộ lách mình vào.
Người mặt sẹo đứng gần bên gã thanh niên hồi nãy đang ngồi trên ghế im lìm.
Hắn ngồi y như một pho tượng đá và khi bước đến gần, Lâm Tiên Nhi mới trông rõ mặt.
Mặt hắn hình như không phân biệt được tròng đen tròng trắng, đôi mắt chỉ có màu xanh ngệt.
Chỉ có ba vết sẹo trên mặt hắn là thấy được rõ ràng, có lẽ nhờ vào ánh chiếu ngời ngời đến phát ghê.
Chính Lâm Tiên Nhi cũng thấy rùng rợn trong xương sống nhưng ngoài miệng nàng vẫn nở nụ cười thật ngọt.

Càng gặp một con người đáng sợ chừng nào, nụ cười của nàng càng tươi tắn, càng khả ái chừng ấy, nàng biết đó là thứ võ khí duy nhất hiệu nghiệm đối với bất cứ hạng đàn ông nào và nàng đã đem nó ra xài không biết bao nhiêu bận, gần như không có bận nào mà nàng không thu kết quả mỹ mãn chỉ trừ có một lần với một người, người đó là Lý Tầm Hoan.
Nàng nhích thêm một bước và càng làm cho nụ cười thật tươi hơn :
- Chắc tiện thiếp đã được diện kiến Kinh tiên sinh?
Kinh Vô Mạng nhìn Lâm Tiên Nhi bằng đôi mắt lạnh lùng, hắn chỉ nhẹ gật đầu chứ không mở miệng.
Lâm Tiên Nhi lại tặng thêm cho dậm nét tươi cười :
- Đại danh của Tiên sinh, tiện thiếp được nghe đã lâu rồi.
Tia mắt của Kinh Vô Mạng vẫn lạnh như băng, hắn nhìn vị "đệ nhất mỹ nhân" như nhìn một con quái vật. Không, đúng hơn hắn nhìn đồ bỏ trong đời.
Vẫn không tỏ vẻ thất vọng, Lâm Tiên Nhi cứ giữ nét cười mê hoặc :
- Chẳng hay Kinh tiên sinh đến đây bao giờ? Hồi nãy.
Kinh Vô Mạng vụt ngắt lời :
- Trước mặt ta khi nói chuyện cô nên nhớ một điều.
Lâm Tiên Nhi nói bằng một giọng dịu hơn bao giờ hết :
- Chỉ cần Kinh tiên sinh nói ra lời nào tiện thiếp cũng nghi nhớ mãi.
Kinh Vô Mạng nói :
- Ta chỉ hỏi, cô chỉ trả lời chứ không có quyền hỏi lại, hiểu thế hay không?
Lâm Tiên Nhi cúi đầu :
- Vâng, tiện thiếp đã hiểu rồi ạ.
Kinh Vô Mạng nói :
- Và khi ta hỏi một câu, câu đó phải được trả lời cho được rõ ràng, cho đơn giản mà đầy đủ, ta không thích nghe chuyện lòng vòng vô ích, hiểu thế hay không?
Lâm Tiên Nhi vẫn giữ nụ cười duyên :
- Tiện thiếp đã hiểu rồi ạ!
Nàng cúi đầu, giọng nói của nàng thật dịu, thật bùi tai.
Đây là võ khí thứ hai nàng dùng để đối phó với đàn ông, nàng biết đàn ông hay thích những người đàn bà biết nghe lời, nàng cũng biết rằng khi một người đàn ông thích người đàn bà thì trong cái bất tri

bất giác nghĩa là họ không hề hay biết mà tự nhiên họ tuân theo người đàn bà râm rấp.
Và Kinh Vô Mạng bắt đầu hỏi :
- Cô là Lâm Tiên Nhi?
- Lâm Tiên Nhi đáp :
- Vâng ạ!
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Cô là người hẹn gặp chúng tôi ở đây?
Lâm Tiên Nhi đáp :
- Vâng ạ!
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Cô đã thay mặt chúng tôi để ước hẹn với Lý Tầm Hoan?
Lâm Tiên Nhi đáp :
- Vâng ạ!
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Tại sao cô lại làm thế?
Lâm Tiên Nhi đáp :
- Tôi biết Thượng Quan bang chủ đang tìm Lý Tầm Hoan vì Lý Tầm Hoan luôn cứ hay cản đường thiên hạ.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Cô muốn giúp chúng tôi?
Lâm Tiên Nhi đáp :
- Vâng ạ!
Tròng mắt của Kinh Vô Mạng chợt như nhỏ lại, hắn nhìn xói vào mặt của Lâm Tiên Nhi và giọng nói rít xé qua hai hàm răng :
- Tại sao cô lại muốn giúp chúng tôi?
Lâm Tiên Nhi đáp :
- Tại vì tiện thiếp căm hận Lý Tầm Hoan, tiện thiếp muốn hắn phải chết.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Tại sao cô nương không tự làm lấy?
Lâm Tiên Nhi thở ra :
- Tiện thiếp giết hắn không được, trước mặt hắn, tiện thiếp không dám nghĩ chứ đừng nói đến hành động bởi vì hắn có con mắt nhìn suốt lòng người và hắn có ngọn đao mà chỉ thoáng thấy là mạng người đã mất.
Kinh Vô Mạng hỏi :

- Hắn thật lợi hại như thế sao?
Lâm Tiên Nhi lại thở ra :
- Con người thật của hắn còn đáng sợ hơn là lời tiện thiếp nói, những người muốn giết chết hắn đều đã chết về ngọn đao của hắn trừ Thượng Quan bang chủ và Kinh tiên sinh ra, trên đời này tuyệt đối không một ai giết hắn được.
Nàng ngẩng đầu nhìn Kinh Vô Mạng bằng ánh mắt dịu dàng mà giọng nói của nàng cũng thật dịu dàng :
- Kiếm pháp của Kinh tiên sinh mặc dầu tiện thiếp chưa từng thấy nhưng tiện thiếp có thể tưởng tượng ra được.
Kinh Vô Mạng ngắt lời :
- Bằng vào cái gì mà cô tưởng tượng được?
Lâm Tiên Nhi đáp :
- Bằng vào cái trầm tĩnh không thể tưởng tượng được của Kinh tiên sinh, bằng vào vẻ lạnh lùng như sắt đá ấy, tuy triện thiếp không biết dùng kiếm nhưng vẫn biết nguyên tắc của các cao thủ trong khi giao đấu, sự biến hóa và mau chậm của kiếm pháp không quan trọng bằng sự trấn tĩnh tinh thần, người càng trầm tĩnh lạnh lùng bao nhiêu thì sự thắng càng nắm chắc.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Tại sao làm thế?
Lâm Tiên Nhi đáp :
- Bởi vì sự biến hóa của kiếm pháp hay chiêu thức căn bản không có gì khác biệt là bao, xuất thủ mau chậm cũng không xê xích bấy nhiêu trong những trường hợp mà những thứ ấy tương đồng thì vấn đề thắng bại chỉ còn là vấn đề trầm tĩnh, càng trầm tĩnh càng dễ dàng nhận ra sơ hở của đối phương, ai làm được việc đó là người ấy thắng.
Nàng nhìn Kinh Vô Mạng bằng con mắt cực kỳ ngưỡng mộ và tiếp lời :
- Những kiếm pháp danh gia hiện tại, tôi đã thấy nhiều nhưng nếu tranh luận về trầm tĩnh thì không một ai có thể hơn được Kinh tiên sinh.
Chuyện tâng bốc một con người không phải là khó, chỉ khó ở chỗ làm sao chuyện tâng bốc ấy đừng thấp quá mà cũng đừng cao quá đối với những người mình tâng bốc, điều quan trọng hơn hết là phải đánh đúng chỗ ngứa của đối phương.

Bản lĩnh tâng bốc của Lâm Tiên Nhi quả đã đạt đến chỗ tuyệt vời.
Và đó cũng chính là món vũ khí thứ ba mà nàng đem áp dụng với hạng đàn ông khó tính.
Nàng rất hiểu đàn ông khoái được người ta tâng bốc, nhất là người tâng bốc lại là người đẹp - muốn tâng bốc một con người, đàn bà là hạng có khả năng hơn hết.
Kinh Vô Mạng trên mặt cũng không lộ một vẻ gì, giọng hắn vẫn lạnh băng băng :
- Ngày hẹn của cô có phải là ngày mùng một tháng mười?
Lâm Tiên Nhi đáp :
- Vâng, bởi vì tiện thiếp định Thượng Quan bang chủ và Kinh tiên sinh ngày ấy nhất định sẽ tới.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Nhưng tại sao cô biết ngày ấy Lý Tầm Hoan cũng tới?
Lâm Tiên Nhi đáp :
- Tiện thiếp tin rằng hắn sẽ nhận được thơ mà chỉ cần nhận được là nhất định hắn sẽ tới ngay.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Làm sao cô lại tin chắc như thế?
Lâm Tiên Nhi cười :
- Hắn là một con người vốn không sợ chết bởi vì hắn có lẽ cũng biết hắn không thể sống lâu.
Nét cười trên mặt vụt tiêu ngang nhưng giọng nói của nàng càng dịu lại :
- Chính vì hắn không thể sống lâu nên lại càng đáng sợ, võ công của Kinh tiên sinh tuy cao hơn hắn nhưng khi giao đấu cũng nên cẩn thận, hắn là con người mà khi động thủ không bao giờ nghĩ đến sinh mạng của mình.
Ánh mắt của nàng nhộm đầy vẻ lo âu vì những chuyện sắp tới cho Kinh Vô Mạng, đó là món vũ khí thứ tư, nó cũn cực kỳ lợi hại vì một khi đã cảm thấy có người lo lắng cho mình tự nhiên sẽ vừa cảm kích lại vừa hân hoan, đàn ông nào cũng thế, nhất là thấy người lo lắng cho mình là người đẹp.
Một người đàn bà đẹp nếu có thể vận dụng bốn món vũ khí ấy cho thật thích hợp với tình huống thì trong một trăm người đàn ông ít nhất cũng có đến chín mươi chín người không làm sao thoát khỏi phải phục xuống cúi đầu vâng theo ý chỉ.

Chỉ tiếc là lần này Lâm Tiên Nhi gặp phải một đối phương ngoại lệ, nàng chẳng những gặp không phải là người đàn ông mà lại còn không phải là một con người.
Cũng may, vũ khí của nàng chưa hết, nàng vẫn còn món vũ khí thứ năm - món vũ khí sau cùng.
Món vũ khí sau cùng, món vũ khí hữu hiệu nhất mà cũng là món vũ khí "nguyên thủy" nhất của người phụ nữ.
Người đàn bà có lúc rất dễ chinh phục đàn ông bởi vì họ có món vũ khí độc đáo này.
Nhưng món vũ khí này có hiệu quả đối với Kinh Vô Mạng hay không?
Lâm Tiên Nhi hơi do dự.
Nếu không có gì để nắm chắc trong tay rằng sẽ thắng thì nhất định nàng không bao giờ dám dùng một cách phiêu lưu.
Ánh mắt của Kinh Vô Mạng như rãn ra, lần lần hình như đôi tròng sát khí chợt lờ mờ, hình như đối với mọi vật trên đời này, đôi mắt đó không có một chút gì hứng thú.
Lâm Tiên Nhi nhè nhẹ thở ra nhưng nàng vẫn không dám cho cái hơi thở ấy xì hơi. Đối với người đàn ông như thế này thật sự thì nàng không có gì để gọi là nắm chắc.
Kinh Vô Mạng nói chầm chậm :
- Những gì cô muốn nói chắc đã nói hết rồi phải không?
Lâm Tiên Nhi khép nép :
- Vâng.
Kinh Vô Mạng chầm chậm đứng lên, hắn đi bên bàn quay lưng về phía Lâm Tiên Nhi, hắn rót một chén trà cũng bằng dáng cách chậm rãi, hắn không ngó tới nàng. Lâm Tiên Nhi chỉ biết ngượng cười :
- Kinh tiên sinh nếu không có điều chi dạy bảo thì tiện thiếp xin cáo từ.
Kinh Vô Mạng không ngó ngàng gì tới nàng, hắn chầm chậm móc ra một hoàn thuốc bỏ vào miệng uống.
Vì quay mặt lại mà dù cho đối diện Lâm Tiên Nhi cũng không biết hắn định làm gì. Đợi một lúc khá lâu, Kinh Vô Mạng cũng vẫn không quay trở lại, nàng không có cách gì hơn nữa chỉ có nước tháo lui.
Nhưng nàng chưa bước ra tới cửa thì Kinh Vô Mạng vụt nói :

- Nghe nói cô thích "câu" đàn ông lắm phải không?
Lâm Tiên Nhi sửng sốt.
Kinh Vô Mạng nói tiếp bằng một giọng lạnh lùng :
- Trong khi mới bước vào phòng này thì cô đã chuẩn bị "câu" tôi, có phải thế không?
Lâm Tiên Nhi chớp chớp mắt và cúi thật thấp :
- Tôi rất thích người đàn ông giữ được bình tĩnh cao độ.
Kinh Vô Mạng vùng quay phắt lại :
- Thì tại làm sao tới bây giờ mà cô còn chưa chịu mở màn?
Lâm Tiên Nhi ngẩng mặt, gò má chợt ửng hồng vì hai mắt của Kinh Vô Mạng thu hẹp lại, thu nhỏ lại, đôi mắt hắn xoáy vào thân thể nàng.
Cái nhìn kỳ dị của Kinh Vô Mạng làm cho Lâm Tiên Nhi cảm tưởng như thân thể nàng bị trần truồng.
Nàng cúi đầu và giọng nàng thật thấp :
- Thiếp không dám vì thiếp thấy Kinh tiên sinh lòng như sắt đá.
Kinh Vô Mạng nói :
- Nhưng con người của ta không phải là sắt đá.
Lâm Tiên Nhi lại ngẩng mặt lên, nàng nhìn sững vào Kinh Vô Mạng, mắt nàng từ từ sáng hẳn lên.
Kinh Vô Mạng nói :
- Cô muốn "câu" tôi thì chỉ có một cách, một cách trực tiếp nhất.
Lâm Tiên Nhi lại ửng hồng da mặt :
- Thế sao anh không dạy tôi đi?
Kinh Vô Mạng chầm chậm bước lại phía nàng, hắn nói cũng thật chậm :
- Phương pháp đó cô còn phải cần đến tôi dạy nữa à?
Hắn nói thật chậm nhưng xuất thủ thật nhanh, câu nói chưa dứt thì Lâm Tiên Nhi đã bị một cái tát văng bổng lên giường.
Nàng nằm rên nho nhỏ, má nàng hình như đau lắm nhưng mắt nàng lại sáng lên một cách long lanh, cái long lanh của người đàn bà trong cơn đòi hỏi.
Kinh Vô Mạng chầm chậm bước lại bên giường, đôi mắt hắn gần như đứng tròng và đôi mắt của Lâm Tiên Nhi cũng như tóe lửa.
Lâm Tiên Nhi ra khỏi phòng thì trời sắp sáng rồi.
Đầu tóc Lâm Tiên Nhi có vẻ bù xù, dáng điệu nàng có hơi mệt mỏi, hình như chân nàng khó nhấc lên cao nhưng ánh mắt nàng lại vô

cùng thỏa mãn.
Ánh sương đã lợt dần, Lâm Tiên Nhi nhìn về phía trời đông, miệng nàng thì thầm :
- Hôm nay là ngày hai mươi lăm tháng mười mười một rồi, chỉ còn năm hôm nữa, năm hôm nữa thôi.
Môi nàng điểm nhẹ một nụ cười :
- Lý Tầm Hoan, ngươi còn nhiều nhất là sống thêm năm ngày nữa.
Lý Tầm Hoan đang cắm cúi cầm dao khắc trên khúc gỗ.
Cô gái áo hồng cứ ngồi một bên nhìn hắn và bỗng nhiên nàng hỏi :
- Thám hoa khắc cái chi vậy?
Mới hôm qua nàng gọi hắn bằng "ông" nhưng hôm nay thì nàng gọi bằng "Thám hoa" nhưng nhiều lúc nàng lại không muốn có sự cách biệt quá xa giữa nàng và hắn, nàng muốn biết một tiếng khác hơn nữa nhưng nàng chưa kiếm được hay là chưa dám cũng nên.
Vì thế, có nhiều lúc nói chuyện với hắn, nàng không gọi bằng gì cả, nàng chỉ nói trống không.
Phần hắn, hình như hắn không để ý đến vấn đề ấy, hắn không thấy sự thay đổi trong xưng hô của cô gái áo hồng, tự nhiên hắn không làm sao thấy được sự thay đổi bên trong.
Hắn nhìn cô gái và mỉm cười :
- Cô không thấy sao mà hỏi?
Nàng nói thật nhỏ :
- Tôi thấy hình như đang khắc một hình người nhưng không hiểu tại sao cứ gần xong rồi lại không tiếp tục mà lại lo khắc qua khúc cây khác? Tại làm sao không cho tôi xem được mặt mày coi có đẹp kinh khủng lắm không?
Lý Tầm Hoan không cười nữa, hắn cúi gập mình ho sặc sụa.
Hắn vì không bằng lòng cho bất cứ ai trông thấy mặt "nàng" nên mỗi bận gần xong một hình thì hắn ngừng lại, hắn ngưng ở hình đó và lại bắt đầu sang khắc khúc cây khác nữa.
Công chuyện của hắn vì thế không bao giờ hoàn thành và cũng không bao giờ ngưng lại.
Hắn vẫn có thể khắc hình một người khác vì hắn coi nghề điêu khắc đã chuyên nghiệp lắm rồi nhưng hắn không chịu, hay nói đúng hơn là tay hắn không chịu khắc bất cứ một người nào mà nó chỉ khắc một mình "nàng".
Có một điều chắc chắn rằng cho dù hắn khắc một người nào khác

thì hình dáng cũng chỉ giống "nàng" mà thôi.
Bởi vì hắn không làm sao quên được nàng, cho dù hắn có phút nào đó không lưu tâm nhưng trong tiềm thức của hắn, hình bóng của nàng cũng vẫn hoàn toàn đậm nét.
Bên ngoài cửa sổ bóng chiều đã xậm màu.
Cô gái áo hồng đứng dậy đốt đèn và nàng bỗng bật cười :
- Ngày hôm nay cho đến bây giờ vẫn chưa uống được một hớp rượu nào.
Lý Tầm Hoan nhếch môi không nói.
Cô gái áo hồng hỏi :
- Có cần uống bây giờ không?
Lý Tầm Hoan điềm đạm mỉm cười :
- Ngẫu nhiên mà tỉnh táo một ngày cũng chẳng hại gì?
Cô gái áo hồng háy háy mắt cười :
- Tôi thấy Thám hoa nên uống chút ít rượu thì tốt hơn, một ngày không uống rượu, tôi thấy tay của Thám hoa hơi rung rung.
Lý Tầm Hoan ánh mắt chừng như hơi tối lại, hắn chầm chậm đưa tay lên dưới ánh đèn, sắc thép ở ngọn đao lóng lánh.
"Chẳng lẽ tay mình đã rung thật rồi sao". Tâm tình của Lý Tầm Hoan bỗng như chìm xuống.
Hắn sợ ngày hôm ấy nếu không uống rượu thì tay hắn sẽ rung mà một khi tay hắn sẽ rung thì chẳng những không giết được Kinh Vô Mạng mà lại còn phải chết vào tay hắn.
Hắn chỉ nghĩ đến Kinh Vô Mạng chứ chưa nghĩ đến Thượng Quan Kim Hồng vì muốn nghĩ đến chủ thì phải làm xong với tớ. Một khi tay đã rung thì phi đao không còn chính xác. Phi đao khác hơn những món binh khí khác, nó không thể dùng đến người thứ hai, nhất là con người ấy chỉ cần hắn hở một cái nháy mắt thôi.
Hắn nắm cứng cán đao, mũi đao vẫn chớp nhoáng dưới ánh đèn.
Lý Tầm Hoan chợt cảm nghe thấy như tay mình nặng, quá nặng đến mức gần như không giơ nổi lên nữa.
Hắn chầm chậm buông thỏng tay nói trống không :
- Không biết bữa nay là đã mấy rồi?
Cô gái áo hồng đáp :
- Ba mươi tháng mười một rồi, ngày mai là mùng một.
Lý Tầm Hoan chầm chậm nhắm mắt, thật lâu hắn mới mở ra :
- Quách tiên sinh ở đâu rồi?

Cô gái áo hồng đáp :
- Ông ta nói ra ngoài thị trấn có việc chi đó không biết.
Nàng cười thật tươi và nói tiếp :
- Nếu Thám hoa muốn uống rượu thì chuyện gì phải chờ ông ấy? Chẳng lẽ tôi không thể là người bồi rượu được sao?
Lý Tầm Hoan gượng cười :
- Bây giờ cô bắt đầu uống rượu thì sợ rằng quá sớm đi chăng?
Cô gái áo hồng cười :
- Đã sớm muộn gì cũng phải uống thì uống sớm sớm một chút có phải hơn không?
Nàng cười hăng hắc như tiếng ngọc khua và quả tình nàng đã đi lấy rượu.
Lý Tầm Hoan cúi đầu nhìn ngọn phi đao của mình rồi thình lình hắn khắc thật nhanh.
Pho tượng ấy đã sắp hoàn thành, bây giờ lại hoàn thành tức khắc, pho tượng dáng sắc hãy còn trong tuổi thanh xuân.
Nhưng người thì sao? Người đã già hơn nhiều lắm rồi!

Xem tiếp hồi 11 Vạn bất đắc dĩ

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 11 Vạn bất đắc dĩ

Một con người sống trong sầu muộn, người ấy già một cách cấp kỷ.
Lý Tầm Hoan trăn trối nhìn pho tượng, tròng mắt hắn đứng y một chỗ.
Hắn nghĩ rằng từ đây trở đi hắn không còn gặp nàng.
Chợt có tiếng bên sau :
- Người thật đẹp, ai thế? Tình nhân ấy à?
Cô gái áo hồng đã trở lại, nàng bưng một cái mâm, nàng đứng sau lưng Lý Tầm Hoan và chăm chú nhìn pho tượng.
Lý Tầm Hoan cố dấu pho tượng vào trong ống tay áo :
- Tôi cũng không biết nàng là ai, cũng có thể là tiên nữ trên trời cũng nên.
Cô gái áo hồng háy háy mắt lắc đầu :
- Lừa tôi rồi đấy. Tiên nữ ở trên trời sống rất vui tươi nhưng nàng này thì lại rất u sầu.

Lý Tầm Hoan nói :
- Dưới mắt đất cũng có nhiều người vui sống thì ở trên trời lại không có Tiên nữ u sầu?
Cô gái áo hồng nói :
- Nhưng tôi biết Thám hoa sở dĩ không yêu sống là tại vì yêu nàng mà không đi đến được tình yêu, tôi đoán thế có phải không?
Lý Tầm Hoan biến sắc, tim hắn như trầm hẳn xuống.
Cô gái áo hồng cười :
- Thám hoa đừng có dấu tôi, nhìn vào sắc mặt của Thám hoa tôi biết ngay là sự phỏng đoán của tôi không sai một chút nào.
Lý Tầm Hoan cười gượng :
- Đó là chuyện cũ đã lâu rồi.
Cô gái áo hồng gặng hỏi :
- Chyện đã lâu rồi thế tại sao đến nay mà cũng vẫn không quên được hình bóng của nàng?
Lý Tầm Hoan trầm ngâm một lúc thật lâu :
- Chờ cho đến khi nào cô đến cái tuổi như tôi, tự nhiên cô sẽ hiểu tại sao, bây giờ tôi có giải thích cách nào cô cũng không làm sao hiểu được. Tôi chỉ có thể nói là cái con người mà cô muốn quên nhất thì lại cũng là con người mà cô không làm sao quên được.
Cô gái gật đầu chầm chậm như có phần nào thông cảm câu nói đầy mâu thuẫn ấy, nàng lầm thầm nhai đi nhai lại câu nói ấy như say thích thú đến nỗi nàng quên cả việc đặt chiếc mâm trên tay nàng xuống, qua một lúc thật lâu, nàng mới nhè nhẹ thở dài :
- Người ta nói Thám hoa là một con người lãnh đạm vô tình nhưng dưới con mắt của tôi thì hoàn toàn trái ngược.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Thế cô xem tôi là con người thế nào?
Cô gái nói :
- Tôi xem Thám hoa là một người đa cảm đa sầu, đúng là một kẻ đa tình, một kẻ có thể vì tình mà hy sinh tất cả. Người như Thám hoa một khi đã yêu ai thì người đó đã hoàn toàn rơi đúng vào vùng hạnh phúc.
Lý Tầm Hoan cười :
- Đó cũng có thể là lúc tôi chưa uống rượu, sau khi đã uống rồi, con người tôi trở thành chai đá.
Cô gái cũng cười :

- Như thế thì tôi lại càng mau uống rượu nữa vì chính tôi cũng muốn trở thành con người chai đá để tránh được sầu khổ trong lòng.
Tuổi càng trẻ chừng nào thì uống rượu lại càng nhanh, bởi vì uống rượu cũng cần nhiều dũng khí.
Con người càng có nhiều dũng khí thì uống rượu càng mau say.
Da mặt cô gái đã bắt đầu ửng đỏ, nàng vụt nhìn sững vào mặt Lý Tầm Hoan :
- Tôi biết Thám hoa tên là Lý Tầm Hoan nhưng Thám hoa có biết tôi tên gọi là gì không nhỉ?
Lý Tầm Hoan nói :
- Cô không nói thì làm sao tôi biết được.
Cô gái nói :
- Thám hoa không hỏi thì làm sao tôi nói.
Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn và nói tiếp bằng một giọng chậm rãi :
- Chẳng những Thám hoa không hỏi tên tôi mà cũng không hỏi tôi là người thế nào trong cái nhà này? Tại sao tôi ở đây có một mình? Tại là sao Thám hoa không hỏi gì hết như thế? Có phải Thám hoa nhận rằng Thám hoa là con người sắp chết nên không cần phải biết gì thêm?
Lý Tầm Hoan cười :
- Cô đã say rồi. Những cô gái nhỏ tuổi khi uống rượu thì tốt hơn hết là đi ngủ sớm.
Cô gái nói :
- Thám hoa không muốn nghe nữa phải không? Nhưng tôi thì thì tôi cứ phải nói, phải nói cho Thám hoa biết. Tôi là đứa con gái không cha cũng không có mẹ, vì thế nên tôi cũng không biết tên họ là gì. Năm năm về trước, tiểu thư mua tôi về đây, vì thế nên tôi cũng là họ Lâm, tiểu thư lại thích gọi tôi là "Linh Linh", như vậy hiển nhiên tôi đã có tên là Lâm Linh Linh.
Nàng cười hăng hắc và nói tiếp :
- Lâm Linh Linh, Thám hoa nói cái tên ấy nghe có được không nào? Linh Linh là cái lục lạc để cho người ta lắc, khi người ta lắc thì tôi khua leng keng nhưng nếu người ta không lắc thì tự nhiên tôi im tiếng.
Lý Tầm Hoan thở ra.
Trong tiếng nói như không của cô gái áo hồng, hắn nghe thấy nỗi

niềm cay đắng.
Cuộc đời của nàng cũng đã trải qua nhiều cay đắng.
Mà với cái tuổi như thế, cái tuổi ngây thơ như thế nó cao gấp ngàn lần đối với kẻ đã thành niên.
Trong lòng nàng chứa ẩn một chuỗi sầu chứ không phải như cái tươi vui cởi mở có tính cách khỏa lấp ở bên ngoài mà người ta đã thấy.
Hắn chợt nghe tiếng than thở trong lòng hắn :
"Tại sao trong đời mình gặp toàn những kẻ bất hạnh như thế này?".
Nhưng tiếng nói vui cười của Linh Linh lại vang lên :
- Thám hoa có biết tại sao tôi cứ phải ở đây một mình như thế này không? Nói cho Thám hoa biết cũng chẳng có gì đáng gọi là can hệ, tiểu thư bảo tôi ở lại đây, ở lại để giữ Thám hoa đây. Tiểu thư còn căn dặn mỗi ngày còn phải tìm cách cho Thám hoa uống rượu cốt làm sao cho Thám hoa phải bị run, nàng nói chỉ cần khi Thám hoa bắt đầu run thì nhất định Thám hoa không làm sao sống được nữa.
Nàng chấm dứt câu nói bằng cách nhìn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan, hình như nàng chờ hắn lộ cơn thịnh nộ giận dữ.
Thế nhưng Lý Tầm Hoan vẫn điềm đạm mỉm cười :
- Mười năm trước đây cũng có người nói rằng tôi sắp chết thế nhưng tôi cũng vẫn còn sống đến bây giờ, cô có thấy như thế là lạ không?
Linh Linh tròn xoe đôi mắt :
- Tôi nói cho Thám hoa biết rồi, tôi hiện đang rắp tâm làm hại Thám hoa, cớ sao Thám hoa lại không mắng vào mặt tôi chứ?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tại làm sao mắng cô? Cô bất quá chỉ là "lục lạc" nhỏ mà thôi.
Hắn thở dài và nói tiếp :
- Mỗi một con người sống trên đời này đều không khỏi ít nhất một lần làm cái lục lạc cho người khác. Cô là cái lục lạc của người khác, tôi lại lẽ nào không giống cô? Còn cái người nắm cái lục lạc mà rung biết đâu lại chẳng bị người khác giật dây?
Linh Linh cứ nhìn sững Lý Tầm Hoan, nhìn sững hắn như thế thật lâu rồi nàng chợt thở dài.
Nàng nói bằng một giọng nữa buồn buồn nửa kinh ngạc :
- Tới bây giờ tôi mới thật nhận ra rằng Thám hoa là một con người

đúng với cái nghĩa người, tôi không hiểu tại sao tiểu thư lại muốn hại Thám hoa.
Lý Tầm Hoan lại điềm đạm mỉm cười :
- Người luôn luôn muốn cho người ta phải chết, nhất định sớm muộn gì người ấy lại chết trước hơn ai hết.
Linh Linh nói :
- Nhưng có một số người chết đi thì mình cảm thấy rất là đáng tiếc, trái lại có những người chết đi mình lại không thể cầm được nước mắt!
Nàng cúi đầu thật thấp và nói tiếp bằng một giọng buồn buồn :
- Nếu Thám hoa chết đi không chừng tôi cũng phải rơi nước mắt.
Lý Tầm Hoan cười :
- Bởi vì chúng ta đã là bằng hữu, ít nhất chúng ta đã quen với nhau được mấy hôm rồi.
Linh Linh lắc đầu :
- Cũng không hẳn là như thế, tôi biết cái vị Quách tiên sinh tương đối lâu hơn biết Thám hoa, như thế nếu ông ấy chết đi thì chưa chắc tôi đã rơi nước mắt.
Nàng vụt cười và nói tiếp :
- Bởi vì nếu tôi có chết, ông ấy cũng không hề rơi nước mắt.
Lý Tầm Hoan nói :
- Cô cho rằng ông ấy là con người lòng dạ sắt đá lắm à?
Linh Linh nhếch môi :
- Có thể nói ông ấy là một con người không có lòng dạ mới đúng.
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Nếu quả thật cô nghĩ như thế thì cô đã quá lầm. Có nhiều người ngoài mặt rất lạnh lùng, gần như không có một tí gì tình cảm nhưng trong lòng họ lại có rất nhiều nhiệt huyết, họ là những con người chuyên sống với nội tâm, họ không để ra ngoài mặt nhưng trong lòng họ chan chứa tình cảm, có thể nói còn sâu đậm hơn những người làm ra vẻ tha thiết bên ngoài, càng là người bằng hữu nhiều nghĩa khí, càng lại khó nhận được cảm tình bộc lộ của họ, mỗi khi cô nhận được một cách cụ thể thì sợ rằng đã quá muộn rồi.
Hình như trong lòng hắn có một cảm xúc bất bình thường cho nên hắn nói luôn một hơi khá nhiều, cái mà từ trước đến giờ hắn rất ít có và chính vì sự cảm xúc tột cùng đó mà hắn không hay rằng Quách Tung Dương đã đứng sau lưng hắn thật lâu.

Quả đúng như nhận xét của Linh Linh, Lý Tầm Hoan là con người quá nhiều tình cảm, con người rất dễ xúc động tuy rằng ngoài mặt hắn có lúc như lạnh lùng nhưng đó chẳng qua là con người hắn quá trấn tĩnh chứ thật sự thì trong lòng hắn luôn sống với những diễn biến của sự thật xung quanh.
Chính Quách Tung Dương cũng thế, hắn cũng đúng là mẫu người mà Lý Tầm Hoan vừa nhận xét với Linh Linh, hắn không phải là con người sống với nội tâm, hắn không phải là cái hạng có vẻ nông nổi bên ngoài.
Ngày trong lúc này, ngay trong lúc hắn đứng ngoài cửa, sau lưng Lý Tầm Hoan chính là lúc hắn sống với nội tâm của hắn.
Hắn đang vô cùng xúc động nhưng ngoài mặt hắn vẫn lạnh như băng.
Mặt hắn không lộ một chút cảm tình.
Buổi sáng sớm.
Ngày mùng một tháng mười.
Ánh nắng ban mai đã xuyên vào cửa sổ, ánh nắng thật rực rỡ.
Lý Tầm Hoan dậy rất sớm, hình như suốt đêm hắn không hề nhắm mắt.
Trời chư sáng hắn đã dùng nước lạnh để rửa mặt rồi, hắn rửa mặt và chải đầu suôn sẻ.
Hắn thay bộ quần áo mới mua ở thị trấn ngày hôm trước.
Hắn có một vóc hình vừa phải, không mập và cũng không ốm quá, cho nên tuy y phục mua ở chợ, tuy y phục may sẵn nhưng vẫn vừa vặn với vóc người.
Đứng đối diện với ánh dương quang ngoài cửa sổ, tinh thần hắn nghe sảng khoái hơn bao giờ hết.
Một con người thân hình sạch sẽ, tinh thần sảng khoái, Lý Tầm Hoan nhất định làm cho mình thật sạch và tinh thần hết sức thong dong.
Bởi vì bữa nay là một ngày đặc biệt.
Đến chiều tối hôm nay không chừng hắn không còn sống trên cõi đời này nữa.
Nhưng khi sống, hắn vốn luôn sạch sẽ thì nếu có chết, hắn cũng phải chết cho sạch sẽ.
Cuộc chiến hôm nay, phần thắng sẽ về hắn nhiều lắm, cơ hội sống đối với hắn thật là ít ỏi nhưng chỉ cần có một chút xíu hy vọng là

nhất định không bao giờ buông bỏ.
Lý Tầm Hoan từ trước đến giờ vốn không hề sợ chết, hắn chỉ sợ chết dưới một tay không sạch.
Dương quang rực rỡ, cành lá cây phong như nhuộm cả màu hồng.
Một con người có thể sống được quả không phải là chuyện vô ích hoàn toàn.
Hắn dùng chiếc khăn còn mới buộc lấy tóc, hắn sửa soạn cạo mặt cạo râu.
Thình lình có tiếng :
- Đầu tóc của Thám hoa còn rối lắm, làm sao có thể để vậy mà đi hội diện với người đẹp? Để tôi chải cho nhé!
Không biết từ bao giờ, Linh Linh đứng sững nơi cửa, đôi mắt nàng mộng đỏ hình như nàng thức suốt đêm để khóc.
Lý Tầm Hoan mỉm cười khẽ gật đầu, hắn ngồi trên chiếc ghế lót bên cửa sổ.
Ánh dương quang chiếu hắt vào mặt hắn, hắn cảm thấy hơi chói, hắn nhắm nghiền đôi mắt.
Và tiếp liền theo là hắn nhớ lại chuyện của hơn mười năm về trước.
Năm đó, cũng có một ngày khí trời giông giống như thế này, khí trời cũng mát mẻ, cũng trong sáng như hôm nay, bên ngoài cửa sổ cũng có ánh dương quang rực rỡ, hắn cũng ngồi trên chiếc ghế dựa bên cửa sổ và cũng có người gỡ đầu dùm cho hắn.
Cho đến bây giờ, hình như hắn vẫn còn cảm thấy đôi tay dìu dịu, ấm áp đặt lên đầu hắn, hình như mũi hắn cũng vẫn còn nghe hơi hương trong mình của "người ấy" tỏa ra.
Ngày hôm đó, chính hắn cũng chuẩn bị cho một chuyến đi xa, vì lẽ đó "nàng" chải đầu cho hắn và hình như tay nàng cố làm cho thật chậm.
"Nàng" chải tóc thật chậm, hình như nàng muốn lưu hắn lại, hình như nàng cố kéo dài thì giờ bên hắn.
Cho đến cái lược cuối cùng thì nước mắt của nàng rơi lả tả, rơi trên đầu hắn, rơi vào cổ, lên mặt hắn.
Chính trong chuyến đi xa ấy trở về, hắn gặp phải cường địch phục kích, cho đến lúc hắn hoàn toàn kiệt sức thì có cứu tinh, kẻ cứu hắn khỏi chết ấy là Long Tiêu Vân.
Và cũng bắt đầu từ đó, Long Tiêu Vân trở thành người anh nuôi, người bạn tâm giao của hắn.

Hắn nhớ rất rõ tình của Long Tiêu Vân, hắn nhớ rất rõ ân cứu tử của Long Tiêu Vân, hắn nhớ đến mức mà có lẽ khi chết đi hắn vẫn không quên.
Có một điều thật lạ là hắn chỉ nhớ đến những điều tốt của người còn cái xấu thì gần như hắn không bao giờ nhớ đến nhưng hắn có chú ý đến việc ấy đâu mà nhớ?
Hắn chỉ nhớ Long Tiêu Vân cứu hắn một lần, còn cái việc mà Long Tiêu Vân hủy cả cuộc đời của hắn thì không bao giờ nhớ được.
Lý Tầm Hoan nhắm mắt, hình như hắn nghe từng chiếc lược đi qua.
Và bỗng hắn mỉm cười :
- Ngày đó, sau khi tôi đi rồi vẫn còn trở lại, còn ngày nay sau khi đi rồi có còn ngày trở lại nữa không? Phải chi ngày hôm đó tôi đi đừng có sống trở về thì có lẽ hay hơn.
Hắn từ từ mở mắt, hắn không muốn cho tâm tư mình nhớ nghĩ và hắn bỗng giật mình.
Hắn cũng cảm thấy bàn tay chải tóc hôm nay cũng hình như rất chậm, bàn tay này cũng dịu dàng ấm áp.
Lý Tầm Hoan không dằn được, hắn quay mặt ngẩng lên, vừa bắt gặp hai giọt nước mắt long lanh như hai hạt ngọc từ khóe mắt của Linh Linh nhỏ xuống.
Hai giọt nước mắt rơi xuống mặt Lý Tầm Hoan, hai giọt vừa rơi thì hai giọt kế tiếp, rồi như chuỗi dài liên tục.
Hắn bất giác thở dài.
Cũng những giọt nước mắt ấm áp, cũng với bàn tay mềm mại năm nào.
Lý Tầm Hoan như mơ hồ, như hoàn toàn sống lại khoảng mười mấy năm về trước, hắn đưa nhẹ nắm lấy bàn tay nàng và hỏi trong hơi thở :
- Cô lại khóc rồi à?
Linh Linh đỏ mặt cúi đầu, răng nàng cắn chặt vành môi :
- Tôi biết Thám hoa ước hẹn với người đúng vào ngày này, vì thế nên Thám hoa chuẩn bị y trang tinh khiết, có phải thế không?
Lý Tầm Hoan không nói.
Nhất thời hắn sống trọn vẹn lại khung cảnh cảu mười mấy năm về trước nhưng rồi hắn nhận ra bàn tay này tuy cũng dịu dàng, nước mắt này cũng nóng hôi hổi nhưng người bây giờ không phải người

xưa.
Linh Linh nói tiếp bằng một giọng rầu rầu :
- Thám hoa cần đi gặp giai nhân của Thám hoa, tự nhiên lòng tôi bỗng nhiên khổ sở vô cùng.
Lý Tầm Hoan chầm chậm buông tay nàng ra, hắn cố gắng nở nụ cười khô héo :
- Cô hãy còn bé quá, cái khổ sở mà ý vị chân chính của nó chắc cô chưa nhận rõ lắm đâu.
Linh Linh nói :
- Về trước có lẽ tôi không nhận biết nhưng hôm nay thì đã biết rồi, tối hôm qua có thể là chưa biết nhưng hồi hôm nay thì đã biết một cách tận tường, biết đến mức mà chính tôi cũng không ngờ được.
Lý Tầm Hoan cười :
- Chỉ trong một đêm mà cô đã lớn nhanh như thế lận sao?
Linh Linh nói :
- Tự nhiên, có người chỉ qua một đêm đầu xanh bạc trắng, chuyện xưa ấy Thám hoa có nghe không nhỉ.
Lý Tầm Hoan nói :
- Người ấy vì vấn đế sống chết của chính mình nên đâm ra ưu lự, còn cô, cô thì bởi một lẽ gì?
Linh Linh cúi đầu thật thấp :
- Tôi thì... tôi vì... tôi chỉ vì Thám hoa, tôi không biết được cuộc hội ngộ ngày nay rồi Thám hoa có trở về không!
Trầm ngâm một lúc khá lâu, Lý Tầm Hoan lại thở dài :
- Cô có biết người mà tôi ước hẹn ngày hôm nay là ai thế?
Linh Linh chầm chậm buộc tóc lại cho Lý Tầm Hoan, nàng buộc xong rồi mới trả lời :
- Tôi biết một khi mà Thám hoa nhất định phải đi thì không một ai có thể lưu lại được.
Lý Tầm Hoan nhìn nàng dịu giọng :
- Sau này khi lớn lên cô sẽ biết, có nhiều việc mà cô có muốn không làm cũng không thể được, nghĩa là có những chuyện đưa đến và chính mình không có con đường thứ hai để chọn.
Linh Linh nói :
- Nếu tôi là người trong tượng mà Thám hoa đã khắc hồi tối hôm qua có thể vì tôi mà ở lại?
Lý Tầm Hoan lại lặng thinh.

Thật lâu, vẻ mặt của hắn càng lọ đầy thống khổ :
- Tôi đã không vì "nàng" mà lưu lại... từ trước đến nay tôi không đã vì "nàng" mà làm một chuyện gì.
Hắn vụt đứng lên và đưa mắt lơ đãng nhìn ra cửa sổ :
- Thời gian đã sắp đến nơi rồi, tôi phải đi thôi.
Hắn nói chưa dứt câu thì Quách Tung Dương từ ngoài xồng xộc chạy vào kêu lớn :
- Tôi vừa mới về đến nơi thì huynh đã vội đi à?
Lý Tầm Hoan cười :
- Thì ra Quách huynh cả đêm đi vào thị trấn để cùng người đối ẩm, thế mà không bảo qua tôi một tiếng đấy nhé.
Quách Tung Dương cười lớn :
- Có lúc chỉ cần hai người đối ẩm mới tuyệt, còn nếu có thêm ngươi thứ ba thì.
Hắn cười hì hì, hai chân hắn bước có phần xiêu vẹo, tay cầm bầu rượu của hắn lắc lia, hắn bước lại vỗ vai Lý Tầm Hoan và giọng hắn thấp xuống :
- Khi tâm tình của tôi không được sảng khoái thì tôi cần đi làm cái chuyện gì, chắc Lý huynh đã biết rồi.
Lý Tầm Hoan cũng bật cười :
- À, thì ra.
Hắn chưa nói dứt câu thì bàn tay của Quách Tung Dương đã như cái máy điểm nhanh vào bảy đại huyệt trên mình hắn.
Lý Tầm Hoan té xuống đất, toàn thân như không còn gân cốt.
Linh Linh hoảng hốt, nàng lật đật chạy lại đỡ hắn và hớt hải kêu lên :
- Ông. ông làm gì thế?
Chỉ trong khoảng khắc, vẻ say rượu trên mặt Quách Tung Dương hoàn toàn biến mất, hắn trở lại y cái bộ mặt lạnh băng băng cố hữu :
- Ta biết hắn không bao giờ nhường cái chuyện đó lại cho ta và cũng không bao giờ chịu để ta cùng đi với hắn cũng như ta vừa mới nói, có khi chỉ cần hai người đối ẩm nếu thêm một người thứ ba thì cuộc "rượu" trở thành vô hứng thú.
Sửng sốt hồi lâu, Linh Linh rơi nước mắt :
- Hắn nói thật đúng... thì ra ông là con người rất tốt.
Quách Tung Dương lạnh lùng :

- Bất luận ta sống hay chết cũng không muốn thấy ai vì ta mà rơi nước mắt, nhất là thấy nước mắt của đàn bà, ta đã đã buồn nôn, nước mắt của cô hãy dành để cho người khác.
Hắn quay mình bỏ đi một nước, hắn đi mà không hề quay đầu nhìn lại.
Tuy không thể động đậy được, tuy không thể nói năng gì nhưng Lý Tầm Hoan vẫn hướng đôi mắt theo Quách Tung Dương.
Trong khóe mắt hắn hình như nước mắt sắp trào ra.
Và qua một lúc thật lâu, Linh Linh mới lau nước mắt thì thào :
- Trong khiếp đời nếu có được một người bạn xem nhẹ vấn đề sinh tử thì có lẽ hơn bất cứ có được một trân bảo nào dầu quí giá đến đâu.
Nàng cúi xuống nhìn vào mặt Lý Tầm Hoanột lúc thật lâu nữa là nói tiếp :
- Tự nhiên, Thám hoa cũng có hành động đẹp với hắn nên hắn mới đáp lại bằng cách đẹp như thế... có lẽ thế nên hắn mới vui lòng làm một chuyện mà không ai làm được.
Hai mắt Lý Tầm Hoan nhắm nghiền. Trong lòng hắn không biết bao nhiêu nỗi niềm mà cho dầu có nói thành lời cũng không sao hết được, bây giờ hắn mới hoàn toàn cảm nhận rằng tình cảm giữa con người với con người thật nhiều lúc không làm sao giải thích.
Thật sự thì Lý Tầm Hoan cũng đã có vì người mà làm khá nhiều việc đáng làm, những kẻ ấy, có người đã bỏ hắn, có người đã quên hắn, thậm chí có người lại dùng hắn làm con vật hy sinh để tạo nên sự nghiệp cho mình.
Nhưng hắn chưa làm gì cho Quách Tung Dương, hắn chưa vì họ Quách mà làm nên một chuyện vì lợi ích, thế mà Quách Tung Dương đã không tiếc vì hắn mà hy sinh.
Đó mới là chân chính đáng gọi là “bằng hữu”.
Một thứ bằng hữu mà tình cảm không thể mua được bằng tiền cũng không thể đem đổi chác vì trên đời này còn có thứ bằng hữu như thế nên sự quang huy của nhân mới trường tồn.
Trong gian nhà không khí vụt như đọng lại thành một khối.
Linh Linh đã gài cửa lại, nàng cũng gài luôn cửa sổ, im lặng ngồi sát bên Lý Tầm Hoan.
Nàng nhìn hắn bằng tia mắt rất dịu dàng, cái nhìn của nàng thay trhế cho bất cứ một lời an ủi nào hay nhất trên gian.

Bây giờ đã mấy giờ rồi?
Quách Tung Dương có phải đã bắt đầu giao đấu với Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mạng?
Phải chăng họ bắt đầu đi vào con đường sinh tử?
Phải chăng trận ác đấu đã diễn ea mà phần thắng không biết về ai?
Hay là trận đấu vừa mở màn là đi vào kết quả?
Sự sinh tử của họ trong hơi thở nhẹ. Lý Tầm Hoan im lặng cho tư tưởng hướng về các nơi đấu nhưng hắn không dám cho dòng suy nghĩ đi xa hơn nữa.
Chuyện sống chết của Quách Tung Dương chỉ trong đường tơ kẽ tóc, thế mà hắn nằm yên một chỗ nơi đây, không thể làm bất cứ một chuyện gì.
Tâm tình của Lý Tầm Hoan cơ hồ nức xé khi hắn nghĩ đến chuyện thê thảm có thể đưa tới Quách Tung Dương.
Cộc... cộc... cộc!
Ngay trong lúc tâm tư vằng vặc, chợt nghe từ dưới bậc thang có tiếng bước chân.
Tiếng bước chân thật nhẹ, thật chậm nhưng nghe qua Lý Tầm Hoan nhận ngay ra là có hai người cũng lên một lượt.
Cả hai người ấy võ công không phải tầm thường.
Tiếp theo là tiếng gõ cửa.
Cộc... cộc... cộc...
Linh Linh nhổm người lên.
Ai đến đây vào lúc bây giờ?
Phải chăng Quách Tung Dương đã bị hại và hung thủ đang tìm đến Lý Tầm Hoan?
Mặt Linh Linh rịn mồ hồi, nàng ngó quanh ngó quẩn và vtụ cúi xuống ôm Lý Tầm Hoan.
Cộc... cộc... cộc!
Tiếng gõ cửa lần này gấp hơn lần trước.
Linh Linh cắn môi nhưng cuối cùng nàng vẫn phải lên tiếng :
- Có đây, làm gì gấp thế? Đợi một chút cho người ta mặc y phục tử tế đã chứ.
Một mặt nói, một mặt nàng dùng chân mở cánh cửa tủ để quần áo đặt Lý Tầm Hoan vào đó rồi lấy mớ quần áo phủ lên.
Tuy từ trước đến nay không hề có chuyện trốn một cách thảm hại như thế nhưng bây giờ Lý Tầm Hoan có muốn tung ra cũng không

được vì toàn thân huyệt đạo đã bị bế, hắn đành nhắm mắt để cho Linh Linh tự do sắp xếp.
Đóng cửa tủ lại xong, Linh Linh soi kiếng sửa sang lại quần áo tóc tay, nàng không quên lau khô những giọt mồ hôi tươm trên trán.
Nàng chầm chậm đi ra và miệng cố tạo giọng nhừa nhựa như ngáy ngủ :
- Dễ dầu gì được một bữa rảnh rang, thế mà y như quỷ ám, cứ vừa chợp mắt đã có người réo lên. Hứ, thật kiếp trước tôi mắc nợ gì mà trả hoài không hét.
Lý Tầm Hoan nằm nghe nàng nói và lần lần thanh âm theo ra phía ngoài xa và cuối cùng là tiếng mở cửa.
Kẻ đến kêu cửa không phải là Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mạng.
Chắc chắn không phải họ vì không nghe tiếng động nào.
Thật lâu mới nghe tiếng Linh Linh :
- Nhị vì tìm ai, chắc là nhị vị đã lầm nhà?
Vẫn không có tiếng trả lời.
Ầm!
Hình như Linh Linh bị họ xô bật vào khung cửa và sau đó là nghe tiếng bước chân.
Tiếng bước chân của hai người mà Lý Tầm Hoan vừa nghe lên thang lầu lúc nãy.

Xem tiếp hồi 12 Dở khóc dở cười

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 12 Dở khóc dở cười

Trong tủ quần áo vừa tối vừa bực hơi, giá như toàn đồ không sạch thì có lẽ không tài nào chịu nổi nhưng nhờ đó là tủ áo đàn bà.
Kể cũng hay, đàn bà cũng có chỗ hay, dù gì quần áo của họ cũng có phần dễ thở.
Và giá mà người khác thì cho dầu có mùi thơm đó cũng không làm sao chịu nổi vì không khí trong tủ quá ít nhưng đối với Lý Tầm Hoan thì khác, hắn có thừa sức chịu đựng.
Kẻ đến hình như có vẻ ngạc nhiên, họ nhất định không có ý lành bởi vì nếu là người tốt thì không khi nào họ có thái độ lỗ mãng như thế ấy.

Bây giờ Lý Tầm Hoan cảm thấy bình tĩnh hơn bao giờ hết.
Gặp phải chuyện mà không còn cách nào khác được thì luôn luôn họ có cách duy nhất là giữ cho mình thật hết sức bình tĩnh bởi vì kinh nghiệm cho hắn biết rằng cho dầu có hoảng hốt cho đến phát điên cũng không giả quyết được gì, ngược lại nếu có thể giữ được bình tĩnh thì vấn đề lại có khi đổi khác, có khi lại xoay được tình thế một cách bất ngờ.
Nhưng nói thì nghe dễ như thế, nếu không có chuyện xảy ra thì có thể ai cũng nói được cả nhưng đến khi đụng chuyện, đụng phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng của chính mình thì trong một trăm người chưa chắc có được một làm cho tinh thần ổn định.
Bây giờ thì Linh Linh lên tiếng, giọng nàng có vẻ cự nự :
- Các ngươi làm gì thế? Bộ muốn cướp của nhà này sao chứ?
Thiếu chút nữa Lý Tầm Hoan đã bật cười thành tiếng.
Hắn nhớ hôm hắn mới đến, Linh Linh cũng với cái giọng đó, cũng bảo hắn là cường đạo, thật cô bé này bản lãnh thì không có mà chỉ chuyện học cái lối "làm bộ, giả đò" thì y hệt Lâm Tiên Nhi.
Nhưng hai kẻ đến thì hình như không thèm nghe lời cô bé, họ đi vòng còng trong phòng và hình như họ cố tìm dấu vết và cuối cùng đi về phía Linh Linh.
Linh Linh cũng bước về phía họ và nói lớn :
- Đây là khuê phòng của tiểu thư tôi, các người không phải muốn xục xạo tự do là được đâu nhé.
Tự nhiên đến bây giờ thì kẻ mới đến phải mở lời.
Chính Lý Tầm Hoan cũng ước mong như thế.
Chỉ vì có tiếng họ thì hắn mới có thể đoán được người.
- Chính chúng ta đến tìm tiểu thư của ngươi đây.
À, tiếng của đàn bà.
Giọng nói thật dịu, thật dễ nghe và hình như trong lúc nói người ấy có cười.
Lý Tầm Hoan có vẻ như ngoài ý nghĩ của mình, hắn không ngờ những kẻ mới đến, những kẻ mà hắn định họ sẽ hành hung ấy lại là đàn bà.
Thảo nào lúc mở cửa Linh Linh lặng thinh một lúc khá lâu, có lẽ nàng cũng đã cảm thấy ngoài ý nghĩ.
Linh Linh hỏi lại :
- Các ngươi đến tìm tiểu thư tôi à? Các ngươi có quen với tiểu thư

tôi sao?
Người đàn bà nói :
- Tự nhiên là quen chứ sao không? Chẳng những quen mà còn là bằng hữu nữa kia.
Linh Linh cười :
- Như vậy mà nhị vị không chịu nói sớm, báo hại tôi tưởng đâu là ăn cướp.
Người đàn bà cũng cười :
- Bộ dáng bọn này giống ăn cướp lắm à?
Linh Linh nói :
- Như vậy thì nhị vị không biết rồi, ăn cướp bây giờ không phải như hồi xưa nữa đâu, hồi đó hễ nói đến cướp thì người ta hình dung ngay một tên đàn ông hung hãn, râu ria lồng ngực gân cốt đầy mình, còn bây giờ thì khác xa rồi, ăn cướp bây giờ có thể là thư sinh, có thể là con người ấy có tướng mạo phong lưu công tử, không ai thấy họ có dáng gì là ăn cướp cả, có thế mới lầm cho chứ.
Đúng là cô bé tinh ranh, cô ta mắng người mà không ai bắt bẻ được.
Người đàn bà nãy giờ chưa trả lời thì người đàn bà thứ hai lên tiếng :
- Tiểu thư của cô đi đâu, xin mời cho diện kiến.
Người này giọng nói rất thấp, giọng nói hình như hơi khan, nói rất khó nghe nhưng Lý Tầm Hoan chợt cảm nhận như là giọng nói có hơi quen, hắn tức mình không nghĩ được người đó là ai.
Linh Linh lại cười :
- Nhị vị đến đây thật không may, tiểu thư tôi có việc đi khỏi mấy hôm nay, trong nhà này bây giờ chỉ có mỗi một mình tôi, vậy nhị vị có gì dặn bảo cho biết để về nói lại.
Người đàn bà nói :
- Bao giờ tiểu thư cô mới về?
Linh Linh nói :
- Cái đó thì tôi không biết. Tiểu thư tôi không nói mà tôi cũng không dám hỏi.
Người đàn bà bật cười lanh lảnh :
- Chúng ta đến thì nàng lại đi, chúng ta không đến thì ngày nào cũng có ở nhà, chẳng lẽ nàng biết chúng ta đến nàng lánh mặt. Hay là đã trốn đâu đây?

Giọng nói tuy không hằn học nhưng không khách khí chút nào, tự nhiên bằng giọng nói đó đủ thấy họ đến đây cốt để mà gây sự.
Chẳng lẽ họ đến đây để đánh ghen? Chẳng lẽ họ mất chồng và biết nơi đây có người đàn bà chuyên môn "câu khách"?
Linh Linh vẫn cười :
- Nhị vị đã là bằng hữu của tiểu thư tôi, nếu tiểu thư tôi biết nhị vị đến đây thì có bận chuyện gì cũng sẽ ở nhà hầu tiếp mừng không hết cớ sao lại trốn?
Người đàn bà cũng cười :
- Có nhiều người không dám thấy nhiều việc, kể cả bằng hữu họ cũng không dám thấy, cô bé nghĩ có kỳ cục không?
Người đàn bà thứ hai giọng nói chợt có vẻ lạnh lùng :
- Cũng có thể vì đối bằng hữu đã có điều không phải, không phải quá nhiều.
Linh Linh cười :
- Hai vị thật hay quá đùa quá, ở đây nhà đất nhỏ hẹp, trốn đi đâu nữa cũng không biết phải trốn đâu.
Người đàn bà nói :
- Ư, thật thế à? Nơi đây tuy lạ đối với ta nhưng nếu ta muốn trốn thì cũng chưa chắc ai đã tìm ra đâu nhé.
Linh Linh nói :
- Nếu thế thì trừ phi cô nương trốn trong tủ áo quần.
Nàng cười hăng hắc và nói tiếp :
- Nhưng một con người mà trốn trong tủ áo quần này thì nhất định sẽ bị ngộp thở mà chết, không ai có thể chịu nổi cả.
Người đàn bà cũng cười :
- Đúng lắm, tiểu thư nhà cô là kim chi ngọc diệp thì nhất định không khi nào chịu trốn trong cái tủ áo quần này đâu.
Cả hai người cũng nói cùng cười, rất là cởi mở, hình như họ cũng cảm thấy câu chyện thật đáng buồn cười.
Và khi họ dứt tiếng cười, người đàn bà nói tiếp :
- Nhưng tuy tiểu thư của cô không có trốn trong tủ này, vậy thì trong chiếc tủ bây giờ có ai trốn trong ấy chứ?
Linh Linh hỏi :
- Ai? Trong tủ có người à? Ủa, thế sao mà tôi lại không hay biết?
Kể ra thì lối ứng đáp của cô ta cũng khá là bình tĩnh nhưng người đàn bà đã chặn ngang :

- Nếu trong tủ ấy không có người tại sao lại có phản ứng chàn ràn như sợ có người tới mở cửa ra như thế? Chẳng lẽ cô sợ bọn này cướp quần áo của tiểu thư cô sao?
Linh Linh nói :
- Đâu có chuyện như thế. Tôi làm gì lại có ý muốn đứng chận ngang đâu?
Người đàn bà nói bằng một giọng thật dịu dàng :
- Cô em bé, cô tuy khá thông minh, nói năng cũng khá vững chãi nhưng dầu gì tuổi cũng còn nhỏ quá, nếu muốn qua mặt hai kẻ rành đời này thì sợ hãy còn lâu.
Lý Tầm Hoan tuy không nhìn thấy gương mặt của Linh Linh nhưng hắn độ chừng vẻ mặt của cô ta bây giờ vô cùng thảm hại và đột nhiên hắn cũng thấy lòng mình khổ sở vô cùng.
Một người đàn ông một khi bị người khác phát hiện đang trốn trong tủ áo, nhất là tủ áo đàn bà thì quả là một chuyện không sao nói được.
Trên đời này, nếu cần phải nói đến hai tiếng "ê mặt" thì có lẽ đây là một chuyện ê mặt vượt bực hơn cả cái tiếng "ê" nào hết, có lẽ phải nói là cái mặt mà liệng cho chó ăn thì đúng hơn.
Lý Tầm Hoan không biết hai người đàn bà này đến đây căn bản để làm gì?
Nhưng hắn không thể suy nghĩ nhiều hơn nữa, lòng hắn đang khổ sở, không phải khổ sở cho chính sự "ê mặt" của mình mà hắn đang khổ sở thế cho Linh Linh.
Thật đúng như thế, một con người đang làm một chuyện "dấu đút" bỗng nhiên bị người khám phá với ý nói chuyện "dấu đút" ấy quá trẻ con thì không biết trong lòng khốn khổ đến mức nào.
Người đàn bà bên ngoài cũng thật là lạ, giọng nói của nàng rất dịu dàng nhưng mỗi câu nàng nói ra hình như mang theo cả một núi gai nhọn, chứng tỏ nàng là một con người thâm hiểm vô cùng, nhất định nàng phải là một nhân vật cực kỳ lợi hại.
Và tiếng người đàn bà vốn ít nói mà giọng hơi quen kia thì lại khó hiểu hơn. Mỗi câu nói của nàng gần như tỏ rõ tìm Lâm Tiên Nhi để mà thanh toán nhưng họ là ai?
Cứ theo tiếng bước chân mà đoán, võ công của họ không phải là tầm thường, nhất định không thấp hơn Lâm Tiên Nhi.
Lý Tầm Hoan bỗng có một ý nghĩ lạ lùng, hắn muốn người trốn

trong chiếc tủ này không phải là hắn mà là Lâm Tiên Nhi, hắn muốn xem tận mắt bản lĩnh của nàng.
Bản lĩnh của nàng đối với đàn ông tự nhiên là lợi hại như thế, muốn xem nàng đối phó làm sao.
Chỉ hiềm vì trốn trong tủ bây giờ không phải là Lâm Tiên Nhi mà lại là hắn, hình như trời bắt luôn luôn phải thay Lâm Tiên Nhi mỗi khi có nguy hiểm đến cho nàng.
Tiếng kêu thảng thốt của Linh Linh lại phát ra cũng một lúc cánh cửa tủ bị mở banh.
Lý Tầm Hoan nhắm mắt, hắn mong hai người đàn bà ấy đều xa lạ, không người nào nhìn ra mặt hắn.
Hình như hai người cũng không ngờ trong tủ không phải là Lâm Tiên Nhi mà là một người khác, một gã đàn ông, vì thế họ cũng đâm sửng sốt.
Sửng sốt một hồi, người đàn bà vụt bật cười :
- Tiểu muội muội, người này là ai thế? Hắn đang ngủ đấy à?
Linh Linh ngập ngừng :
- Hắn... hắn là biểu ca của tôi.
Người đàn bà cười hăng hắc :
- Thú vị vô cùng, thật là thú vị vô cùng. Lúc hồi nhỏ, ta cũng thường mang tình nhân vô phòng hú hí, có một lần ta bị người bắt gặp, ta bảo hắn là "biểu ca" của ta, ha ha..
Nàng cười và nói tiếp :
- Không hiểu tại sao, tại làm sao những người con gái trên thế gian này cứ hay bảo tình nhân của mình là "biểu ca", thết rồi ta cứ nghe nói "đó là biểu ca của tôi" thì hiểu ngay đó là "tình nhân" của người ấy.
Linh Linh ngập ngừng như xấu hổ :
- Tại vì... vì đây là lần thứ nhất... của tôi, nếu sau này bị bắt gặp như thế nữa thì... thì nhất định sẽ thay... danh từ khác.
Người đàn bà cười :
- Cô em bé này tuổi chừng quá nhỏ nhưng tình nhân thì lại lớn sớm hơn ai hết, có lẽ ta cũng khó mà theo kịp cô em trong việc ôm ấp biểu ca này, người ta bảo "hậu sinh khả úy" là trúng phóc, mà nè, sao hắn ngủ gà gật thế? Chắc cô em xài dữ lắm phải không?
Linh Linh đỏ mặt làm thinh.
Cũng may, ngay lúc đó thì người đàn bà thứ hai vội nói :

- Thôi, không có Lâm Tiên Nhi thì mình đi vậy.
Người đàn bà kia nói :
- Gấp gì dữ vậy, đến thì ngồi chơi chút chứ.
Từ lúc tủ áo bị mở, Lý Tầm Hoan đã nghe mùi hương sực nức, bây giờ thì mùi hương đó càng như sát bên mũi hắn, chắc người đàn bà kia bước lại gần.
Qua một lúc nghe nàng cười nói :
- Tiểu muội muội, cô em tuổi mà chọn người hú hí thì quả là rành nghề.
Tự nhiên Linh Linh cũng phải cười :
- Vùng này đàn ông ít lắm, những kẻ dễ coi thì bị tiểu thư nhà tôi hớt cả rồi, tôi chỉ còn có cách là quơ đại thế thôi.
Người đàn bà lại hỏi :
- Người đàn ông như thế này mà cô còn chưa vừa ý hay sao? Cô thấy hắn không không "vừa" hả? Hừ, con người roi roi như thế là nhất hạng đấy nhé.
Linh Linh nói :
- Kể ra hắn cũng không đến nỗi tệ chỉ có một điều hắn ngủ quá nhiều, cứ hả nằm xuống mà cho đến ngồi cũng thế, có chỗ dựa là hắn ngủ say và mỗi lần ngủ thì trời gầm hắn cũng không nhúc nhích.
Người đàn bà cười hăng hắc :
- Không, người như thế thì không đời nào ham ngủ đâu, ta có kinh nghiệm hơn cô mà, cái thứ roi roi như vậy là không bao giờ biết mệt nhưng sở dĩ hắn lừ đừ như thế là tại cô em đấy, phải biết cách xài và xài vừa vừa thôi chứ, suốt ngày suốt đêm thì bảo hắn không sụm sớm.
Linh Linh cười bằng giọng thẹn "chín người" :
- Với lại tuổi của hắn cũng có hơi lớn quá.
Người đàn cười :
- Ư, ừ, hắn cũng có lớn thật, đáng lý phải ta mới vừa.
Cô ta cười hăng hắc và nói tiếp :
- Tiểu muội muội, nếu cô em không được ưng ý lắm thì "để" hắn lại cho chị đi, chừng hai hôm nữa, chị sẽ kiếm cho em một gã thanh niên xứng đôi vừa lứa với em.
Cách nói của người đàn bà này có vẻ ôn nhu, khá "văn nhã" nhưng khi thấy đàn ông thì hình như cô ta không còn giữ được bình tĩnh

nữa, nói xong là lập tức bước lại ôm xốc Lý Tầm Hoan.
Cho đến bây giờ thì Lý Tầm Hoan phải mở mắt ra.
Nhưng giá mà đừng mở mắt còn hơn vì khi mở mắt ra, khi nhìn thấy người đàn bà, tim hắn gần như đứng lại.
Người đàn bà ôm Lý Tầm Hoan tuổi không lớn lắm, nhiều nhất cũng chỉ chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi thôi nhưng vóc dáng của cô ta thì thật là quá sức tưởng tượng.
Da mặt cô ta trắng như trứng gà bóc vỏ, hai con mắt đen láy, cái miệng nhỏ và vành môi trên hình cong trái tim, mỗi khi cười hai má lúm đồng tiền, trông vào khuôn mặt không thôi, cô quả là cô gái đẹp.
Giá mà cắt cái mặt đó để riêng ra, cho dầu ai khó tính cũng không làm sao chê nổi, chỉ có điều ngoài gương mặt ra, cô ta còn có những thứ khác, chính những thứ ấy làm cho thiên hạ phải hết hồn hết vía.
Thật không dè một con người có giọng dịu dàng như thế mà lại có một thân hình như thế, cái mập của cô ta là cái mập mà nhìn vào, bất cứ đàn ông nào cũng phát run.
Đã từng thấy rất nhiều loại đàn bà, mập ốm có nhưng Lý Tầm Hoan chưa bao giờ trông thấy một người đàn bà nào như thế, người đàn ông nào tốt phúc được cô ta "yêu" có lẽ nên đâm đầu nhào xuống sông là hay hơn hết.
Nhưng cái làm cho Lý Tầm Hoan kinh ngạc hơn nữa là cô gái thứ hai.
Cô này thật đẹp, eo lưng của cô ta thắt lại như sợi chỉ buộc ngang.
Cô ta tuy đứng yên không động đậy nhưng vì những đường nét quá rõ ràng cho nên dù không uốn éo vẫn thừa quyến rũ.
Cô gái ấy chính là cô gái mà Lý Tầm Hoan đánh gãy một tay : Lam Yết Tử.
Lý Tầm Hoan thở hắt một hơi dài, hắn biết bữa nay quả là tới số rồi.
Mặt nàng không lộ chút gì, thậm chí nàng cũng không liếc nhìn qua mặt hắn.
Người đàn bà vẫn cứ cười, mỗi tiếng cười của cô ta là từng khối thịt rung theo, cứ mỗi bận nàng cười là Lý Tầm Hoan nghe chừng như động đất.
Linh Linh thì đã phát hoảng lên rồi, nàng nói thật thấp :

- Ấy ấy, người ấy dơ dáy lắm, luôn cả tháng trời hắn không tắm rửa đấy. Cô nương đừng có đụng vào người hắn, trong mình hắn chẳng những đầy rận mà lại còn nhiều rệp nữa.
Người đàn bà mập cười :
- Dơ à? Ai bảo hắn dơ? Mà cho dầu hắn có rệp nhiều đi nữa thì cái mùi rệp ấy vẫn là cái mùi của đàn ông mà ta thì đang cần cái mùi của đàn ông lắm.
Cô ả cười cười nói tiếp :
- Chỉ cần thứ gì có mùi da thịt đàn ông thì ta đã thích rồi.
Linh Linh càng hoảng hơn lên :
- Nhưng... nhưng chẳng những hắn dơ mà... mà còn là con sâu rượu nữa.
Người đàn bà mập nói :
- Càng hay, người đàn ông nào càng uống rượu nhiều thì ngườiấy còn đầy đủ tính chất đàn ông hơn nữa.
Rồi chừng như quá thích thú, cô ả đưa tay xoa xoa mặt Lý Tầm Hoan, vừa xoa xoa mặt Lý Tầm Hoan, vừa xoa nàng vừa cười hăng hắc :
- Nếu chàng thích rượu thì thiếp sẽ cùng với chàng uống rượu, có những việc làm mà sau khi uống rượu vô rồi nó càng bền bỉ dẻo dai!
Linh Linh thật không cười được nữa, nàng nói trong sợ sệt :
- Có nhiều người đàn ông mà lúc bình thời tướng mạo rất ngang nhiên, rất đàng hoàng nhưng một khi gặp đàn bà thì hình như không còn nhớ đến tuổi của chính mình, người ta gọi hạng đàn ông ấy là con ma háo sắc nhưng không biết người đàn bà mang chứng bệnh như thế thì gọi bằng gì nhỉ?
Nàng sợ sệt nhưng hình như nàng đang tức tối trước thái độ dâm loạn trắng trợn của người đàn bà mập, tức tối đến làm cho nàng không còn thấy sợ.
Người đàn bà mập đã không giận mà còn cười hỉ hỉ :
- Không biết à? Hạng đàn bà như thế thì người ta gọi là háo sắc nhưng không "con ma" mà là "ma tinh", biết không? "Tinh" cao hơn "Ma" một bậc.
Linh Linh cười nhạt :
- Cô nói cô đấy chứ? Nhưng không biết đàn ông họ thấy cô, họ có động lòng như cô thấy họ không nhỉ?

Người đàn bà mập háy háy mắt :
- Ta đấy à? Ta thì khỏi nói rồi.
Linh Linh vụt cười khan, nàng ôm bụng mà cười.
Người đàn bà mập trừng mắt :
- Ngươi cười cái gì đấy?
Linh Linh nói :
- Ta nghĩ ngươi quả thật là người đàn bà xứng đáng với cái danh "con quỷ dâm dục", ngươi "háo" đến mức trước mặt mọi người mà dám dùng lời khêu gợi người đàn ông ấy.
Người đàn bà mập nói :
- Sao lại không dám?
Linh Linh hỏi :
- Ngươi có biết người ấy là ai không?
Người đàn bà mập gặng lại :
- Ngươi có biết ta là ai không?
Linh Linh bĩu môi :
- Ngươi là "con quỷ dâm dục" nhưng ngươi không làm gì được người ấy đâu.
Người đàn bà mập rùn vai :
- Hắn là Phật đấy à?
Linh Linh vẫn cố làm cứng :
- Chẳng lẽ ngươi không muốn biết hắn là ai à?
Chí Tôn Bửu lạnh lùng :
- Khi cần muốn biết hắn là đàn ông, đàn ông có đủ thứ của đàn ông là đủ rồi.
Cô ả Chí Tôn Bửu ngó Lam Yết Tử cười và nói tiếp :
- Nhờ cô một chút nhé, cô làm ơn tống con bé này ra ngoài và giữ chặt dùm nó một chút.
Toàn thân Lý Tầm Hoan tê như khúc củi, hắn muốn mửa cũng không mửa được mà muốn chết cũng không chết được, hắn mong Lam Yết Tử sớm cho hắn một đao.
Nhưng khốn nỗi hình như Lam Yết Tử lại không nhìn ra hắn, cô ta cứ lặng thinh đến lạnh lùng, cô ta từ trước đến sau không hề liếc vào mặt hắn một cái nào.
Nhưng bây giờ nàng thình lình vụt nói :
- Ta cũng cần người đàn ông ấy lắm.
Giọng nói từng tiếng một của Lam Yết Tử làm cho Chí Tôn Bửu

giật mình, đôi mắt của cô ta bộc lộ hung quang :
- Cô dám phỏng tay trên tôi đấy à?
Lam Yết Tử cũng nhìn lại bằng đôi mắt lạnh băng băng :
- Tự nhiên.
Chí Tôn Bửu xạm mặt nhưng cô ta lại cười :
- Nếu quả thật cô cũng cần đến hắn thì chị em mình chia giờ với nhau cũng được mà.
Lam Yết Tử nói gằn gằn :
- Ta không cần con người của hắn, ta chỉ cần cái mạng của hắn thôi.
Chí Tôn Bửu vẫn cười :
- Như thế lại càng dễ với nhau hơn nữa, cứ đợi tôi "dùng" con người của hắn một chút rồi thì cô lấy mạng hắn chứ có sao?
Lam Yết Tử vẫn lạnh lùng :
- Không, hãy để tôi cần cái mạng của hắn rồi cô muốn gì nơi con người của hắn thì cứ tự do.
Lam Yết Tử nói :
- Nhưng bấy giờ thì hắn cũng như người chết chứ có khác gì đâu?
Chí Tôn Bửu cười :
- Đành vậy nhưng nếu cô chịu ra ngoài và dẫn dùm cô bé kia ra ngoài thì tôi sẽ có cách làm cho hắn động ngay tức khắc.
Lam Yết Tử lắc đầu :
- Nếu khi hắn động đậy được thì tới phiên cô sẽ không động đậy được đâu.
Linh Linh vụt cười vu vơ :
- Đúng, chờ đến lúc hắn động đậy được, chỉ cần hắn cọ nguậy ngón tay được thì các người sẽ thấy..
Chí Tôn Bửu nhướng mắt :
- Cô bảo hắn là ai?
Linh Linh nói :
- Hắn là Tiểu Lý Phi Đao.
Chí Tôn Bửu giật mình ngơ ngác nhưng rồi cô ta lại chầm chậm lắc đầu :
- Ta không tin, nếu hắn là Lý Tầm Hoan thì đâu có đi mê một cô bé miệng còn hơi sữa như thế ấy?
Linh Linh đỏ mặt :
- Hắn không có để ý đến đâu, chính tôi... để ý hắn đấy thôi, vì thế tôi mong các người hãy giết hắn thật nhanh.

Chí Tôn Bửu cau mặt :
- Tại sao lại như thế?
Linh Linh nói :
- Vì tiểu thư tôi thường nói với tôi rằng nếu thích một người đàn ông nào mà người ấy không thích mình thì ngươi hãy thu lấy mạng của người ấy đi, nhất quyết đừng để hắn lọt vào tay của người đàn bà khác.
Chí Tôn Bửu thở ra :
- Thật không ngờ con bé chưa ráo máu đầu mà còn độc ác hơn ta quá mức.
Linh Linh hỏi :
- Thế chẳng lẽ cô lại cũng muốn lấy sinh mạng của hắn? Cô gan đến thế à?
Chí Tôn Bửu trầm ngâm :
- Được chết dưới cành hoa mẫu đơn thì thành quỷ cũng phong lưu tột độ, chính ta cũng thấy như thế, được chung gối với một người như Lý Tầm Hoan thì dù sáng ra có chết ta cũng vui lòng.
Cô ta lại cười với Lam Yết Tử :
- Nhưng cô không có gì phải gấp, sau khi ta đã "cần" con người của hắn rồi thì cô muốn lấy mạng hắn bao giờ cũng được mà.
Lam Yết Tử gầm mặt làm thinh.
Chí Tôn Bửu cười :
- Cô đừng quên, tôi đến đây lần này là cốt để giúp tay, vậy thì cô cũng nên nể tình tôi một chút chứ.
Nín một hồi lâu, Lam Yết Tử vụt nói :
- Một người đàn ông khi đã bị chặt một cánh tay rồi thì cô còn thích hắn nữa không?
Chí Tôn Bửu cười :
- Tay bị chặt mất đâu có quan hệ, miễn là chỗ khác còn nguyên là được.
Lam Yết Tử nói :
- Vậy thì cô hãy để cho tôi chặt tay hắn một cánh tay rồi sau đó muốn làm gì với hắn thì làm.
Suy nghĩ một giây, Chí Tôn Bửu hỏi lại :
- Cần chặt tay phải hay tay trái?
Lam Yết Tử nghiến răng :
- Hắn đã chặt ta cánh tay mặt thì ta cũng sẽ chặt lại hắn cánh tay ấy.

Chí Tôn Bửu lại thở ra :
- Kể ra nếu mất cánh tay phải thì cũng hơi bất tiện nhưng nếu mình chủ động thì cũng chẳng sao chỉ cần là cô đừng làm máu me bê bết nó có phần mất hứng, tiện hơn hết là cô có thể dùng "chiếc đuôi bò cạp" chích cho hắn vào cánh tay là được chứ gì?
Lam Yết Tử gật đầu :
- Cũng được.
Nàng bước tới bằng bước chân thật chậm và mắt nàng chiếu sáng ngời ngời.
Linh Linh la lớn :
- Các ngươi dám đối xử với hắn như thế à?
Chí Tôn Bửu dịu giọng :
- Tiểu muội muội, bộ cô đã đau lòng rồi à?
Câu nói của cô ta chưa dứt lời thì từ trong tay áo của Lam Yết Tử một vật sáng xanh đã bay ra, ánh sáng nhắm cánh tay Lý Tầm Hoan xẹt tới.
Một tiếng rú kéo dài thê thiết.
Từ trên tay của Chí Tôn Bửu, Lý Tầm Hoan cúi xuống nằm dài.
Thật không ngờ tiếng rú đó lại phát ra từ miệng của Chí Tôn Bửu.
Tiếng rú chưa kịp dứt thì cô ta đã buông tha Lý Tầm Hoan, cô ta phóng tới sát bên Lam Yết Tử một cách lồng lộn như điên.
Chiếc lưng ong của Lam Yết Tử khẽ uốn qua, nàng dễ dàng tránh khỏi đà lao của Chí Tôn Bửu.
Nhưng một chuyện thật không ai ngờ, cchiếc thân phục phịch của Chí Tôn Bửu như thế mà thân pháp lại nhanh nhẹn vô cùng, cái tránh của Lam Yết Tử thật nhanh nhưng Chí Tôn Bửu còn nhanh hơn nữa, cô ta quay mình lại thật lẹ và chúp đúng vào cổ tay của Lam Yết Tử.
Lam Yết Tử da mặt xạm xanh.
Cô ta đứng chết trân như thể trời trồng.
Có thể giết được Chí Tôn Bửu hay không là trong lúc bất ngờ chứ đối diện thì Lam Yết Tử thua xa hắn một trời một vực.
Da mặt của Chí Tôn Bửu còn xanh hơn nữa nhưng cái xanh của Lam Yết Tử là xanh sợ còn cái xanh của Chí Tôn Bửu là cái xanh giận dữ, cái xanh của căm hờn.
Hai mắt của Chí Tôn Bửu lồi ra một cách kinh khủng, cô ta nghiến răng nói đứt quãng :

- Lam Yết Tử... con bò cạp cái... ngươi cả gan dám ám toán ta... ta sẽ giết ngươi.
Hai tiếng "rắc, rắc" khô khan nổi lên, cả cánh ta, luôn cả ống tay áo của Lam Yết Tử gẫy lìa.
Chí Tôn Bửu quăng cánh tay của Lam Yết Tử lên mặt đất và Lam Yết Tử nhảy ra xa, vẻ mặt nàng không có một chút gì đau đớn.
Cánh tay bị gãy của Lam Yết Tử cũng là cánh tay phải.
Lam Yết Tử bật cười hăng hắc :
- Ngươi hãy xem lại coi ngươi đã bẻ gãy cái gì?
Chí Tôn Bửu chụp lấy cánh tay vừa bẻ quăng và giật nảy mình.
Nó chỉ cái "đuôi bò cạp", một món binh khí thường dùng của Lam Yết Tử.
Vì sau khi Lý Tầm Hoan đánh gãy cánh tay, Lam Yết Tử lấy món binh khí khác thế vào và vì nàng mặc áo dài tay rộng thùng thình nên Lý Tầm Hoan không trông thấy.
Lam Yết Tử cười cười nói tiếp :
- Trúng bởi chất độc trong chiếc đuôi "bò cạp" của ta, không ai có thể bước qua bảy bước, cho dầu ngươi cõ nội lực kháng độc đến đâu nhưng bây giờ cũng đã chậm hết rồi, ta ước lượng ngươi cũng ráng chừng ba bước.
Vừa nói Lam Yết Tử vừa chầm chậm bóc về phía Lý Tầm Hoan, không thèm để ý đến Chí Tôn Bửu nữa.
Chí Tôn Bửu rống lên một tiếng và chạy thẳng ra ngoài.
Nhưng đúng theo lời của Lam Yết Tử nói, cô ta chỉ chạy được quá hai bước là ngã chúi xuống.
Một đống thịt rung rung mấy cái rồi lịm luôn.
Lam Yết Tử không thèm ngó lại, nàng khom mình nhìn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan và nói thật chậm :
- Thanh Ma Y Khốc vì đi tìm Lâm Tiên Nhi mà chết bởi con quỷ cái đó, ta đến đây tìm nó để thanh toán chứ đối với các hạ vô can.
Linh Linh chen vô :
- Cô muốn hắn nói chuyện thì sao không giả huyệt cho hắn chứ?
Không nghe đến lời lẽ của Linh Linh, Lam Yết Tử nói tiếp với Lý Tầm Hoan :
- Tuy các hạ đã phế mất ta một cánh tay nhưng lại không hại đến sinh mạng của ta, như vậy là ân oán phân minh, các hạ đối với ta có một cái ân thì hôm nay ta trả lại cái ân đó cho sòng phẳng và đó là

lý do ta không bằng lòng để cho con heo cái ấy khuấy động đến các hạ.
Lý Tầm Hoan khẽ thở ra.
Thật tình hắn chưa từng nghĩ Lam Yết Tử lại là một con người như thế.
Lam Yết Tử lạnh lùng nói tiếp :
- Bây giờ ta đã trả xong món nợ cho các hạ rồi, còn lại món nợ mà các hạ đã thiếu ta tự nhiên không thể không nói tới. Bây giờ ta cũng chỉ cần một cánh tay phải của các hạ thôi vì mới đúng là ân oán phân minh.
Lý Tầm Hoan vụt cười và hắn chầm chậm đưa cánh tay phải về phía Lam Yết Tử.
Lam Yết Tử sững sờ.
Linh Linh cũng sững sờ.
Cánh tay của Lý Tầm Hoan có thể hoạt động thì tự nhiên ngọn phi đao cũng có thể bay ra.
Lam Yết Tử cứ đứng nhìn cánh tay của Lý Tầm Hoan, cô ta không làm sao nói ra thành tiếng.
Linh Linh không dằn được, nàng vội hỏi ngay :
- Làm sao cánh tay của Thám hoa lại có thể cử động được?
Lý Tầm Hoan cười :
- Tôi vốn có thể vận khí giải huyệt, chỉ tiếc vì công phu chưa thuần thục, vì thế nên cuối cùng vẫn chịu chứ không làm sao hoàn toàn giải được, cũng may là vừa rồi nhờ cái ném khá mạnh của cái cô nương mập kia nên gân cốt tự giải tỏa, chính cái ném đó đã giúp tôi.
Không ai tin lời của Lý Tầm Hoan.
Họ nghi hắn có thể giải huyệt chứ không phải nhờ cái ném đó nhưng bây giờ không phải thời gian cãi lý về một vấn đề vô bổ, vì thế Linh Linh cự nự ngay :
- Tại sao Thám hoa dễ nghe lời cô ta như thế? Tại sao người ta bảo đưa tay cho người ta chặt rồi cũng cứ đưa tay? Tại làm sao lại không chịu đưa ngọn phi đao chứ?
Như không để ý đến lời nàng, Lý Tầm Hoan nói với Lam Yết Tử :
- Lam cô nương, cái cần của cô không có gì đáng mà chính tôi cũng thấy hài lòng, xin mời.
Trầm ngâm một lúc thật lâu, Lam Yết Tử vụt thở dài và nói lầm

thầm :
- Trên đời lại có người như thế hay sao? Quả thật còn có người như thế này hay sao?
Nàng lập di lập lại câu nói mà chỉ có một mình nàng thấu đáo và nàng vụt quay mình đi thẳng ra ngoài.
Nhưng không biết từ bao giờ, vì không ai kịp nhìn Lý Tầm Hoan đã tung mình đứng chắn trước mặt nàng.
- Lam cô nương xin hãy nán lại một chút.
Lam Yết Tử cười buồn bã :
- Còn đợi cái gì nữa? Kể từ lúc các hạ đưa cánh tay ra thì tôi nghĩ rằng món nợ đối với tôi các hạ đã trả xong. Tôi tuy là đàn bà nhưng tôi vẫn biết như thế nào là đạo nghĩa chứ?
Linh Linh chớp mắt và vụt chen vô :
- Nữ nhân thiên vốn không phải nói vấn đề đạo nghĩa, đó là quyền lợi tự nhiên của nữ nhân nhưng nam nhân thì tương đối mạnh hơn nên lý đúng phải nhường nhịn ít nhiều.
Lam Yết Tử hỏi :
- Câu nói đó cô học được của ai?
Linh Linh nói :
- Tự nhiên là của tiểu thư nhà tôi chứ còn ai vào dây nữa?
Lam Yết Tử hỏi luôn :
- Cô rất ngoan ngoãn nghe theo lời dạy dỗ của cô ả lắm à?
Linh Linh nói :
- Nàng đã vì nữ nhân của chúng ta mà nói thì bất cứ ai là nữ nhân cũng đều nghe chứ đâu riêng vì một mình tôi?
Lam Yết Tử nhìn sững vào mặt của Linh Linh và thình lình bước tới tát vào mặt cô ta mấy cái.
Linh Linh trố mắt nhìn ngơ ngác.
Lam Yết Tử hất mặt :
- Ta cũng như các ngươi, ta vốn là con người tốt nhưng ta vẫn phải đánh ngươi. Ngươi có biết tại sao không?
Linh Linh nghiến răng :
- Ngươi... ngươi là...
Nàng nói không hết câu rồi vụt ôm mặt khóc rấm ra rấm rức.
Lam Yết Tử nói :
- Chính vì trên đời này có hạng đàn bà như các ngươi nên đàn bà mới bị đàn ông khinh rẻ và cũng chính vì thế mà ta phải bạo phục,

ta làm như thế ấy.
Giọng nói của Lam Yết Tử lần lần cũng có vẻ nghẹn ngào :
- Khi ta làm những chuyện như thế, trong lòng ta chẳng biết rằng nó sẽ hủy hoại con người mà lại còn hủy hoại chính bản thân mình, cuộc đời ta chính do ta hủy hoại.
Lý Tầm Hoan nhìn nàng dịu giọng :
- Chuyện quá khứ phải thuộc về quá khứ, tuổi cô hãy còn nhỏ, cô nên nghĩ chuyện làm lại từ đầu.
Lam Yết Tử buồn bã thở dài :
- Cũng có thể ý nghĩ thật tình xuất phát từ trong lòng các hạ nhưng với người khác với người khác thì.
Lý Tầm Hoan chận nói :
- Một con người sống là vì mình chứ sao lại vì người khác?
Lam Yết Tử nhìn Lý Tầm Hoan, nàng hỏi như gằn từng tiếng :
- Thế các hạ có phải hoàn toàn vì mình mà sống hay không?
Lý Tầm Hoan ấp úng :
- Tôi.
Lam Yết Tử nhìn hắn trân trân, môi nàng điểm nhẹ nụ cười ảo não :
- Ai có thể quen được các hạ thì người nào lại không có chuyện ăn năn. Chỉ tiếc một điều là mười năm trước đây tôi lại không được dịp để quen cùng các hạ.
Câu nói đó chưa dứt thì nàng đã văng thẳng ra ngoài.
Từ ngoài xa, giọng nàng vang lại :
- Để thây Chí Tôn Bửu lại đó, ta sẽ quay lại an táng. Ta làm việc không bao giờ cho người khác phải vì mình mà lo lắng.
Câu nói sau cùng chấm dứt thì bóng nàng cũng mất luôn.
Linh Linh cũng khóc rấm rức nhưng bây giờ nàng nín bặt và nụ cười lanh lảnh :
- Rõ ràng tự mình làm bậy rồi đổ thừa cho người khác, rõ ràng chính mình là người bất hảo mà lại muốn tỏ ra là bậc anh hùng, hạng người sao thấy bắt buồn nôn.
Lý Tầm Hoan khẽ thở dài :
- Thật ra thì cô ta cũng không phải như người mà cô tưởng tượng.
Linh Linh nhếch môi :
- Những hành động của cô ả, Thám hoa đừng tưởng tôi không biết mà lầm.
Lý Tầm Hoan nói chầm chậm :

- Bất luận nàng làm những công chuyện gì nhưng bản tính nàng vốn là lương thiện. Mà một con người cứ có bản tính lương thiện thì dù trong hoàn cảnh nào cũng còn có thuốc cứu được.
Đôi mắt Linh Linh vụt đỏ hoe :
- Thám hoa nhất định cho rằng con người tôi đê tiện xấu xa lắm phải không?
Lý Tầm Hoan dịu giọng cười :
- Cô hãy còn là một cô bé chưa biết như thế nào là thiện là ác đâu. Cô làm sao biết thế nào là phải, thế nào là trái? Làm sao cô được như thế nào là đúng như thế nào là sai? Chỉ cần có người dậy dỗ thì còn thừa thời giờ để mà phục thiện.
Linh Linh chớp mắt :
- Thám hoa có bằng lòng dạy tôi không?
Lý Tầm Hoan lơ đãng :
- Chỉ cần có cơ hội thì sau này.
Linh Linh nhớng mắt :
- Tại sao phải sau này? Chứ bây giờ.
Lý Tầm Hoan cười :
- Cô thừa biết bây giờ tôi nhất định phải đi tìm Quách Tung Dương nhưng chỉ cần tôi có thể trở về.
Linh Linh chận ngang :
- Tôi biết Thám hoa đi là vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở lại nơi này nữa. Tôi chỉ là một đứa con nít thì một người lớn như Thám hoa làm sao lại có thể bận tâm vì tôi mà trở về đây!
Nàng dịu mắt và nói tiếp :
- Huống chi tôi đâu phải là người gì của Thám hoa, hơn nữa tôi lại là con người xấu xa đê tiện làm sao được sự quan tâm của ai chứ? Sau này cho dầu tôi có biến thành kẻ ác độc hơn Lam Yết Tử cũng chẳng quan hệ gì đến Thám hoa cả, cho dầu tôi bị người ta giết bỏ thây ngoài đường cái, Thám hoa cũng không cần phải chôn dùm làm gì nữa.
Càng nói nàng càng như động mối thương tâm, nước mắt thi nhau chảy dài trên má mà nàng cũng không buồn chận, làm như sau này nếu không được học hỏi để biến thành một người tốt thì lỗi đó hoàn toàn do..
Trước một cô gái ngây thơ như thế thử hỏi mấy ai mà không mềm lòng chứ?

Lý Tầm Hoan chỉ còn nước gượng cười :
- Không, tôi nhất định sẽ trở lại đây mà.
Linh Linh ấy tay bụm mặt :
- Một người mà công việc lu bù như Thám hoa, nói chyện trở lại để tìm tôi đã thành bà già khọm xấu xí mà không chừng lúc đó tôi chết rục cùng nên.
Lý Tầm Hoan nói :
- Không, tôi sẽ về mà.
Hắn nói chưa hết câu thì Linh Linh đã khóc ồ lên :
- Có mau thật không... nói để tôi chờ... bao giờ?
Lý Tầm Hoan cười dịu dàng :
- Chỉ mong rằng tôi còn sống và sau này khi gặp được Quách Tung Dương thì tôi sẽ trở về ngay.
Linh Linh nhảy tưng lên :
- Thám hoa thật là một con người tốt. Vì Thám hoa, tôi nhất định cũng sẽ là một con người tốt. Nhưng... nhưng Thám hoa đừng gạt tôi nghe? Nếu không thì tôi làm sao học thành con người tốt được.
Trên vai Lý Tầm Hoan vốn đã gánh nặng quá rồi, bây giờ hình như lại cảm thấy nặng thêm lớp nữa.
Trong đời sống của Linh Linh có tốt hay là xấu đã biến thành trách nhiệm của hắn mất rồi.
Bây giờ hắn muốn đẩy ra cũng không được nữa mà chính hắn cũng không biết phải "đón nhận" nó bằng cách nào.
Hắn chỉ còn biết cười trừ.
Trong đời hắn, hắn đã đón nhận vào tay quá nhiều cô gái ngây thơ.
Bây giờ thì hắn không làm sao an bày cho cô gái Linh Linh này cho phải lẽ.
Nhưng hắn không dư suy nghĩ để cân nhắc nhiều hơn.
Trong lòng hắn bây giờ chỉ có mỗi một vấn đề trọng đại. Hắn hy vọng Quách Tung Dương đừng gặp Kinh Vô Mạng và Thượng Quan Kim Hồng.
Hắn hy vọng rằng hắn sẽ đến đó không trễ lắm.

Xem tiếp hồi 13 Vòng khổ chiến

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 13 Vòng khổ chiến

Nhưng hắn có thật sẽ đến không trễ lắm hay không?
Ánh mắt của ngày thu đã khuất lần sau đỉnh núi ráng chiều còn sót lại làm rạng rỡ cho dòng nước trong veo.
Nước suối trong chói hắt ánh nắng vàng, những chiếc lá cuối mùa lả tả rơi nhè nhẹ.
Những chiếc lá không vàng, nó có màu đỏ tươi như máu đã làm cho dòng suối trong biến thành một đám mây hồng.
Thu hãy còn chưa sâu lắm thế mà sao lá rụng tả tơi.
Chẳng lẽ những chiếc lá rụng chưa đúng mức này là kết quả trận đấu của Kinh Vô Mạng và Quách Tung Dương?
Phải chăng những đường kiếm sinh tử của họ làm cho những chiếc lá phải rơi khi cuống hãy còn xanh?
Lòng của Lý Tầm Hoan cảm nghe nặng như treo đá.
Từ trong cái rơi rụng của những chiếc lá, hắn đã nhận ra hai chuyện.
Thứ nhất, chuyện Thượng Quan Kim Hồng, Kinh Vô Mạng và Quách Tung Dương đã giao đấu với nhau đã không còn là chuyện nghi ngờ. Chuyện tất đã xảy ra.
Trong trận đấu này còn chứng tỏ nó diễn ra cực kỳ ác liệt.
Thứ hai, Quách Tung Dương nhất định đã bị hãm nhập vào vòng khổ chiến và những chiếc lá rơi hình thái tả tơi như thế chứng tỏ họ Quách đã duy trò cuộc sống khá lâu.
Nhưng hắn có thể duy trì được lâu hơn nữa hay không?
Lý Tầm Hoan tức vì không chắp được đôi cánh để bay nhanh đến nơi quan sát?
Lá cây phong rơi đỏ đầy mặt đất.
Cả một vùng núi như nhuộm màu hồng.
Mười phần lá đỏ trên cành đã bị kiếm khí làm rơi đổ gần bảy tám.
Cả vùng nhuộm tràn sát khí, từng làn gió cuốn qua tung những bụng lá rơi làm cho không gian như xối một trận mưa bằng máu.
Nhưng trừ những trận gió bốc tung cành lá, bốn bên lẳng lặng như tờ.
Trận ác chiến đã kết thúc rồi chăng?
Và ai là người thảm bại?
Cả rừng phong xơ xác lưa thưa không một bóng người.
Cho dù gió có thể nói cũng không làm sao giải đáp được những ẩn ức trong lòng của Lý Tầm Hoan.

Tiếng rít của gió không làm sao mang lại tin tức cấp thiết mà Lý Tầm Hoan muốn biết.
Phải chăng Quách Tung Dương đã thảm bại?
Nếu bất hạnh mà như thế thì thi hài của hắn ở đâu?
Tiếng gió, tiếng nước reo trong khung cảnh im lìm vắng lặng hình như tiếc thương cho anh hùng chiến bại?
Lý Tầm Hoan cúi nhìn dòng nước, hắn vụt khom mình ho sặc sụa.
Ngày thu cuối cùng đã lần vào sau núi, bóng chiều của vùng rừng núi đã xạm màu. Dòng nước vốn trong xanh bị những chiếc lá rơi đầy đã trở thành ửng đỏ và bây giờ bóng hoàng hôn lại thêm một lần nữa biến trở xậm màu.
Máu của dòng máu vì thế mà đã xậm lại luôn?
Tại lá rừng nhuộm đỏ hay là dòng máu của kẻ chiến bại đã làm cho dòng nước đượm hồng?
Lý Tầm Hoan ngẩng mặt lên, hắn bước nhanh tới đầu ngọn suối. Nơi đây, từ trên đỉnh nước đổ thành thác nhỏ, nước xối xuống tung lên trắng xoá.
Linh Linh hỏi :
- Đã chết rồi còn đợi làm gì?
Lý Tầm Hoan ngửa mặt nhìn trời, giọng hắn thật xa xôi :
- Bởi vì hắn có nhiều điều muốn nói lại với tôi.
Linh Linh gần như điếng chết những nàng vụt nhìn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan và nàng chợt yên lòng, nàng thấy hắn vẫn còn bình tĩnh chứ không phải là mê sảng. Nàng hỏi gặn lại :
- Thám hoa bảo ông ta còn muốn nói điều gì?
Lý Tầm Hoan nói :
- Đúng, ông ta nói.
Linh Linh nhướng mắt :
- Ông ta nói với Thám hoa những gì? Chắc Thám hoa đã biết rồi à?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi đã biết.
Linh Linh hỏi tiếp :
- Ông ta nói những gì?
Lý Tầm Hoan nói :
- Nói rất nhiều điều bổ ích.
Linh Linh cau mặt :
- Nhưng... nhưng khi Thám hoa đến đây thì hắn đã chết rồi mà?

Lý Tầm Hoan thở dài :
- Đúng, đúng là tôi đến quá trễ.
Linh Linh hỏi :
- Như thế những gì ông ta muốn nói, Thám hoa chưa kịp nghe?
Lý Tầm Hoan nói :
- Không, chính những lời nói ấy có sau khi chết.
Linh Linh mở tròn đôi mắt :
- Đã chết rồi mà còn nói? Người chết có thể nói chuyện được ư?
Lý Tầm Hoan nói :
- Có những điều không cần phải nói bằng lời mà tôi cũng vẫn có thể nghe.
Linh Linh hỏi :
- Nhưng... nhưng tại sao tôi lại chẳng nghe?
Càng lúc Linh Linh càng ngơ ngác và hình như đến lúc bây giờ cô ta đã sợ thật rồi.
Trầm ngâm một lúc, Lý Tầm Hoan ngẩng mặt :
- Chắc cô muốn biết Quách Tung Dương nói những gì sau khi chết chứ?
Linh Linh cắn răng khẽ gật đầu :
- Thật ra thì hắn cũng đã nói với cô, chỉ có điều là tại vì cô không chú ý nghe. Nghe được lời người chết là một chuyện quí mà trên đời này không có gì quí bằng bởi vì người ấy đã đem sinh mạng của mình để đổi lấy một bài học cho người sống, nếu cô học được cách nghe lời người đã chết thì cô sẽ học hỏi được nhiều và sẽ biết được nhiều điều.
Môi của Linh Linh trắng nhạt và nàng bắt đầu run :
-Những lời lẽ của... người chết thì... làm sao có được và tôi làm sao nghe được?
Lý Tầm Hoan vẫn bằng một giọng đều đều :
- Muốn học cách nghe lời lẽ của người đã chết, tự nhiên không phải là một chuyện dễ nhưng nếu cố muốn sống lâu, sống một cách an toàn thì cần nên phải học.
Linh Linh nhìn sững Lý Tầm Hoan, nàng nhận thấy tuy hắn không cố lập nghiêm nhưng dáng sắc của hắn không có chút chi đùa bỡn.
Nàng run run hỏi :
- Tôi... tôi không biết phải học bằng cách nào. Thám hoa có thể dạy tôi không?

Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Cô phải hết sức chú ý mới được.
Linh Linh nhắm đôi mắt lại.
Nàng thành khẩn để nghe, nàng cố gắng nghe trong gió nhưng vẫn không hề nghe thấy những gì.
Lý Tầm Hoan nói :
- Không phải nghe bằng tai mà phải dùng bằng đôi mắt.
Linh Linh mở choàng đôi mắt.
Nàng thấy thi thể của Quách Tung Dương bị nước đạp làm cho quần áo rách nát, bây giờ gần như là lõa thể.
Da mặt hắn đã tái xanh, những dòng máu trong người hắn cũng bị nước làm trôi sạch, những vết thương trên người hắn bị nước xoi như rộng thêm ra và cũng không còn một chút máu nào.
Thật lâu, Lý Tầm Hoan mới hỏi :
- Cô đã nghe thấy rồi chăng? Cô đã nghe thấy những gì?
Linh Linh đáp :
- Tôi thấy trên mình bị nhiều vết thương, cộng tất cả là mười chín chỗ.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Đúng.
Linh Linh nói :
- Những vết thương đó hình như toàn là kiếm và hình như đó là một thanh kiếm thật bén.
Lý Tầm Hoan nói :
- Tại sao đoán được chắc chắn đó là mũi kiếm?
Linh Linh nói :
- Bởi vì mũi dao hay mũi thương không thể bén như thế được?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Tốt lắm, cô đã học được nhiều rồi đó.
Linh Linh tiếp :
- Bởi vì vết thương thật ngắn và cũng tkhông sâu lắm chứng tỏ bị người dùng mũi kiếm chứ không phải dùng lưỡi kiếm.
Nàng bắt đầu có hứng vì thấy Lý Tầm Hoan chú ý đến lời giải thích của mình.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Rồi sao nữa?
Linh Linh cười :

- Từ đó mà đoán ra thì người làm cho ông ta mang thương nhất định là Kinh Vô Mạng vì Thượng Quan Kim Hồng nghe nói dùng song hoàn chứ không dùng kiếm và như thế thì Thượng Quan Kim Hồng cũng có thể không có đến đây.
Lý Tầm Hoan nói :
- Cũng có thể có nhưng chưa có ra tay.
Linh Linh gật gật đầu rồi nàng vụt nói :
- Những vết thương này hơi xéo, bên dưới sâu, bên trên cạn.
Lý Tầm Hoan nhìn nàng như khuyến khích :
- Đúng lắm, nói thêm di.
Linh Linh nói :
- Do đó có thể thấy đường kiếm của đối phương bắt đầu từ dưới xốc lên, kiếm pháp lạ lùng, người ta nói kiếm pháp của Kinh Vô Mạng là kỳ bí chắc là như thế ấy.
Lý Tầm Hoan thở dài :
- Đúng, kiếm pháp của Kinh Vô Mạng vô cùng bí hiểm, mỗi đường kiếm của hắn đi xéo, đi theo đường mà đối phương không bao giờ nghĩ đến.
Hắn chỉ một vết thương nơi đầu gối của Quách Tung Dương và nói tiếp :
- Cô hãy xem đường kiếm này. Nếu bắt đầu từ trên xà xuống thì chẳng có gì là lạ nhưng vết thương dưới sâu trên cạn chứng tỏ cũng từ dưới xốc lên.
Linh Linh gật đầu :
- Đúng rồi.
Lý Tầm Hoan nói :
- Do đó thấy rằng Kinh Vô Mạng xuất thủ chỉ trừ đầu gối trở xuống mà lại chuyển động thanh kiếm bằng cổ tay chứ không phải bằng cánh tay, nếu không nhìn thấy vết thương này thì nhất định tôi không làm sao tưởng tượng được bộ vị công kích của thanh kiếm.
Linh Linh ảo não gật đầu.
Lý Tầm Hoan nói tiếp :
- Cao thủ quyết đấu với nhau sự thất bại chỉ trong non kém nửa chiêu, ở sau lưng của Quách Tung Dương còn có bảy vết thương nữa mà bằng vào võ công của họ Quách nhất định không bao giờ có thể đưa lưng cho kẻ địch nhanh như thế cho dầu kẻ địch đó có hơn gấp mười lần.

Linh Linh gật đầu lia lịa :
- Đúng! Đúng! Nếu tôi mà giao đấu với ai cũng không đến nỗi đưa lưng cho họ đâm như thế.
Lý Tầm Hoan nói :
- Căn cứ vào đó, ta thấy rằng những vết thương của Quách Tung Dương đều do khi người lướt sát qua nhau và chứng tỏ đường kiếm của Kinh Vô Mạng chỉ bắt đầu thấp ngay dưới nách hắn mà thôi.
Hắn thở dài sườn sượt và nói tiếp :
- Từ dưới nách của mình mà xốc kiếm, đúng là một kiếm pháp chưa từng nghe thấy. Những vết thương này cũng từ dưới xốc lên, nhân đó lại thấy rõ ràng khi hai người lướt ngang, Kinh Vô Mạng đã thay đổi cách cầm đốc kiếm nhờ đó thừa cơ đâm ngược trở lên và xuất thủ cũng như biến thế chỉ trong một động tác nghĩa là chuyện thay đổi phương hướng của mũi kiếm trong tốc độ nhanh.
Linh Linh đứng há hốc mồm nghe giải thích.
Qua một lúc lâu, nàng thở dài :
- Thì ra cái chết của Quách tiên sinh để nói cho Thám hoa biết những điều như thế.
Lý Tầm Hoan buồn bã :
- Nếu không như thế thì bằng vào võ công của họ Quách không thể nào lại để bị nhiều vết thương như thế.
Linh Linh cau mặt :
- Tại sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Cao thủ quyết đấu như tôi đã nói lúc nãy, sự thắng bại chỉ trong nửa chiêu thôi bởi vì bất cứ một khe hở nào trong kiếm pháp của đối phương, không một ai chịu bỏ qua để kéo dài.
Linh Linh gật đầu :
- Hiểu... tôi đã hiểu.
Lý Tầm Hoa nói luôn :
- Cô cứ tưởng tượng xem, Tung Dương Thiết Kiếm đã nên danh hơn hai mươi năm nay, lấy kiếm pháp mà luận thì hắn là một trong những cao thủ nhất nhì chốn võ lâm, thế thì tại sao trong một cuộc chiến lại để lộ luôn đến hai mươi sáu chỗ sơ hở? Làm sao lại để đối phương liên tiếp đâm hai mươi sáu nhát trúng mình?
Linh Linh nói :
- Đó chính là việc lạ lùng hết sức.

Lý Tầm Hoan nói :
- Chưa hết, kiếm pháp của Kinh Vô Mạng đã độc hiểm như thế ấy thì tại sao luôn hai mươi sáu vết thương vết nào cũng cạn chứ không sâu và tại sao trong hai mươi sáu lần bắt gặp sơ hở, Kinh Vô Mạng không chịu đưa một đường kiếm kết liễu sinh mạng của đối phương mà lại kéo dài như thế?
Linh Linh trố mắt :
- Đúng rồi, thế thì tại làm sao?
Lý Tầm Hoan khẽ thở dài ra và nói thật thấp :
- Đó là Quách Tung Dương đã có ý phơi bày sơ hở luôn hai mươi sáu bận.
Đôi mắt bồ câu đen láy của Linh Linh tròn xoe :
- Cố ý bày sơ hở? Chẳng lẽ ông ta cố ý cho Kinh Vô Mạng đâm trúng vào mình?
Lý Tầm Hoan gật đầu ủ rũ :
- Đúng thế bởi vì sự sơ hở là do cố ý tạo ra cho nên hắn mới kịp thời lách tránh, do đó mũi kiếm mới không sao phạm sâu vào thân thể, quá nhiều vết thương mà cũng nhiều như nhau đã nói rõ lên điều ấy.
Linh Linh càng không hiểu :
- Nhưng ông ta làm như thế để làm chi? Chuyện chết sống chứ đâu phải chuyện đùa?
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
- Chính vì ông ta muốn đem tất cả cái lạ về kiếm pháp của Kinh Vô Mạng nói cho tôi được biết.
Linh Linh cúi mặt ngậm ngùi.
Hồi lâu, nàng ngẩng mặt lên với hai dòng nước mắt :
- Tôi tưởng rằng trên đời này nửa người tốt cũng không thể có, người ta giao hữu với nhau chỉ vì quyền lợi, chỉ vì lợi dụng lẫn nhau mà thôi, bởi thế nên tôi cho rằng một con người muốn sống là phải cố học cho kỳ được cái bí quyết trong vấn đề lợi dụng, làm thế nào để lừa gạt để lợi dụng kẻ khác, tuyệt đối không nên nói vấn đề đạo nghĩa vì như thế chỉ chịu thua thiệt mà thôi.
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Những lời của cô nhất định cũng từ cửa miệng của Lâm Tiên Nhi?
Linh Linh gật đầu :
- Nhưng đến bây giờ thì tôi đã thấy khác hẳn rồi, tôi thấy trên đời

quả có người tốt, trong giang hồ quả có người xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, có những người bạn dám đem cái chết để làm lợi cho bằng hữu.
Nàng vụt phụt xuống bên xác của Quách Tung Dương, giọng nàng nức nở :
- Quách tiên sinh, Tiên sinh chẳng may phải chết đi nhưng chẳng những cái chết của Tiên sinh đã giúp cho bạn của Tiên sinh mà trong cái chết ấy ít nhất Tiên sinh cũng đã cứu được một kẻ lầm đường lạc lối, dưới tuyền đài chắc Tiên sinh cũng rất vui lòng nở nụ cười độ lượng.
Bóng chiều đã xậm màu.
Trên con đường vắng của triền núi có hai bóng người bước đi thật chậm.
Ánh ráng chiều còn rớt lại trên áo họ, làm cho những đường kim tuyến ngời ngời.
Họ cùng đội một thứ nón rộng vành, thứ nón che khuất mặt. Một người đi trước, một người đi sau, họ không cùng đi song song như hai người bạn thường thấy trên đường.
Họ đi không lẹ những cũng không đi chậm, họ đi bằng những bước rất thong thả.
Nhưng trừ những tiếng động khẽ của bước chân, họ không nói với nhau một tiếng nào.
Họ không nói mà cũng không có một động tác nào khác ngoài động tác bước đều.
Dáng đi của họ rất an nhàn nhưng toàn thân họ bốc dày sát khí, họ đi thẳng vào bìa rừng, những con quạ ăn chiều bị sát khí từ trong người họ bốc ra, chúng hoảng hốt bay tán loạn.
Có những con quạ bay sượt qua đầu họ, người đi sau vùng hất tay lên.
Một con quạ ré lên, xuôi cánh rơi xuống đất.
Người ấy không hề liếc nhìn nửa cái, bước chân của hắn vẫn cứ đều đều.
Hắn với người đi trước thật là ăn khớp, ăn khớp như hình với bóng.
Hắn như không biết gì ngoài việc bước đi, luôn cả sinh mạng của hắn hay bất cứ của ai, hắn hình như hoàn toàn không bao giờ lưu ý.
Hình như hắn không hề biết có sinh vật nào đang có trên mặt trên giải đất này, hắn chỉ là cái bóng của người đi trước.

Bóng tối đã ngập rừng cây.
Đi đến ven rừng, người đi trước đột nhiên dừng lại.
Người đi sau cũng ngưng đúng lúc, nếu có ai từ xa đứng nhìn, chỉ thấy đó là hình bóng chứ không phải hai người vì bước đi và dừng lại của họ thật ăn nhịp.
Ngọn gió từ phương Tây phất mạnh, ngàn gió làm tàn thu thật đìu hiu.
Người đi trước là Thượng Quan Kim Hồng, người đi sau như cái bóng là Kinh Vô Mạng.
Thượng Quan Kim Hồng vụt hỏi :
- Kiếm pháp của Quách Tung Dương như thế nào?
Kinh Vô Mạng đáp :
- Hay.
Thượng Quan Kim Hồng lập lại :
- Hay, rất hay chứ?
Kinh Vô Mạng nói :
- Rất hay, trên bực các chưởng môn của Thất Phái hiện tại.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Nhưng lúc hắn cùng ngươi giao đấu lại để lộ sơ hở luôn hai mươi sáu bận.
Kinh Vô Mạng nói :
- Hai mươi chín bận, có ba bận tôi không xuất thủ.
Thượng Quan Kim Hồng gật gật đầu :
- Đúng, hai mươi chín bận nhưng tại sao ba bận còn lại ngươi không xuất thủ?
Kinh Vô Mạng đáp :
- Nếu xuất thủ thì luôn bận đó thì hắn phải chết ngay.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Ngươi đã thấy những sơ hở ấy là do hắn cố ý phơi ra?
Kinh Vô Mạng đáp :
- Đúng và tôi không muốn hắn chết sớm, tôi muốn dùng hắn luyện kiếm cho thật chắc.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Ngươi có biết tại sao hắn cố ý phơi bày ra sơ hở như thế không?
Kinh Vô Mạng đáp :
- Tôi không biết mà cũng không nghĩ về chuyện đó.
Đúng, ngoài chuyện giết người, bất cứ chuyện nào khác hắn không

buồn suy nghĩ.
Thượng Quan Kim Hồng đáp :
- Hắn cố ý phơi bày những sơ hở đó là vì hắn cố ý để làm cho hắn mang thương.
Kinh Vô Mạng lơ đãng :
- Ạ à.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Hắn tự biết tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng ta nên hắn mới làm như thế, hắn muốn Lý Tầm Hoan nhìn vào những vết thương đó để biết rõ bộ vị xuất thủ của ngươi.
Thượng Quan Kim Hồng ngẩng mặt lên nhìn xa xa và thản nhiên nói tiếp :
- Như vậy có thể thấy rằng hắn biết Lý Tầm Hoan sẽ tìm đến, nếu bây giờ ta và ngươi trở lại thì chắc chắn sẽ gặp Lý Tầm Hoan.
Tại gian nhà của Tiểu Phi, Lý Tầm Hoan tìm ra một cái cuốc và hắn hì hục đào huyệt mộ.
Chết ở đâu chôn ở đó, chính là vấn đề yên nghỉ của khách giang hồ.
Linh Linh đứng một bên nhìn Lý Tầm Hoan đào huyệt bởi vì hắn không chịu cho Linh Linh giúp sức, đó là thói quen của hắn.
Bất cứ làm một công việc gì, chỉ biết đó là chuyện của hắn phải làm thì tuyệt đối hắn không bằng lòng cho ai giúp sức.
Linh Linh nhìn một hồi rồi cô ta vụt hỏi :
- Thám hoa định chôn Quách tiên sinh ở tại đây à?
Lý Tầm Hoan buồn bã gật đầu.
Linh Linh chầm chậm hỏi tiếp :
- Một con người chỉ cần chết một cách vinh quang thì vô luận chôn nơi nào cũng thế thôi, có phải vậy không?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Đúng thế.
Linh Linh thốt :
- Thế tại sao, à đáng Lý thám hoa không nên chôn ở đây phải.
Lý Tầm Hoan vẫn cắm cúi đào :
- Không chôn ở đây thì chôn ở nơi nào?
Linh Linh nói :
- Đáng Lý thám hoa nên để y thây của Quách tiên sinh vào chỗ cũ nghĩa là cứ treo y giữa dòng nước như lúc ban đầu mới gặp.
Lý Tầm Hoan làm thinh.

Hắn không tỏ vẻ bằng lòng hay phản đối, tay hắn vẫn cuốc đều đều.
Linh Linh nói tiếp :
- Những tay có hạng như Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mạng nhất định không khó nhận ra dụng ý của Quách tiên sinh có phải thế không?
Lý Tầm Hoan nhè nhẹ gật đầu.
Linh Linh nói luôn :
- Tự nhiên Kinh Vô Mạng sẽ không để cho Thám hoa thấy biết được bộ vị kiếm pháp của hắn vì thế khi mà họ nghĩ ra dụng ý của Quách tiên sinh thì họ nghĩ ra dụng ý của Quách tiên sinh thì họ sẽ lập tức quay đầu trở lại.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Đúng thế.
Linh Linh nói :
- Lúc họ trở lại nếu phát hiện thi thể Quách tiên sinh không có ở đây, tự nhiên họ biết Thám hoa đã đến đây rồi.
Lý Tầm Hoan gật đầu nhưng hắn không nói một tiếng nào.
Linh Linh nói luôn :
- Thế thì họ sẽ chờ đến khi cùng Thám hoa giao đấu, họ sẽ cải biến kiếm pháp chứ không y như khi giao đấu với Quách tiên sinh nghĩa là họ không lập lại cái mà Thám hoa đã biết, có phải thế không?
Lý Tầm Hoan đáp :
- Đúng như thế.
Linh Linh vặn lại :
- Nếu thế thì cái chết của Quách tiên sinh sẽ trở thành vô ích hay sao?
Lý Tầm Hoan cứ vung chiếc cuốc đào huyệt, hắn nghe tiếng của Linh Linh hay không thì không biết.
Linh Linh nói :
- Thám hoa đã là bạn tốt của Quách tiên sinh tự phải làm cho cái chết của ông ta có nhiều giá trị và vì thế mà Thám hoa không nên chôn cất.
Lý Tầm Hoan nói thật chậm và thật nhẹ :
- Những điều cô nghĩ chính tôi cũng đã nghĩ rồi.
Linh Linh hỏi :
- Thế thì tại sao Thám hoa không để thi thể của Quách tiên sinh vào chỗ cũ?

Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi không làm như thế, bạn tôi đã vì tôi mà chết, tôi.
Linh Linh lớn giọng ngắt lời :
- Chính bởi ông ta đã vì Thám hoa mà chết cho nên Thám hoa càng phải làm như thé, nếu không cái chết của ông ta trở thành vô ích sao? Làm sao cho ông ta yên lòng nhắm mắt?
Trầm ngâm một lúc, Lý Tầm Hoan ngẩng mặt lên nói thật chậm :
- Tôi đoán rằng Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mạng không khi nào quay trở lại.
Kinh Vô Mạng quay đầu lại.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Ngươi muốn trở lại gặp Lý Tầm Hoan?
Kinh Vô Mạng đáp :
- Đúng.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta biết ngươi đã lâu rồi muốn cùng Lý Tầm Hoan gia o đấu nhưng bây giờ thì ngươi không đi được.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Tại sao?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Nếu bây giờ ngươi đi thì nhất định sẽ bị hại ngay.
Kinh Vô Mạng nắm chặt chuối kiếm, giọng hắn hơi khàn :
- Tại sao nhất định là sẽ bại?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ngươi đã giết Quách Tung Dương, sát khí đã bị giảm rồi, Lý Tầm Hoan hiện đang nung nấu chí căm hờn, nếu ngươi cùng với hắn giao đấu thì trên khí thế ngươi bị kém hắn ba phần.
Kinh Vô Mạng ngậm miệng nhưng trong cổ hắn có tiếng hừ hừ.
Thượng Quan Kim Hồng nói tiếp :
- Ngươi đã qua một trận mới đây, thêm vào đó lại đi thêm một khoảng đường xa, thể lực do đó nhất định có bị giảm sút, Lý Tầm Hoan đang dùng cái thế "dĩ dật đãi lao" như vậy hắn đã chiếm trước ngươi ba phần nữa.
Kinh Vô Mạng nói :
- Nhưng chúng ta.
Thượng Quan Kim Hồng chận hỏi :
- Nếu ta và ngươi hợp lực, nhất định Lý Tầm Hoan sẽ lâm vào cái

chết chắc chắn nhưng làm sao biết được là hiện tại hắn đi có một mình? Giả như hắn và lãoTôn Bạch Phát cùng đi thì giải quyết làm sao?
Kinh Vô Mạng nói :
- Bằng hai người của chúng cùng chưa chắc đã.
Thượng Quan Kim Hồng lại chận ngang, lần này thì giọng hắn không còn dịu nữa :
- Ta nói cho ngươi biết rồi, tái xuất giang hồ lần này, ta chỉ thắng chứ không biết bại, cho nên không phải mười phần mà là hai phần chắc thắng, ta mới chịu ra tay.
Kinh Vô Mạng làm thinh.
Thượng Quan Kim Hồng nói tiếp :
- Huống chi, con người của ngươi bây giờ đâu phải là con ngươi của ngươi ngày trước nữa.
Kinh Vô Mạng nói :
- Tôi vẫn là tôi.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ngươi vẫn là ngườibằng xác thịt nhưng trong óc của ngươi khác là ở chỗ là bây giờ ngươi đã có tình.
Kinh Vô Mạng cau mặt :
- Có tình?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ngươi có thể thắng người là phần lớn nhờ ở chỗ ngươi vô tình, nay ngươi đã có tình người của ngươi và kiếm của ngươi thế tất phải suy giảm.
Tay cầm kiếm của Kinh Vô Mạng dần lần buông lỏng, hình hắn bị nói trúng tim đen.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn thẳng vào mặt hắn :
- Lòng ngươi từ trước vốn không cách nào động được, thế tại sao bây giờ lại có tình? Ai là người đã làm động lòng của ngươi thế?
Kinh Vô Mạng vụt quay mình lại :
- Không có ai cả.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta vốn cũng không muốn hỏi ngươi người ấy là ai nhưng nếu ngươi muốn phục hồi bản lãnh, muốn thắng được người khác, muốn thắng được Lý Tầm Hoan, muốn phục hồi y như người ngày xưa của ngươi thì ngươi trước hết phải giết người đã làm cho lòng

ngươi bị động.
Nói đến đây, Thượng Quan Kim Hồng vụt xoay mình đi thẳng vào rừng, bước đi cũng y như trước, không mau không chậm.
Kinh Vô Mạng ủ rũ bước theo.
Tay của hắn lại nắm chặt vào đốc kiếm.
Đêm.
Đêm thu.
Đêm đã về khuya.
Tâm tình của Lý Tầm Hoan cũng như bước chân của hắn nặng như treo đá.
Quách Tung Dương đã an táng xong rồi.
Một kiếm khác vang danh thiên hạ ngày ngủ yên cũng như muôn ngà người khác cũng chỉ một nấm đất nhỏ nhoi.
Cái chết của hắn phải chăng hoàn toàn có nhiều giá trị?
Lý Tầm Hoan ảm đạm, chính hắn, chính hắn cũng không thể trả lời.
Hắn chỉ nghĩ rằng Quách Tung Dương đáng lý không cần phải chết.
Nhưng người không cần phải chết vẫn đã chết rồi, như thế có phải là đã dại không?
Có những bậc anh hùng từ ngàn xưa và đến bây giờ vốn vẫn là đôi điểm dại.
Chính Lý Tầm Hoan lại chẳng có lúc cũng đã dại hay sao?
Linh Linh theo sát bên hắn và nàng vụt hỏi :
- Tại sao Thám hoa biết chắc là Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mạng sẽ không tới đây?
Lý Tầm Hoan nói :
- Khi đã tung ra một trận, trúng hay không trúng nhất định họ cũng sẽ rút lui, chờ cho đến khi nào có đủ cơ hội thuận lợi, họ mới đánh trận kế tiếp, họ không bao giờ đánh mà không nắm chắc phần thắng lợi, đó là chỗ không giống người thường của những bậc tiểu hùng.
Hắn thở dài rồi gượng mỉm cười :
- Nhưng "Tiểu Hùng " nhất định không bao giờ dại, nó lại khác "Anh Hùng" ở chỗ đó.
Linh Linh hỏi :
- Anh hùng đều dại cả hay sao?
Lý Tầm Hoan cười :
- Nói dại thì quá đáng, phải nói có những điểm "si mê" thì mới đúng. Nhưng dại cũng không phải là việc đáng chết vì chỉ có những

kẻ chí tình mới học được cái si mê ấy mà thôi.
Linh Linh cười :
- "Si" mà cũng phải học nữa sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tự nhiên, bất cứ người nào muốn học được cái si mê ấy cũng không phải là chuyện dễ dàng bởi vì "si" và "ngu" là hai cái khác nhau, chỉ có những kẻ si mê kiếm pháp có thể luyện được kiếm pháp tinh vi chỉ những kẻ si tình mơi có thể được chân tình của kẻ khác, những chuyện đó nếu không phải là kẻ si thì không làm sao hiểu được.
Linh Linh cúi đầu, môi nàng hơi động đậy, hình như nàng đang "nhai" lại những lời của Lý Tầm Hoan.
Nàng muốn tự hiểu cái ý vị của những lời lẽ đó.
Thật lâu nàng mới thở ra :
- Cùng với Thám hoa ở chung, tôi đã học được quá nhiều, hiểu được khá nhiều, chỉ có điều... có điều Thám hoa rồi lại phải đi và nhất định là tuyệt đối không bao giờ cho tôi đi theo cả.
Lý Tầm Hoan buồn bã :
- Ít nhất tôi cũng còn đưa cô trở về hết khoảng đường này.
Linh Linh hỏi :
-Thế thì tại làm sao chúng ta không đi bằng ngả địa đạo? Tôi thấy con đường ấy gần hơn đó.
Lý Tầm Hoan cười :
- Tôi không phải là chuột nhắt thì tại làm sao tôi đi bằng cách chui xuống đất chứ?
Hắn nhìn nàng cười trong ánh mắt và tiếp luôn :
- Chỉ có những kẻ không thể gặp người khác trong lúc ban ngày mới thích đi địa đạo, một con người khi không phải là trường hợp vạn bất đắc dĩ thì không nên dùng địa đạo.
Hắn nói chuyện thật vui, lời lẽ vô cùng cởi mở.
Tâm tình của hắn đang hồi trâm trọng nhưng hắn cốt làm cho người khác vui lòng.
Linh Linh quả nhiên bật cười :
- Được rồi tôi sẽ nghe theo lời của Thám hoa, từ đây về sau tôi sẽ không bao giờ làm chuột.
Lý Tầm Hoan ngửa mặt nhìn trời, hắn hít vào một hơi dài và nói :
- Cô hãy xem, ở đây có gió mát, có trăng sáng, còn có suối trong

nước mát, những chuyện như thế này những người chuyên ở dưới địa đạo làm sao mà sống được?
Linh Linh cười :
- Tôi thì tôi chỉ muốn mặt trăng trên trời là chiếc bánh, còn dòng nước suối kia là dòng mật ngọt mà thôi.
Nàng nuốt nước miếng và thở ra :
- Nói thật bây giờ bụng tôi đói quá rồi, đói gần chết luôn. Về đến nhà chuyện trước nhất là tôi phải xuống nhà bếp làm mấy món ăn.
Nhưng nàng vùng ngưng lại vì mũi nàng vừa bắt gặp một mùi thơm phức.
Mùi của rượu và mùi của thức ăn.
Có thể mùi ấy từ xa nhưng ở giữa rừng núi này, thứ mùi như thế nó bay đi xa lắm.
Lý Tầm Hoan nói :
- À ạ... thịt gà nướng, có thịt rừng nữa nhưng cũng là thịt nướng, thứ thịt nướng có ướp tiêu hành nước mắn, lại có cả thứ lão tửu lâu năm.
Linh Linh cười :
- Thám hoa cũng nghe thấy những mùi ấy nữa à?
Lý Tầm Hoan cùng cười :
- Ngươi hơi lớn tuổi rồi lỗ tai có thể hơi điếc, mắt cũng có thể hơi mờ nhưng lỗ mũi thì vẫn còn thính lắm.
Linh Linh hỏi :
- Thám hoa có biết cái mùi "ác hại" ấy từ đâu bay đến không?
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
- Tôi biết thị trấn vùng rừng núi này có một cái quán nhưng ở đó tuyệt đối không thể có được thức ăn ngon và nhất là rượu ngon như thế này.
Linh Linh nói tiếp theo luôn :
- Huống chi cái quán rượu ấy cũng đã dẹp rồi.
Lý Tầm Hoan cười :
- Cũng có thể có nhà nào đó đang làm tiệc cũng nên.
Linh Linh lắc đầu :
- Không, nhất định là không, mấy mươi nóc nhà trong cái sơn trấn đèo heo hút gió này tôi đã biết không còn sót một nhà nào họ làm việc kiếm được rất ít tiền, họ ăn uống kham khổ dè xén lắm mới đủ, có cũng yến tiệc tùng cũng chỉ là mấy chén mì là cùng chứ không

làm sao có được những thức ăn ngon và rượu ngon như thế đâu.
Lý Tầm Hoan trầm ngâm :
- Cũng có thể họ có khách xa nào mới tới và là khách quí nên họ nỗ lực để đãi đằng.
Linh Linh vẫn lắc đầu :
- Cũng không bao giờ có được, cho dù họ mới vừa kiếm ra một món tiền lớn hoặc do những người bạn ở xa mang tới, họ cần làm tiệc đãi thì cũng không thể có được mùi vị như thế ấy vì tôi biết họ từng người một, không một nhà nào có được một người đàn bà làm được những thức ăn có mùi vị như thế đâu, những ngày lễ tết cúng kiếm họ gần như chỉ độc có hai món nấu canh và kho mà thôi.
Nàng cười thật tươi và nói tiếp :
- Nơi này mà làm được món ăn ngon như thế chỉ có độc một người.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Ai?
Linh Linh chỉ vào ngay mũi của mình và cười nói :
- Tôi chứ còn ai vào đây nữa?
Nàng hình như mũi hít hít trong gió và nói tiếp :
- Chính vì thế nên tôi lấy làm lạ vô cùng, tôi hãy còn chưa đến nhà bếp thế thì mùi rượu thịt này làm sao lại có?
Lúc bây giờ hai người đã ra khỏi một khúc quanh nơi hóc núi, Lý Tầm Hoan vụt nói :
- Hình như... đúng rồi, mùi rượu và mùi thức ăn này xuất phát từ ngôi lầu nhỏ của cô.

Xem tiếp hồi 14 Dị nữ

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 14 Dị nữ

Con đường thật dài và tịch mịch.
Người trong sơn thôn có thói quen là ngủ rất sớm, nhà nhà đèn đuốc tối thui.
Nhưng khi ra khỏi ngõ quanh thì thấy rõ ngôi lầu nhỏ.
Đêm tối đem mà thấy rõ là vì trên ngôi lầu nhỏ ấy đèn đuốc sáng choang.
Chẳng những mùi rượu thịt phưng phức từ trên ngôi lầu nhỏ ấy tỏa xuống mà còn nghe thấy trên ấy có tiếng cười của đàn bà con gái,

lẫn tiếng cười của đàn ông.
Linh Linh khựng lại.
Lý Tầm Hoan thản nhiên :
- Chắc là tiểu thư của cô về rồi đó.
Linh Linh lắc đầu :
- Nhất định không phải, cô ta nói ít nhất cũng năm ba tháng sau cô ta mới về.
Lý Tầm Hoan nói :
- Khách ở nhà cô không phải là ít, cũng có thể có những người khách ở xa, trường hợp không có chủ ở nhà thì họ tự tiện liệu lo thức ăn chứ sao.
Linh Linh ngần ngừ một giây rồi nói :
- Để tôi lên đó xem sao.
Lý Tầm Hoan đưa tay chận lại :
- Cô hãy để tôi lên trước.
Linh Linh trố mắt :
- Tại sao vậy? Những người ấy đã có mặt trên ngôi lầu này họ làm thức ăn, nhậu nhẹt, họ làm như nhà của họ vậy thì tự nhiên họ không thể ác ý gì, chẳng lẽ Thám hoa sợ tôi lên rồi nguy hiểm à?
Lý Tầm Hoan cười :
- Không phải thế mà là vì tôi đang đói tới nơi rồi.
Hắn không đợi cho Linh Linh nói thêm gì nữa, hắn mau bước nhanh về phía ngôi lầu và đi thẳng lên lầu.
Hắn đi nhanh như thế không phải vì hắn đói như đã nói với Linh Linh mà hình như hắn linh cảm rằng trên đó thiên hạ đang giăng cái bẫy để chờ hắn đặt chân.
Cửa lầu vẫn mở hoát.
Lý Tầm Hoan vừa tới ngay cửa thì hắn chợt như khựng lại.
Trong đời hắn chưa từng thấy con gái nhiều như thế, những người con gái mập thù lù.
Trên ngôi lầu nhỏ không rộng lắm nhưng cũng không phải là hẹp, cho dù có khoảng hơn hai mươi người cũng không làm chật được.
Nhưng bây giờ thì chỉ độ hơn hai mươi người thế mà ngôi lầu chật cứng. Lý Tầm Hoan đi vào nhưng hắn ngại vì không còn chỗ để lách mình.
Ngôi lầu này vốn dùng những xà ngang và ván dày liệt thành nhiều gian, mỗi gian đều có chiếc bàn rộng, có ghế ngồi nhưng bây giờ

thì những bàn ghế ấy đều được dồn vào một góc, chỉ chừa lại một số bàn và trên những bàn đó đầy rẫy những thức ăn, thức ăn từng đống từng đống như hòn non bộ.
Họ ngồi la liệt chừng mười mấy người con gái. Họ ngồi dưới sàn vì ghế họ đã dẹp hết rồi mà dù có còn để đó thì họ ngồi vão cũng không lọt vì thân hình của họ thù lù.
Người nào cũng thế, mông đít của họ mà đặt vào ghế nài là chiếc ghế đó sẽ banh ra ngay.
Mà cho dù có ngồi lọt thì chân ghế nhất định cũng sụm luôn.
Nhưng cũng không ai có thể nói họ là heo được bởi vì bằng vào thân hình của họ thì trên đời này cũng không có con heo nào như thế cả, cho dù là heo nái.
Lúc Lý Tầm Hoan vào tới cửa phòng thì cũng là lúc mà cái mâm gà nướng vừa mới bưng lên, họ nhóm nhau lại mỗi người một con nhai nguồm ngoàm.
Tiếng nhai thịt nhai xương của họ thật là kinh khiếp, trên đời chắc không có một tiếng động nào kinh khiếp hơn.
Chỉ cần nghe thấy một lần, dù người dạn gan cách mấy nhất định đêm ngủ cũng phải nằm mơ.
Xích vào trong một chút, bên sau chiếc bàn bày rượu thịt có một tấm nệm, trên tấm nệm có một cô gái đang ngồi, có năm sáu người đàn ông xây quanh.
Những người đàn ông ấy ăn mặt thật đẹp, diện mạo họ cũng khá khôi ngô, thêm vào đó mặt họ còn tô son phấn.
Thân hình họ cũng vào hạng trung bình chứ không nhỏ lắm nhưng bây giờ trước cái sắc vóc của cô gái, họ chợt y như những con khỉ nhỏ.
Họ đang xúm lại đấm bóp cho cô gái phì nộm ấy, có người bóp chân, có người dần tay, có người đấm lưng xoa nắn, có người cầm quạt phè phạch liền tay và có người đang bưng chén đút cho người con gái.
Lại có hai người đàn ông khác, mặt cũng bôi son trát phấn phì phục dưới chân cô ta, khi ăn thịt gà, lúc nào cao hứng cô ta lại xé một miếng quăng xuống cho hai người ấy, họ không dùng tay cầm mà lại cúi mặt ngoạm như chó.
Cũng may là Lý Tầm Hoan đang đói, đã lâu lắm hắn chưa ăn một món gì chứ giá vào lúc no chắc hắn phải ói ra ngay.

Bình sanh hắn chưa bao giờ thấy những chuyện đáng ói như thế ấy.
Nhưng hắn lại không chịu quay mình nơi khác, hắn cứ thong thả bước vào.
Tất cả những tiếng nhai, tiếng cười, tiếng nói lập tức ngưng lại ngay, tất cả những cặp mắt đổ dồn vào mặt hắn.
Bị mười mấy cặp mắt của con gái nhìn vào xói mình, đó là một chuyện khó chịu vô cùng, hình như họ xem Lý Tầm Hoan y như con gà nướng mà họ đang nhai trong miệng.
Hình như họ đang tức vì bận nhai chứ nếu không thì có lẽ họ sẽ ngoạm hắn mà ngấu nghiến.
Bất cứ một người nào trước một hoàn cảnh như thế, nhất định cũng sẽ cảm thấy bất an nhưng Lý Tầm Hoan thì không.
Cho dù trong lòng có như thế, hắn cũng không bao giờ bộc lộ ra ngoài.
Hắn vẫn đi vào bằng những bước thong dong.
Hắn là con người trước sau như thế, bất cứ hoàn cảnh nào hắn cũng bằng một dáng điệu nhàn nhã, không ai, không một việc gì làm cho hắn đổi thay.
Cặp mắt của cô gái mập nhất trong bọn bỗng nhiên khép lại, không, đúng hơn là đôi mắt vì nhiều thịt và trong một phút đam mê.
Đôi mắt của nàng thật thì cũng không phải là thường, mắt hí nhưng vì mập quá cho nên mới ngó qua cảm thấy như một đường chỉ nhỏ.
Cổ nàng cũng không phải ngắn nhưng nó nhiều khanh thịt nên nhìn như cổ con rùa.
Nàng ngồi y như một hòn giả sơn, tròn quay một đống.
Lý Tầm Hoan im lặng đứng ngay trước mặt người con gái đó, hắn điềm đạm mỉm cười :
- Đại Hoan Hỉ Nữ Nữ Huệ Vương.
Ánh mắt của cô gái vụt sáng lên :
- Các hạ biết tôi à?
Lý Tầm Hoan vẫn cười :
- Cửu ngưỡng thanh danh.
Đại Hoan Hỉ Nữ Huệ Vương nói :
- Nhưng ngươi lại không chịu trốn?
Lý Tầm Hoan cười :
- Tại làm sao tôi lại phải trốn?
Đại Hoan Hỉ Nữ Huệ Vương cũng cười.

Lúc nàng bắt đầu cười thì không có gì đặc biệt nhưng giữa tiếng cười chợt thấy có điều khác lạ.
Toàn thân như trái núi của nàng rung rinh và y như một trái cầu, không thấy nàng chõi chân nhưng thân hình vụt bắn lên.
Người nào chứng kiến cũng đều cảm thấy y như dưới đít nàng có một cái đòn bật, thứ đòn bật thật dịu và thật mạnh.
Cái tên đàn ông phục dưới chân nàng từ nãy giờ để "chực" những miếng ăn bố thí, bị cái bắn mình đó và lộn nhào theo.
Cái chén rượu trên bàn rơi nghe loảng xoảng.
Nàng đứng sững trước mặt Lý Tầm Hoan và tiếng cười ngưng bặt :
- Ta tuy chưa biết các hạ là ai nhưng mục đích của các hạ đến đây thì ta đã biết.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Sao cô nương bảo sao? Đúng rồi, tại hạ cũng nghĩ cô nương rất biết.
Đại Hoan Hỉ Nữ Huệ Vương hỏi :
- Các hạ đi đường xa đến đây chắc đã đói. Ta muốn đãi các hạ một bữa cơm có được không?
- Tại hạ cũng đang đói đây.
Nói xong Lý Tầm Hoan bình thản bước lại bàn tiệc.
Nữ Huệ Vương nhìn hắn, mắt híp lại :
- Vậy thì nào dùng bữa với ta.
Lý Tầm Hoan chợt thấy bầu rượu trên bàn, thế là cục yết hầu trên cần cổ đã tuột lên tuột xuống. Cục yết hầu nhấp nhô không lọt qua được cặp mắt ti hí của Nữ Huệ Vương.
- Chắc các hạ đang thèm rượu.
Lý Tầm Hoan nói ngay :
- Cô nương có con ngươi quá tinh tường.
Nữ Huệ Vương cười hềnh hệch. Bàn tay no tròn, ú ị ra dấu. Một tên mặc áo hoa vội nhấc lấy vò rượu rót ra một cái chén đẩy đến trước mặt Lý Tầm Hoan.
Lý Tầm Hoan cầm lấy chén rượu.
Chén rượu khá lớn, chén rượu có thể chứa đựng hơn nửa cân.
Lý Tầm Hoan ngửa cổ đi một hơi cạn sạch.
Nữ Huệ Vương cười :
- Hay, như thế mới đáng gọi là nam nhi chứ? Những người đàn ông có mặt nơi đây không một ai bằng một góc của các hạ.

Tên đàn ông mặc áo hoa lại rót đầy chén rượu nữa, hắn cười toe toét :
- Lý thám hoa ngàn chén chưa say, xin cạn thêm chén nữa.
Lý Tầm Hoan sửng sốt.
Gã đàn ông này lại cũng biết tên hắn nữa sao?
Nữ Huệ Vương nhìn tên đàn ông, đôi mày nàng cau lại :
- Ai? Lý thám hoa? Lý thám hoa nào?
Người đàn ông cười :
- Lý thám hoa chỉ có một người, tức là kẻ đã vang danh từ trước đến nay : Tiểu Lý Phi Đao Lý Tầm Hoan.
Nữ Huệ Vương làm ra vẻ sững sờ.
Tất cả những cặp mắt trong gian lầu đều quay về phía Lý Tầm Hoan.
Tiểu Lý Phi Đao.
Trong suốt mười năm nay, trên toàn cõi giang hồ hình như không còn có ai có danh hiệu nào lừng danh như vậy.
Đại Hoan Hỉ Nữ Huệ Vương vùng cười khanh khách :
- Tốt, đã từ lâu nghe nói Tiểu Lý Phi Đao là con người chẳng những mình đầy gan mật mà cũng là con người rượu thấm đến ngoài da, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền. Trừ Tiểu Lý thám hoa ra, trên đời không tìm ra đâu một con người như thế ấy.
Người đàn ông mặc áo hoa cười hì hì :
- Phi đao họ Lý không khi nào sai chệch mục tiêu, cái đó cũng cần phải nhắc đến.
Lý Tầm Hoan nhìn sững vào mặt hắn rồi vụt hỏi :
- Các hạ có phải là.
Người đàn ông mặc áo hoa cười rớt nói :
- Lý thám hoa quả là bậc quý nhân nên rất dễ quên nhiều chuyện nhỏ, luôn cả lão bằng hữu mà cũng không nhận ra.
Ánh mắt của Nữ Huệ Vương chớp ngời và vụt nói :
- Con người của ngươi tuy Thám hoa không nhận ra nhưng kiếm pháp của người thì chắc Lý thám hoa không quên được đâu.
Người đàn ông cười khanh khách :
- Kiếm pháp của tôi à? Kiếm pháp của tôi thì chính tôi cũng đã quên mất rồi.
Nữ Huệ Vương nói chậm rãi :

- Ngươi chưa có quên, ngươi hãy cầm thanh kiếm lên đi.
Đúng là một con người dễ nghe, nếu không muốn nói là dễ sai bảo, người đàn ông bước lại bên vách với lấy thanh trường kiếm.
Không, hắn không lấy ngay thanh kiếm trên vách mà lại đi thẳng ra phía sau, từ bên sau mùi thịt nướng xông ra hừng hực, tiếng binh khí lại khua vang.
Thân pháp của con người ấy thật không đáng dùng tiếng "thân pháp" một chút nào vì dáng đi của hắn gần như lóm thóm. Tuy nhiên, bộ pháp của hắn cũng không thể nói là chậm chạp, chỉ một giây sau, hắn cầm thanh trường kiếm bước ra.
Tay bên kia hắn cầm một con gà nướng vàng ươm. Con gà trên tay hắn được hất lên và ánh thép xanh rờn nhoáng lên nhanh hơn một tia sét.
Hơn phân nửa con gà nướng đã bị chặt ra tành bốn miếng và được xỏ luồn vào thanh kiếm y như người ta cầm từng miếng thịt xỏ vào que để hơ vào than lửa.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt khen.
Đúng là hắn không ngờ thật, không ngờ một người đàn ông xem dáng vóc còm rom như thế mà thủ pháp lại nhanh nhẹn vô cùng, chỉ một đường kiếm thôi, con gà được xả ra thành bốn mảnh và từng miếng được xâu vào thanh kiếm một cách tài tình.
Lý Tầm Hoan khen thật là quen mắt.
Nhưng nhất thời hắn không biết đã gặp ở đâu.
Người đàn ông mặc áo hoa cười hì hì và bước tới trước mặt Lý Tầm Hoan :
- Thịt gà nướng là ngon tuyệt, xin mời Lý thám hoa dùng một miếng đưa cay.
Thịt gà nướng thật vàng, mỡ tươm có bột, cả bốn miếng chưa ăn mà đã nghe béo ngậy, thật là thứ mà bất cứ ai nhìn qua cũng chảy nước dãi rồi.
Màu thép của thanh kiếm xanh rờn như sắc nước.
Lý Tầm Hoan khẽ nhún vai, suýt chút nữa hắn bật kêu lên thành tiếng :
- Đoạt tình kiếm!
Người đàn ông cười hì hì :
- Lão bằng hữu cho dến bao giờ cũng vẫn là lão bằng hữu. Lý thám hoa vẫn thật không quên tại hạ.

Hình như hắn bật cười thật dữ, tuy không ra tiếng nhưng mặt hắn rung rinh đến mức bao nhiêu phấn tô trên mặt hắn đều nức ra và rơi lả tả.
Hắn hiện nguyên khuôn mặt thật, khuôn mặt khôi ngô cương nghị của người thiếu niên hào phóng Du Long Sinh.
Lý Tầm Hoan nghe da mình nổi ốc, hắn thật không ngờ một thiếu niên tràn đầy sức sống tràn đầy hào khí của hai năm về trước bây gì lại có thể biến ra như thế.
Hai năm trước, khi giao đấu với Du Long Sinh, Lý Tầm Hoan đã từng biết qua kiếm pháp của hắn, tuy không nhanh bằng tay kiếm của Tiểu Phi nhưng thật đáng gọi là một đóa hoa trong chốn võ lâm.
Du Long Sinh lúc đó tuy đã bại dưới tay của Lý Tầm Hoan nhưng bằng con mắt tinh đời và bằng vào kinh nghiệm, Lý Tầm Hoan biết ngay con người thiếu niên đó ngay sau nhất định sẽ làm rạng rỡ trong sự nghiệp trong đời người.
Bằng vào hào khí ngất trời, bằng vào thái độ ngang tàng một cõi của người thiếu niên họ Du, mà chỉ mới có hai năm xa cách bây giờ lại có thể trờ thành tay sai, trở thành con vật ngoan ngoãn của người đàn bà ghê tởm như thế hay sao?
Lý Tầm Hoan đứng đó mà nghi ngờ nhãn quang của mình, hắn sợ mình hoa mắt.
Nhưng một giây thoáng qua, hắn biết mình không thể nào lẫm lẫn, hắn chợt mím miệng thở dài, hắn chợt bùi ngùi hối tiếc như vừa đánh rơi một vật gì quý giá xuống đáy biển sâu.
Du Long Sinh bây giờ thì như hình cây tượng đá, nhiệt tình hừng hực của người thiếu niên năm cũ cũng tiêu mất rồi, hắn trở mũi kiếm cho một miếng thịt gà nướng vào miệng nhai nguồm ngoảm, hắn chép miệng lầm thầm :
- Ngon, mùi vị thật là đặc biệt, có thể ăn một miếng thịt gà nướng như thế này đúng là khẩu phúc không phải nhỏ.
Nữ Huệ Vương cười hì hì :
- Bọn đầu bếp của Tàng Kiếm sơn trang không làm nổi một con gà nướng tương tự như thế hay sao?
Du Long Sinh thở ra :
- Họ cũng có làm nhưng những thứ họ làm ra ăn cảm nghe như củi mục.

Nữ Huệ Vương hỏi :
- Nếu không gặp được ta thì ngươi có thể ăn được những miếng thịt ngon như thế hay không?
Du Long Sinh lắc đầu :
- Nhất định đáng chết cũng không khi nào ăn được.
Nữ Huệ Vương lại hỏi :
- Ngươi theo ra, ngày ngày sống ở bên ta, ngươi có thấy vui thích hay không?
Du Long Sinh cười :
- Vui thích lắm, rất ư là vui thích.
Nữ Huệ Vương hỏi :
- Giữa Lam Yết Tử và ta, nếu cần phải chọn thì ngươi bằng lòng chọn người nào?
Dáng cách của Du Long Sinh gần như muốn bòn phục xuống chân Nữ Huệ Vương, hắn nói trong vẻ vô cùng thành khẩn :
- Nhất định là phải chọn Nữ Huệ Vương của tôi rồi.
Cái bụng quá lớn mà Nữ Huệ Vương lại này tới trước hơn nữa vừa vỗ phành phạch vào cái bụng vừa cười :
- Tốt, tốt lắm, tiểu tử này kể là có nhãn quang, thật không uổng ta thương yêu ngươi một chút nào.
Và Nữ Huệ Vương vụt ngửa cổ lên chỉ ngay yết hầu bảo Du Long Sinh :
- Đâm, đâm ngay nơi đây một kiếm thử xem.
Đôi mắt của Du Long Sinh rực sáng nhưng lại tắt ngấm ngay, hắn lắc đầu nguầy nguậy :
- Không được, nhất định không được, vì nếu có bề nào, nếu Nữ Bồ Tát có mệnh hệ nào thì đau lòng tôi lắm.
Nữ Huệ Vương cười khe khẽ :
- Con chó con, thật là ngu, làm sao Nữ Huệ Vương lại có thể mệnh hệ nào? Đâm, đâm một kiếm cho Lý thám hoa chơi cho vui.
Bà ta ngửa cổ lên chờ đợi.
Nhìn vào cổ thịt vòng lên từng ngấn của Nữ Huệ Vương, Du Long Sinh vụt thét lên một tiếng vung thanh kiếm lên đâm thẳng.
Ánh thép nhoáng lên loang loáng, tất cả những người có mặt đều thấy hoa mắt.
Đã từng giao đấu với Du Long Sinh, Lý Tầm Hoan rất biết thanh kiếm trên tay của Du Long Sinh - thanh Đoạt Tình kiếm của hắn vô

cùng lợi hại, cầm một sợi tóc thổi qua, sợi tóc sẽ bị tiện ngọt sớt, nó là kiếm báu độc nhất vô nhị trên đời, ở trong một tòa trang trại mệnh danh là "Tàng Kiếm", gã Thiếu trang chủ này tự nhiên phải có một thanh kiếm báu hơn người.
Thanh kiếm đó một khi đâm vào vật gì, cho dù đó là sắt thép nhất định cũng sẽ bị thủng ngay, thủng mà không một tiếng động.
Vì đã từng giao đấu với Du Long Sinh nên Lý Tầm Hoan biết rõ hơn ai hết, gã thiếu niên này tuy không nhanh tay hơn Tiểu Phi nhưng hắn là một cao thủ nhất nhì trong chốn võ lâm, mục tiêu mà hắn đã nhắm nhất định hắn sẽ hoàn thành cho dù đó là mục tiêu di động chứ đừng nói một cái cổ thật lớn, lớn đến nắm gân tay vòng chưa giáp đang ngửa ra chờ đợi.
Một tiếng kêu thảng thốt vang lên, Du Long Sinh lộn ngược ra sau, hắn văng đúng vào lòng của một cô gái mập khác đang ngồi phía sau Lý Tầm Hoan, cô gái dang hai tay ôm hắn trum trum trong lòng và cười ngất ngưởng.
Thanh kiếm cắm đúng vào yết hầu của Nữ Huệ Vương, chuôi kiếm còn rung lên bần bật.
Nữ Huệ Vương cười rung rung từng khối thịt trên người càng làm cho chuôi kiếm rung lên từng chập. Bà ta vẫn ngồi yên nhìn Lý Tầm Hoan bằng tia mắt dâm đãng nhất trên đời. Thanh kiếm của Du Long Sinh không vào sâu được, mũi kiếm vừa chạm vào da thịt thì bị ngay cái ngấn thịt trên cổ của Nữ Huệ Vương hip lại dính cứng vào nơi ấy, y như một cái kiềm sắt kẹp ngang.
Nữ Huệ Vương vẫn nhìn Lý Tầm Hoan và cất giọng cười hăng hắc :
- Sao? Người mập vẫn có chỗ hay của cái mập, bây giờ thì chắc Lý thám hoa không muốn tin cũng phải tin rồi chứ?
Thanh kiếm vẫn cứ rung bần bật mãi cho đến bây giờ mới chịu đứng yên,
Nữ Huệ Vương vẫn ngồi dựa ngửa và cứ để y thanh kiếm dính bởi hai lớp thịt kẹp lại nơi cổ.
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Công phu của Nữ Huệ Vương quả thật người thường không làm sao so được.
Tự nhiên, Lý Tầm Hoan nói bằng một câu nói thật tình, công phu dùng hai khoanh thịt nơi cần cổ để kẹp thanh kiếm chém sắt như

chém bùn và bằng một sức mạnh đâm vào như thế quả là một công phu hiếm có.
Nữ Huệ Vương cười hì hì :
- Ta cũng có thưởng nghe phi đao của Thám hoa, phi đao phóng ra trăm phát không sai một phát nào, luôn cả đứa con nuôi của ta tài nghệ không phải là kém lắm thế mà vẫn không tránh khỏi, chắc tự Thám hoa cũng cảm thấy tài nghệ của mình như thế là tuyệt lắm rồi chẳng hay bây giờ có còn cảm thấy như thế nữa không?
Bà ta lại ngửa cổ ra cho thanh kiếm của Du Long Sinh rơi xuống và hỏi Lý Tầm Hoan :
- Nhưng phi đao bách phát bách trúng của Thám hoa bây giờ có thể giết được ta không nhỉ?
Lý Tầm Hoan lắc đầu cười :
- Nhất định là không được.
Nữ Huệ Vương cười :
- Bây giờ Thám hoa có còn muốn đưa Lam Yết Tử đi nữa hay chăng?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Rất muốn.
Sắc mặt của Nữ Huệ Vương hơi tái lại nhưng rồi lại cười ngay :
- Thú vị, thú vị. Thám hoa là con người thú vị vô cùng nhưng Thám hoa định đưa cô ta đi bằng cách nào thế chứ?
Lý Tầm Hoan cũng cười :
- Để thong thả rồi tôi sẽ nghĩ cách nhưng nhất định là phải có cách.
Nữ Huệ Vương gật đầu :
- Tốt lắm, vậy Thám hoa hãy ở lại đây vài ba ngày để mà nghĩ cách.
Lý Tầm Hoan nói :
- Ở đây có rượu ngon thịt béo, cho dù phải ở đến vài ba tháng cũng được chứ lựa gì vài ba ngày.
Nữ Huệ Vương nói :
- Nhưng rượu của ta không thể để cho bất cứ ai uống khan như thế được.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Thế Nữ Huệ Vương muốn tôi phải làm sao?
Nữ Huệ Vương đưa tia mắt khát tình về phía Lý Tầm Hoan, giọng bà ta cũng chợt trở nên đắm đuối :

- Thật tình thì ta cứ tưởng Lý thám hoa là con người già lắm rồi nhưng bây giờ gặp thấy hãy còn xuân hơ hớ, vì thế ta muốn lưu Thám hoa lại đây bầu bạn cùng ta ít ngày rồi ta sẽ để cho Thám hoa đem Lam Yết Tử đi một cách tự do.
Lý Tầm Hoan cũng cười, giọng nói hắn rất tự nhiên :
- Nữ Huệ Vương không sợ tôi già nhưng tôi thì rất sợ đống thịt trên mình của Nữ Huệ Vương, nếu Nữ Huệ Vương có thể làm cho bớt đi chừng vài trăm cân thịt thì có bầu bạn với Nữ Huệ Vương năm bày tháng một năm hay hơn thế nữa tôi cũng không đến đỗi nhàm chán, chứ bây giờ thì.
Hắn thở ra và nói tiếp :
- Bây giờ thì tôi cảm nghe lợm giọng.
Mặt của Nữ Huệ Vương bây giờ mới hoàn toàn biến sắc nhưng bà ta vẫn cứ cười :
- Rượu mời không uống cứ muốn uống rượu phạt. Thôi cũng được.
Bà ta vẫy tay cho thuộc hạ.
Số những cô gái ngồi vây chung quan này giờ vụt đứng lên.
Đúng ra thì họ là những cô gái quá mập nhưng cũng vì thế mà hành động của họ đâm ra chậm chạp, trái lại phải nói họ quá nhanh.
Sau cái vẫy tay của Nữ Huệ Vương thì Lý Tầm Hoan nhìn quanh đã thấy mình bị vây vào giữa.
Chung quanh hắn là những cô gái, không phải nói là những cây thịt kê khít vào nhau.
Họ không đông lắm nhưng vì họ quá mập thành thử khi họ đứng dậy vây quanh và càng lúc họ càng siết vòng vây nhỏ lại, Lý Tầm Hoan có cảm tưởng mình bắt đầu nghẹt thở vì không còn một chút gió nào có thể lọt qua.
Hắn tưởng tượng nếu vòng vây "thịt người" cứ như thế mà ép lấn vào, ép riết lại, hắn không dám nghĩ nữa, hắn không dám nghĩ là giữa bức tường bằng thịt ấy, hắn sẽ ra sao.
Bây giờ cho dù hắn có thể phóng luôn hai ngọn phi đao một lượt cũng không thể làm gì họ được vì bất quá cũng chỉ vài ba người ngã xuống rồi thì số người kia sẽ ập vào và muốn hay không muốn hắn cũng sẽ.
Lý Tầm Hoan phải rùng mình.
Kiếm kích đao thương hay những thủ pháp cực hình nào khác đối với hắn không có nghĩa lý gì cả nhưng khi hình dung con người của

mình bị ập giữa khối thịt người như thế, hắn không dám nghĩ tới thêm cho mệt.
Nữ Huệ Vương cười sặc sụa :
- Sao? Lý thám hoa có chịu nằm sát bên mình ta không hay là muốn nằm dưới cả năm mười khối thịt ấy?
Tiếng cười của bà ta rung rinh cả sàn nhà, ban đầu còn ít nhưng càng lúc nghe hình như toàn ngôi nhà chuyển động.
Ánh mắt Lý Tầm Hoan vụt sáng lên một cách khác thường, mỗi hắn vốn sẵn mỉm cười một cách thường xuyên, bây giờ nụ cười càng rạng rỡ nhưng vẫn không ra tiếng.
Lúc hắn lên lầu, Linh Linh đã nghe lời hắn, nàng luôn luôn nghe lời hắn - Ở lại bên dưới. Bây giờ hắn sực nhớ đến nàng.
Nhất định nàng không thể lấy mắt nhìn Lý Tầm Hoan thọ nạn, nhất định nàng sẽ có cách, nàng sẽ tìm mọi cách.
Ngay trong lúc đó, ngay trong lúc mọi người cảm thấy cái rung rinh cả sàn nhà không phải do tiếng cười của Nữ Bồ Tát thì một tiếng chuyển động vang lên.
Sự chuyển động của ngôi lầu cùng phát ra nhiều tiếng rôm rốp, cả ngôi lầu bỗng nghiêng hẳn rồi đổ xuống.
Tất cả những người có mặt trên ngôi lầu cũng nghiêng ngửa theo luôn.
Trên nóc nhà bỗng lộ ra lỗ hổng khá lớn sau khi một bóng người bắn vọt lên.
Lý Tầm Hoan.
Người bắn thẳng trổ ra nóc lầu đó là Lý Tầm Hoan, hắn y như một chiếc én xuyên liêm, hắn bắn vọt lên rồi là xà xuống đất.
Hắn nghĩ con người mang theo cả khối thịt như Nữ Huệ Vương cho dù có một công phu khá mạnh nhưng khi ngôi lầu sập xuống, bà ta nhất định cũng phải ngã theo nếu không đến mang thương thì cũng phải lâu lắm mới mong bò dậy nổi.
Nhưng không, Lý Tầm Hoan vừa bắn ra khỏi nóc nhà thì y như một trái khinh khí cầu bị dứt dây, cả một khối thịt khổng lồ Nữ Huệ Vương cũng bắng theo nối đuôi với hắn.
Lý Tầm Hoan vừa xà xuống đất thì đã nghe tiếng của Nữ Huệ Vương ở phía sau lưng :
- Khà khà. Lý thám hoa, bất cứ ai một khi đã bị ta để mắt thì cho dù góc biển chân trời cũng đừng mong thoát khỏi.

Thật Lý Tầm Hoan không thể nào tưởng tượng nổi, bằng vào thân hình phì nộn, ít nhất cũng phải có ba, bốn trăm cân của Nữ Huệ Vương mà lại có một khinh công như thế ấy.
Không còn có một sự lựa chọn nào khác, Lý Tầm Hoan vẫy ngược tay trở lại phía sau lưng.
Một ánh sáng ló lên, Tiểu Lý Phi Đao đã ra khỏi cánh tay.
Tiểu Lý Phi Đao một khi đã bị ra khỏi tay rồi thì trăm phát không sai một phát.
Một vòi máu từ nơi mặt của Nữ Huệ Vương phụt ra.
Bận này không như những lần trước, phi đao của Lý Tầm Hoan luôn luôn trúng yết hầu lần này phi đao nhằm vào một mục tiêu khác hẳn, phi đao bay đúng vào mắt trái đối phương.
Phi đao đã bay ra nhất định không thể không trúng mục tiêu.
Hắn rất tự tin như thế.
Và quả thật đúng y như thế, ngọn phi đao lún vào mắt trái của Nữ Huệ Vương hơn phân nửa. Ban đầu, một vòi máu bắn ra, thiếu chút nữa là bắn vào mình của Lý Tầm Hoan nhưng sau vòi máu cúp lại đó thì xối xuống mặt, xuống áo.
Con người càng mập dung lượng máu trong người càng nhiều, suối máu đã làm ướt đẫm con người của Nữ Huệ Vương.
Thế nhưng tiếng cười của bà ta vẫn không chịu dứt, và bằng vào thanh âm càng lúc càng gần với Lý Tầm Hoan.
Bây giờ thì Lý Tầm Hoan không thể điềm nhiên nữa, hắn quay mình lại và sững sỡ.
Dòng máu từ nơi mắt của Nữ Huệ Vương vẫn bựt xối nhưng bà ta vẫn cười và bước theo Lý Tầm Hoan, giọng cười không thay đổi và bước chân không xiêu vẹo, bà ta vẫn bước theo bằng bước chân chắc nịch. Dòng máu chảy mạnh đến mức gần như tiếng động thế nhưng Nữ Huệ Vương không bộc lộ chút gì gọi là đau đớn, bà ta vẫn cười hăng hắc :
- Lý thám hoa, còn mấy ngọn phi đao nữa hay phóng ra cho hết cả đi, phi đao bây giờ thì cho hai trăm ngọn cắm vào mình ta, ta cũng chẳng kể nó vào đâu.
Bà ta vụt đưa tay lên nắm cán phi đao giật mạnh ra rồi cho thẳng vào mồm.
Nhiều tiếng rào rạo vang lên từ trong miệng của Nữ Huệ Vương làm cho Lý Tầm Hoan càng trố mắt.

Phi đao của hắn được luyện bằng một thứ thép tuy không đến mức ghim vào sắt như ghim bùn nhưng nó vẫn là thứ thép cực tốt, thứ thép ban đêm lóe hẳn ánh sáng xanh lè thế mà Nữ Huệ Vương nhai như người ta nhai cốm.
Lý Tầm Hoan đứng nhìn trân trối, thật hắn không biết đó là con người hay giống thú thời tiền sử.
Muốn cho con vật ấy ngã xuống có lẽ phải đến hai trăm ngọn phi đao.
Nhưng ngay trong lúc ấy, ngay trong lúc Nữ Huệ Vương cứ lù lù đi lại phía Lý Tầm Hoan thì bà ta vụt rống lên một tiếng dị thường.
Tiếng rống của Nữ Huệ Vương không giống cọp mà cũng không giống trâu, tiếng rống quá lớn làm xao động cả vùng, những chiếc lá úa vàng trên cành cây lao chao rơi xuống.
Trong tiếng rống của Nữ Huệ Vương có một tiếng động khác nhỏ hơn, lạ hơn, tiếng động nghe cái "bựt" ngắn ngủi nhưng Lý Tầm Hoan nghe rất rõ và ngay sau đó, hắn thấy một lưỡi thép ló ra trước ngực bà ta, máu theo đó phún thẳng một vòi.
Bây giờ thì Lý Tầm Hoan đã thấy Du Long Sinh.
Hắn từ phía sau lưng Nữ Huệ Vương hai tay nắm chặt lấy đốc kiếm, thanh kiếm xuyên từ hậu tâm của Nữ Huệ Vương thấu ra trước ngực.
Thanh trường kiếm tự nhiên là dài, từ cán đến mũi có hơn một sải tay nhưng bây giờ thì chỉ thấy mũi kiếm lú ra trước ngực Nữ Huệ Vương, hai tay cầm cán của Du Long Sinh thì đã sát tận lưng.
Con mắt còn lại của Nữ Huệ Vương trợn trừng lên, hai tay nhanh như cắt với ngược ra phía sau chụp trúng đôi vai của Du Long Sinh ném qua khỏi đầu, vật hắn y như vật nhái.
Thân hình của Nữ Huệ Vương bây giờ mới đổ xấp xuống, đổ chụp lên con người của Du Long Sinh, xương trong người hắn nghe rôm rốp nhưng hắn nghiến răng không kêu một tiếng.
Nữ Huệ Vương vừa thở vừa nói :
- Ngươi... thì ra là ngươi, Du Long Sinh... ta... ta đãi ngươi không bạc... thế sao ngươi lại thừa lúc bất phòng. ám hại ta.
Du Long Sinh hơi thở đứt quãng :
- Ngươi... ngươi không ngờ à?
Nữ Huệ Vương ghiến răng kèn kẹt :
- Ta... chưa từng bạc đãi... ngươi... khốn khiếp.

Mồ hôi trên trán của Du Long Sinh đổ hột, hắn cũng nghiến răng :
- Hơn một năm nay, ta... nhẫn nhục còn hơn... một con chó là... là thứ chỉ chờ có được ngày... nay...
Bị khối thịt của Nữ Huệ Vương càng lúc càng ép xuống, Du Long Sinh không còn thở được, hắn thấy trước mắt tối đen.
Thân hình của Nữ Huệ Vương vụt giật lên từng chập và cuối cùng lật ngang qua.
Bây giờ thì Lý Tầm Hoan mới lần thấy được bộ mặt của Du Long Sinh, một bộ mặt có đôi mắt thật sáng nhưng vô cùng ảm đạm.
Hắn nghe bàn tay của Du Long Sinh, bàn tay thật dịu, tuy đã từng giết người nhưng nhiều lúc lại mềm hơn bàn tay con gái, bàn tay ấy đang vuốt nhưng giọt mồ hôi trên trán hắn.
Du Long Sinh cố hết sức để nở một nụ cười nhưng hắn thất bại.
Hình như đôi môi hắn không còn nghe theo sự chỉ huy của khối có,
Cuối cùng hắn ráng hết sức nói với Lý Tầm Hoan :
- Tôi... không phải là. Du Long Sinh.
Lý Tầm Hoan mím miệng gật đầu :
- Tôi biết, bây giờ thì tôi biết rất rõ rồi.
Du Long Sinh nói :
- Du Long Sinh đã... đã chết lâu rồi.
Lý Tầm Hoan lại gật đầu :
- Tôi biết.
Du Long Sinh nói :
- Ngày nay Thám hoa không còn nhìn thấy Du Long Sinh nữa.
Lý Tầm Hoan nói :
- Nhưng trong giờ phút này thì thấy bằng hữu vẫn là bằng hữu, những việc gì khác tôi không cần biết.
Bây giờ thì Du Long Sinh nở nụ cười nhưng mắt hắn đã đứng tròng.

Xem tiếp hồi 15 Lên kiệu đi

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 15 Lên kiệu đi

Ánh bình minh đã rạng rõ chân trời.
Nơi ven rừng thông có thêm ba nấm mồ mới đắp.
Mộ của Du Long Sinh, Lam Yết Tử và của Nữ Huệ Vương. Đào

huyệt là do bàn tay của những môn đồ của bà ta.
Hình như đối với cái chết của Nữ Huệ Vương họ không có gì đáng gọi là bi thương, có lẽ vì Hoan Hỉ Nữ Huệ Vương này thật không có lòng dạ của Bồ Tát, khi bà ta sinh tiền cũng không có việc nào cho người ta "hoan hỉ".
Chuyện ngôi lầu bị sập thình lình đúng là "thành tích" của Linh Linh.
Chính nàng sau đó cũng cảm thấy làm nên chuyện đó vô cùng hứng thú. Nàng nói :
- Thật tình thì tôi cũng chẳng thể có tài ba gì cho lắm, bởi vì ngôi lầu này dựng lên nhờ vào cây cột giữa bắt rượu chung quanh tôi chỉ làm lỏng góc cây cột chính đó thì ngôi lầu sụp đổ. Cũng may mà tôi đã dự bị trước chứ không thì đã bị chôn trong đống cây vụn đó rồi.
Thấy đám bộ hạ của Nữ Huệ Vương lần lượt đi hết, nàng lấy làm lạ lùng hết sức, nàng nói Lý Tầm Hoan :
- Tại sao họ không có ý báo thù cho sư phụ của họ nhỉ?
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Cũng có là vì Nữ Huệ Vương cứ lo làm cho họ đầy bao tử chứ không khi nào làm cho họ no bởi cảm tình.
Linh Linh cười :
- Đúng rồi, một con người khi mà bao tử quá đầy rồi thì họ rất lười biếng nghĩ đến chuyện tâm tình.
Nhưng rồi nàng lại cau mày hỏi Lý Tầm Hoan :
- Thế còn Thám hoa, tại sao Thám hoa lại cũng thả họ đi như thế?
Lý Tầm Hoan điềm đạm mỉm cười :
- Để cho họ đi vì tôi không thể nuôi nổi những con người như thế?
Linh Linh cắn môi trầm ngâm một lúc khá lâu :
- Nhưng nếu chỉ có một người thì Thám hoa có nuôi nổi hay không?
Nàng chớp nhìn Lý Tầm Hoan hật nhanh rồi nói tiếp :
- Chỉ có một người mà người ấy lại ăn rất ít, không uống rượu cũng không thích ăn thịt hay những món ngon vật lạ, mỗi bữa cơm chỉ cần mấy miếng đậu hủ kho là đủ. Đã thế, người ấy lại còn biết tự làm thức ăn, nấu cơm, giăng màn, trải nệm, khi Thám hoa lên giường rồi, người ấy lại còn có thể vì Thám hoa mà sửa gối chải đầu.
Lý Tầm Hoan cười :

- Con người giỏi dắn như thế ấy thì tự mình sống cũng đã đầy đủ sung sướng quá rồi, cần chi lại phải theo tôi?
Linh Linh nhếch môi, giọng nàng có vẻ giận dỗi :
- Tôi biết trong lòng Thám hoa chỉ có mỗi một hình bóng của Lam Yết Tử vì cô ta được cái eo lưng nhỏ hơn.
Lý Tầm Hoan cười gượng :
- Cô cho rằng trong lòng tôi chỉ có mỗi hình bóng của Lam Yết Tử à?
Linh Linh háy mắt :
- Chứ còn gì nữa? Vì nàng, Thám hoa đã không kể đến thân, liều vào nơi nguy hiểm, vì nàng, Thám hoa có thể làm bất cứ những chuyện gì. Nhưng thật ra bây giờ nàng đã chết rồi, bây giờ thì Thám hoa cũng có gì mà phải lo cho đến nàng như thế?
Lặng thinh một lúc, Lý Tầm Hoan nhè nhẹ gật đầu :
- Bởi vì nàng là bằng hữu của tôi. Sống là bằng hữu thì chết cũng là bằng hữu.
Linh Linh nhếch môi :
- Thế tôi... tôi không phải là bằng hữu của Thám hoa à?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tự nhiên cô vẫn là bằng hữu của tôi chứ không ai bảo không phải?
Linh Linh nói :
- Đã biết nghĩ đến người bạn đã chết thì tại sao không nghĩ đến người bạn còn đang sống?
Mi mắt nàng ửng đỏ, nàng chớp thật nhanh như cố làm cho nước mắt đừng rơi :
- Tôi là một người không có thân nhân, không có bạn bè, bây giờ thì nhà cửa cũng không có, chẳng lẽ Thám hoa đang tâm nhìn tôi sống vất vả bên lề đường, sống lênh đênh phiêu bạt như một kẻ ăn xin.
Lý Tầm Hoan chỉ còn nước gượng cười.
Hắn cảm thấy bây giờ những cô gái nhỏ càng lúc càng như giỏi về ngôn ngữ.
Linh Linh bụm mặt nhưng nàng lén nhìn Lý Tầm Hoan qua những kẽ hở của ngón tay, nàng nói bằng giọng rầu rầu :
- Huống chi, nếu Thám hoa không mang tôi đi thì làm sao Thám hoa tìm được tiểu thư của tôi? Mà không tìm được tiểu thư của tôi

thì làm sao Thám hoa tìm được Tiểu Phi?
* * * * *
Tiểu Phi đang húp tô canh.
Canh thịt bò thật thơm, thật ngon, hơi bốc lên nghe phức mũi.
Tay bưng bát canh hơi còn lên nghi ngút, Tiểu Phi húp từng húp một, hắn húp thật chậm, đôi mắt hắn nhìn sững chung quanh miệng bát, mặt hắn không lộ nét gì, hình như hắn không nhận ra hương vị của bát canh.
Lâm Tiên Nhi đang ngồi sát bên hắn, tay nàng chống cằm và mắt nhìn hắn đăm đăm, nàng nhìn hắn bằng ánh mắt thật dịu dàng, giọng nàng cũng dịu dàng :
- Gần đây sao trông mặt anh nó khó đăm đăm như thế? Hình như trong mình anh không được khỏe? Anh hãy uống nước canh cho nhiều hơn một tý, canh này bổ lắm, nó làm cho anh ngủ được ngon. Uống đi, còn nóng hãy uống cho hết, đừng để nguội mất ngon.
Tiểu Phi ngẩng mặt lên, hắn ngửa cổ uống một hơi cạn bát.
Lâm Tiên Nhi dùng chiếc khăn thật trắng lau miệng cho hắn và hỏi :
- Anh thấy có ngon miệng hay không?
Tiểu Phi đáp thật nhỏ :
- Ngon.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Anh thấy cần thêm một chén nữa không? Múc thêm cho anh một chén nữa nhé?
Tiểu Phi gật đầu :
- Cần.
Lâm Tiên Nhi cười thật đẹp :
- Như thế tốt lắm, gần đây thấy anh ăn cơm ít quá nên uống nước canh thật nhiều một chút cho nó đủ chất bổ.
Gian nhà thật sơ sài nhưng lại là gian nhà mới.
Vách tường nhà bếp vẫn chưa ấm khói vì họ mới dời về đây có hai ngày.
Lâm Tiên Nhi múc thêm một chén canh, nàng mang đến trước mặt Tiểu Phi kèm theo một nụ cười :
- Nơi này tuy không được rộng nhưng chợ búa thì lại không nhỏ, chỉ có điều thịt thì mắc quá, mua một cân mất đến mười tiền.
Tiểu Phi cắm đầu uống nước canh và hắn vụt ngẩng mặt lên :

- Ngày mai chúng mình đừng dùng canh thịt bò nữa.
Lâm Tiên Nhi liếc hắn thật nhanh :
- Sao vậy? Anh không thích à?
Tiểu Phi trầm ngâm và nói thật chậm :
- Tôi thích nhưng ta không thể tiếp tục dùng như thế.
Lâm Tiên Nhi cười êm ái :
- Anh đừng có lo về khoản tiền bạc, mấy lúc này Hồ Câu vẫn y giá cũ, tháng trước anh đi săn bán được tất cả là hai mươi bảy lượng bạc, cho đến nay vẫn chưa xài hết.
Tiểu Phi nói :
- Nhưng rồi sẽ hết, vả lại ở chốn này đâu có hồ để cho mình săn nữa.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Bao giờ hết hẵng hay, huống chi tôi vẫn còn một số tiền riêng.
Tiểu Phi lắc đầu :
- Tôi không thể xài món tiền ấy được.
Mi mắt của Lâm Tiên Nhi vụt đỏ, giọng nàng thấp xuống :
- Tại làm sao lại không thể xài? Số tiền ây không phải là của trộm cũng không phải là của cướp, chính nó là do tôi bỏ công đi may mướn cho người ta, mười đầu ngón tay rướm máu mới kiếm ra đó chứ.
Nước mắt nàng bắt đầu thoát ra viền mi và chảy ròng ròng trên má :
- Anh có biết không? Bao nhiêu tiền bạc trước kia của tôi, tôi đã nghe theo lời anh đem phát cho người nghèo hết rồi, chuyện đó chẳng lẽ anh lại không biết?
Tiểu Phi thở dài dịu giọng :
- Không phải tôi không tin nhưng vì... vì đáng lý thì tôi phải lo lắng cho Tiên Nhi đầy đủ chứ không nên để cho Tiên Nhi chịu khổ cực như thế ấy.
Lâm Tiên Nhi ôm siết vào lưng Tiểu Phi, mặt nàng gục đầu lên vai hắn, nước mắt nàng ràn rụa :
- Tôi biết, tôi biết anh thật dạ yêu tôi, từ trước đến nay tôi không có một người thân, không có một ai chăm sóc tôi bằng tấm tình nồng hậu như anh. Và anh nghĩ xem, chúng ta như thế này cũng là quá tốt rồi, đáng lý không nên phân biệt của tôi hay là của anh gì nữa cả, của tôi đã là của anh rồi, luôn cả con tim của tôi cũng đã trao cả

cho anh, chẳng lẽ anh không thấy rõ điều ấy nữa hay sao?
Tiểu Phi khép đôi mắt lại, hắn cầm lấy tay nàng siết mạnh.
Hắn chỉ mong cầm lấy mãi mãi tay nàng như thế, ngoài ra hắn không ước muốn gì hơn.
Rồi Tiểu Phi cũng ngủ vùi. Trọn đời hắn là những giấc ngủ thẳng băng.
Lâm Tiên Nhi nhè nhẹ rút bàn tay của mình ra khỏi bàn tay của hắn.
Nàng đứng bên mép giường lẳng lặng nhìn hắn ngủ, nhìn cành môi hé mở với nụ cười thỏa mãn của hắn.
Và nàng cũng mỉm cười một mình, nụ cười của nàng thật là mềm dịu, mặn nồng.
Tự nhiên nàng chỉ cười với một mình nàng.
Sau cùng, nàng nhè nhẹ ra khỏi phòng, nhè nhẹ khép trái cửa phòng lại.
Trở về phòng mình, Lâm Tiên Nhi lấy chiếc rương nhỏ, trút từ trong một chiếc bình nhỏ ra một ít bột màu lấp lánh, nàng rót ra một chén trà.
Mỗi ngày nàng không bao giờ quên uống vào thứ bột ấy.
Nó là thứ trân châu quý giá, nàng đã nghiền ra thành bột, nghe người ta nói rằng người đàn bà nào mỗi ngày đều uống thứ đó là nhan sắc muôn thuở chẳng tàn phai.
Người đàn bà càng đẹp bao nhiêu thì lại càng sợ già bấy nhiêu, luôn luôn nghĩ hết cách bảo vệ nhan sắc của mình.
Thế nhưng họ không biết rằng không một thứ linh dược nào có thể giữ cho người đàn bà trẻ mãi không già.
Nó là quy luật của tạo hóa mà không một ai có khả năng cưỡng lại.
Nhìn chiếc bình nhỏ trong tay, Lâm Tiên Nhi bật cười một mình.
Nàng lẩm bẩm :
- Giá mà Tiểu Phi biết cái bình này đáng giá bao nhiêu tiền thì có lẽ hắn phải giật mình mà lăn ra chết mất.
Nàng càng nhận rõ đàn ông nào cũng dễ bị lừa gạt cả, nhất là rất dễ bị lừa gạt bởi đàn bà.
Chính vì thế mà nàng cảm thấy rằng đàn ông không đáng thương chút nào cả, hay nói đáng thương hại họ thì cũng đáng tức cười họ lắm.
Nàng chưa từng gặp một người đàn ông nào mà không bị lừa gạt

một cách dễ dàng.
Trừ có mỗi một người, người ấy là Lý Tầm Hoan.
Nghĩ đến Lý Tầm Hoan là lập tức nàng cảm thấy nghe lòng nàng nặng xuống.
Nàng lần tay lẩm nhẩm :
- Hôm nay đã là mùng năm tháng mười. Lý Tầm Hoan có phải đã chết rồi chăng? Tại sao đến nay mà vẫn chưa nghe tin tức?
Ngoài trước cửa là một con đường hẹp vắng tênh.
Đêm nay sao thật nhiều, trời thật trong nhưng lại không có trăng.
Xa xa, ánh đèn thưa thớt, sơn thôn về đêm thật là cô tịch.
Hai gã thiếu niên mặc áo xanh khiêng trên vai một chiếc kiệu, cả hai vóc dáng chắc nịch mặc dù khiêng kiệu nhưng chân họ vẫn bước như bay.
Khi đến trước cửa thì chúng dừng đứng lại.
Qua một lúc, Lâm Tiên Nhi nhẹ lách mình ra, nàng cẩn thận quay lại khép cửa và lên ngồi trong chiếc kiệu rèm kín mít.
Rèm kiệu vốn làm bằng trúc dẹp, vì thế nó không dày bịt, người ngoài nhìn vào không thấy người trong nhưng người ngồi trong kiệu thì thấy bên ngoài rất rõ.
Chiếc kiệu lại được khiêng lên đi nhanh về hướng trước.
Họ không đi đại lộ, họ cũng không đi thẳng mà họ lại quay trở lại hướng đi lúc tới.
Qua được ba khúc quanh của con đường hẹp thì những ánh đèn leo lét của sơn thôn cũng mất hút về xa.
Đến bây giờ, hai tên khiêng kiệu mới đi chậm lại.
Đồng hoang tích mịch không một tiếng động của con người, đêm càng sâu không khí càng cô quạnh.
Đi về hướng trước thêm một đỗi nữa là đến khu rừng rậm rạp, bên trái khu rừng là một ngôi miếu thổ địa, bên phải là bãi tha ma.
Chiếu kiệu dừng. Gã khiêng kiệu phía trước khom mình rút từ dưới kiệu ra một chiếc đèn lồng, hắn đốt và đưa lên thật cao.
Chiếc đèn lồng màu hồng, lại thêu một đóa hoa mà hồng, một đóa hoa hồng mai, đem tối lại ánh lên rạng rỡ.
Chiếc đèn lồng khi được trương cao thì từ bên bãi tha ma phía trong một ngôi miếu Thổ Đại thoáng ra bốn bóng người, họ chia bốn hướng đi lại gần chiếc kiệu.
Cả bốn người bộ pháp đều khá nhanh, tinh thần hình như là khá

phấn chấn nhưng khi họ phát hiện ngoài mình ra còn có những người khác nữa thì bộ pháp của họ hơi lựng khựng, có lẽ mặt họ cũng còn nhiều thay đổi, ánh mắt họ đều ánh lên tia cảnh giác đề phòng. Từ trong ven rừng đi ra một gã trung niên có gương mặt tròn tròn, hắn bận y phục khá là sang trọng, nhìn qua mường tượng như một thương gia phát đạt.
Nhưng hắn cử động thật là nhanh nhẹn chứng tỏ rằng võ công của hắn không phải tầm thường.
Từ bãi tha ma đi ra một lượt hai người, bên trái là một gã lùn ăn vận toàn bộ đen, bộ dạng hắn hơi loắt choắt nhưng những con người loắt choắt như thế thường là những con người nhậm lẹ và gian xảo.
Người bên phải vóc dáng trung bình, không mập không ốm, ăn vận cũng tầm thường, hắn là một con người không có gì là đặc biệt, con người tầm thường nếu chỉ nhìn qua dáng vóc.
Nhưng hắn không tầm thường về phương diện khinh công, so sánh vào bộ pháp thì hắn hơn gã lùn một bậc.
Từ trong ngôi miếu đi ra là một gã trạc tuổi còn non hơn hết nhưng khí phách thì tỏ ra có chỗ khác người, hắn đi bằng những bước chân chắc nịch, ánh mắt hắn ngời ngời, tự nhiên không ai không nhận ra hắn là một con người võ công trội hơn tất cả.
Hắn mặc chiếc áo choàng màu vàng, hắn dong dỏng cao. Lưng hắn đeo thanh trường kiếm với cái vỏ màu xanh lân tinh, phản chiếu với chiếc áo màu vàng, cả hai vật đều chói lọi.
Hắn là một thiếu niên công tử, nhất là hắn là con nhà thế gia trong chốn võ lâm.
Tự nhiên Lâm Tiên Nhi biết trước có cả thảy bốn người, nàng không vén rèm mà cũng không xuống kiệu, nàng ngồi yên cất giọng cười trong vắt :
- Bốn vị xa xôi cực nhọc, nơi đây cũng không có rượu để bốn vị tẩy trần.
Đúng là chuyện mà khiến người hội diện vô cùng áy náy.
Vì phát hiện ra có người cùng tới chứ không phải một mình mình nên bộ mặt của bốn người không hẹn mà cúng khó đăm đăm nhưng bây giờ thoắt nghe giọng nói của người đẹp, họ cũng không hẹn mà nở nụ cười thoải mái.
Lâm Tiên Nhi dịu giọng tiếp lời :

- Tôi biết cả bốn vị đều có lời muốn nói nhưng chẳng hiểu ai nói trước ai nói sau?
Người mặc ám xám có vẻ tầm thường hình như cảm thấy mình không sánh kịp với người nên hắn lặng thinh đứng ké né, còn gã thiếu niên khí phách cũng không nói nhưng hắn lại quay nhìn nơi khác, hình như bản tính ngạo mạn của hắn không cho phép hắn đối diện với những người mà hắn tự cho là không xứng đáng.
Người trung niên có gương mặt tròn hé miệng cười toe toét, vòng tay nói với người áo đen loắt choắt :
- Xin thỉnh huynh đài nói trước.
Người áo đen không thèm khách sáo, hắn bước lên trước kiệu.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Mới trong vòng hai tháng không gặp mà khinh công của anh đã tiến triển khá nhiều, đó là một việc cần khánh chúc.
Người áo đen lộ một nụ cười đắc ý :
- Không dám, cô nương quá khen cho.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi nhờ anh làm giúp cho hai việc, chắc có lẽ mã đáo thành công. Tôi biết từ trước đến nay, anh là con người không bao giờ để cho ai thất vọng.
Cho tay vào lưng lấy ra một xấp ngân phiếu, người áo đen đưa tới trước kiệu bằng hai tay :
- Đã thu về tất cả chín ngàn tám trăm năm mươi lượng do Đồng Phúc Ngân Hàng tại Sơn Tây.
Lâm Tiên Nhi thò bàn tay búp măng như ngọc chuốt qua bức rèm lấy xấp ngân phiếu, hình như nàng thầm đếm lại rồi mới cất tiếng cười :
- Lần này thật anh đã phải cực nhọc quá nhiều, thật tôi không biết phải dùng lời lẽ như thế nào để nói lên cho xứng đáng lòng cảm tạ.
Người áo đen dán cứng đôi mắt vào bức rèm, ngay cái chỗ Lâm Tiên Nhi vừa mới thò bàn tay đẹp, cổ hắn nuốt nước bọt nghe ừng ực, mắt hắn bỗng đờ dại hẳn thật lâu hắn mới gượng cười :
- Cảm tạ thì thật kẻ hèn này không bao giờ dám nhận chỉ mong cô nương đừng quên người luôn nghĩ đến cô nương cũng quá đủ rồi.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nhưng còn cái lão già kể chuyện họ Tôn và con đầu cháu nội của lão ta chắc anh cũng đã theo dõi bén gót họ được rồi đấy chứ?

Người áo đen cúi gầm đầu, giọng hắn hơi ấp úng :
- Tôi vốn không dám để mất dấu chân của họ nhưng khi đến Quang Trung thì họ bỗng biến đâu mất. Những bằng hữu dọc theo Quang Trung mà tôi có thể dò hỏi, không một ai thấy họ, hai con người ấy hình như chui tiêu xuống đất đen.
Lâm Tiên Nhi làm thinh.
Cái làm thinh của nàng thật là khó chịu.
Chẳng thà mắng thật nặng lời mà người dưới còn nghe dễ thở, đằng này cái làm thinh thật vô cùng ác độc, cái làm thinh có vẻ không được hài lòng của người đẹp có một tác dụng làm cho không khí ngưng đọng hẳn, làm cho người đối diện nghe ngột ngạt.
Người áo đen cố gắng bằng một giọng cười khô queo :
- Hai ông cháu của lão già ấy hành tung vô cùng kỳ bí, ngoài mặt họ tuy không tỏ ra rằng có biết võ công nhưng riêng tôi thì không tin điều đó, chỉ cần cô nương nới rộng cho tôi đôi ngày là tôi có thể điều tra ra lai lịch.
Trầm ngâm thêm một lúc thật lâu, Lâm Tiên Nhi bật thở dài :
- Thôi, khỏi cần, tôi biết anh không thể nào theo họ được. Chuyện này tuy anh không làm nên nhưng tôi cũng không có trách gì anh đâu, chờ lát nữa rồi tôi sẽ nhờ anh một chuyện khác.
Người áo đen thở ra nhẹ nhõm, hắn xuôi tay đứng nép sang bên.
Người thanh niên mặt tròn bây giờ mới vòng tay nói với hai người còn lại :
- Xin thất lễ, thất lễ.
Hắn vừa bước lại gần trước kiệu, dáng dấp của hắn thật là cung kính, hắn cứ vòng tay vừa bước vừa giữ cung cách vô cùng trang trọng.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Buôn bán làm ăn là người luôn luôn giữ hòa khí, có như thế mới sớm phát tài, thật quả xứng đáng là một thương gia.
Người mặt tròn vòng tay, miệng hắn cười toe toét :
- Tại hạ chỉ là một tên sai vặt của cô nương, nếu cô nương không muốn cho cơm thì tại hạ chỉ còn có nước dẹp tiệm, vì thế hai tiếng "thương gia" thật tình tại hạ không dám nhận.
Lâm Tiên Nhi dịu giọng :
- Nói chi những điều như thế, việc làm ăn của tôi cũng là việc làm ăn của anh, miễn chúng ta cố làm, miễn anh đừng bỏ dở thì nhất

định anh sẽ hoàn toàn thỏa mãn.
Người mặt tròn cười càng rạng rỡ hơn lên :
- Đa tạ cô nương, đa tạ cô nương.
Hắn cứ "đa tạ" luôn một hơi mấy tiếng rồi mới lấy ra một xấp ngân phiếu, hai tay trân trọng đưa tới trước :
- Đây là số thu lợi trọn một năm rồi, số ngân phiếu này cũng lãnh từ Đồng Phúc Ngân Hàng ở Sơn Tây, xin cô nương hãy đếm qua.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Thật là cực nhọc cho anh hết sức, chẳng những tôi biết anh là một con người ngay thẳng đáng tin mà lại là con người giỏi dắn.
Nàng cầm xấp ngân phiếu, miệng thì nói chuyện nhưng tay thì âm thầm đếm kỹ nhưng chỉ nói đến đó thì sắc mặt nàng hơi thay đổi, nụ cười theo đó tắt luôn, nàng hỏi bằng một giọng lạnh lùng :
- Sao? Sao chỉ có sáu ngàn lượng?
Người mặt tròn cười mơn :
- Dạ, sáu ngàn ba trăm ạ.
Lâm Tiên Nhi cau mặt :
- Năm kia bao nhiêu?
Người mặt tròn đáp :
- Dạ, chín ngàn bốn trăm lượng.
Lâm Tiên Nhi lại hỏi :
- Thế còn năm ngoái?
Người mặt tròn đáp :
- Dạ, năm ngoái hình như hơn một vạn.
Hắn vừa trả lời vừa lấy tay lai mồ hôi trán.
Lâm Tiên Nhi cười nhạt :
- Bản lãnh của anh không phải tầm thường đấy nhé, có thể làm cho chuyện làm ăn mỗi năm sụt dần như thế có lẽ vài năm nữa sẽ phá sản ngay.
Mồ hôi trán của người trung niên mặt tròn bây giờ đã chảy xuống má, hắn nói gần như không thành tiếng :
- Trong hai năm nay, sự thật làm ăn có nhiều thua lỗ vì khách hàng giảm sút nhưng trong năm tới đây, tôi chắc chắn sẽ phát triển trở lại mức bình thường.
Lặng thinh một lúc, giọng nói của Lâm Tiên Nhi chợt dịu lại :
- Trong hai năm nay, tôi biết anh rất cực nhọc cũng nên về nhà nghỉ ngơi lấy sức.

Mặt của người trung niên tái lại, giọng hắn rung rung :
- Nhưng... nhưng còn chuyện làm ăn.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Chuyện làm ăn bên đó rồi tự nhiên tôi lại cũng sẽ nhờ anh, anh không nên lo lắng gì về chuyện đó.
Người trung niên hoảng hốt, giọng hắn gần như đớ lại :
- Cô nương, phải chăng cô nương muốn... muốn...
Hắn vừa nói vừa thụt lui và bất thình lình, hắn nhún chân quăng mình vào rừng rậm.
Hắn lao chưa tới ven rừng thì đột nhiên một vừng ánh sáng túa ra.
Một tiếng rú làm rung chuyển trời khua, máu văng tung cả cành cây đọt lá, thân hình của người trung niên đổ xuống.
Gã thiếu niên áo lam trong tay đã có một thanh kiếm, không ai thấy hắn rút ra từ lúc nào, bây giờ thì thấy hắn chùi máu dưới gót giày và chầm chậm tra vào vỏ.
Người mặc áo xám nhìn hắn trân trân và vụt mỉm cười :
- Hảo kiếm pháp!
Kẻng!
Thanh kiếm của gã thiếu niên tra vào vỏ vang lên một tiếng động nhỏ nhưng vì đêm thanh vắng nên nghe rõ mồn một, hắn không thèm liếc về phía người áo xám.
Người áo xám cũng đứng yên không có ý nói thêm nửa tiếng.
Chờ một lúc, thấy gã thiếu niên không có ý lên tiếng trước, hắn mới bước tới trước kiệu vòng tay.
Hình như Lâm Tiên Nhi biết rõ tình ý từng người một nên nàng không khách sáo gì cả, nàng nhập để ngay :
- Long Tiêu Vân đã về chưa?
Người áo xám đáp :
- Đã về từ nửa tháng nay, cùng đi với hắn ngoài tên thật khùng Hồ Bất Quy ra còn có tên họ Lữ nghe đâu vốn là em chú bác với Ôn Hầu Ngân Kích Lữ Phụng Tiên, người này cũng dùng cặp kích, xem chừng võ công cũng không phải tầm thường.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Thế còn lão già gù bán quán?
Người áo xám nói :
- Hắn vẫn còn ở lại đó, con người đó quả có chí ẩn nhẫn, hắn không lộ một chút manh nha nào cho người ta biết được lai lịch. Long

Tiêu Vân đã tới quán lão vài lần nhưng xem chừng vẫn không biết được lão ta.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Nhưng tôi biết chắc rằng anh đã tìm biết lão là ai rồi bất luận hắn biến dạng thế nào đi nữa cũng khó mà qua nổi mắt anh.
Người áo xám cười :
- Nếu tôi đoán không lầm thì hắn và ông cháu lão Tôn Bạch Phát có nhiều quan hệ với nhau, rất có thể hắn là Bối Thượng Nhất Tôn Sơn Tôn Lão Nhị.
Như bị kinh hoàng đến mức không nói ra tiếng, thật lâu, Lâm Tiên Nhi mới nói :
- Anh hãy đi nghe lại cho kỹ càng, ngày mai.
Giọng nói của nàng càng lúc càng nhỏ lại, người áo xám phải bước lại gần, mặt hắn cũng lộ vẻ vui mừng gật đầu lia lịa :
- Tôi biết... tôi hiểu... vâng vâng, tôi sẽ đi ngay.
Lúc hắn đi, chân hắn hình như rất nhanh hơn.
Quả thật Lâm Tiên Nhi có tài sai khiến đàn ông.
Người áo đen nhìn châm bẩm theo người áo xám, hình như hắn rất tức không thể giáng một đao cho đã tức.
Nhưng ngay lúc đó thì Lâm Tiên Nhi từ trong kiệu thò tay ra ngoắc hắn.
Bàn tay vừa nhỏ, vừa mềm, làm cho người áo đen nhìn châm vào như mất cả hồn.
Hắn đi lại trước kiệu mà đôi mắt cứ dán cứng vào bàn tay ngọc.
Lâm Tiên Nhi nói bằng một giọng thật dịu :
- Anh hãy xích lại đây, tôi muốn nói với anh thật kỹ, tối mai.
Người áo đen nghiêng tai sát lại gần hơn, hắn cũng lộ vẻ vui mừng không kém, hắn cũng gật đầu lia lịa :
- Vâng vâng, tôi biết, tôi không quên.
Hắn quay mặt bỏ đi, chân hắn như bước dài hơn.
Chờ cho hắn đi khuất rồi, gã thiếu niên áo xám mới bước tới, giọng hắn lạnh lùng :
- Cô nương thật quá nhiều công việc đấy!
Lâm Tiên Nhi thở ra :
- Biết làm sao bây giờ? Họ toàn là thứ sai vặt chứ đâu phải như anh với tôi, chuyện bất đắc dĩ tôi phải qua loa với họ thế thôi.
Nàng đưa tay nắm lấy bàn tay hắn và giọng nàng càng dịu :

- Anh giận rồi đấy phải không?
Gã thiếu niên hất mặt làm thinh.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Xem kìa, cái mặt thật dễ ghét! Lên kiệu đi, lên nói cái này cho nghe.
Hai tiếng "lên kiệu" y như một món thuốc an thần, bao nhiêu lửa ghen trong người gã thiếu niên vụt tắt ngấm, hắn nhoẻn miệng cười ngây dại bước lên.
Ngay lúc đó, một tiếng rú nghe khiếp đảm.
Tiếng rú tắt nghẹn một cách tức tưởi, nếu ai nghe thấy cũng phải rùng mình.

Xem tiếp hồi 16 Địa tử

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 16 Địa tử

Tiếng rú phát lên từ trong ven rừng kế cận.
Gã thanh niên áo xám đã đi vào ven rừng lúc nãy, bây giờ hắn thối ngược ra, hai chân hắn loạng choạng, từ trên mặt hắn, máu bắn ra từng giọt.
Hắn thụt ra khỏi rừng rồi quay mặt như muốn chạy về chiếc kiệu, máu từ trên mặt hắn ướt trào thân áo trước.
Dưới ánh trăng lờ mờ, mặt hắn đầy những máu, rõ ràng hắn bị một đường kiếm trúng ngay khoảng giữa chân mày.
Gã thiếu niên áo đen muốn đi về phía rừng thấy thế, hắn biến sắc dừng chân.
Tên thiếu niên áo xám từ từ quỵ xuống.
Gã thiếu niên áo đen thối lui hai bước, chân hắn hơi rung.
Hắn thò tay rút ngọn chủy thủ từ dưới ống giày và quát lớn :
- Ai ở trong rừng?
Trong rừng vẫn lặng trang.
Không khí im lìm càng tăng thêm sức khủng bố cho những ai muốn xông vào. Gã thiếu niên áo đen không dám xông vào, hắn đứng im, mắt hắn đăm đăm, tay hắn rung rung.
Qua một lúc khá lâu từ trong bước ra một bóng người.
Người ấy có vóc thân cao nghệu, mặc áo màu vàng chí gối, đầu đội nón rộng vành che kín tới chân mày, che khuất hẳn nửa mặt bên

phía trái.
Chẳng những dáng cách của hắn đặc biệt khác người mà lối dắt kiếm của hắn lại càng đặc biệt hơn nữa, thanh kiếm không treo chặt mà lại treo hững hờ bên hông.
Thanh kiếm không dài và chưa rút ra khỏi vỏ.
Con người ấy trông cũng không hung ác gì lắm, bởi vì chưa lộ toàn bộ chân mặt nhưng không hiểu tại sao, gã thiếu niên áo đen chợt nghe phát lạnh, bàn tay rịn ước mồ hôi.
Trong người của con người ấy hình như chứa đầy sát khí.
Lâm Tiên Nhi biết rõ con người ấy hơn ai hết: Kinh Vô Mạng!
Kinh Vô Mạng còn nghĩa là Lý Tầm Hoan đã chết.
Lâm Tiên Nhi thầm lặng mỉm cười.
Nụ cười của nàng vẫn tươi như hoa nở, đúng là nụ cười ẩn chứa gươm đao.
Nàng cười lớn ở trong lòng, nàng hé nhẹ ở vành môi và mặt nàng làm như sợ hãi, nàng kéo tay gã thiếu niên áo đen, giọng nàng lập cập :
- Con người ấy nghê gớm quá, anh có biết hắn là ai không?
Gã thiếu niên áo đen gượng cười :
- Bất luận hắn là ai, có ta ở đây nàng không phải sợ gì cả.
Nghe rõ giọng cười của gã thiếu niên đã rung rung, biết rõ câu nói của gã là gượng gạo nhưng Lâm Tiên Nhi vẫn thở phào nhẹ nhõm :
- Tôi không sợ, tôi biết anh sẽ bảo vệ cho tôi, tôi biết có anh ở đây thì không kẻ nào đụng đến lông chân tôi được.
Gã thiếu niên áo đen ưỡn ngực :
- Đúng bất luận hắn là ai, chỉ cần hắn dám bước đến đây thì tôi sẽ kết liễu cuộc đời của hắn.
Thật ra thì chính hắn cũng đã nhận biết là mình đã sợ rồi, mồ hôi trong lòng tay hắn càng lúc càng ướt đẫm nhưng hắn là một thiếu niên, một thiếu niên đứng trước người đẹp, hắn không có quyền lùi bước.
Kinh Vô Mạng đã bước tới trước mặt gã thiếu niên.
Gá thiếu niên áo đen tuy nắm chặt ngọn chủy thủ, ngọn chủy thủ của hắn, hắn đã kết liễu không biết bao nhiêu sinh mạng nhưng bây giờ thì hắn không dám hất tay.
Hắn đã thấy cặp mắt cá chết của Kinh Vô Mạng.
Kinh Vô Mạng hình như không bao giờ ngó gã thiếu niên áo đen,

giọng hắn lạnh băng băng :
- Ngọn đao trong tay ngươi giết được con người chết hay không?
Gã thiếu niên áo đen giật mình sửng sốt.
Câu hỏi thật kỳ cục nhưng đã hỏi chẳng thể không có trả lời, gã thiếu niên áo đen thu hết cam đảm trả lời :
- Tự nhiên là giết chết bất cứ ai.
Câu trả lời hình như không ăn khớp lắm nhưng Kinh Vô Mạng vẫn nói :
- Được, bước lên.
Gã thiếu niên lúng túng.
Chẳng thà đối phương xốc tới thì gã cũng đành liều mạng đằng này hắn lại bảo như thế thì quá khó khăn.
Gã thiếu niên áo lựng khựng một lúc rồi hắn gượng cười :
- Ta với ngươi không thù oán, tại làm sao ta lại nỡ giết ngươi.
Kinh Vô Mạng nói :
- Bởi vì ngươi không giết ta thì ta sẽ giết ngươi.
Gã thiếu niên thụt lui thêm hai bước nữa, mồ hôi trên trán hắn đổ xuống từng hạt đậu, hắn bậm gan vung lẹ cánh tay.
Ngọn chủy thủ lóe lên một làn ánh sáng nhưng ánh sáng tắt ngang.
Một tiếng rú lên thật ngắn, gã thiếu niên ngã xuống.
Thanh kiếm của Kinh Vô Mạng đã đút trở vào trong vỏ, hắn đứng thản nhiên như không có chuyện gì.
Gã thiếu niên áo đen cũng là danh gia kiếm pháp, hắn thường cho rằng trên đời này không có ai sử kiếm nhanh hơn hắn, ai nói gì hắn cũng không tin.
Cho đến bây giờ thì hắn phải tin.
Lâm Tiên Nhi đưa tay nắm lấy cánh tay của hắn, nàng thấy hắn giật giật sớ thịt trên mặt, nàng buông tay hắn và nói :
- Người ấy nhanh tay quá, anh. anh hãy chạy đi, đừng lo cho tôi nữa.
Giá như gã thiếu niên bây giờ được bốn năm mươi tuổi thì chắc hắn nghe lời vì con người sống đến tuổi ấy mới nhận thấy được sinh mạng là quý giá.
Chắc gã thiếu niên đã có nghe câu “Sinh mạng tuy quý giá nhưng ái tình còn quý giá gấp trăm lần” nhưng tiếc gì những con người nói ra câu đó nhất định không sống quá tuổi thiếu niên.
Gã thiếu niên vụt đứng phắt lên :

- Đừng sợ, ta sẽ sống chết với hắn.
Lời lẽ của hắn thật là cương quyết nhưng chân hắn không bước tới.
Lâm Tiên Nhi chớp mắt :
- Không, anh đừng có chết, anh còn cha mẹ vợ con, anh hãy trở về, anh hãy trở chạy trốn, tôi sẽ chận hắn cho anh vì tôi là kẻ linh đinh có chết cũng chẳng tiếc gì.
Câu nói của Lâm Tiên Nhi như một liều thuốc hồi sinh, gã thiếu niên thét lên một tiếng nhào thẳng vào Kinh Vô Mạng.
Lâm Tiên Nhi nở nụ cười như đóa hoa đào.
Một người con gái muốn cho người đàn ông liều mạng vì mình, phương pháp tốt nhất là hãy làm cho hắn thấy rằng mình yêu hắn, nhất là có thể chết đi vì hắn.
Phương pháp đó, Lâm Tiên Nhi dùng đã không biết bao nhiêu lần và nàng chưa bị thất bại lần nào.
Lần này không những cười trong bụng mà nàng cười ngoài miệng vì nàng biết gã thiếu niên không bao giờ ngó thấy.
Bây giờ nàng không những cười miệng mà nàng còn cười lên thành tiếng vì nàng biết chắc rằng gã thiếu niên không bao giờ nghe được nữa.
Ánh kiếm lóe lên.
Gã thiếu niên chẳng những kiếm pháp khá cao mà thanh kiếm của hắn dùng lại là thứ tốt.
Trong nháy mắt, hắn đã phóng vào mặt Kinh Vô Mạng luôn năm chiêu, hắn không hề nói một tiếng nào trừ tiếng thét đầu tiên.
Kinh Vô Mạng không đánh trả.
Gã thiếu niên áo đen rõ ràng đâm luôn năm kiếm toàn vào nơi yếu hại trên mặt Kinh Vô Mạng nhưng không hiểu tại sao lại không trúng một kiếm nào.
Kinh Vô Mạng vụt hỏi :
- Ngươi là người của Điểm Thương phái phải không?
Gã thiếu niên đã đâm đường kiếm thứ sáu, hắn thấy đôi mắt cá chết của Kinh Vô Mạng vẫn trơ trơ như không bao giờ nhìn hắn nhưng không hiểu tại sao lại nhận được ngay môn phái qua đường kiếm của mình.
Kinh Vô Mạng hỏi tiếp :
- Tả Thiên Linh là gì của ngươi?
Gã thiếu niên áo đen bây giờ mới trả lời :

- Là... là sư phụ của ta.
Kinh Vô Mạng nói :
- Quách Tung Dương đã chết dưới thanh kiếm của ta.
Thình lình hắn nói một câu không ăn nhập gì với tình thế hiện tại, không ai đứng ngoài có thể nhận ra dụng ý của hắn nhưng gã thiếu niên áo đen thì hiểu một cách rõ ràng.
Tạ Thiên Linh vốn là Chưởng môn phái Điểm Thương, danh xưng Thiên Nam Đệ Nhất Kiếm Khách, bình sinh tung hoành khắp chốn, không ai được coi là địch thủ thế nhưng lại bị bại luôn ba lần dưới kiếm Quách Tung Dương.
Bây giờ Quách Tung Dương lại bị Kinh Vô Mạng giết chết, tự nhiên Tạ Thiên Linh không thể là địch thủ của Kinh Vô Mạng mà thầy không phải là địch thủ thì trò nào có nghĩa gì?
Gã thiếu niên áo đen tái mặt.
Bất cứ ai, dù chỉ nghe lần đầu cũng đều nhận thấy rằng Kinh Vô Mạng không phải hạng người hay nói khoát.
Kinh Vô Mạng hỏi luôn :
- Ta chỉ cần nhích tay lên là cắt đứt sinh mạng ngươi, ngươi có tin thế hay không?
Gã thiếu niên áo đen cắn răng không nói.
Ánh thếp nhoáng lên, thanh kiếm của Kinh Vô Mạng không biết hồi nào đã toát ra khỏi vỏ.
Mũi kiếm lạnh băng băng cũng không biết hồi nào đã nghim đúng vào yết hầu của gã thiếu niên.
Mũi kiếm chỉ ghim ngay nhưng chưa ấn mạnh.
Kinh Vô Mạng lạnh lùng không nói một lời, đôi mắt trắng dã của hắn trơ trơ.
Mồ hôi của gã thiếu niên áo đen nhỏ xuống ròng ròng, hắn ré lên :
- Tại sao chưa chịu giết ta đi?
Kinh Vô Mạng thản nhiên :
- Ngươi muốn chết?
Gã thiếu niên áo đen lớn tiếng :
- Đại trượng phu sống chết là thường, ngươi cứ việc xuống tay.
Hán cố gắng làm ra vẻ xem cái chết nhẹ như lông hồng thế nhưng vì tuổi hắn chưa già nên cái làm ra vẻ của hắn không hay lắm.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Nếu ta không muốn giết ngươi, ngươi cũng vẫn muốn chết à?

Gã thiếu niên khựng lại.
Hắn không thể trả lời vì đâu có ai điên gì mà muốn chết.
Kinh Vô Mạng vẫn lạnh lùng :
- Ta biết ngươi vốn muốn vì nàng mà chết muốn cho nàng cảm thấy ngươi là bậc anh hùng nhưng nếu một khi ngươi chết rồi liệu nàng còn có thích ngươi không?
Gã thiếu niên áo đen không nói được tiếng nào.
Hắn chợt cảm thấy mũi kiếm lạnh băng đã rời khỏi yết hầu hắn.
Hắn chợt cảm thấy mình như một thằng ngu.
Giọng Kinh Vô Mạng vẫn trầm trầm :
- Trong con mắt của đàn bà, một trăm tên anh hùng chết vẫn không bằng một tên thất phu còn sống, cũng như trong mắt của ngươi, một trăm mỹ nhân chết rồi vẫn không bằng một người đàn bà còn sống, ngươi có rõ cái chân nghĩa ấy hay không?
Gã thiếu niên gạt mồ hôi trán, gượng cười :
- Rất rõ.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Bây giờ ngươi có còn muốn chết nữa hay không?
Gã thiếu niên đỏ mặt :
- Sống cũng không có gì không tốt.
Kinh Vô Mạng nói :
- Tốt lắm như vậy là ngươi đã hiểu.
Hắn nói tiếp bằng một giọng lạnh ngàn đời :
-Ta từ trước đến nay vốn không thích nói nhiều thế mà hôm nay lại nói khá lâu, mục đích muốn cho ngươi thông hiểu cái chân lý. Chờ cho ngươi biết rồi ta sẽ giết ngươi.
Gã thiếu niên áo đen rúng động :
- Ngươi... ngươi muốn giết ta?
Kinh Vô Mạng nói :
- Ta là người chỉ hỏi chứ không có trả lời nhưng với con người sắp chết thì ngoại lệ.
Gã thiếu niên áo đen rung giọng :
- Nhưng... nhưng nếu muốn giết ta thì tại sao ngươi lại phải nói dài dòng?
Kinh Vô Mạng nói :
- Bởi vì ta vốn không bao giờ giết những người muốn chết, nếu ngươi muốn chết thì ta giết ngươi không thú vị gì cả.

Gã thiếu niên áo đen rống lên một tiếng, lao thẳng vào người Kinh Vô Mạng.
Tiếng rống của hắn rất ngắn bởi vì thanh kiếm của hắn vừa đưa ra thì lưỡi kiếm của Kinh Vô Mạng đã ghim đúng vào miệng của hắn.
Máu phọt ra và trước nhất là thấm vào lưỡi của gã thiếu niên, gã thoáng cảm nghe mằn mặn.
Hắn cảm thấy nghe mùi vị của cái chết thì hắn đã chết ngay.
Kiếm đã tra vào vỏ.
Kinh Vô Mạng có một thói quen kỳ dị là mỗi bận sau khi giết người, hắn tra kiếm vào vỏ thật nhanh làm như hắn không nghĩ đến việc dùng kiếm nữa.
Có lẽ hắn nghĩ rằng người khác khi thấy kiếm hắn nằm trong vỏ, tự nhiên sẽ có hơi sơ xuất.
Hắn rất thích những con người sơ suất vì hạng người đó chết sớm hơn, nhanh hơn.
Lâm Tiên Nhi mắt không rời hắn, quan sát kỹ càng từng động tác của hắn.
Mắt nàng mang cả một trời hiền dịu, tươi cười, y như một người con gái đang nhìn người yêu thứ nhất.
Kinh Vô Mạng trước sau vẫn không liếc tới nàng.
Lâm Tiên Nhi đã bắt đầu phô trương tư thế rúng động lòng người để đón tiếp Kinh Vô Mạng.
Miệng của Lâm Tiên Nhi vẫn hé nụ cười nhưng trong ánh mắt của nàng bắt đầu thu nhỏ lại.
Nàng đã thấy, cảm thấy tình hình bất ổn.
Những kẻ đàn ông đã qua trong đời nàng, nếu nhìn nàng, mắt họ sẽ y như con mắt mèo đói nhìn thấy thịt nhưng Kinh Vô Mạng thì lại không chịu nhìn nàng, hắn làm như trong người nàng có độc.
Eo, lưng và mông của Lâm Tiên Nhi bắt đầu cử động làm cho bốn con mắt của gã phu kiệu thiếu điều muốn lọt tròng.
Họ bị ánh mắt của Lâm Tiên Nhi làm cho đờ đẫn, làm cho họ không nhìn thấy ánh thép loáng lên.
Mãi đến khi họ vừa thấy chớp thì họ cũng đã rú lên hai tiếng ngắn.
Hai vòi máu phụt qua.
Thanh kiếm của Kinh Vô Mạng lại tra nhanh vào vỏ.
Nhưng hai con mắt cá chết của hắn vẫn nhìn về phía khoảng trống không.

Khoảng trống trước mắt hắn là khoảng trống mịt mờ y như hai mắt hắn.
Lâm Tiên Nhi nhè nhẹ thở ra :
- Tại làm sao anh lại chẳng ngó tôi? Có phải anh sợ nhìn rồi không thể giết tôi chăng?
Đôi mắt của Kinh Vô Mạng hơi giật giật, thật lâu hắn nói :
- Cô biết tôi đến đây để giết cô phải không?
Hắn cố rít lên nhưng giọng hắn vẫn không giấu được cái "làm ra vẻ" ấy.
Lâm Tiên Nhi chầm chậm gật đầu :
- Tôi biết, một con người bất luận tàn khốc đến đâu, bất luận vô tình đến thế nào nhưng khi sắp giết người tình mình yêu thì thần sắc không làm sao tự nhiên được nữa.
Nàng cười bằng một giọng thê lương và nói tiếp :
- Tôi biết và tôi chỉ muốn hỏi anh một câu, tôi cũng là người sắp chết, chắc anh không nỡ trả lời.
Làm thinh một lúc thật lâu, Kinh Vô Mạng lên tiếng :
- Hỏi đi, đối với những người sắp chết, ta không khi nào nói dối.
Lâm Tiên Nhi nhìn thẳng vào mặt hắn hỏi từng tiếng một :
- Tôi chỉ hỏi anh, vậy chứ ai bảo anh phải giết tôi? Và tại làm sao?
Kinh Vô Mạng nắm chặt bàn tay rít giọng :
- Không ai bảo cả mà cũng không có lý do.
Lâm Tiên Nhi mím miệng :
- Nhất định có người khác chen vào. Người muốn giết tôi nhất định không phải là anh.
Nàng cười, nghe đứt ruột :
- Tôi biết anh yêu tôi, nhất định anh không nỡ giết tôi.
Tiếng "yêu" phát ra từ cửa miệng của người khác, có thể tầm thường như khi xuất phát từ cửa miệng của Lâm Tiên Nhi, nó lại trở thành âm nhạc.
Nhất định trên dời này không có ai có được giọng nói, cách nói như nàng.
Kinh Vô Mạng càng nắm hai bàn tay lại thật chặt, ai đứng gần có thể nghe những đốt xương răng rắc.
Nhưng gương mặt hắn vẫn cứ trơ trơ :
- Cô quả thật có biết? Cô có nắm chắc như thế không?
Lâm Tiên Nhi nói :

- Tôi biết chắc rằng nếu anh không yêu tôi thì anh không giết những con người khi nãy.
Kinh Vô Mạng không ngắt lời nàng, hắn lại như muốn nghe nàng nói tiếp.
Lâm Tiên Nhi nói tiếp :
- Anh giết họ chỉ vì anh ghen.
Kinh Vô Mạng gặng lại :
- Vì ghen?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Chỉ cần ai đụng vào con người của tôi, chỉ cần ai nhìn vào mặt tôi, chỉ cần ai nhìn vào vóc thân tôi thì anh cần lấy mạng của người đó. Như thế là ghen, nếu không yêu tôi thì tại sao anh lại ghen?
Da mặt của Kinh Vô Mạng trắng nhợt, giọng nói của hắn cũng bắt đầu thay đổi :
- Tôi chỉ biết rằng tôi muốn giết cô, tôi cần giết người nào thì người đó không mong gì sống được.
Lâm Tiên Nhi hỏi một hơi :
- Thực anh muốn giết tôi à? Thế tại sao anh lại không nhìn vào mặt tôi? Anh dám hay không dám?
Bàn tay của Kinh Vô Mạng nắm chặt vào chuối kiếm, mồ hôi trên mặt hắn nhỏ xuống ròng ròng.
Lâm Tiên Nhi nhìn thẳng vào mặt hắn, nàng nói thật chậm :
- Nếu anh không dám nhìn vào mặt tôi thì cho dầu anh có giết tôi rồi thì anh cũng sẽ hối hận.
Nàng đưa bàn tay ra dò dẫm.
Kinh Vô Mạng vẫn đứng yên.
Cuối cùng Lâm Tiên Nhi nắm lấy bàn tay hắn, kế tiếp thân người nàng ngã vào lòng hắn, bàn tay nàng lần bò len ngực hắn, giọng nàng thật dịu :
- Nếu anh không thể tự chủ thì anh đưa tôi đến gặp hắn đi.
Hơi thở của Kinh Vô Mạng bắt đầu dồn dập :
- Cô... cô muốn gặp ai?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Gặp người bảo anh đến giết tôi, tôi nhất định làm hắn thay đổi ý kiến.
Mặt nàng áp vào má hắn, miệng nàng cắn nhẹ vào màng tai hắn, nàng nói qua hơi thở :

- Anh hãy yên lòng, tôi sẽ không bao giờ làm anh hối hận về sau.
Kinh Vô Mạng vẫn không nhìn nàng, hắn chầm chậm quay đầu lại nhìn vào khu rừng u ám.
Lâm Tiên Nhi chớp mắt :
- Hắn ở trong ấy phải không?
Kinh Vô Mạng không trả lời, hắn không cần phải trả lời.
Lâm Tiên Nhi thỏ thẻ bên tai hắn :
- Được rồi, tôi sẽ vào gặp hắn, nếu hắn nhất định không buông tha tôi thì anh giết tôi cũng không muộn.
Chờ cho nàng xoay mình, Kinh Vô Mạng mới nhìn vào phía sau thân thể nàng, con mắt cá chết của hắn bây giờ linh động, bây giờ mới thấy lộ đôi mắt của con người.
Ven rừng tối âm âm không lấy một đốm sáng nào.
Tuy Lâm Tiên Nhi đi không lẹ nhưng nàng thiếu điều chạm vào một con người.
Con người ấy đứng sừng sững như một hòn núi, núi băng.
Thật thì vóc thân hắn cũng không cao lớn lắm nhưng oai thế của hắn làm cho người nhìn vào cảm thấy to lớn lạ lùng.
Lâm Tiên Nhi rất có thể tránh né vì nàng đi không lẹ lắm nhưng nàng không làm như thế, nàng lại làm như hoảng hốt la lên một tiếng nho nhỏ rồi ngã luôn vào lòng người ấy.
Người ấy đưa tay đỡ lấy nàng.
Lâm Tiên Nhi gượng đứng ngay ngắn và nói qua hơi thở dồn dập :
- Ở đây tối quá.
Nàng đứng cách người ấy chỉ một khoảng ngắn, nàng tin chắc người ấy nghe được hơi thở của nàng, ngàn tin chắc hơi thở của nàng sẽ làm cho đàn ông động lòng.
Người ấy không biết có "động lòng" theo ý nghĩ của nàng hay không thì không rõ, chỉ nghe hắn nói chầm chậm :
- Có phải cô đã dùng cách này để làm cho Kinh Vô Mạng không giết được cô phải không?
Lâm Tiên Nhi chớp mắt :
- Người bảo hắn giết tôi là ông phải không? Ông là Thượng Quan bang chủ?
Thượng Quan Kim Hồng gật đầu :
- Đúng, ta có thể cho cô biết, cái phương pháp yêu mị của cô đối với ta vô dụng.

Giọng nói của Thượng Quan Kim Hồng không có vẻ tàn khốc, không có vẻ âm hiểm, khi bình thường điềm đạm nhưng đặc biệt là không hề phát lộ thứ cảm tình, bất cứ lời nói nào hắn cũng nói như đọc kinh.
Lâm Tiên Nhi sửa giọng :
- Thế thì tôi phải dùng phương pháp nào mới có thể động lòng Bang chủ?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Cô có bao nhiêu phương pháp hãy dùng hết thử xem?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi biết Bang chủ không phải hạng người dễ dàng dao động bởi đàn bà nhưng tại làm sao Bang chủ lại bảo Kinh Vô Mạng giết tôi?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Người mà lúc nào cũng có thể giết người thì không thể để cho mình có tình cảm, muốn rèn luyện một con người không tình như thế không phải dễ dàng, ta không thể ngồi nhìn cái tính tốt ấy của Kinh Vô Mạng bị hủy diệt bởi cô.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Nhưng nếu Bang chủ để cho hắn giết tôi thì Bang chủ tổn thất càng nhiều hơn nữa.
Thượng Quan Kim Hồng cau mặt :
- Sao?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi hữu dụng hơn Kinh Vô Mạng rất nhiều.
Thượng Quan Kim Hồng lại gặng :
- Sao?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Kinh Vô Mạng chỉ biết giết người, tôi cũng biết giết người, hắn giết người phải dùng kiếm, phải máu chảy như vậy là hạ đẳng, còn tôi, tôi giết người chẳng những không thấy máu mà cũng không cần dùng đao kiếm.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Nhưng hắn giết người nhanh hơn cô nhiều?
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Nhanh cố nhiên là hay rồi nhưng chậm cũng có cái hay của chậm, Bang chủ có nhận như thế hay không?
Trầm ngâm một chút, Thượng Quan Kim Hồng hỏi lại :

- Ngoài chuyện giết người ra, cô còn có cái gì hay nữa không?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi có tiền rất nhiều, nhiều đến mức không đếm nổi, nhiều đến mức người thấy phải phát điên.
Thượng Quan Kim Hồng gật gật đầu :
- Cái đó quả là hay lắm.
Giọng nói của hắn hình như có pha tiếng cười, bởi vì hắn rất hiểu chỗ lợi ích của đồng tiền, hiểu rõ cái vạn năng của nó.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi lại là người thông minh, có thể giúp Bang chủ trong nhiều chuyện.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Đúng, cô là một người thông minh, người ngu thì không bao giờ có tiền.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Ngoài ra tôi còn cái hay khác nữa.
Giọng nói của nàng vùng thấp xuống và pha mùi khêu gợi :
- Chỉ cần là đàn ông thì Bang chủ sẽ thấy ngay cái tôi nói không ngoa, chỉ cần Bang chủ bằng lòng thì cái hay ấy của tôi sẽ thuộc về Bang chủ.
Trầm ngâm một lúc thật lâu, Thượng Quan Kim Hồng đổi giọng :
- Ta... ta là đàn ông.
Trong rừng sương xuống khá nhiều.
Sương đẫm ướt cả thân áo của Kinh Vô Mạng.
Hắn đứng yên một chỗ như trời trồng, toàn thân hắn một chút gì may động y như một hình cây.
Ngay cả những tiếng động trong rừng không biết hắn có để ý hay không?
Trong rừng sương thật dày, không thể nhìn thấy gì cả.
Nhưng vẫn nghe tiếng động, đó là tiếng rên tiếng thở.
Chợt có tiếng cười của Lâm Tiên Nhi, thứ giọng cười thỏa mãn và dứt quãng :
- Anh. anh quả là một... đàn ông, mà đàn ông như anh thì trên đời này ít có lắm... anh... anh... thật không ngờ. anh.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Vì cô là một người đàn bà như thế thì phải có một người đàn ông cân xứng chứ.

Hắn cố giữ cho giọng nói điều hòa nhưng nếu nghe kỹ vẫn không dấu được phần hổn hển.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nhưng... nhưng trời sắp về sáng rồi... khoan khoan... sáng rồi, tôi phải về.
Im lặng thêm chút nữa và tiếp theo là mấy tiếng thở phào.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi nhỏ :
- Về chi vậy?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Có người chờ?
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
-Ai?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tiểu Phi, anh biết Tiểu Phi chứ?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tôi lạ là tại sao cô còn chưa giết hắn, đúng là cô giết người chậm quá.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi không thể giết hắn mà cũng có thể nói là không dám.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Tại sao vậy?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Bởi vì nếu tôi giết hắn thì Lý Tầm Hoan sẽ nhất định giết tôi.
Thượng Quan Kim Hồng nín lặng.
Lâm Tiên Nhi thở ra một hơi thật dài, giọng nàng ảo não :
- Tôi cũng biết anh chưa giết được Lý Tầm Hoan, nếu không thì làm sao anh lại sai Kinh Vô Mạng đến giết tôi, anh định đưa Kinh Vô Mạng đối phó với Lý Tầm Hoan và vì thế nên anh sợ Kinh Vô Mạng trở nên nhu nhược.
Trầm ngâm một lúc, Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Cô sợ Lý Tầm Hoan lắm à?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Sợ lắm, tôi sợ con người đó lắm.
Thượng Quan Kim Hồng lại hỏi :
- Hắn so với tôi như thế nào?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Hắn đáng sợ hơn anh, con người của hắn không cần một việc gì

cả, cái đó chính là điều đáng sợ nhất.
Nàng thở dài nói tiếp :
- Tôi có thể làm động lòng anh, còn hắn thì tôi không tài nào làm được.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Hắn cũng là người, nhất định hắn cũng phải có nhược điểm chứ?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Hắn không phải giống như hạng người mệnh danh là sắt đá, hắn cũng có nhược điểm, nhược điểm của hắn là Lâm Thi Ấm, thế nhưng tôi lại không dám dùng Lâm Thi Ấm để uy hiếp hắn.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Tại làm sao thế?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tại vì tôi không nắm chắc lắm, hắn cầm con dao nhỏ trong tay là bất cứ tôi muốn làm chuyện gì cũng không nắm chắc phần thắng được.
Nàng thở dài nói tiếp :
- Vì thế cho nên khi mà hắn còn sống thì tôi không dám làm gì đúng theo ý muốn.
Lại trầm ngâm một lúc, Thượng Quan Kim Hồng chậm rãi :
- Cô hãy yên lòng, hắn không thể sống lâu đâu.

Xem tiếp hồi 17 Khất cái

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 17 Khất cái

Sương đã loãng dần.
Kinh Vô Mạng vẫn còn đang đứng yên một chỗ, đôi mắt cá chết của hắn vẫn đăm đăm nhìn vào khoảng trống.
Sương đọng trên áo hắn, sương nhỏ từng giọt xuống chân, hắn đứng như tượng đá.
Hình như hắn không hề hay biết Thượng Quan Kim Hồng từ trong rừng rậm bước ra.
Thượng Quan Kim Hồng cũng không nhìn hắn, chầm chậm bước tới trước mặt hắn nói bằng một giọng bình thường :
- Trời hôm nay có sương, nhất định là một ngày khá tốt.
Lắng một lúc lâu, Kinh Vô Mạng cũng nói bằng một giọng chậm

rãi :
- Trời hôm nay có sương, nhất định là một ngày khá tốt.
Chân của Thượng Quan Kim Hồng nhấc lên bước đi đều đều, chân của Kinh Vô Mạng cũng nhấc lên bước chồng thật đúng lên dấu chân của hắn.
Con đường phố nhỏ nhưng thật là rộn rịp, giống in như ngả Thiên Kiều của đô thị Bắc Bình.
Nơi này thật đủ thứ vui chơi và buôn bán, cũng thật là tấp nập, bây giờ chưa phải là buổi chiều nhưng những sạp hai bên đường là bày ra đều đủ, những sòng đỏ đen, những món vật dụng, những hàng ăn đủ thứ, mùi thơm của thức ăn pha lẫn tiếng nói tiếng cười huyên náo.
Đến nơi này, đôi mắt Linh Linh hoa lên, nàng chưa gặp một cảnh nào thích thú hơn thế nữa.
Nàng nhìn sững từ vật này sang vật nọ, đôi mắt nàng lóe ngời, đúng là một cô bé mới ra đời.
Thấy Lý Tầm Hoan tay cầm gói kẹo, Linh Linh bỗng bật cười.
Nàng vừa ăn kẹo vừa níu tay Lý Tầm Hoan chỉ vào hàng ngọc thạch.
Không một cô bé nào mà không thích đồ trang sức.
Tự nhiên Linh Linh đã mua khá nhiều rồi, có lẽ nàng chỉ tiếc vì có cái cổ tay và hai tai, giá như còn chỗ đeo nữa chắc nàng không ngần ngại mua hết gian hàng.
Những cô bé mua hàng chỉ sợ ít chứ không khi nào thấy nói sợ nhiều và Lý Tầm Hoan phải cầm phụ nàng cả hai tay.
Tuy vẫn cùng đi với Linh Linh dạo chơi nhưng đầu óc Lý Tầm Hoan không còn chú ý đến gì chung quanh cả, hắn đang bận theo dõi một người.
Người ấy đang đi về phía trước, trên mình phủ một chiếc áo bẩn thỉu cũ xì, đầu đội một cái nón rộng vành tơi tả, hắn cắm đầu khập khễnh bước đi như không biết xung quanh mình có những cuộc vui.
Lưng hắn cong khòm xuống, cổ hắn như rút lại, giá như hắn đi đứng đàng hoàng, nhất định hắn phải là một con người cao lớn hiên ngang.
Vừa liếc thấy con người ấy là Lý Tầm Hoan dán mắt theo liền.
Thật ra thì con người đó cũng không có gì đặc biệt, chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết đó là một kẻ ăn xin.

Những kẻ ăn mày đâu có thiếu gì trong đường phố.
Nhưng trong con mắt của Lý Tầm Hoan thì lại không như thế.
Nhưng dán mắt theo dõi người ăn mày không chỉ một mình Lý Tầm Hoan.
Phía sau người ấy còn có một người khác nữa bám sát theo.
Lý Tầm Hoan định bước nhanh lên nhìn mặt gã ăn mày nhưng khi hắn phát hiện thấy có người cùng theo dõi người ăn mày đó nên hắn lại thôi.
Người theo gã ăn mày hơi cao và gầy, quần áo cũng thông thường chứ không có gì đặc biệt, nhưng đôi mắt hắn long lanh, chỉ nhìn qua, Lý Tầm Hoan nhận ngay không phải kẻ tầm thường.
Người ăn mày đi chậm thì người ấy cũng đi chậm, người ăn mày đi nhanh hơn thì người ấy cũng nhanh hơn.
Bằng vào dáng cách, con người ấy quả đúng là một lịch duyệt giang hồ.
Lý Tầm Hoan cố bám sát theo.
Nếu hình dáng người ăn mày có quan hệ đến Lý Tầm Hoan thì nhất định có quan hệ đến nhiều người khác và đó mới chính là điều lo ngại.
Người ăn mày vẫn cắm đầu bước tới, hình như hắn không hề hay biết có người đang theo dõi sau lưng.
Người qua đường cho hắn tiền, hắn lấy, người không cho mà còn trề nhún, hắn vẫn điềm nhiên.
Linh Linh nhìn quanh và bỗng nắm tay Lý Tầm Hoan hỏi nhỏ :
- Theo người ăn mày à?
Kể ra mắt cô bé cũng khá lanh.
Lý Tầm Hoan gật đầu đáp nhỏ :
- Cô nên nói nhỏ hơn.
Linh Linh chớp mắt :
- Hắn là ai? Tại làm sao lại phải theo dõi hắn?
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
- Cô không biết đâu.
Linh Linh nói :
- Anh nói cho tôi biết đi, không biết nên tôi mới hỏi chứ anh không nói tôi hỏi lên à.
Lý Tầm Hoan nói :
- Hắn rất giống một người bạn mà đã lâu quá tôi không gặp.

Linh Linh trố mắt :
- Bạn? Hắn là môn hạ Cái Bang à?
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
-Không phải.
Linh Linh hỏi :
- Chứ hắn là ai?
Lý Tầm Hoan vẫn điềm đạm :
- Cô không biết thì có nói tên cũng không biết được.
Linh Linh làm thinh nhưng chỉ một thoáng qua, nàng lại hỏi :
- Sau lưng hắn, trước mặt mình cũng có một người theo hắn phải không?
Dù đang bận tâm nhưng Lý Tầm Hoan cũng phải bật cười :
- Con mắt của cô lanh quá.
Linh Linh cũng cười :
- Ai vậy? Bạn của anh à?
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
- Không phải.
Linh Linh nhăn mặt :
- Không phải bạn chắc là thù?
Lý Tầm Hoan nói :
- Có lẽ.
Linh Linh hỏi dồn :
- Thế sao anh không cho người bạn anh biết?
Lý Tầm Hoan thở dài :
- Người bạn tôi thích kỳ lắm, hắn không thích ai giúp hắn.
Linh Linh cau mày :
- Nhưng.
Nàng chưa kịp nói hết câu thì vụt nín ngay, nàng thấy chuyện lạ nơi phía trước.
Người ăn mày đi đến một cái sạp bánh bao.
Cách cửa hàng bánh bao có người gánh rượu, thiên hạ bu lại mua rượu uống, trong số này có một gã thầy bói, da mặt xanh rờn.
Xa xa, trong hè phố có một gã đại hắn áo xanh.
Một gã gánh đậu hũ chiên từ bên kia đường xăn xít đi về phía người gánh rượu.
Ngoài ra còn người đàn bà cao lớn đang mua kim chỉ, khi bà ta ngẩng lên mới thấy bà ta một mắt.

Người ăn mày vừa đến nơi ấy thì gã gánh rượu vùng buông gánh, người thầy bói mù quăng cái chén trên tay.
Người đại hắn áo xanh từ trong hè phố phóng nhanh ra.
Người đàn bà một mắt xây mình thật lẹ.
Người theo đuôi gã ăn mày dồn tới, cả bọn này hình như đã lập sẵn vòng vây siết chặt gã ăn mày.
Tên bán đậu hũ chiên bỏ gánh xuống, hai tay cầm đòn gánh chận ngang phía trước.
Trên đường không phải chỉ có bao nhiêu người ấy nhưng những người ấy khác thường.
Họ hành động thầm lặng nhưng nhịp nhàng, chỉ có ai theo dõi người ăn mày mới thấy chuyện xảy ra liên quan mật thiết.
Linh Linh nhận thấy tình hình bất ổn, Lý Tầm Hoan càng thấy sớm hơn nàng, hắn hơi tái mặt.
Hắn chưa thấy mặt người ăn mày nhưng hắn biết những người lập thế bao vây.
Họ là những người bạn đồng hành sinh tử với Thiết Giáp Kim Cương, vì một án oan mà Thiết Giáp Kim Cương bị nghi là thủ phạm, những người bạn đồng sinh tử bỗng xem Thiết Giáp Kim Cương là kẻ thù không bao giờ đội trời chung. Họ rắp tâm bắt Thiết Giáp Kim Cương để tế con người đã chết.
Thiết Giáp Kim Cương chạy ra vùng quan ngoại, trở thành tên đánh xe mà cũng là người bạn thân thiết của Lý Tầm Hoan.
Vì Lý Tầm Hoan mà Thiết Giáp Kim Cương trở lại Trung Nguyên và bị những người này bắt được, họ định moi gan Thiết Giáp Kim Cương để tế người đã chết mà họ nghi Thiết Giáp Kim Cương là thủ phạm nhưng Lý Tầm Hoan kịp thời cứu thoát và từ đó, Thiết Giáp Kim Cương và Lý Tầm Hoan phải xa nhau.
Hơn hai năm bặt vô âm tín.
Bây giờ mới nhìn qua, Lý Tầm Hoan thấy người ăn mày hao hao giống Thiết Giáp Kim Cương nhưng hắn không dám chắc.
Bây giờ nhận ra những người này, Lý Tầm Hoan không còn nghi ngờ gì nữa, người ăn mày quả đúng là Thiết Giáp Kim Cương và hắn lâm nguy.
Hận thù chưa hóa giải, Thiết Giáp Kim Cương mà gặp lại những người này thì mạng hắn không còn.
Lý Tầm Hoan có chết chứ không thể để cho Thiết Giáp Kim Cương

bị thương vong, nhất là vụ án vô cùng oan uổng cho hắn.
Lý Tầm Hoan không thể mất một người bạn như Thiết Giáp Kim Cương.
Chỉ trong chớp mắt, người ăn mày đã bị ba mũi đao chĩa vào ngực.
Thiên hạ vui chơi trên đường phố lập tức tản ra.
Họ biết ngay đây là chuyện ân oán giang hồ mà họ là người bình dân, họ không bao giờ muốn vạ lây.
Đường phố tuy rộng nhưng bây giờ chỉ còn có bọn người đang hành tung gã ăn mày.
Tên thầy bói mù trầm giọng :
- Hãy ngoan ngoãn nghe theo bọn ta, không được có một tiếng nào, biết chưa?
Gã đại hắn áo xanh nghiến răng trèo trẹo :
- Hãy ngoan ngoãn nghe lời thì còn sống được lâu hơn, có một ý phản kháng nào thì chết không kịp trối.
Gã ăn mày đờ đẫn gật đầu.
Người đàn bà một mắt nhịp nhịp thanh đao trên vai hắn :
- Đi!
Nhưng chính cái xô gã ăn mày đã phát sinh chuyện lạ.
Chiếc nón cờ của hắn rơi xuống đất, bộ mặt của hắn lộ nguyên ra.
Bộ mặt vàng bệch, đôi mắt đục ngầu, cái miệng há hốc toét ra cười ngơ ngác.
Một gã ăn mày khật khùng chứ đâu phải là Thiết Giáp Kim Cương?
Người đàn bà giận đến rung bắn tay chân, mụ ta rít giọng :
- Lão Ngũ, chuyện làm sao thế?
Người cao ốm theo dõi tên ăn mày lúc đầu run giọng :
- Rõ ràng là Thiết Giáp Kim Cương sao đột nhiên... biến thành gã ăn mày khật khùng?
Gã hắn tử áo xanh dậm chân, hắn tát cho người ăn mày một cái đổ lửa :
- Ngươi là ai? Ai?
Gã ăn mày đưa tay xoa má, hắn nhe răng cười đờ đẫn :
- Tui là tui, sao khi không ông đánh tui?
Gã bán rượu nói :
- Không chừng Thiết Giáp Kim Cương cải trang đấy, hãy lột mặt hắn xem.
Gã thầy bói lắc đầu :

- Không phải đâu, hắn không phải là Thiết Giáp Kim Cương.
Cho đến bây giờ, chỉ có gã thầy bói là vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, giọng hắn cũng lạnh lùng.
Người đàn bà một mắt hỏi :
- Nhị ca nghe rõ giọng hắn nói rồi à?
Gã thầy bói nói :
- Thiết Giáp Kim Cương có chết cũng không đến nỗi chịu xuống một cái tát tay như thế kia đâu.
Hắn ngẩng mặt lên hỏi tiếp :
- Lão Ngũ, chú nghĩ chuyện này làm sao?
Gã cao ốm xạm mặt :
- Nhất định tên này thông đồng với Thiết Giáp Kim Cương nên cố ý dẫn dụ làm cho mình lạc hướng để cho họ Thiết cao chạy xa bay.
Người đàn bà một mắt giận dữ :
- Chứ chú làm cái giống gì mà để cho nó thoát dễ dàng như thế chứ?
Gã ốm cao cúi mặt :
- Có lẽ... có lẽ hắn chuồn ngay khi hắn vào cầu tiêu.
Người đàn bà một mắt quay phắt lại nhìn gã ăn mày :
- Như vậy ngươi là đồng đảng của Thiết Giáp Kim Cương, ta sẽ giết ngươi.
Mụ ta chụp lấy cây đòn gánh từ trong tay của tên bán rượu giáng xuống đầu của gã ăn mày.
Đến bây giờ Lý Tầm Hoan không còn đứng yên được nữa.
Cho dầu gã ăn mày có phải thật khật khùng hay không, hắn có phải là bằng hữu của Thiết Giáp Kim Cương hay không, vô tình hay cố ý hắn cũng đã giúp cho Thiết Giáp Kim Cương thoát thân, Lý Tầm Hoan không thể để cho hắn chết.
Huống chi, nếu muốn biết tin về Thiết Giáp Kim Cương nhất định phảin hờ vão gã ăn mày.
Lý Tầm Hoan máy động cánh tay.
Rốp!
Nhưng hắn khỏi phải can thiệp vì cây đòn gánh của người đàn bà một mắt đã gãy làm đôi.
Không ai biết vật gì và từ đâu đã đánh gãy cây đòn gánh nhưng họ cũng một lượt thối lui.
Và họ rập lên :

- Kẻ nào can thiệp?
Trong mái hiên bên phố có tiếng đáp ôn hoà :
- Ta đây.
Bao nhiêu cặp mắt quay về hướng đó.
Một người áo trắng dáng dấp thư sinh đang chấp tay sau đít, ngẩng mặt nhìn con chim đang nhảy nhót trong lồng treo dưới hiên nhà.
Người áo trắng hình như thích chim hơn là cái đám người đang hồ hộc bên ngoài, hắn trả lời nhưng mắt vẫn cứ nhìn vào con chim nhảy nhót.
Đuôi mắt hắn cũng đã có vết nhăn nhưng mắt hắn vẫn sáng như sao, ai nhìn vào cũng chỉ kết luận hắn là một thư sinh công tử chứ không tài nào đoán ra niên kỷ hắn.
Gã đại hắn áo xanh thét lớn :
- Tiểu tử, ngươi đánh gãy cây đòn gánh phải không?
Người áo trắng không nói một lời.
Bọn người của gã áo xanh quát tháo như sắp sửa tràn vào để hành hung, thình lình gã thầy bói trầm giọng :
- Dừng lại!
Hắn khom người xuống nhặt từ dưới đất lên một đĩnh bạc cầm lên và nói tiếp :
- Vị công tử kia tuy đã đánh gãy cây đòn gánh nhưng đổi lại đã đền cho một đĩnh bạc có thể mua được cả trăm cây cũng còn thừa, thế thì ức chi mà là lối chứ.
Gã đại hắn áo xanh nhìn cây đòn gánh gãy và nhìn nén bạc, hình như gã không tin nổi con người văn chất thư sinh như người áo trắng mà lại có thể dùng đĩnh bạc đánh gãy cây đòn gánh như thế ấy.
Người áo trắng nghe gã thầy bói nói, hắn vụt cười lên khanh khách :
- Hay lắm, thật không ngờ con người mù mà lại còn hơn người sáng mắt, vậy xin biếu luôn nén bạc đấy.
Gã thầy bói nói :
- Mắt tuy mù nhưng lòng lại không mù, vì thế ta không bao giờ làm chuyện không minh bạch.
Hắn nắn nắn đĩnh bạc nói tiếp :
- Cây đòn gánh chỉ đáng một tiền còn đĩnh bạc này có hơn mười lượng, công tử cho dầu muốn bồi thường cây đòn gánh thì cũng

không đến nhiều như thế.
Hắn vừa nói vừa kéo đĩnh bạc dài ra thành một con roi, tay trái hắn bẻ đi một đoạn và cười nói :
- Bao nhiêu đây cũng đã hơn mười cây đòn gánh, còn lại thì xin vật hoàn cố chủ.
Câu nói vừa dứt thì cây roi bạc nơi tay hắn cũng đã phóng ra đâm thẳng vào giữa ngực người áo trắng.
Cây roi bạc trở thành cây kiếm và người thầy bói xử dụng lại đúng là chiêu tối độc trong Lưỡng Nghi Kiếm Pháp của Võ Đang, ánh sáng loáng lên, ngọn roi bạc đã phóng nhanh vào năm sáu huyệt nơi giữa ngực người áo trắng.
Chờ cho ngọn roi bạc vào sát tới ngực, người áo trắng mới nhẹ kéo tay lên, hai ngón tay trỏ và giữa của hắn kẹp lấy đầu roi và y như một cái kép thép, hắn nhích một cái là một đoạn roi rơi xuống.
Hắn cười lên thành tiếng :
- Kiếm pháp của các hạ khá lắm, chỉ có điều là hơi chậm.
Nói một tiếng hắn xấp hai ngón tay một cái tức thì lại thêm một đoạn roi bạc rơi liền, cho đến khi hắn nói gần dứt thì cây roi bạc đã tiện thành mười mấy khúc rơi đầy trên đất.
Linh Linh thè lưỡi so vai :
- Tay của người ấy chắc không phải bằng xương bằng thịt.
Bọn của tên thầy bói nhìn khúc roi còn lại cụt sát tận tay hắn, người nào cũng đều xạm mặt nói không ra tiếng.
Người áo trắng lại chấp tay sau đít lạnh lùng :
- Bạc của ta đưa ra thì không bao giờ lấy lại, các ngươi hãy nhặt lấy đi.
"Nhặt lấy đi", tiếng bảo lượm bạc mà cũng bao hàm tiếng đuổi, gã thầy bói rất thông minh, hắn khum xuống nhặt những khúc bạc và đi thẳng không hề ngó lại.
Bọn người đàn bà một mắt ríu ríu theo sau, không ai dãm ngẩng đầu lên.
Linh Linh cười nhỏ :
- Đến thì ào ào mà rút thì lại im ru, những người ấy đúng là những thức thời.
Trầm ngâm một lúc, Lý Tầm Hoan vụt nói :
- Cô có thấy gian hàng bánh bao ở đằng kia không?
Linh Linh nói :

- Chẳng những đã thấy rất sớm mà còn muốn thử vài bánh nữa.
Lý Tầm Hoan nói :
- Được rồi, cô hãy lại đằng ấy đợi tôi.
Linh Linh trố mắt :
- Anh định theo người ăn mày đó phải không?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Tôi có chuyện muốn hỏi hắn.
Tên ăn mày bây giờ đã lồm cồm bò dậy, hắn hốc miệng cười, hình như những chuyện xảy ra vừa rồi đối với hắn không có chút gì can hệ.
Linh Linh cúi mặt, mắt nàng bỗng đỏ hoe :
- Cho tôi theo với không được sao?
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
- Không được đâu.
Linh Linh nói như sắp khóc :
- Được rồi, tôi sẽ đợi anh ở đó nếu anh không trở lại thì tôi sẽ đợi suốt đời.
Lý Tầm Hoan vuốt tóc nàng dịu giọng :
- Tôi cũng muốn ăn bánh bao lắm, cho nên phải trở lại chứ.
Gã ăn mày không đi nhanh lắm.
Lý Tầm Hoan cũng không vội vã.
Trên đường bây giờ người đông trở lại, mà đông người thì nói không tiện nên Lý Tầm Hoan cứ lò dò theo phía sau hắn xa xa.
Lý Tầm Hoan cũng muốn nhìn kỹ người áo trắng, người mới dùng Chỉ Tiễn Ngân Côn, một công phu vô cùng hứng thú.
Cao thủ võ lâm như con người ấy quả thật không nhiều.
Là người biết võ, tình cờ gặp gỡ như thế thật là một chuyện may mắn vô cùng, không ai lại không muốn làm quen.
Nhưng bây giờ Lý Tầm Hoan không có thì giờ, chuyện tìm tin tức người bạn năm xưa gấp hơn, hắn đành bỏ qua cơ hội.
Hình như người áo trắng muốn nói gì với Lý Tầm Hoan, có lẽ hắn đã thấy Lý Tầm Hoan từ lâu nhưng khi hắn vừa bước ra thì đám đông người qua đường đã ùn ùn vây chung quanh hắn, họ háo kỳ muốn nhìn sát mặt con người có ngón võ lạ lùng.
Nhờ thế, Lý Tầm Hoan tách đám đông theo riết gã ăn mày
Phía trước... mút con đường lớn là một ngõ hẻm, gã ăn mày quẹo qua hẻm đó.

Lý Tầm Hoan bám riết theo sau.
Ngõ hẻm vắng người mà là một ngõ cụt, mút đầu là con đường hẹp, phía sau là dãy nhà, gã ăn mày quẹo luôn vô đó.
Lý Tầm Hoan riết theo thì chợt mất dấu, hắn không biết gã ăn mày đi đâu.
Cố dằn cơn nôn nóng, Lý Tầm Hoan cứ men theo con hẻm nhỏ, cửa sau của dãy nhà đều đóng kín bưng.
Hắn chợt thấy một người đang ngồi chồm hổm trong một hốc vắng, đúng là gã ăn mày.
Lý Tầm Hoan nhè nhẹ bước tới gần nhưng gã ăn mày vẫn không hay.
Hắn đang cầm một vật gì chùi nhanh vào thân áo.
Lý Tầm Hoan nhón gót dòm, quả đúng là khúc bạc mà người áo trắng cắt rơi khi nãy.
Lý Tầm Hoan cười hỏi :
- Bằng hữu tên họ là chi?
Gã ăn mày giật mình nhìn lên, đôi mắt hắn trợn trừng :
- Ai là bằng hữu, không có bằng hữu, bằng hữu ai đâu.
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Tôi muốn hỏi thăm một người mà.
Gã ăn mày nói :
- Người nào không biết, tui không biết người nào, người nào cũng không biết.
Đúng là gã khật khùng, chỉ có một câu mà gã lập đi lập lại không biết bao nhiêu lần.
Lý Tầm Hoan đang định tìm cách hỏi thì hắn vụt thoáng ra chạy tuốt.
Ăn mày thì người nào cũng chạy hay, có lẽ đó là sở trường của họ nhưng hoàn toàn là họ chỉ chạy chứ không có khinh công, tự nhiên hắn không làm sao chạy khỏi Lý Tầm Hoan.
Hắn vừa tránh né, vừa la :
- Làm cái gì vậy, làm cái gì vậy? Bộ muốn giựt bạc của người ta hả?
Lý Tầm Hoan mỉm cười và giật phắt khúc bạc trong tay hắn.
Hắn la ỏm tỏi :
- Bớ người ta, bớ người ta, nó ăn cướp, nó ăn cướp.
Ăn cướp của ăn mày thì quả là một chuyện nhục tám chín đời tổ

tông ăn cướp, cũng may là hẻm này vắng ngắt không một bóng người nên hắn la cũng chẳng ai nghe.
Lý Tầm Hoan cười nói :
- Người bạn chịu trả lời tôi một câu hỏi thì chẳng những tôi trả khúc bạc này lại mà còn cho thêm nguyên một nén.
Ánh mắt lờ đờ của gã ăn mày chợt sáng lên, hắn nhìn Lý Tầm Hoan như để tính toán và nhẹ gật đầu :
- Thôi nhá, hỏi đi.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Anh là bằng hữu của Thiết Giáp Kim Cương?
Gã ăn mày lắc đầu :
- Tui không có bằng hữu, đi xin không có bằng hữu.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Anh có thấy một người cao lớn, có râu quai nón hay không?
Gã ăn mày suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu lia lịa :
- Có có, có gặp.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Hắn ở đâu?
Gã ăn mày nói :
- Hồi sáng sớm, trong cầu tiêu.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Làm gì trong cầu tiêu?
Gã ăn mày đáp :
- Tôi đang tiêu thì hắn đi vào, hắn bảo là làm dùm hắn một chuyện, hắn sẽ cho tiền. À cái thằng ấy tiền nhiều lắm.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Hắn nhờ làm chuyện gì?
Gã ăn mày đáp :
- Hắn đổi bộ quần áo và cái nón này cho tôi, hắn biểu tôi cắm đầu đi đừng nhìn ai hết. Hừ, cái chuyện dễ lấy tiền quá.
Lý Tầm Hoan cười thầm, thật không ngờ con người chân thực như là dại của Thiết Giáp Kim Cương mà lại cũng có ngày dùng được phép Kim Thiền Thoát Xác để lánh thân.
Gã ăn mày cười hề hề :
- Tui lấy tiền hắn ngay, đúng là cái thằng khật khùng, áo tôi còn rách hơn áo nó.
Lý Tầm Hoan nói :

- Tôi cũng khật khùng như hắn nhưng tiền tôi nhiều hơn hẳn.
Vừa nói, Lý Tầm Hoan vừa xổ cả túi banh ra.
Xổ túi banh ra là lại nhớ đến Thiết Giáp Kim Cương.
Lúc Lý Tầm Hoan phân chia tài sản cho thiên hạ để bỏ đi, Thiết Giáp Kim Cương cương quyết giữ lại một số, hắn bảo dành để cho Lý Tầm Hoan chi dụng.
Giá mà không có Thiết Giáp Kim Cương giữ lại thì trong mấy năm nay, Lý Tầm Hoan không cơm nguội mà ăn chứ đừng mong tới rượu.
Gã ăn mày nhìn bạc trên tay Lý Tầm Hoan bằng đôi mắt ham muốn thèm thuồng.
Lý Tầm Hoan nói :
- Nếu anh dẫn tôi đi tìm con người đổi áo cho anh thì tôi sẽ đưa anh hết mớ bạc này, bây giờ đưa trước cho anh đó.
Gã ăn mày hai tay quơ lấy bạc :
- Được, được, tôi dẫn đi cho.
Chỉ cần gặp được Thiết Giáp Kim Cương thì cho bầu hết bạc cả kho, Lý Tầm Hoan cũng không hề tiếc chứ đừng nói bấy nhiêu đó.
Hắn để cho gã ăn mày mặc tình quơ lấy.
Gã ăn mày tay đã phát rung, hắn khật khùng nhưng vẫn còn ham bạc.
Hai tay hắn hốt bạc từ trên tay của Lý Tầm Hoan, hắn hơi rung cho nên tay hắn cứ chạm mãi vào tay họ Lý.
Lý Tầm Hoan mỉm cười dễ dãi.
Nhưng nụ cười của Lý Tầm Hoan bỗng tắt ngay khi gã ăn mày hành động.
Hắn làm bộ chứ không phải rung, hắn làm bộ để chạm vào tay Lý Tầm Hoan rồi thừa cơ tung luôn một lượt bốn đòn khốc liệt.
Thứ nhất, khi tay hắn chạm vào tay của Lý Tầm Hoan thì hắn dùng ngay thế Nhiễm Y Trảo Vật, một môn nội công chính tông mà người bị bắt đừng hòng tránh thoát.
Thứ hai, hắn dùng Võ Đang Cầm Nã thủ giữ chặt mạch môn của Lý Tầm Hoan.
Thứ ba, hắn thi triển phép Phân Cân Thố Cốt làm cho những khớp xương của Lý Tầm Hoan bị chênh lệch.
Và thứ tư là dỡ hông Lý Tầm Hoan lên quật xuống theo phương pháp đô vật của giống dân miền biên ải, cả bốn thế đều là nội gia

chân lực, thứ công phu khó nhọc mà nếu học được cũng phải mất cả mười năm khổ luyện.
Lý Tầm Hoan cho dầu có nhận ra hắn không phải là tầm thường cũng không tưởng tượng hắn là cao thủ như thế ấy, nếu có nhận ra hắn là kẻ mang tuyệt kỹ võ công cũng không tưởng tượng hắn ám toán mình bằng cách đó.
Trong đời của Lý Tầm Hoan có lẽ đây là lần thứ nhất bị giật mình vì chuyện quá đỗi bất ngờ.

Xem tiếp hồi 18 Cọp xuống đất bằng

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 18 Cọp xuống đất bằng

Bị một lượt bốn thế hiểm độc, nhất là cái vật sau cùng làm cho mắt Lý Tầm Hoan nổi đom đóm, cho đến khi bình tĩnh lại thì thấy bộ mặt của gã ăn mày.
Gã ngồi xổm ngang mình, tay hắn chận ngang cổ Lý Tầm Hoan, hắn cười hềnh hệch.
Hắn là ai? Tại sao hắn lại ám toán mình?
Hắn đã nhận ra mình từ lúc nào?
Hắn và Thiết Giáp Kim Cương có quan hệ ra sao?
Có những câu đáng hỏi nhưng Lý Tầm Hoan vẫn nín thinh.
Trong tình cảnh như thế này, Lý Tầm Hoan biết hay nhất là làm thinh.
Gã ăn mày nhíu mắt :
- Tại sao ngươi không nói?
Lý Tầm Hoan nhếch môi cười :
- Nếu các hạ bị người ta đè như thế này thì các hạ làm sao?
Gã ăn mày nói :
- Ta sẽ kêu réo thập bát đại tổ tiên của nó ra mà chửi.
Lý Tầm Hoan nói :
- Mắt tôi không mù, thế mà không thấy được các hạ là một cao thủ võ lâm, như vậy kẻ đáng chửi là tôi chứ đâu phải các hạ.
Gã ăn mày lắc đầu cười :
- Đúng ngươi là con người cổ quái, cổ quái đến mức ta chưa từng thấy bao giờ, nếu ngươi còn nói thêm chắc chắn là ta sẽ đỏ mặt.
Hắn đứng lên kêu lớn :

- Con người này là bậc quân tử, là con người tốt, nếu các ngươi không ra thì ta bỏ đấy.
Cánh cửa sau của một căn nhà mở hé, một tốp người trong đó bước ra.
Lý Tầm Hoan không ngờ khi thấy đám người này thì hắn như ngủ mơ vừa tỉnh giấc.
Thì ra, từ đầu đến cuối, họ đã sẵn một cái bẫy cho hắn dẫm chân.
Người thứ nhất đi ra đúng là tên thầy bói mắt mù.
Theo sau đó là một người đàn bà một mắt, tên gánh rượu, gã đại hắn áo xanh và tên bán đậu hũ chiên.
Lý Tầm Hoan cười gượng :
- Thật là diệu kế, tại hạ vô cùng bội phục.
Tên thầy bói lạnh lùng :
- Không dám.
Lý Tầm Hoan nói :
- Thì ra chuyện này không dính líu gì đến Thiết Giáp Kim Cương cả à?
Tên thầy bói nói :
- Quan hệ thì tự nhiên là có, chỉ có điều.
Gã ăn mày hớt lời nói :
- Chỉ có điều chưa gặp Thiết Giáp Kim Cương, chuyện vừa rồi là vở kịch riêng diễn riêng cho ngươi xem.
Lý Tầm Hoan cười :
- Vở kịch thật là hay.
Tên thầy bói nói :
- Đúng là hay, nếu không hay thì làm sao lừa được Lý thám hoa?
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Làm sao các vị lại biết tôi?
Tên thầy bói nói :
- Bọn này tuy không biết nhưng có người khác biết.
Lý Tầm Hoan cau mặt :
- Các vị chưa biết tôi thì tại sao chiếu cố kỹ như thế?
Tên thầy bói nói :
- Tại chuyện Thiết Giáp Kim Cương.
Và mặt hắn vụt đầy oán độc :
- Chúng ta vô cùng tưởng niệm hắn nhưng hiềm vì không tìm được hắn, nếu hắn biết Lý thám hoa cùng ở chung với bọn này thì nhất

định hắn sẽ dời gót ngọc đến ngay.
Lý Tầm Hoan mím miệng :
- Nhưng nếu hắn không đến thì chẳng hóa ra các vị phí công vô ích hay sao?
Tên thầy bói nói :
- Chuyện người khác thì người đừng nhọc công lo, hãy lo tính chuyện của mình, bọn này nắm vấn đề chắc lắm chứ nếu không thì tội gì lại phải phí công.
Lý Tầm Hoan điềm đạm mỉm cười :
- Các hạ có thể nghĩ ra một cái kế như thế cũng chẳng dễ dàng.
Trầm ngâm một lúc, gã thầy bói nói :
- Nếu tại hạ có được mưu kế hay như thế thì đôi mắt này làm sao mù được.
Lý Tầm Hoan cau mày :
- Như vậy kẻ bày kế không phải là các hạ?
Tên thầy bói lắc đầu :
- Không.
Gã ăn mày nói theo luôn :
- Cũng không phải là ta, trong đầu ta vốn có một cái bệnh kinh niên, cứ hễ nghĩ đến chuyện hại người là thức suốt cả ngày.
Lý Tầm Hoan gật gật đầu :
- Như vậy các vị chỉ là diễn viên, bên sau hãy còn người đạo diễn và sau nữa là tác giả.
Tên thầy bói nói :
- Ngươi cũng không cần phải hỏi vì rồi đây ngươi sẽ biết ngay.
Hắn vung cây gậy trúc trong tay điểm nhanh vào huyệt Hoàn Khiêu nơi hai đầu gối của Lý Tầm Hoan và nói tiếp :
- Khi ngươi thấy hắn rồi có lẽ ngươi sẽ cảm thấy rằng sống trên đời này nữa là thừa, chẳng thà chết sớm mà sẽ hay hơn.
Cửa tuy nhỏ mà tường rất cao.
Trong vòng tường, sân tuy có hơi rộng nhưng vắng lặng im lìm.
Qua ngõ ngoằn ngèo theo lối kiến trúc hoa viên là lọt vào giải hành lang, qua khỏi hành lang thì nghe bên trong đại sảnh có tiếng cười :
- Các vị đã thỉnh người anh em của tôi đến hay chưa?
Nghe giọng nói tiếng cười đó, Lý Tầm Hoan chợt cảm thấy lạnh cả tay chân.
Người tác giả vở kịch, người chủ mưu trong việc bắt hắn lại là

người anh em kết nghĩa của hắn : Long Tiêu Vân.
Tên thầy bói dừng chân ngoài tấm bình phong :
- Chúng tại hạ may mà không làm nhục mạng, cuối cùng đã thỉnh được Lý thám hoa.
Tiếng nói hắn vừa dứt thì từ sau tấm bình phong thoáng ra một người ăn vận cực kỳ hoa quý, sắc diện hồng hào, quả đúng là người bạn mấy năm không gặp : chủ nhân Hưng Vân trang Long Tiêu Vân.
Vừa bước ra là Long Tiêu Vân đã nắm chặt tay của Lý Tầm Hoan nở nụ cười tươi :
- Đã hai năm rồi, Lý hiền đệ làm cho đại ca nhớ trông gần chết.
Lý Tầm Hoan cũng cười :
- Nếu đại ca muốn gặp tiểu đệ thì chỉ cần nói lên một tiếng, tiểu đệ lập tức đến nơi chứ chuyện chi phải nhọc đến chư vị bằng hữu đây như thế?
Gã ăn mày bật cười thật lớn, hắn vỗ tay đánh bép :
- Hay, nói thật hay, luôn cả da mặt dày của ta mà bị các hạ nói đến phải ửng hồng, bây giờ có người nghe mà không đổi sắc thì thật tình phải phục lăn.
Long Tiêu Vân làm như chợt điếc ngang, hắn làm như không nghe gì cả, hắn nắm lấy tay Lý Tầm Hoan cười nói :
- Ta đã đoán đúng, hiền đệ nhất định sẽ đến nên đã chuẩn bị xong bữa tiệc tẩy trần, anh em mình bao nhiêu năm không gặp, bữa nay cứ phải say nghe.
Vừa dìu Lý Tầm Hoan, Long Tiêu Vân vừa thỉnh khách :
- Xin mời các vị, xin mời.
Tên thầy bói nói :
- Chúng tại hạ bằng lòng làm việc cho Long đại gia, hoàn toàn vì vấn đề Thiết Giáp Kim Cương, bây giờ chúng tại hạ làm việc đã xong, nhớ khi Thiết Giáp Kim Cương đến thì mong Long đại gia cho hay một tiếng là được rồi.
Mặt hắn trầm xuống ngang và nói tiếp :
- Còn như rượu của Long đại gia thật tình chúng tại hạ không dám khuấy nhiễu, bằng hữu của Long đại gia như thế thật tình chúng tại hạ không dám sánh ngang.
Cây gậy trúc của hắn điểm nhẹ xuống đất, thân hình hắn thoát nhanh ra cửa.

Quả nhiên, tiệc rượu đã bày ẵn.
Thức nhắm tự nhiên là sơn trân hải vị còn rượu thì cũng tự nhiên là mỹ tửu trúc thanh.
Gã ăn mày không hề khách sáo, hắn tiến ngay vào và ngồi xuống đầu bàn :
- Thật thì ta cũng đã muốn đi nhưng bỏ đi một bữa tiệc thịnh soạn như thế này thì cũng uổng.
Và hắn vụt đưa tay nâng chén rượu hướng về Lý Tầm Hoan :
- Các hạ cũng nên uống một chén, rượu của hạng người này không uống cũng phí.
Long Tiêu Vân nói với Lý Tầm Hoan :
- Đây là Hồ đại hiệp, chắc hiền đệ chưa biết.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Hồ đại hiệp? Có phải tôn danh là Bất Quy.
Gã ăn mày cười :
- Đúng, đúng, Hồ Bất Quy tức là ta, ta là Hồ Bất Quy, các hạ ngoài miệng thì luôn nói là Hồ đại hiệp chứ trong bụng nhất định nói rằng "À, thì ra đây là Hồ điên, thảo nào hắn trông giống khật khùng" có phải thế không nào?
Lý Tầm Hoan mỉm cười không nói.
Hồ Bất Quy nói tiếp :
- Tốt lắm, ta xem dáng các hạ không chừng cũng thuộc loại như ta, nghĩa là cũng khật khùng khật khượng, nếu không nói là điên bởi vì nếu không điên thì sao lại đi kết bạn với Long Tiêu Vân. Có phải thế không?
Lý Tầm Hoan cúi mặt làm thinh.
Hồ Bất Quy càng nói lớn tiếng :
- Nhưng các hạ cũng đừng bao giờ tưởng ta là bằng hữu của hắn mặc dù ta cũng khật khùng, ta giúp hắn vì ta thiếu hắn một món nợ, làm xong chuyện này ta với hắn hoàn toàn xa lạ.
Và hắn bỗng đập tay xuống bàn đánh rầm một tiếng :
- Chỉ có điều chuyện này làm quá kém quang minh, làm mất mặt con người, dù đó là một người điên, một việc làm không ra gì, không ra cái gì cả, không ra cái gì con khỉ gì cả.
Hắn vừa nói vừa tát vào mặt mình hơn mười cái và gục xuống mặt bàn khóc rống.
Long Tiêu Vân như đã từng thấy cái khùng của hắn ta mà cũng như

không muốn để ý, hắn làm như không nghe thấy.
Nhưng Lý Tầm Hoan thì không thế, hắn thấy họ Hồ cũng có lý, hắn cười :
- Nhưng dù sao thì cú đánh cuối cùng của Hồ huynh, tại hạ có phòng đi nữa cũng không tránh nổi.
Câu nói của Lý Tầm Hoan như muốn lảng sang chuyện khác để cho họ Hồ bớt nỗi tự trách, không ngờ càng làm cho hắn nổi điên hơn, hắn đập bàn rầm rầm la lớn :
- Cái khỉ mốc, cái khỉ khô, nếu không dùng gian kế thì làm gì ta lại được đụng vào tay ngươi, không đụng được vào tay thì thắng cái khỉ khô.
Lý Tầm Hoan chỉ còn cách làm thinh luôn.
Hồ Bất Quy lảm nhảm một mình :
- Con người của ta thần hồn bất định, vui giận không chừng, hắc bạch chẳng phân minh, thật đúng là cái thứ không ra con chó gì cả.
Và hắn vụt ngẩng lên trợn trừng vào mặt Long Tiêu Vân :
- Nhưng ngươi so với ta thì lại không ra cái giống gì cả, cái thằng con của ngươi lại càng không ra cái giống gì cả, rõ ràng nó có hai chân, thế mà lại học theo cái giống chó bò lết dưới gầm bàn, không lẽ không có thịt ăn nên phải bò dưới gầm bàn.
Long Tiêu Vân đỏ mặt, hắn nhìn xuống gầm bàn thấy Long Thiếu Vân quả nhiên đang bò ở dưới, tay cầm một con đao và đã bò gần tới chỗ Lý Tầm Hoan.
Long Tiêu Vân thò tay xuống lôi cổ Long Thiếu Vân và quát hỏi :
- Ngươi làm giống gì thế?
Long Thiếu Vân vẫn ung dung :
- Đại trượng phu ân oán phân minh, câu nói đó cha bảo đúng hay không đúng?
Long Tiêu Vân đáp :
- Tự nhiên là đúng.
Long Thiếu Vân nói :
- Luật lệ giang hồ cứ hễ có cừu phải báo có ân phải trả, hắn đã phế mất võ công của con, làm cho trọn đời con trở thành tàn phế, hôm nay con muốn hai chân của hắn bị tàn phế âu cũng là luật lệ giang hồ.
Long Tiêu Vân hỏi :
- Ngươi muốn báo cừu có phải không?

Long Thiếu Vân nói :
- Vâng, con muốn báo cừu.
Long Tiêu Vân rít giọng :
- Nhưng ngươi có biết đó là ai không?
Long Thiếu Vân đáp :
- Con chỉ biết hắn là cừu nhân.
Câu nói vừa dứt thì Long Tiêu Vân đá tát luôn mấy cái và trầm giọng :
- Lý đại thúc đây là người bạn đồng sinh tử của cha, bất luận người có giáo huấn con cách nào hay phải giết con đi nữa, con cũng không được nghĩ chuyện báo cừu, tại sao con dám vô lễ như thế ấy?
Long Thiếu Vân vùng quỳ xuống trước mặt Lý Tầm Hoan :
- Diệt nhi biết lỗi, diệt nhi còn nhỏ dại, kiến thức chưa có, xin Lý thúc thúc thứ tội cho.
Lý Tầm Hoan làm thinh, hắn cảm nghe trong lòng chưa xót.
Hai năm trước bỗng hiện ra trước mặt. Vợ chồng Long Tiêu Vân quá nuông chiều con, đứa bé lại hung hăng tàn nhẫn, mong lòng ám hại Lý Tầm Hoan trong khi Lý Tầm Hoan xa cách bao năm không ngờ hắn lại là con Long Tiêu Vân, đáng lý phải giết đi nhưng vì thương xót trẻ thơ nên chỉ phế võ công, không ngờ Long Thiếu Vân lấy đó làm mối thù sâu huyết báo.
Bây giờ Lý Tầm Hoan thiệt không biết nói sao.
Hắn còn đang bàng hoàng thì Hồ Bất Quy đã nhảy dựng lên :
- Hai cha con tên này thật làm ta không còn chịu nổi, thật ta muốn ói cả rượu ra ngoài.
Hắn chỉ nói mấy tiếng rồi đạp ghế dông tuốt ra ngoài cửa.
Long Tiêu Vân hơi sượng nhưng hắn cố gắng cười :
- Người hiệu quá đúng với con người, thảo nào thiên hạ chẳng gọi hắn là Hồ điên. Một con người ngu như bò cũng có thể dùng một ngoại hiệu thông minh cũng không sao nhưng ngoại hiệu là "điên" thì con người không thể nào tỉnh nổi.
Vốn muốn làm thinh luôn nhưng Lý Tầm Hoan lại buộc miệng :
- Nhưng nếu một con người quá thông minh, hiểu quá nhiều cũng có thể lần lần trở thành điên được.
Long Tiêu Vân nghiêng mặt :
- Sao?

Lý Tầm Hoan cười gượng :
- Bởi vì đến một lúc nào đó, có người lại cảm thấy kẻ điên không chừng lại thích thú hơn, vì thế có người mang một thống khổ tận cùng muốn làm một thằng điên mà không làm được.
Long Tiêu Vân cười :
- Cũng may tôi vốn không phải là kẻ thông minh và cũng mãi mãi không bao giờ phiền não.
Đúng là Long Tiêu Vân không bao giờ phiền não bởi vì tất cả những phiền não hắn đã trút lên đầu kẻ khác.
Lý Tầm Hoan lặng thinh, hắn cúi mặt uống một ngụm rượu.
Long Tiêu Vân yên lặng nhìn hắn chờ đợi.
Hắn rất biết khi mà Lý Tầm Hoan uống rượu thật chậm thì chính là lúc mà tâm sự của hắn nặng nề và hắn sắp sửa nói ra.
Lại qua một lúc thật lâu, Lý Tầm Hoan ngẩng mặt :
- Đại ca.
Long Tiêu Vân chớp mắt :
- Sao?
Quả nhiên Lý Tầm Hoan nói thẳng :
- Trong lòng tôi có điều muốn nói nhưng không biết có nên nói hay không?
Long Tiêu Vân nói :
- Hiền đệ cứ nói.
Lý Tầm Hoan nói :
- Bất luận như thế nào, chúng ta cũng là đôi bạn lâu năm.
Long Tiêu Vân nói :
- Không phải là bạn bè mà là anh em.
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi là con người như thế nào, chắc đại ca đã biết rất rõ ràng.
Long Tiêu Vân nói :
- Phải.
Hắn chỉ nói một tiếng và nói thật chậm, đôi mắt có vẻ thẹn thùa.
Hắn cũng vẫn là người, vẫn là con người.
Bất luận một con người như thế nào cũng vẫn có rất nhiều nhân tính.
Lý Tầm Hoan nói :
- Thế thì đại ca muốn tiểu đệ làm bất cứ chuyện gì cũng đều có thể nói thẳng ra trước mặt, chỉ cần là chuyện mà tiểu đệ có thể làm

được, tiểu đệ sẽ tìm đủ mọi cách để hoàn thành.
Long Tiêu Vân chầm chậm nâng chén rượu lên.
Hình như hắn cố ý dùng chén rượu để che mặt hắn.
Lý Tầm Hoan vì Long Tiêu Vân mà làm thì chuyện đã làm đã quá nhiều rồi.
Qua một lúc thật lâu, hắn mới thở một hơi dài và nói thật chậm :
- Tôi đã hiểu ý của hiền đệ nhưng... nhưng thời gian có nhiều lúc đã thay đổi đi nhiều chuyện.
Giọng của Lý Tầm Hoan thật buồn :
- Tiểu đệ biết có nhiều việc mà đại ca hiểu lầm.
Long Tiêu Vân nghiêng mặt :
- Hiểu lầm?
Lý Tầm Hoan nói :
- Phải, hiểu lầm, hoàn toàn hiểu lầm nhưng đáng lý đại ca không nên hiểu lầm như thế.
Ánh mắt của Long Tiêu Vân hiện lên nhiều đau khổ, hắn trầm ngâm thật lâu mà nói từng tiếng một :
- Nhưng cũng có việc mà tôi không hiểu lầm một chút nào cả.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Chẳng hạn như?
Câu hỏi vừa buông ra hình như Lý Tầm Hoan hối hận.
Bởi vì hắn biết Long Tiêu Vân nói đến chuyện nào rồi.
Đáng lý phải biết, chuyện đáng lý nhất là, một đứa bé mới hơn mười tuổi mà cũng đã hiểu những lời cha nó sắp nói nên nó len lén bước ra ngoài.
Long Tiêu Vân nói :
- Tôi biết trong những năm nay hiền đệ luôn luôn là đau khổ.
Lý Tầm Hoan gượng cười :
- Đa số người ai cũng có đau khổ.
Long Tiêu Vân nói :
- Nhưng nỗi đau khổ của hiền đệ nhiều hơn người khác, nặng hơn người khác.
Lý Tầm Hoan cau mày :
- Sao?
Long Tiêu Vân nói :
- Bởi vì hiền dệ đã đem con người thương yêu nhất nhường cho người khác làm vợ.

Rồi, chuyện phải nói đã nói ra rồi.
Rượu bắn rơi xuống mặt bàn, bàn tay của Lý Tầm Hoan đã thật rung.
Long Tiêu Vân nói tiếp :
- Nhưng nỗi thống khổ của hiền đệ chưa nặng lắm bởi vì nếu một con người đã tự nguyện hy sinh cho người khác thành toàn cho người khác, tự nhiên sẽ cảm thấy con người mình vĩ đại, cái cảm giác đó sẽ làm cho nỗi thống khổ giảm nhiều.
Câu nói đó đã vô cùng bén nhọn mà cũng không thể nào bảo rằng vô lý.
Chỉ có điều cái chân lý ấy lại không tuyệt đối.
Tay của Long Tiêu Vân cũng phát rung :
- Chân chính thống khổ là gì, điều đó chắc hiền đệ thừa biết hơn ai hết.
Lý Tầm Hoan nói :
- Có lẽ.
Long Tiêu Vân nói nhanh :
- Khi một người đàn ông biết rằng vợ của mình là do người khác nhường cho, nhất là vợ hắn luôn luôn thương nhớ con người ấy thì đó mới là đại thống khổ.
Đúng, đó mới đích xác là thống khổ.
Chẳng những thống khổ mà còn là cái nhục.
Lời nói đó, đáng lý người đàn ông không bao giờ chịu nói ra bởi vì chuyện đó đối với hắn rất thương tâm, một sự thương tâm quá sâu quá nặng.
Không một ai nỡ nhẫn tâm hối nhục chính mình, làm thương tổn chính mình.
Thế nhưng Long Tiêu Vân bây giờ đã nói ra, nói ra trước mặt Lý Tầm Hoan.
Lòng của Lý Tầm Hoan nặng như treo đá.
Từ câu nói của Long Tiêu Vân, hắn đã phát hiện ra hai chuyện.
Thứ nhất, Long Tiêu Vân quả đã đau khổ, đau khổ quá nhiều, quá nặng, vì thế con người của hắn biến đổi, biến đổi đến mức tàn nhẫn, nếu đổi lại người đàn ông khác, có lẽ cũng sẽ như thế ấy hoặc hơn lên.
Lý Tầm Hoan bỗng cảm thấy Long Tiêu Vân quả là con người đáng thương hết sức.

Con người đáng thương luôn luôn có những hàng động đáng sợ.
Thứ hai, Long Tiêu Vân đã nói những lời ấy trước mặt hắn, e rằng sẽ không bao giờ tha hắn.
Chuyện sống chết, Lý Tầm Hoan vốn xem cái chết rất nhẹ nhưng bây giờ hắn chết thật trong trường hợp này ư?
Chuyện vẫn cũng không nhiều nhưng mỗi câu nói đều đến rất chậm và mỗi câu nói được suy nghĩ khá nhiều, ngưng trệ khá lâu.
Vào mùa mây nặng trên trời thật thấp, vì thế đáng lý chưa đến giờ lên đèn nhưng bóng tối đã ngập tràn.
Sắc diện của Long Tiêu Vân lại tối hơn nhiều.
Hắn nâng chén rươu lên rồi lại buông xuống.
Nâng lên, buông xuống.
Không phải hắn không thể uống rượu nhưng hắn không muốn uống, hắn biết rượu dễ làm cho con người dao động.
Con người tàn khốc cách mấy nhưng khi có rượu vào có thể sinh ra mối cảm tình.
Lại qua một lúc thật lâu, Long Tiêu Vân lại nói :
- Hôm nay, tôi nói những lời mà đáng lý không nên nói ra.
Lý Tầm Hoan điềm đạm mỉm cười :
- Mỗi con người tình cờ nói ra những điều không nên nói, tôi nghĩ cũng nên vì nếu không thì người ấy không phải là người.
Long Tiêu Vân nói :
- Hôm nay mời hiền đệ đến đây cũng không phải để nói về chuyện ấy.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Tôi biết.
Lần thứ nhất, Long Tiêu Vân lộ vẻ ngạc nhiên :
- Hiền đệ biết?
Lý Tầm Hoan lập lại :
- Tôi biết.
Không đợi cho Long Tiêu Vân hỏi, Lý Tầm Hoan hỏi trước :
- Đại ca cho rằng trong vườn hoa của Hưng Vân trang có chôn báu vật phải không?
Lần này Long Tiêu Vân suy nghĩ thật lâu rồi đáp :
- Có.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Đại ca cho rằng tiểu đệ biết chỗ chôn dấu ấy phải không?

Long Tiêu Vân đáp :
- Hiền đệ phải biết chuyện đó?
Lý Tầm Hoan cười :
- Tôi là con người từ lâu có tật.
Long Tiêu Vân hỏi nhanh :
- Tật? Tật gì?
Lý Tầm Hoan nói :
- Cái tật đó là biết những chuyện không cần biết còn những chuyện đáng biết thì hoàn toàn không biết.
Long Tiêu Vân nín thinh.
Lý Tầm Hoan nói tiếp :
- Thật ra thì đại ca cũng cần phải biết chuyện đó từ đầu đến cuối toàn là một chuyện lừa.
Không khí vùng sôi động ngang, Long Tiêu Vân chận nói không cần suy nghĩ như bao lần trước :
- Tôi tin hiền đệ vì tôi biết hiền đệ không bao giờ nói dối.
Nói xong một câu hơi vội vã, hắn nhìn sững Lý Tầm Hoan rồi chậm lại :
- Nếu có trên đời này có một kẻ làm cho tôi tín nhiệm thì kẻ ấy là hiền đệ, nếu nói trên đời này còn có một kẻ là bằng hữu của tôi thì kẻ ấy cũng là hiền đệ, những lời lẽ của tôi có thể là giả hết nhưng câu này là thật.
Lý Tầm Hoan cũng nhìn sững Long Tiêu Vân và chợt thở ra :
- Tiểu đệ cũng tin tưởng đại ca bởi vì.
Hắn không nói hết câu vì hắn đã ôm bụng ho khan.
Chờ hắn ho xong, Long Tiêu Vân mới nói tiếp câu của hắn :
- Hiền đệ tin tưởng tôi bởi vì hiền đệ biết rằng giá trị của hiền đệ không khi nào bị tôi lợi dụng, tôi không cần phải gạt hiền đệ, có phải thế không?
Lý Tầm Hoan lặng thinh không đáp.
Long Tiêu Vân đứng lên chầm chậm đi tới đi lui.
Gian phòng rất im tịnh, bước chân của hắn càng lúc càng nặng nề, đủ thấy lòng hắn bất an, cũng có thể hắn cố ý làm cho Lý Tầm Hoan hiểu như thế ấy.
Sau cùng, hắn đột nhiên dừng lại trước mặt Lý Tầm Hoan :
- Hiền đệ cho rằng tôi nhất định sẽ giết hiền đệ?
Lý Tầm Hoan rất bình tĩnh, bĩnh tĩnh đến mức không ai đoán nổi,

hắn điềm đạm trả lời :
- Bất cứ đại ca làm gì, tiểu đệ cũng không hề trách cứ.
Long Tiêu Vân nói :
-Nhưng tôi không bao giờ giết hiền đệ cả.
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi biết.
Long Tiêu Vân nói :
- Đúng, tự nhiên là hiền đệ biết, từ trước đến nay hiền đệ luôn luôn hiểu rõ lòng tôi.
Giọng nói của hắn chợt như kích động :
- Bởi vì cho dù tôi có giết hiền đệ thì cũng không kéo nổi lòng nàng, chỉ làm cho nàng thêm oán hận.
Lý Tầm Hoan thở dài :
- Trên đời có rất nhiều việc mà con người không biết phải làm sao.
"Không biết phải làm sao"
Năm tiếng thật ngắn ngủn, bình thường nhưng đó là tiếng bi ai của cả một kiếp người, đó là nỗi thống khổ hơn bất cứ những gì.
Gặp phải một chuyện mà không biết phải tránh né làm sao, không còn cách nào vùng vẫy, không còn cách nào phản kháng thì cho dầu đem thịt xương ra bầm nát cũng "không biết phải làm sao".
Long Tiêu Vân nắm chặt hai bàn tay, giọng hắn như có vẻ rít lên :
- Tôi tuy không giết hiền đệ nhưng cũng không thể thả hiền đệ.
Lý Tầm Hoan chầm chậm gật đầu.
"Bởi vì giá trị của tôi anh vẫn còn lợi dụng".
Lý Tầm Hoan không chịu nói ra câu ấy. Cho dù Long Tiêu Vân đã bao lần làm hại hắn, đã bao lần làm thương tổn hắn nhưng hắn cũng không bao giờ nói một câu làm thương tổn đến Long Tiêu Vân.
Sở dĩ Long Tiêu Vân phải nắm cứng bàn tay là vì trước mặt Lý Tầm Hoan, hắn cảm thấy mình nhỏ nhít, mới thấy mình ti tiện và cũng chính vì thế, tình bạn vĩ đại của Lý Tầm Hoan đã không làm cho hắn cảm động mà trái lại, hắn thêm phẫn nộ.
Hắn nắm chặt hai bàn tay bước tới trước mặt Lý Tầm Hoan, mặt hắn căng lên nhưng hắn vẫn nói chầm chậm :
- Ta sẽ mang hiền đệ đến gặp một người, người ấy rất muốn gặp hiền đệ mà hiền đệ có lẽ cũng muốn gặp con người ấy.

Xem tiếp hồi 19 Trao đổi mạng người

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 19 Trao đổi mạng người

Gian phòng thật rộng.

Trong gian phòng rộng đó chỉ có một cửa sổ thật nhỏ, thật cao.

Cửa sổ đóng lại không thấy cảnh vật bên ngoài.

Cửa cái cũng rất nhỏ, người có vai rộng bước vào tất phải hơi nghiêng.

Cửa cái đang mở hoát.

Tường sơn màu trắng, hình như gia chủ không muốn cho ai nhìn ra tường ấy là đá, là đất hay là sắt, vì thế cho nên lớp sơn khá dày.

Trong góc có hai cái giường, giường cây.

Trên gường mền nệm đều rất lạnh nhưng là một thứ vải thô.

Ngoài những thứ ấy ra, trong phòng chỉ còn một cái bàn khá lớn.

Trên bàn la liệt giấy tờ, một người sát nơi bàn xem xét. Thỉnh thoảng dùng bút son khuyên, sổ lại vài đường.

Cửa miệng người ấy thỉnh thoảng hé nụ cười kín đáo.

Hắn đứng mà làm việc vì trong phòng có bàn chứ không có ghế.

Hình như người này cho rằng nếu phải ngồi xuống thì tinh thần sẽ trì đốn, dễ bắt con người lười biếng, dễ dàng hư việc.

Chỉ cần sai đi một một điểm nhỏ thì đại sự cũng theo đó mà hư luôn, cũng giống như bờ đê, chỉ cần hỏng một lỗ nhỏ thì toàn đê, dù lớn cách mấy cũng sẽ vỡ ngay.

Hắn không bao giờ để cho tinh thần trì đốn.

Không bao giờ hắn để cho sai chạy một chuyện nào.

Hắn chưa bao giờ thất bại.

Một người nữa đứng sát sau lưng người đang xem xét giấy tờ.

Hắn đứng thật thẳng, thật ngay, y như một cây côn chôn sâu dưới đất.

Hắn đứng như thế không biết đã bao lâu rồi, một ngón tay của hắn cũng không may động.

Không biết từ đâu bay tới một con muỗi, chậm lại và quay quanh mặt hắn.

Mắt hắn không hề nháy.

Con muỗi đậu ngay vào mũi hắn và bắt đầu hút máu, hắn vẫn đứng êm rơ.

Toàn thân hắn y như cây đá, hắn không biết ngứa cũng không biết

vui buồn, thậm chí hắn cũng biết tại sao mình lại sống.
Người đứng làm việc là Thượng Quan Kim Hồng, người đứng sau là Kinh Vô Mạng.
Họ là con người như thế ấy, trên đời có lẽ không tìm ra được người thứ ba giống họ.
Là người danh dội giang hồ, thế lực rất mạnh, tiền của thật nhiều, là một Bang chủ Kim Tiền bang thế như chỗ ở của hắn là như thế ấy, sinh hoạt thật giản đơn.
Đó là chuyện mà không ai tin được.
Bởi vì dưới mắt họ, tiền bạc chỉ là công cụ mà gái đẹp cũng chỉ là công cụ.
Tất cả những gì để hưởng thụ trên đời cũng chỉ là công cụ.
Cái mà họ đam mê nhất là quyền lực.
Quyền lực, trừ quyền lực ra, họ không cần gì cả.
Họ vì quyền lực mà sống, thậm chí sẽ vì quyền lực mà chết.
Ngoài tiếng lào xào của giấy, không còn nghe thấy tiếng gì.
Đèn đã lên rồi, trong gian phòng vẫn một màu ảm đạm.
Họ ở trong ấy không biết đã bao lâu, không biết họ đứng như thế đã bao lâu chỉ biết bóng cửa sổ từ tối đến sáng rồi lại từ sáng chuyển sang tối, hình như họ không biết mệt, cũng không biết đói.
Cộc!
Một tiếng gõ cửa, thật nhẹ.
Thượng Quan Kim Hồng không ngưng tay, không ngửng mặt.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Ai?
Ngoài cửa đáp :
- Một trăm bảy mươi chín.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Chuyện gì?
Ngoài cửa đáp :
- Có người cầu kiến Bang chủ.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Người nào?
Ngoài cửa đáp :
- Hắn không chịu xưng danh tính.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Cầu kiến bởi chuyện gì?

Ngoài cửa đáp :
- Hắn chờ gặp Bang chủ mới nói.
Kinh Vô Mạng làm thinh.
Họ làm việc hình như không có cái lối trình đi thưa lại.
Quả nhiên, Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Người ở tại đâu?
Ngoài cửa đáp :
- Ở tiền viện.
Thượng Quan Kim Hồng tay hơi chậm lại, mặt khẽ ngẩng lên :
- Giết.
Ngoài cửa đáp :
- Vâng!
Thượng Quan Kim Hồng vụt hỏi :
- Ai đưa hắn đến?
Ngoài cửa đáp :
- Đệ bát Đà chủ Hướng Tòng.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Giết nốt.
Ngoài cửa đáp :
- Vâng!
Kinh Vô Mạng nói :
- Tôi đi.
Hai tiếng vừa dứt thì thân ảnh hắn đã mất hút ngoài xa.
Cần giết người thì không bao giờ Kinh Vô Mạng chịu ở không, nhất là đối với Hướng Tòng, người có danh hiệu Phong Vũ Lưu Tinh, cặp Lưu Tinh Chùy của hắn trong Binh Khí Phổ liệt vào hàng thứ chín, muốn giết hắn không phải chuyện dễ.
Đến cầu kiến Thượng Quan Kim Hồng là ai?
Cầu kiến hắn có chuyện gì?
Thượng Quan Kim Hồng hoàn toàn không lưu ý, hắn không có một chút hiếu kỳ.
Đúng là một con người không có tính người.
Tay hắn vẫn không ngừng, mắt hắn vẫn không ngẩng lên.
Cửa mở, Kinh Vô Mạng bước vào.
Thượng Quan Kim Hồng không hỏi "Đã giết rồi à?" vì hắn biết chuyện giết người của Kinh Vô Mạng không bao giờ thất thủ.
Hắn chỉ nói :

- Hướng Tòng nếu không đánh trả thì cho gia đình hắn một vạn lượng, còn nếu hắn có đánh trả thì diệt cả nhà.
Kinh Vô Mạng nói :
- Tôi không có giết hắn.
Thượng Quan Kim Hồng bây giờ mới ngẩng mặt lên, mắt hắn như đao xoáy vào Kinh Vô Mạng.
Mắt của Kinh Vô Mạng vẫn như mắt cá chết :
- Bởi vì người hắn mang đến tôi không thể giết.
Thượng Quan Kim Hồng rút giọng :
- Ai cũng giết.
Kinh Vô Mạng nói :
- Tôi thì tôi không thể giết một đứa bé.
Thượng Quan Kim Hồng hơi khựng lại, hắn buông bút :
- Một đứa bé?
Kinh Vô Mạng nói :
- Đúng.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Đứa bé như thế nào?
Kinh Vô Mạng nói :
- Một đứa bé bị phế võ công.
Ánh mắt của Thượng Quan Kim Hồng lóe hào quang, hắn trầm giọng :
- Mang hắn vào đây
Một đứa bé đến gặp Thượng Quan Kim Hồng, một chuyện mà chính Kinh Vô Mạng không bao giờ tin được.
Đứa bé ấy nếu không có cái gan lớn hơn mình thì nhất định phải là điên.
Nhưng quả thật đúng là đứa bé.
Một đứa bé da mặt trắng nhợt như dưới lớp da không có máu.
Mắt hắn không sánh như những đứa trẻ khác, mắt hắn ngưng trệ, trầm trầm.
Hắn đi thật chậm, lưng hắn hơi cong.
Mới nhìn qua, sau lưng người ta có thể tưởng là một lão già.
Hắn là Long Thiếu Vân.
Bất luận là ai khi gặp một đứa trẻ như Long Thiếu Vân cũng không bao giờ chỉ ngó một lần, Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mạng cũng không ngoài lệ ấy.

Tia mắt của Thượng Quan Kim Hồng khi nhìn vào bất cứ ai, nhất là đối với những người mà hắn định giết thì tia mắt lại càng như có một cái dùi.
Cái dùi bén nhọn ấy đang soi vào mặt cậu bé Long Thiếu Vân.
Hắn tuy có dáng đi cú rũ nhưng mặt hắn rất tự nhiên, hắn chầm chậm bước vào cúi mình trước Thượng Quan Kim Hồng :
- Vãn bối là Long Thiếu Vân xin bái kiến Bang chủ.
Tia mắt của Thượng Quan Kim Hồng lóe ngời ngời :
- Long Thiếu Vân? Thế Long Tiêu Vân là gì?
Long Thiếu Vân đáp :
- Gia phụ.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Phụ thân sai ngươi đến đây phải không?
Long Thiếu Vân đáp :
- Vâng.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Tại sao chính hắn không đến?
Long Thiếu Vân đáp :
- Nếu gia phụ đến đây cầu kiến, chẳng những Bang chủ không tiếp mà sẽ lại giết đi.
Thượng Quan Kim Hồng rít giọng :
- Ngươi cho rằng ta sẽ chẳng giết ngươi?
Long Thiếu Vân đáp :
- Tính mạng một đứa bé còn để chỏm đang đặt nơi kẽ tay của Bang chủ, chẳng những Bang chủ không nên giết mà lại còn không thể giết.
Sắc mặt của Thượng Quan Kim Hồng dịu lại :
- Tuổi ngươi tuy nhỏ, thân thể tuy yếu nhưng gan ngươi khá lớn.
Long Thiếu Vân hỏi :
- Một con người khi có chuyện yêu cầu, bất luận là ai, gan không lớn cũng tự làm cho lớn.
Thượng Quan Kim Hồng gật đầu :
- Hay!
Hắn vụt quay lại cười với Kinh Vô Mạng :
- Chỉ nghe lời nói không, ngươi có thấy được hắn là đứa bé không nhỉ?
Kinh Vô Mạng lạnh lùng :

- Tôi không có nghe.
Ánh mắt của Thượng Quan Kim Hồng dừng lại khá lâu trên gương mặt trơ trơ của Kinh Vô Mạng, nụ cười trên môi hắn tắt ngay.
Theo dõi cử chỉ, sắc diện của hai người đối diện, Long Thiếu Vân chợt thấy vô cùng thích thú, hình như chú rất khoái cái cung cách gỗ đá của họ.
Thượng Quan Kim Hồng vẫn nhìn Kinh Vô Mạng :
- Không nói, chính là cái hay của ngươi nhưng không nghe nói thì lại chính là cái dở có thể làm cho ngươi trí mạng.
Kinh Vô Mạng làm thinh, đôi mắt cá trê của hắn không hề nháy.
Thượng Quan Kim Hồng quay lại :
- Cầu kiến cho chuyện gì?
Long Thiếu Vân nói :
- Mỗi một chuyện rất có nhiều cách nói,vãn bối có thể đem chuyện này nói dài dòng một chút nhưng thì giờ của Bang chủ là vàng ngọc, vãn bối không dám hà lạm, vãn bối sẽ nói thẳng một cách thật nhanh.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tốt, đối với hạng người hay nói loanh quanh, phương pháp duy nhất của ta là tiện ngay lưỡi họ.
Long Thiếu Vân nói :
- Vãn bối đến đây định bàn với Bang chủ một chuyện trao đổi.
Thượng Quan Kim Hồng gặn lại :
- Trao đổi?
Sắc mặt của hắn càng sắc lạnh, hắn nói tiếp từng triếng :
- Trước đây cũng có người đến nói với ta về chuyện trao đổi, ngươi có muốn nghe sự đáp ứng của ta với người ấy hay không?
Long Thiếu Vân nói :
- Vãn bối xin nghe.
Thượng Quan Kim Hồng nói như thét :
- Loạn đao phân thây.
Sắc mặt của Long Thiếu Vân vẫn thản nhiên, hắn nói giọng điềm đạm :
- Nhưng chuyện trao đổi này không giống những người khác, nếu không thế thì vãn bối đâu dám đến.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Trao đổi là trao đổi chứ có gì không giống?

Long Thiếu Vân nói :
- Chuyện trao đổi này đối với Bang chủ có trăm lợi chứ không một hại.
Thượng Quan Kim Hồng nhướng mắt :
- Sao?
Long Thiếu Vân nói :
- Bang chủ uy lừng thiên hạ, giàu muôn xe, tất cả những gì quí báu trên đời, Bang chủ không hề thiếu.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Đúng và vì thế ta không cần nói chuyện trao đổi với ai.
Long Thiếu Vân nói :
- Nhưng còn có một vật mà chưa chắc Bang chủ đã có.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Nói?
Long Thiếu Vân vẫn từ tốn :
- Bản thân của vật đó có thể cũng chẳng có gì cao nhưng đối với riêng Bang chủ thì lại khác.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Tại sao?
Long Thiếu Vân đáp :
- Tại vì trên đời này, cái gì mình muốn mà không được thì cái đó riêng đối với mình là quí giá.
Thượng Quan Kim Hồng trừng mắt :
- Nhưng cái ngươi nói đó là gì?
Long Thiếu Vân đáp :
- Cái mạng của Lý Tầm Hoan.
Ánh mắt lạnh băng băng của Thượng Quan Kim Hồng vùng lóe lửa, hắn hơi chồm tới :
- Nói lại?
Long Thiếu Vân nói :
- Cái mạng của Lý Tầm Hoan hiện năm trong tay chúng tôi, nếu Bang chủ muốn thì bất cứ lúc nào vãn bối cũng xin dâng lên.
Thượng Quan Kim Hồng lặng thinh.
Phải chờ cho đến khi ánh mắt của hắn lạnh lại như bình thường, hắn nói chậm chạp :
- Lý Tầm Hoan thì có gì? Ta chưa bao giờ xem hắn vào đâu cả.
Long Thiếu Vân nói :

- Đã thế, vãn bối xin cáo thối.
Vừa dứt tiếng sau cùng, hắn vòng tay khom mình ra cửa.
Hắn đi rất chậm nhưng không hề ngó lại.
Thượng Quan Kim Hồng cũng không nhìn theo hắn.
Long Thiếu Vân cứ chầm chậm đi ra, hắn đưa tay xô cửa.
Thượng Quan Kim Hồng vụt nói :
- Đứng lại.
Ánh mừng lộ nhanh trên đôi mắt nhưng cũng được dập tắt thật nhanh, Long Thiếu Vân lại giữ y tia mắt lờ đờ và khẽ vòng tay :
- Bang chủ có điều chi dặn bảo?
Thượng Quan Kim Hồng không nhìn Long Thiếu Vân, tia mắt chăm chăm vào ánh lửa trên bàn :
- Ngươi muốn đem cái mạng của Lý Tầm Hoan để đổi lấy gì?
Long Thiếu Vân đáp :
- Gia phụ ngưỡng mộ uy danh của Bang chủ đã lâu, chỉ hiềm vì không có cơ bái kiến.
Thượng Quan Kim Hồng lạnh lùng :
- Không cần những lời đó, ngươi muốn cần những gì?
Long Thiếu Vân nói :
- Gia phụ mong thiên hạ quần hùng được cùng với Bang chủ bái giao.
Ánh mắt của Thượng Quan Kim Hồng vụt bắn ra những tia giận dữ nhưng cũng được dập tắt rất nhanh :
- Xem chừng Long Tiêu Vân cũng tưởng xứng đáng là kẻ thông minh thế nhưng trong chuyện này hắn quá ngu.
Long Thiếu Vân nói :
- Cách làm này quả thật có ngu nhưng cái ngu nhất cũng là cái thường công hiệu nhất.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Ngươi nắm chắc chuyện bàn về trao đổi này kết quả à?
Long Thiếu Vân đáp :
- Vâng.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Nếu như thế thì hắn không cần sai ngươi đến.
Long Thiếu Vân nói :
- Bởi vì nếu thay người khác thì không sao diện kiến Bang chủ.
Thượng Quan Kim Hồng nói :

- Các ngươi vốn là chủ trong việc trao đổi này nhưng ngươi đến đây thì cuộc diện đã đổi thay.
Long Thiếu Vân nói :
- Ý Bang chủ muốn nói là sẽ dùng vãn bối để uy hiếp gia phụ, buộc phải giao Lý Tầm Hoan?
Thượng Quan Kim Hồng nhếch môi :
- Đúng, khá lắm.
Long Thiếu Vân bật cười :
- Bang chủ là bậc sáng suốt biết người biết ta nhưng đối với gia phụ thì lại hiểu lầm.
Thượng Quan Kim Hồng cười nhạt :
- Chẳng lẽ hắn bằng lòng để ta giết ngươi chứ không chịu giao Lý Tầm Hoan?
Long Thiếu Vân gật đầu :
- Đúng như thế.
Thượng Quan Kim Hồng nhướng mắt :
- Chẳng lẽ hắn không phải là người?
Long Thiếu Vân nói :
- Là người nhưng người cũng có nhiều loại.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Hắn thuộc loại nào?
Long Thiếu Vân nói :
- Gia phụ và Bang chủ cùng một loại người, khi cần đạt mục đích thì không từ một thủ đoạn nào, không từ một sự hy sinh nào.
Môi của Thượng Quan Kim Hồng mím lại, mím lại trông như một sợi chỉ kéo ngang.
Thật lâu, hắn nói từ từ :
- Gần suốt hai mươi năm nay không có người nào dám nói trước mặt ta câu ấy.
Long Thiếu Vân nói :
- Bởi vì Bang chủ là loại người như thế nên vãn bối mới dám nói những lời như thế, chỉ có những lời như thế có thể khơi động được loại người như thế.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn sững vào mặt Long Thiếu Vân :
- Nếu ta không bằng lòng thì chẳng lẽ các ngươi lại thả Lý Tầm Hoan?
Long Thiếu Vân gật đầu :

- Hay, sẽ thả.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Các ngươi không sợ hắn báo thù à?
Long Thiếu Vân nói :
- Hắn thuộc về loại người khác, hắn không bao giờ làm những chuyện như thế.
Hắn mỉm cười nói tiếp :
- Nếu hắn chịu làm những chuyện như thế thì hắn không gặp những bi thảm ngày nay.
Thượng Quan Kim Hồng gắt giọng :
- Các ngươi có thể tha hắn, thế thì tại sao các ngươi không nghĩ rằng ta có thể giết hắn?
Long Thiếu Vân không trả lời thẳng mà lại nói :
- Tiểu Lý Phi Đao trăm phát không sai một.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Ngươi cho rằng ta cũng tránh được phi đao của hắn.
Long Thiếu Vân hỏi lại :
- Ít nhất Bang chủ phải thấy rằng không nắm chắc phần thắng, có phải thế không?
Thượng Quan Kim Hồng hừ hừ trong cổ chứ không chịu trả lời.
Long Thiếu Vân nói tiếp :
- Giá trị cái mạng của Bang chủ lớn hơn mọi vật trên đời không lẽ lại mang đi làm chuyện mạo hiểm như thế hay sao?
Vành môi của Thượng Quan Kim Hồng mím chặt.
Long Thiếu Vân nói :
- Huống chi, võ công của gia phụ tuy không cao nhưng thanh danh địa vị, thủ đoạn và cơ mưu thì không dưới một ai, nếu Bang chủ và người kết nghĩa huynh đệ thì chỉ có lợi chứ không có hại.
Trầm ngâm một lúc, Thượng Quan Kim Hồng vụt hỏi :
- Lý Tầm Hoan cũng là huynh đệ của cha ngươi phải không?
Long Thiếu Vân đáp :
- Vâng.
Thượng Quan Kim Hồng cười nhạt :
- Hắn đã bán đứng Lý Tầm Hoan thì làm sao biết được rằng hắn sẽ chẳng bán đứng ta?
Long Thiếu Vân cười :
- Bởi vì Bang chủ không phải là Lý Tầm Hoan.

Câu trả lời thật đơn giản mà cũng thật là sắc bén.
Thượng Quan Kim Hồng vụt cười ha hả :
- Đúng, cho dầu Long Tiêu Vân có gan dám bán đứng ta thì không làm sao có được thủ đoạn to lớn như thế.
Long Thiếu Vân hỏi :
- Bang chủ đã bằng lòng?
Tiếng cười ngon trớn của Thượng Quan Kim Hồng vụt tắt ngang :
- Làm sao ta biết được rằng Lý Tầm Hoan đang ở trong tay các ngươi?
Long Thiếu Vân nói :
- Bang chủ chỉ cần phát thiếp mời thiên hạ anh hùng đến dự lễ kết giao giữa Bang chủ và gia phụ.
Thượng Quan Kim Hồng ngắt ngang :
- Ngươi cho rằng họ dám đến à?
Long Thiếu Vân nói :
- Đến hay không, điều đó không quan trọng, chỉ cần họ biết là mục đích đạt thành.
Thượng Quan Kim Hồng cười nhạt :
- Ngươi nghiên cứu vấn đề chu đáo lắm.
Long Thiếu Vân nói :
- Chuyện này có lẽ Bang chủ cũng phải nghiên cứu lại, vãn bối tạm dừng chân tại Như Vân khách sạn để đợi tin.
Hắn chậm rãi nói tiếp :
- Chỉ cần Bang chủ phát thiếp mời và có người nhận được thì vãn bối sẽ dẫn độ Lý Tầm Hoan đến Tổng Đàn.
Thượng Quan Kim Hồng nhướng mắt :
- Dẫn hắn đến đây? Hừ, chỉ sợ cha con ngươi không đủ sức làm chuyện đó.
Long Thiếu Vân nói :
- Chuyện đó tự nhiên vãn bối rất biết, cả Tâm Mi đại sư của Thiếu Lâm và Điền đại gia ngày trước cũng không làm được, vãn bối có biết nhưng.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi nhanh :
- Nhưng sao?
Long Thiếu Vân đáp :
- Trên đường dẫn độ Lý Tầm Hoan, nếu Kinh tiên sinh hộ tống thì vạn sự đạt thành.

Thượng Quan Kim Hồng trầm ngâm không nói.
Kinh Vô Mạng vùng lên tiếng :
- Tôi đi.
Long Thiếu Vân mừng lên ánh mắt, hắn vòng tay cúi mình :
- Đa tạ.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Võ công của ngươi bị phế không thể nào khôi phục, người hạ thủ có phải là Lý Tầm Hoan?
Long Thiếu Vân nghiến răng gật đầu :
- Đúng.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi gặn :
- Ngươi căm hận hắn?
Long Thiếu Vân nắm chặt hai tay :
- Đúng.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn chăm chú vào hắn và nói từng tiếng một :
- Đáng lý ngươi nên cảm kích hắn.
Long Thiếu Vân ngạc nhiên :
- Cảm kích hắn?
Thượng Quan Kim Hồng lạnh lùng :
- Nếu hắn không phế võ công của ngươi thì hôm nay ngươi sẽ chết tại chỗ này.
Long Thiếu Vân cúi mặt làm thinh.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tuổi ngươi còn nhỏ mà lại thâm độc tàn nhẫn như thế, chỉ chừng hai mươi năm nữa ngươi sẽ tranh hùng hơn kém với ta, ta làm sao để cho ngươi sống được, nếu ngươi không bị phế võ công?
Long Thiếu Vân cắn môi rướm máu nhưng hắn cứ cúi gầm mặt xuống.

Xem tiếp hồi 20 Tiếng nói trong đêm

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 20 Tiếng nói trong đêm

Bóng tối như đặc lại.
Từ trong đó tiếng rên rỉ và hơi thở dập dồn.
Như một sợi dây đàn lên thẳng, tiếng rên và hơi thở mỗi lúc nhặt

hơn và cuối cùng tiếng thở phào như bong bóng xì hơi.
Tiếng người đàn bà nhẹ như hơi thở :
- Đã nhiều lần muốn hỏi một câu.
Giọng nói tuy nhẹ nhưng thật ngọt, thật êm, bất luận người đàn ông nào nghe thấy cũng đều phải rụng rời.
Tiếng người đàn ông :
- Hỏi đi.
Giọng nói thật là đặc biệt, chỉ cần nghe một lần là trọn kiếp khó quên, nếu ở xa thì nghe như tiếng nói phát ra từ kẽ mang tai nhưng nếu ở gần thì lại chỉ nghe văng văng, cả hai vị trí đều rất rõ ràng.
Người đàn bà cười khúc khích :
- Anh là xương thịt hay là sắt thép mà không biết mệt như thế?
Người đàn ông :
- Sao? Chịu không nổi à?
Người đàn bà sặc cười :
- Tưởng thế à? Thử xem.
Người đàn ông :
- Bây giờ thì không được.
Người đàn bà bằng một giọng tiếc nuối :
- Sao vậy, còn sớm mà?
Người đàn ông :
- Phải đi làm một việc. Muốn cô đi làm một việc.
Người đàn bà dồn dập :
- Nói đi, bất cứ chuyện gì tôi cũng bằng lòng mà. Nhanh đi.
Người đàn ông :
- Được rồi, hãy đi giết Tiểu Phi đi.
Người đàn bà sửng sốt, vì tiếng ngưng ngang một lúc rồi thở ra :
- Tôi đã nói rồi, bây giờ chưa đến lúc giết hắn đâu.
Người đàn ông :
- Bây giờ thì đã đến.
Người đàn bà :
- Tại sao? Lý Tầm Hoan đã chết rồi à?
Người đàn ông :
- Hắn chưa chết nhưng cách cái chết không xa.
Người đàn bà :
- Hiện hắn ở đâu.
Người đàn ông :

- Ở trong tay ta.
Người đàn bà :
- Mấy đêm nay không đêm nào mình rời nhau, thế mà anh bắt được hắn bao giờ.
Người đàn ông nói :
- Toi cần gì đâu đến phải mình ra tay, sẽ có người mang đến chứ.
Người đàn bà :
- Ai mang đến? Ai có bản lãnh bắt được Lý Tầm Hoan?
Người đàn ông :
- Long Tiêu Vân.
Như thoắt giật mình nhưng người đàn bà cười ngay :
- Đúng rồi, chỉ có Long Tiêu Vân, chỉ có bằng hữu của Lý Tầm Hoan mới hại được hắn mà thôi, muốn đánh ngã hắn, thứ binh khí lợi hại cách nào cũng trở thành vô dụng, chỉ tình cảm mới thắng ngay.
Ngườiđàn ông lanh lảnh :
- Hiểu hắn rõ quá nhỉ?
Người đàn bà khúc khích :
- Ghen à? Cho biết rằng chưa ai đụng được chiếc áo của tôi đâu nghe. Hiểu đâu có nghĩa là thân cận, tôi hiểu kẻ địch còn hơn là bằng hữu nữa, tỷ như... tôi chưa hiểu anh.
Không nghe tiếng người đàn ông. Người đàn bà chuyển sang chuyện khác :
- Nhưng tôi biết Long Tiêu Vân cũng rõ, hắn không bao giờ đem cho không Lý Tầm Hoan đâu.
Người đàn ông :
- Sao?
Người đàn bà :
- Hắn muốn chính mình giết Lý Tầm Hoan nên mới mượn đao của người khác.
Người đàn ông :
- Cô tưởng hắn chỉ có mục đích thế thôi à?
Người đàn bà :
- Gì nữa?
Người đàn ông :
- Hắn muốn cùng tôi kết giao bằng hữu.
Người đàn bà thở ra :

- Con người đó luôn luôn là nghĩ đến mối lợi to, nhưng... nhưng anh đã bằng lòng?
Người đàn ông :
- Bằng lòng.
Người đàn bà :
- Chẳng lẽ anh không thấy rằng hắn lợi dụng anh à?
Người đàn ông chỉ hừ hừ mà không nói.
Nhưng một lúc sau hắn vụt cười khan :
- Hắn ngây thơ lắm.
Người đàn bà :
- Ngây thơ?
Người đàn ông :
- Hắn tưởng đâu rằng cứ há kết giao với ta thì ta sẽ không động đến hắn, thật ra thì đừng nói chuyện huynh đệ kết giao, cho đến anh em ruột cũng chưa chắc đã yên thân.
Người đàn bà cười thật dịu :
- Đúng, hắn có thể bán đứng Lý Tầm Hoan thì tại sao anh lại không thể bán đứng hắn chứ?
Người đàn ông :
- Sao không nói trái lại?
Người đàn bà :
- Trái lại hắn cũng có thể bán đứng anh à?
Giọng cười của người đàn bà như rút vào chỗ kín :
- Bất lực, hắn có muốn cũng không làm được, có thủ đoạn hơn người là phải độc hơn người, hắn làm sao độc hơn anh được?
Tiếng hun kéo thật dài và thật mạnh.
Đó là hành động bộc lộ sự thích thú và ban khen.
Người đàn ông :
- Dưới mắt ta, Long Tiêu Vân không đáng một đồng xu nhưng con trai hắn quả là tên lợi hại.
Người đàn bà :
- Anh gặp thằng tiểu quỷ đó rồi à?
Người đàn ông :
- Long Tiêu Vân không đến, hắn cho con hắn thay mặt gặp ta.
Người đàn bà thở dài nhè nhẹ :
- Đúng, thằng nhỏ đó không phải tiểu quỷ mà là đại quỷ.
Lặng im một lúc, người đàn ông nói :

- Thôi, đi đi.
Người đàn bà :
- Không... muốn nữa à?
Người đàn ông :
- Bữa khác.
Người đàn bà nói giọng buồn buồn :
- Xong rồi là đi à? Không có tình gì cả à?
Người đàn ông cười :
- Mình là hạng lợi dụng lẫn nhau, cái đó đôi bên đều rõ mồn một, thêm một chút kịch cũng chẳng ích gì.
Trong phòng rất tối nhưng bên ngoài khá sáng.
Bên ngoài nhờ những cụm sao.
Dưới ánh sáng lờ mờ có một người đứng sững như trời trồng.
Đúng là dáng cách người hộ vệ cho người trong phòng tối.
Hắn đứng không động đậy, hai mắt cá chết của hắn trơ trơ về khoảng trống xa xa.
Hắn giống như tượng đá.
Nhưng chỉ trong phút chốc, đôi mắt cá chết của hắn đổi màu.
Những tiếng động, những tiếng nói bên trong đều vào tai hắn, hắn không còn chịu nổi.
Hắn không còn có thể đứng yên nơi đó.
Nhưng hắn vẫn cắn răng chị đựng.
Trong đời, hắn chỉ trung với một người, người đó là Thượng Quan Kim Hồng.
Cửa mở.
Một bóng người yểu điệu bước ra.
Ánh sáng của những chòm sao rọi xuống mặt nàng, ánh sao không sáng lắm nhưng mặt nàng rạng rỡ.
Da mặt nàng thật mịm, thật tươi như một đóa hoa buổi sáng.
Nhìn vào gương mặt ấy, không ai có thể tưởng tượng rằng nàng mới vừa trải qua một cơn lăn lộn trong phòng.
Dáng dấp tiên nữ, linh hồn yêu ma - ngoài Lâm Tiên Nhi ra, không thể có người thứ hai nào nữa.
Kinh Vô Mạng vẫn không máy động.
Lâm Tiên Nhi đi vòng ra trước mặt hắn, đôi mắt nàng như hai cái nhảy bừng bực xói vào mặt hắn.
Mắt nàng dịu như đêm tối và ngời như những vì sao.

Ánh mắt của Kinh Vô Mạng vẫn dán mắt vào khoảng trống xa xa như không thấy có nàng.
Bàn tay mềm như nhung, mát như ngọc của nàng đặt nhẹ lên vai hắn, bàn tay chậm chậm lần lên gò má, mép tay nàng biết rất rõ những nơi nào dễ bị kích động nhất trên thân thể đàn ông.
Kinh Vô Mạng vẫn đứng trơ trơ như cây đá.
Lâm Tiên Nhi cười, giọng cười của nàng như mật ngọt :
- Cám ơn anh, anh đã vì chúng tôi mà bảo vệ bên ngoài, anh đã làm cho tôi cảm giác hơn bao giờ hết, vì thế bất luận là một cử động gì, tôi cũng nghe khoan khoái đến tận cùng.
Nàng vụt kề miệng sát vào tai hắn :
- Cho anh biết một bí mật này nhé, hắn tuy lớn tuổi nhưng cường tráng lắm, dẻo dai lắm, có lẽ nhờ hắn nhiều kinh nghiệm hơn người.
Nàng cười khúc khích như vẫn còn cái cảm giác thỏa mãn tột cùng và thoăn thoắt bước đi.
Kinh Vô Mạng vẫn đứng như trời trồng nhưng từng thó thịt của hắn giật lên liên hồi, mặt hắn nóng ran.
Như Vân khách sạn là một phòng trọ lớn nhất trong thị trấn này, nó là khách sạn dành cho những ai sang trọng nhất, nhiều tiền nhất.
Trú trong phòng khách sạn này chỉ cần phải có tiền thì không cần thò chân xuống giường cứ nằm yên trên đó cũng được hưởng thụ thật đầy đủ không thiếu một thứ chi, kể cả sơn hào hải vị, kể cả những cây thịt sống thật thơm, thật mát.
Chỉ cần há miệng ra thôi thì tất cả những thức ăn ngon nhất, những ca kỹ nổi tiếng nhất, những người đẹp mặt mà nhất định sẽ được dâng tận tới phòng.
Nơi đây, ban ngày cửa đóng khít rim, gần như nghe không được một tiếng muỗi kêu, nhưng trời vừa sụp tối thì bao nhiêu cánh cửa đều mở hoắt.
Đầu tiên là nghe tiếng nước từ những phòng tắm ào ào, kế đến là tiếng gọi phổ ky ỏm tỏi và huyên náo, nhất là tiếng "oanh vàng", họ rít mời chào, tiếng cười ẻo lả.
Sự huyên náo thứ hai là những sòng đỗ bác, tiếng cười hô hố của những kẻ vận đỏ và tiếng văng tục của những kẻ vận đen, tất cả những thanh âm phức tạp trộn xà ngầu tạo thành một thế giới về đêm rộn rịp.

Nhưng chỉ có một gian phòng không mở cửa và không nghe tiếng động.
Nói không có tiếng động thì không đúng hẳn nhưng tiếng động trong đó không được bình thường, nó chỉ có tiếng rên chứ thiếu hẳn tiếng cười, nó không giống tiếng động của những gian phòng có khách mua hoa với nàng bán phấn.
Tiếng rên ấy tự nhiên là tiếng rên của người con gái nhưng nó không phải thứ tiếng rên thỏa mãn, cũng không phải thứ tiếng rên "nghề nghiệp" cốt để làm kích động đàn ông mà là thứ tiếng rên thiệt tình, tiếng rên của người con gái không còn chịu nổi.
Gian phòng đó, đêm cũng như ngày, cửa đóng khít mít.
Cứ vào mỗi buổi hoàng hôn, người dẫn đưa vào đó một người con gái, tự nhiên đó là gái bán hoa, cô nào cũng thơm tho cũng đẹp và cũng đều là rất trẻ.
Họ luôn luôn trang điểm thật công phu, vành môi luôn điểm nụ cười, có cô là nụ cười khá tự nhiên, có cô với nụ cười nghề nghiệp nhưng bất cứ bằng nụ cười nào, với làn da mịn màng, với mùi da thịt hãy còn tươi chưa loãng, những cô gái bán hoa đấy đều có thể làm cho khách mua hoa nghiêng ngửa.
Chỉ có điều hơi lạ là khi mới tới gian phòng này, cô nào cũng thật tươi, có lẽ là do giao kèo lựa son phấn đậm đà, mái tóc lơi với những đường lượt hững hờ mà cố ý đã làm cho bất cứ ai chỉ vừa thấy cũng đủ ngất ngây, thế mà khi trở ra, sau một đêm trong phòng đó, cô nào cũng ủ rũ như không còn đi nổi.
Đôi mắt long lanh chiều hôm trước, hôm nay đã thụt sâu và đã thâm quầng, dáng đi õng ẹo gợi tình hôm qua nay đã trở thành la lết.
Chỉ trong một đêm, dù cho khách mua hoa là một gã lưng u thịt bắp, nơi này cũng chưa từng có hiện tượng ấy bao giờ.
Tất cả những cô gái buôn hương ở đây rất giàu nghệ thuật, họ không bao giờ để đến nỗi thảm bại như thế ấy đâu.
Từ chỗ bình thường nơi chốn ăn chơi, gian phòng bỗng tạo cho mọi người chú ý.
Suốt bảy ngày bảy đêm như thế, cả bảy cô gái đi vào rồi lại đi ra cùng như thế làm cho thiên hạ từ chú ý đến chuyện theo dõi khi đã biết người chủ gian phòng ấy, người đã làm cho những cô gái thành thạo trong nghề xơ xác ấy, mọi người sửng sốt lạ lùng.

Vì chẳng những người chủ gian phòng ấy không có vóc dáng dữ dằn, vai u thịt bắt như mọi người ức đoán mà người chủ gian phóng ấy là một cậu bé vị thành niên.
Chẳng những vị thành niên mà thân hình cậu ta lại lỏm thóm như một cụ già.
Có nhiều người hiếu kỳ đã đón những cô gái đi từ gian phòng ấy đi ra để dò hỏi nhưng khi hỏi đến chuyện lạ lùng ấy thì cô nào cũng như cô nấy, nhất định chỉ vừa hỏi đến là tay chân họ phát run, nước mắt họ trào ra và nhất định không nói một tiếng nào.
Chỉ có một vài cô trơ trẽn nhất không chịu trả lời nhưng họ cũng nói được một câu: "Hắn không phải là người, hắn chỉ ngưng nghỉ đôi ba phút và suốt một đêm, hắn chỉ ngưng nghỉ một hai lần".
Hoàng hôn thứ tám.
Nghĩa là cô gái thứ tám sắp sửa bước vào căn phòng đó.
Cửa phòng vẫn kín bưng.
Ngồi dựa dưới khung cửa sổ trong phòng là một cậu bé màu da trắng nhợt, mắt hắn nhìn ra cửa sổ đăm đăm.
Đôi mắt hắn rất trì trệ, gần như mất thần chứ không giống như tia mắt trong lành linh động như những cậu bé khác, nhưng khi hắn chớp mới thấy những tia thâm độc từ trong đáy mắt chiếu ra, nó chiếu thật nhanh và tắt cũng thật nhanh, nếu không chú ý thì không làm sao thấy được.
Long Thiếu Vân, tiểu chủ Hưng Vân trang.
Trên bàn đầy thức ăn nhưng hắn gần như không động đậy đến.
Hắn ăn rất ít, hắn chỉ chờ đợi về đêm, hắn chờ đợi cây thịt sống.
Tiếng gõ cửa thật nhẹ.
Long Thiếu Vân không quay lại, giọng hắn lạnh lùng :
- Cửa không có gài then.
Cửa mở, tiếng bước chân thật nhẹ, thật chậm.
Người đến là một cô gái nhỏ tuổi, nàng thật đẹp nhưng lại rất e dè có pha màu sợ sệt.
Đó là mẫu người lý tưởng của Long Thiếu Vân.
Hắn thích những cô gái nhỏ tuổi và nhất là chưa thành thục nhưng cũng đừng phải thứ nguyên trinh.
Hắn đá nói với người dẫn mối "Thứ còn nguyên không hứng thú nhưng nếu thành thục quá thì cũng chán luôn".
Dẫn gái cho hắn thật khó nhưng cũng được thật nhiều tiền.

Tiếng bước chân dừng lại sau ghế hắn.
Long Thiếu Vân hỏi :
- Người đưa cô đến đây đã nói rõ giá rồi phải không?
Người con gái đáp :
- Vâng.
Long Thiếu Vân hỏi :
- Gấp hai giá bình thường phải không?
Cô gái đáp :
- Vâng.
Long Thiếu Vân nói :
- Vì thế cho nên phải nghe theo ngoan ngoãn, tuyệt đối không được cự nự điêu ngoa, biết chưa?
Người con gái đáp :
- Vâng.
Long Thiếu Vân nói :
- Tốt, xong việc, nếu ta vừa lòng ta sẽ thêm cho. Cởi quần áo ra đi.
Trầm ngâm do dự một phút, cô gái vụt hỏi :
- Trong lúc chờ tôi cởi y phục, công tử có xem không?
Giọng nói của nàng đã ngọt mà lại pha lẫn tiếng cười nho nhỏ thật êm.
Long Thiếu Vân hình như hơi sửng sốt.
Người con gái cười rúc rích :
- Xem con gái thoát y cũng là một cách hưởng thụ, sao công tử lại bỏ mục ấy đi?
Long Thiếu Vân chợt thấy có gì là lạ, hắn quay đầu nhìn lại.
Hắn hoàn toàn sửng sốt.
Lâm Tiên Nhi.
"Cô gái nhỏ" nói chuyện với hắn nãy giờ chính là Lâm Tiên Nhi.
- Dì Lâm.
Lâm Tiên Nhi vẫn hé nụ cười nghiêng ngửa.
Long Thiếu Vân ngồi sững trên ghế như hình cây.
Nhưng chỉ thoáng qua trong tích tắc, hắn đã mỉm cười.
Hắn nhẹ nhàng đứng lên nở nụ cười hơi ngường ngượng :
- Dì Lâm đùa cháu đấy à?
Lâm Tiên Nhi nhìn hắn bằng đôi mắt nghiêng nghiêng :
- Đến chỗ này mà còn gọi Dì Lâm à?
Long Thiếu Vân cười ướm giọng :

- Tiếng "Dì" đã có từ lâu.
Lâm Tiên Nhi ngắt ngang bằng nụ cười lơi lả :
- Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ công tử đã lớn rồi.
Nàng cố ý bỏ luôn hai tiếng "Tiểu Vân", cái tiếng mến yêu mà nàng luôn miệng gọi là từ lúc còn ẵm hắn chiều chiều dạo chơi ở Lãnh Hương tiểu trúc.
Nàng nhìn sâu vào mắt hắn và nói tiếp :
- Mới ba năm không gặp mà công tử đã lớn thật nhanh.
Long Thiếu Vân khéo léo tránh chuyện về tuổi tác :
- Trong hai ba năm nay hết sức trông tin tức của Dì Lâm, thế mà vẫn hạc nội mây ngàn.
Lâm Tiên Nhi càng khéo léo hơn, nàng nhoẻn miệng cười và thả một cái vòng :
- Nhưng tôi thì tôi rất hiểu biết nhiều về công tử, nghe nói đối với những cô gái, công tử còn mạnh hơn những người đàn ông thành thục,có phải thế không nè?
Tiếng "nè" cuối câu, nàng cố ý kéo dài và nói luôn bằng mắt.
Long Thiếu Vân hơi cúi mặt nhưng hắn vội cười ngay :
- Nhưng trước mặt Dì Lâm, cháu vẫn còn là đứa bé.
Lâm Tiên Nhi háy mắt :
- Công tử cứ gọi Dì Lâm hoài, bộ tôi già lắm rồi phải không?
Câu hỏi "âu yếm" của nàng buộc Long Thiếu Vân ngẩng phắt mặt lên nhìn thẳng vào nàng.
Lâm Tiên Nhi đứng một cách tự nhiên "cố ý", hai chân nàng hơi tréo lại, hai tay chống hờ phía sau bàn tạo thế cho bộ ngực ưỡn về phía trước và nhất là nàng cố tạo cách thở làm cho gò ngực phập phồng.
Dưới mắt của Long Thiếu Vân, Lâm Tiên Nhi bây giờ không còn là "Dì Lâm" lúc trước, không còn là người em kết nghĩa của mẹ hắn, không phải là người đàn bà lứa như mẹ hắn mà là một cô gái hoàn toàn - một cô gái mà trong những cô gái qua tay hắn bao lâu, hắn ước ao chứ chưa hề gặp được.
Đôi mắt trì trệ của Long Thiếu Vân chợt ngời lên.
Lâm Tiên Nhi đọc ngay trong ánh mắt một sự khát khao thèm muốn và nàng hơi nhích tới.
Nàng chỉ nhích tới phần trên của thân thể, vì thế ngực nàng càng lồ lộ và ánh mắt của Long Thiếu Vân dán chặt vào nơi đó.

Lâm Tiên Nhi cắn môi dấu nụ cười quái ác, nàng làm bộ buồn buồn :
- Nghe nói công tử rất thích những cô gái nhỏ, còn tôi... tôi đã già rồi!
Tim của Long Thiếu Vân nhịp lên rộn rã, hắn hỏi nhanh trong hơi thở dập dồn :
- Không, không, không già chút nào cả, trẻ lắm, trẻ hơn cô gái trẻ.
Lâm Tiên Nhi nhoẻn miệng cười duyên :
- Thật thế à?
Long Thiếu Vân nói gần không ra tiếng :
- Thật mà, ai nói như thế này là già thì người đó không đui cũng là điên.
Lâm Tiên Nhi nhích tới thêm chút nữa, vì nàng cao hơn hắn nên ngực nàng sát vào mặt hắn, nàng hỏi thật nhẹ :
- Thế công tử có đui không? Có điên không?
Bây giờ thì Long Thiếu Vân hoàn toàn không còn nói được, mặt hắn lún vào trũng ngực của nàng, hắn nghe thấy mùi thơm da thịt, hắn không còn tự chủ như đối với những cô gái khác, tay chân hắn rung bắn, đầu óc hắn tối xầm.
Long Thiếu Vân quả thật không đui mà cũng không điên.
Hắn nói đúng, nàng là một cô gái trẻ hơn những cô gái trẻ.
Hắn không đến nỗi bị ngã nhưng hắn hoàn toàn thỏa mãn, lúc Lâm Tiên Nhi ra tới cửa, hắn vẫn còn đeo dính, mặt hắn vẫn còn dịu sâu vô trúng ngực của nàng.
Và Lâm Tiên Nhi "nghe" cũng thật đúng.
Đứa bé nàng khôngcòn "bé" nữa, hắn đã lớn hoàn toàn, lớn hơn những người lớn khác.
Nàng đã ở với hắn suốt đêm trong phòng không hề chợp mắt, nàng đã nhiều lần thỏa mãn nhưng chưa lần nào thỏa mãn như đêm nay.
Nàng thỏa mãn về thể xác và thoã mãn luôn về mục đích.
Từ cửa miệng đam mê của hắn, nàng đã tìm ra chỗ của người mà nàng quyết ý tìm.
Trời tuy chưa sáng hẳn nhưng cũng đã sắp hết đêm, vui thế mà ở phòng kế bên mà vẫn còn tiếng lè nhè :
- Uống, uống đi. uống cho nằm mẹp.
Câu nói chưa dứt quả nhiên đã có tiếng nằm dài.
Nghe "giọng rượu", Lâm Tiên Nhi chợt như nghe tiếng ho quen

thuộc, tiếng ho "quen thuộc" của gã Thám hoa họ Lý.
Nhớ đến con người ấy, lòng căm hận của nàng vụt sôi lên.
Nàng biết, cho dầu nàng có chinh phục được tất cả đàn ông trên thế gian này, nhưng nhất định nàng không bao giờ chinh phục được con người ấy.
Nàng chỉ cần có hắn, nàng chỉ cần hắn yêu nàng, nàng sẽ quăng lại sau lưng tất cả những gì mà nàng dầy công gây dựng, nàng sẽ sẵn sàng từ bỏ những gì thuộc về phú quí xa hoa, nàng sẽ trở về con đường lương thiện, nàng sẽ ngoan ngoãn mà quì dưới chân hắn để làm một người vợ dịu hiền.
Nhưng hắn lại từ chối, hắn không đáp lại tình yêu tha thiết của nàng, nàng muốn ngoi lên khỏi vũng lầy hôi hám nhưng hắn không chịu đưa tay cứu vớt.
Nàng biến thành thù hận.
"Cái gì không nằm trong tay của nàng thì nàng sẽ hủy diệt, nàng không bằng lòng để vào tay kẻ khác"
Nàng không được hắn, nàng cũng không để ai được hắn.
Nàng nghiến răng nhủ với lòng mình: "Ta tuy muốn cho ngươi chết nhưng bây giờ thì không thể để cho ngươi chết, nhất là chết vào tay của Thượng Quan Kim Hồng bởi vì nếu ngươi chết vào tay hắn thì trên đời này hắn sẽ không còn sợ một ai và như thế ta sẽ không còn thế để uy hiếp hắn".
Nàng nghiến răng thật mạnh và hạ quyết tâm "Một ngày nào đó, ta sẽ làm cho ngươi phải chết vào tay ta, chết một cách từ từ... từ từ..."
Kiếm.
Thanh kiếm mỏng như lá lúa, thật nhẹ, thật sắc.
Cả đốc kiếm cũng làm bằng một thứ gỗ dẻo và thật nhẹ.
Kiếm không có vòng cán nơi khẩu tay bởi vì hắn một khi đã phóng kiếm ra thì không một ai còn có thể kịp róc vào tay hắn.
Bất luận món binh khí nào cũng đều có thể đập gãy thanh kiếm ấy nhưng một khi hắn đã phóng ra thì không một ai còn có thì giờ để làm chuyện đó.
Đó là một thanh kiếm đặc biệt, trên đời chỉ có một người có thể dùng kiếm ấy, dám dùng kiếm ấy.
Thanh kiếm đặt trên chiếc bàn thấp kê sát giường ngủ và một bộ y phục màu xanh thẳng nếp.
Lúc Tiểu Phi thức dậy, vật thứ nhất hắn thấy là thanh kiếm đó.

Ánh mắt lờ đờ của hắn vụt lóe lên.
Nhìn vào thanh kiếm ấy, hắn có cảm tưởng như gặp lại người bạn lòng đã bao năm xa cách.
Từ đáy lòng hắn vụt tràn lên một nguồn máu nóng, thứ sinh lực đã từ lâu tắt lịm.
Hắn chầm chậm với tay.
Tay hắn chợt rung rung.
Nhưng khi bàn tay đụng vào thanh kiếm thì tự nhiên vững lại, gân cốt ổn định dị thường.
Hắn nhè nhẹ vuốt lên thân kiếm, hắn vuốt từ trong ra đến mũi và mắt hắn vụt xa vời thăm thẳm.
Lòng hắn hình như cũng đã đến ận nơi thăm thẳm xa vời.
Hắn nhớ lại ngày hắn mới bắt đầu dùng kiếm, hắn nhớ những vòi máu bắn ra theo mũi kiếm lúc thu về, hắn nhớ không biết bao nhiêu kẻ đã ngã ngục dưới thanh kiếm hắn, những kẻ ác nhân.
Hắn lại nghe thấy máu nóng dâng lên.
Lúc bây giờ tuy nhiều gian khổ hiểm nguy nhưng cũng nhiều hào hùng rạng rỡ.
"Ân oán giang hồ", bốn tiếng tuy ngắn nhưng là cả một trời thượng võ.
Nhưng tất cả đã trôi qua.
Trôi qua đã quá lâu rồi.
Hắn đã hứa với người yêu rằng hắn sẽ bỏ lại sau lưng tất cả và hắn bỏ thật tình.
Bây giờ tuy cuộc sống bình thường, tịch mịch nhưng như thế cũng không có gì không tốt.
Sự sinh hoạt bình thường, trầm lặng, yên ổn trôi theo kiếp sống, há chẳng phải là kỳ vọng của đa số con người?
Không một tiếng động, không nghe tiếng bước chân nhưng Lâm Tiên Nhi đã có mặt tại cửa phòng.
Nàng tuy có vẻ mệt mỏi nhưng nụ cười vẫn rạng rỡ như bất cứ bao giờ.
Dẫu phải hy sinh bất cứ giá nào nhưng nếu mỗi ngày đều nhìn nụ cười ánh mắt của nàng thì tất cả những hy sinh đó đều đáng giá.
Tiểu Phi buông kiếm mỉm cười :
- Sáng nay em dậy sớm thế? Tôi thì hình như ngày một thêm lười biếng.

Lâm Tiên Nhi hỏi lại :
- Anh có thích thanh kiếm đó hay không?
Tiểu Phi làm thinh.
Bởi vì bây giờ hắn không thể nào nói thật mà hắn vốn là một con người không bằng lòng nói dối, dù nói dối với địch nhân.
Lâm Tiên Nhi như đoán biết tâm trạng của hắn, nàng hỏi :
- Anh có biết thanh kiếm đó từ đâu mà có hay không?
Tiểu Phi lắc đầu :
- Không biết.
Lâm Tiên Nhi chầm chậm bước lại ngồi xuống sát bên Tiểu Phi, nàng nói dịu dàng :
- Tối hôm qua tôi đi suốt đêm tìm người rèn cho anh đấy.
Tiểu Phi giật mình :
- Em.
Lâm Tiên Nhi cầm thanh kiếm lên tay :
- Anh xem, thanh kiếm này có giống thanh kiếm của anh hồi trước hay không?
Tiểu Phi lặng thinh.
Lâm Tiên Nhi cúi sát và mặt hắn :
- Anh không thích nó à?
Lặng thinh thật lâu, Tiểu Phi mới hỏi :
- Tại sao em lại đi rèn kiếm cho tôi?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Bởi vì tôi muốn anh dùng nó.
Tiểu Phi sững sờ :
- Em... em muốn anh giết người?
Lâm Tiên Nhi lắc đầu :
- Không phải là giết người mà là cứu người.
Tiểu Phi nhướng mắt :
- Cứu người? Mà cứu ai?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Người bạn tốt nhất.
Lâm Tiên Nhi chưa nói hết lời thì Tiểu Phi đã đứng phắt lên :
- Lý Tầm Hoan?
Lâm Tiên Nhi nhè nhẹ gật đầu.
Tiểu Phi như cảm thấy thái độ của mình hơi hấp tấp, hắn ửng hồng sắc mặt và nhẹ hỏi :

- Hắn ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra?
Lâm Tiên Nhi nắm tay hắn :
- Anh ngồi xuống đi rồi tôi nói cho nghe, chuyện này không gấp được.
Tiểu Phi thở phào ngồi xuống.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Trên đời này, ngoài anh ra, còn có bốn tay cao thủ lợi hại, anh có biết không?
Tiểu Phi nói :
- Em nói đi.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Thứ nhất tự nhiên là Thiên Cơ Lão Nhân, thứ hai là Thượng Quan Kim Hồng và Lý Tầm Hoan, Lý đại ca của anh không thua họ.
Tiểu Phi hỏi :
- Còn một người nữa?
Lâm Tiên Nhi thở ra :
- Người nữa là Kinh Vô Mạng, tuổi nhỏ hơn những người kia mà cũng là tay đáng sợ hơn.
Tiểu Phi gặng lại :
- Đáng sợ hơn hết?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Bởi vì hắn có thể nói không phải là người, không có nhân tính, hắn sinh ra mục đích duy nhất là giết người, hưởng thụ duy nhất của hắn cũng là giết người, ngoài chuyện giết người ra, hắn không còn biết gì nữa cả.
Ánh mắt của Tiểu Phi ngời ngời :
- Hắn dùng thứ binh khí gì?
Lâm Tiên Nhi buông thanh kiếm xuống bàn :
- Là kiếm.
Tiểu Phi chợt nắm lấy đốc kiếm, hắn nắm thật chặt.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nghe nói kiếm pháp của hắn cũng độc như anh và cũng lẹ như anh.
Tiểu Phi cau mặt :
- Tôi không biết kiếm pháp, tôi chỉ biết làm cách nào đưa mũi kiếm vào đúng yết hầu của cừu nhân.
Lâm Tiên Nhi nói :

- Đó là "kiếm pháp", bất cứ thứ kiếm pháp nào, mục đích tối hậu cũng vẫn là giết người, thế thôi.
Tiểu Phi hỏi :
- Ý của em có phải là Lý Tầm Hoan đã lọt vào tay người ấy?
Lâm Tiên Nhi thở ra :
- Không chỉ một mình hắn mà còn là Thượng Quan Kim Hồng nhưng Thượng Quan Kim Hồng không còn ở nơi đó, anh chỉ cần đối phó một.
Không để cho Tiểu Phi hỏi gì, nàng nói tiếp thật nhanh :
- Không gặp con người ấy thì không bao giờ hình dung được cái đáng sợ của hắn, tay kiếm của anh cũng có thể nhanh hơn hắn nhưng.
Tiểu Phi nghiến răng :
- Tôi chỉ muốn biết người ấy bây giờ ở đâu?
Lâm Tiên Nhi vuốt nhẹ vào tay hắn :
- Tôi vốn không muốn cho anh dùng kiếm nữa, tôi không muốn cho anh giết người, càng không muốn cho anh mạo hiểm nhưng vì Lý đại ca, tôi đành để anh đi, tôi không muốn ích kỷ.
Tiểu Phi nhìn nành bằng tia mắt vô cùng cảm kích.
Lâm Tiên Nhi cúi đầu, nước mắt nàng rơi lã chã :
- Tôi bằng lòng chỉ chỗ hắn cho anh nhưng... nhưng anh cũng hứa với tôi một việc.
Tiểu Phi nói :
- Nói đi.
Lâm Tiên Nhi tìm bàn tay của hắn và nắm vào tay mình thật chặt :
- Anh hãy hứa với tôi là anh sẽ về, tôi sẽ đợi anh ở đây mãi mãi.
Nàng gục đầu vào vai Tiểu Phi, hắn nghe thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Xem tiếp hồi 21 Hai cọp ghìm nhau

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 21 Hai cọp ghìm nhau

Thùng xe khá rộng và khá cao.
Long Thiếu Vân ngồi trong góc nhìn một con người trước mặt.
Người ấy đứng trong xe.
Đi xe mà hắn cũng không ngồi.

Bất luận xe lăn trên đường thẳng hay đổ dốc gập ghềnh, hắn vẫn cứ đứng yên như cây trụ.
Long Thiếu Vân thật chưa thấy người nào như thế, hắn cũng không tưởng tượng trên đời này lại có người như thế.
Hắn nghĩ rằng trên đời này toàn những thằng ngu, tất cả đều có thể bị hắn nắm tay trên mà đùa cợt nhưng không hiểu sao đứng trước mặt con người này, hắn bỗng hơi sờ sợ.
Đứng trước mặt người, hắn bỗng cảm thấy hình như sát khí lãng đãng đâu đây, hắn cảm nghe rờn rợn.
Nhưng hắn lại vô cùng đắc ý.
Điều mà hắn yêu cầu, Thượng Quan Kim Hồng đã bằng lòng.
"Anh Hùng Thiếp" đã được phát hành đi rồi, nhiều người nhận được, ngày đại lễ kết giao đã được định vàn ngày mồng một tháng sáu.
Bây giờ có Kinh Vô Mạng cùng đi, Lý Tầm Hoan nhất định là phải chết.
Hắn nghĩ rằng trên đời này không có người nào cứu được Lý Tầm Hoan.
Nghĩ không ra tức là không có. Hắn thở phào và dựa vào thành xe lim dim đôi mắt, hắn chỉ lim dim chứ không hề ngủ, hắn rất cảnh giác, không khi nào hắn ngủ dọc đường.
Hắn nhắm mắt lại và hắn chợt như còn thấy nụ cười tươi với đôi mắt long lanh và giọng nói ngọt xớt của "Dì Lâm": "Công tử quả thật không còn bé nữa, công tử còn biết nhiều chuyện hơn người lớn, tôi thật không biết công tử học được những "cái ấy" ở đâu?".
Nhớ lại đến chuyện ấy Long Thiếu Vân cười thầm :
- Có những chuyện mà không cần phải học, chỉ đến lúc "hành sự" rồi tự nhiên biết.
Hắn cảm thấy quả thật mình là người lớn hẳn hoi.
Thứ cảm giác ấy đã làm cho đại đa số những đứa trẻ vị thành niên phải say sưa.
Con nít thường cố gắng làm ra bộ người lớn, người già thì lại cố hết sức tạo dáng cách của trẻ con, âu đó cũng là chuyện bi thương nhất của đời người.
Giá như một đứa trẻ khác, khi nghĩ đến chuyện ấy tất sẽ say sưa, sẽ nghiền ngẫm mãi cho chín mùi sự say sưa ấy chứ không thèm nghĩ thêm gì nữa nhưng Long Thiếu Vân thì có khác, hắn nghĩ sâu hơn.

Tại sao "Dì Lâm" lại làm như thế với mình?
Vì ham muốn thật tình hay vì muốn dò tin tức của Lý Tầm Hoan?
Nghĩ đến chuyện ấy, tinh thần của Long Thiếu Vân chợt tỉnh táo lạ thường.
Tại sao nàng lại hỏi về chỗ hiện tại của Lý Tầm Hoan?
Chẳng lẽ nàng mong cứu hắn?
Đó chỉ là suy luận theo thứ lớp, chứ Long Thiếu Vân biết chắc chuyện đó không thể có, hắn biết Lâm Tiên Nhi căm hận Lý Tầm Hoan dữ lắm, hắn cũng biết nàng sắp bày mưu kế cho Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mạng giết Lý Tầm Hoan?
Nhưng nếu thế nàng dò hỏi với mục đích gì?
Hắn không còn cách nào nghĩ thêm gì nữa vì hắn nghĩ không ra.
Hắn không biết rằng tình trạng bây giờ đã thay đổi hẳn rồi.
Ban đầu, thật sự thì Lâm Tiên Nhi muốn nhờ tay Thượng Quan Kim Hồng giết Lý Tầm Hoan nhưng đến bây giờ thì cái thế chung đã biến đổi lạ lùng, nếu không nói là kỳ diệu.
Nếu Lâm Tiên Nhi muốn giữ thế quân bình giữa nàng và Thượng Quan Kim Hồng thì nàng không thể để cho Lý Tầm Hoan chết được.
Nếu Lý Tầm Hoan mà chết, nàng không còn người lợi dụng để nàng lợi dụng khống chế Thượng Quan Kim Hồng thì thế quân bình giữa nàng và hắn sẽ không còn, hắn sẽ đạp trên đầu nàng chứ không còn nhân nhượng.
Bằng vào khẩu khí của Thượng Quan Kim Hồng, nàng thấy lòng dạ hắn như lật ngửa bàn tay :
- Ta không phải là Kinh Vô Mạng cũng không giống Tiểu Phi, ta với nàng chỉ nương tựa để có lợi cả đôi bên, cho đến khi nào giá trị lợi dụng hết rồi thì lúc ấy sẽ tính sau.
Như vậy, Lý Tầm Hoan chưa chết được, Lý Tầm Hoan chưa chết thì Tiểu Phi vẫn phải sống hoài, hắn lại là cái thế để Lâm Tiên Nhi dựa vào mà khống chế Lý Tầm Hoan.
Tiểu Phi phải sống và phải ở với nàng, ở với nàng nhưng không thể hưởng thụ nơi nàng, nàng phải làm cho hắn thấy nàng là cô gái trắng trong, Thủy chung với hắn để chờ ngày hôn lễ, nếu nàng để cho hắn thỏa mãn, hắn sẽ thấy dễ dàng là nàng không trinh trắng như hắn tưởng, thần tượng nàng trong óc hắn sẽ đổ ngay.
Thần tượng của nàng trong óc hắn bị đổ thì nàng không còn lợi

dụng được con người của hắn.
Long Thiếu Vân tự cho mình là khôn quỷ, là quá thông minh nhưng sự thật khi gặp Lâm Tiên Nhi, hắn chỉ là chú cừu non đứng trước cáo già.
Lòng dạ đàn bà, sự trơ tráo của đàn bà, những bậc thông minh nhất trên đời đôi khi đành bái phục.
Cỗ xe đỗ lại nơi náo nhiệt nhất trong thị trấn.
Cỗ xe đỗ ngay trước cửa một tiệm buôn tơ lụa lớn nhất trong thành.
Phải chăng Lý Tầm Hoan bị giam giữ nơi đây?
Cha con của Long Tiêu Vân thật không hổ danh là hạng người lợi hại, họ hiểu rất rõ ý nghĩa của câu: "Tiểu ẩn thì ẩn trong núi còn đại ẩn thì ẩn ngay giữa chợ".
Họ hiểu rất rõ ở vào một nơi đông đảo nhất, nhộn nhịp nhất sẽ tránh được nhiều tai mắt.
Long Thiếu Vân đứng lên mỉm cười :
- Xin mời Tiên sinh lên xe.
Kinh Vô Mạng nói :
- Hãy đi trước.
Từ lúc lên xe cho đến bây giờ, hắn chỉ nói với Long Thiếu Vân một câu. Hắn không bao giờ đi trước một ai, hắn cũng không bằng lòng ai theo ở phía sau mình.
Cả một hàng quản lý và kẻ làm công cười cười nghinh lễ, Long Thiếu Vân và Kinh Vô Mạng đi thẳng vào trong.
Bên sau là kho chứa tơ lụa ngập đầy.
Lý Tầm Hoan bị giam dấu trong kho tơ lụa này chăng?
Thật quả đúng là một chỗ giam lý tưởng cho người muốn dấu.
Nhưng Long Thiếu Vân không dừng chân, hắn đi thẳng ra phía sau, cửa sau.
Bên ngoài cửa sau có sẵn một cỗ xe.
Bây giờ Long Thiếu Vân không nói một lời, hắn chỉ vòng tay vừa thi lễ vừa ra hiệu cho Kinh Vô Mạng rồi nhảy tuốt lên xe.
Như vậy, Lý Tầm Hoan không có bị giam giữ nơi đây.
Chuyện ghé vào để đổi xe, chẳng qua là chuyện đánh lạc hướng nếu có người theo dõi.
Chuyện suy tính của cha con Long Tiêu Vân quả có sâu hơn người khác.
Cỗ xe lăn bánh vòng ra phía sau để thẳng về nẻo ngoại ô.

Sau cùng, cỗ xe dừng lại trước một kho chứa lúa.
Nhưng Lý Tầm Hoan cũng không có nơi đây vì Long Thiếu Vân lại thay đổi thêm một cỗ xe.
Lần này thì họ đi bằng một chiếc xe bò, chiếc xe chở đầy những bao lúa.
Long Thiếu Vân cười nói với Kinh Vô Mạng :
- Xin vui lòng.
Kinh Vô Mạng không nói tiếng nào.
Cỗ xe bò lại trở vòng ra thị trấn.
Chẳng những kế hoạch chu mật, hành động thật nhanh, đường đi cong quẹo lại càng làm cho người không làm sao ngờ đến.
Cho dầu gặp phải Vạn Vô Thất, người thám tử kinh đô nổi danh Cửu Tỷ Sư Tử theo đến đây cũng đành phải trở về không.
Long Thiếu Vân biết Kinh Vô Mạng không khi nào ngỏ lời khen, chỉ mong hắn điểm nhẹ một nụ cười kín đáo, thế nhưng hắn vẫn trơ trơ.
Làm được chuyện đắc ý, được một lời khen tặng, cũng giống như tình nhân hẹn ước tình nhân, họ bỏ công phu trau chuốc không hề biết mỏi, họ chỉ mong gặp được một tình nhân ban cho một nụ cười tán thưởng.
Thế mà Kinh Vô Mạng vẫn trơ trơ đôi mắt cá chết nhìn vào khoảng trống chứ không liếc vào mặt Long Thiếu Vân, làm như hắn không coi cái công phu của cha con Long Thiếu Vân vào đâu.
Chiếc xe bò rẽ vào một con đường vắng vẻ nhất trong thành, nơi đây chỉ độ khoảng bảy nóc gia.
Nhưng bảy nóc gia này là bảy nhà quyền thế, nếu không phải Vương Hầu thì cũng là Phú Hộ.
Xe đang đi chầm chậm, một trong bảy nóc nhà đó vụt mở hoát cửa ngoài.
Chiếc xe đi ngay vào đó.
Nhà này ai cũng biết, đó là tư gia của đương triều Tả Lang Ngự Sử Phan Lâm Tuyền.
Giang hồ hào kiệt không thể giao tiếp với nhà quan, chẳng lẽ Lý Tầm Hoan lại được giam giữ kín trong ngôi nhà ấy.
Chuyện nhất định không thể có.
Nhưng người đứng giữa sân lộ thiên trước tòa đại sảnh tươi cười đón tiếp thì quả là Long Tiêu Vân.

Kinh Vô Mạng xuống xe, Long Tiêu Vân bước lại nghênh đón, hắn vòng tay cười rạng rỡ :
- Đã nghe đại danh của Kinh tiên sinh lâu rồi, hôm nay gặp gỡ thật là vạn hạnh, chỉ tiếc đường không thuận tiện, không nghênh tiếp được xa hơn, xin Tiên sinh thứ cho.
Kinh Vô Mạng chỉ nhìn xuống tay mình bằng tia mắt trơ trơ chứ không đáp lễ.
Long Tiêu Vân cười cười nói tiếp :
- Đại sảnh đã sẵn bày tiệc rượu tẩy trần, xin thỉnh Kinh tiên sinh vào dùng đôi chén cho ấm dạ.
Kinh Vô Mạng vẫn đứng yên và hỏi bằng một giọng lạnh lùng :
- Lý Tầm Hoan ở tại đây?
Long Tiêu Vân luôn nở nụ cười :
- Đây vốn là tư gia của Phàn tướng công, ông ta vừa được Hoàng Thượng cho nghỉ phép ba tháng để nhàn du và nhân vì vị quản gia nơi này vốn là chỗ bạn bè và nhân Phàn tướng công vắng nhà, tại hạ xin mượn nơi đây dùng đỡ.
Tỏ ra mình đã chọn một chỗ mà không ai ngờ đến, Long Tiêu Vân lộ vẻ đắc ý vô cùng.
Kinh Vô Mạng vẫn nhìn sững tay mình, nhưng thình lình hắn hỏi :
- Các hạ cho rằng không ai có thể theo dõi hắn đến đây?
Long Tiêu Vân tái mặt nhưng hắn đã cười ngay :
- Nếu có người theo dõi được đến đây thì tại hạ xin khấu đầu bái phục.
Kinh Vô Mạng lạnh lùng :
- Được các hạ chuẩn bị khấu đầu.
Long Tiêu Vân cười :
- Nếu là.
Hắn chỉ nói được hai tiếng là nụ cười biến mất.
Nhìn theo tia mắt của cha mình, da mặt của Long Thiếu Vân vụt xuống màu xanh.
Nơi góc tường đang đứng một người.
Người ấy không biết đến tự bao giờ và từ đâu đến.
Mình hắn mặc bộ y phục màu xanh vốn là y phục mới nhưng bây giờ thì bị xây xát cả ở khuỷu tay đầu gối, mình mẩy tóc tai của hắn bụi đất bám đầy.
Nhưng tuy hắn đứng xa xa mà Long Tiêu Vân bỗng cảm nghe sát

khí đằng đằng.
Mọi người nhìn hắn nhưng thật sự thì đang nhìn thanh kiếm bên hông của hắn.
Thanh kiếm không có vỏ.
Hắn là Tiểu Phi.
Trên đời chắc có lẽ một mình Tiểu Phi có thể theo dõi đến đây.
Giảo hoạt nhất, giỏi chạy nhất, giỏi trốn tránh nhất là Hồ Ly.
Thính hơi nhất được huấn luyện kỹ càng nhất là chó săn nhưng chưa chắc đã theo nổi Hồ Ly.
Tiểu Phi hồi mới mười một tuổi tay không đã bắt được Hồ Ly, một lão Hồ Ly.
Hắn bắt Hồ Ly bằng theo dõi chứ không phải bằng tình cờ.
Suốt lộ trình rõ ràng là gian khổ, vì thế cho nên thân hắn xác xơ.
Nhưng chính như thế mới đúng là Tiểu Phi.
Chỉ có trường hợp như thế hiển lộ sự kiên cường, dũng mãnh của Tiểu Phi, hiển lộ cá tính với rừng của hắn.
Một cá tính trầm tĩnh, một cá tính dị thường.
Long Tiêu Vân khôi phục được sự trấn tĩnh rất nhanh, hắn tươi cười :
- À, Tiểu Phi tôn huynh, hân hạnh, hân hạnh.
Tiểu Phi nhìn bằng tia mắt lạnh lùng.
Long Tiêu Vân lại nói :
- Huynh đài quả thật đã theo dõi được đến đây, thật đệ vô cùng bội phục.
Tiểu Phi vẫn nhìn thẳng, mắt hắn thật sáng thật bén.
Trải qua hai ngày đêm theo dõi, hình như hắn đã khôi phục phần nào trong cái bén nhọn của tia nhìn.
Long Tiêu Vân vẫn tươi cười :
- Phương thức theo dõi của huynh đài quả thật cao minh. Chỉ tiếc một điều là sự cao minh ấy sớm bị vị Kinh tiên sinh đây phát giác.
Tia mắt như điện của Tiểu Phi quét vào mặt Kinh Vô Mạng.
Kinh Vô Mạng cũng đang nhìn hắn.
Ánh mắt hai người đụng vào nhau y như mũi kiếm báu chạm vào đá cứng. Không ai đoán nổi mũi kiếm cứng vì thép tốt hay mặt đá rắn chắc bởi trui rèn bởi tuế nguyệt tường lưu?
Hai người tuy không nói lời nào nhưng hai tia mắt phát ra nhiều hoa lửa.

Long Tiêu Vân nhìn Kinh Vô Mạng rồi lại nhìn Tiểu Phi, hắn hỏi :
- Kinh tiên sinh tuy đã phát giác huynh đài nhưng trước sau vẫn không nói một lời, huynh đài có biết tại sao?
Tia mắt của Tiểu Phi hìn như bị hút vào nhau với tia mắt của Kinh Vô Mạng nên cứ đăm đăm chứ không hề dời đổi, không hề chớp nháy.
Long Tiêu Vân thong dong nói tiếp :
- Bởi vì vị Kinh tiên sinh vốn rất muốn huynh đài đến đây.
Hướng về phía Kinh Vô Mạng, Long Tiêu Vân cười cười :
- Kinh tiên sinh, không biết tại hạ đoán có trúng không nhỉ?
Ánh mắt của Kinh Vô Mạng cũng đã bị hút vào nhau với tia mắt của Tiểu Phi, hắn đã chẳng nói một tiếng nào mà cũng không rời tia mắt, cả hai như không còn nghe thấy tiếng động xung quanh.
Thật lâu, Long Tiêu Vân lại cười tươi :
- Kinh tiên sinh mong huynh đài đến đây chỉ có một nguyên nhân là giết huynh đài.
Long Thiếu Vân tiếp theo :
- Kinh tiên sinh muốn giết ai, từ trước đến giờ chưa một ai thoát khỏi.
Tia mắt của Tiểu Phi bây giờ mới bắt đầu di động.
Hắn dời ngay vào thanh kiếm của Kinh Vô Mạng.
Gần như đồng thời, tia mắt của Kinh Vô Mạng cũng đưa ngay thanh kiếm của Tiểu Phi thật nhanh.
Có lẽ trên đời này chưa có hai thanh kiếm nào giống như thế.
Hai thanh kiếm dù không phải là thứ "cổ kiếm thiên niên" cũng không phải thứ danh lưu Binh Khí Phổ, nó là hai thanh kiếm thường.
Chỉ có điều, hai thanh kiếm rất bén, rất mỏng, thứ kiếm dễ gãy làm đôi.
Kiếm tuy giống nhau nhưng cách giắt kiếm của hai người lại khác.
Kiếm của Tiểu Phi giắt chính giữa sợi dây đai, đốc kiếm xéo về bên phải.
Kiếm của Kinh Vô Mạng giắt ngay bên phải, đốc kiếm quay qua phía trái.
Nhưng cả hai người phảng phất một thứ hấp lực dị thường, thứ hấp lực không ai có thể giải thích thật thông.
Ánh mắt của hai người khi chạm vào thanh kiếm của nhau thì chân

họ cùng một lúc tiến lên nhưng ánh mắt vẫn không rời thanh kiếm.
Chỉ trong nháy mắt, khoảng cách hai người chỉ còn hơn một sải tay và cả hai cùng dừng lại.
Họ giống như hai cây cột trụ bị chôn cứng sâu mặt đất.
Không ai có thể tìm thấy một sự may động nào.
Họ hành động thật rập khuôn nhưng không phải kẻ trước người sau mà cùng một lúc, dường như ý nghĩ của người này chưa phát lộ thì người kia đã hay rồi.
Trực giác của họ vô cùng bén nhạy.
Kinh Vô Mạng vận trường bào nhưng vạt áo cũng chỉ khuất qua đầu gối, tay áo của hắn buộc lại, bàn tay ló hẳn ra ngoài, những ngón tay khá dài, những đốt xương lồi cao chứng tỏ con người nhiều sức mạnh.
Áo của Tiểu Phi ngắn hơn, ống tay áo của hắn bị xướt rách đi nhiều chỗ thật dài, ngón tay của hắn thật dài, thật nhỏ, nhưng da dẻ trông quá nhám, ở xa nhìn như có hột.
Hình như móng tay của họ được cắt luôn, hình như họ không bằng lòng bất cứ thứ gì có thể can ngại họ khi rút kiếm.
Có thể nói đây là hai con người giống nhau nhất trên đời.
Tự nhiên họ không phải giống nhau về sắc diện như hai em ruột, họ giống nhau về phong cách, về tư thế và về thái độ đối đầu.
Bây giờ thì họ đã gặp nhau, đối diện.
Chỉ khi nào họ đứng đối diện với nhau, người ta mới thấy những điều dị biệt, dáng cách của họ có giống nhau nhưng trong căn bản khí chất lại khác hoàn toàn.
Sắc diện của Tiểu Phi tuy trầm tĩnh, lạnh lùng nhưng mắt hắn nhiều lúc lóe lên như lửa, thứ lửa cương quyết dị thường, chỉ nhìn vào ai cũng có thể thấy con người đó có bị cháy cả thể xác tiểu cả linh hồn, hắn cũng không khi nào hối tiếc.
Kinh Vô Mạng thì như lúc nào cũng mang một chiếc mặt nạ mãi mãi không hề bộc lộ một cái gì đang có trong lòng.
Nhưng bất cứ chiếc mặt nạ nào cũng chừa hai con mắt, từ nơi đó người ta có thể nhìn thấy được những gì, trái lại với Kinh Vô Mạng thì phải chịu bó tay vì đôi mắt hắn là đôi mắt cá chết. Cửa sổ tâm hồn của hắn luôn luôn đóng chặt, kín rim.
Toàn thân Kinh Vô Mạng giống y như tượng đất, có lẽ khi chưa sinh ra hắn đã bị bỏ vào lửa, thân hình hắn biến thành một khối

không có huyết mạch lưu thông.
Tiểu Phi có thể nhẫn nại, có thể đợi chờ nhưng tuyệt nhiên không thể chịu đựng để cho bất cứ ai sai khiến.
Kinh Vô Mạng có thể chỉ vì một lời nói mà giết người, thậm chí có thể vì một khía cạnh mong manh nào đó mà giết người nhưng lúc cần lại có thể chịu đựng cho người điều khiển.
Cả hai đều có những dị thường đáng sợ.
Người ta sẽ thầm nghĩ không hiểu tại sao, tạo hóa lại sinh ra hai con người như thế mà lại để cho họ gặp nhau?
Thu đã tàn rồi.
Cây lá thật tiên sơ.
Gió không mạnh nhưng những chiếc lá mất nguồn nhựa sống vẫn bay lả tả, không biết có phải quả thật chúng vì không cuống hay vì sát khí của hai con hổ ghim nhau làm cho phải bị bứt một cách vội vàng.
Cả một bầu trời đất bỗng như đông đặc, bỗng như không còn một sinh vật nào khác nữa.
Thanh kiếm của hai người tuy hãy còn giắt cứng trong lưng, tay của họ tuy chưa máy động nhưng hai cha con Long Tiêu Vân đã cảm thấy hơi thở nghẹt dần.
Thình lình, một vừng ánh sáng túa ra bắn xẹt vào con người Tiểu Phi.
Long Tiêu Vân đã "tiên hạ thủ vi cường".
Hắn không hoàn toàn hy vọng ám khí có thể đánh ngã được Tiểu Phi, hắn chỉ cố làm cho Tiểu Phi phân tâm để thanh kiếm của Kinh Vô Mạng có thể dễ trúng mục tiêu.
Ánh kiếm lóe lên.
Một loạt tiếng "leng keng" phát ra, vừng ánh sáng từ trong tay của Long Tiêu Vân bay lên vùng tắt ngấm. Thanh kiếm của Kinh Vô Mạng đã tuốt ra và bay lượn sát mang tai Tiểu Phi.
Tiểu Phi đã nắm cứng đốc kiếm của mình nhưng mũi kiến dừng lại chứ không thoát hẳn sợi dây đai.
Ám khí đã bị kiếm của Kinh Vô Mạng đánh rơi.
Hai cái mặt của cha con Long Tiêu Vân tái xạm.
Ánh mắt của Kinh Vô Mạng và Tiểu Phi vẫn dán y chỗ cũ, mặt họ không đổi sắc.
Kinh Vô Mạng chầm chậm tra kiếm trở vào.

Bàn tay của Tiểu Phi chầm chậm buông ra.
Qua một lúc thật lâu, Kinh Vô Mạng vụt nói :
- Ngươi đã thấy thanh kiếm của ta nhắm vào ám khí chứ không phải hướng vào ngươi.
Tiểu Phi nói :
- Thấy.
Kinh Vô Mạng nói :
- Ngươi thật là bình tĩnh.
Đúng, sự bình tĩnh của Tiểu Phi đã làm cho mắt hắn vô cùng chính xác.
Ám khí của Long Tiêu Vân tung ra gần như cùng một lượt với thanh kiếm của Kinh Vô Mạng tuốt ra, bất cứ ai cũng có thể hiểu rằng cả hai cùng nhắm một mục tiêu là tập kích Tiểu Phi nhưng với con mắt của Tiểu Phi thì không.
Cũng không phải hắn hiểu người mà là hắn thấy.
Mắt hắn thật tinh.
Nếu hắn hiểu người thì hắn khỏi phải đặt tay vào đốc kiếm nhưng nếu hắn không thấy chính xác thì hắn đã rút hẳn thanh kiếm ra chứ không khi nào lại ngưng ngang.
Nhưng dầu với cách nào, hắn cũng chỉ rút kiếm chứ thân hình hắn không nhúc nhích, hắn không tránh né.
Kinh Vô Mạng nói tiếp :
- Nhưng nhãn ứng của ngươi hơi chậm.
Trầm ngâm một lúc, vẻ mặt của Tiểu Phi vụt hiện nhiều thống khổ và cuối cùng hắn nói :
- Đúng.
Kinh Vô Mạng nói :
- Ta có thể giết ngươi.
Tiểu Phi đáp ngay :
- Đúng.
Nghe đến đây, hai cha con Long Tiêu Vân đưa mắt liếc vào nhau và cũng thở phào nhẹ nhõm.
Kinh Vô Mạng vụt nói :
- Nhưng ta không giết ngươi.
Hai cha con Long Tiêu Vân tái mặt.
Tiểu Phi nhìn thẳng vào đôi mắt cá chết của Kinh Vô Mạng và hắn hỏi chầm chậm :

- Ngươi không giết ta?
Kinh Vô Mạng nói :
- Ta không giết ngươi tại vì ngươi là Tiểu Phi.
Đôi mắt cá chết của hắn vụt như sống lại, bức màn thống khổ vụt nổi lên, so với thống khổ của Tiểu Phi vừa rồi có lẽ còn hơn một bậc.
Tia mắt hắn nhìn vào khoảng trống không làm như nơi trống không đó có một người đang đứng. Một tiên nữ, một hồ ly ngồi nắm thành một hình người.
Qua một lúc khá lâu, hắn nói :
- Nếu ta là ngươi thì hôm nay ta không thể giết ngươi.
Câu nói đó có lẽ luôn cả Tiểu Phi cũng không hiểu chứ đừng nói đến ai khác.
Câu nói của Kinh Vô Mạng chỉ một mình Kinh Vô Mạng hiểu.
Bất luận là ai, nếu trong hai năm ở vào cái sinh hoạt của Tiểu Phi, phản ứng tự nhiên trở thành chậm chạp, huống chi, trong cái thời gian đó, mỗi đêm hắn lại phải uống tô canh.
Bất luận là ai, nếu mỗi đêm đều bị chất ma túy ngấm vào cơ thể như thế suốt hai năm thì phản ứng nhất định phải bị trì độc.
Kinh Vô Mạng không giết Tiểu Phi, không phải vì động lòng trắc ẩn mà nhiều nỗi thống khổ của Tiểu Phi, bởi vì chính hắn cũng có nỗi thống khổ giống như Tiểu Phi.
Hắn muốn Tiểu Phi sống, cũng có thể không rõ ràng nhưng ngộ thức hắn muốn Tiểu Phi chia cái thống khổ của hắn đang mang.
Một kẻ thất tình, nếu hay biết có một người cũng bị bỏ rơi tự nhiên nỗi thống khổ trong lòng mình vô hình được giảm đi đôi chút.
Người thua bạc nếu thấy một người thua đậm hơn mình trong lòng tức khắc nghe có phần dễ chịu hơn.
Tiểu Phi đứng như trời trồng, hình như hắn đang nhai đi nhai lại câu nói của Kinh Vô Mạng.
Kinh Vô Mạng nói :
- Ngươi có thể đi đi.
Tiểu Phi ngẩng mặt quyết liệt :
- Ta không đi.
Kinh Vô Mạng gặn lại :
- Ngươi không đi? Ngươi muốn ta giết ngươi?
Tiểu Phi nói :

- Đúng.
Trầm ngâm mộ lúc, Kinh Vô Mạng hỏi :
- Vì Lý Tầm Hoan.
Tiểu Phi đáp :
- Phải, chỉ cần ta còn sống, chỉ cần hơi thở vẫn còn, ta không bao giờ để hắn chết bởi tay ngươi.
Long Thiếu Vân vùng kêu lớn :
- Thế còn Lâm Tiên Nhi? Ngươi đành nhẫn tâm để cho nàng vì ngươi mà đau khổ?
Trái tim Tiểu Phi vụt như bị ai đâm vào một mũi kim, hắn cảm nghe nhức nhối, ngực hắn như dần.
Kinh Vô Mạng không nhìn hắn nữa, hắn quay lại ngó Long Tiêu Vân nói từng tiếng một :
- Ta thích giết người, ta thích chính tay ta giết, ngươi hiểu rõ hay không?
Long Tiêu Vân cố gắng mỉm cười :
- Biết, tôi biết rõ.
Kinh Vô Mạng nói :
- Tốt, ngươi biết rõ là tốt, không thì ta sẽ giết ngươi.
Hắn xoay mình lại và nói luôn :
- Lý Tầm Hoan ở đâu? Hãy đưa ta đến đó.
Long Thiếu Vân khẽ liếc về phía Tiểu Phi :
- Còn hắn?
Kinh Vô Mạng lạnh lùng :
- Ta muốn giết hắn lúc nào cũng được.

Xem tiếp hồi 22 Giá trị anh hùng

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 22 Giá trị anh hùng

Tiểu Phi chợt nghe ruột mình cuồn cuộn như nhào lộn, như bị bóp teo.
Hắn khom mình xuống hạ bàn, ói toàn nước giải.
Đã hơn một ngày đêm, hắn không có thứ gì vào miệng.
"Anh phải hứa với tôi là anh sẽ về, tôi sẽ đợi anh ở đây mãi mãi."
Hắn nghe như bên tai hãy còn văng vẳng tiếng nói của người yêu.
Vì câu nói ấy, bất luận sự tình diễn biến ra sao, hắn cũng phải trở

về.
Nhưng còn Lý Tầm Hoan?
Lý Tầm Hoan không những là người bằng hữu tốt nhất trong đời của hắn mà là một con người nhân cách vĩ đại nhất có một không hai.
Hắn có thể đứng nhìn người ta giết Lý Tầm Hoan sao?
Hắn vụt khom mình ụa khan, hắn ói, nhưng lần này không phải nước giải mà là máu.
Lý Tầm Hoan vốn không biết mình đang ở tại đâu, hắn cũng không muốn biết mình đang ở tại đâu.
Hắn cũng không phân biệt là ban ngày hay ban tối.
Hắn không cựa quậy gì được cả, tất cả những huyệt, từng khớp xương đã bị điểm cả rồi.
Không có thức ăn cũng không nước uống.
Hắn bị giam giữ nơi đây đã mười mấy hôm rồi.
Cho dầu hắn không bị điểm huyệt, sự đói khát cũng làm cho hắn tiêu tan sức lực.
Kinh Vô Mạng nhìn hắn lạ lùng.
Hắn nằm co queo một góc tường giống như một cái bong bóng xì hơi.
Gian nhà thật tối.
Bóng tối làm mờ khuôn mặt của hắn, không nhận được thần thái của hắn, không nhận rõ tình cảm của hắn phát lộ ra sao.
Trong ánh sáng lờ mờ chỉ có thể nhìn thấy quần áo của hắn quá dơ dáy, đầu tóc hắn rối bời, dáng cách hắn tiều tụy và đôi mắt thật bi thương.
Kinh Vô Mạng vụt hỏi :
- Đây là Lý Tầm Hoan?
Long Tiêu Vân đáp :
- Chính hắn.
Kinh Vô Mạng phảng phất hơi thất vọng, hắn hỏi giọng nghi ngờ :
- Đây là Tiểu Lý Phi Đao?
Long Thiếu Vân cười :
- Cho dầu là mãnh sư, thần hổ nhưng nếu chịu đói suốt mười mấy ngày cũng thế thôi.
Long Tiêu Vân thở ra :
- Thực tình thì tôi không muốn đối xử với hắn như thế nhưng người

không lòng giết cọp, cọp vẫn muốn hại người, đã được một bài học quí giá trước kia nên tôi không muốn bị dẫm lên vết cũ.
Kinh Vô Mạng trầm ngâm và vụt hỏi :
- Đao của hắn đâu?
Long Tiêu Vân do dự :
- Kinh tiên sinh chắc muốn xem ngọn đao của hắn?
Kinh Vô Mạng không trả lời, bởi vì câu hỏi đó là thừa.
Long Tiêu Vân cuối cùng rồi cũng phải lấy ngọn đao ra từ trong lưng của chính mình.
Đao rất nhẹ, rất ngắn, rất mỏng gần như lá mạ non.
Kinh Vô Mạng vuốt mũi đao, dáng cách của hắn trông như trìu mến.
Long Tiêu Vân cười :
- Thật ra nó là một thứ đao thường chứ không đáng kể là lợi khí.
Kinh Vô Mạng nói :
- Lợi khí? Bằng vào hạng người như ngươi mà cũng dám bàn về lợi khí hay sao?
Hắn đưa đôi mắt thật lạnh vào mặt Long Tiêu Vân rồi gặn hỏi :
- Ngươi biết lợi khí là gì không?
Mắt hắn là mắt cá chết nhưng nó lại có một uy lực lạ lùng, nó không bộc lộ cảm tình nhưng nó có thể bắn ra những tia nhìn khốc liệt, nhìn vào đôi mắt đó, người ta có cảm giác như trong mộng gặp ánh mắt yêu tinh mà khi tỉnh dậy vẫn còn nghe ớn lạnh.
Long Tiêu Vân nghe hơi thở của mình như muốn ghẹt, hắn cố cười mơn :
- Mong Kinh tiên sinh chỉ giáo.
Tia mắt Kinh Vô Mạng bây giờ mới dời trở lại mũi đao, hắn nói gằn gằn từng tiếng :
- Có thể giết người là lợi khí, nếu không có nghĩa đó thì cho dầu là Can Tương Mạc Tà, những thanh kiếm báu có đến tay hạng người như ngươi cũng sẽ hóa ra thanh sắt tầm thường chứ không phải là lợi khí.
Long Tiêu Vân cười gượng :
- Vâng, vâng. Kinh tiên sinh kiến giải thật tinh tường làm cho.
Kinh Vô Mạng như không bao giờ nghe thấy, hắn vụt hỏi :
- Ngươi có biết cho đến nay có bao nhiêu người đã chết vào ngọn đao này không?

Long Tiêu Vân ngập ngừng :
- Hình như... không đếm hết.
Kinh Vô Mạng nói :
- Đếm hết.
Kim Tiền bang quật khởi chỉ mới trong thời gian ngắn, chỉ mới khoảng hai năm nhưng trước khi sáng lập, Thượng Quan Kim Hồng phải rải của không biết bao lâu đồ mưu định định kế, bình sinh Thượng Quan Kim Hồng hình như rất chịu hai câu :
"Có chuẩn bị là nên, không chuẩn bị là hư"
"Một thuật lạ, một bát cơm"
Kim Tiền bang sở dĩ chỉ trong vòng hai năm uy chấn thiên hạ chuyện ấy không phải do vận khí mà là do chuẩn bị.
Long Tiêu Vân cũng đã từng nghe trước ngày sáng lập, Kim Tiền bang đã sưu tra tất cả lai lịch lớn nhỏ của từng nhân vật giang hồ, nội bấy nhiêu đó cũng đủ thấy họ đã hao phí bao nhiêu tâm lự.
Long Tiêu Vân thật rất khó tin hắn hỏi :
- Đếm hết nhưng chẳng hay đếm được bao nhiêu?
Kinh Vô Mạng nói :
- Bảy mươi sáu người.
Hắn lạnh lùng nói tiếp :
- Trong bảy mươi sáu người đó không có người nào võ công thấp hơn ngươi.
Long Tiêu Vân đành cười trừ và tia mắt hắn liếc về phía Lý Tầm Hoan, hắn mong thấy được một chút gì để chứng minh rằng còn số của Kinh Vô Mạng là con số đáng tin.
Nhưng Lý Tầm Hoan bây giờ có lẽ không còn khí lực để tìm một cái gật đầu.
Long Thiếu Vân chớp mắt :
- Nếu Lý Tầm Hoan mà chết dưới ngọn đao này thì chắc vui biết mấy.
Hắn nói chưa dứt câu thì ánh thép lóe lên, ngọn đao bị Kinh Vô Mạng xẹt thẳng về phía Lý Tầm Hoan.
Long Thiếu Vân chắc chắn là vui lắm, hắn thiếu chút nữa nhảy dựng lên reo lớn.
Nhưng hắn chưa kịp vì ngọn đao gần đến Lý Tầm Hoan bỗng quặt rơi xuống đất ngay trước mặt Lý Tầm Hoan.
Thủ pháp về ám khí của Kinh Vô Mạng quả cũng đạt được mức

cao.
Nhìn theo ngọn đao, Kinh Vô Mạng vụt nói :
- Giải huyệt đạo cho hắn.
Long Thiếu Vân ngạc nhiên :
- Nhưng.
Kinh Vô Mạng rít giọng :
- Ta bảo giải khai huyệt đạo cho hắn.
Cha con Long Tiêu Vân nhìn nhau và chợt hiểu ra ý hắn.
Long Tiêu Vân gật gật đầu và hỏi :
- Thượng Quan bang chủ chỉ cần Lý Tầm Hoan chứ không phải cần chuyện sống hay là chết đấy chứ?
Long Thiếu Vân cười :
- Thượng Quan lão bá vốn không ưa rượu và Tửu Quỷ chỉ khi nào chết đi mới tan mùi rượu, mới làm cho người không xốn mắt.
Long Tiêu Vân chớp mắt :
- Nhất là mang một cái thây đi có lẽ dễ hơn mang người sống, nhất định sẽ không bao giờ phát sinh chuyện phiền hà.
Long Thiếu Vân nói :
- Nhưng Kinh tiên sinh không giết người vô lực phản kháng, vì thế.
Kinh Vô Mạng trầm giọng :
- Các ngươi nói quá nhiều.
Long Tiêu Vân cười :
- Vâng vâng, tại hạ sẽ giải khai liền cho hắn.
Điểm huyệt là do chính tay hắn, tự nhiên hắn giải rất dễ dàng.
Long Tiêu Vân vỗ vai Lý Tầm Hoan dịu giọng :
- Hiền đệ, xem chừng Kinh tiên sinh đây muốn cùng với hiền đệ phân tranh cao hạ. Kinh tiên sinh vốn là tay kiếm pháp tuyệt luân mong hiền đệ hết sức cẩn thận.
Đến bây giờ hắn vẫn gọi hai tiếng "Hiền đệ" bằng một giọng ngọt ngào, con người như thế thật đáng làm cho người đời bái phục.
Lý Tầm Hoan không nói một lời.
Hắn không có gì để nói, hắn chỉ nở nụ cười chua xót và chầm chậm nhặt ngọn đao lên.
Hắn nhìn sững ngọn đao trong tay, mắt hắn hình như rỉ ra ngoài khóe.
Rõ ràng đây là ngọn đao danh vang thiên hạ: Tiểu Lý Phi Đao.
Bây giờ ngọn đao đã nằm trong tay hắn.

Nhưng sinh lực của hắn có còn để phóng ra hay không?
Giai nhân xế bóng, hào kiệt cùng đường, âu cũng là một nỗi bi ai nhất của thế nhân.
Biết làm sao hơn nữa.
Nỗi bi ai dễ làm cho người xúc động tiếc thương.
Nhưng nơi này, bây giờ, không có ai xúc động, không có người thương tiếc.
Ánh mắt của Long Thiếu Vân ngời ngời khoái trá, hắn nói bằng một giọng thong dong :
- Tiểu Lý Phi Đao trăm phát không sai một nhưng không biết bây giờ còn hiệu nghiệm như thế không nhỉ?
Lý Tầm Hoan chầm chậm ngước lên nhìn hắn và chầm chậm cúi đầu.
Kinh Vô Mạng nói :
- Khi ta giết người nhất định cho người một cơ hội cuối cùng của ngươi, ngươi hiểu rõ chứ?
Lý Tầm Hoan nhếch môi cười, nụ cười thê thiết.
Kinh Vô Mạng nói :
- Tốt, ngươi hãy đứng lên.
Lý Tầm Hoan hơi thở dồn dập và ôm ngực ho sặc sụa.
Long Thiếu Vân nói thật dịu dàng :
- Nếu Lý thúc thúc đứng lên không nổi, tiểu diệt có thể đỡ cho.
Hắn chớp mắt cười cười nói tiếp :
- Nhưng chắc chắn không cần, nghe nói phi đao của Lý thúc thúc bất luận ngồi hay nằm cũng vẫn trúng đích như thường.
Lý Tầm Hoan thở một hơi dài, hình như hắn muốn nói một câu.
Nhưng hắn vừa hé môi thì ngưng lại.
Có người bước nhanh đến.
Tiểu Phi.
Hắn đi vào như một cơn gió lốc.
Da mặt hắn nhợt nhạt, dòng máu nơi khóe miệng vẫn chưa khô.
Chỉ trong nháy mắt, chỉ trong mấy phút mà trông hắn già quá tuổi.
Hắn xông vô vào như bay và hắn dừng ngay thật lẹ, dừng lại vững như trồng.
Kinh Vô Mạng nói :
- Ngươi vẫn chưa nản chí?
Lý Tầm Hoan ngẩng mặt lên, nước mặt chực trào ra.

Tiểu Phi liếc nhanh vào mặt Lý Tầm Hoan, hắn liếc thật nhanh và chiếu ngay lại vào mặt Kinh Vô Mạng, hắn nói từng tiếng một :
- Muốn giết hắn trước hết phải giết ta.
Hắn nói bằng một giọng thật nặng, thật vững vàng, hoàn toàn không hề xúc động.
Ánh mắt cá chết của Kinh Vô Mạng thay đổi lạ lùng :
- Ngươi không còn nghĩ về nàng.
Tiểu Phi nói :
- Ta chết rồi nàng vẫn còn sống được.
Nói câu nói ấy, hắn vẫn hoàn toàn trấn tĩnh nhưng ánh mắt hắn vẫn không dấu kịp thoáng gợn u sầu, đau đớn, hơi thở hắn cũng có khó khăn.
Những cái ấy không che được Kinh Vô Mạng.
Hình như Kinh Vô Mạng cảm nghe có một sự an ủi lạ lùng, hắn điềm đạm hỏi :
- Ngươi không sợ nàng đau khổ?
Tiểu Phi nói :
- Sống bất an không bằng là chết, nếu ta không chết, nàng càng đau khổ hơn nhiều.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Ngươi cho rằng nàng là hạng người như thế à?
Tiểu Phi nói :
- Tự nhiên.
Trong con mắt của Tiểu Phi, Lâm Tiên Nhi không những là "Tiên Nữ" mà còn là "Thánh Nữ" cho nên hắn không những đoan quyết với lòng mình.
Vành môi chai đá của Kinh Vô Mạng chợt hé nụ cười thật nhẹ.
Không ai thấy được cái cười của hắn vì nó nhếch ra chưa trọn đã tắt ngay.
Luôn cả hắn, có lẽ hắn không nhớ mình có cười không, nếu có thì ở lúc nào.
Nếu có ai nhanh mắt thấy vành môi hắn động đậy, nhất định cũng không biết đó là cái cười của hắn, hắn cười thật kỳ cục, vì da thịt trên mặt hắn không quen hoặc không hề biết cử động theo một cái cười, da mặt trên mặt hắn chai như da cá đuối.
Hắn không giờ chịu cười bởi vì theo hắn, cười có thể làm cho con người mềm yếu.

Nhưng cái cười của hắn bây giờ có khác, cái cười y như cây kiếm, chỉ có điều kiếm làm cho người mang thương còn cái cười này sẽ làm cho tim chảy máu.
Chỉ có mỗi một mình Tiểu Phi không hiểu nổi, hắn nói :
- Ngươi tuy có tám phần giết được ta nhưng có hai phần nữa, ta có thể giết được ngươi.
Kinh Vô Mạng nói :
- Ta đã nói không giết ngươi thì ta không bao giờ giết.
Tiểu Phi mím môi :
- Không được.
Kinh Vô Mạng nói :
- Ta muốn ngươi sống để xem.
Câu nói của hắn chưa dứt thì ánh kiếm léo lên.
Hai đường kiếm lóe lên như hai đường điện xẹt chéo qua nhau.
Nhưng còn có một ánh sáng thứ ba, ánh sáng này nhanh hơn hai ánh sáng trước.
Thật nhanh và thật ngắn.
Chỉ trong một cái nhấy mắt, tất cả ánh sáng đều tắt ngấm.
Tất cả những cử động đều ngưng lại.
Kiếm của Kinh Vô Mạng đã ghim vào bả vai của Tiểu Phi nhưng chỉ sâu độ vài phân.
Kiếm của Tiểu Phi chĩa ngay vào yết hầu của Kinh Vô Mạng cách xa ba phân rưỡi.
Bả vai hắn máu đã ứa ra ngoài áo, chảy dài xuống áo.
Nhưng tại sao mũi kiếm của Kinh Vô Mạng không thể sâu hơn?
Nơi bả vai của hắn cắm xiên xiên một ngọn phi đao.
Tiểu Lý Phi Đao
Bằng một ma lực nào kiến cho Lý Tầm Hoan phóng nổi ngọn phi đao?
Da mặt của hai cha con Long Tiêu Vân tái nhợt, tay chân run bắn, họ thụt lui từng bước, từng bước đến sát góc tường.
Lý Tầm Hoan đã đứng lên.
Kinh Vô Mạng từ từ quay lại, ánh mắt của hắn trơ trơ.
Thật lâu, hắn vụt nói :
- Hay!
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Không phải hay, chỉ tại các hạ xem thường tôi, không coi tôi vào

đâu cả, nếu không chưa chắc tôi đã làm gì được.
Kinh Vô Mạng cười nhạt :
- Các hạ có thể lừa được mắt tôi như vậy đủ thấy bãn lãnh cao hơn.
Lý Tầm Hoan điềm đạm :
- Tôi không hề lừa các hạ, tôi chưa hề nói tôi không thể phóng đao, cái đó do chính các hạ tưởng như thế, chính mắt các hạ đã lừa các hạ.
Trầm ngâm một phút, Kinh Vô Mạng nói từng tiếng một :
- Đúng, lỗi chính tại hạ.
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Tốt lắm, các hạ tuy là độc thủ nhưng không phải là tiểu nhân.
Kinh Vô Mạng lừ mắt về phía hai cha con Long Tiêu Vân :
- Tiểu nhân không xứng là độc thủ.
Lý Tầm Hoan nói :
- Hay, các hạ hãy đi đi.
Kinh Vô Mạng rít giọng :
- Tại làm sao các hạ chẳng giết ta?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tại vì chính các hạ cũng không có ý giết người bằng hữu của tôi.
Kinh Vô Mạng nghiêng đầu dòm ngọn đao trên vai mình, hắn hỏi thật chậm :
- Nhưng ta cố ý phế bỏ hắn một cánh tay.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Tôi biết.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Thế sao ngọn đao của các hạ phóng chệch ra ngoài thật nhẹ như thế?
Lý Tầm Hoan nói :
- Người cho tôi một, tôi xin trả lại ba.
Kinh Vô Mạng ngẩng mặt nhìn thẳng Lý Tầm Hoan, hắn không nói lời nào.
Tia mắt hắn thật đặc biệt, giông giống như hắn nhìn Thượng Quan Kim Hồng.
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi còn hai chuyện muốn nói.
Kinh Vô Mạng nói :
- Nói đi.

Lý Tầm Hoan nói :
- Quả thật tôi đã phóng ngọn đao này vào mình của bảy mươi sáu người rồi nhưng trong đó có hai mươi tám người không chết, những người chết đều thật đáng chết.
Kinh Vô Mạng mím miệng làm thinh.
Lý Tầm Hoan ho nho nhỏ mấy tiếng và nói tiếp :
-Trong đời tôi, tôi chưa hề giết lầm người nào vì thế tôi hy vọng các hạ sau này giết người có lẽ nên có vài phút cân phân.
Lại lặng thinh một lúc khá lâu, Kinh Vô Mạng ngó Lý Tầm Hoan :
- Tôi cũng có một việc muốn nói.
Lý Tầm Hoan nói :
- Xin nghe.
Kinh Vô Mạng gằn từng tiếng :
- Từ trước đến nay ta không bằng lòng chịu của ai một lời giáo huấn, cũng không bằng lòng cho ai giáo huấn.
Hắn chấm dứt câu nói bằng một cái đập thật mạnh vào cán ngọn phi đao, ngọn đao lút sâu vào vai hắn chỉ có thấy cán.
Máu từ vai hắn vọt ra, thân hắn hơi lảo đảo nhưng mặt hắn vẫn trơ trơ, vành môi, khóe mắt của hắn không hề máy động.
Hắn không nói thêm một tiếng nào, cũng không thèm ngó đến ai, hắn bước nhanh ra cửa.
Hắn đi thật thẳng, thật vững như hồi hắn mới bước vào.
Anh hùng.
Sao lại gọi là anh hùng?
Chẳng lẽ anh hùng là như thế ấy?
Có người đã thay mặt cho “Anh Hùng” mà định nghĩa: Giết người như ngóe, đánh bạc như điên, uống rượu chết bỏ, mê gái không can nổi.
Không hoàn toàn sai nhưng không tuyệt đối phải là như thế.
Anh hùng có thể có nhiều thứ nhưng anh hùng như Lý Tầm Hoan thì trên đời này chắc không được mấy người.
Thần sắc của Tiểu Phi thật là xơ xác, hắn thở dài sườn sượt :
- Suốt đời hắn chắc không còn dùng kiếm được.
Lý Tầm Hoan nói :
- Hắn hãy còn tay phải.
Tiểu Phi nói :
- Nhưng hắn quen đùng tay trái, nếu dùng tay phải nhất định sẽ

chậm hơn nhiều.
Hắn lại thở dài và nói tiếp :
- Đối với người dùng kiếm mà nói "chậm" đồng nghĩa với "chết".
Tiểu Phi là con người không bao giờ biết thở dài, bây giờ hắn thở dài không chỉ riêng cho Kinh Vô Mạng mà còn cho cả hắn.
Lý Tầm Hoan nhìn hắn đăm đăm :
- Một con người chỉ cần có quyết tâm thì cho dầu mất hẳn đi một cánh tay thuận nhất hay mất cả hai tay, phải dùng miệng cắn đốc kiếm vẫn lẹ như thường, nếu một con người còn cả hai tay nhưng thần khí bị mất đi, nhiệt huyết không còn cũng kể như vô dụng.
Hắn cười cười nói tiếp :
- Trong đời còn cả hai tay rất nhiều nhưng người dùng kiếm thật nhanh hỏi có mấy ai?
Tiểu Phi lẳng lặng nghe, ánh mắt hắn ngời ngời.
Hắn vụt bước nhanh tới nắm chặt tay Lý Tầm Hoan :
- Tôi hiểu rõ ý anh.
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi biết anh sẽ hiểu rõ ràng.
Cả hai người nước mắt trào ra.
Nếu có người thứ ba chứng kiến nhất định cũng sẽ vô cùng cảm động.
Chỉ tiếc một điều là hai cha con của Long Tiêu Vân lại không phải là hạng người như thế.
Họ chỉ len lén bỏ đi.
Lý Tầm Hoan đứng quay lưng về phía họ và hình như hắn không để ý.
Tiểu Phi nhìn thấy nhưng hắn không nói một lời.
Cho mãi đến khi hai cha con họ khuất ngoài cánh cửa, Tiểu Phi mới thở phào :
- Tôi biết anh muốn tha cho họ.
Lý Tầm Hoan nói :
- Hắn đã cứu tôi.
Tiểu Phi nói :
- Hắn cứu anh một lần nhưng hại anh không biết bao lần.
Lý Tầm Hoan cười, giọng cười ảo não :
- Có những chuyện thật khó mà nhớ nhưng có những chuyện thật khó mà quên.

Tiểu Phi nói :
- Đó chẳng qua có những chuyện mà anh không bằng lòng nhớ đấy thôi.
Hắn có thể là một con người ít tuổi, ít trải đời nhưng những nhận xét về cuộc đời của hắn thật là sắc bén.
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Nhưng cũng còn những chuyện mà dầu không bằng lòng nghĩ đến thế nhưng lại lúc nào cũng vẫn hiện ra trong óc, mãi không làm sao khắc cho đó là nỗi thống khổ nhất của kiếp người.
Tiểu Phi hỏi :
- Còn anh thì sao? Anh chỉ nhớ chuyện người ta cứu anh còn thì tất cả đều hoàn toàn quên hết.
Lý Tầm Hoan cười :
- Cũng có lẽ không phải hoàn toàn quên nhưng thật thì chưa hề căm hận bởi vì hắn cũng có nỗi thống khổ của hắn.
Trầm ngâm một phút, Tiểu Phi vụt bật cười :
- Bây giờ thì tôi mới biết, kiếp sống của con người hoàn toàn chẳng công bình.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Sao lại chẳng công bình?
Tiểu Phi nói :
- Tỉ như có người rất thiện lương, chỉ bất hạnh làm sai một chuyện, thế mà phải mang mối hận trọn đời, chẳng những người đời đã không dung thứ mà chính bản thân họ cũng không làm sao dung thứ.
Lý Tầm Hoan làm thinh.
Hắn rất thông cảm cái cảnh "nhất thất túc thành thiên cổ hận".
Tiểu Phi nói tiếp :
- Nhưng những người như Long Tiêu Vân suốt đời có thể chỉ làm được một chuyện tốt, chỉ cứu anh một lần vì thế nên anh không khi nào cảm thấy hắn là con người xấu.
Lời lẽ của hắn lần lần ra chiều cảm khái.
Lý Tầm Hoan chợt hiểu rõ ý hắn.
Hắn đã vì Lâm Tiên Nhi mà bất bình.
Hắn nhận rằng Lâm Tiên Nhi suốt đời chỉ làm sai có mỗi một lần thế mà Lý Tầm Hoan không chịu tha thứ.
"Yêu" tiếng thật đơn giản mà kỳ diệu, có lúc thật êm đềm, có lúc

thật đau đớn mà cũng có lúc thật đáng sợ - không chỉ nó có thể biến con người thông minh thành một kẻ ngu mà nó còn làm cho người thành đui tối.

Xem tiếp hồi 23 Giá trị của mình

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 23 Giá trị của mình

Hai cha con Long Tiêu Vân thoát hẳn ra ngoài, trong lòng họ rất khoan khoái, rất đắc ý.

Long Tiêu Vân không dằn được, hắn bật cười :

- Con hãy nhớ, nhược điểm của người khác tức là cơ hội tốt cho mình, người nắm vững cơ hội sẽ không bao giờ thất bại.

Long Thiếu Vân nói :

- Nhược điểm của Lý Tầm Hoan bây giờ con hoàn toàn biết rõ.

Long Tiêu Vân nói :

- Vì thế cho nên sớm muộn gì rồi hắn cũng sẽ chết về tay mình.

Hắn chợt nghe có tiếng cười.

Tiếng cười từ bên hông nhà đối diện.

Một con người đang đứng dưới hiên miệng ngậm chiếc đùi gà.

Hai cha con Long Tiêu Vân giật nảy mình: lão Hồ điên.

Mắt của Hồ Bất Quy dán chặt vào chiếc đùi gà, không thấy hắn nhìn cha con Long Tiêu Vân, hình như hắn thấy chiếc đùi gà quý hơn hai cha con họ.

Hắn không ngó nhưng hắn nói :

- Khỏi cần phải chạy nhanh, Lý Tầm Hoan nhất định không đuổi theo đâu bởi vì nếu không thế, hai cha con ngươi làm sao ra cửa.

Long Tiêu Vân xám mặt.

Hắn đã hiểu rồi.

Hắn hiểu tại sao Lý Tầm Hoan suốt mười mấy ngày nhịn đói mà bỗng nhiên còn sức phóng phi đao chính xác.

Hắn đã biết ai cho Lý Tầm Hoan ăn trong suốt mười mấy ngày nay.

Nhưng Hồ điên đâu phải người dễ chọc, vì thế nên Long Tiêu Vân lậy đật vòng tay :

- Trong suốt mười mấy ngày nay để cho các hạ tổn phí chiếu cố cho người bằng hữu của tôi thật có lỗi hết sức.

Hồ Bất Quy nhún nhún vai :

- Không có chi, không có chi.
Hắn chợt gật gật đầu như thấm thía một điều gì và vụt cười ha hả :
- Thật ra thì cũng chẳng có chi, Lý Tầm Hoan ăn cũng chẳng nhiều, mỗi ngày hắn chỉ nuốt sơ sơ vài cái đùi gà, năm sáu cái bánh bao.
Hắn ngưng lại rồi vỗ tay cười hô hố :
- Nghĩ tức cười cho cái tên thủ ngục của ngươi, mỗi lần ta điểm vào huyệt ngủ của hắn đến khi hắn tỉnh dậy, hắn lại tưởng mình ngủ thật... hà hà...
Long Tiêu Vân nghiến răng nhưng không dám nói.
Hồ Bất Quy nói tiếp :
- Ngươi nói với ta cũng có chỗ tốt, ta cũng đã giúp cho ngươi một việc, như vậy là huề, bây giờ ta cũng cần nói cho ngươi biết một điều, cái thứ con người như ngươi, nửa tiếng ta cũng không thèm nói.
Long Tiêu Vân chỉ còn cách cười khỏa lấp.
Hồ Bất Quy lại nói :
- Nhưng có một câu ta không nói không thể được, một câu nói cuối cùng.
Long Tiêu Vân nói :
- Tại hạ xin nghe.
Hồ Bất Quy nói :
- Ngươi tuy là một thằng chết bầm, Thượng Quan Kim Hồng càng chết bầm hơn nữa, nếu ngươi muốn cùng hắn kết giao thì tốt hơn ngươi nên đi kiếm một sợi dây treo cổ mình lên cho thoải mái.
Đùng là câu nói cuối cùng, vì vừa dứt lời là hắn đã nhún chân nhảy tót lên nóc nhà và mất hút ở phía sau.
Long Tiêu Vân nhìn theo nở nụ cười đắc ý :
- Không ngờ chuyện kết giao giữa ta và Thượng Quan Kim Hồng được giang hồ hay nhanh như thế!
Men theo chân tường chầm chậm bước đi, Lý Tầm Hoan và Tiểu Phi không nói một lời.
Họ cùng biết rằng trong hoàn cảnh này lặng thinh nhưng hơn cả ngàn câu nói.
Bóng hoàng hôn đổ xuống, từ trong bức tường cao tiếng sáo vụt cất lên réo rắt.
Tiếng sáo tuy không quá bi thương nhưng nghe nặng trĩu ưu tư.
Tiếng sáo đặt dìu gợi lòng ngươi thương nhớ xa xôi.

Tiểu Phi vụt nói :
- Tôi về.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Nàng đang đợi phải không?
Tiểu Phi làm thinh.
Trầm ngâm thật lâu, Lý Tầm Hoan vụt hỏi :
- Anh cho rằng nàng nhất định đợi anh phải không?
Da mặt của Tiểu Phi hơi xạm lại, hắn nói :
- Lần này chính nàng muốn tôi đến cứu anh.
Lý Tầm Hoan lặng thinh.
Hắn rất hiểu Lâm Tiên Nhi nhưng lần này hắn thấy khó mà xét đoán.
Tiểu Phi nói tiếp :
- Trong đời của tôi chỉ có hai người thân cận, tôi hy vọng... hy vọng cả hai sẽ cũng sẽ là... bằng hữu của nhau.
Một câu nói không dài nhưng hắn phải ngưng đi ngưng lại mấy lần mới nói xong chứng tỏ câu nói đó đối với hắn quá khó khăn.
Nhìn dáng cách đau khổ của người bạn tâm giao, Lý Tầm Hoan càng cảm thấy bi thương vô hạn.
Chỉ có những người có yêu, biết yêu, đã thông cảm một cách sâu xa chân giá trị của ái tình, mới thấy được nỗi thống khổ của những người nặng mang lấy nó.
Tiếng sáo còn văng vẳng nhưng chính cái chìm cái nổi ấy càng khiến cho người nghe nặng trĩu thương tâm.
Lý Tầm Hoan vụt nói :
- Tôi cũng muốn gặp nàng.
Vành môi của Tiểu Phi khép vào nhau thật chặt.
Lý Tầm Hoan cười cười :
- Nếu không thấy tiện lắm thì xin anh hãy thay tôi mà cảm tạ nàng.
Tiểu Phi buồn buồn :
- Tôi chỉ mong anh đừng làm tổn thương tình cảm của nàng.
Thật tình Tiểu Phi không bao giờ nói một câu như thế với Lý Tầm Hoan, bình sinh hắn không làm tổn thương tình cảm một ai, nếu có hắn chỉ làm tổn thương chính hắn.
Nhưng vì Lâm Tiên Nhi, hắn cắn răng nói ra câu ấy.
Ngẩng mặt nhìn lên. Phía trước đèn đuốc huy hoàng.
Lý Tầm Hoan và Tiểu Phi đã bước tới một con đường lớn trong thị

trấn.
Con đường này là chỗ sinh hoạt về đêm, tối đến không khí thật tưng bừng, giới ăn chơi chiếm nhiều hơn cả.
Tiếng rao hàng, tiếng cười nói lộn xộn, tiếng chửi thề, người qua đường không lúc nào không có cảm tưởng lùng bùng.
Gian hàng bán trái cây rim đường có lẽ thu hút người nhiều nhất, hầu hết khách hàng của nó là những cô cậu còn để chỏm.
Nói thế không có nghĩa gian hàng này không có người lớn đến mua nhưng nếu đứng lâu lâu sẽ nhận ra những người lớn đến đều toàn là người lớn gái.
Những xâu trái cây rim đường, bất cứ nho táo hay trái mốc dưới ánh đèn cũng trở nên tươi mát lạ thường.
Lý Tầm Hoan chợt dừng lại trước gian hàng đó.
Hắn nhìn đăm đăm vào gian hàng, hắn cảm thấy làm như mỗi xâu trái cây rim đường đều có ẩn đôi mắt lóng lánh ngây thơ.
Hắn bất giác lầm bầm :
- Linh Linh có còn đó hay không?
Hắn bỗng nghe thèn thẹn, hắn đã bỏ quên chuyện đó trong lòng của hắn.
Sự thật thì cũng không đáng trách, bất cứ ai khi gặp phải cảnh khốn đốn gần đến cái chết như thế cũng không còn lòng dạ nào quan tâm đến chuyện nhỏ nhen.
Nhưng với Lý Tầm Hoan thì khác, chuyện đó đối với hắn tuy không phải là chuyện quan trọng trong những chuyện quan trọng trong đời hắn những cũng không phải là chuyện không đâu.
Nàng chỉ có một chỗ nương tựa vững chắc nhất trong đời là hắn, hắn không có quyền bỏ nàng lạc lõng bơ vơ.
Tiểu Phi cũng dừng ngay lại.
Ánh mắt của hắn cũng đăm đăm nhìn vào những xâu trái cây, mắt hắn mở to.
Y như Linh Linh khi mới đặt chân đến đó, Tiểu Phi nhìn đều sững sờ.
Lý Tầm Hoan mỉm cười.
Người bạn trẻ của hắn vẫn chưa mất tình ngây thơ, điều mà hắn cảm thấy vui sướng nhất.
Tiểu Phi vụt nói :
- Chúng mình lâu lắm rồi chưa uống lại với nhau một chén nào.

Lý Tầm Hoan cười :
-Anh muốn uống à?
Tiểu Phi nhoẻn miệng :
- Không biết tại sao ở gần bên anh là tôi thấy muốn uống rượu.
Bây giờ Lý Tầm Hoan bắt gặp lại nụ cười của Tiểu Phi, nụ cười ngày xưa.
Lý Tầm Hoan đã rất buồn khi gặp lại Tiểu Phi sau hai năm nơi gian nhà của Lâm Tiên Nhi, hắn buồn nghe như muốn chết khi thấy nụ cười đã mất, hắn buồn khi thấy nụ cười đổi thay.
Bây giờ hắn nghe lòng rộn rã, không phải cái rộn rã của lứa tuổi ngày xưa, bây giờ hắn đã sắp quá bốn mươi tuổi nhưng sự rộn rã trong lòng hắn vẫn không khác ngày xưa cho mấy, hắn được thấy chỉ nụ cười của bạn.
Lý Tầm Hoan cười :
- Giờ này mà ăn bánh bao uống rượu thì tuyệt lắm, tuy ăn bánh bao không phải là thứ đưa cay nhưng tôi muốn mình dùng nó.
Tiểu Phi cười :
- Được lắm, chỉ sợ chỗ sang là tôi mời anh không nổi chứ bánh bao thì dư sức.
Trên đời có rất nhiều chuyện lạ kỳ.
Lạ kỳ đến mức nói lại không ai tin nhưng sự thật vẫn là sự thật.
Chẳng hạn như một cô gái càng xấu bao nhiêu lại càng làm chuyện lố lăng, một kẻ nghèo mạt rệp thì lại ưa mời khách.
Mời khách so với được mời khoan khoái hơn nhiều, chỉ có điều hơi tiếc là cái khoan khoái ấy rất ít người chịu hưởng thụ.
Quán bánh bao này cũng không khá gì mấy vì những hàng sạp bánh bao bên ngoài đã dịu bớt khá nhiều, vì thế bây giờ chính đúng vào bữa ăn tối nhưng trong quán vẫn lưa thưa.
Trong quán chỉ có bốn năm bàn có khách.
Bàn trong góc tận cùng một người áo trắng.
Lý Tầm Hoan bước vào là thấy ngay người ấy.
Tiểu Phi bước vào cũng thấy hắn.
Nghĩa là cả hai cùng nhìn vào người áo trắng trước nhất hay nói bằng cách khác là ánh mắt của họ bị thu hút trước nhất bởi người áo trắng.
Không phải chỉ riêng Tiểu Phi và Lý Tầm Hoan mà bất cứ người nào bước vào quán này đều cũng bị hắn thu hút như thế cả.

Tuy ngồi trong chiếc quán bình dân, dưới cây đèn dầu ám khói nhưng con người của hắn gần như không có lấy một chút bụi nào, chiếc áo trắng của hắn nếu để cho người nào khác mặc, nhất định người ấy sẽ không biết ngồi vào đâu khi vô cái quán này, không chỉ cái quán này mà có thể ở bất cứ nơi đâu chắc chắn người mặc chiếc áo ấy sẽ cứ lấy quây không dám ngồi, không dám dựa.
Chiếc áo trắng quá, sạch quá.
Nhìn vào chiếc áo ấy người ta có cảm tưởng như đang ở trong tiện giặt và người ấy vừa lấy chiếc áo tròng vào.
Người áo trắng tuy cũng có những đường nhăn ở tận cùng đuôi mắt nhưng không một ai có thế nói hắn già.
Hắn ăn vận rất giản đơn nhưng cũng rất là sang trọng.
Nhưng những thứ đó không phải những thứ thu hút người khác - cái làm cho mọi người đều bị thu hút nơi con người của hắn là khí chất của hắn.
Hắn không làm một cử chỉ nào, hắn không nói một lời nào nhưng chỉ nhìn qua, người ta thấy ngay cái khí chất đó, cái khí chất hơn người.
Nhưng nếu bảo phân tách vì đâu mà có cảm giác ấy, nhất định không ai có thể giải thích được.
Gần bàn của hắn có mấy bàn xoay quanh nhưng những chiếc bàn ấy đều bỏ trống.
Hình như ai cũng đều có mặc cảm khi thấy hắn, nhìn vào hắn người ta cảm thấy mình dơ dáy quá.
Đó chính là người áo trắng đứng dưới mái hiên hôm nào, người đã dùng nén bạc đánh gãy cây đòn gánh của bọn thầy bói mù, người đã dùng hai ngón tay làm kéo cắt cây côn bạc từng khoanh.
Nhưng làm sao mười mấy ngày nay mà hắn vẫn còn láng cháng ở đây?
Chẳng lẽ hắn chờ đợi người hắn hẹn?
Hắn vừa nâng chén thì Lý Tầm Hoan và Tiểu Phi bước vào, hắn vội ngưng tay nửa chừng, mắt hắn nhìn sững Lý Tầm Hoan.
Đối diện với hắn là một cô gái áo hồng tóc bím, nàng theo ánh mắt của hắn và quay lại, nàng thấy Lý Tầm Hoan.
Gần như không kịp đẩy ghế ra, nàng đứng phắt lên và chạy lại chụp lấy tay Lý Tầm Hoan dật dật :
- Tôi biết, tôi biết không khi nào anh lại bỏ tôi, tôi biết không khi

nào anh lại quên tôi.
Lý Tầm Hoan nhìn sâu vào mắt Linh Linh, giọng hắn kích động :
- Cô... cô vẫn đợi đấy à?
Linh Linh gật đầu... hai mắt nàng ửng đỏ :
- Tại làm sao mà lâu quá vậy? Đợi anh lo muốn chết.
Tiểu Phi vụt hỏi :
- Đợi ở đây?
Bây giờ Linh Linh mới thấy Tiểu Phi, nàng giật mình tự nhiên là nàng biết hắn nhưng hắn không nhận biết nàng, chẳng những hắn không biết nàng mà hắn cũng không khi nào biết được rằng Lâm Tiên Nhi còn có một tổ ấm khác nữa, hắn không biết nổi rằng cô gái đứng trước mặt mình chính là người giúp việc cho mình.
Linh Linh chớp mắt :
- Nếu không đợi anh ấy thì tôi ngồi ở đây làm chi?
Tiểu Phi xẵng giọng :
- Thiếu gì chuyện làm chứ đâu phải nhất thiết vì đợi người nên mới ngồi đây?
Như không muốn nói nữa, nhưng vừa ngưng là hắn vội nói liền theo :
- Nếu đợi người thì sao lại quay lưng ra cửa. Đợi người là phải trông ngóng dòm chừng.
Một câu nói thật bất ngờ, Lý Tầm Hoan không ngờ Tiểu Phi lại nói một câu như vậy.
Bình thường hắn là một con người ít nói, càng ít muốn đả động tình cảm của riêng bây giờ bỗng nhiên lại nói một câu nhọn hoắt, nhọn đến dễ sợ.
Nhất là đối với một cô gái lạ như Linh Linh.
Tại sao?
Lý Tầm Hoan hiểu ngay, hắn không bằng lòng kẻ nào lừa gạt bằng hữu của hắn.
Lý Tầm Hoan nhè nhẹ thở ra, hắn không dám để ai nghe tiếng thở buồn đau của hắn.
Cái nhìn sự vật của Tiểu Phi chẳng những bén nhạy mà lại còn khác hơn người rất nhiều chuyện, cái nhìn của hắn thật thấu triệt, rõ ràng.
Thế nhưng trước mặt Lâm Tiên Nhi thì hắn lại trở thành người mù mắt.

Lý Tầm Hoan khẽ liếc Tiểu Phi và đưa mắt về phía Linh Linh.
Nàng ứa nước mắt :
- Nếu anh đợi một người đến mười mấy ngày thì anh sẽ hiểu tại sao tôi lại ngồi quay lưng ra cửa.
Nàng nhẹ lau nước mắt và nói tiếp bằng một giọng bùi ngùi :
- Lúc bắt đầu, mỗi một ai đi vào quán là tim tôi nhảy rộn lên vì tôi nghĩ là anh ấy, mấy ngày sau tôi biết thêm một chuyện, tôi phải quay lưng trở ra vì nếu tôi không làm thế thì bây giờ tôi đã phát điên.
Tiểu Phi làm thinh.
Hắn cảm thấy hắn nói hơi nhiều.
Linh Linh cúi mặt :
- Nhưng cho dầu ngồi quay lưng ra cũng chưa chắc tôi còn tỉnh nỗi, nếu không nhờ vị Lữ. Lữ đại ca đây giúp thêm lòng tin thì..
Cô ta nghẹn ngào nói không thành tiếng.
Lý Tầm Hoan dời tia mắt về phía người áo trắng, hắn mỉm cười :
- Đa tạ.
Ngườiáo trắng ngắt lời :
- Các hạ không cần phải cảm tạ bởi vì tôi ở lại đây không phải vì giúp cô nương này mà là vì cũng chờ các hạ.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Chờ tôi?
Người áo trắng gật đầu :
- Phải, tôi đợi các hạ.
Hắn cười cười, trong cái cười đó có ẩn kín một cái gì ngạo nghễ :
- Trong đời này có rất ít người đáng cho tôi đợi, một trong số đó là Tiểu Lý Phi Đao.
Lý Tầm Hoan chưa kịp lộ một cử chỉ ngạc nhiên thì Linh Linh đã hỏi :
- Ủa, tôi không có nói tôi đợi ai mà... mà tại sao Lữ đại ca biết tôi đợi Lý thám hoa?
Người áo trắng điềm đạm trả lời :
- Nếu cô muốn sống trong giang hồ, muốn sống được lâu thì có những người mà nhất định cô phải biết, trong những người ấy, Tiểu Lý Phi Đao là một.
Tiểu Phi hỏi :
- Còn những người nào nữa?

Người áo trắng nói :
- Người nào nữa thì không cần nói, ít nhất cũng phải biết thêm tôi và các hạ.
Tiểu Phi liếc xuống tay mình, ánh mắt của hắn thật là ảm đạm, hắn vụt xoay mình qua bàn bên ngồi xuống gọi tiểu nhị :
- Rượu.
Tiểu nhị cúi đầu :
- Chẳng hay khách quan có gọi món chi để đưa cay?
Tiểu Phi nói :
- Rượu.
Những ai biết uống rượu cũng đều hiểu rằng một người khi mà muốn say thì khi dùng rượu họ sẽ đưa cay bằng rượu.
Chuyện ấy bất cứ người uống rượu nào cũng biết những rất ít người dùng vì những người không có gì quá thống khổ trong lòng khi uống rượu họ luôn luôn muốn chậm say. Càng chậm say chừng nào càng tốt chừng ấy.
Người áo trắng không dời tia mắt nhìn Tiểu Phi, hình như hắn có thở phào, thứ thở phào thất vọng.
Nhưng khi hắn dời ánh mắt qua Lý Tầm Hoan thì mắt hắn ngời lên, đồng tử thu nhỏ lại lần lần, đó là ánh mắt đặc trưng của con nhà võ.
Lý Tầm Hoan cũng nhìn hắn :
- Chẳng hay đại ca.
Người áo trắng đáp :
- Lữ Phụng Tiên.
Đó là một đại danh hiển hách, một đại danh mà người nghe nhất định thường đổi sắc.
Nhưng Lý Tầm Hoan không lộ vẻ ngạc nhiên, hắn điềm đạm mỉm cười :
- Đúng là Ngân Kích Ôn Hầu Lữ Phụng Tiên.
Lữ Phụng Tiên lạnh lùng :
- Ngân Kích Ôn Hầu đã chết mười năm về trước.
Lần này thì Lý Tầm Hoan có vẻ ngạc nhiên. Nhưng hắn không hỏi tới bởi vì hắn biết câu nói đó của Lữ Phụng Tiên chưa hết.
Quả nhiên Lữ Phụng Tiên nói tiếp :
- Ngân Kích Ôn Hầu đã chết nhưng Lữ Phụng Tiên chưa chết.
Lý Tầm Hoan trầm ngâm, hình như hắn cố hiểu cái thâm ý trong câu nói đó.

Trong Binh Khí Phổ của Bá Hiểu Sinh đã liệt Ngân Kích của hắn vào hàng thứ năm. Với người khác thì đó là một điều vinh quang nhưng với hắn thì đó có thể là điều sỉ nhục.
Hắn tuyệt nhiên không thể đứng dưới một ai nhưng hắn cũng biết không khi nào Bá Hiểu Sinh nhận lầm.
Nhất định hắn đã hủy bỏ Ngân Kích của mình để luyện một môn võ công khác lợi hại hơn.
Lý Tầm Hoan chầm chậm gật đầu :
- Đúng, tôi đã nghĩ rằng Ngân Kích Ôn Hầu đã chết.
Lữ Phụng Tiên nhìn hắn đăm đăm :
- Lữ Phụng Tiên cũng đã chết hồi mười năm về trước và bây giờ sống lại.
Lý Tầm Hoan chớp mắt :
- Bằng vào chuyện chi mà khiến cho Lữ đại hiệp sống lại?
Lữ Phụng Tiên chầm chậm đặt một bàn tay trên bàn, bàn tay phải.
Hắn nhìn bàn tay của mình nói :
- Khiến cho ta sống lại là bàn tay này.
Nhìn vào bàn tay thì móng tay cắt rất khéo, rất sạch, da tay mịn màng.
Bàn tay rất hợp với vóc dáng của Lữ Phụng Tiên.
Nhưng nếu biết nhìn thì bàn tay ấy có chỗ khác lạ.
Ngón tay cái, ngón tay giữa và ngón trỏ màu da không giống những nơi khác trong bàn tay.
Da của ba ngón tay ấy tuy cũng rất trắng, rất mịn nhưng nó lại ngời ngời, nó không giống sự cấu thành bởi máu thịt, nó giống một thứ kim thuộc.
Nhưng ba ngón tay ấy rõ ràng nằm trong bàn tay của hắn.
Nếu móng tay được cấu thành bởi máu thịt thì tại sao móng tay lại bằng kim thuộc.
Và màu da cũng không giống màu da toàn bộ?
Lữ Phụng Tiên nhìn sững bàn tay mình và khẽ thở ra :
- Chỉ tiếc là Bá Hiểu Sinh không còn.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Nếu ông ấy chưa chết thì sao?
Lữ Phụng Tiên nói :
- Nếu lão chưa chết thì ta sẽ đến hỏi lão tay có thể liệt vào binh khí hay không?

Lý Tầm Hoan cười :
- Hôm qua tôi có nghe người ta nói một câu rất thú vị.
Lữ Phụng Tiên hỏi :
- Nói sao?
Lý Tầm Hoan đáp :
- Hắn nói, chỉ cần có thể giết người thì có thể gọi là lợi khí.
Hắn mỉm cười nói tiếp :
- Tay vốn không phải là binh khí nhưng nếu là thứ tay giết người thì không những nó chính là binh khí mà còn là lợi khí.
Lữ Phụng Tiên lặng thinh, hắn không nói mà hình như cũng không cử động.
Nhưng ngón tay cái, ngón giữa và ngón trỏ trong bàn tay của hắn chợt lún mất dưới mặt bàn.
Không nghe một tiếng động, cho đến chén rượu đầy tràng kế đó cũng không chao động.
Ngón tay của hắn ấn lún xuống mặt bàn y như người ta dùng một thanh đao thật bén cắt vào miếng thịt bò non.
Lữ Phụng Tiên thư thả nói :
- Bàn tay nếu có thể là binh khí thì không biết trong Binh Khí Phổ sẽ liệt vào hàng thứ mấy nhỉ?
Lý Tầm Hoan nói :
- Cái đó thì bây giờ rất khó nói.
Lữ Phụng Tiên hỏi :
- Tại sao?
Lý Tầm Hoan đáp :
- Bởi vì bất cứ món binh khí nào cần đối phó là người chứ không phải chiếc bàn.
Lữ Phụng Tiên bật cười.
Giọng cười của hắn rất ngạo nghễ mà cũng rất tàn khốc.
Cứ dưới mắt ta thì thế nhân so sánh với chiếc bàn tay này cũng không hơn kém là bao.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Sao?
Lữ Phụng Tiên nói :
- Trong đó cũng có người ngoại lệ.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Mấy người?

Lữ Phụng Tiên lanh lảnh :
- Ta vốn nghĩ rằng có sáu người nhưng bây giờ thấy lại thì chỉ có bốn mà thôi.
Hắn nữa như vô tình nửa như cố ý quét mắt về phía Tiểu Phi và nói tiếp :
- Bởi vì Quách Tung Dương đã chết, còn một người nữa tuy còn sống nhưng so với chết thì cũng chẳng khác gì.
Tiểu Phi ngồi quay lưng về phía Lữ Phụng Tiên, hắn vốn không thấy cử chỉ của họ Lữ nhưng ngay lúc ấy mặt hắn vụt tái xanh.
Tự nhiên hắn đã nghe và hiểu rất rõ ý nghĩa trong lời nói của Lữ Phụng Tiên.
Lý Tầm Hoan vụt nói :
- Người ấy cũng sống lại rồi nhưng không phải "chết" đến mười năm.
Lữ Phụng Tiên nhún vai :
- Chưa chắc.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Các hạ có thể "sống lại" thì tại sao người khác không thể "sống lại"?
Lữ Phụng Tiên đáp :
- Tại vì không giống nhau.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Không giống ở chỗ nào?
Lữ Phụng Tiên đáp :
- Bởi vì tôi "chết" nhưng không phải chết trong tay của đàn bà, nhất là cái tâm của tôi không chết.
Bụp!
Chén rượu trong tay của Tiểu Phi nát ngứu ra như bụi.
Nhưng hắn vẫn không động đậy... làm như cái chén bể không do tay hắn bóp.
Mắt Lữ Phụng Tiên vẫn nhìn Lý Tầm Hoan :
- Tôi đến đây lần này mục đích là để tìm bốn người, để chứng minh bàn tay này có phải là lợi khí hay không và chính vì thế nên tôi mới ở lại đây chờ các hạ.
Làm thinh hơi lâu, Lý Tầm Hoan mới hỏi :
- Các hạ nhất định cần phải chứng minh.
Lữ Phụng Tiên gật đầu :

- Nhất định.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Các hạ muốn chứng minh cho ai xem?
Lữ Phụng Tiên đáp :
- Cho chính ta xem.
Lý Tầm Hoan vụt cười :
- Đúng, tất cả ai cũng đều có thể dối được, chỉ có tự mình là không dối được.
Lữ Phụng Tiên đứng lên nói từng tiếng một :
- Ta ở ngoài chờ các hạ.
Tiệm bánh bao khác hơn những tiệm ăn khác.
Đó là nơi không có lựa giờ, không phải lúc thì đông và lúc thì nhất định không có khách.
Bây giờ chỉ còn có bọn Lý Tầm Hoan.
Linh Linh cắn môi ngồi im lặng.
Lý Tầm Hoan nhè nhẹ đứng lên.
Linh Linh vụt kéo tay hắn và hỏi nhỏ :
- Anh... anh nhất định ra ngoài ấy?
Lý Tầm Hoan cười buồn :
- Trong kiếp người có những chuyện mà khi gặp không làm sao tránh được.
Hắn nói mà mắt ngó Tiểu Phi.
Tiểu Phi vẫn quay lưng lại.
Lữ Phụng Tiên đã ra tới cửa.
Tiểu Phi vụt trầm giọng :
- Đứng lại.
Lữ Phụng Tiên đứng lại nhưng không quay mặt :
- Các hạ cũng có chuyện muốn nói.
Tiểu Phi đáp :
- Đúng, ta cũng có một chuyện muốn chứng minh.
Lữ Phụng Tiên hỏi :
- Các hạ muốn chứng minh chuyện chi?
Tay Tiểu Phi vẫn còn nắm cứng những mảnh chén bể, máu từ kẽ tay nhỏ từng giọt xuống bàn.
Hắn nói gằn từng tiếng :
- Ta chỉ muốn chứng minh xem ta đã chết hay còn sống.
Lữ Phụng Tiên quay phắt người trở lại.

Làm như bây giờ hắn mới thấy có mặt Tiểu Phi và sau đó hai mắt hắn như thu nhỏ lại, hắn cười khô khốc :
- Tốt, ta cũng sẽ đợi các hạ.

Xem tiếp hồi 24 Cái gút trong thắng bại

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 24 Cái gút trong thắng bại

Mộ phần.

Trong giới giang hồ, mỗi ngày đều có những trận quyết đấu.

Đủ các hạng người, đủ các nguyên nhân, đủ các phương thức quyết đấu.

Nhưng chỗ quyết đấu đúng nghĩa, đúng với tính chất của nó chỉ có mấy nơi.

Đó là đồng hoang, rừng và phần mộ.

Phần nhiều người ta thích bãi tha ma.

Trong mười trận quyết đấu chỉ có một là không có người chết, một là nhiều nhất chết đáng lý phải nói là không trận quyết đấu nào mà không có người chết.

Họ chọn bãi tha ma, có lẽ có hậu ý rất rõ ràng.

Đêm đã về khuya, sương phủ khá nhiều.

Lữ Phụng Tiên vẫn áo trắng như tuyết phủ, hắn đứng im lìm trước một nấm mộ cao trước tấm mộ bia. Đứng xa xa nhìn lại với người tầm thước và với chiếc áo trắng lạnh lùng trông hắn y như là sứ giả của tử thần.

Linh Linh nép sát vào mình Lý Tầm Hoan, nàng run rẩy vì sướng, vì sợ.

Tiểu Phi rầm giọng :
- Dang ra.

Linh Linh thụt ra sau lưng của Lý Tầm Hoan :
- Tôi?

Nàng nhìn Tiểu Phi bằng đôi mắt lấm lét.

Tiểu Phi lạnh lùng :
- Tôi bảo cô đấy.

Linh Linh cúi đầu sợ sệt :
- Các anh nói chuyện tôi không thể... nghe được hay sao?

Tiểu Phi nói :

- Cô không thể nghe, không có ai có thể nghe.
Lý Tầm Hoan thở ra nói với Linh Linh thật dịu :
- Người ta chịu khó ngồi với cô mấy ngày liền, bây giờ cô cũng nên đến với người ta một chút.
Linh Linh cúi đầu một lúc rồi nàng vụt ngẩng mặt lên nói lớn :
- Thật thì tôi không muốn ở đây, không muốn đến đây. Các người không biết gì cả, chỉ biết có mỗi một việc giết người này giết người kia, người kia giết người nọ nhưng... nhưng để làm gì? Luôn cả các ngươi cũng chưa chắc biết giết để làm gì? Già như thế bảo là anh hùng thì nhất định tất cả những anh hùng trong thiên hạ đều chết hết.
Lý Tầm Hoan, Tiểu Phi và Lữ Phụng Tiên im lặng đứng nghe.
Sau cùng họ im lặng đưa mắt nhìn theo nàng bỏ đi như chạy.
Chờ cho nàng đi khuất đã khá xa, Tiểu Phi ngẩng mặt ngó Lý Tầm Hoan :
- Tôi chưa từng yêu cầu anh một chuyện gì, có phải thế không?
Lý Tầm Hoan nói :
- Anh chưa hề yêu cầu với một ai.
Tiểu Phi nói :
- Bây giờ tôi yêu cầu anh một việc.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Anh nói đi.
Tiểu Phi mím môi :
- Lần này, bất luận thế nào anh cũng không nên ngăn cản, anh phải để tôi hành động, nếu anh ra tay thì tôi... tôi sẽ chết tại nơi đây.
Đôi mắt Lý Tầm Hoan gần như nhắm lại, giọng hắn buồn da diết :
- Nhưng... nhưng, Tiểu Phi, anh không cần phải làm như thế.
Tiểu Phi cương quyết :
- Không, tôi nhất định làm như thế bởi vì.
Giọng hắn trầm hẳn xuống :
- Bởi vì Lữ Phụng Tiên nói đúng, nếu cứ như thế này mãi tôi có sống thì cũng như đã chết, vì thế tôi không thể bỏ qua cơ hội.
Lý Tầm Hoan gặng lại :
- Cơ hội?
Tiểu Phi gật đầu :
- Nếu tôi sống lại thì đây là cơ hội cuối cùng.
Lý Tầm Hoan nói :

- Chẳng lẽ sau này không còn cơ hội nào khác hay sao?
Tiểu Phi lắc đầu :
- Sau này dầu còn có cơ hội nhưng hôm nay là ngày tôi làm sống lại dũng khí của tôi, nếu tôi có ngàn cơ hội tôi cũng không thể nào phản tác.
Một con người khi bị chạm vào nội tâm quá mạnh, nếu để lâu hơn thì chí khí sẽ tiêu trầm mà khi đã như thế thì cho dầu con người bị nghị lực đến đâu cũng sẽ chìm luôn chứ không làm sao ngóc đầu lên được nữa.
Lý Tầm Hoan nói :
- Ý của anh, tôi hiểu rất rõ ràng.
Tiểu Phi ngắt ngang :
- Hiểu rõ thì tốt lắm. Tôi cũng biết anh hiểu thêm rằng tay tôi bây giờ đã trở nên chậm chạp bởi vì trong hai năm nay chính tôi cũng cảm thấy phản ứng trong con người mình bị trì độn gần như tê dại. Nhưng cũng vì thế mà tôi cương quyết, đây là lúc cần nhất không thể bỏ qua.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Tại sao phải bây giờ?
Tiểu Phi xòe bàn tay ra.
Những mảnh chén lúc sâu vào da thịt, máu đỏ lòng bàn tay hắn.
Hắn nói :
- Bởi vì bây giờ tôi bỗng phát hiện ra rằng sự đau đớn về thể xác không bằng sự thống khổ của tâm hồn, nhưng khi có sự đau đớn về thể xác thì sự đau đớn của tâm hồn có nhiều phần giảm thiểu, chẳng những thế, sự đau đớn về thể xác còn làm cho con người thanh tĩnh, phấn chấn, nó làm cho thần trí con người mẫn nhuệ.
Hắn nói đúng.
Sự đau đớn về thể xác vốn kích thích thần kinh, nó làm cho con người phản ứng bén nhạy, nó làm cho con người phát xuất tiềm lực cũng như một con ngựa bị đá đau, nó sẽ chạy nhanh hơn và một dã thú mang thương rất đáng sợ hơn lúc bình thường.
Lý Tầm Hoan trầm ngâm :
- Anh có đủ sự tự tin?
Tiểu Phi gặng lại :
- Đối với tôi, anh không có đủ lòng tin hay sao?
Lý Tầm Hoan cười :

- Hay lắm, anh hãy đi đi.
Tiểu Phi vụt hơi do dự :
- Vị cô nương khi nãy là ai thế?
Lý Tầm Hoan nói :
- Nàng tên Linh Linh, nàng là cô gái rất đáng thương.
Tiểu Phi nói :
- Tôi thì tôi thấy nàng rất giỏi tài nói dối.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Sao?
Tiểu Phi nói :
- Nếu không phải thật tâm đợi anh, nàng đợi anh rất có thể có một nguyên nhân khác nữa.
Lý Tầm Hoan mơm màng :
- Sao?
Tiểu Phi nói :
- Nếu nàng thật lòng đợi anh thì nàng quan tâm nhiều về anh mới đúng.
Lý Tầm Hoan nói :
- Có lẽ vì.
Tiểu Phi ngắt ngang :
- Thân hình của anh bây giờ nhìn qua ai cũng có thể biết anh đã vừa trải qua nhiều khốn khổ, thế nhưng nàng lại không hề hỏi han anh về chuyện ấy.
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Có lẽ nàng chưa có cơ hội.
Tiểu Phi nói :
- Một cô gái khi đã quan tâm đến ai thì nhất định không bao giờ chịu bỏ qua cơ hội.
Trầm ngâm một lúc, Lý Tầm Hoan cười nói :
- Anh sợ tôi mắc bẫy nàng à?
Tiểu Phi nói :
- Tôi chỉ thấy nàng nói không thật lắm.
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Nếu anh muốn sống được thoải mái thì đừng bao giờ anh hy vọng đàn bà nói thật với mình.
Tiểu Phi gặng lại :
- Anh cho rằng người đàn bà nào cũng đều nói dối?

Lý Tầm Hoan không trả lời thẳng thắn, hắn nói :
- Nếu anh là một người thông minh, sau này đừng bao giờ nói thẳng tướng mặt người đàn bà rằng nàng nói dối bởi vì nếu anh vạch trần như thế, tất nhiên nàng sẽ có nhiều lý do giả thích hành động của mình, không khi nào họ chịu nhận là họ đã nói dối với anh.
Hắn cười nói tiếp :
- Vì thế cho nên, nếu anh gặp một người đàn bà hay nói dối thì phương pháp hay nhất là cứ làm như anh rất tin tưởng ở nàng, hoàn toàn tin tưởng ở nàng không thì anh sẽ rước lấy cái khổ vào thân.
Tiểu Phi nhìn đăm đăm Lý Tầm Hoan, hắn nhìn mà không nói.
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Có phải anh có nhiều điều muốn nói nữa?
Tiểu Phi cũng cười cười :
- Cho dầu còn thì cũng không cần phải nói bởi vì những cái tôi chưa nói thì anh đã biết cả rồi.
Nhìn theo cái dáng đi của Tiểu Phi, Lý Tầm Hoan cảm thấy trong lòng mình dâng lên một nỗi vui sướng không sao nói được.
Gã thiếu niên quật cường cuối cùng đã quả không ngã xuống.
Và nhất làm điều làm cho Lý Tầm Hoan lạc quan nhất là lần này, Tiểu Phi nói rất nhiều nhưng tuyệt nhiên không hề đả động đến Lâm Tiên Nhi.
Ái tình vẫn không thể chiếm được sinh mạng của kẻ anh hùng.
Tiểu Phi vẫn là một anh hùng.
Kẻ anh hùng một khi cảm thấy cái sống của mình là ô nhục, hắn sẽ bằng lòng thà trọn đời không bao giờ gặp lại người mình yêu, thà cho cứ để nàng đổ lệ, thà chết.
Bởi vì hắn thấy không mặt mũi nào để gặp lại nàng.
Nhưng Tiểu Phi liệu có thắng được Lữ Phụng Tiên không?
Nếu lần này hắn lại bại, cho dầu Lữ Phụng Tiên không giết hắn liệu hắn có còn cam đảm để sống hay không?
Lý Tầm Hoan vụt khom mình ho sặc sụa.
Lữ Phụng Tiên hãy còn đứng đợi, hắn không nói một lời.
Con người này quả nhiên kiên nhẫn.
Gặp con người đủ sức kiên nhẫn như thế ấy, đúng là một đối thủ đáng gờm.
Tiểu Phi giật phăng ngực áo, hắn xòe bàn tay đầy miếng chai chà

xát vào thân mình thật mạnh.
Những miếng miếng bén ngót lại cày vào da thịt, máu lại bắn ra.
Trong ánh sáng lờ mờ của mù sương, sắc máu vẫn tươi.
Máu, chỉ có máu mới làm cho người bị kích thích bản tính nguyên thủy, bàn tính dã thú của con người, tình dục và cừu hận cũng có thể nhưng máu tươi mới thật là trực tiếp kích thích.
Lữ Phụng Tiên đứng quay mắt về hướng gió.
Những đóm lân tinh bất chợt nhoáng ngang qua mặt hắn, Lữ Phụng Tiên chớp mắt, tay hắn như máy động như muốn hất đám lân tinh nhưng hắn giữ lại ngay.
Mắt hắn chỉ chớp nửa chừng, nghĩa là chỉ hơi máy động nửa chừng, nghĩa là chỉ nháy mắt trong tiềm thức, chỉ thế thôi và hắn ngưng lại thật nhanh.
Trong cái "sinh tử quyết đấu", tất cả những động tác không cần thiết đều mang đến một nguy cơ trí mạng, người luyện võ, người đã có nhiều kinh nghiệm chiến đấu đều tránh được lỗi lầm đó, Lữ Phụng Tiên là hạng người như thế.
Nhưng tay hắn chưa máy động mà những sớ thịt nơi bả vai hắn đã "biến động tiềm năng", nơi đó trong một thoáng, "không tịnh" thất tạc.
Tự nhiên, đó không phải là một cơ hội tốt, nhưng một cơ hội "xấu" vẫn hơn "không".
Một cơ hội dầu chỉ thoáng qua với nửa cái nháy mắt, một cơ hội dầu mới cấu thành từ trong tiềm thức của đối phương, Tiểu Phi cũng chẳng bỏ qua.
Thanh kiếm hắn nhoáng lên.
Chỉ một vài kiếm thôi nhưng quan hệ to lớn vô cùng.
Vận mạng của Tiểu Phi từ đây gởi vào thanh kiếm đó.
Nếu đặc thù, Tiểu Phi sẽ đứng yên, sẽ rửa sạch sự nhục nhã của một lần thất bại, nhát kiếm đó nếu thất thủ, vận mạng hắn sẽ tiêu trầm, lún suống, lún mãi, con người hắn sẽ như Lữ Phụng Tiên đã nói: Có sống cũng không hơn gì chết.
Một nhát kiếm đưa ra chỉ phải thành công chứ không có quyền thất bại.
Ánh mắt lóe lên, tắt ngấm.
Rắc! Thanh kiếm gãy làm đôi.
Tiểu Phi thụt ra sau, trên tay hắn chỉ còn phân nửa thanh kiếm,

phần cán.
Nửa thanh kiếm phần ngọn bị kẹp vào hai ngón tay của Lữ Phụng Tiên.
Nhưng mũi kiếm đã ghim vào bả vai của hắn.
Lữ Phụng Tiên tuy kẹp gãy được thanh kiếm của Tiểu Phi nhưng tay có phần chậm hơn.
Máu từ trên bả vai của hắn bắt đầu thấm ướt qua lớp áo.
Nhát kiếm đó tự nhiên đắc thủ.
Da mặt của Tiểu Phi ngời ngời ánh sáng dị thường, ánh sáng thu hoạch về thắng lợi.
Vẻ mặt của Lữ Phụng Tiên vẫn thản nhiên, hắn lạnh lùng ngó Tiểu Phi, nửa thanh kiếm ghim vào bả vai của hắn, hắn không buồn nhổ.
Tiểu Phi đứng lặng im, hắn không có ý đánh tiếp.
Nỗi thống khổ tích uất trong lòng hắn đã được búng ra.
Hắn nghe lòng nhẹ nhõm, không phải thứ nhẹ nhõm của quả bóng xì hơi mà là thứ nhẹ của khối đá nặng vừa rơi xuống.
Hắn cần thắng lợi chứ không phải cần mạng người.
Lữ Phụng Tiên đứng yên như chờ đợi đối phương truy kích, hắn đợi khá lâu và vụt nói :
- Hay! Rất hay! Câu nói đó có ý nghĩa rất rõ ràng, con người của Lữ Phụng Tiên có lẽ từ trước tới nay chưa bao giờ nói một câu thật tình như thế, được hắn nói câu này, người đối diện nhất định phấn chấn, bao nhiêu sụp đổ phút chốc tưng bừng.
Nhưng trước lúc bỏ đi, Lữ Phụng Tiên lại nói thêm câu nói :
- Lý Tầm Hoan nói quả đúng và thật đã không xem lầm người.
Hắn nói câu đó có nghĩa gì? Lý Tầm Hoan nói gì với hắn?
Bóng Lữ Phụng Tiên lần mất trong đám sương mù.
Mặt Lý Tầm Hoan sáng rực, hắn nở nụ cười thật tươi và bước tới đập mạnh lên vai Tiểu Phi :
- Anh đúng vẫn là anh, tôi biết uất khí trong người anh đã được hạ xuống nhưng không phải tiêu tan, trên đời không có vị tướng bách thắng nào không có lúc bại, cả thần thánh cũng thế chứ không nói đến người, có phải thế không?
Giọng hắn vụt cất cao sang sảng :
- Nhưng từ đây, lòng tin của tôi với anh tăng trưởng hơn nhiều.
Tiểu Phi ngắt ngang :
- Anh cho rằng từ đây tôi sẽ không bại nữa?

Lý Tầm Hoan cười :
- Võ công của Lữ Phụng Tiên không dưới một người nào trong thiên hạ, nếu hắn không thể tránh nổi anh một kiếm thì trên đời này e rằng không còn ai tránh nổi.
Tiểu Phi nói :
- Nhưng tôi cảm thấy cái thắng này có hơi miễn cưỡng.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Miễn cưỡng?
Tiểu Phi nói :
- Tay tôi không còn lẹ như trước nữa.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Ai nói thế?
Tiểu Phi nói :
- Không cần ai nói, chính tôi, tôi đủ cam đảm biết như thế.
Mắt hắn nhìn theo hướng đi của Lữ Phụng Tiên, hắn nói thật chậm :
- Tôi cảm thấy rằng hắn có thể thắng tôi, tay hắn không chậm hơn tay tôi như thế.
Lý Tầm Hoan nói :
- Võ công của hắn quả thật có cao, có thể cao hơn anh nhưng anh lại nắm chắc đúng cơ hội, đó chính là chỗ mà không ai có thể hơn anh, vì thế anh mới thắng.
Hắn cười cười nói tiếp :
- Vì thế, Lữ Phụng Tiên tuy bại, hắn bại nhưng thành thực phục anh, cả con người như hắn còn phục anh, thế mà anh lại không tự tin được anh hay sao?
Tiểu Phi bật cười.
Lý Tầm Hoan cũng cười và nói tiếp :
- Vô luận là như thế nào, chuyện nãy cũng đáng cho mình khánh chúc, anh thích khánh chúc bằng gì nè?
Tiểu Phi cười :
- Rượu, tự nhiên là rượu, ngoài rượu ra đâu có gì khác được.
Lý Tầm Hoan cười lớn :
- Đúng, tự nhiên là rượu, khánh chúc mà không có rượu thì y như là nấu canh không thêm muối.
Tiểu Phi vỗ tay :
- Còn lạt hơn nấu canh không muối nữa là khác.

Tiểu Phi đã ngủ vùi.
Rượu quả thật là kỳ diệu, có lúc nó làm cho con người phấn chấn, có lúc lại làm cho người ngủ ngon.
Trong mấy ngày nay, Tiểu Phi gần như không hề chợp mắt hay có ngủ thì cũng chỉ chập chờn.
Hắn không làm sao tưởng tượng được, không hiểu sao lúc ở "nhà" cứ nằm xuống là thẳng một giấc luôn tới sáng, đáng là ngủ như heo.
Chờ cho Tiểu Phi ngủ rồi, Lý Tầm Hoan âm thầm ra khỏi khách điếm.
Quặt qua một con đường khác, nơi đây lại có khách sạn, Lý Tầm Hoan vòng qua bên trái nhảy phóng khỏi đầu tường.
Hắn chỉ bám vung mấy cành cây là lọt vào hậu viện.
Trời đã sắp sáng rồi, có một gian phòng vẫn hãy để đèn, Lý Tầm Hoan gõ nhẹ vào cánh cửa.
Tiếng bên trong :
- Lý thám hoa?
Lý Tầm Hoan đáp :
- Vâng.
Cửa mở.
Người mở cửa là Lữ Phụng Tiên.
Vành môi của Lý Tầm Hoan điểm một nụ cười lạnh nhạt :
- Lý thám hoa là con người thủ tín.
Giọng một người con gái tiếp theo :
- Tôi đã nói trước rồi, chỉ cần hắn hứa là không bao giờ có chuyện quên.
Người con gái sau lưng Lữ Phụng Tiên: Linh Linh.
Ánh đèn không sáng lắm, dưới ánh đèn mù mờ, da mặt Lý Tầm Hoan trắng bệch một cách dễ sợ, hắn lẳng lặng đi vào và quay ngang lại vòng tay :
- Đa tạ.
Lữ Phụng Tiên điềm đạm :
- Không cần đa tạ bởi vì đây là chuyện trao đổi, không ai phải cảm tạ ai.
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Chuyện trao đổi này không phải cũng có thể bằng lòng, vì thế tôi xin đa tạ.

Lữ Phụng Tiên nói :
- Đúng là chuyện trao đổi hết sức đặc biệt, lúc nào bảo Linh Linh đến nói với tôi, chính tôi ban đầu cũng phải vô cùng kinh ngạc.
Lý Tầm Hoan nói :
- Vì thế cho nên tôi bảo riêng nàng phải giải thích thật kỹ càng.
Lữ Phụng Tiên nói :
- Thật ra thì cũng không cần phải giải thích vì tôi rất hiểu và thông cảm các hạ bảo tôi cố ý bại vào tay Tiểu Phi chẳng qua vì muốn cho hắn có cơ hội phấn chấn, để hắn khỏi bị chôn vùi, đó là một chuyện hay.
Lý Tầm Hoan nói :
- Quả thật tôi có ý như thế bởi vì hắn là con người đáng cho tôi làm như thế.
Lữ Phụng Tiên nói :
- Tại vì anh là bằng hữu của hắn nhưng tôi thì không phải. Tôi không hề nghĩ đến mà trên đời này cũng không một ai yêu cầu tôi một chuyện kỳ cục quá mức như thế.
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Thế nhưng huynh đài vẫn chịu giúp cho.
Ánh mắt của Lữ Phụng Tiên ngó thẳng vào Lý Tầm Hoan như đao xoáy :
- Các hạ tin rằng tôi nhất định bằng lòng?
Lý Tầm Hoan cười :
- Ít nhất tôi cũng có phần nắm chắc bởi vì tôi đã nhìn thấy huynh đài không phải như hạng tầm thường, chỉ những con người phi phàm như huynh đài mới có thể làm chuyện phi phàm.
Ánh mắt của Lữ Phụng Tiên có hơi hòa hoãn :
- Anh cũng nắm chắc rằng hắn không khi nào làm hại sinh mạng của tôi?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi biết hắn còn rõ hơn tôi biết biết chính tôi, thắng bại đối với hắn chỉ một phần thôi, hắn không khi nào cố tình truy kích.
Lữ Phụng Tiên vụt thở ra :
- Quả đúng anh không xem lầm hắn cũng như đã chẳng nhìn lầm tôi.
Và hắn chợt cười nhạt :
- Tôi chỉ hứa với các hạ là để cho hắn thắng một chiêu, có nghĩa là

nếu hơn nữa thì tôi phải thu sinh mạng hắn.
Lý Tầm Hoan chớp mắt :
- Huynh đài nắm chắc như thế?
Lữ Phụng Tiên rít giọng :
- Các hạ không tin?
Hai người lặng thinh nhìn nhau thật lâu.
Lý Tầm Hoan chợt cười :
- Bây giờ thì có thể nhưng sau này chưa chắc.
Lữ Phụng Tiên nói :
- Vì thế cho nên đáng lý tôi không bằng lòng, để hắn sống tôi sẽ bị nhiều uy hiếp.
Lý Tầm Hoan nói :
- Thế như có người rất thích có người uy hiếp, có kình địch đáng gờm, chỉ có như thế mới kích thích, có kích thích mới tiến bộ, một con người nếu đạt được mức "tứ hạ vô nhân" thì có lẽ chẳng còn gì đáng gọi là sinh thú.
Lữ Phụng Tiên trầm ngâm :
- Có lẽ nhưng ta bằng lòng làm chuyện đó thì lại không có nguyên nhân ấy.
Lý Tầm Hoan chầm chậm gật đầu :
- Tự nhiên là không phải.
Lữ Phụng Tiên nói nhanh :
- Ta bằng lòng làm là vì điều kiện trao đổi của các hạ giá cao.
Lý Tầm Hoan cười :
- Nếu giá hàng của mình không cao thì làm sao nói chuyện trao đổi với người?
Lữ Phụng Tiên nói :
- Các hạ nói ta bằng lòng chuyện ấy thì chắc các hạ cũng sẽ chịu với ta một chuyện.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Đúng.
Lữ Phụng Tiên nói :
- Nhưng các hạ không hề chỉ rõ đó là chuyện gì.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Đúng.
Lữ Phụng Tiên nói :
- Nghĩa là ta có quyền bảo các hạ làm chuyện gì cũng được.

Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Đúng.
Ánh mắt của Lữ Phụng Tiên ngời ngời trông rất dễ sợ :
- Nếu ta bảo các hạ chết?
Lý Tầm Hoan thản nhiên :
- Lấy một mạng của tôi để đổi lấy một mạng của hắn, điều đó cũng công bằng.
Hắn nói thật điềm đạm, miệng hắn hơi cười y như là sinh mạng của hắn không còn thuộc về hắn vì thế cho nên hắn không mấy quan tâm.
Nhưng Linh Linh thì run run như cầy sấy, nàng vùng chen ra mọp trước mặt Lữ Phụng Tiên, giọng nàng gần như khóc :
- Tôi biết anh không khi nào làm như thế, vì... vì anh cũng là người tốt... có phải thế không? Có phải thế không?
Lữ Phụng Tiên ngậm miệng khít rinh, hắn không hề liếc tới nàng.
Hắn chỉ lạnh lùng nhìn Lý Tầm Hoan, miệng hắn mím lại, khóe miệng hắn hơi thơ nhếch một sắc diện cực kỳ ngạo nghễ.
Hạng người như thế ấy không hề xem sinh mạng kẻ khác vào đâu.
Linh Linh nhìn miệng hắn, mặt nàng mỗi lúc một xanh, toàn thân nàng run lẩy bẩy.
Nàng rất hiểu Lý Tầm Hoan.
Nàng biết chỉ cần Lữ Phụng Tiên nói một câu là Lý Tầm Hoan bằng lòng đi vào cái chết mà không nói nửa lời.
Hắn có thể vì người khác mà sống tự nhiên hắn cũng có thể vì người khác mà chết, với hắn, đó là chuyện chẳng có gì quan trọng.
Nàng cũng rất hiểu Lữ Phụng Tiên.
Sinh mạng của người khác đối với hắn chẳng có ra gì.
Hai tay nàng ôm mặt và ngất luôn.
Bởi vì nàng không muốn, không dám nghe câu nói sẽ thoát ra từ cửa miệng của Lữ Phụng Tiên.
Ngất lịm âu cũng là một thứ linh dược mà trời cố ý ban tặng cho loài người, bất cứ chuyện gì khi người ta không còn chịu đựng nổi, bất cứ chuyện gì không thể nghe nổi, không thể nhìn nổi là người ra ngất lịm..

Xem tiếp hồi 25 Chuyện của Kinh Vô Mạng

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 25 Chuyện của Kinh Vô Mạng

Lý Tầm Hoan là con người không bao giờ tránh né.

Hắn đối diện với Lữ Phụng Tiên như nhìn cái chết.

Cứ như thế thật lâu, Lữ Phụng Tiên vụt thở ra :

- Thật không ngờ trên đời này lại có hạng người như các hạ. Tiểu Phi có một bằng hữu như các hạ quả là phước khí của hắn quá to.

Lý Tầm Hoan cười :

- Nếu anh hiểu hắn thì anh sẽ thấy rằng tôi mà có được một bằng hữu như hắn thì phước khí của tôi lại to hơn.

Đôi mắt ngạo nghễ của Lữ Phụng Tiên vụt trở thành màu ảm đạm :

- Một con người nghĩa khí mà ưu uất chính là lúc con người đó đang khát vọng, khát vọng một chút tình.

Hắn nhìn Lý Tầm Hoan đăm đăm và nói :

- Có phải anh muốn nói rằng anh được chết vì hắn cũng có thể chết vì anh?

Lý Tầm Hoan gật đầu.

Lữ Phụng Tiên rít giọng :

- Nhưng các hạ đã đoán chắc rằng ta không giết các hạ, ít nhất là trong tình trạng này, có phải thế không?

Lý Tầm Hoan làm thinh.

Làm thinh có nhiều ý nghĩa, nói rõ hơn là có hai ý nghĩa tương phản.

Một là công nhận, hai là phủ nhận.

Lữ Phụng Tiên lại nhìn Lý Tầm Hoan một lúc nữa, cuối cùng ánh mắt của hắn loãng dần, hắn thở ra :

- Quả thật ta không thể giết các hạ, tại vì sao, các hạ có biết không?

Lý Tầm Hoan chưa trả lời thì Lữ Phụng Tiên đã nói liền theo :

- Bởi vì ta cần phải làm cho các hạ mãi mãi thiếu nợ ta, mãi mãi mang ân ta.

Hắn chợt bật cười :

- Bởi vì nếu ta muốn giết các hạ, sau này còn thiếu gì cơ hội, chỉ có điều cơ hội đó sợ rằng mãi mãi sẽ chẳng xảy ra.

Trầm ngâm một chút, Lý Tầm Hoan lại cười :

- Còn, hãy còn cơ hội.

Lữ Phụng Tiên nhướng mắt :

- Sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Bởi vì tôi còn muốn yêu cầu huynh đài một chuyện.
Lữ Phụng Tiên nhìn sững Lý Tầm Hoan làm như hắn chưa bao giờ gặp con người như thế, thật lâu hắn cười nhạt :
- Lần thứ nhất trao đổi còn thiếu nợ thế mà đã muốn chuyện thứ hai sao? Định trao đổi món gì nữa đây?
Lý Tầm Hoan nói :
- Lần này không phải trao đổi mà là yêu cầu.
Mặt Lữ Phụng Tiên tuy vẫn đằm đằm nhưng ánh mắt hắn sáng lên :
- Đã không phải là trao đổi thì ta đâu có bổn phận gì phải đáng ứng lời yêu cầu đó chứ?
Lý Tầm Hoan chúm chím cười.
Mắt hắn vẫn nhìn Lữ Phụng Tiên nhưng ánh mắt khoan hòa, sáng sủa và thành khẩn.
Hắn nói :
- Bởi vì đây là chuyện tôi yêu cầu huynh đài cho nên tôi biết huynh đài nhất định sẽ đáp ứng.
Nếu ai chưa từng nghe, nhất định cho đó là lời khen khéo léo của một người cuồng vọng nhưng nếu đã từng sống chung với Lý Tầm Hoan sẽ nhận ngay ra đó là lời nói chân thành nhất của hắn.
Lữ Phụng Tiên chợt nghe lòng ấm áp bởi vì từ trong ánh mắt của Lý Tầm Hoan, hắn bắt gặp một tình hữu nghị thân yêu.
Lữ Phụng Tiên nói thì thầm :
- Người ta bảo Lý Tầm Hoan vốn không hề yêu cầu ai bất cứ chuyện gì nhưng hôm nay lại cầu ta, xem chừng thể diện của mình âu cũng là to lắm.
Lý Tầm Hoan cười :
- Tôi đã lỡ thiếu nợ huynh đi rồi, bây giờ có thiếu thêm nữa cũng chẳng sao.
Lữ Phụng Tiên cười, có lẽ trong đời hắn lần cười này mới là cái cười xuất phát tận đáy lòng, cái cười dễ chịu nhất.
Hắn nhìn Lý Tầm Hoan :
- Người ta nói rằng muốn học nghề mua bán, nhất nhất phải học cách thiếu nợ, xem chừng có lẽ anh nên đổi nghề thương mãi là vừa.
Trong cuộc đàm thoại tuy thỉnh thoảng bất chợt Lữ Phụng Tiên

cũng có gọi Lý Tầm Hoan một tiếng anh nhưng rất ít và nếu có cũng chỉ là tiếng nói với ý nghĩa xem thường nhưng lần này thì khác, tiếng anh của hắn êm dịu lạ thường, tiếng gọi của một người bạn đối với một người bạn.
Lý Tầm Hoan thấp giọng :
- Anh đã bằng lòng rồi chứ?
Lữ Phụng Tiên hở ra :
- Ít nhất ngay bây giờ tôi chưa nghĩ đến cách cự tuyệt, vậy thừa cơ hội đó, anh hãy nói nhanh đi.
Lý Tầm Hoan vụt ho khan, tinh thần của hắn chợt có vẻ nặng nề, hắn nói :
- Nếu anh gặp Tiểu Phi hồi hai nằm về trước, cho dầu tôi không cầu anh, chắc chắn anh cũng sẽ bại trong tay hắn.
Lữ Phụng Tiên lặng lẽ, cũng khống biết đó là thái độ phủ nhận hay thừa nhận.
Nhưng nếu phủ nhận bằng cách làm thinh, đối với con người của Lữ Phụng Tiên mà nói, đó cũng là chuyện "thế gian hy hữu".
Lý Tầm Hoan nói tiếp :
- Nếu hai năm trước về trước đây, anh gặp hắn, anh sẽ thấy rằng đối diện với hiện tại, hắn với hắn là hai con người khác biệt.
Lữ Phụng Tiên cau mặt :
- Chỉ ngăn ngắn trong khoảng thời gian hai năm, tại làm sao cải biến con người như thế?
Lý Tầm Hoan thở dài :
- Tại vì hắn bất hạnh gặp phải một người.
Lữ Phụng Tiên chớp mắt :
- Đàn bà?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Tự nhiên là đàn bà, trên thế gian này có đàn bà mới có khả năng cải nổi đàn ông quá nhanh như thế.
Lữ Phụng Tiên cười nhạt :
- Hắn không phải cải biến mà trụy lạc, một người đàn ông nếu vì đàn bà mà trụy lạc thì con người đó chẳng những không đáng thương mà đáng gọi là con người ngu xuẩn.
Lý Tầm Hoan nói :
- Anh nói đúng lắm, chỉ có điều anh chưa phải gặp một người đàn bà như thế ấy.

Lữ Phụng Tiên chếch môi :
- Nếu tôi gặp thì sao?
Lý Tầm Hoan cười :
- Nếu gặp, chưa biết chừng anh sẽ như Tiểu Phi hoặc hơn nữa là khác.
Lữ Phụng Tiên cười :
- Anh cho rằng tôi là một cậu bé chưa từng biết đàn bà đấy à?
Lý Tầm Hoan nói :
- Có thể anh đã gặp nhiều hạng đàn bà rồi thế nhưng nàng... nàng không giống như những người đàn bà khác.
Lữ Phụng Tiên nhướng mắt :
- Sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Đã có người từng nói rằng nàng giống như một Tiên Tử mà là Tiên Tử chuyên dẫn đàn ông đi vào địa ngục.
Lữ Phụng Tiên chớp mắt và vụt nói :
- Tôi đã biết anh nói ai rồi.
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Anh có thể đoán đúng vì trên cõi đời này rất may mà chỉ có một người, nếu không thì đa số đàn ông đều khó mà sống được.
Lữ Phụng Tiên nói :
- Những chuyện đó có liên hệ đến con người được gọi là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, quả thật tôi đã được nghe.
Lý Tầm Hoan cứ nhìn xuống tay mình và giọng nói xa xôi :
- Tiểu Phi lần này đã phấn chấn lên rồi, tôi không đành lấy mắt nhìn hắn chìm sâu ở lại một lần nữa.
Lữ Phụng Tiên hỏi :
- Vì thế cho nên anh muốn tôi giết nàng?
Lý Tầm Hoan cúi mặt :
- Thật thì tôi chỉ mong Tiểu Phi đừng gặp lại con người ấy nữa bởi vì nếu gặp lại thì hắn không cách nào gượng nổi.
Lữ Phụng Tiên trầm ngâm :
- Như thế thì anh cũng có thể lo liệu thanh toán được mà?
Lý Tầm Hoan nói :
- Chỉ có mỗi một tôi là không được.
Lữ Phụng Tiên ngạc nhiên :
- Tại sao thế?

Lý Tầm Hoan buồn bã :
- Bởi vì nếu Tiểu Phi mà biết được thì sẽ hận tôi suốt đời.
Lữ Phụng Tiên nói :
- Nhưng ít ra hắn phải hiểu rằng anh vì hắn mà hành động chứ.
Lý Tầm Hoan gượng cười :
- Bất luận người thông minh đến đâu nhưng nếu bị hãm vào thế trận ái tình rồi thì sẽ biến thành ngu xuẩn.
Lữ Phụng Tiên xoa xoa cằm và khẽ gật đầu :
- Cũng đúng nhưng tại sao anh không tìm nhờ người khác mà lại tìm tôi?
Lý Tầm Hoan nói :
- Bởi vì người khác cho dầu có đủ lực lượng giết nàng nhưng khi gặp nàng rồi sẽ không còn hành động được bởi vì.
Hắn ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Lữ Phụng Tiên chầm chậm nói :
- Tôi không còn tìm đâu được một người cầu xin cứu hắn.
Hai người nhìn nhau và Lữ Phụng Tiên chợt cảm thấy lòng mình ấm áp.
Từ trong ánh mắt của Lý Tầm Hoan, hắn đọc thấy cả một bầu trời bi thương ảo não.
Thứ bi thương ão não của bậc anh hùng.
Lữ Phụng Tiên vụt hỏi :
- Nàng tại đâu?
Lý Tầm Hoan nói :
- Linh Linh biết chỗ của nàng, chỉ có điều.
Linh Linh ngất xỉu khá lâu, cho đến bây giờ nàng cũng chưa tỉnh lại.
* * * * *
Tiểu Phi thức dậy thì Lý Tầm Hoan đã ngủ trong phòng.
Tiếng ho của Lý Tầm Hoan làm cho Tiểu Phi chú ý vì trong giấc ngủ mà tiếng sặc sụa.
Ánh nắng ban mai tà tà chiếu qua cửa sổ, rọi sáng trong phòng bây giờ nhìn vào Tiểu Phi mới thấy rõ những sợi tóc bạc ẩn nấp trên đầu Lý Tầm Hoan và nhất là những nết nhăn trên trán hắn.
Bây giờ, dấu vết thanh niên chỉ còn lại đôi mắt hắn mà thôi.
Khi hắn nhắm mắt lại, toàn bộ mặt hắn trông thật là tiều tụy và già hẳn rồi.
Quần áo hắn thật là xốc xếch, rách bươm nhiều chỗ.

Nào ai biết được trong cái thân thể suy nhược, lam lũ như thế lại chứa đựng một tâm hồn cương nghị, một nhân cách cao quý lạ thường.
Nhìn hắn, nước mắt Tiểu Phi bỗng trào ra.
Hắn sống hình như để mà chịu đựng dày vò thống khổ chứ không phải để mà hưởng thụ.
Thế nhưng hắn không ngã xuống, hắn không bao giờ cảm thấy cuộc đời của hắn bi thương.
Bởi vì hắn quan niệm rằng khi hắn còn sống trên đời, nếu hắn có chịu sự ngược đãi chà sát, những thứ ấy đối với hắn là vinh dự, là sáng sủa.
Hắn cố mang lại cho người khách những niềm vui, hắn dồn sự thống khổ cho chính hắn.
Nước mắt Tiểu Phi chảy dài trên má, trên áo.
Lý Tầm Hoan vẫn ngủ say.
Nước đậu hũ vừa mới ra lò, hơi nóng vẫn còn bốc lên miệng chén.
Tiểu Phi bưng chén nước đậu hũ có khuấy trứng gà hớp từng hớp một.
Hắn ăn uống thật chậm, đó là thói quen của hắn vì thế khi ăn xong thì thân thể của hắn cũng đã thấm đầy sức sống.
Hắn rất thích cái cảm giác ấy.
Bọn tiểu nhị bận rộn từ khuya, bây giờ mới có thể tạm rảnh rỗi, họ vây quanh lò sưởi uống rượu và tán ngẫu.
Nhìn họ uống thứ rượu tầm thường, đưa cay bằng những miếng đậu chiên đã nguội, thế nhưng Tiểu Phi vẫn thấy họ ăn uống một cách thật ngon, món ăn tuy ảm đạm nhưng tinh thần cảm thụ của họ có thừa, có lẽ tâm hồn của họ không bị nặng bởi những vấn đề phức tạp.
Cuộc sống của họ thật là đơn giản. Đối với họ, như thế thật là đầy đủ.
Nhìn cảnh ấm áp trong khách sạn, Tiểu Phi chợt nhớ đến nàng.
Hắn nghĩ hôm nay có lẽ mình gặp lại.
Trên đời có rất nhiều người đã vì người khác mà sống trong đó có thể vì người mình yêu, cũng có thể vì người mình hận. Vì yêu hay vì hận cũng đều thống khổ như nhau.
Những người hưởng được khoái lạc đúng nghĩa không có mấy ai.
Gió bên ngoài vẫn mạnh, lá rơi rụng khá nhiều, người có tâm sự

nhìn cảnh ấy không chế ngự nỗi buồn day dứt.
Tiểu Phi ngẩng mặt lên nhìn ra ngoài cửa, ngay khi đó hai người chầm chậm bước vào.
Họ đi không gấp rút nhưng thần sắc của họ rất rộn ràng. Không, họ không đi vào quán, họ đi ngang qua cửa.
Người đi trước thân hình lỏm thóm, tóc bạc phơ, lão cầm chiếc gậy ống điếu dài, áo lão đã chuyển sang màu bạc.
Đi sau là một cô gái có đôi mắt to đen, ó hai gióc bính thả dài.
Tiểu Phi nhận ra ngay đó là lão già kể chyện và cháu gái của lão, hình như hai ông cháu họ Tôn.
Thế nhưng họ không nhìn thấy Tiểu Phi, họ đi xớt ngang qua cửa, giá như họ thấy Tiểu Phi thì có lẽ chuyện sẽ khác hơn.
Tiểu Phi uống xong chén nước đậu, hắn lau miệng và ngẩng mặt lên lại bắt gặp một người đi ngang qua cửa.
Người ấy mặc áo vàng chí gối, đầu đội chiếc nón rộng vành che khuất trán, hắn có dáng đi thật đặc biệt và hình như hắn cũng khá vội vàng.
Tiểu Phi giật mình.
Kinh Vô Mạng.
Ánh mắt Kinh Vô Mạng gắn chặt vào phía trước, hình như bám theo ông cháu lão họ Tôn, hắn đi xớt qua chứ không nhìn thấy Tiểu Phi.
Tiểu Phi nhìn thật nhanh vào thanh kiếm đang đeo trong mình của Kinh Vô Mạng, thấy thanh kiếm ấy và đôi mắt Tiểu Phi không rời được nữa, hắn chỉ nhìn mãi vào thanh kiếm, hắn không thấy một cánh tay của Kinh Vô Mạng phải dùng sợi dây chằng choàng treo qua cổ.
Thanh kiếm làm cho Tiểu Phi cắn răng, hai tay hắn nắm lại thật chặt, thanh kiếm đó đã làm cho hắn bại, bại một cách nhục nhã.
Hắn quên cánh tay tàn phế của Kinh Vô Mạng, hắn chỉ nhớ thanh kiếm, hắn chỉ nhớ sự sỉ nhục, hắn quyết cùng Kinh Vô Mạng giải quyết vấn đề cao hạ.
Kinh Vô Mạng bước nhanh ra khỏi cửa, đi luôn.
Tiểu Phi đứng lên, tay hắn lại nắm chặt hơn nữa.
Sự kích thích làm cho toàn thân hắn bốc ra một sức mạnh vô hình, sức mạnh đó làm cho tên tiểu nhị đang bưng chén rượu vùng rơi xuống.

Nhưng chén rượu không rơi xuống đất, Tiểu Phi đã đưa tay đón bắt.
Không ai có thể hiểu nổi tại sao hắn lại nhanh đến thế, cho dầu tay hắn nhanh nhưng lúc ấy mắt hắn đang bận bên ngoài.
Nhưng chính vì bận theo dõi bên ngoài cho nên tinh thần hắn căng lên, thứ kích thích đó làm cho tiềm thức ấy bén nhạy vô cùng.
Phản ứng tự nhiên đó càng làm cho Tiểu Phi thâm tâm vững lòng tin. Ngay trong lúc đó lại thêm một người nữa đi ngang qua cửa.
Hắn cũng mặc áo vàng, nón rộng vành, dáng đi của hắn cũng thật độc đáo, da mặt hắn vành bệch, dưới bóng tối qua chiếc nón, trông mặt hắn y như làm bằng sáp cứng.
Thượng Quan Phi.
Nhưng Tiểu Phi không biết Thượng Quan Phi.
Nhưng chỉ thoáng nhìn, bằng vào cảm giác bén nhạy của hắn, hắn biết ngay người này rất có liên hệ với Kinh Vô Mạng và có thể đang theo Kinh Vô Mạng.
Thượng Quan Phi dáng thấp hơn Kinh Vô Mạng, tuổi cũng nhỏ hơn nhưng tư thế, thần sắc của hắn tàn khốc không thua gì Kinh Vô Mạng và nhất là dáng đi, người ta nhìn vào có thể hiểu lầm là anh em ruột với Kinh Vô Mạng.
Tiểu Phi đi thật chậm, trước sau hắn vẫn giữ khoảng cách nhất định với Thượng Quan Phi.
Đây là cánh đồng hoang xen lẫn với rừng chồi, đi không bao xa hoàn toàn vắng ngắt, không một bóng người.
Dẫn đầu là hai ông cháu kể chuyện họ Tôn nhưng bây giờ thì đã khuất mất rồi, Kinh Vô Mạng thì chỉ còn thấy thấp thoáng bóng áo vàng nhưng Thượng Quan Phi vẫn bước đi chậm chạp.
Tiểu Phi chợt nhận ra gã thiếu niên này rất tinh thông về bí quyết theo dõi đối phương.
Muốn theo dõi mà không bị đối phương phát hiện là phải biết trầm tĩnh, phải biết ẩn nhẫn.
Phía trước là một hòn núi thấp, Kinh Vô Mạng rẽ vô con đường núi.
Bây giờ bước đi của Thượng Quan Phi vụt nhanh lên, hình như hắn muốn theo Kinh Vô Mạng bằng con đường sau núi. Chờ cho bóng hắn khuất hẳn về sau núi, Tiểu Phi dùng khinh công nhanh nhất phóng thẳng lên đỉnh núi.
Hắn biết chỉ có trên ấy quan sát mới dễ dàng.

Quả nhiên hắn hành động không sai.
Kinh Vô Mạng chưa bao giờ biết sợ là gì, một con người đã không xem cái chết vào đâu thì không có gì làm cho sợ được. Thế nhưng không biết tại sao bây giờ ánh mắt của gã chợt hiện rõ điều sợ sệt.
Quanh qua một góc núi, cảnh trí lại càng thêm hoang vắng tiêu sơ.
Tay của Kinh Vô Mạng vụt đặt lên đốc kiếm nhưng đó là cánh tay phải không phải cánh tay dùng kiếm của hắn từ trước tới nay, kiếm của hắn thì cũng vẫn là thanh kiếm từng hạ không biết bao nhiêu đối thủ lừng danh nhưng bây giờ không còn lợi khí.
Tay hắn nhấc lên rồi hạ xuống.
Bước đi của hắn cũng dừng.
Hình như hắn biết hắn đã vào ngõ cụt.
Ngay lúc ấy hắn nghe giọng cười lạnh lẽo của Thượng Quan Phi.
Hắn bước sát sau lưng Kinh Vô Mạng với giọng cười tàn khốc :
- Ngươi có thể khỏi phải đóng thêm kịch nữa làm gì.
Kinh Vô Mạng chầm chậm quay lại, đôi mắt cá chết của hắn trơ trơ, hắn nói từng tiếng một :
- Ngươi bảo ta đang đóng kịch?
Thượng Quan Phi nói :
- Đúng, đóng kịch. Ngươi cố ý theo dõi ông cháu họ Tôn là đóng kịch bởi vì ngươi không có gì cần theo họ.
Kinh Vô Mạng gặn lại :
- Thế thì ta có ý định gì?
Thượng Quan Phi nói :
- Ngươi làm như thế là vì ta.
Kinh Vô Mạng gặng lại :
- Vì ngươi?
Thượng Quan Phi nói :
- Đúng, vì ngươi rất biết rằng ta đang theo ngươi.
Kinh Vô Mạng lạnh lùng :
- Như vậy chứng tỏ rằng ngươi không sáng suốt.
Thượng Quan Phi nói :
- Ta tuy không sáng suốt nhưng cũng đủ để giết ngươi, ngươi cũng tất biết rằng ta sẽ giết ngươi.
Quả thật Kinh Vô Mạng đã biết như thế nên không lộ vẻ lạnh lùng.
Người lạ lùng đến kinh dị là Tiểu Phi.
Bằng vào cung cách đó, rõ ràng hai người của họ cùng một bọn với

nhau nhưng tại sao lại muốn giết nhau?
Hắn nghe Thượng Quan Phi hỏi :
- Mười năm trước ta có thể giết ngươi, ngươi có biết tại sao?
Kinh Vô Mạng làm thình, hắn là người chỉ hỏi chứ không bao giờ đáp.
Giọng nói của Thượng Quan Phi bỗng trở nên oán độc lạ thường :
- Tren đời này, nếu có ngươi thì không có ta, ngươi không những cướp mất địa vị mà còn cướp mất cha của ta, từ khi ngươi đến Kim Tiền bang đến giờ, những cái đáng lý thuộc về ta thì trở lại thuộc về ngươi.
Kinh Vô Mạng lạnh lùng :
- Chuyện đó đáng lý ngươi phải trách ngươi vì ngươi không thể bằng ta.
Thượng Quan Phi nghiến rằng :
- Ta nghĩ rằng ngươi đã hiểu không phải thật vì nguyên do ấy mà là.
Hình như hắn cố dằn nhưng không làm sao dằn nổi, hắn trầm giọng :
- Mà là tại vì ngươi là đứa con riêng của cha ta, mẹ ta vì tức giận mẹ ngươi mà chết.
Đôi mắt của Kinh Vô Mạng vụt như nhỏ lại và biến thành hai giọt máu.
Hai giọt máu đặc.
Ánh mắt của Tiểu Phi chợt cũng đau khổ lạ thường, giông giống nỗi đau khổ của Kinh Vô Mạng nhưng lại nặng hơn.
Thượng Quan Phi nói :
- Chuyện đó các ngươi luôn luôn che mắt, các ngươi cho rằng ta không biết?
Tiếng "các ngươi" hắn dùng là chỉ Kinh Vô Mạng và cha hắn, nó mang theo cả một sự thương tổn, không phải thương cho người khác mà thương tổn hắn.
Sự thống khổ cực cùng làm cho tinh thần hắn trấn tĩnh, hắn cười nhạt tiếp lời :
- Thật ra thì từ lúc các ngươi đến đây là ta đã biết ngay và ta chờ đợi cơ hội.
Kinh Vô Mạng lạnh lùng :
- Cơ hội đó không đến.

Thượng Quan Phi nói :
- Có, nhưng ta không vội xuống tay vì ngươi còn có chỗ cho ta lợi dụng nhưng bây giờ thì khác.
Hắn cười khẩy và nói luôn :
- Lúc bây giờ, trong con mắt của cha ta, ngươi là một cây đao, cây đao giết người, nếu ta bẻ gẫy cây đao ấy, cha ta chẳng dung tha nhưng bây giờ, bây giờ ngươi là con vật tàn phế, chuyện chết của ngươi, cha ta không khi nào để ý.
Kinh Vô Mạng trầm mặt xuống, thật lâu hắn mới nhè nhẹ gật đầu :
- Đúng, chuyện sống chết của ta chính ta cũng còn không để ý huống chi người khác.
Thượng Quan Phi nói :
- Câu nói ngươi có thể lừa người khác chứ không thể lừa ta.
Kinh Vô Mạng gặng lại :
- Lừa ngươi?
Thượng Quan Phi cười nhạt :
- Nếu ngươi quả tình không sợ chết thì chuyện chi ngươi lại kéo dài thời gian để chạy trốn?
Kinh Vô Mạng lập lại :
- Kéo dài? Chạy trốn?
Thượng Quan Phi gật đầu :
- Ngươi theo dõi hai ông cháu họ Tôn, ngươi cố ý tìm ra như thế là chính dể có thời gian chạy trốn.
Kinh Vô Mạng làm thinh.
Thượng Quan Phi nói :
- Giá như ngươi theo dõi một người nào khác thì có lẽ ta xem kết quả, chờ xem ngươi theo tận sào huyệt, chờ xem ngươi giết người rồi sau đó ta sẽ giết ngươi.
Hắn cười và nói luôn :
- Chỉ tiếc là ngươi chọn lầm đối tượng bởi ngươi không làm sao theo được hai ông cháu họ Tôn, ngươi không làm sao biết chỗ của họ bởi vì ngươi không là đối thủ của họ.
Kinh Vô Mạng vụt cười :
- Có lẽ.
Cách cười của hắn thật lạ lùng, hình như nó chỉ mang theo một giọng châm biếm, không phải châm biếm người mà lại châm biến chính mình.

Thượng Quan Phi nói :
- Vì thế chuyện theo dõi của ngươi là đóng kịch, ta không thể chờ đợi.
Hắn nhìn thẳng vào Kinh Vô Mạng và rít giọng :
- Vì bây giờ ngươi đang sợ chết.
Kinh Vô Mạng gặng lại :
- Sợ chết?
Thượng Quan Phi nói :
- Trước kia ngươi quả không sợ chết, có thể vì lúc đo không ai có thể uy hiếp được sinh mạng của ngươi, chính vì thế mà ngươi không hiểu hết cái nghĩa của cái chết là gì.
Keng!
Long Phụng Song Hoàn của Thượng Quan Phi đã được rút ra, giọng hắn lạnh băng băng :
- Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ ta có thể giết ngươi lúc nào cũng được.
Kinh Vô Mạng trầm ngâm :
- Xem chừng chuyện nào ngươi cũng biết khá nhiều.
Thượng Quan Phi nói :
- Ít nhất ta cũng cao minh nhiều hơn cái mà ngươi biết về ta.
Kinh Vô Mạng vụt cười :
- Chỉ tiếc một điều là còn một chuyện mà ngươi không biết.
Thượng Quan Phi hỏi :
- Chuyện gì?
Kinh Vô Mạng nói :
- Chuyện nào khác nữa, ngươi không biết thì cũng chẳng sao nhưng chuyện này nếu ngươi biết là ngươi chết.
Thượng Quan Phi cười nhạt :
- Nếu quả chuyện trọng yếu như thế thì nhất định là ta phải biết.
Kinh Vô Mạng nói :
- Ngươi hoàn toàn không biết bởi vì đó là sự bí mật của ta mà ta chưa bao giờ nói cho ai biết cả.
Thượng Quan Phi chớp ngời đôi mắt :
- Bây giờ thì ngươi sửa soạn nói cho ta biết?
Kinh Vô Mạng nói :
- Đúng, bây giờ ta sửa soạn cho ngươi biết nhưng phải với một điều kiện.

Thượng Quan Phi hỏi :
- Điều kiện gì?
Kinh Vô Mạng nói thật chậm :
- Nếu ta nói cho ngươi thì ngươi phải chết.
Thượng Quan Phi hỏi :
- Ngươi làm cho ta chết?
Kinh Vô Mạng nói :
- Ta buộc ngươi phải chết vì những kẻ sống không thể nghe được chuyện bí mật của ta.
Thượng Quan Phi nhìn sững Kinh Vô Mạng và hắn vụt ngửa cười ha hả.
Hắn cười là phải.
Một kẻ tàn phế như Kinh Vô Mạng mà còn nói đến chuyện có thể quyết định sự sống chết của kẻ khác thì quả là chuyện đáng cười không gượng nổi.
Thượng Quan Phi vừa cười vừa nói :
- Ngươi định dùng cái gì để giết ta? Dùng đầu đâm vào hay dùng miệng để cắn?
Kinh Vô Mạng bây giờ mới trả lời một lần và trả lời thật ngắn, thật hay :
- Không phải.
Tiếng cười của Thượng Quan Phi nhỏ lại và ngưng hẳn.
Hai tiếng trả lời của Kinh Vô Mạng không giống tiếng hăm dọa mà cũng không phải tiếng cợt đùa.
Kinh Vô Mạng nói chậm rãi :
- Ta muốn giết ngươi thì ta dùng cánh tay này.
Hắn đưa cánh tay phải ra phía trước.
Thượng Quan Phi cười nhưng giọng cười của hắn hơi miễn cưỡng :
- Cánh tay đó? Hừ, cánh tay đó ngươi không thể giết được một con chó.
Kinh Vô Mạng thản nhiên :
- Ta giết người chứ không giết chó.
Thượng Quan Phi không cười nữa, Long Phụng Song Hoàn của hắn bay ra.
Càng ngắn càng nguy hiểm, đôi vòng Long Phụng Song Hoàn của Thượng Quan Phi là thứ binh khí cực hiểm mà thế Long Tường Phụng Vũ Thoát Thủ Song Phi lại càng cực hiểm vô cùng.

Trừ trường hợp quá gấp rút trong vấn đề sinh tử hoặc cần đặt đối phương vào cửa chết thì không bao giờ nên dùng.
Và khi đã tung ra, đối phương không làm sao tránh nổi.
Ngay lúc ấy ánh kiếm bay ra.

Xem tiếp hồi 26 Bi kịch của đời

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 26 Bi kịch của đời

Ánh kiếm chớp lên xẹt thẳng vào yết hầu của Thượng Quan Phi.
Mũi kiếm lún sâu khoảng bảy phân.
Hơi thở của Thượng Quan Phi hãy còn, gân xanh trên trán hắn nổi lên cuồn cuộn, hai mắt hắn lồi ra ngó sững vào mặt Kinh Vô Mạng.
Hình như hắn kinh ngạc tận cùng, hắn không hiểu nhát kiếm ấy Kinh Vô Mạng làm sao xuất phát?
Kinh Vô Mạng nói từng tiếng một :
- So với tay trái, tay phải của ta còn nhanh hơn gấp bội, đó là bí mật của ta.
Bựt!
Mũi kiếm được rút ra, máu từ yết hầu của Thượng Quan Phi bắn thẳng một vòi.
Đôi mắt của Thượng Quan Phi như muốn lồi hẳn ra ngoài, hắn bộc lộ một thái độ hoài nghi và kinh khủng.
Hình như hắn không tin, chết vẫn chưa tin.
Thế nhưng hắn phải tin.
Cặp Long Phụng Song Hoàn của Thượng Quan Phi dính vào tay trái của Kinh Vô Mạng, hắn đã dùng cánh tay tàn phế ấy, hắn đã cố sức tận dụng để đỡ lấy cặp vòng sinh tử của Thượng Quan Phi và tay phải từ dưới nách đâm thẳng ra một kiếm.
Mũi kiếm đi ngay vào yết hầu của Thượng Quan Phi.
Kiếm pháp lạ thường.
Nhát kiếm vừa nhanh, vừa hiểm vừa chính xác.
“So với tay trái, tay phải của ta còn nhanh hơn gấp bội, đó là bí mật của ta”
Kinh Vô Mạng không hề nói láo.
Nhưng thật là một chuyện khó tin.

Đã cùng Kinh Vô Mạng ở chung mười mấy năm trời, Thượng Quan Phi chưa bao giờ thấy Kinh Vô Mạng rờ đốc kiếm bằng tay phải.
Cho đến chết hắn cũng không biết Kinh Vô Mạng luyện kiếm bằng tay phải tự bao giờ.
Nhưng hắn vẫn phải tin vì trên đời này không có một vấn đề nào thật hơn cái chết, chết là thật hơn tất cả, Thượng Quan Phi có thể vẫn chưa tin Kinh Vô Mạng sử dụng thanh kiếm bằng tay phải hữu hiệu nhưng hắn phải tin rằng hắn chết.
Kinh Vô Mạng đứng nhìn thi thể Thượng Quan Phi thật lâu và hắn chợt thở dài :
- Ngươi không cần thiết phải giết ta, ta cũng không cần thiết phải giết ngươi.
Hắn quay mình đi thẳng.
Trên cánh tay trái của hắn vẫn còn dính cặp Long Phụng Song Hoàn.
Hoài nghi, khủng khiếp và khó tin.
Nó là tâm tình của Tiểu Phi hiện tại.
Kiếm pháp Kinh Vô Mạng thật đáng sợ, có thể không nhanh hơn Tiểu Phi nhưng thật độc, thật kỳ ảo.
Chẳng lẽ mình không có cách nào thắng hắn?
Cho dầu biết đó là sự thật nhưng con người của Tiểu Phi không thể nào dễ dàng công nhận.
Nhìn theo hướng đi của Kinh Vô Mạng, Tiểu Phi chợt nghe thấy nóng từ trong người sôi sục.
Hắn không còn dằn được nữa, hắn định bay xuống núi.
Nhưng ngay khi ấy có một bàn tay từ sau đưa tới giữ hắn lại.
Một bàn tay thật vững, bàn tay xương xẩu nhưng hữu lực.
Tiểu Phi quay đầu, bắt gặp cặp mắt của Lý Tầm Hoan, cặp mắt đầy nhiệt ái và nặng tình.
Giữ được Tiểu Phi không phải ở bàn tay mà là ở đôi mắt đó.
Tiểu Phi thở dài :
- Có lẽ tôi thật không bằng hắn.
Lý Tầm Hoan nói :
- Anh chỉ có một điểm không bằng hắn.
Tiểu Phi hỏi :
- Điểm nào?

Lý Tầm Hoan nói :
- Vì để giết người, Kinh Vô Mạng không từ một thủ đoạn nào cả thậm chí hắn không tiếc cả sinh mạng của hắn nhưng anh thì không thể.
Tiểu Phi trầm ngâm :
- Quả thật tôi không thể.
Lý Tầm Hoan nói :
-Anh không thể là tại vì anh có tình cảm, kiếm của anh tuy vô tình nhưng con người của anh lại có tình.
Tiểu Phi nói :
- Vì thế, tôi mãi mãi không thể thắng hắn được.
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
- Anh lầm, anh nhất định thắng hắn.
Tiểu Phi không nói, hắn chỉ lắng nghe.
Lý Tầm Hoan nói tiếp :
- Có tình cảm mới có sinh mạng, có sinh mạng mới có tâm linh và có tâm linh thì mới có cơ biến thái.
Tiểu Phi trầm ngâm và chầm chậm gật đầu :
- Tôi hiểu.
Lý Tầm Hoan nói :
- Nhưng đó không phải là điều tối trọng yếu.
Tiểu Phi hỏi :
- Tối trọng yếu là gì?
Lý Tầm Hoan nói :
- Điểm trọng yếu là anh không cần phải giết hắn, không thể giết hắn.
Tiểu Phi hỏi :
- Tại sao không cần?
Lý Tầm Hoan nói :
- Bởi vì hắn đã chết rồi, cần gì anh phải giết?
Tiểu Phi có vẻ trầm tư :
- Đúng, hắn đã chết rồi nhưng đã không cần thì tại sao anh còn thêm không thể?
Lý Tầm Hoan không trả lời mà hỏi lại :
- Anh có biết hắn âm thầm khổ luyện cách sử dụng kiếm tay phải để làm gì không?
Tiểu Phi hỏi :

- Anh nói hắn để làm gì?
Lý Tầm Hoan nói :
- Nếu tôi đoán không lầm thì vì Thượng Quan Kim Hồng.
Tiểu Phi hỏi :
- Anh cho rằng Thượng Quan Kim Hồng vẫn không biết về bí mật của hắn?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tay phải của Kinh Vô Mạng đã nhanh hơn tay trái, đáng lý có thể lấy mạng của Thượng Quan Phi dễ như chơi, nhất định Thượng Quan Phi không làm sao đánh trả.
Tiểu Phi gật đầu :
- Đúng như thế.
Lý Tầm Hoan nói :
- Thế nhưng hắn lại cứ để cho Thượng Quan Phi ra tay trước rồi hắn mới dùng tay trái chịu lấy cặp vòng lợi hại, tại làm sao hắn lại phải làm chuyện đau thêm cho mình như thế?
Tiểu Phi rầm ngâm :
- Có lẽ tay trái hắn đã bị tàn phế, bây giờ nếu chịu thêm một đòn nữa cũng chẳng có gì quan trọng.
Lý Tầm Hoan nói :
- Cũng không phải là nguyên nhân trọng yếu.
Tiểu Phi làm thinh.
Lý Tầm Hoan nói tiếp :
- Hắn làm như thế, theo tôi cũng chỉ vì Thượng Quan Kim Hồng.
Tiểu Phi lắc đầu :
- Tôi chưa hiểu lẽ đó.
Lý Tầm Hoan nói :
- Đương nhiên hắn rất hiểu Thượng Quan Kim Hồng, biết rằng Thượng Quan Kim Hồng xem bất cứ người nào cũng đều như công cụ, nếu một người bộ hạ nào của hắn mà không còn lợi dụng được nữa thì hắn sẽ giết ngay.
Tiểu Phi nói :
- Điều đó Thượng Quan Phi đã nói rồi.
Lý Tầm Hoan nói :
- Kinh Vô Mạng sợ Thượng Quan Kim Hồng cũng sẽ đối xử với hắn như thế.
Tiểu Phi nói :

- Nếu Thượng Quan Kim Hồng biết rằng tay phải của hắn còn nhanh hơn tay trái thì đâu có đối xử với hắn như thế được.
Lý Tầm Hoan nói :
- Thế nhưng Thượng Quan Kim Hồng đâu có biết.
Tiểu Phi hỏi :
- Thế tại sao hắn lại không cho Thượng Quan Kim Hồng biết?
Lý Tầm Hoan nói :
- Bởi vì giữa hắn và Thượng Quan Kim Hồng hình như có một thứ tình cảm đặc biệt, hắn hy vọng Thượng Quan Kim Hồng cũng sẽ đối xử tốt với hắn, không phải vì thanh kiếm của hắn mà là vì con người của hắn.
Tiểu Phi làm thinh.
Lý Tầm Hoan nói tiếp :
- Vì thế nên bây giờ chính là lúc hắn đang thăm dò Thượng Quan Kim Hồng, hắn muốn biết sau khi thấy cánh tay trái của hắn bị tàn phế, thái độ của Thượng Quan Kim Hồng sẽ ra sao.
Tiểu Phi gật đầu :
- Có lẽ tôi đã hiểu.
Lý Tầm Hoan nói :
- Thượng Quan Phi nói đúng, quả thật Kinh Vô Mạng có hơi sợ sệt nhưng hắn không phải vì sợ chết mà là sợ Thượng Quan Kim Hồng sẽ lãnh đạm đối với hắn.
Tiểu Phi nói :
- Nếu thế thì con người của hắn há chẳng có tình cảm hay sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Đối với ai hắn cũng đều vô tình nhưng đối với Thượng Quan Kim Hồng thì ngoại lệ bởi vì hình như đời hắn đã vì Thượng Quan Kim Hồng sống.
Tiểu Phi nói thở ra :
- Trên đời này những kẻ vì chính mình mà sống thì biết có được mấy ai.
Lý Tầm Hoan nói :
- Hắn có thể vì Thượng Quan Kim Hồng mà chết nhưng không muốn chết vào tay của Thượng Quan Kim Hồng.
Tiểu Phi nói :
- Vì thế nên hắn mới âm thầm khổ luyện cánh tay phải.
Lý Tầm Hoan gật đầu :

- Đúng như thế.
Tiểu Phi nói :
- Hắn cố chịu cho cặp vòng của Thượng Quan Phi đánh vào tay, có lẽ hắn muốn luyện phương pháp đối phó với cặp vòng của Thượng Quan Kim Hồng.
Lý Tầm Hoan nói :
- Chính tôi cũng nghĩ như thế ấy.
Tiểu Phi nói :
- Hắn định nếu Thượng Quan Kim Hồng thay đổi thái độ đối với hắn thì hắn sẽ dùng cách đó mà đối phó.
Lý Tầm Hoan nói :
- Có thể hắn không làm được nhưng hắn ít nhất cũng phải làm một chuyện thăm dò.
Tiểu Phi làm thinh, thần thái hắn vô cùng ảm đạm. Hình như hắn bị một xúc cảm trầm trọng.
Lý Tầm Hoan nói :
- Long Phụng Song Hoàn của Thượng Quan Kim Hồng được liệt vào hàng thứ hai trong Binh Khí Phổ hoàn toàn không phải vì chiêu thức của hắn hiểm độc cao thâm mà chính do sự ổn định vững chắc.
Tiểu Phi cau mày :
- Ổn định?
Lý Tầm Hoan nói :
- Có thể đem thứ binh khí thật tuyệt, thật hiểm luyện đến mức "ổn", nghĩ thật thật là vững vàng, nó không phải vững về chiêu thức không thôi, nó vững vàng mà tôi dùng tiếng "ổn" ở đây là về một thế "ổn" trong võ học người ta cho rằng đã nhập vào cảnh giới vô thực vô hư, đó là chỗ mà không ai có thể bì kịp Thượng Quan Kim Hồng, võ công của Thượng Quan Phi không so được một phần ngàn cha hắn.
Tiểu Phi định hỏi nhưng Lý Tầm Hoan đã hỏi luôn :
- Thượng Quan Phi sở dĩ hận Kinh Vô Mạng là vì hắn cho rằng cha hắn không tận truyền cho hắn mà lại tận truyền cho Kinh Vô Mạng.
Tiểu Phi hỏi :
- Đối với Thượng Quan Kim Hồng, Kinh Vô Mạng có thoát được khi lão ta muốn giết hắn không?
Lý Tầm Hoan nói :

- Nếu Thượng Quan Kim Hồng đừng dùng chiêu Long Tường Phụng Vũ Thoát Thủ Song Phi như Thượng Quan Phi thì cơ hội để Kinh Vô Mạng thắng hắn rất ít.
Tiểu Phi gật đầu :
- Có lẽ.
Lý Tầm Hoan nói :
- Nhưng có lẽ Thượng Quan Kim Hồng sẽ dùng chiêu thế ấy bởi vì hắn thấy Kinh Vô Mạng đã bị phế cánh tay trái, chắc chắn sẽ chẳng đắn đo cho nên Kinh Vô Mạng hoàn toàn không có cơ hội.
Tiểu Phi vụt như giật mình :
- Như Thượng Quan Phi đã nói, Kinh Vô Mạng là con riêng của Thượng Quan Kim Hồng.
Lý Tầm Hoan nói :
- Hoàn toàn không phải.
Tiểu Phi nhướng mắt :
- Nhưng chính Thượng Quan Phi đã.
Lý Tầm Hoan ngẫt ngang :
- Thượng Quan Phi chỉ độ chừng.
Tiểu Phi nói :
- Thế thì những lời nói của hắn đều không đúng cả hay sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Chuyện đó thì đúng nhưng hắn nhìn lầm.
Tiểu Phi hỏi :
- Sao lại nhìn lầm?
Lý Tầm Hoan nói :
- Hắn nói từ lúc Kinh Vô Mạng tới Kim Tiền bang thì cha hắn bắt đầu lãnh đạm với hắn, đó là một sự thật nhưng hắn không hiểu đó là do Thượng Quan Kim Hồng vì quá thương yêu hắn mà thôi chứ không phải vì coi trọng Kinh Vô Mạng hơn hắn.
Tiểu Phi hỏi :
- Thương hắn thì sao lại lãnh đạm với hắn?
Lý Tầm Hoan nói :
- Bởi vì Thượng Quan Kim Hồng toàn tâm toàn ý huấn luyện cho Kinh Vô Mạng thành một công cụ giết người, chính cuộc sống của Kinh Vô Mạng bắt đầu bị hủy diệt từ dạo ấy.
Tiểu Phi có vẻ buồn buồn :
- Đúng, con người chỉ sống bằng cách giết người thì sẽ là một

chuyện bi ai.
Lý Tầm Hoan nói :
Nhưng Thượng Quan Kim Hồng cũng là người, hắn không làm sao thoát khỏi tình phụ tử vì thế hắn không đem võ công tận truyền cho Thượng Quan Phi. Hắn muốn lập nghiệp bằng "công cụ Kinh Vô Mạng" cho nên tôi mới nói Kinh Vô Mạng đã "chết" từ dạo ấy.
Tiểu Phi cau mắt, hắn bộc lộ nỗi buồn vô hạn.
Lý Tầm Hoan thở dài nói tiếp :
- Đáng tiếc là Thượng Quan Phi không thấy nỗi lòng của cha mình.
Tiểu Phi gật đầu :
- Như vậy, mặc nhiên Thượng Quan Phi lại chết vì chính hành động của cha hắn.
Lý Tầm Hoan thở dài :
- Một con người mà dục vọng quá cao, nhất định sẽ nghĩ sai và làm sai nhiều chuyện.
Rừng thu, cây trơ như xác chết.
Xuyên qua cánh rừng là một con đường vắng tênh.
Tiểu Phi chỉ mút con đường :
- Đó là nhà của tôi.
"Nhà".
Cái tiếng ấy đối với Lý Tầm Hoan thật là quá xa xôi, quá lạ.
Tiểu Phi đưa ánh mắt về phía đèn đỏ xa xa :
- Đèn còn sáng nghĩa là nàng chưa ngủ.
Ai cũng có thể tưởng tượng, trong một gian nhà nhỏ, một ngọn đèn vừa đủ sáng, một người thiếu phụ trẻ tuổi đang ngồi khâu vá đợi chồng.
Đó là một bức tranh hạnh phúc.
Nghĩ đến đó là Tiểu Phi cảm nghe hơi ấm lạ lùng, đôi mắt hắn chợt như thu nhỏ lại êm đềm.
Hắn vốn là một con người cô đơn tịch mịch nhưng bây giờ thì khác hẳn, bây giờ hắn biết hắn có một người đang đợi, một người thương cảm đang đợi.
Cảm giác đó quả là hạnh phúc, trên đời này không có chuyện gì có thể so sánh, không có chuyện gì thay thế được.
Lương tâm của Lý Tầm Hoan vùng nặng trĩu.
Nhìn vào vẻ mặt rạng rỡ của Tiểu Phi, hắn chợt cảm thấy như mang trọng tội.

Hắn không muốn cho Tiểu Phi thất vọng.
Hắn không đành lòng.
Hắn bằng lòng cho mình nhận tất cả thống khổ trên đời chứ không muốn cho Tiểu Phi bị thất vọng.
Nhưng bây giờ, chính hắn làm cho Tiểu Phi thất vọng rồi.
Hắn thật không dám tưởng tượng đế cảnh Tiểu Phi về mà không có Lâm Tiên Nhi, hắn không thể tưởng tượng nổi rồi đây Tiểu Phi sẽ biến đổi ra sao?
Tuy hắn làm như thế cũng chỉ vì Tiểu Phi, hắn muốn cho Tiểu Phi được sống một cách đường đường là một người con trai, xứng đáng là một người con trai.
Nhưng hắn cảm thấy hắn đã làm một chuyện không phải với Tiểu Phi quá nhiều.
"Thà chịu một lần đau còn hơn là lây lất"
Hắn hiểu rõ ràng như thế nhưng bây giờ không thể ước lượng được lần sau này đối với Tiểu Phi đến mức nào?
Hắn chỉ mong Tiểu Phi mau mau thoát được nỗi thống khổ, mau mau quên được người đàn bà ấy.
Nàng chẳng những không đáng được yêu mà lại càng không đáng được tưởng nhớ.
Điều bất hạnh là lại có người luôn luôn đi yêu một người không xứng với tầm tình yêu họ, làm như thế không ai cản được họ không còn tin ai hơn cái tình yêu không xứng đáng ấy.
Đúng y như một con ngựa đã sút cương, nó sẽ là một thứ mà không ai ngăn chặn được.
Đó là những điều bi thảm nhất của loài người.
Chính vì thế mà không biết bao nhiêu vẻ bi kịch nhân gian cứ phải tiếp tục diễn mãi.
Đêm vẫn sáng và cửa khép hờ.
Ánh đèn từ khe hở chiếu hắt ra con đường nhỏ dẫn vào nhà.
Đêm rồi, hình như có mưa nhỏ, đường hãy còn ướt và chung quanh có khá nhiều dấu vết bước chân.
Có cả dấu chân đàn ông, Tiểu Phi cau mày nhưng hắn lập tức đánh tan những ý nghĩ không hay, hắn rất tín nhiệm Lâm Tiên Nhi, hắn tin nàng không làm những chuyện gì không phải.
Lý Tầm Hoan đi theo đằng sau hắn xa xa, hình như hắn không dám đi vào gian nhà nhỏ đó.

Tiểu Phi quay mặt lại cười :
- Tôi hy vọng hôm nay nàng nấu canh không có bỏ măng non để cho anh có húp một chén, anh sẽ thấy tài nấu canh của nàng còn hay hơn tài dùng đao của anh đấy nhé.
Lý Tầm Hoan cũng cười nhưng lòng hắn nghe chua xót.
Ngày hôm ấy, giá như chén canh của Lâm Tiên Nhi đừng có bỏ măng, thứ mà hắn không thích thì có lẽ hắn cũng đã ăn và hắn cũng bắt đầu ngủ như Tiểu Phi, tự nhiên hắn không làm sao khám phá được bí mật Lâm Tiên Nhi và nhất định ngày nay cũng không có chuyện xảy ra.
Lý Tầm Hoan thật không thể tưởng tượng nổi tại sao một người đàn bà lại nhẫn tâm dùng thủ đoạn đối với người đàn ông đã hết mức yêu mình như thế ấy.
Tại sao người đàn bà lại có thể lừa dối như thế ấy?
Nhưng hắn đã chẳng lừa dối Tiểu Phi hay sao?
Lý Tầm Hoan tự trách mình tại sao không thể nói thẳng với Tiểu Phi, tại sao hắn lại không thể nói trước cho Tiểu Phi rằng Lâm Tiên Nhi nhất định bây giờ có ở đây? Tại làm sao hắn có thể âm thầm làm một chuyện không quang minh như thế này?
Lý Tầm Hoan khom mình ho sặc sụa.
Tiểu Phi cười :
- Nếu anh bằng lòng ở lại nơi này một lúc lâu, những cơn ho của anh nhất định sẽ không cần dùng thuốc, anh chỉ cần ăn món canh bổ dưỡng của nàng bởi vì nơi đây chỉ có canh chứ không hề có rượu.
Lý Tầm Hoan nhè nhẹ thở dài.
Làm sao Tiểu Phi biết được rằng món canh của Lâm Tiên Nhi đã làm hại cuộc đời của hắn, hại đến mức mà rượu không làm sao sánh kịp.
Rượu phải thật tình là thứ làm cho con người giảm ký nhưng chất ma túy trong chén canh của Lâm Tiên Nhi thì lại làm cho con người mê muội, không còn biết được bất cứ những gì, cho đến cả việc người mình yêu đi ngủ với người khác hằng đêm mà không hề hay biết.
Trong cửa không có tiếng người.
Tiểu Phi lại hỏi :
- Nàng chắc chắn đang ở đâu nhà bếp vì thế cho nên không nghe

thấy mình nói chuyện, nếu nghe thì nàng\u241đã bỏ chạy ra rồi.
Lý Tầm Hoan cứ làm thinh.
Vì hắn còn biết phải nói những gì?
Cuối cùng cửa cũng được Tiểu Phi xô ra.
Gian phòng khách nho nhỏ hãy còn sạch, rất sạch.
Cây đèn trên bàn tuy không sáng lắm nhưng Tiểu Phi vẫn nghe hơi ấm áp.
Tiểu Phi thở phào.
Cuối cùng hắn vẫn về đến nhà, bình yên trở về nhà.
Hắn vẫn không làm cho Lâm Tiên Nhi thất vọng.
Nhưng nàng ở đâu?
Nhà bếp không ngó thấy ánh đèn cũng không nghe thấy mùi thức ăn, thức uống. Gian phòng của Lâm Tiên Nhi đóng kín.
Tiểu Phi quay nhìn Lý Tầm Hoan, hắn nói trong tiếng cười khoan khoái :
- Nàng có lẽ đã ngủ rồi, nàng thường thường là đi ngủ sớm.
Lý Tầm Hoan thêm một lần chua xót.
Làm sao Tiểu Phi biết được nàng ngủ sớm?
Nàng ngủ sớm hay hắn ngủ sớm?
Những bát canh hằng đêm của nàng làm cho hắn ngủ một giấc thẳng cho đến sáng, hắn làm sao biết được hằng đêm sau khi hắn ngủ, nàng đã làm những chuyện gì?
Tiểu Phi vẫn cười nhưng thình lình hắn cau mặt lại.
Hắn đã nghe thấy cũng như Lý Tầm Hoan đã nghe thấy.
Cả hai đều nghe thấy tiếng rên.
Tiếng rên của một người con gái.
Tiếng rên của một người sắp chết.
Tiếng rên từ trong phòng của Lâm Tiên Nhi.
Tiểu Phi tái mặt, hắn bước nhanh về phía đó, đập tay vào cửa :
- Ai, chuyện gì? Mở cửa mau!
Chỉ có tiếng rên không có tiếng trả lời.
Tiểu Phi nghiêng vai đẩy mạnh.
Lý Tầm Hoan gần như nhắm mắt, hắn cảm thấy rờn rợn.
Hắn đã từng chứng kiến cảnh chết chóc, chết hàng loạt, chết cả trăm, chính tay hắn cũng đã từng vấy máu nhưng bây giờ thì hắn sợ.
Hắn sợ cái chết trong phòng.

Hắn không sợ người chết, hắn sợ phải chứng kiến phản ứng của Tiểu Phi.
Hắn có thể chịu cảnh đau lòng như cắt chứ hắn không thể nhìn người khác đau đớn nhất là người ấy lại là Tiểu Phi, người mà hắn luôn muốn phải được sống cuộc đời tươi sáng.
Nhưng hắn vẫn không thể nhắm mắt.
Tiểu Phi đẩy bật cánh cửa phòng, hắn không bước vào, hắn khựng lại giữa cửa.
Lạ lùng chưa?
Mặt Tiểu Phi chỉ lộ đầy kinh dị chứ không một chút bi thương.
Trong phòng đã phát sinh ra chuyện gì?
Tiếng rên vẫn còn, tiếng rên đó của ai?
Của Lâm Tiên Nhi? Lâm Tiên Nhi đã bị Lữ Phụng Tiên sát hại?
Nhưng sao phản ứng của Tiểu Phi lại lạ lùng như thế?
Theo ước lượng của Lý Tầm Hoan là nhất định hắn sẽ nhào tới ôm lấy thi thể của nàng vừa lay vừa khóc, hơn trên mức nữa là hắn có thể ngất đi.
Nhưng bây giờ thì hắn vẫn đứng trơ trơ, hắn chỉ nhìn vào kinh ngạc.
Máu.
Cái nhìn trước nhất của Lý Tầm Hoan là máu.
Kế đó hắn nhìn thấy người đang quằn quại trong vũng máu.
Không phải chỉ một mình Tiểu Phi kinh ngạc, Lý Tầm Hoan còn kinh ngạc gấp trăm lần hơn hắn.
Thật không ngờ, Lý Tầm Hoan không ngờ người nằm trong vũng máu không phải là Lâm Tiên Nhi mà là Linh Linh.
Máu của Linh Linh vẫn còn ướt đẫm nhưng máu trong người của Lý Tầm Hoan đã đông đặc lại rồi.
Toàn thân hắn huyết mạch đình lưu, tim hắn như ngừng đập.
Tiểu Phi không nhìn Linh Linh nữa, hắn nhìn bằng con mắt lạ lùng.
Hắn đoán được nguyên nhân phát sinh sự việc?
Phải chăng hắn đã hỏi thăm "Tại sao cô bé này lại đến nơi đây?"
Và hắn hỏi Lý Tầm Hoan bằng giọng lạnh lùng :
- Lần này chắc cô bé đó cũng ở đây để đợi anh?
Gan ruột của Lý Tầm Hoan như bị ai banh xé, hắn lao vào bồng xốc Linh Linh, hắn dò mạch nàng, hắn dò hơi thở của nàng, hắn hy vọng có thể cứu sống được nàng.

Nhưng hắn tuyệt vọng.
Cuối cùng Linh Linh mở mắt, nàng nhìn thấy Lý Tầm Hoan.
Nước mắt nàng ứa ra, giọt nước mắt bi ai mà cũng là giọt nước mắt vui mừng.
Trước giờ nàng chết, nàng hãy còn gặp được Lý Tầm Hoan.
Hình như đó là tâm nguyện.
Lý Tầm Hoan lay nàng :
- Linh Linh, ráng lên, cố gượng lên, tuổi nàng còn nhỏ, sức nàng hãy còn, nàng không thể chết.
Như không hề nghe thấy tiếng hắn, giọng Linh Linh đứt quãng :
- Chuyện này... chuyện này anh... anh đã lầm.
Lý Tầm Hoan nói :
- Biết, tôi biết đã lầm nhưng không sao, tôi không sao, Linh Linh hãy cố lên, cố sống.
Linh Linh nói :
- Đáng lý anh phải biết rằng trên đời này không một người đàn ông nào có đủ cam đảm giết nàng.
Giọng Lý Tầm Hoan cũng gần như đứt quãng :
- Phải... đáng lý tôi không nên... tôi đã giết Linh Linh... tôi có lỗi với Linh Linh.
Linh Linh vụt nắm tay Lý Tầm Hoan thật chặt :
- Không anh rất tốt với tôi, không phải tôi làm hỏng chuyện của anh mà chính hắn hại anh.
Lý Tầm Hoan không nói lời nào, hình như hắn đã biết rồi, biết tất cả hắn biết ngay khi thấy Linh Linh nằm trong vũng máu.
Nước mắt Linh Linh rơi xuống như mưa :
- Hắn gạt... tôi và... tôi lại... gạt anh.
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
- Không... tôi không trách gì.
Những ngón tay của Linh Linh bấm sâu vào da thịt của Lý Tầm Hoan, hình như nàng cố níu kéo với tử thần :
- Không... tôi... tôi gạt anh, lúc đợi anh nơi quán mười mấy ngày, tôi... tôi đã thất thân với hắn... tôi không dám trách ai điều đó vì... vì tôi không cưỡng được sự đòi hỏi, không cưỡng nổi lòng mình, tôi... tôi chỉ tức tại sao tôi không đủ cam đảm nói cho anh biết ngay chuyện đó.
Giọng nói của nàng khá rõ ràng, nói một hơi không còn dứt quãng,

hình như nàng đã lại sức, hình như nàng có thể chống chọi với tử thần.
Không, Lý Tầm Hoan biết hơn ai hết, hắn biết đó là ngọn đèn hết dầu sắp tắt đang phụt lên ánh sáng cuối cùng, hắn ôm cứng nàng không nói một tiếng nào, cổ họng hắn như nghẹn lại.
Giọng Linh Linh thê thiết :
- Tôi đã cố không để cho mình chết sớm, tôi đã cố hết sức để đợi anh, tôi còn sống đến giờ phút này cốt là để nói với anh những lời nói sau cùng... tôi yêu anh mà tôi không dám nói, anh cao cả quá, anh vĩ đại quá, tôi không với tới nên tôi hủy hoại cuộc đời con gái trong tay hắn nhưng tôi tưởng tượng rằng tôi đang ở trong vòng tay âu yếm của anh... tôi mong anh hiểu và tha thứ cho đứa con gái yếu mềm, tôi... cười mà nhắm mắt.
Lý Tầm Hoan trào nước mắt :
- Tại tôi, tại tôi không bảo vệ nàng, tại tôi chứ không phải tại nàng.
Linh Linh vụt nhoẻn miệng cười :
- Hắn tuy đã lừa gạt tôi nhưng tôi không oán hận hắn, tôi biết sớm muộn gì hắn cũng bị báo ứng nhãn tiền, sự báo ứng so với cái chết của tôi còn thảm khốc hơn gấp trăm ngàn lần.
Lý Tầm Hoan nói :
- Đúng... hắn...
Tiểu Phi bước tới xô mạnh Lý Tầm Hoan và hất mặt hỏi Linh Linh :
- Cô đưa Lữ Phụng Tiên đến đây?
Linh Linh cắn môi không nói.
Tiểu Phi chỉ Lý Tầm Hoan :
- Có phải hắn bảo cô đưa Lữ Phụng Tiên đến đây?
Linh Linh nhăn mặt, nàng cố gom tàn lực nói thật lớn :
- Phải, chính hắn nhưng anh có biết tại sao hắn lại làm như thế không? Anh có biết hắn đã vì anh, vì sinh mạng của anh mà làm những chuyện gì rồi không? Vì anh, vì tương lai của anh, hắn đã chẳng tiếc.
Giọng nói của nàng ghẹt lại và cuối cùng không làm sao nói hết.

Xem tiếp hồi 27 Bão dậy trong hồn

Hồi 27 Bão dậy trong hồn

Im lặng.

Sự im lặng trầm trầm như cõi chết.

Đó là sự im lặng bên ngoài, sự im lặng để lắng nghe báo tố.

Cơn bão tố dữ dằn đang nổi dậy trong lòng người.

Không biết như thế bao lâu, bây giờ Tiểu Phi mới đứng thẳng mình lên.

Hắn đứng thẳng nhưng không nhìn Lý Tầm Hoan.

Hình như hắn nguyện với lòng không giờ hắn nhìn vào mặt Lý Tầm Hoan, hắn nói bằng giọng lạnh lùng :

- Tại sao anh làm như thế?

Câu nói đó đối với Lý Tầm Hoan là câu nói mà đáp lại quá dễ dàng nhưng không hiểu tại sao, hắn không nói được nửa tiếng.

Hắn biết có những lời nói mà bây giờ chẳng những làm cho mình thương tâm mà càng làm cho người khác đau lòng.

Tiểu Phi vẫn không quay lại, hắn nói thật bình tĩnh :

- Anh cho rằng nàng làm tôi chìm đắm? Anh cho rằng chỉ cần làm cho nàng lìa tôi sẽ phấn chấn lên? Nhưng anh có biết không, nếu không có nàng là tôi không làm sao sống được.

Lý Tầm Hoan ảo não :

- Tôi chỉ hy vọng là anh khỏi bị lừa gạt, tôi chỉ mong anh tìm được một người xứng đáng với tình yêu của anh, tôi tin rằng nếu được như thế thì anh sẽ quên được tất cả.

Tiểu Phi quắc mắt, giọng hắn không còn bình tĩnh nữa :

- Anh cho rằng nàng đã lừa gạt tôi? Anh cho rằng nàng là người không đáng để cho tôi yêu?

Lý Tầm Hoan nói :

- Tôi chỉ biết nàng từ thuở bắt đầu, nàng đã mang đến cho anh toàn là bất hạnh.

Giọng Tiểu Phi dữ dằn :

- Anh làm sao biết rằng bất hạnh hay hạnh phúc?

Hắn vụt quay mình lại nhìn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan, giọng hắn càng dữ dằn hơn nữa :

- Anh cho rằng anh là một con người như thế nào mà lại luôn luôn khống chế tư tưởng của tôi, anh là người như thế nào mà luôn luôn khuấy rối vào đời sống riêng tư của tôi? Anh có biết là anh không cái gì cả, anh chỉ là một thằng ngu, anh tự lừa dối anh, anh đã

không tiếc gì để đem người yêu mình gả cho người khác, anh đã đem người yêu của mình tống vào hỏa ngục thế mà anh lại tự cho mình là cao minh vĩ đại, còn bao nhiêu người khác là đồ bỏ.
Mỗi một câu nói của hắn y như một cây kim thật sắc đâm vào trái tim của Lý Tầm Hoan.
Trên đời này có lẽ không một lời nào có thể làm thương tổn Lý Tầm Hoan như thế ấy.
Tiểu Phi nghiến răng nói từng tiếng một :
- Cho dầu nàng mang đến cho tôi bất hạnh đi, thế còn anh? Anh đã mang lại cho tôi những gì? Anh đã mang lại cho tôi cái vui sướng, cho tôi đau khổ? Anh đã mang lại cho người đời cái gì? Cho Lâm Thi Ấm cái gì? Anh mang lại cho nàng cái gì? Anh có biết kiếp sống của Lâm Thi Ấm đã bị anh hủy diệt? Anh có biết như thế hay không mà anh còn muốn hủy diệt cả kiếp sống của tôi?
Tay chân của Lý Tầm Hoan bỗng run bần bật, hắn khum mình xuống ho sặc sụa, hắn ói ra từng bứng máu tươi.
Tiểu Phi đứng nhìn Lý Tầm Hoan bằng con mắt lạnh lùng, thật lâu hắn vùng quay mặt bỏ đi.
Cơn ho của Lý Tầm Hoan không dứt, hắn không nói được, hắn cố đứng lên chạy theo đưa tay cản trước mặt Tiểu Phi.
Tiểu Phi quắt mắt :
- Anh muốn gì nữa?
Dùng ống tay áo quệt giòng máu đang chảy dài hai bên mép, Lý Tầm Hoan vừa thở vừa hỏi :
- Anh... anh định đi tìm nàng?
Tiểu Phi thản nhiên :
- Đúng, rồi sao?
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
- Không, anh không nên đi.
Tiểu Phi bĩu môi :
- Ai nói như thế?
Lý Tầm Hoan mím miệng :
- Tôi, tôi nói, bởi vì cho dầu anh có đem nàng về được thì cũng chỉ là đem về cho anh sự đau khổ, sớm muộn gì rồi cũng có một ngày nàng sẽ hủy diệt anh, tôi... tôi không thể nhìn thấy anh bị hủy diệt vào tay người đàn bà ấy.
Tiểu Phi nắm tay mình thật chặt, Lý Tầm Hoan nói bao nhiêu hắn

nắm chặt bấy nhiêu.
Từng lóng tay của hắn vì dùng quá sức mà trắng bệch, da mặt hắn càng xanh hơn, mắt hắn gân đỏ nổi lên như máng nhện như một cục lửa rực hồng.
- Bây giờ, hai người tuy xa nhau, tuy anh có khổ nhưng chỉ khổ trong một lúc nhưng nếu hai người ở chung thì anh sẽ mang khổ suốt đời. Những chuyện gì khác, anh thấy rõ nhận xét quang minh, tôi không hiểu tại sao chuyện của anh thì anh lại...
Tiểu Phi vụt ngắt lời, hắn gằn từng tiếng :
- Từ trước đến giờ anh vẫn là bằng hữu của tôi.
Lý Tầm Hoan gật đầu.
Tiểu Phi nói :
- Cho đến bây giờ, cho đến bây giờ thôi, anh cũng vẫn là bằng hữu của tôi.
Lý Tầm Hoan gật đầu.
Tiểu Phi nói :
- Nhưng ngay từ bây giờ trở về sau thì khác.
Mặt của Lý Tầm Hoan ủ dột hơn bao giờ hết :
- Tại làm sao thế?
Tiểu Phi nói :
- Bởi vì tôi có thể chịu đựng được sự hối nhục của anh đối với tôi nhưng không thể chịu đựng được khi anh có lời lẽ hối nhục nàng.
Lý Tầm Hoan dàu dàu :
- Anh cho rằng tôi muốn hối nhục nàng?
Tiểu Phi nói :
- Tôi đã chịu đừng mãi cho đến bây giờ bởi vì từ trước đến này chúng ta vẫn là bằng hữu nhưng từ đây về sau nếu anh lại còn hối nhục nàng một lời, sự hối nhục đó phải được lấy máu mà gột rửa.
Có lẽ vì quá giận nên toàn thân hắn phát run và giọng hắn cũng run :
- Bất luận đó là máu của anh hay là máu của tôi cũng đều phải đem ra rửa lấy sự hối nhục ấy.
Lý Tầm Hoan chợt cảm nghe như bị ai đánh một đòn thật mạnh vào giữa ngực, hắn lảo đảo thối lui, thối lui ra tới cửa.
Hắn ôm ngực mà ho nhưng không nghe lấy một tiếng bởi vì hắn đang cắn răng thật chặt, miệng hắn cũng ngậm lại thật chặt.
Máu, máu từ miệng ngậm cứng của hắn úa ra y như người ta đang

nắm một quả tim bóp mạnh.
Tiểu Phi không nhìn hắn :
- Bây giờ tôi sẽ đi tìm nàng, bất luận như thế nào tôi cũng phải tìm nàng, tôi mong anh không đi theo, đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đi theo, nếu không anh sẽ mang hận suốt đời.
Đó là một câu nói cuối cùng vì nói chưa xong là hắn đã ra khỏi cửa.
Hắn đi thẳng một mạch không hề quay lại.
Nước mắt vốn là chất mặn.
Nhưng nếu nó không trào ra mắt mà lại chảy ngược vào trong bụng thì chất mặn của nó biến thành chất đắng.
Máu cũng vốn là chất mặn.
Nhưng nếu quả tim bị nát, máu từ quả tim ấy ứ đọng trong bụng, chất mặn của máu biến thành chất cay.
Máu và nước mắt hòa tan, tâm hồn của con người dâng lên một niềm cay đắng chua xót.
Lý Tầm Hoan bây giờ cơ hồ không còn đứng lên được nữa.
Mặt hắn cúi gầm xuống đất, thân hình hắn loạng choạng.
Hắn chợt thấy lại những dấu chân.
Nhưng dấu chân hiện rõ bên ngoài cửa.
Nhưng dấu vết cố ý lưu lại của Lâm Tiên Nhi, lòng hắn vụt nghe rợn lạnh.
Nàng cố tâm để lại dấu vết cho Tiểu Phi.
Nàng không lưu lại nhiều, nàng rất biết bản năng "săn đuổi" của Tiểu Phi.
"Con người sinh ra và lớn lên giữa đồng hoang vu quan ải, sống gần dã thú, bàn năng của hắn linh mẫn lạ thường..."
Nàng chỉ lưu lại vừa đủ cho hắn đuổi theo, nàng không để cho người khác thấy.
Nhưng theo được là một việc, còn theo kịp rồi chuyện gì xảy ra sau đó?
Tiểu Phi và Lữ Phụng Tiên thế tất sẽ một còn một mất, Lâm Tiên Nhi rất thích thấy những kẻ đàn ông vì nàng mà sống chết với nhau.
Nghĩ đến chuyện ấy Lý Tầm Hoan nghe lòng bàn tay rịn ướt mồ hồi, Tiểu Phi bây giờ còn chưa phải là đối thủ của Lữ Phụng Tiên.
Người có thể cứu được mạng Tiểu Phi bây giờ là Lý Tầm Hoan nhưng "... đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đi theo, nếu không anh sẽ

mang hận suốt đời!”.
Câu nói của Tiểu Phi mới ràng ràng đây, đó là câu nói sau cùng.
Tiểu Phi chưa bao giờ nói ra rồi sửa lại.
Huống chi, bây giờ đêm đã quá khuya, Lý Tầm Hoan lại không có thứ bản năng “săn đuổi” như Tiểu Phi, cho dầu hắn muốn theo cũng chưa chắc theo đúng được.
Lý Tầm Hoan cố gắng đứng lên, hắn bồng thi thể Linh Linh lên giường kéo chăn đắp lại.
Cho dầu sự việc sẽ ra sao, hắn nhất định cũng phải đuổi theo.
Hắn đã hạ quyết tâm.
Cho dầu Tiểu Phi không còn xem hắn là bằng hữu nữa, cho dầu Tiểu Phi có thái độ ra sao, mãi mãi Tiểu Phi cũng vẫn là bằng hữu của hắn, tình bằng hữu của hắn đến chết hắn cũng không khi nào thay đổi, cho dầu người bạn ấy đối với hắn ra sao.
Cũng như tình yêu của hắn, cho dầu biển cạn non mòn, cho dầu dâu biển thương tang, lòng hắn không khi nào thay đổi.
“Lâm Thi Ấm, bây giờ nàng sống ra sao? Bây giờ nàng có được yên vui?”
Lòng hắn bỗng dâng lên một niềm chua xót.
Nhưng hắn không muốn tìm nàng bởi vì hắn biết Long Tiêu Vân nhất định sẽ hết lòng lo lắng cho nàng, tình hữu nghị của Long Tiêu Vân tuy đã thay đổi hoàn toàn nhưng riêng với Lâm Thi Ấm, tình yêu của hắn vẫn là bất biến.
Lý Tầm Hoan cũng chỉ cầu mong có thế, miễn hắn đối xử tốt với nàng còn thì những chuyện gì khác nữa, họ Long vẫn được hắn thứ tha.
* * * * *
Long Tiêu Vân nghe lòng khoan khoái hơn bao giờ hết.
Lúc kết hôn với Lâm Thi Ấm đồng thời được Lý Tầm Hoan giao cho tất cả sự nghiệp của Hưng Vân trang - vừa được tiền, có thể nói đó là phút huy hoàng nhất trong cuộc đời của hắn nhưng bây giờ, sự huy hoàng đó chỉ đáng kể là hàng thứ nhì mà thôi.
Hiện tại mới thật sự là phút huy hoàng lý tưởng trong con người của hắn.
Qua ba hôm nữa, chiếc ghế thứ hai cao nhất trong Kim Tiền bang sẽ có hắn ngồi chễm chệ, hắn sẽ thành là người anh em kết nghĩa với một nhân vật lừng lẫy nhất giang hồ: Kim Tiền bang chủ

Thượng Quan Kim Hồng.
Luôn cả Long Thiếu Vân, khí sắc của hắn cũng tươi hơn bao giờ hết.
Chỉ có một điều làm cho Long Tiêu Vân hơi không được thỏa mãn là Lâm Thi Ấm không chịu đến Kim Tiền bang với hắn, không chịu cùng với hắn hưởng phút vinh quang.
Tại sao nàng lại cự tuyệt?
Nhưng hắn cũng không muốn nghĩ, không sao, khi hắn đầy đủ quyền lực trong tay, hắn sẽ có nhiều quyết định mà sẽ không một ai cưỡng lại.
Hắn ngồi ngẫm nghĩ và hé miệng cười một mình.
Nụ cười tươi nhất, thỏa mãn nhất trong đời của hắn.
Có người mang một dục vọng lớn nhất là tiền bạc, có người thì là quyền lực, nếu một trong hai cái đó được thỏa mãn thì nỗi thống khổ nhất trong lòng nếu có cũng sẽ vơi ngay. Long Tiêu Vân được cả hai, sự thống khổ trong lòng hắn không chỉ vơi mà còn tan biến hết.
Long Thiếu Vân tì tay nơi cửa sổ, mặt hắn tuy vẫn trắng bệch nhưng rạng rỡ hơn bao giờ hết.
Long Tiêu Vân vỗ vỗ vai hắn :
- Con nghĩ Thượng Quan Kim Hồng có thân tự nghinh tiếp cha không?
Long Thiếu Vân quay lại cười :
- Tự nhiên là có chứ, chẳng những có mà nghi thức lại còn thật long trọng.
Long Tiêu Vân cũng cười :
- Cha cũng nghĩ như thế, cha đã là anh em kết nghĩa với hắn làm cha nở mặt chính là hắn đã làm cho hắn nở mặt với người đấy mà.
Hắn hơi trầm ngâm rồi lại nói :
- Lúc hắn đến, con nghĩ xem cha nên gọi hắn là Bang chủ hay gọi là đại ca?
Long Thiếu Vân cười :
- Đại ca chứ, chính con đây cũng phải sửa lại gọi hắn là Bá Phụ.
Long Tiêu Vân cười lớn :
- Có một người Bá Phụ như thế quả là vận khí của con...
Hắn ngưng cười và khẽ cau mày :
- Nhưng Lý Tầm Hoan chưa chết, không biết hắn có trở mặt hay

không?
Long Thiếu Vân cười :
- Không khi nào, thiên hạ anh hùng chỉ biết là hắn và cha định nghĩa kim bằng vì mến trọng nghĩa tài, theo thiếp mời có nói họ hoàn toàn không biết chuyện kết nghĩa có điều kiện gì cả, nếu hắn có nuốt lời trở mặt thì sau này hắn nói ai nghe.
Long Tiêu Vân gật đầu :
- Đúng trong võ lâm, sở dĩ người ta kính phục hắn cũng là do hắn chỉ nói một lời, chính cái đó đã làm cho hắn bị thế kẹt với cha con mình đấy.
Giấy tờ trên bàn đã không vơi mà lại dầy thêm.
Phạm vi thống trị của Kim Tiền bang mỗi ngày một thêm rộng lớn.
Trách nhiệm của Thượng Quan Kim Hồng mỗi ngày một nặng thêm bởi vì bao nhiêu công việc, hắn tự quyết định lấy, hắn phải quán xuyến tất cả, hắn không tín nhiệm một ai cả.
Bây giờ thì đã suốt năm tiếng đồng hồ liền, hắn làm như không ngưng nghỉ.
Nhưng hắn không hề biết mệt, sự phát triển ngày một lan rộng của Kim Tiền bang làm cho hắn vô cùng phấn khởi, hắn không biết mệt mà rất say sưa.
Cửa mở.
Một người bước vào.
Thượng Quan Kim Hồng không hề ngẩng đầu, người có quyền trực tiếp vào đây mà không cần báo trước trong Kim Tiền bang chỉ có một mình Kinh Vô Mạng.
Cũng vẫn y như bình thường, Kinh Vô Mạng bước vào, đứng im sau lưng Thượng Quan Kim Hồng, đứng im không nói.
Thượng Quan Kim Hồng vẫn cắm đầu làm việc :
- Lý Tầm Hoan đâu?
Kinh Vô Mạng đáp :
- Thoát rồi.
Bây giờ thì Thượng Quan Kim Hồng mới quay lại.
Tia mắt hắn chạy thật nhanh từ bả vai xuống cánh tay tàn phế của Kinh Vô Mạng và hắn lại cũng thật lạ, cúi đầu vào công việc đang làm.
Hắn không nói một tiếng, mặt cũng không hề đổi sắc.
Kinh Vô Mạng cũng không bộc lộ gì ra sắc mặt, mắt hắn vẫn y như

bao giờ, vẫn trơ trơ nhìn vào khoảng trống xa xôi.
Tất cả gần như không có gì cải biến.
Thượng Quan Kim Hồng vẫn làm việc, không hỏi một câu cũng không an ủi một câu.
Cánh tay của Kinh Vô Mạng gãy cũng tốt, không gãy cũng tốt, gần như chuyện đó đối với Thượng Quan Kim Hồng không ăn nhằm gì cả.
Qua một lúc lâu, có tiếng gõ cửa nhè nhẹ.
Lại một chồng giấy tờ mới được đưa vào.
Trong đống giấy tờ mang vào có một phong thơ màu hường lợt.
Thượng Quan Kim Hồng xé ra trước nhất, hắn xem qua nhanh nhất.
Bởi vì trong thơ chỉ vỏn vẹn một câu: "Đợi nơi chỗ cũ, có cả Lữ Phụng Tiên!".
Thượng Quan Kim Hồng ngẫm nghĩ hồi lâu và quyết định, hắn chầm chậm quay ra cửa.
Cũng y như cũ, Kinh Vô Mạng lẽo đẽo theo sau như bóng với hình.
Hai người ra khỏi cửa, xuyên qua con đường hầm bí mật trổ lên sân rộng.
Ánh nắng xuyên qua cành lá.
Ánh nắng buổi tàn thu y như buổi xế chiều của người con gái, không có một hấp lực nào khiến cho người chú ý.
Hai người một trước mọt sau đi thật nhịp nhàng như thuở bao giờ.
Nhưng chỉ mấy phút sau đó, Kinh Vô Mạng phát giác ra chuyện lạ: bước đi của Thượng Quan Kim Hồng lần lần thay đổi, bộ pháp của hắn đã cải biến.
Bước chân của Kinh Vô Mạng không như trước nữa.
Không thấy Thượng Quan Kim Hồng bước nhanh hơn nhưng càng lúc khoảng cách của hắn và Kinh Vô Mạng dang xa.
Cự ly giữa hai người càng lúc càng dài và cuối cùng Kinh Vô Mạng dừng hẳn lại.
Thượng Quan Kim Hồng vẫn đi thẳng, hắn không nhìn lại một lần.
Nhìn theo bóng khuất dần của Thượng Quan Kim Hồng, đôi mắt cá chết của Kinh Vô Mạng vụt hiện rõ rệt nét cực kỳ thống khổ, cực kỳ bi thảm.
Rừng tòng.
Một khu rừng thật rậm.
Rừng tòng, dầu là mùa thu, cây lá vẫn xanh, bóng mặt trời không

bao giờ xuyên thủng.
Khu rừng u ám nhưng mặt đất vẫn khô ráo, từng làn gió nhẹ thoáng qua mang một không khí êm đềm.
Lâm Tiên Nhi dựa bên cội cây, tay nàng nắm chặt tay áo của Lữ Phụng Tiên, ánh mắt "thu ba" của nàng đăm đăm vào mặt hắn.
Lữ Phụng Tiên có chiều mỏi mệt, da mặt hắn như trắng bệch, đuôi mắt hắn có thêm nhiều vết nhăn hơn.
Lâm Tiên Nhi nhìn sâu vào mắt hắn :
- Có ân hận không?
Lữ Phụng Tiên cười :
- Ân hận? Sao lại ân hận? Có em ở bên mình, bất cứ người đàn ông nào, bất cứ trong trường hợp nào cũng không hề có một mảy may ân hận.
Lâm Tiên Nhi cười khúc khích và nhào vào lòng hắn :
- Thật thế ư?
Lữ Phụng Tiên ôm lấy eo lưng mềm quặt của nàng :
- Không thật thì là gì?
Hơi thở của Lâm Tiên Nhi cũng đã nghe gấp lắm nhưng hình như nàng cố gắng chống chọi, nàng dụi đầu vào ngực hắn :
- Đừng anh... bây giờ... bây giờ chưa được.
Tay Lữ Phụng Tiên hơi run trên thân thể của nàng :
- Sao? Sao vậy? Không muốn nữa à?
Lâm Tiên Nhi rà môi sát vào vành tai hắn, nàng nói qua hơi thở dịu dàng :
- Muốn nhưng... nhưng anh phải giữ sức để đối phó với Thượng Quan Kim Hồng.
Nàng đưa làn môi nóng bỏng qua lại trên vành tai của hắn và thì thào :
- Ráng đi, ráng thêm một chút nữa... thanh toán tên đó rồi em... em sẽ cho anh tất cả.
Lữ Phụng Tiên càng xiết chặt eo nàng hơn nữa :
- Em cho rằng lão mạnh hơn anh à?
Lâm Tiên Nhi đấm thìm thụp lên lưng hắn, nàng cười khúc khích :
- Quỷ... em nói thật mà lão ấy dữ lắm đấy.
Nàng lại áp sát vành môi vào tai hắn :
- Chỉ cần anh giết được Thượng Quan Kim Hồng, chỉ cần anh giết chết hắn xong thì không chỉ em hoàn toàn thuộc về anh mà thiên hạ

cũng sẽ thuộc về anh, thuộc về chúng ta, ngày còn dài lắm, nệm ấm chăn êm đang chờ đợi, anh vội vã làm chi...
Giọng nói của nàng y như khúc ca uyển chuyển, khúc ca ngọt ngào như mật, Lữ Phụng Tiên ngây ngất bàng hoàng.
Nhưng tia mắt của hắn vùng đứng lại.
Lâm Tiên Nhi cũng vùng tuột ra khỏi bên tay hắn, nàng ngồi ngay trên mặt đất, chúi nép vào gốc cây.
Trong khu rừng vắng ngắt vụt nghe tiếng bước chân, tiếng bóc chân nhẹ nhàng trên lá, chỉ có những người từng kinh nghiệm mới nghe được mà thôi.
Tiếng bước chân cũng không có gì đặc biệt nhưng không hiểu tại sao, chỉ thoáng nghe là đã thấy rùng mình.
Bước chân dừng lại.
Thượng Quan Kim Hồng hiện ra bên cội tòng rậm rạp.
Hắn đứng im lìm như một hòn non bộ.

Xem tiếp hồi 28 Lấy giả làm thật

Hồi 28 Lấy giả làm thật

Dưới tàn cây rợp bóng, Thượng Quan Kim Hồng xuất hiện như một thiên thần.
Hô hấp của Lữ Phụng Tiên chợt ngừng lại, hắn hỏi từng tiếng một :
- Thượng Quan Kim Hồng?
Chiếc nón rộng vành vẫn sùm sụp chí chân mày, Thượng Quan Kim Hồng không trả lời mà hỏi lại :
- Lữ Phụng Tiên?
Lữ Phụng Tiên đáp :
- Phải.
Đáp xong hắn lập tức hối hận bởi vì chỉ bằng cung cách đó, hắn đã bị Thượng Quan Kim Hồng mặc nhiên chiếm thượng phong, hắn đã bị người chủ động.
Hình như vành môi Thượng Quan Kim Hồng có ẩn nụ cười nhưng hắn vẫn lạnh lùng :
- Rất tốt, Lữ Phụng Tiên kể cũng xứng đáng là đối thủ của ta.
Lữ Phụng Tiên cười nhạt :
- Nếu ngươi không phải là Thượng Quan Kim Hồng thì ta cũng

chẳng giết ngươi.
Nói xong câu đó, Lữ Phụng Tiên lại thêm một lần hối hận.
Đành rằng câu nói đầy đủ ý nghĩa ngạo nghễ của nó nhưng thật ra thì hình như lập lại ý của Thượng Quan Kim Hồng.
Thượng Quan Kim Hồng trầm ngâm, ánh mắt dưới chiếc nón rộng vành chiếu về phía Lâm Tiên Nhi.
Lâm Tiên Nhi vẫn đứng dựa ngửa lên cội cây, ánh mắt dịu dàng của nàng lần lần hừng lên như lửa.
Nàng biết, rất nhanh, chỉ trong mắt nữa thôi, máu sẽ đổ tại chỗ này.
Nàng rất thích những kẻ đàn ông vì nàng mà xâu xé lẫn nhau.
Thượng Quan Kim Hồng vụt gọi :
- Nàng hãy lại đây.
Lâm Tiên Nhi liếc thật nhanh về phía Lữ Phụng Tiên rồi cũng thật lẹ, nàng dời tia mắt qua Thượng Quan Kim Hồng.
Lữ Phụng Tiên cười nhạt :
- Nàng không bao giờ qua đó.
Lâm Tiên Nhi lại nhìn Lữ Phụng Tiên rồi liếc qua phía Thượng Quan Kim Hồng.
Nàng biết rằng ngay bây giờ, không thể trên hơn được nữa, nàng phải có một sự lựa chọn thật nhanh và thật đúng.
Y như giữa xòng tài xỉu, nhất định nàng phải đặt tiền bên thắng.
Tiền trong xòng bạc tương dối dễ vì nếu thua một ván gãy còn gỡ bạc bằng ván khác, đây đem cả sinh mạng của mình để đặt, nhất định không thể thua, thua là không còn gỡ nổi.
Nhưng bây giờ cửa thắng là ai?
Thượng Quan Kim Hồng vẫn đứng im lìm, hình như hắn rất tự tin.
Lữ Phụng Tiên hơi thở bắt đầu không đều nữa, hình như trong lòng hắn đã có chuyện bất an.
Lâm Tiên Nhi thình lình quay về phía hắn mỉm cười.
Lữ Phụng Tiên thở phào, hắn nghĩ Lâm Tiên Nhi quả không phụ hắn nhưng ngay khi ấy, ngay khi Lâm Tiên Nhi vừa hé nụ cười với hắn thì nàng như một cánh én giữa trời xuân nàng quất mình qua gốc cây và lao nhanh về phía Thượng Quan Kim Hồng.
Thượng Quan Kim Hồng dang hai tay ra và Lâm Tiên Nhi ngã vào lòng hắn.
Linh cảm giúp cho nàng biết chác rằng nàng đã đặt đúng vào cửa thắng.

Nàng nhất định không lầm.
Nàng không thể thua được ván này.
Đôi mắt của Lữ Phụng Tiên như nhỏ lại vì lòng hắn cũng đang tóp lại rồi.
Lần thứ nhất trong đời, hắn biết mùi vị nhục nhã.
Quả là một cú quá đau, lòng tự tôn và tự tin của hắn hoàn toàn sụp đổ.
Tay hắn bắt đầu run.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn hắn lạnh lùng và vụt nói :
- Ngươi đã bại rồi.
Tay của Lữ Phụng Tiên càng run hơn nữa.
Thượng Quan Kim Hồng vẫn với giọng lạnh băng băng :
- Không giết ngươi vì ngươi vẫn không đáng cho ta xuất thủ.
Nói dứt lời hắn quay mình đi thẳng ra ngoài.
Lâm Tiên Nhi bước theo sau và đi được ít bước nàng vụt quay mặt lại mỉm cười với Lữ Phụng Tiên :
- Tôi khuyên anh hãy chết đi còn ít nhục hơn.
Cuộc chiến tuy chưa ra tay, tuy không đổ máu nhưng Lữ Phụng Tiên đã bại.
Hắn thừa nhận là mình đsã bại.
Cuộc chiến tuy chưa ra tay, tuy chưa đổ máu nhưng sinh mạng của hắn coi như bị hủy diệt, lòng tự tin và nghị lực của hắn hoàn toàn bị hủy diệt.
Nhìn theo Thượng Quan Kim Hồng chầm chậm bước ra khỏi rừng, hắn cảm nghe mình không còn đủ dũng khí để đuổi theo.
Thượng Quan Kim Hồng tuy chưa ra tay nhưng sinh mạng của Lữ Phụng Tiên đã bị hắn đoạt rồi.
“Tôi khuyên anh hãy chết đi cho đỡ nhục”
Đó là một lời nói của Lâm Tiên Nhi, nàng nói đúng.
Sống, vấn đề bây giờ đối với Lữ Phụng Tiên không còn hứng thú.
Lữ Phụng Tiên vùng vụt xuống, hai tay hắn run bần bật.
Lâm Tiên Nhi vượt lên nắm lấy cánh tay của Thượng Quan Kim Hồng, nàng hỏi thật dịu :
- Bây giờ thì tôi phục anh hết sức.
Thượng Quan Kim Hồng quay lại :
- Sao?
Lâm Tiên Nhi nói :

- Kinh Vô Mạng giết người tuy có nhanh tay nhưng anh còn nhanh hơn gấp mười lần trăm lần bởi vì anh giết người không cần phải nhấc tay.
Thượng Quan Kim Hồng thản nhiên :
- Bởi vì bây giờ, mãi cho đến bây giờ ta vẫn chưa gặp được người nào đáng gọi là đối thủ.
Lâm Tiên Nhi chớp mắt :
- Trên đời này có thể làm anh phải ra tay chắc không nhiều lắm, có chăng cũng chỉ có một người.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Lý Tầm Hoan?
Lâm Tiên Nhi thở ra :
- Con người ấy có lúc hình như rất dễ ngã nhưng có lúc lại không làm sao ngã được, không ai làm ngã được. Có lúc thật tôi không hiểu hắn là quân tử hay là một tên khật khùng hay hắn là bậc anh hùng hào kiệt?
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Hình như cô rất thích Lý Tầm Hoan quá nhỉ?
Lâm Tiên Nhi cười :
- Tự nhiên tôi rất thích hắn bởi vì tôi không muốn chết vào tay hắn.
Thượng Quan Kim Hồng cau mặt :
- Sao?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Một con người đối với nhân tình cho dầu có thích thú đến bực nào, nhất định có lúc cũng phải nhạt phai nhưng nếu đối với địch nhân thì trái lại.
Nàng ngửa mặt nhìn Thượng Quan Kim Hồng :
- Cái chân lý đó nhất định biết rõ hơn tôi.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Thích thú cũng nhiều thứ, nàng thích hắn nhưng là hận hắn hay là yêu hắn?
Lâm Tiên Nhi cười :
- Anh hình như lần lần cũng bắt chước cái nghe nữa đấy à?
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Còn Tiểu Phi?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Hắn cũng ghen dữ lắm.

Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta chỉ hỏi hắn hiện tại ở đâu? Tại làm sao cô không giết hắn?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi cũng định hỏi anh, tại sao Kinh Vô Mạng lại không giết hắn?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tôi muốn chính tay cô hạ thủ, cô không nỡ à?
Lâm Tiên Nhi chớp mắt :
- Muốn giết thì rất dễ nhưng muốn một người nào đó luôn luôn nghe theo lời anh thì lại khó vô cùng, có thể nói cho đến bây giờ, tôi chưa tìm một người nào dễ sai khiến như Tiểu Phi.
Nàng vụt ngã vào lòng Thượng Quan Kim Hồng, giọng nàng mềm như hơi thở :
- Tôi đến tìm anh không phải để cãi nhau với anh, nếu quả anh muốn tôi giết Tiểu Phi thì cơ hội còn nhiều, nhất định tôi sẽ nghe theo lời anh.
Không có một người nào có thể giận nàng.
Nàng giống như một con mèo, cho dầu có đôi lúc dùng móng bén để cào người nhưng liền sau đó, nó vội vàng chui rút đầu vào thế lưỡi liếm ngay, người ta chưa kịp nghe đau thì nó đã làm cho người ta nghe thật mát rượi.
Đó là ngón nghề của nàng.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn sững vào mặt nàng.
Da mặt nàng dưới ánh nắng chiều coi như có thể dùng ngón tay bấm một cái nhẹ là thủng ngay và luôn cả ngọn gió nhẹ man mát cũng không làm sao so được hơi thở của nàng. Đầu của Thượng Quan Kim Hồng chầm chậm cúi dần, cúi dần.
Nhưng khi vành môi của hắn gần đến môi nàng thì nàng vụt chui ra và ngã xuống đất. Và cũng ngay khi ấy, đôi mắt của Thượng Quan Kim Hồng chợt như nhỏ lại, hắn giữ ngay lại tư thế cũ, luôn cả ngón tay cũng không lay động.
Trong khu rừng rậm ảm đạm bóng chiều trên những lớp lá khô chợt có tiếng chân bước.
Ánh nắng chiều rọi một cái bóng thật dài.
Tiếng chân bước thật êm, chỉ khi đến gần mới thoáng nghe phơn phớt, người này đi thật nhẹ, nhẹ y như một con mèo rình chuột.
Thượng Quan Kim Hồng vẫn không quay đầu lại, hắn biết tiếng bước chân nhẹ nhàng ấy đã đến gần phía sau.

Lâm Tiên Nhi cứ nằm dưới đất và nàng bắt đầu bằng những tiếng rên nho nhỏ.
Tiếng bước chân càng gần và dừng đứng lại sau lưng của Thượng Quan Kim Hồng.
Người ấy nói thật chậm :
- Ta chưa từng giết người ở phía sau lưng nhưng lần này có thể là ngoại lệ.
Giọng nói của người ấy nghe qua biết ngay là một con người rất vững vàng ổn định nhưng bây giờ có lẽ vì quá giận nên đã có hơi run.
Đúng là thứ thanh âm đang sửa soạn giết người.
Thượng Quan Kim Hồng chẳng những không hề thay đổi thần sắc mà cũng không nói một lời.
Phía sau bóng người bắt đầu nhấc kiếm.
Kiếm đã trong tay, tay đã nhấc lên nhưng hắn lại do dự không đâm tới và hắn vụt quát lên :
- Ngươi không quay lại à?
Thượng Quan Kim Hồng điềm đạm :
- Giết người ở đằng sau thì cũng vẫn giết được người, chuyện chi lại phải đòi quay lại?
Tiếng của Thượng Quan Kim Hồng vừa dứt thì tiếng rên của Lâm Tiên Nhi cũng dứt theo, nàng mở mắt ra và gọi bằng một giọng bàng hoàng :
- Tiểu Phi!
Cùng một lúc với tiếng kêu, nàng băng ngang qua Thượng Quan Kim Hồng và chạy nhanh vào mình của Tiểu Phi.
Nhìn thấy hai bóng người phía sau nhập lại, Thượng Quan Kim Hồng vụt đứng dậy chầm chậm bước đi.
Hắn chầm chậm bước qua hai bóng người và đi thẳng ra phía ven rừng.
Thanh kiếm trên tay Tiểu Phi thấp dần và rơi xuống đất.
Lâm Tiên Nhi nắm lấy tay hắn lặp đi lặp lại :
- Tôi biết anh sẽ đến... tôi biết anh sẽ đến...
Chỉ có một câu nói đó nàng lặp di lặp lại không biết bao nhiêu lần, cứ mỗi bận là lại thấp dần, thấp dần, cuối cùng giọng nói của nàng chỉ còn như hơi thở bên vành tai Tiểu Phi.
Thứ giọng nói đó đã làm cho băng sơn phải tan thành nước.

Lòng Tiểu Phi cũng tan như nước, tất cả những gì căm hận, oán hờn, phẫn nộ đều tan thành nước.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi biết anh về không thấy tôi thì nhất định anh sẽ tìm tôi, nhất định anh rất nóng lòng, nhất định anh sẽ kiếm tôi.
Dáng sắc của Tiểu Phi thật là tiều tụy, mắt hắn ửng hồng và nàng nói tiếp bằng một giọng thê thiết :
- Tôi biết vì cố tìm tôi nên anh đã lao khổ quá nhiều.
Tiểu Phi cũng nghẹn ngào :
- Nhưng đã tìm được nàng thì quá đủ rồi.
Đúng, chỉ cần tìm được nàng là được tất cả, bất luận bằng một giá nào hắn cũng không nài.
Chỉ cần tìm được nàng, bất luận lao khổ thế nào hắn cũng có thể chịu đựng.
Nhưng ngay trong lúc đó, ánh kiếm vụt lóe lên.
Thanh kiếm của Tiểu Phi rơi xuống đất vụt bay lên theo mũi chân của một người và dính luôn vào tay của người ấy: Thượng Quan Kim Hồng.
Ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn đăm đăm vào mũi kiếm, một thanh kiếm tầm thường, nó là thanh kiếm mà giữa đường Tiểu Phi tạm mượn của một khách thương.
Nhưng Thượng Quan Kim Hồng lại nhìn thanh kiếm ấy bằng đôi mắt vô cùng thích thú.
Chỉ cần có Lâm Tiên Nhi một bên thì không còn bất cứ chuyện gì có thể làm cho Tiểu Phi chú ý nữa cả.
Cho đến bây giờ, hắn mới nhớ ra là nơi đây còn có một người, một người mà đáng lý hắn đã giết rồi.
Bây giờ, thanh kiếm của hắn đã vào tay người đó, một bàn tay ổn định như tay sắt.
Bàn tay ấy một khi đã nắm chặt đốc kiếm rồi thì bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho mũi kiếm xuyên vào tim kẻ khác.
Với bàn tay ấy, bất cứ thanh kiếm tầm thường đến đâu cũng sẽ trở thành kiếm báu, thanh kiếm đó sẽ bốc lên kiếm khí, sát khí.
Tiểu Phi trầm giọng :
- Ngươi là ai?
Thượng Quan Kim Hồng không trả lời, miệng hắn hình như ẩn thoáng nụ cười, một nụ cười khinh khị.

Thật lâu hắn nói :
- Ngươi định dùng thanh kiếm này để giết ta?
Tiểu Phi nói :
- Bất luận thanh kiếm như thế nào cũng đều có thể giết người.
Thượng Quan Kim Hồng bật cười :
- Nhưng đây không phải là thanh kiếm của người, nếu dùng thanh kiếm này thì ngươi chỉ giết được ngươi thôi.
Ánh kiếm lại lóe lên, thanh kiếm vùng trở ngược.
Thượng Quan Kim Hồng nắm chặt mũi kiếm, trao cán kiếm cho Tiểu Phi và cười nói :
- Nếu ngươi không tin thì cứ thử xem.
Tiểu Phi chưa đưa tay ra nhưng từ bả vai của hắn, những đường gân cốt đã nổi lên.
Hắn chợt phát giác ra rằng đứng trước con người này hắn bỗng trở thành bị động.
Trước mặt những người khác, từ trước đến giờ hắn chưa hề có cảm giác như thế ấy, hắn chợt nghe như bắt đầu buồn nôn.
Làm sao hắn có thể thu lấy thanh kiếm ấy cho được?
Nhưng cuối cùng rồi hắn vẫn đưa tay nhưng cán kiếm đã bị một người khác cướp lấy, một bàn tay như ngọc chuốt.
Lâm Tiên Nhi nước mắt sắp trào ra :
- Anh định giết người này? Anh có biết người này là ai không?
Tiểu Phi hỏi :
- Hắn là ai?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Ông ấy là ân nhân của tôi.
Tiểu Phi gặng lại :
- Ân nhân?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Lữ Phụng Tiên bức bách tôi, vằn vật tôi, tôi định tự tử thì ân nhân đây cứu kịp, giá như trễ một chút thì...
Nước mắt nàng trào ra, nàng không nói được hết lời.
Tiểu Phi xuôi tay sửng sốt.
Lâm Tiên Nhi lau nước mắt :
- Tôi nghĩ rằng anh nhất định sẽ vì tôi mà báo đáp ân sâu nhưng bây giờ, bây giờ...
Thượng Quan Kim Hồng vụt nói :

- Sát nhân, nó vốn cũng là vấn đề báo đáp.
Lâm Tiên Nhi quay phắt lại :
- Ông... Ông muốn bảo hắn giết người?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Hắn thiếu nợ ta một cái mạng thì tại sao hắn lại không thể lấy mạng người khác thế vào đó chứ?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nhưng ông cứu tôi chứ đâu cứu hắn?
Tiểu Phi cắn răng nói từng tiếng một :
- Nàng thiếu, ta trả.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Ngươi chưa từng thiếu nợ ai chứ?
Tiểu Phi đáp :
- Không hề.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Ngươi định lấy mạng ai để báo đáp cho ra?
Tiểu Phi nói :
- Bất cứ ai chỉ trừ mỗi một người.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Trừ ai?
Tiểu Phi đáp :
- Lý Tầm Hoan.
Thượng Quan Kim Hồng cười nhạt :
- Ngươi không dám giết hắn.
Ánh mắt của Tiểu Phi lộ đầy thống khổ, hắn nói ngập ngừng :
- Ta không dám... ta không dám... vì ta thiếu nợ hắn quá nhiều.
Thượng Quan Kim Hồng cười :
- Rất tốt, rất tốt.
Tiểu Phi hỏi :
- Nhưng ông bảo tôi giết ai?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Được, ngươi hãy theo ta.
Đêm đã phủ màu đen.
Tiểu Phi không còn dắt tay Lâm Tiên Nhi nữa, hắn đang nghe thấy một cảm giác bất an.
Hắn chợt cảm thấy bước chân của Thượng Quan Kim Hồng có một nhịp điệu hết sức lạ lùng.

Thượng Quan Kim Hồng không hề quay đầu lại nhưng hắn vẫn quan sát Tiểu Phi không sót một tí nào, Tiểu Phi cảm thấy như thế ấy.
Trong lòng Tiểu Phi chợt nghe thấy một áp lực nặng nề, một áp lực mà hắn không thể hình dung.
Bên ven trời đã chớp nhoáng những vì sao, gió thổi mạnh bốn phía đồng trống rỗng.
Không nghe một tiếng động, những côn trùng rầm rĩ làm cho khoảng trời đất thêm vẻ thê lương.
Trong khoảng trời đất mênh mông chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân.
Tiểu Phi chợt cảm thấy tiếng bước chân của hắn bỗng dưng cùng với tiếng bước chân của Thượng Quan Kim Hồng hòa chung một nhịp.
Từng bước, từng bước một ăn nhịp vào và một điều lạ lùng hơn nữa là dấu chân hắn không dụng ý nhưng vẫn chồng lên dấu chân của Thượng Quan Kim Hồng không sai chút nào?
Tại sao?
Tiểu Phi không hề nhìn xuống.
Thượng Quan Kim Hồng không hề nhìn xuống.
Không ai chờ đợi, không ai bước theo nhưng tự nhiên lại hòa hợp một cách lạ lùng.
Hấp lực của ai?
Tự nhiên đó là hấp lực của người đi trước, của Thượng Quan Kim Hồng, hấp lực đó đã thu hút bước chân của Tiểu Phi.
Tiểu Phi thử làm một chuyện đo lường: hắn bước nhanh hơn, Thượng Quan Kim Hồng cũng bước nhanh hơn, hắn bước chậm lại, Thượng Quan Kim Hồng cũng bước chậm lại.
Trước sau như hình với bóng, hai người dính chặt vào nhau.
Ban đầu, Thượng Quan Kim Hồng hình như cố ý làm cho hòa hợp nhưng về sau tự nhiên Tiểu Phi phải theo.
Bàn tay của Tiểu Phi bắt đầu rịn mồ hôi.
Cũng không hiểu tại sao, Tiểu Phi chợt cảm thấy cách đi này rất thong dong, rất khoan khoái, hắn cảm thấy hình như tâm thần hắn cũng thong dong.
Sự thong dong đó có thể giải thích rằng hắn không phải dụng lực, dụng trí và trí lực đã do người chủ động.

Lâm Tiên Nhi cũng bắt đầu phát giác, mặt nàng chợt hơi đổi khác.
Nàng đã có vẻ không bằng lòng.
Tiểu Phi là của riêng nàng, phải do nàng chế ngự, phải do nàng sai khiến.
Hắn không được thuộc về ai.
Nàng không bằng lòng để cho ai cướp hắn.
Kinh Vô Mạng hãy còn đứng đó.
Hắn vẫn đứng y ngay chỗ hắn bị Thượng Quan Kim Hồng bỏ rơi.
Bóng xế hoàng hôn, đếm xuống rồi sáng lên với những vì sao.
Hắn vẫn đứng như trời trồng.
Con người hắn không hề di động, mắt hắn không hề di động.
Hắn đứng thật thẳng, đôi mắt hắn nhìn trân trân như nhìn vào khoảng trống, hắn nhìn theo hướng mà Thượng Quan Kim Hồng vừa mất hút khi nãy, hình như hắn đợi trông.
Hắn mong có sự trở lại, hắn mong có một sự quay về, không phải của con người mà là của lương tâm.
Bây giờ thì bóng của Thượng Quan Kim Hồng xuất hiện.
Vẫn y nơi mút con đường khi nãy nhưng là một cái bóng càng phút càng đậm và lớn hơn.
Ánh mắt của Kinh Vô Mạng tuy không sáng lóe nhưng hình như có ngời hơn.
Hắn thấy chiếc nón rộng vành, hắn thấy màu áo, hắn thấy dáng đi, hắn thấy trong tay Thượng Quan Kim Hồng có một thanh kiếm, thanh kiếm chớp ngời.
Và sau cùng, hắn thấy Tiểu Phi.
Giá như người khác đứng từ xa nhìn lại, không ai không nói đó là Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mạng vì dáng đi của họ hòa nhịp lạ lùng, lối hòa nhịp rập khuôn, cũng như Kinh Vô Mạng dạo nào.
Không ai có thể tưởng tượng bây giờ bước đi của Tiểu Phi lại thay vào vị trí của Kinh Vô Mạng.
Đôi mắt Kinh Vô Mạng vụt tối sầm, thứ tối của một đêm đen không trăng không sao, thứ tối của bầu trời trước giờ thắp sáng, lạnh lùng, trống rỗng.
Ai nhìn vào đôi mắt Kinh Vô Mạng bây giờ cũng có thể thấy một sự vắng lặng đến lạnh lùng, môt sự bỏ trống mà cả sinh mạng cũng không còn thấy bóng, cái sống đã không mà cái chết cũng không,

không có hoàn toàn.
Thượng Quan Kim Hồng càng lúc càng gần và cuối cùng dừng ngay trước mặt hắn.
Tia mắt của Thượng Quan Kim Hồng nhìn về phía xa xa trơ tráo, hắn không nhìn Kinh Vô Mạng.
Tiểu Phi cũng dừng lại.
Thượng Quan Kim Hồng vụt đưa tay rút thanh kiếm đeo nơi hông Kinh Vô Mạng và nói thật chậm :
- Thanh kiếm này chắc ngươi không còn dùng nữa?
Kinh Vô Mạng đáp :
- Phải.
Giọng nói của hắn dễ sợ vì thanh âm không giống như thanh âm của người sống.
Trên tay trái của Thượng Quan Kim Hồng hãy còn nắm mũi kiếm của Tiểu Phi khi nãy, hắn đưa cán kiếm về phía Kinh Vô Mạng :
- Thanh kiếm này cho ngươi.
Kinh Vô Mạng chầm chậm đưa tay tiếp lấy.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Bây giờ ngươi dùng thanh kiếm nào cũng không có gì phân biệt.
Hắn bước ngang qua, từ trước đến sau, hắn không hề nhìn Kinh Vô Mạng.
Lâm Tiên Nhi nhìn Kinh Vô Mạng nhoẻn miệng cười :
- Chết, cái đó bộ khó lắm sao à?
Một vầng mây đen áng mất chòm sao.
Từ không gian một tiếng sét đinh tai, mưa ào ào trút xuống.
Kinh Vô Mạng vẫn đứng trơ trơ.
Toàn thân thể hắn ướt đầm đề, tóc hắn, đầu hắn, mặt hắn, nước chảy ròng ròng.
Không biết trong nước mưa ấy có nước mắt hay không?
Không, Kinh Vô Mạng không có nước mắt.
Người không chảy nước mắt, thường thường chỉ là máu.
Kiếm.
Thanh kiếm thật mỏng, thật bén và thật nhọn.
Cũng là thứ kiếm không có ngáng nơi tay.
Không có gió nên ngọn đèn thật thẳng, từ thanh kiếm ánh sáng chớp ngời ngời.
Cửa đóng im lìm, bên ngoài trời đang mưa, nhưng gió chẳng lọt

vào.
Tiểu Phi đứng thẳng dưới ngọn đèn, hắn nhìn thanh kiếm không hề chớp.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn như xói vào mặt hắn :
- Ngươi xem thanh kiếm này ra sao?
Tiểu Phi nói :
- Tốt, rất tốt.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- So với thanh kiếm trước kia của ngươi?
Tiểu Phi nói :
- Càng nhẹ hơn nhiều.
Thượng Quan Kim Hồng vụt giật lấy thanh kiếm, dùng hai ngón tay kẹp mũi kiếm uốn thanh khua lanh lảnh.
Cong... cong... cong...
Tiếng thép ngân dài không dứt, tiếng thép thậ trong.
Đôi mắt của Tiểu Phi hừng lên ánh lửa.
Thượng Quan Kim Hồng nhếch môi cười :
- So với thanh kiếm trước của ngươi?
Tiểu Phi nói :
- Uốn cong như thế sẽ gãy ngay.
Thượng Quan Kim Hồng loáng tay lên.
Ánh kiếm chớp ngời.
Chén trà đặt trên bàn bị tiện làm đôi.
Chén trà bị tiện thật gọn, không một chút bợn miếng rơi ra.
Y như người ta chém vào cục bột.
Tiểu Phi buộc miêng kêu lên :
- Tốt, quá tốt.
Thượng Quan Kim Hồng chậm rãi :
- Quả là thanh kiếm tốt, tuy nhẹ nhưng sắc, tuy mỏng nhưng dẻo, cứng mà mềm, mềm mà dẻo, nó là thanh kiếm tự tay Cổ đại sư nhà luyện kiếm duy nhất biết pha kim loại rèn riêng cho Kinh Vô Mạng.
Hắn cười cười nhìn Tiểu Phi :
- Kiếm pháp của ngươi phảng phất như kiếm pháp của Kinh Vô Mạng?
Tiểu Phi nói :
- Có vài điểm giống nhau.

Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tay hắn tuy có độc và dữ nhưng không ổn định và chính xác bằng ngươi, vì thế ngươi có thể "đợi" còn hắn không thể, vì thế thanh kiếm này thích hợp với ngươi hơn.
Tiểu Phi trầm ngâm hỏi lại :
- Đây là thanh kiếm của tôi?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Kiếm vốn vô chủ, ai có tài là được.
Thượng Quan Kim Hồng trao thanh kiếm cho Tiểu Phi cười lớn :
- Bây giờ kiếm này thuộc về ngươi.
Tiểu Phi trầm ngâm một lúc và hắn lại buông một câu đồng nghĩa :
- Đây là thanh kiếm của tôi.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Chỉ có thanh kiếm đó, ngươi mới có thể giết người, chỉ có thanh kiếm đó mới thật là thanh kiếm của ngươi.
Hắn vụt cười xòa :
- Cũng có thể, khi có thanh kiếm đó ngươi mới giết được ta.
Tiểu Phi đứng làm thinh.
Thượng Quan Kim Hồng lại nói :
- Ngươi thiếu nợ ta, vì thế cần phải vì ta giết người, vì thế ta mới trao cho ngươi thanh kiếm giết người, đó là chuyện công bằng.
Tiểu Phi nắm chặt lấy thanh kiếm.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tốt, rất tốt, có được thanh kiếm đó, ngày mai ngươi sẽ trả nợ xong.
Tiểu Phi hỏi :
- Ông bảo tôi giết ai?
Thượng Quan Kim Hồng chậm rãi :
- Người mà ta bảo ngươi giết tuyệt nhiên không phải là bằng hữu của ngươi.
Nói xong câu đó, hắn bỏ ra ngoài.
Bên ngoài tiếng hắn hãy còn lồng lộng :
- Hai người ấy là khách của ta, trước buổi chiều ngày mai, không một ai được phép làm phiền đến họ.

Xem tiếp hồi 29 Những mất mát trong đời

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 29 Những mất mát trong đời

Bây giờ trong gian phòng chỉ có mỗi một mình Tiểu Phi và Lâm Tiên Nhi.

Lâm Tiên Nhi ngồi im lặng, nàng không ngẩng mặt lên.

Thượng Quan Kim Hồng ở đó khá lâu nhưng không hề liếc nàng một bận.

Nàng cũng không hé miệng, bây giờ khi Tiểu Phi nhận thanh kiếm, nàng mới mấp máy đôi môi, hình như nàng nhất định nói nhưng rồi lại làm thinh.

Bây giờ khi Thượng Quan Kim Hồng đã ra đi, chỉ còn lại hai người, nàng mới hỏi :

- Anh thật vì hắn mà giết người à?

Tiểu Phi thở ra :

- Tôi đã nợ hắn, tự nhiên tôi phải trả.

Lâm Tiên Nhi hỏi :

- Anh có biết người anh sẽ giết là ai không?

Tiểu Phi nói :

- Hắn không nói, chưa nói.

Lâm Tiên Nhi hỏi :

- Anh thử đoán xem.

Tiểu Phi hỏi lại :

- Cô đã đoán ra rồi à?

Lâm Tiên Nhi nói :

- Nếu tôi đoán không lầm thì người hắn bảo anh giết đó là Long Tiêu Vân.

Tiểu Phi cau mày :

- Long Tiêu Vân? Sao thế?

Lâm Tiên Nhi nói :

- Bởi vì Long Tiêu Vân định lợi dụng hắn mà hắn là con người không bao giờ để ai lợi dụng.

Tiểu Phi trầm ngâm :

- Long Tiêu Vân đáng lý phải chết từ lâu rồi.

Lâm Tiên Nhi nói :

- Nhưng anh thì không thể giết hắn được.

Tiểu Phi hỏi :

- Tại sao?
Lâm Tiên Nhi không trả lời mà hỏi lại :
- Anh có biết tại sao Thượng Quan Kim Hồng lại mượn tay anh hay không?
Tiểu Phi trầm ngâm :
- Nhờ người khác hành động tương đối dễ hơn mình hành động.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nhưng Thượng Quan Kim Hồng muốn giết Long Tiêu Vân là chuyện dễ như trở bàn tay, Kim Tiền bang cao thủ như rừng, đừng nói một Long Tiêu Vân mà cho dầu cả ngàn người như thế cũng không là chuyện khó. Thượng Quan Kim Hồng muốn ra tay thì tại sao hắn không sai thuộc hạ?
Tiểu Phi hỏi :
- Cô biết nguyên nhân đó?
Lâm Tiên Nhi cười :
- Đương nhiên biết chứ sao không. Anh biết, qua hai ngày nữa đúng là ngày mồng một.
Tiểu Phi hỏi :
- Ngày mồng một thì sao?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Trong giang hồ ai cũng biết ngày mồng một tháng này là ngày mà Thượng Quan Kim Hồng và Long Tiêu Vân sẽ làm lễ bái đệ huynh.
Tiểu Phi nói :
- Hứ, chẳng lẽ đôi mắt Thượng Quan Kim Hồng đã mù rồi.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tự nhiên hắn không chịu cùng với Long Tiêu Vân làm chuyện đó nhưng lại không thể nuốt lời hứa sợ mang tiếng nên phương cách duy nhất là phải giết Long Tiêu Vân.
Nàng mỉm cười nói tiếp :
- Người sống tự nhiên không thể cùng người chết kết nghĩa đệ huynh, anh biết điều đó chứ?
Lâm Tiên Nhi nói luôn :
- Nhưng giữa hai người đã có hẹn ước kết nghĩa rồi cho nên Thượng Quan Kim Hồng đã không thể ra tay mà càng không thể cho thuộc hạ ra tay, vì thế hắn phải lợi dụng anh.
Thấy Tiểu Phi ngơ ngơ, Lâm Tiên Nhi bật cười :
- Chắc anh lấy làm lạ không hiểu tại sao người ta lại rắc rối như thế

phải không? Đâu có gì lạ, đời là như thế đây, Thượng Quan Kim Hồng tính toán đúng lắm, muốn giết Long Tiêu Vân chỉ có anh là thích hợp nhất mà thôi.
Tiểu Phi hỏi :
- Tại sao?
- Bởi vì anh không phải là người của Kim Tiền bang mà lại là bằng hữu của Lý Tầm Hoan, chuyện Long Tiêu Vân ngược đãi Lý Tầm Hoan trên giang hồ không một ai không biết và chắc chính anh cũng đã từng bất bình về chuyện ân đã không báo đáp mà Long Tiêu Vân đã bao lần âm mưu làm hại Lý Tầm Hoan đấy chứ?
Nàng thở ra nói tiếp :
- Vì thế nếu anh giết Long Tiêu Vân, người khác sẽ cho rằng anh vì Lý Tầm Hoan mà báo cừu, không ai có thể nghi ngờ Thượng Quan Kim Hồng cả.
Tiểu Phi nói :
- Cho dầu không vì ai cả thì tôi cũng nhất định không dung cho hạng người như Long Tiêu Vân sống được.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Đó cũng là chuyện mà Thượng Quan Kim Hồng thừa biết cho nên tôi mới bảo anh giết Long Tiêu Vân là thích hợp hơn cả. Nhưng khi anh giết Long Tiêu Vân rồi thì Thượng Quan Kim Hồng sẽ giết anh ngay.
Tiểu Phi lặng thinh.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Hắn sẽ giết anh không phải chỉ mục đích diệt khẩu mà còn muốn làm cho người tưởng rằng hắn trả thù cho người "anh em kết nghĩa" Long Tiêu Vân, hắn muốn cho người ta nhận hắn là con người nghĩa khí.
Tiểu Phi dời tia mắt xuống thanh kiếm của mình.
Lâm Tiên Nhi chớp mắt :
- Võ công của Thượng Quan Kim Hồng thâm hậu mà khó lường được, anh... anh tuyệt không phải là....
Nàng không nói hết câu vì chỉ nói tới đó là nàng đã ngã vào hắn.
Giọng nàng trở nên tha thiết :
- Anh thừa lúc hắn không có ở đây, chúng mình hãy trốn đi.
Tiểu Phi cau mặt :
- Trốn?

Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi biết anh là con người từ trước đến nay không hề biết trốn là gì nhưng... nhưng vì tôi, anh có thể ẩn nhẫn được chăng?
Tiểu Phi lắc đầu :
- Không thể.
Lâm Tiên Nhi cắn môi :
- Vì tôi mà anh cũng không thể.
Giọng nàng đã bắt đầu run, nước mắt nàng rơi xuống.
Nàng lại bắt đầu sử dụng vũ khí của nàng.
Nhưng Tiểu Phi lại không nhìn nàng, mắt hắn nhìn tận đâu xa và hắn chầm chậm nói :
- Chính vì nàng cho nên tôi mới không thể làm theo lời nàng nói.
Lâm Tiên Nhi cau mặt :
- Sao lại kỳ thế?
Tiểu Phi nói :
- Vì nàng, ta sẽ không bao giờ làm điều bội ước, không làm điều thất tín.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nhưng... nhưng....
Nàng gục đầu vào ngực của Tiểu Phi, nàng nức nở nghẹn ngào :
- Tôi không cần... không cần anh là quân tử hay tiểu nhân, tôi yêu anh, tôi muốn anh sống mãi bên tôi.
Ánh mắt lạnh lùng mà cương quyết của Tiểu Phi dòm xuống mặt nàng, hắn đưa tay và vuốt tóc nàng và dịu giọng :
- Bây giờ tôi đang ở bên nàng dây.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nhưng rồi ngày mai... và.... và sau đó nữa...
Nàng ôm Tiểu Phi thật chặt, mặt nàng dụi vào ngực hắn, nàng nói qua hơi thở nhẹ :
- Một lần này thôi, một lần này thôi. Anh chiều tôi một lần đi rồi sau này tất cả chuyện gì tôi cũng sẽ chiều anh.
Bàn tay ve vuốt của Tiểu Phi vụt rút về một cách vội vàng, ánh mắt của hắn thật rắn chắc, hắn nói từng tiếng :
- Bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể nghe theo nàng, chỉ riêng một chuyện này thì không.
Lâm Tiên Nhi như hốt hoảng :
- Sao? Tại sao? Anh, tại sao?

Tiểu Phi nói :
- Sống vốn là một vấn đề nhiều mặt, sống có nhiều cách sống, nếu nàng vì ta, yêu ta thì hãy để cho ta sống một cách đường đường chính chính, sống một cách đáng sống, sống một cách cho ra sống.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Sống là sống, sống so với chết vẫn tốt hơn chứ?
Tiểu Phi nói :
- Trước đây ta cũng cho như thế nhưng bây giờ thì khác, bây giờ ta thấy rằng có những cách sống không bằng chết.
Lâm Tiên Nhi cắn môi :
- Câu nói này hình như không phải câu nói của anh, nó là của Lý Tầm Hoan. Chỉ có con người đó mới có những câu nói tức cười như thế?
Ánh mắt của Tiểu Phi lộ đầy thống khổ :
- Cô cho rằng câu nói ấy đáng tức cười lắm à?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Đương nhiên, giá như tất cả mọi người đều có ý nghĩ như hắn thì trên đời này chắc không còn một ai có thể sống lâu không những người khác...
Tiểu Phi ngắt lời nàng :
- Tôi không phải là con người khác mà tôi là tôi.
Lâm Tiên Nhi nhìn sững vào mặt hắn, giọng nàng chợt buồn buồn :
- Tôi cảm thấy hình như anh đối với hắn, anh có ý nghĩ tốt hơn là đối với tôi.
Tiểu Phi làm thinh, môi hắn ngậm lại thật khít.
Lâm Tiên Nhi rầu rầu :
- Nhưng tại làm sao anh lại không thử nghĩ, hắn luôn luôn muốn anh vì hắn mà chết, còn tôi muốn anh vì tôi mà sống, thế tôi đối với anh chẳng lẽ lại kém hơn hắn hay sao?
Tiểu Phi thở ra :
- Nhưng tôi không muốn để hắn nghĩ rằng nếu tôi sống bên nàng là tôi sẽ mang một cuộc đời, tôi sẽ chìm, chìm mãi. Tôi muốn chứng minh cho hắn thấy chỉ có sống bên nàng thì tôi mới phấn chấn, mới tiến lên.
Lâm Tiên Nhi rơi nước mắt :
- Thật có lúc tôi nghĩ không ra được, tôi không hiểu trong lòng anh chứa đựng những gì.

Tiểu Phi nói :
- Ý nghĩ của tôi thật là đơn giản và chính vì rất đơn giản nên không bao giờ cải biến.
Tiểu Phi nói đúng, ý nghĩ càng đơn giản chừng nào thì sự cải biến càng ít đi chừng ấy.
Lâm Tiên Nhi ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt hắn :
- Mãi mãi không khi nào cải biến?
Tiểu Phi gật đầu :
- Mãi mãi.
Câu trả lời của hắn cũng thật là đơn giản.
Lâm Tiên Nhi đứng dậy, nàng chầm chậm bước lại bên cửa sổ.
Bên ngoài thật là vắng lặng, một tiếng chim kêu cũng không nghe thấy.
Bất cứ một sự vắng lặng nào cũng dều làm cho con người thêm trống trải, bất cứ một người nào mang một tâm sự trống trải như thế ấy cũng đều cảm nhận giá trị cuộc sống thật không đáng một xu.
Sự vắng lặng của cảnh vật, sự vắng lặng của tâm hồm làm cho người ta có một cảm xúc đáng sợ, đó là một cảm xúc chết.
Đó là cái cảm giác của con người đã đánh mất cả cuộc đời.
Thật lâu, Lâm Tiên Nhi nói thật nhỏ :
- Tôi bỗng có một nhận xét lạ lùng, cái nhận xét mà từ lâu rồi tôi không muốn thấy, tôi có một cái so sánh, tôi thấy giữa anh và Lý Tầm Hoan gần như giữa Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mạng.
Tiểu Phi cau mặt :
- Sao?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Con người của Kinh Vô Mạng chỉ vì Thượng Quan Kim Hồng mà sống, tự nhiên Thượng Quan Kim Hồng đối với hắn cũng tốt nhưng cho đến bây giờ...
Vành môi nàng chợt hé một nụ cười cay đắng :
- Bây giờ Kinh Vô Mạng đã mất đi cái giá trị lợi dung lập tức bị Thượng Quan Kim Hồng đuổi đi như một con chó ghẻ, kết cuộc của một vấn đề như thế ấy, tôi chắc rằng không khi nào Kinh Vô Mạng nghĩ tới.
Tiểu Phi nói :
- Cũng có thể hắn đã nghĩ tới rồi.

Lâm Tiên Nhi nói :
- Nếu hắn biết được cái kết cuộc như thế thì hắn sẽ chẳng làm như thế.
Tiểu Phi nói :
- Hắn biết nhưng chắc hắn sẽ làm như thế vì hắn không có con đường chọn lựa nào khác nữa.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Thế còn anh?
Tiểu Phi làm thinh.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Lý Tầm Hoan đối với anh cũng tốt lắm bởi vì hắn biết rằng trên đời này kẻ duy nhất giúp hắn được là anh, ngoài anh ra hắn gần như hoàn toàn cô lập. Nhưng cho đến khi giá trị lợi dụng của anh không còn nữa, lúc bấy giờ liệu cái hoạt cảnh của Kinh Vô Mạng và Thượng Quan Kim Hồng có tái diễn lại với anh và hắn hay không?
Tiểu Phi trầm ngâm.
Sau đó hắn nói :
- Cô hãy quay mặt lại.
Câu nói đó hắn nói thật chậm nhưng thật chắc, thật nghiêm trang.
Chưa bao giờ hắn nói với Lâm Tiên Nhi bằng giọng nói như thế ấy.
Bàn tay vịn bên song cửa sổ của Lâm Tiên Nhi vùng siết chặt, nàng hỏi :
- Quay đầu lại làm gì?
Tiểu Phi nói :
- Bởi vì tôi cần cho cô biết hai chuyện.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi đứng như thế cũng vẫn nghe được như thường.
Tiểu Phi nói :
- Nhưng tôi muốn cô thấy tôi, thấy mặt tôi khi nói, có những câu nói không chỉ nghe bằng tai mà cần phải thấy bằng mắt, nếu không cô không bao giờ hiểu hết ý nghĩa của nó được.
Bàn tay của Lâm Tiên Nhi nắm càng chắc vào song cửa nhưng rồi nàng cũng quay đầu lại.
Quả nhiên, khi nhìn vào mắt của Tiểu Phi, nàng đã hiểu rõ ý nghĩa câu nói của hắn.
Đôi mắt của Tiểu Phi chợt giông giống như đôi mắt của Thượng Quan Kim Hồng.

Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, có người nói như thế hoàn toàn đúng nhưng nếu đúng thì đôi mắt của Thượng Quan Kim Hồng luôn luôn bỏ ngỏ ấy, không ai dòm vào có thể thấy được những gì bên trong trống rỗng.
Không phải thứ trống rỗng không biên giới mà là thứ trống rỗng cảm tình - nơi không chứa đựng tình cảm nào vì thế khi nhìn vào đôi mắt ấy, người ta hiểu ngay không bao giờ có một sự cải biến, không bao giờ lay động.
Người mang đôi mắt ấy nói ra, người nghe chứ không có quyền cãi cũng như không có quyền hỏi lại.
Nhìn vào đôi mắt của Tiểu Phi bây giờ, Lâm Tiên Nhi hiểu ngay vấn đề là như thế.
"Đừng bao giờ cãi lại người mang đôi mắt ấy, nếu không nhất định sẽ hối hận về sau"
Trong khoảnh khắc, Lâm Tiên Nhi thấy ngay ý nghĩ của mình đã lầm.
Từ lâu, có thể nói từ buổi ban đầu, khi nàng bức rời Tiểu Phi ra khỏi vòng tay của Lý Tầm Hoan, nàng cho rằng Tiểu Phi sẽ mãi mãi là cục bột trong tay nàng, nàng muốn vo tròn, bóp méo gì cũng được, nàng sẽ khống chế hắn mãi mãi, nàng sẽ dùng hắn làm tấm bia, dùng hắn làm một con cờ, dùng hắn làm một cây viết để cho nàng vẽ bùa vẽ phép.
Nàng biết Tiểu Phi là một con người sinh ra và lớn lên trong cô đơn của vùng núi thẳm động hoang biên ải, nàng không biết rõ lai lịch hắn nhưng nàng biết hắn rất thiếu thốn tình cảm, từ khi gia nhập Trung Nguyên cho đến khi tới Hưng Vân trang, người mang lại tình cảm duy nhất cho hắn là Lý Tầm Hoan.
Nàng biết tình cảm của hai người sâu đậm lắm, Lý Tầm Hoan đã từng liều chết vì Tiểu Phi và đổi lại Tiểu Phi cũng đã từng đổ máu cho Lý Tầm Hoan.
Nàng không "chài" được Lý Tầm Hoan, nàng quay sang Tiểu Phi và cũng chỉ độ một thoáng giây tao ngộ buổi ban đầu, nàng biết ngay giá trị lợi dụng về Tiểu Phi đối với nàng cao lắm, đáng giá lắm.
Vì hắn là con người sống trọn vẹn với nội tâm, vì hắn là con người tình cảm dạt dào, vì hắn là con người dám chết vì tình cảm, nàng cố dùng mọi mánh khóe để dựng nàng thành một thần tượng trong

lòng hắn và nàng đã thành công.
Nàng sai khiến được hắn, nàng đã làm cho hắn phải xa lánh Lý Tầm Hoan.
Tiểu Phi quả thật rất yêu nàng, yêu nàng thật sâu thật đậm.
Nhưng trong cuộc sống tình cảm của con người đàn ông, trong đời sống nội tâm của họ, có những thứ đã không kém phần quan trọng hơn tình yêu mà trái lại, có nhiều khi những thứ ấy còn nặng hơn là khác.
Một trong những thứ ấy là lòng tự trọng.
Người đàn ông khi đã có tinh thần tự trọng thì không một cái gì, không một sức mạnh nào cho dầu đó là sức mạnh của ái tình làm hay chuyển họ.
Tiểu Phi đối với nàng luôn luôn được coi là hết sức "thuận lòng", đó là bởi nàng chưa hề đụng chạm đến vấn đề gai góc đó, nàng có thể bảo hắn chết nhưng không thể buông bỏ lòng tự trọng.
Vì nàng, hắn có thể làm bất cứ chuyện gì, hắn có thể mù quáng trước bất cứ chuyện gì, chỉ khi nào động đến lòng tự trọng của hắn thì nhất định bị phản ứng.
Qua một lúc khá lâu, hình như đã ổn định được cơn dao động, Lâm Tiên Nhi nhìn hắn mỉm cười :
- Rồi, tôi đang nhìn anh nè, anh nói câu gì thì nói đi. Xí, bây giờ bắt đầu đày xát người ta đấy nghe.
Nàng biết nàng đã dại dột đả động đến một chuyện không nên đả động, nàng biết bây giờ nàng cần gỡ lại, nàng nói một câu nũng nịu để khỏa lấp, để mong dịu bớt phần căng thẳng vừa rồi.
Tiểu Phi không cười :
- Cô phải hiểu rõ Lý Tầm Hoan là bằng hữu của tôi, tôi không bằng lòng bất cứ người nào nói nhục hắn trước mặt tôi, bất cứ người nào, cô nghe rõ rồi chứ?
Lâm Tiên Nhi cúi mặt, giọng nàng nhỏ lại :
- Anh còn nói gì nữa không?
- Những lời nói của cô vừa rồi chẳng những đã đánh giá thấp về con người của Kinh Vô Mạng.
Lâm Tiên Nhi ngẩng mặt, ánh mắt nàng bộc lộ kinh nghi :
- Hắn...
Tiểu Phi nói :
- Hắn đi là tại vì hắn cần đi chứ không phải bị Thượng Quan Kim

Hồng xua đuổi.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nhưng... nhưng tôi không biết...
Tiểu Phi ngắt ngang :
- Cô không cần biết, cô chỉ cần nhớ như in.
Lâm Tiên Nhi cúi mặt, giọng nói của nàng thật buồn :
- Mỗi câu anh nói, tôi sẽ nhớ mãi, tôi hy vọng anh cũng đừng quên, anh đã nói đối với tôi anh sẽ mãi mãi không thay lòng.
Tiểu Phi nhìn nàng.
Hắn nhìn nàng thật lâu, thật lâu.
Lòng hắn cho dầu là một ngọn núi băng đến lúc này cũng phải bị tan thành nước.
Hắn từ từ bước lại bên nàng.
Toàn thân nàng hình như có một hấp lực mà hắn không làm sao chống cự.
Nhưng Lâm Tiên Nhi vụt lách sang bên, nàng nói ngập ngừng :
- Anh... bữa nay không được...
Lại không được, hơn hai năm trường đối với hắn nàng vẫn một câu "không được".
Nàng rất sợ thần tượng của nàng trong lòng hắn sụp đổ, nếu để hắn khám phá được bí mật của nàng.
Nàng rất sợ hắn biết nàng là một người đàn bà chứ không phải là con gái.
Nàng quyết giữ trong lòng hắn một ấn tượng là nàng trong trắng, nàng không phải là hạng hư thân mất nết như Lý Tầm Hoan đã ngầm bảo từ lâu.
Tiểu Phi khựng lại, như bao lần hắn khựng lại khi nàng cự tuyệt.
Những lần trước nàng không sợ nhưng lần này nàng sợ.
Nàng vội nhoẻn miệng cười, dịu giọng :
- Bữa nay anh nên nghỉ cho thật khỏe, tôi sẽ nằm bên anh để trông chừng giấc ngủ cho anh.
Thượng Quan Kim Hồng vẫn đứng như bao giờ trong phòng hắn.
Nhưng lần này hắn quay mặt ra cửa sổ, bên ngoài những canh phòng đã được cho nghỉ.
Bởi vì Thượng Quan Kim Hồng đã dặn :
- Hôm nay có người đến, tuyệt đối không được làm khó dễ, hãy để họ tự do.

Người đến là ai?
Thượng Quan Kim Hồng làm chuyện gì cũng có mục đích, hắn không khi nào làm một chuyện theo lối giải khuây.
Đêm đã về khuya.
Đêm về khuya thật vắng, thật im.
Tiểu Phi nhắm mắt, hơi thở hắn điều hòa, hình như hắn ngủ say.
Từ ngày không còn ở ngôi nhà "Tổ ấm" của hắn và Lâm Tiên Nhi nữa thì hắn không được uống những bát canh, vì thế hắn ít ngủ.
Trong những ngày gần đây vì mệt mỏi hay gì như thế nào đó, cứ hễ đặt đầu xuống gối là hắn ngủ ngay nhưng hôm nay thì hắn không ngủ được. Lâm Tiên Nhi nằm ngủ kề bên hắn, hơi thở của nàng thật nhẹ thật đều.
Chỉ cần nghiêng qua, Tiểu Phi đã ôm nàng vào lòng, đã ôm vóc thân ấm áp của nàng nhưng hắn tự cố chế áp lòng hắn.
Hắn không dám liếc nàng, hắn sợ chỉ cần liếc một cái thôi, lòng tự chế của hắn không làm sao giữ nổi.
Lâm Tiên Nhi rất tín nhiệm hắn, hắn không có quyền phá tan lòng tin đó.
Hắn không làm sao ngủ được.
Hơi thở của Lâm Tiên Nhi càng lúc càng nặng nề, nàng nằm im như ngủ nhưng trong bóng tối, hai mắt nàng vẫn mở.
Đôi mắt sáng ngời của nàng nhìn vào mặt Tiểu Phi.
Mái tóc bồng bềnh úp hờ trên khuân mặt hồn nhiên của hắn, nàng cảm thấy hắn như một đứa trẻ thơ.
Nàng thấy hai hàng mi của hắn thật dài, khép kín, bỗng nàng muốn đưa tay vuốt nhẹ lên mặt hắn.
Nhưng nàng không làm, nàng gọi nho nhỏ :
- Tiểu Phi, anh ngủ rồi à?
Tiểu Phi làm thinh, mắt hắn nhắm nghiền.
Hắn không dám, hắn sợ chính hắn.
Chỉ cần cử động nhỏ thôi là hắn không còn giữ nổi.
Nhưng hắn muốn giữ, giữ cho xứng đáng lòng tin, giữ cho trong sạch đến ngày hôn lễ.
Lâm Tiên Nhi lẳng lặng đợi chờ.
Thật lâu, nàng nghe hơi thở hắn vẫn đều, nàng tụt lần, tụt lần.
Nàng tụt xuống giường ở phía dưới chân.
Nàng xách đôi giày nhè nhẹ bước ra phía cửa.

Nàng mở cửa thật nhẹ, nàng thoát ra ngoài.
Tiểu Phi cảm nghe như có một mũi kim châm vào ruột hắn.
Nàng đi đâu giữa đêm khuya?
"Mắt không thấy, lòng không phiền não"
Điều đó Tiểu Phi rất biết, sự thật luôn là tàn khốc, sự thật luôn là đau lòng.
Nhưng tiếc một điều là hắn không làm sao áp chế mình nổi nữa.
Cửa mở.
Nụ cười thoáng lộ qua ánh mắt của Thượng Quan Kim Hồng.
Một nụ cười không bằng môi nhưng thật vô cùng tàn khốc.
Lâm Tiên Nhi khép cửa vào đứng dựa lưng vào cửa.
"Cộc, cộc". Hai chiếc giày trên tay nàng buông xuống, nàng thở phào :
- Anh biết chắc rằng tôi nhất định sẽ tới phải không?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Phải.
Lâm Tiên Nhi cau mặt :
- Nhưng tôi... tôi không hiểu nổi vì sao tôi lại đến.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tôi biết.
Lâm Tiên Nhi gặng lại :
- Anh biết?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Cô đến là vì cô phát giác ra rằng Tiểu Phi không phải là chỗ để cô dựa lưng dễ dàng như cô đã tưởng, cho nên cô thấy rằng nếu cô muốn sống, muốn yên ổn là phải đến đựa vào tôi.
Lâm Tiên Nhi cắn môi :
- Anh... anh có thể dựa vào được chăng?
Thượng Quan Kim Hồng cười :
- Cái đó cô phải tự hỏi cô. Trên đời không có một người đàn ông nào tuyệt đối dễ dựa cả.

Xem tiếp hồi 30 Bão tố nổi lên

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 30 Bão tố nổi lên

Ầm!
Cánh cửa bị đạp tung.
Một con người lao vào y như mang theo khối lửa.
Lửa giận bốc lên hừng hực.
Tiểu Phi.
Không ai có thể hình dung được sự phẫn nộ của Tiểu Phi trong lúc đó, không ai có thể tưởng tượng được.
Ánh mắt của Thượng Quan Kim Hồng rực rỡ, hắn đang cười bằng ánh mắt cực kỳ tàn khốc.
Như vậy, rõ ràng hắn đã tính trước nước cờ, hắn tính đúng rằng Tiểu Phi sẽ đến đây.
Tiểu Phi như không còn thấy Thượng Quan Kim Hồng, như không còn thấy Lâm Tiên Nhi đang trần truồng trên tay hắn.
Tiểu Phi bây giờ không còn thấy gì nữa cả, trước mắt chỉ còn là ác mộng.
Toàn thân hắn run lên.
Lâm Tiên Nhi không thèm liếc hắn một cái, nàng lại còn hun nhẹ lên cổ Thượng Quan Kim Hồng và hỏi :
- Đến chỗ ở của anh chẳng lẽ ai cũng không cần gõ cửa cả ư?
Tiểu Phi vụt đập mạnh tay vào cánh cửa.
Cửa sắt.
Gu bàn tay của Tiểu Phi đổ máu, môi hắn xanh rờn.
Tự nhiên là đau lắm nhưng trên đời này, ngay bây giờ không còn cái đau nào bằng lòng đau của hắn, lòng hắn hiện tại đang như người vò xé.
Lâm Tiên Nhi cười hăng hắc :
- À, thì ra hắn điên mà!
Tiểu Phi gầm lên :
- Thì ra ngươi là con đàn bà như thế.
Lâm Tiên Nhi nhướng mắt :
- Ngươi không biết à? Tội không, từ lâu rồi ta vẫn là thế ấy, không hề cải biến, ngươi không tưởng tượng được tại vì ngươi ngu xuẩn, quá ngu xuẩn.
Nàng cười và nói tiếp :
- Giá như ngươi thông minh một chút thì ngươi không nên đến.
Tiểu Phi nghiến răng :
- Ta đã đến.

Lâm Tiên Nhi rất tự nhiên :
- Ngươi đến thì rồi lại làm sao? Chẳng lẽ ngươi cắn ta? Ta với ngươi có quan hệ gì với nhau mà ngươi định can thiệp vào cuộc sống của ta, ta có làm gì đi nữa, ngươi cũng chỉ lấy mắt ngó thôi.
Mắt của Tiểu Phi trước kia vốn không có nước mắt nhưng bây giờ thì nước mắt đã đóng thành băng.
Mắt hắn bây giờ như hai cục lửa.
Không, hai mắt hắn chợt như xám lại, trông vào chỉ thấy một màu đục ngầu, thứ mắt của Kinh Vô Mạng, thứ mắt cá chết.
Trong khoảng khắc, hắn bỗng biến thành một con người chết.
"Không nên đến, quả thật không nên đến..."
Đã biết không nên đến thì đến làm chi?
Tại sao con người luôn luôn cứ làm những chuyện mà đáng lý không nên làm?
Tại làm sao con người lại cứ làm những chuyện tổn thương lấy mình như thế?
Tiểu Phi cũng không biết làm sao mình lại đi ra.
Thượng Quan Kim Hồng lạnh lùng nhìn hắn, lạnh lùng nhìn theo hắn chứ không nói một tiếng nào.
Trong màn kịch này, hắn đóng vai câm.
Lâm Tiên Nhi thở phào :
- Tôi đã toàn tâm toàn ý đối với anh, bây giờ anh đã tin chưa?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tin.
Câu nói chỉ vỏn vẹn có một tiếng như một tiếng chưa dứt là hắn đã quăng nàng xuống đất và bỏ đi thẳng ra ngoài.
Đi không hề ngó lại.
Toàn thân Lâm Tiên Nhi hình như tê dại.
Mặt nàng không bi ai, không phẫn nộ mà là sợ sệt.
Nàng cảm thấy khi nàng phát giác rằng nàng không hoàn toàn chế phục được Tiểu Phi, nàng cũng đã sợ sệt như thế, chỉ có điều khi đó, sự sợ sệt không sâu lắm.
Nàng đã tính thật kỹ, nàng đã làm một bài toán thật kỹ, nàng đã thử lại thật kỹ rồi.
Thế mà có sai ở điểm nào?
Không, nàng phải thử lại.
Nàng chầm chậm đứng lên, nàng gom mớ áo quần mà nàng vừa dứt

ra khi nãy xếp lại ngay ngắn.
Nàng hành động thật chậm, nàng để cho tâm hồn nàng lắng lại bình thường, nàng để cho thân thể dịu lại bình thường rồi mới trèo lên giường nằm lại.
Nàng nằm thật thoải mái, nàng duỗi thẳng tay chân, nàng khẽ liếc xuống vóc thân ngà ngọc của nàng và nàng lẩm bẩm :
- Không, ta cần phải thử lại cho chính xác.
Nàng khẽ đặt tay lên ngực mình, nàng khẽ vuốt nhẹ, nàng vuốt dài xuống mông, xuống đùi...
Nàng lại mỉm cười tự tin.
Tận cùng của con đường hầm có một khung cửa hình vòng nguyệt.
Tiểu Phi lao mình ra và đầu hắn chạm vào khung cửa.
Khung cửa gãy đi một đoạn và hắn té nhũi ra ngoài.
Hắn té sấp, hắn nằm thật thẳng y như nằm duỗi tay lên giường.
Hắn nằm không động đậy, hắn không bò dậy mà cũng không hề nghĩ đến chuyện bò dậy.
Đầu óc hắn trống không.
Thu đã tàn rồi.
Đất ẩm thấp đã khô rắn lại, mùi đất pha lẫn mùi lá không thành một mùi hăng hắc.
Tiểu Phi nằm úp mặt, hắn cặp từng miếng đất nhai ngấu nghiến.
Những miếng đất khô rắn bể tan trong miệng hắn, trôi qua cổ hắn, lần vào bụng hắn.
Hình như hắn muốn dùng đất để trám đầy cõi lòng trống rỗng của hắn bây giờ.
Thượng Quan Kim Hồng bước tới im lặng nhìn hắn.
Thượng Quan Kim Hồng bước ngang qua mình Tiểu Phi, hắn bước vào gian phòng dành cho Tiểu Phi và Lâm Tiên Nhi, hắn nhặt thanh kiếm của Tiểu Phi và quay nhanh trở ra.
Nhìn Tiểu Phi thêm một lúc nữa, Thượng Quan Kim Hồng phóng nhanh cây kiếm xuống.
Phập!
Thanh kiếm liếm sát da mặt của Tiểu Phi và cắm sâu xuống đất.
Mũi kiếm bén ngót kiếm liếm phớt vào da, một đường máu chảy dài theo lưỡi kiếm, chảy xuống thật sâu.
Giọng của Thượng Quan Kim Hồng nhọn vắt hơn mũi kiếm :
- Kiếm của ngươi đó.

Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Nếu ngươi muốn chết thì rất dễ.
Tiểu Phi nằm im.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Nếu bây giờ mà ngươi chết sẽ không có một người nào rơi nước mắt cho ngươi đâu, không một ai thương tiếc ngươi đâu chỉ trong vòng không quá ba ngày, thân của ngươi sẽ như một con chó chết dưới mương chứ không có gì đáng cho người chú ý.
Hắn cười nhạt và tiếp lời :
- Bởi vì một người đàn ông mà chết vì một người đàn bà như thế thì thật không bằng một con chó chết.
Tiểu Phi vụt nhảy dựng lên rút thanh kiếm.
Thượng Quan Kim Hồng chấp tay sau đít đứng nhìn hắn bằng tia mắt lạnh lùng.
Đôi mắt của Tiểu Phi đỏ ngầu, miệng hắn đầy đất cát, trông y như một dã thú không hơn.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Ngươi muốn giết ta phải không? Thế thì tại sao chưa chịu ra tay?
Tay của Tiểu Phi run bần bật, gu bàn tay của hắn gân xanh nổi vòng vòng.
Thượng Quan Kim Hồng nói thật chậm :
- Nếu ngươi muốn đi giết cô ta thì ta không cản trở.
Tiểu Phi quay phắt mình nhưng rồi hắn vụt ngưng, hắn đứng y một chỗ.
Thượng Quan Kim Hồng cười nhạt :
- Không lẽ bây giờ luôn cả chuyện giết người, ngươi cũng không đủ cam đảm nữa ư?
Ánh mắt của Thượng Quan Kim Hồng hơi dịu lại :
- Ta biết bây giờ ngươi sống còn khó khăn hơn chết nhưng nếu bây giờ ngươi chết tức là ngươi chạy trốn, ta lại biết ngươi không bao giờ là con người như thế.
Hắn chầm chậm tiếp lời :
- Huống chi, ngươi đã chấp nhận làm trả ta một việc, ngươi vẫn chưa làm.
Hắn quay người bỏ đi, hắn đi tuy chậm nhưng không hề quay nhìn Tiểu Phi.
Tiểu Phi đứng nhìn đống đất hòa với máu mà hắn vừa ói ra và hắn

vụt ngẩng mặt lên bước theo Thượng Quan Kim Hồng, hắn bước thật vững.
Mắt hắn ráo hoánh.
Hắn không bao giờ rơi nước mắt.
Hắn chỉ có thể đổ máu.
Hắn chuẩn bị đổ máu.
Xuyên qua cánh cửa nhỏ là thấy sân rộng.
Những cành dương liễu trong san đang vì gió thu mà than thở, than thở sinh mạng quá ư ngắn ngủi, than thở vì loài người quá ngu xuẩn, đã không biết lợi dụng thời gian ngắn ngủi ấy.
Trong nhà ánh đèn hãy còn chiếu sáng.
Ánh mắt xuyên qua khe cửa hắt vào mặt Thượng Quan Kim Hồng.
Hắn dừng chân quay lại vỗ vào vai Tiểu Phi :
- Hãy thẳng ngực lên mà bước vào trong ấy, đừng để cho thiên hạ ói vào mặt mình.
Tiểu Phi mím môi bước thẳng vào.
Trong nhà có những gì?
Tiểu Phi không cần biết, một con người như sắp chết thì đâu còn biết sợ là gì.
Trong phòng có bảy người.
Bảy người thiếu nữ thật đẹp.
Bảy khuôn mặt ngọc ngẩng lên.
Mười bốn con mắt tập trung vào một mình Tiểu Phi.
Tiểu Phi sững sờ.
Ánh mắt Thượng Quan Kim Hồng chớp lên như cười cợt :
- Ngươi hãy xem, người đẹp trên đời này đau chỉ có một? Phải không nào?
Đam thiếu nữ cười như nắc nẻ, họ ào lại kéo tay Tiểu Phi.
Trong mũi phấn sáp, có pha mùi rượu.
Trong góc phòng chất mấy chiếc rương.
Thượng Quan Kim Hồng mở nắp rương, những ánh nến huy hoàng bỗng tối sầm. Vì ánh sáng trong rương rạng rỡ, ánh sáng của vàng, của kim cương.
Thượng Quan Kim Hồng nhếch môi ngạo nghễ :
- Ngươi hãy nhìn vào trong xem, chỉ cần một rương thôi cũng đủ để mua hàng trăm con tim người đẹp.
Đám thiếu nữ cười hăng hắc :

- Tim của chúng tôi đã thuộc về người này rồi, cần phải mua làm chi nữa?
Thượng Quan Kim Hồng cười :
- Ngươi xem, biết nói năng ngọt ngào cũng đâu phải chi có một mình nàng? Nó là thiên bẩm của con gái mà.
Đam thiếu nữ rập lên :
- Chúng tôi nói toàn những lời thành thật tận đáy lòng.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Thật là giả, giả là thật, cần chi phải xác định thật hay khôn làm gì cho mệt.
Hắn ngó ngay mặt Tiểu Phi và hỏi từng tiếng :
- Bây giờ ngươi còn muốn chết nữa thôi?
Tiểu Phi chụp lấy bầu rượu uống cạn một hơi và bỗng ngửa mặt cười sặc sụa :
- Chết? Kẻ nào ngu như thế?
Thượng Quan Kim Hồng cười :
- Tốt, chỉ cần ngươi sống được thì tất cả những thứ này...
Hắn chỉ tay một vòng qua mặt những người thiếu nữ và ngưng lại chỗ mấy chiếc rương và nói tiếp :
- Tất cả thuộc về ngươi.
Tiểu Phi hai tay ôm choàng lấy một cô gái, hắn dùng cách ôm khá mạnh, gần như hắn muốn siết nàng trong vòng tay của hắn.
Thượng Quan Kim Hồng bước ra ngoài và không quên cài then lại.
Tiếng cười lơi lả từ trong phòng vọng ra không ngớt.
Thượng Quan Kim Hồng chấp tay sau đít đi qua lại trong sân, hồi lâu hắn ngửa mặt lẩm bẩm :
- Ngày mai nhất định rất tốt trời.
Tốt trời, Thượng Quan Kim Hồng rất thích những ngày tốt trời.
Những ngày tốt trời, máu rất mau khô và người chết cũng ít hay rên rỉ.
Trời thật tối.
Ánh nắng xuyên qua lớp bụi mù, trên con đường dài từ Như Vân Khách Sạn một con ngựa phóng như bay.
Bộ áo vàng trên lưng ngựa phần phật theo chiều gió.
Tên kỵ mã hình như không thấy đường dài, không thấy hơi gió xé, bụng hắn bây giờ chỉ có mỗi một việc : đưa Tiểu Phi tới đây, bảo hắn phải giết hai người mặc áo hồng.

Thuộc hạ của Kim Tiền bang khi nghe lệnh của Thượng Quan Kim Hồng trong lòng họ không bao giờ nghĩ đến chuyện nào khác nữa.
Sắc mặc của Long Tiêu Vân y như màu áo trên người hắn, sắc mặt ửng hồng trơn mịn.
Hắn không hề uống rượu.
Quyền lực để làm say lòng người, khi có quyền lực trong tay, rượu trở thành lạt lẽo.
Nhất là những người "sắp" có quyền lực thì chất "say" còn đậm đà hơn nữa.
Thượng Quan Kim Hồng tự thân đến đây tiếp hắn, đúng là một chuyện mà hắn cảm thấy hết sức uy phong, vinh dự.
Hắn tức vì không làm sao tập trung toàn thể hào kiệt võ lâm để cho họ thấy ngày vinh quang của hắn.
Người đến dự hội hôm nay hơi ít.
Trong giang hồ, không phải ai cũng thích ăn tiệc vì không có bữa tiệc nào mà không có chuyện phiền hà.
Tân khách đã ngồi vào bàn tiệc.
Tự nhiên là một tiệc lớn, sơn trân hải vị không thiếu một món nào.
Sau ba chén hừng hừng, Long Tiêu Vân nâng chén lên cười nói :
- Đại ca, thịnh tình của đại ca, huynh đệ đến chết cũng không quên được, huynh đệ xin kính đại ca một chén.
Da mặt hắn vốn đã ửng hồng, thêm ba chén rượu vô càng hồng hơn nữa và khi nói câu này, sự hân hoan làm cho rạng rỡ hơn lên.
Thượng Quan Kim Hồng nói giọng lơ là :
- Ta không bao giờ uống rượu.
Long Thiếu Vân đứng phía sau vội rót một chung trà bưng tới cười cười :
- Đã thế, lão bá hãy dùng trà thay rượu.
Thượng Quan Kim Hồng lạnh lùng :
- Ta cũng không uống trà.
Long Tiêu Vân hơi lựng khựng nhưng hắn cười được ngay, tự nhiên đó là lối cười mơn trớn.
- Vậy chẳng hay đại ca dùng chi nhỉ?
Thượng Quan Kim Hồng đáp :
- Nước.
Long Tiêu Vân sửng sốt :
- Chỉ uống nước thôi?

Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Nước làm cho lòng sáng suốt, những người chỉ uống nước làm cho nước tâm không bao giờ loạn.
Long Thiếu Vân rót một chén nước bưng lại, hai tay nâng lên :
- Kính xin lão bá dùng nước mát.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta chỉ uống nước khi nào khát, bây giờ không khát.
Long Tiêu Vân xịu mặt.
Long Thiếu Vân vẫn cứ tươi cười :
- Đã thế, tiểu bối xin mạn phép uống thay lão bá?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ngươi rót, ngươi uống.
Long Thiếu Vân bưng chén rượu, chén trà và chén nước uống sạch và chậm rãi nói :
- Người xưa thường hay trích huyết ăn thề, lão bá và gia phụ là người thông đạt, có lẽ không cần hình thức đó nhưng nhang đèn vốn là gốc lễ, chắc không thể thiếu.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Nhang đèn để làm gì?
Long Tiêu Vân nói :
- Để tế cáo thiên địa quỷ thần.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Quỷ thần không tế ta thì tại sao ta lại tế quỷ thần?
Long Thiếu Vân nói :
- Vâng vâng, người anh hùng cái thế như lão bá thì nhất định quỷ thần cũng kính nể.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta không kính nể quỷ thần thì làm gì họ lại kính nể ta?
Long Thiếu Vân đằng hắng mất tiếng rồi lại cười cười :
- Thế thì ý của lão bá...
Thượng Quan Kim Hồng nghiêng mặt :
- Lệnh tôn và ta kết bái hay là ngươi?
Long Thiếu Vân nói :
- Đương nhiên là gia phụ.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Thế thì ngươi hãy đứng lui vào trong kia.
Long Thiếu Vân vòng tay cúi mình :

- Vâng ạ.
Hắn cúi đầu lui vào trong nhưng sắc mặt không hề cải biến.
Trái lại, Long Tiêu Vân da mặt lại tái xanh, hắn gượng cười :
- Trẻ thơ ngu dại, xin đại ca thứ cho.
Thượng Quan Kim Hồng vụt đập bàn :
- Con như thế sao gọi là ngu dại?
Và hắn lại thở dài :
- Chỉ tiếc một điều, hắn lại không phải là con ta.
Long Tiêu Vân ngồi sượng trân, thật hắn không biết nói sao cho phải.
Ngay lúc đó, một gã đại hắn mặc áo vàng xăn xái bước vào cúi đầu và bước lại khom mình nói nhỏ với Thượng Quan Kim Hồng :
- Hồi bẩm Bang chủ, lệnh đã truyền nhưng...
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Nhưng sao?
Tên đại hắn thấp giọng hơn nữa :
- Xem chừng hắn đã say quá.
Thượng Quan Kim Hồng cau mặt :
- Láy nước tạt vào mặt, nếu không tỉnh lấy nước đái tạt vào cho tỉnh.
Tên đại hắn cúi đầu :
- Vâng ạ.
Có lẽ trong lòng hắn phục quá chừng, trên đời trừ cái chết không một ai đầu say cách mấy chỉ cần một gáo nước đái là tỉnh táo ngay.
Long Tiêu Vân không nghe được câu chuyện, hắn buông một câu thăm dò :
- Hình như đại ca có chờ người?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ai xứng đáng cho ta chờ chứ?
Long Tiêu Vân nói :
- Người đã đến đủ rồi, thế sao đại ca...
Thượng Quan Kim Hồng vụt ngắt ngang :
- Bao nhiêu tuổi?
Long Tiêu Vân đáp :
- Huynh đệ năm mươi mốt tuổi.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ông bạn lớn hơn tôi, có phải tôi nên gọi bằng đại ca?

Long Tiêu Vân lật đật đứng lên, cười mơn :
- Tài đức mới hơn chút tuổi khó nhận lớn nhỏ, mong đại ca đừng nói với tiểu đệ.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Đã thế, ta đã là đại ca thì ông bạn phải nghe lời tôi.
Long Tiêu Vân cúi mình :
- Vâng ạ.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tốt, vậy thì hãy ngồi xuống, mời chư vị bằng hữu một chén đi.
Người có thể ngồi vào tiệc rượu này, tự nhiên thể diện không nhỏ lắm.
Nhưng ngồi tại đây uống rượu thật không khác gì thọ tội.
Thượng Quan Kim Hồng trước sau không hề động đến chiếc đũa, tự nhiên những kẻ khác đều cảm nghe đôi đũa của mình bỗng nặng nề.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tiệc đã dọn rồi, không ăn cũng phải thanh toán, ta rất ghét những chuyện lãng phí như thế, xin mời chư vị cầm đũa.
Bảy tám đôi đũa lập tức thò ra.
Long Tiêu Vân nói :
- Món cá này thật tươi, xin đại ca hãy dùng một ít.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Lúc đói ta mới ăn, bây giờ không đói.
Và hắn gằn từng tiếng :
- Không đói mà ăn cũng là lãng phí.
Lập tức có nhiều đôi đũa đặt xuống bàn.
Thượng Quan Kim Hồng lướt cặp mắt qua đám thực khách ngồi trơ như những pho tượng trước mâm cỗ đầy. Cặp mắt của hắn chợt dừng lại một hắn tử trung niên.
Hán tử đặt đôi đũa xuống bàn. Miệng y chợt nhoẻn cười một cái, cười có vẻ nửa khinh thị nửa mơn trớn.
Thượng Quan Kim Hồng chỉ hắn tử, lên tiếng hỏi :
- Các hạ tên gì?
- Tại họ họ Tây, thị danh là Môn Ngọc.
Thượng Quan Kim Hồng cười ruồi. Nụ cười của hắn như muốn nụ cười khác. Nhưng trong nụ cười của Thượng Quan Kim Hồng chợt lóe lên sự tàn độc khi hắn mím môi lại.

Cả sảnh đường im phăng phắc. Mọi con mắt đều đổ dồn về Thượng Quan Kim Hồng và Tây Môn Ngọc. Tây Môn Ngọc gương mặt vẫn lạnh tanh, thỉnh thoảng đôi gò má mới hơi giần giật.
Thượng Quan Kim Hồng cất tiếng hỏi :
- Các hạ ăn thấy ngon không?
- Đa tạ Bang chủ, tại hạ ăn rất ngon.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi tiếp :
- Các hạ có ghĩ mình đang nói chuyện với ai không? Và hành ộng của các hạ có qua được ta không?
- Tại hạ được Bang chủ mời đến để dự là giao kết nên chắc có yến tiệc. Tất nhiên hành động của tại hạ trước tiên là phải ăn.
Thượng Quan Kim Hồng lãnh đạm trả lời :
- Một bán miến gà, một tô bánh canh tôm, hai trứng gà chiên, nhưng miến gà các hạ chỉ húp qua vài muỗng, bánh canh có lẽ hơi dở nên chỉ nhún đũa rồi thôi, hai trứng gà chiên thì chỉ ăn phân nửa với một chút bánh, có phải thế không?
Tây Môn Ngọc cười nhạt :
- Thật không ngờ Bang chủ lại biết rõ từng cử động của tại hạ như thế ấy.
Thượng Quan Kim Hồng thản nhiên :
- Những thứ mà các hạ ăn nếu chưa tiêu thì chắc còn trong bao tử chứ?
Tây Môn Ngọc đáp :
- Tự nhiên.
Thượng Quan Kim Hồng vụt nặng mặt :
- Tốt, mổ thử bao tử ra xem. Coi những thứ ấy có còn hay không?
Tất cả những người có mặt đã biết trước khi mới bắt đầu gài chuyện, ai cũng bết Thượng Quan Kim Hồng muốn gây sự với Tây Môn Ngọc nhưng không một ai ngờ chuyện này lại đến như thế ấy, vì thế câu nói của hắn vừa dứt là tất cả đều tái mặt.
Lệnh của Thượng Quan Kim Hồng vừa ban ra như núi, không bao giờ thay đổi, bất cứ trường hợp nào cũng thi hành đến nơi đến chốn.
Tây Môn Ngọc xám mặt :
- Bang chủ định đùa.
Thượng Quan Kim Hồng không nói thêm một tiếng, ngay lúc đó bốn tên đại hắn áo vàng đã xông ra.

Tây Môn Ngọc đứng lên, thanh kiếm đã được tuốt ra khỏi vỏ.
Tách!
Không ai thấy Thượng Quan Kim Hồng nhấc tay nhưng chiếc đũa trước mặt vụt bay nhưng không ai thấy bay về hướng nào, họ chưa chớp mắt thì chiếc đũa đã ghim đúng vào Kiên Tĩnh huyệt bên phải của Tây Môn Ngọc.
Soảng!
Tiếng thanh kiếm bị rới xuống.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Mang xuống và xem cho thật kỹ đừng để lầm lẫn không nên.
Môi của Tây Môn Ngọc mấp máy nhưng vì sợ điếng nên hắn nói không ra tiếng.
Thượng Quan Kim Hồng thản nhiên đến lạnh lùng :
- Những thứ điểm tâm còn nguyên trong bao tử thì ta sẽ thường mạng cho ngươi, bằng không cái chết của ngươi được coi là chết lãng.

Xem tiếp hồi 31 Tiệc rượu nhục nhã

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 31 Tiệc rượu nhục nhã

Không một người dám nói.
Không một ai dám động.
Tất cả thực khách như đang ngồi trên một đống gai nhưng họ không dám nhúc nhích thân mình.
Mạng sống của họ bây giờ thật mỏng manh, chỉ cần một cử chỉ nho nhỏ thôi, hậu quả sẽ không sao tưởng tượng.
Nhiều người khi nhận được thiếp mời, họ đã hân hoan ra mặt vì mấy khi mà được Bang chủ Kim Tiền bang mời dự tiệc? Được ngồi đồng bàn với hắn quả là một vinh dự suốt đời.
Những kẻ đó bây giờ đang tự chửi mình, họ tự vì quá ngu ngốc, dại dột, khi không đến đấy nghe thiên hạ chửi mà không chừng mất mạng luôn.
Một tiếng rú từ sau dội rung bàn tiệc.
Những kẻ có mặt nơi đây đều là những tay từng vào ra nhiều trận, không một ai lạ lùng vì chuyện giết người nhưng trong trường hợp này, ai ai cũng cảm nghe ớn lạnh.

Tiếng rú kéo dài rồi dứt mất,chỉ một thoáng sau bốn tên đại hắn áo vàng khi nãy bước vào cúi đầu :
- Bẩm Bang chủ, đã xem kỹ ạ.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Có gì không?
Tên đại hắn đáp :
- Không, bao tử trống không.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tốt.
Tia mắt hắn qua một lượt khắp mọi bàn tiệc :
- Kẻ nào nói láo trước mặt ta, kết quả sẽ như thế ấy, các vị biết rồi chứ?
Tất cả những cái đầu trên bàn tiệc gật gật liên hồi, họ rất sợ Thượng Quan Kim Hồng không thấy nên họ y như cái máy bị giựt giây.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Các vị bây giờ cũng không đói nhỉ?
Họ xúm nhau nói thật lớn :
- Đói... đói... dạ đói...
Họ cùng chụp lấy đôi đũa, y như kẻ lâm trận chụp lấy thanh đao, nhiều người rung tay gắp lấy thức ăn đút vào cả mũ mình, họ hồ hộc ăn như heo đói.
Thình lình tất cả đều ngưng tay nhìn ra cửa.
Một người mình ướt loi ngi, đôi mắt nặng ngầu đỏ nặng chịch đứng ngay giữa cửa, miệng nói lầm bầm :
- Áo hồng, hai kẻ áo hồng... đâu, ở đâu?
Tiểu Phi.
Long Tiêu Vân tái mặt đứng lên.
Lần thứ nhất, tại Hưng Vân trang, khi Long Tiêu Vân âm mưu đánh ngã Lý Tầm Hoan khi Lý Tầm Hoan đang nằm nhẹp nơi đại sảnh thì Tiểu Phi xuất hiện.
Lần đó, thần sắc hắn không phải như bây giờ, sát khí của hắn bừng bừng nhưng chỗ sợ của hắn không phải đáng sợ ở chỗ đó, chỗ đáng sợ là hắn đưa lưng, chịu đánh, máu thịt hắn văng ra mà hai tay vẫn ôm cứng Lý Tầm Hoan thoát khỏi vòng vây, đôi mắt hắn đỏ ngầu.
Và mới đây, Tiểu Phi lại xuất hiện đối đầu với Kinh Vô Mạng, vóc dáng hắn xác xơ nhưng ánh mắt cũng đỏ ngầu.
Bây giờ cũng đôi mắt đỏ ngầu.

Long Tiêu Vân đứng dậy thối lui.
Ánh kiếm nhoáng lên.
Thân hình của Tiểu Phi không vững, ánh kiếm trên thân hắn cũng không vững.
Nhưng Long Tiêu Vân đâu thấy được những chuyện đó, hắn chỉ thấy mặt Tiểu Phi là tìm đường chạy thoát.
Hắn quay mình bỏ chạy vào trong.
Tiểu Phi phóng theo.
Long Tiêu Vân vụt sáng mắt lên, hắn chụp lấy chiếc ghế đẩy mạnh ra thật lẹ.
Tiểu Phi bây giờ chỉ là cái máy, hắn chỉ thấy áo hồng và chỉ biết nhào tới chứ hắn không còn gì khác nữa, tự nhiên chân hắn vấp vào chiếc ghế, hắn té nằm dài y như một con người không biết võ công, thanh kiếm trong tay hắn lăng tuốt ra xa.
Long Tiêu Vân quay lại, hắn chụp lấy thanh kiếm nhắm ngay vào yết hầu Tiểu Phi.
Nhưng hắn không đâm được.
Hắn thấy bộ mặt nặng chịch của Thượng Quan Kim Hồng.
Thần sắc của Thượng Quan Kim Hồng bây giờ trông dễ sợ, hắn ngồi như tượng đá, hắn ngồi bất động.
Long Tiêu Vân vội cười mơn :
- Tên khốn này dám khuấy rối trước mặt đại ca, hắn đáng tội chết.
Trầm ngâm một lúc, Thượng Quan Kim Hồng vụt hỏi :
- Ở ngoài cửa hình như có một con chó, có thấy không?
Long Tiêu Vân lựng khựng nhưng vẫn nói hùa theo :
- Vâng, vâng, hình như có.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Nếu muốn giết tên đó thì hãy giết con chó đó là hơn.
Ánh mắt của Long Tiêu Vân hơi hốt hoảng nhưng hắn lại cười ngay :
- Vâng, vâng, đại ca nói phải lắm, tên này không bằng con chó.
Thượng Quan Kim Hồng lạnh lùng :
- Thế còn ông bạn thì sao?
Long Tiêu Vân đỏ mặt ấp úng :
- Tôi... tôi...
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Hắn không bằng chó nhưng ngươi thì lại không bằng hắn, chó

thấy hắn cũng không đến đỗi chạy như thế ấy.
Long Tiêu Vân bây giờ mới hoàn toàn cứng họng.
Hắn đứng chết trân.
Thượng Quan Kim Hồng quét mắt khắp mọi bàn tiệc :
- Các vị có bằng lòng kết bái với chó không nào?
Tất cả rập lên :
- Không, nhất định không.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Luôn cả những người kia mà còn không chịu huống chi ta.
Hắn nhìn thẳng vào mặt Long Tiêu Vân và nói tiếp :
- Ta xem nhân cách của ngươi đối với chó thật xứng em, vậy hãy dắt chó vào đây mà kết bái.
Thượng Quan Kim Hồng nói ra là lệnh.
Một sự hối nhục không làm sao chịu nổi, nếu dắt chó vào kết bái nhưng lệnh đã nói ra rồi, có ai dám cãi lại không?
Long Thiếu Vân vùng bước tới lấy thanh kiếm trong tay Long Tiêu Vân và nói từ từ :
- Chuyện giao bái này thật thì do vãn bối bày ra cho gia phụ. Vãn bối không đủ sức rửa nhục cho gia phụ đáng lý phải lấy cái chết để tạ tội cùng gia phụ hiềm vì từ mẫu đại đường không người hiếu phục cho nên không dám xem nhẹ cái chết hôm nay.
Nói đến đây, hắn vùng trở thanh kiếm chặt rơi cánh tay trái của mình, cánh tay rơi xuống đất.
Tất cả những người có mặt giật nẩy mình.
Thượng Quan Kim Hồng vẫn ngồi im nhưng nếu ai nhìn kỹ sẽ thấy khóe môi của hắn hơi động đậy.
Long Thiếu Vân đau tái cả vành môi nhưng hắn vẫn cố chịu đựng, hắn thản nhiên cúi xuống đất nhặt cánh tay đặt ngay trước mặt Thượng Quan Kim Hồng, cắn răng nói từng tiếng một :
- Không biết Bang chủ có vui lòng?
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Ngươi định lấy cánh tay này để chuộc mạng cho hai cha con ngươi phải không?
Long Thiếu Vân nói :
- Vãn bối...
Hắn không nói rõ được tiếng tiếp theo vì cơn đau đã làm cho hắn ngất đi, hắn từ từ ngã xuống.

Tự nhiên, Long Tiêu Vân nghe lòng đau như cắt nhưng hắn vẫn không dám có một cử chỉ nào, hắn đứng im chờ lệnh.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn hắn nói lạnh lùng :
- Nghĩ lòng hiếu thảo của con ngươi, ta cho ngươi đi đó, về sau tốt nhất là đừng bao giờ để cho ta thấy mặt.
Cuối cùng rồi Tiểu Phi cũng đứng lên được.
Hình như đã quên đi tất cả, hình như hắn không thấy một ai, hắn có lẽ không nhớ là mình đang làm gì ở một nơi nào.
Mắt hắn ngờ ngờ nghệch nghệch, hắn chợt thấy bầu rượu trên bàn, hắn lao tới chụp lấy. Hắn chụp bầu rượu thật chắc, hắn nắm thật chặt y như nắm sinh mạng hắn.
Tách!
Bầu rượu bay mất đáy, rượu đổ xuống nền gạch, Tiểu Phi vẫn còn nắm phần trên của bầu rượu, tay hắn rung rung.
Thượng Quan Kim Hồng lạnh lùng :
- Rượu đó dành cho người uống, ngươi không xứng.
Hắn móc trong lưng ra một nén bạc quăng nén bạc xa xa và nói tiếp :
- Ngươi nếu muốn uống rượu thì hãy đi mua mà uống.
Ánh mắt của Tiểu Phi trông thật xa vắng, hắn ngẩng mặt lờ đờ rồi quay mình bỏ ra.
Hắn vùng khựng lại, nén bạc ngay dưới chân hắn.
Hắn đứng tần ngần và cuối cùng khom mình xuống.
Thượng Quan Kim Hồng nhếch môi.
Để nguyên bộ mặt lạnh băng băng như thế còn đỡ, khi Thượng Quan Kim Hồng nhếch môi cười, nụ cười của hắn trông cực kỳ tàn nhẫn.
Thình lình một tia chớp nhoáng lên.
Một mũi đao nhỏ bay vút xuyên ngang nén bạc ghim sâu xuống đất. Những thớ thịt trên mặt Tiểu Phi giật giật, hắn ngẩng lên và đứng sựng.
Một người đứng ngay giữa cửa, nhìn hắn dịu giọng :
- Rượu ở đây ngon hơn rượu mua ở ngoài, nếu anh muốn uống, tôi sẽ rót rượu cho anh.
Trên bàn hãy còn nhiều bầu rượu.
Người ấy bước vào nhấc một bầu, hắn rót đầy chén trao tận tay Tiểu Phi.

Không một ai lên tiếng, hình như cả hơi thở cũng ngưng đọng.
Thượng Quan Kim Hồng ngồi im.
Hắn ngồi lặng thinh nhìn người mới vào, nhìn người đang rót rượu cho Tiểu Phi. Người ấy không cao, không thấp, quần áo rách nhiều nơi, mái tóc đã có nhiều sợi trắng, hắn là một gã trung niên tiều tụy.
Thượng Quan Kim Hồng ngồi nhìn, không nói.
Thượng Quan Kim Hồng đã nói ra, từ trước đến nay không một ai dám cãi, không một ai dám trái lại.
Nhưng bây giờ, mệnh lệnh của hắn đối với con người ấy hoàn toàn vô hiệu.
Chén rượu đã đưa tới trước mặt Tiểu Phi.
Đôi mắt Tiểu Phi lờ đờ nhìn vào chén rượu, hai giọt nước mắt từ từ rơi xuống, rơi ngay vào chén rượu.
Hắn là kẻ chưa từng rơi nước mắt, nước mắt của hắn còn quý hơn là máu.
Đôi mắt của người trung niên cũng bắt đầu đẫm ướt nhưng miệng hắn vẫn điểm nụ cười.
Nụ cười đã làm cho thân hình tiêu tụy của hắn bỗng rạng rỡ huy hoàng, không ai hình dung được cái vĩ đại trong nụ cười của hắn.
Hắn cũng không nói một tiếng nào.
Nụ cười và nước mắt của hắn đã nói lên đầy đủ.
Không một câu nói nào đầy đủ hơn nữa được.
Tay của Tiểu Phi rung rung nâng chén rượu và thình lình hắn rống lên một tiếng quay mình chạy thẳng ra ngoài cửa.
Người trung niên vừa định chạy theo thì Thượng Quan Kim Hồng đã quát :
- Khoan?
Người trung niên hơi do dự và cuối cùng dừng lại.
Thượng Quan Kim Hồng từ từ hỏi :
- Đã muốn đi thì đừng tới, đã tới rồi sao lại tính đi?
Người trung niên trầm ngâm và mỉm cười :
- Đúng, đã tới thì hà tất phải đi.
Từ trước đến sau, hắn không hề nhìn Thượng Quan Kim Hồng, bây giờ hắn mới quay lại và ngước lên.
Ánh mắt của hắn nhập vào ánh mắt của Thượng Quan Kim Hồng.
Lửa văng tung tóe.
Không phải lửa ở ngoài mà lửa ở trong lòng người.

Tất cả những người có mặt đều cảm thấy nhiều đóm lửa lóe lên, khi ánh mắt của người trung niên và Thượng Quan Kim Hồng chạm đúng vào nhau.
Những đóm lửa vô tình, tuy không nổ ra trước mắt nhưng trong lòng của người có mặt lại cùng một lúc nhoáng lên.
Tất cả đều đột nhiên chấn động.
Ánh mắt của Thượng Quan Kim Hồng y như hai tay ma quái, nó có thể chụp bắt hồn phách của bất cứ ai.
Ánh mắt của người trung niên y như mặt đại dương bát ngát, y như trời xanh trong vắt một màu, nó có thể dung nạp toàn thể dân gian, dung nạp luôn cả loài ma quái.
Ánh mắt của Thượng Quan Kim Hồng sắc như một ngọn đao.
Ánh mắt của người trung niên như một vỏ đao chờ đợi.
Bằng vào con mắt đó, mặc dầu trong dáng dấp tiều tụy xơ xác nhưng không một ai dám nói người trung niên ấy là hạng tầm thường.
Có người đã mập mờ biết hắn là ai.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi từng tiếng một :
- Đao của ngươi đâu?
Người trung niên lật ngửa bàn tay, ngọn đao nhỏ nằm theo ngón áp út.
Thực khách trong đại sảnh như đám hát chèo, đồng thanh nói :
- Tiểu Lý Phi Đao.
Phải, hắn chính là Lý Tầm Hoan, người nổi danh Tiểu Lý Phi Đao.
Trong tay hắn ngọn đao nhỏ xíu tầm thường nhưng khi đao đã bay ra không bao giờ trật đích.
Bất giác mọi con mắt đều đổ dồn về chỗ yết hầu của Thượng Quan Kim Hồng.
Thượng Quan Kim Hồng vẫn đứng bất động như một pho tượng chờ đợi. Đao đã nằm trong tay Lý Tầm Hoan nhưng Thượng Quan Kim Hồng không một mảy mai cú động. Hắn vẫn trơ ra và ánh mắt cũng tóe cái nhìn dữ dội.
Mọi ánh mắt đều nhìn phía Lý Tầm Hoan. Hắn cũng bất động như Thượng Quan Kim Hồng. Ngọn phi đao vẫn nằm im lìm trong lòng tay của hắn.
Lý Tầm Hoan cất tiếng nói :
- Hoàn của ngươi đâu?

Ai cũng biết đôi song hoàn của Thượng Quan Kim Hồng. Đôi bánh răng cưa ấy đã từng lấy mạng người không quá một cái chớp mắt. Trong Binh Khí phổ đã từng đề cập đến Song Hoàn của Thượng Quan Kim Hồng và xếp đôi Hoàn ấy hơn ngọn Tiểu đao một bậc.
Cục trường im phăng phắc, nghe rõ từng hơi thở của đám thực khách. Họ biết trận đấu sắp diễn ra vô cùng mau lẹ. Mọi người chờ đợi đôi Song Hoàn ấy xuất hiện. Đôi Hoàn ấy phô ra tất phải có máu.
Thượng Quan Kim Hồng đáp :
- Hoàn đã ở trong chiêu.
Hai cao thủ võ lâm ghìm nhau. Họ chưa ra chiêu nhưng trận đấu đã bắt đầu từ lâu. Chỉ cần một chút xao lãng của đối phương, Hoàn hoặc Đao sẽ kết liễu cuộc sống kẻ ấy ngay.
Họ đấu bằng trí, chỉ một chút phân tâm, trận chiến sẽ kết thúc.
Sợi dây đàn càng lúc càng tăng. Hai kẻ vẫn lắng trong tư thế bất động. Đôi hài của Thượng Quan Kim Hồng vừa nhích những ngón tay của Lý Tầm Hoan cũng lay động khẽ. Cả hai lại trở về tư thế ban đầu.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Chiêu sao không xuất?
Lý Tầm Hoan chầm chậm nói :
- Chiêu đã ở trong ý.
Hai đối thủ ở tư thế kẻ tám lạng người nửa cân. Hoàn đã ở trong chiêu, chiêu đao lại ở trong ý. Tiểu phi đao, Thượng Quan Kim Hồng đã thấy nhưng con đao bay đi lúc nào thì hắn hoàn toàn không thể nào đoán được.
Ngược lại, Lý Tầm Hoan không thấy Hoàn tức là không đoán được đối thủ lúc nào sẽ ra chiêu.
Mắt của họ nhìn nhau. Lửa lại tóe ra từ đôi mắt, sát khí đã bao trùm tất cả Như Vân khách sạn. Sát khí khiến cho đám thực khách nghẹt thở và họ đành rắng nín thở theo dõi cuộc đấu.
Tiểu Phi chạy ra ngoài Như Vân khách sạn. Hắn chỉ biết chạy vì hắn không ngờ người hắn gặp chính là Lý Tầm Hoan.
Hắn chạy băng qua một cánh sân rộng và đứng sững lại trước căn nhà, trước đó hắn đã từng trong căn nhà đó bước ra.
Tiểu Phi gõ vào cửa.
Có tiếng đàn bà vọng ra :

- Ai đó?
Tiểu Phi đáp :
- Tôi.
Tiếng trong nhà lại hỏi :
- Tôi là ai?
Tiểu Phi đẩy cửa bước vào. Hắn bắt gặp bảy khuôn mặt mỹ nhân đã kề cận với hắn hôm qua.
Tiểu Phi đáp :
- Tôi là tôi.
Bên trong một tràng cười hắn hắc :
- Hắn là một thằng điên.
- Nghe giọng nói của hắn làm như hắn là chủ nhân ở đây không bằng. Nhưng mà có ai biết hắn đâu?
- Ai biết hắn là người gì? Đúng hắn đang lên cơn đấy.
Những giọng nói thật quen, những giọng nói mà đêm hôm qua đã thì thào bên tai hắn bao nhiêu lời lẽ mặn nồng, lưu luyến nhưng bây giờ...
Nhưng bây giờ thì đã thay đổi cả rồi.
Tiểu Phi chợt nghe như ngọn lửa từ đáy lòng bốc mạnh lên đầu, hắn nhào tới tông bung cánh cửa.
Bảy đôi mắt đẹp tập trung vào hắn.
Nhưng không phải như hôm qua.
Cũng bảy đôi mắt ấy, ngày hôm qua khi Thượng Quan Kim Hồng đưa hắn đến đây cũng đã tập trung vào hắn, tập trung vào để săn đón chào mời.
Bây giờ cũng bảy đôi mắt đó nhưng là bảy đôi mắt cười cợt khinh bỉ.
Tiểu Phi chụp lấy bầu rượu trên bàn đưa lên miệng.
Những tiếng cười hăng hắc lại nổi lên.
Bầu rượu trống không.
- Rượu đâu?
- Không có rượu.
- Đi lấy mau.
- Tại làm sao phải đi lấy? Ở đây đâu phải là quán rượu?
Tiểu Phi nhảy tới chụp lấy áo của một cô, hắn thét lớn :
- Các ngươi không biết ta à?
Người con gái lạnh lùng :

- Ngươi biết ta à? Ta là ai thế?
Bàn tay Tiểu Phi lỏng ra rồi buông xuống, hắn mấp máy :
- Nơi đây... hình như không... không phải chỗ hôm qua?
Chợt nghe một giọng nói phát lên :
- Nơi đây cũng vẫn là chỗ hỗm qua, chỉ có ngươi không phải là người hôm qua mà thôi.
Giọng nói ngọt ngào, giọng nói thật quen.
Tiểu Phi vụt rung lên bần bật.
Hắn nhắm mắt lại, hắn không muốn nhìn nàng, không dám nhìn nàng.
Nàng là một người mà đến chết hắn cũng không thể quên được, nằm mơ hắn cũng thấy nàng, hắn đã hy sinh tất cả chỉ vì để nhìn nàng.
Nàng vẫn là nàng hôm trước nhưng hắn, hắn quả thật không phải là hắn hôm qua.
Đại sảnh của Như Vân khách sạn vẫn im lìm.
Một mảng bụi từ trên trần nhà thình lình rơi xuống.
Tại lâu ngày hay tại khí thế của họ làm động đến trần nhà?
Thượng Quan Kim Hồng nhích lên một bước.
Lý Tầm Hoan vẫn bất động.
Chỉ một phần ngàn trong cái nháy mắt thôi, cuộc chiến sẽ bắt đầu và cũng là kết thúc.
Không ai biết được sẽ ra sao nhưng ai cũng biết nó đến thật nhanh và ngưng thật nhanh.
Nhưng cũng ngay lúc đó, chợt có tiếng động bên ngoài.
Tiếng người xao náo.
Sau cùng bốn người đàn ông lực lưỡng khiêng vào một cỗ quan tài.

Xem tiếp hồi 32 Những bước lún sâu

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 32 Những bước lún sâu

Một cỗ quan tài mới tinh.
Nước sơn hình như chưa ráo hẳn.
Bốn người khiêng cỗ qua tài đi thẳng vào đại sảnh, giữa buổi tiệc, họ đi ngay về phía Thượng Quan Kim Hồng.
Từ trong tủa ra hai hàng toàn những gã áo vàng lực lưỡng, chúng

vung những ngọn đao sáng loáng và quát lớn :
- Các ngươi đã lộn chỗ, hãy tháo trở ra ngay.
Gã Đạo Tỳ nói :
- Chúng tôi không đi lộn chỗ, khẩu quan tài này được dưa đến cho Thượng Quan lão gia.
Tên đại hắn áo vàng giận dữ :
- Ngươi muốn chết, cỗ quan tài này sẽ liệm thây ngươi.
Gã Đạo Tỳ cười :
- Cỗ quan tài này làm bằng cây Đàn Hương, chúng tôi đâu có phúc đức nào được liệm vào trong ấy.
Tên đại hắn áo vàng vung tay.
Thượng Quan Kim Hồng vụt hỏi :
- Ai bảo các ngươi đưa cỗ quan tài này đến?
Tiếng nói của Thượng Quan Kim Hồng vừa cất lên, tên đại hắn áo vàng vột dừng tay lại.
Tên Đạo Tỳ nói :
- Vị lão gia họ Nhạc trao cho chúng tôi bốn lượng bạc bảo chúng tôi hôm nay phải đưa cỗ quan tài này đến Như Vân khách sạn, bảo chúng tôi phải giao tận mặt Thượng Quan lão gia.
Thượng Quan Kim Hồng cau mặt :
- Họ Nhạc ! Người ấy tướng mạo ra sao?
Tên Đạo Tỳ nói :
- Đó là một người đàn ông, tuổi hình như không lứn lắm cũng không nhỏ lắm, đối xử khá rộng rãi nhưng tướng mạo thì không thấy rõ.
Khoảng giữa chân mày của Thượng Quan Kim Hồng cau lại nhưng một tên Đạo Tỳ khác đã nói ngay :
- Vị Nhạc gia ấy đang đêm đến cửa hiệu chúng tôi, đã không gọi cửa cũng không đốt đèn, ông ta trao tiền căn dặn rồi đi mất.
Thượng Quan Kim Hồng trầm mặt xuống, hình như không có vẻ gì kinh ngạc mà cũng chẳng hỏi gì thêm, có lẽ hắn biết có hỏi cũng không hơn gì được nữa.
Tên Đạo Tỳ nói :
- Cỗ quan tài này không nhẹ lắm, hình như trong đó có người.
Thượng Quan Kim Hồng ói :
- Hãy mở ra xem.
Nắp quan tài không có khóa đinh, chỉ cần hai người là có thể giở ra

được nhẹ nhàng.
Hình như trong một thoáng giây, vẻ mặt lạnh băng của Thượng Quan Kim Hồng có hơi biến đổi.
Có biến đổi nhưng rất khó mà phân biệt vì môi hắn không may động, mày hắn không cau, mắt hắn không chớp, nói chung hắn không lộ ra một chút gì để người ta có thể theo đó mà đoán biết tâm trạng hắn.
Không thể giải thích được mặt hắn biến đổi bởi một điểm nào nhưng bất cứ ai nhìn vào cũng nhận xét biết ngay là có biến đổi.
Nếu bảo giải thích về điểm đó thì chỉ có thể nói rằng hình như hắn thay một bộ mặt khác hẳn, không đúng hơn là hắn vừa đeo vào một chiếc mặt nạ.
Hình như hắn không muốn cho bất cứ ai thấy được bộ mặt thật của hắn lúc bây giờ.
Không riêng Thượng Quan Kim Hồng mà nhiều người cũng thường có sẵn một "mặt giả" như thế ấy, bình thường không thấy nhưng nếu khi cần, họ sẽ "đeo" ngay.
Có người vì để che dấu nỗi bi ai, có người vì để che dấu sự phẫn nộ, có người vì bị buộc lòng phải làm như thế, có người vì buộc lòng phải tươi cười tiếp đón, có người bị buộc phải làm cho người ta sợ sệt cũng có người vì để che dấu sự hốt hoảng của mình.
Tất cả những lý do trên khiến cho họ "đeo" mặt nạ.
Thượng Quan Kim Hồng bây giờ đang đeo mặt nạ.
Trong cỗ quan tài quả nhiên có một thây người.
Chiếc thây đó là đứa con một của Thượng Quan Kim Hồng : Thượng Quan Phi.
Lúc Thượng Quan Phi chết, Lý Tầm Hoan cũng có thấy.
Chẳng những hắn thấy Kinh Vô Mạng giết Thượng Quan Phi mà còn thấy Kinh Vô Mạng chôn Thượng Quan Phi.
Bây giờ, Thượng Quan Phi lại được nằm yên trong cỗ quan tài.
Chiếc "mặt nạ" của Thượng Quan Kim Hồng đang đeo hình như càng phút càng dày thêm, hắn trầm ngâm khá lâu, hắn ngó Lý Tầm Hoan :
- Trước đây túc hạ đã từng thấy?
Lý Tầm Hoan hở ra :
- Có thấy.
Thượng Quan Kim Hồng nói :

- Bây giờ túc hạ xem lại thử có cảm tưởng thế nào?
Thi thể đã được tắm rửa sạch sẽ, không giống như bị móc lên từ dưới đất, mình lại mặc "thọ y" và cũng khổng thấy một vết thương nào.
Chỉ thấy ngay yết hầu có một vết thương, vết thương sâu đúng bảy phân.
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi nghĩ hắn chết không đau khổ lắm.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Túc hạ muốn nói hắn chết mau?
Lý Tầm Hoan thở dài :
- Chết, vốn không hề đau khổ, đau khổ là lúc chờ chết nhưng xem chừng hắn không có giai đoạn đó.
Quả thật, Thượng Quan Phi nằm một cách yên lành như một người đang ngủ.
Vẻ kinh hoàng trước phút chết của hắn không còn nữa, có lẽ nhờ người nào đó rửa lau cẩn thận.
Thượng Quan Kim Hồng đeo "mặt nạ" nhưng mắt hắn thì không sao dấu được.
Ánh mắt hắn hình như bây giờ có lửa, hắn nhìn sững Lý Tầm Hoan :
- Người có thể giết hắn nhanh như thế, trên đời này thật chẳng có nhiều.
Lý Tầm Hoan nói :
- Không nhiều, có lẽ không quá năm người.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Trong đó có túc hạ?
Lý Tầm Hoan chầm chậm gật đầu :
- Đúng, tôi là một và các hạ cũng là một.
Thượng Quan Kim Hồng rít giọng :
- Nhưng làm sao ta có thể giết nó?
Lý Tầm Hoan điềm đạm :
- Đúng, các hạ không giết hắn, tôi muốn nói bằng một ý kiến khác, tôi muốn cho các hạ rõ, người có thể giết hắn không nhất định cần phải giết hắn, người giết hắn không nhất thiết là người có thể giết hắn.
Hắn chầm chậm tiếp lời :

- Trọn đời này thường phải sinh ra những chuyện ngoài ý nghĩ của con người, nó vốn là những chuyện mà không phải ai cũng có thể nghĩ ra.
Ánh mắt của Lý Tầm Hoan lần lần biến lại ôn hoà, thậm chí mang cả nỗi niềm thông cảm sâu xa, hình như hắn đã nhìn xuyên qua lớp mặt nạ của Thượng Quan Kim Hồng, hắn đã nhìn thấy sự bi ai và kinh hoàng.
Thượng Quan Kim Hồng là người sinh ra để xâm phạm kẻ khác, đánh ngã kẻ khác. Bây giờ, cuối cùng hắn bị đánh ngã, không phải đánh ngã con người hắn mà là đánh ngã lòng tự tôn của hắn - cái khốn nạn cho hắn là hắn lại không biết người ấy là ai.
Máu sinh ra từ ruột, con vẫn là con.
Bất luận là ai, bất luận kẻ ác hay người thiện, đây quả là một sự tổn thương không phải nhỏ.
Hình như Thượng Quan Kim Hồng đã có vẻ bất an, lòng dạ sắt đá của hắn hình như bắt đầu lay động.
Ánh mắt của Lý Tầm Hoan cũng bộc lộ đầy thông cảm bất nhẫn nhưng chính cái bộc lộ ấy lại càng như một ngọn chùy sắt đánh bồi làm cho chiếc "mặt nạ" của Thượng Quan Kim Hồng rớt ra từng mảnh, hắn không thể bình thản được nữa, hắn vùng tặc lưỡi :
- Cuộc chiến giữa ta và túc hạ sớm muộn gì rồi cũng phải giải quyết.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Sớm muộn gì rồi cũng phải.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Hôm nay...
Lý Tầm Hoan ngắt lời :
- Bất luận bao giờ, tại hạ cũng có thể thù tiếp, chỉ có ngày hôm nay thì không thể.
Thượng Quan Kim Hồng gặn lại :
- Tại sao?
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Hôm nay, hôm nay tôi cần uống một chén rượu.
Mát liếc khẽ về phía cỗ quan tài và bùi ngùi nói tiếp :
- Có những lúc không chỉ không thích hợp cho một cuộc quyết đấu mà cũng không thích hợp làm bất cứ việc gì ngoài chuyện uống rượu ra, gần như không có chuyện gì nên làm cả, hôm nay chính là

lúc như thế ấy.
Hắn nói thật uyển chuyển, có thể nhiều người không hiểu được hết ý của hắn nhưng Thượng Quan Kim Hồng thì hiểu.
Hiểu rất rõ ràng.
Bởi vì hắn đã hiểu rất rõ tâm tình hiện nay của chính mình, trong lúc tâm tình như thế ấy mà cùng với người quyết đấu thì không khác nào tự mình xích lấy tay mình.
Tâm tình đó đã cho địch nhân một cơ hội tốt.
Rõ ràng Lý Tầm Hoan có thể lợi dụng cơ hội ấy nhưng hắn lại không.
Hắn thừa biết rằng cơ hội ấy "ngàn năm một thuở" về sau nhất định không bao giờ có nữa nhưng hắn nhất định không.
Thượng Quan Kim Hồng trầm mặt một lúc khá lâu mới hỏi :
- Thế thì túc hạ nghĩ rằng có thể đến bao giờ?
Lý Tầm Hoan nói :
- Ta đã nói rồi, bất luận đến bao giờ cũng được.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Địa điểm?
Lý Tầm Hoan nói :
- Khi nào thấy cần, các hạ nói một tiếng thì bất cứ nơi nào tại hạ cũng xin vâng.
Thượng Quan Kim Hồng gặn lại :
- Ta nói, túc hạ có thể nghe sao?
Lý Tầm Hoan cười :
- Lời của Thượng Quan bang chủ nói ra, khắp thiên hạ đều nghe thấy, tại sao tại hạ lại không nghe thấy.
Thượng Quan Kim Hồng lại trầm ngâm một lúc rồi vụt nói :
- Túc hạ cần uống rượu, nơi đây có rượu.
Lý Tầm Hoan cười :
- Rượu nơi đây, tại hạ có xứng uống chăng?
Thượng Quan Kim Hồng nói từng tiếng :
- Túc hạ không xứng thì không một người thứ hai nào xứng nữa.
Hắn quay qua rót đầy hai chén rượu và lớn giọng :
- Ta xin kính túc hạ một chén.
Lý Tầm Hoan tiếp lấy ngửa cổ uống nột hơi :
- Ngon, rượu thật ngon.
Thượng Quan Kim Hồng cũng cạn, hắn nhìn chén không trên tay

chậm rãi :
- Hai mươi năm nay, lần thứ nhất ta uống rượu.
Cổn !
Chén rượu rơi xuống đất bể tan.
Thượng Quan Kim Hồng ôm xốc thây con bước nhanh ra cửa.
Lý Tầm Hoan đưa mắt nhìn theo hắn thở dài lẩm bẩm :
- Nếu Thượng Quan Kim Hồng không phải là Thượng Quan Kim Hồng thì tại sao lại không thể là bằng hữu của ta?
"Niễu Hùng", hai tiếng đó không phân biệt là thiện hay là ác, họ gặp nhau không phải chỗ thiện ác mà là ở hai tiếng "Niễu Hùng".
Cổn.
Chén trên tay Lý Tầm Hoan rơi xuống đất bể tan.
Tất cả mọi người có mặt đều trơ trơ như hình gỗ, mãi cho đến khi Lý Tầm Hoan bước ra khỏi cửa, họ mới vụt thở phào và những lời nghị dị nổi lên :
- Chỉ tiếc một điều là họ chưa thật sự đánh nhau.
- Hình như hai con người ấy có những điểm tương đồng.
Họ không giống nhau về quan niệm, họ giống nhau ở chỗ họ là bậc "Niễu Hùng".
Tiểu Phi không quay mặt lại, hắn không muốn nhìn nàng.
Lâm Tiên Nhi nhắc một chiếc ghế ngồi phía sau lưng hắn, ghế của nàng bắc dựa vào khung cửa.
Nàng ngồi khá lâu.
Tiểu Phi đứng trơ trơ, hắn không cử động.
Cách đứng của hắn trông thật tức cười.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Anh đứng như thế, anh không cảm thấy khó chịu sao? Tại làm sao không tự nhiên ngồi xuống, bên tôi hãy còn một chiếc ghế nữa đây.
- Anh không chịu ngồi à? Tôi biết anh ngồi không nổi, nơi đây ngồi cũng là chuyện khó khăn.
- Nhưng tại làm sao anh chẳng chịu đi?
- Tuy tôi ngồi chắn cửa nhưng bất cứ lúc nào anh cũng có thể xô tôi ngã, nếu không bên đây còn cánh cửa sổ, anh có thể làm theo một tên trộm nhảy qua đó mà đi, hai cách đó đều rất dễ dàng.
- Nhưng anh không dám có phải thế không?
- Trong lòng anh đang hận vì không thể giết tôi, anh muốn giết tôi lắm nhưng anh không dám ra tay, cả đến chuyện đụng vào người

tôi anh cũng không dám làm bởi vì trong lòng anh vẫn còn mãi mãi yêu tôi, có phải thế không?
Giọng nói của nàng thật là mềm dịu, thật dễ nghe, thật khêu gợi.
Nàng cười thật ngọt, thật khoan khoái.
Bởi vì nàng rất thích thấy người bị nàng vò xé, nàng hy vọng tất cả đàn ông trên đời này đều bị nàng vò xé.
Chỉ điều đáng tiếc là nàng chỉ vò xé được con người thật sự yêu nàng.
Tuy không thấy vẻ mặt thống khổ của Tiểu Phi nhưng nàng có thể nhìn thấy những động mạch sau cổ của Tiểu Phi nhảy vòng bực bực.
Nàng cảm thấy ngồi như nàng đúng là cách ngồi hưởng thụ một cách khoan khoái thong dong.
Nàng chợt cảm thấy cũng nên đi rót một chén rượu ngồi nhấm nháp cho thêm phần thú vị.
Nhưng cũng ngay lúc đó, cánh cửa bị bật tung bằng một chiếc đá bên ngoài, cái ghế của nàng chòng gọng.
Thượng Quan Kim Hồng từ ngoài bồng thây con bước mạnh vào.
Một người nào đó, nếu chiếc ghế mình ngồi bị đạp ngã như thế ấy nhất định sẽ có phản ứng bằng cách này hay cách khác nhưng với Lâm Tiên Nhi thì không.
Nàng không nói một tiếng cũng không một cử động, nàng biết bây giờ, ngay trong lúc này mà hé môi là ngu xuẩn nhất.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn thẳng vào ót của Tiểu Phi, giọng hắn trầm trầm :
- Hãy quay lại xem thử ai đây?
Tiểu Phi chưa có cử động thì huyết quản đã căng lên, cuối cùng hắn quay lại nhìn châm bẩm thây của Thượng Quan Phi.
Khóe mắt hắn hơi động đậy.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn vào mặt hắn :
- Ngươi biết hắn, có phải thế không.
Tiểu Phi gật đầu.
Thượng Quan Kim Hồng gằn giọng :
- Bây giờ ngươi bỗng thấy hắn chết nhưng ngươi chưa giật mình vì ngươi đã biết trước rồi, có phải thế không?
Tiểu Phi trầm ngâm và vụt nói :
- Đúng, quả thật ta đã biết.

Thượng Quan Kim Hồng rít giọng :
- Ngươi làm sao mà biết?
Tiểu Phi nói :
- Vì người giết hắn chính là ta.
Hắn nói một cách thong dong, hắn nói không nháy mắt làm như hắn hoàn toàn không biết rằng câu nói ấy sẽ dẫn tới một hậu quả ra sao.
Đám thiếu nữ trong phòng hoảng hốt đến đờ người.
Luôn cả Lâm Tiên Nhi cũng kinh hoảng, chỉ trong thoáng chốc, trong lòng nàng thay đổi cảm giác không biết bao nhiêu bận.
Nàng chợt nghe dâng lên một niềm thương xót đau buồn.
Chính nàng cũng không hiểu tại sao nàng lại có cái cảm xúc này đối với Tiểu Phi.
Nàng biết rất rõ, Thượng Quan Kim Hồng có thể ra tay bất cứ lúc nào.
Nàng lại nhìn Tiểu Phi, nàng nhìn bằng đôi mắt nhìn con người chết.
Một người chết ngu xuẩn nhất trên đời.
Không ngu làm sao được, không ngu làm sao thừa nhận một cách quá dễ dàng như thế.
Đúng là một thứ ngu xuẩn không con thuốc chữa.
Mà với một con người ngu xuẩn cực độ như thế thì còn quan tâm đến hắn làm gì?
Nàng quay mặt nơi khác không thèm nhìn đến hắn nữa.
Nàng thầm mong Thượng Quan Kim Hồng giết hắn cho rồi càng nhanh càng tốt, càng nhanh càng đỡ cho nàng xốn mắt.
Nhưng rồi nàng lại bỗng nhiên tự hỏi :
- Nhưng nếu mình hoàn toàn không quan tâm đến hắn thì hắn ngu hay hắn không mặc hắn chứ chuyện gì mình lại phải quan tâm?
Thượng Quan Kim Hồng do dự.
Hắn nhìn sâu vào mắt Tiểu Phi, hình như từ trong đôi mắt ấy, Thượng Quan Kim Hồng muốn tìm cho ra lẽ thực hư.
Nhưng hắn không làm sao tìm được.
Đôi mắt trống rỗng, không ẩn chứa một cái gì.
Rõ ràng không phải giống đôi mắt của con người sống.
Thượng Quan Kim Hồng chợt nhận ra đôi mắt thật quen.
Rõ ràng là đôi mắt mà hắn đã từng nhìn.

Khi hắn tuốt thanh kiếm của Kinh Vô Mạng trao cho Tiểu Phi, đôi mắt của Kinh Vô Mạng y hệt như đôi mắt của Tiểu Phi bây giờ.
Khi hắn giết một người nào, khi người ấy chưa nhắm mắt thì đôi mắt ấy y hệt như đôi mắt của Tiểu Phi bây giờ.
Đôi mắt hoàn toàn không có tình cảm, không có sinh mạng, hoàn toàn trống rỗng.
Thượng Quan Kim Hồng chợt biết.
Tiểu Phi im lặng chờ chết.
Thượng Quan Kim Hồng vụt hỏi :
- Ngươi đang chờ chết.
Tiểu Phi không trả lời.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Ngươi thừa nhận giết con ta là ngươi mong ta sẽ giết ngươi, phải không?
Tiểu Phi định ngậm miệng.
Tia mắt của Thượng Quan Kim Hồng rợn lên cái cười tàn khốc, hắn quay mình :
- Hồ Tổng Quản !
Hắn chỉ càng lên tiếng là có người xuất hiện.
Trong khi hắn làm một công việc gì, hắn đối diện đối thoại bất cứ ai, hắn không hề để ý chung quanh, gần như hắn nghĩ không có ai chung quanh hắn cả nhưng khi hắn cần thì hắn gọi ngay và khi hắn gọi, tự nhiên có người đáp ứng.
Quanh mình hắn hình như không lúc nào không có người nhưng cũng không lúc nào vắng mặt. Hắn không gọi thì không ai dám ló mặt nhưng khi hắn gọi thì không ai vắng. Nếu hắn là Tử Thần thì chung quanh hắn ẩn hiện đầy Tử Quỷ, hắn lặn thinh thì Tử Quỷ lặng thinh, khi hắn nhấc tay lên thì Tử Quỷ ùa vào.
Nếu Hồ Tổng Quản đúng là Tử Quỷ thì nhất định không phải là Ngạ Quỷ.
Vì những con quỷ đói thì không bao giờ mập thù lù như hắn. Nhìn toàn diện con người của hắn giống như một trái cầu, vì cử động của hắn nhanh nhẹn quá, mẫn tiệp quá nên người ta có cảm giác như trái cầu được người lăn thật mạnh, hắn lăn tới và cúi đầu :
- Thuộc hạ có mặt.
Đôi mắt của Thượng Quan Kim Hồng vẫn không rời Tiểu Phi :
- Hắn muốn chết, ta không cho hắn chết.

Hồ Tổng Quản đáp :
- Vâng.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta cho hắn thứ khác.
Hồ Tổng Quản đáp :
- Vâng.
Thượng Quan Kim Hồng trầm ngâm rồi tiếp :
- Hắn muốn bất cứ ai, ta đều cho hắn.
Hồ Tổng Quản đáp :
- Vâng.
Hắn vừa đáp, vừa "tình cờ" liếc về phía Lâm Tiên Nhi lập lại :
- Bất cứ là ai.
Thượng Quan Kim Hồng lạnh lùng :
- Bất cứ ai cũng thế, cho dầu hắn muốn vợ ngươi, ngươi cũng cho hắn.
Hò Tổng Quản híp đôi mắt lại cười :
- Vâng, thuộc hạ biết, bây giờ thuộc hạ xin đi mang vợ đến cho hắn.
Lâm Tiên Nhi cắn môi, cuối cùng nàng bật hỏi :
- Nhưng nếu hắn muốn tôi?
Thượng Quan Kim Hồng lạnh lùng :
- Ta đã nói rồi, bất cứ ai cũng thế.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nhưng... nhưng tôi thì không như thế vì tôi là của anh, ngoài anh ra, ai cũng không thể...
Nàng bỏ lửng câu nói, đi lại sát bên Thượng Quan Kim Hồng đưa tay vuốt dài trên vai hắn.
Nàng cười, nụ cười thật rung người.
Thượng Quan Kim Hồng không hề nhìn nàng, hắn vụt tay tát vào mặt nàng thật mạnh :
- Bất luận là ai, ngươi cũng được và còn "được" thật nhiều, tại sao với hắn lại không?
Y như một trái cầu, nàng bắn bổng lên và văng tuốt ra ngoài sân.
Thượng Quan Kim Hồng nói gằn từng tiếng :
- Hắn muốn cái gì cho hắn cái đó nhưng không cho hắn đi, ta cần xem trong vòng ba tháng thử hắn sẽ biến thành giống gì cho biết.
Hồ Tổng Quản đáp :

- Vâng.
Thượng Quan Kim Hồng chậm chậm bước ra và đi thẳng.
Tiểu Phi cắn răng thật cứng, thế nhưng răng hắn vừa nhịp nghe cùm cụp.
Hắn tức tối gầm lên :
- Ta giết con ngươi, tại sao ngươi không giết ta để báo thù?
Thượng Quan Kim Hồng bước đi chầm chậm nhưng hắn vẫn không quay đầu lại :
- Bởi vì ta cần cho ngươi sống, sống khổ sở nhưng lại không có đủ dũng khí để mà chết.
"Tại sao bất cứ ai cũng được, lại còn "được" thật nhiều, còn hắn lại không?"
"Ta cần cho ngươi sống, sống khổ sở nhưng lại không đủ dũng khí để mà chết"
Tiểu Phi thụt lui, thân hắn co rút lại như trốn, cố trốn những đường roi ác độc vô hình.
Ngọn roi như đang quất mạnh liên tiếp vào thân hắn.
Hồ Tổng Quản bước lại cười hì hì :
- Kiếp ngươi khi được thì nên tận hưởng, đừng bao giờ để đến phút hoàn toàn không. Chuyện chi lại phải trầm mình ôm thống khổ.
Hắn đưa tay ngoắc đám thiếu nữ :
- Còn chưa dâng rượu cho Phi thiếu gia, còn đứng đực ra để làm gì thế?
Cái con người của Hồ Tổng Quản kể cũng hay.
Hắn nói chuyện với Thượng Quan Kim Hồng bằng một bộ mặt, khi nói chuyện với Tiểu Phi thì bộ mặt khác, bây giờ nói với đám thiếu nữ thì lại với bộ mặt khác hơn.
Mỗi một bộ mặt, hắn có giọng rất tương xứng.
Con người này nếu là phường tuồng nhất định hắn diễn xuất hết chỗ chê.
Hình như đại đa số người đều có nhiều bộ mặt, vì thế khi họ vừa mới gỡ chiếc mặt nạ này trồng lên chiếc mặt nạ khác, dễ như trở bàn tay.
Vì "mặt nạ" nhiều quá, thành thử họ lần lần quên luôn, không biết bộ mặt thật của họ ra sao?
Và vì có nhiều chiếc mặt nạ "đeo" quá lâu ngày, họ đâm ra lười biếng gỡ.

Bởi vì những người này đã thay một chân lý : mặt nạ càng ít, càng ít khi bị thua thiệt.
Cũng may trên đời lại còn có người không có chiếc mặt nạ nào cả, họ chỉ có độc nhất một bộ mặt thật của họ thôi, có lẽ nhân gian này sẽ cực kỳ hỗn loạn, không còn phân biệt được cha con, chồng vợ gì nữa cả.
Những hạng người không có mặt nạ, bất luận họ ở hoàn cảnh nào, họ chịu đựng gian khổ đến đâu, mặt họ không khi nào cải biến.
Họ cần khóc thì khóc, cần cười thì cười, khi cần sống là sống, lúc cần chết là họ chết.
Cho đến chết họ cũng không bằng lòng cải biến mặt thật của họ.
Cuộc đời vốn là một vở kịch dài nhưng tất cả đều bằng lòng làm kịch sĩ thì có lẽ vở kịch đời không còn sinh động.
Có những kẻ vẫn bị lôi cuốn vào vai tuồng trong vở kịch nhưng vì họ giữ được bản sắc của họ cho nên thỉnh thoảng người ta thấy nhiều đoạn trong vở kịch đó bị sượng sượng.
Nhưng chính nhờ vào đó, đúng hơn là nhờ vào những kẻ có bản sắc đó nên người đời còn nhận biết được là mình đang đóng kịch chứ nếu không, người ta sẽ nhận đời là thật.
Rượu đã được mang đến.
Hồ Tổng Quản rót rượu, nâng chén cười :
- Vô nè, rượu vào càng nhiều, ông bạn sẽ thấy tất cả đàn bà con gái trên đời này đều cũng như nhau, không cần người này hay người khác.
Tiểu Phi nghiến răng :
- Không phải như nhau.
Hồ Tổng Quản cười híp mắt :
- Thế thì bây giờ ông bạn muốn ai?
Tròng đôi mắt Tiểu Phi rực lên như lửa :
- Ta muốn vợ ngươi.
Hồ Tổng Quản không cười nữa.

Xem tiếp hồi 33 Những kẻ cần đối diện

Hồi 33 Những kẻ cần đối diện

Đêm.

Thị trấn về đêm.

Đêm của chợ luôn luôn là nhiệt náo tưng bừng.

Nhưng Lý Tầm Hoan phảng phất cảm thấy trên đời này như chỉ còn mỗi một mình hắn mà thôi.

Bởi vì những người mà hắn yêu mến đã hoàn toàn lìa xa hắn, quá xa.

Cho đến hắn còn cảm giác rằng họ không còn ở trên thế gian này, họ không còn.

Hắn đã nghe tin tức của cha con Long Tiêu Vân nhưng... nhưng còn Lâm Thi Ấm?

Không bút tích, không tin tức, chỉ còn tưởng niệm, một tưởng niệm trường tồn vĩnh cửu.

"*Thiên trường địa hữu thời tận*
Thử hận liên miên vô tuyệt kỳ."

"Trường hận ca" sao mà thê thiết quá.

Lý Tầm Hoan chợt nghe văng vẳng tiếng ca :

"*Bóng nàng tựa cửa chiều hôm*
Ngoài hiên mưa đổ dập dồn
Mắt nàng rười rượi mờ xa
Lơ đễnh buồn rơi theo nước
Chảy về đâu
Dòng sông sâu chả bắc nhịp cầu
Để người em gái rầu rầu nhớ thương."

Lý Tầm Hoan cúi đầu lặng lẽ.

Hắn lắng nghe lời ca thấm chảy vào hồn và hắn chợt mỉm cười.

Nụ cười thật là vô nghĩa, nếu ai có hỏi, hắn sẽ lắc đầu, hắn không làm sao giải thích được nụ cười của hắn.

Nhưng riêng hắn, hắn biết, hắn nghe.

Một nơi chua cay ứ đọng trong lòng chực trào lên mắt hắn.

Hắn cười và hắn nghe dư âm chua xót làm sao.

Tiểu Phi đâu?

Đêm đã về khuya, Lý Tầm Hoan vẫn lần mò tìm kiếm.

Không một ai biết Tiểu Phi về đâu, không một ai nhận thấy một con người có hình dạng như thế cả.

Lý Tầm Hoan hoàn toàn không nghe được rằng Tiểu Phi đang ở trong một phân bộ của Kim Tiền bang.

Cho dầu hắn có nghĩ hắn không thể biết nơi đó là đâu.
Những ngọn đèn lồng của tửu điếm chao trên không, chén rượu cũng đang sóng sánh.
Lý Tầm Hoan nhìn mãi, nhìn mãi.
Đáy rượu bỗng đậm màu u ám, ánh đèn trơ tọi lung lay.
Nơi hắn ngồi uống rượu là một cái quán nhỏ.
Những kẻ đến đây toàn là những hạng tầm thường, không ai biết hắn mà hắn cũng chẳng quen ai.
Hắn rất thích nơi như thế, ngồi nơi đó lắng nghe gió đưa cành lá xác xơ, lắng nghe tịch mịch của hồn.
Lý Tầm Hoan đang trầm tư chợt nghe có tiếng quát tháo :
- Tửu Quỷ, mẹ nó, khốn nạn, ăn cắp rượu hả? Hừ, có uống vào rồi cũng ói ra nghe con.
Lý Tầm Hoan quay phắt lại, hắn quay mau chính vì hai tiếng "Tửu Quỷ", hai tiếng mắng êm đềm.
Hắn thấy một người ôm vò rượu, mặc dầu bị người ta đánh ngã, hắn cũng vẫn không buông, hắn cố hết sức rướn cổ lên uống.
Một lão vấn ngang lưng quần một tấm vải dính đầy dầu mỡ, lão đánh người trộm rượu không nương tay.
Vừa đánh lão vừa văng tục.
Lý Tầm Hoan âm thầm thở ra và bước lại ngăn :
- Hãy để cho hắn uống, tiền rượu tôi xin trả đủ.
Miệng ngưng chửi ngay và tay cũng thôi không đánh nữa.
Mãnh lực của đồng tiền quả thật là quá công hiệu.
Họ đánh không phải vì thù oán, không thù oán nhưng họ vẫn có thể đánh chết người vì không thù oán cho nên khi có tiền là họ ngưng ngay. Họ ngưng không đánh nữa và cũng không tức tối, không phải họ thương mà họ vì tiền.
Thật là dễ sợ!
Tiền không phải chỉ có thể làm cho con người dừng tay mà tiền còn có quyền năng làm cho con người ngậm miệng.
Hay, kể ra Lý Tầm Hoan có quá nhiều kinh nghiệm.
Hắn không hề vì người mà van xin, năn nỉ, không bao giờ hắn "giảng lý" ở những nơi này, vì thế chẳng những không hiệu quả mà còn bị thiên hạ chửi.
Hắn chịu bao để cho người đó uống và tiếng liền theo hắn nói đến tiền.

Câu nói đó có hiệu nghiệm ngay.
Không cần biết hắn là ai, không cần biết hắn can thiệp phải hay quấy, chỉ cần là hắn chịu chi tiền.
Người bị đánh té không kịp đứng lên, hắn ôm cứng vò rượu và nghiêng qua nốc nghe ừng ực.
Rượu rỉ ra quanh mép, rượu bắn cả lên đầu, hắn cũng không cần, hình như hắn tình nguyện lấy xác hắn "chở che" cho vò rượu.
Lý Tầm Hoan khẽ thở dài :
- Nếu không phải vì quá thương tâm, con người nhất định không thể biến thành như thế. Nếu không phải kẻ đa tình thì tại sao lại có chuyện thương tâm.
Lý Tầm Hoan chợt thấy đối với người này, hắn rất đồng tình, hắn nhìn xuống mỉm cười :
- Một mình uống không thú lắm đâu, bên này hãy còn mấy món đưa cay, mời ông bạn cùng uống cho vui?
Người ấy uống thêm mấy hớp nữa rồi nhảy dựng lên mắng tướt :
- Mẹ họ, người là cái giống gì chứ? Ngươi xứng đáng mời ta uống rượu à? Cho dầu người có ba ngàn vò dâng cho ta, chưa chắc ta đã chịu cùng ngồi với.
Hắn vụt ngưng ngang làm như có một bàn tay bóp ngang họng hắn.
Lý Tầm Hoan cũng đâm sửng sốt, hắn thất thát :
- Ủa? Thì ra.
Cổn!
Vò rượu rơi xuống đất mà người ấy co giò bỏ chạy.
Lý Tầm Hoan vừa chạy theo vừa réo :
- Coi... đợi tôi với... coi, bộ quên rồi sao?
Người ấy chạy thật nhanh, vừa chạy hắn vừa nói :
- Không, ta không biết ngươi, ta không biết.
Một người chạy, một người chạy theo, cả hai chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy bóng.
Những "tay rượu" còn lại huyên náo hẳn lên :
- Cái tên ăn cắp rượu là một thằng điên, biết chắc bị đòn nhưng vẫn ăn cắp rượu rồi khi được mời lại bỏ chạy như thấy quỷ.
- Cái tên trả tiền rượu cũng là một thằng điên, ai đời bỏ tiền ra chi thiên hạ uống mà lại còn bị mắng, đã bị mắng còn nhìn huynh nhìn đệ, thật là quá mức, thật hết chỗ nói.
- Mời uống thì bỏ chạy, bị mắng còn ráng chạy theo, hai cái tên ấy

cho vô "Dưỡng Trí viện" là vừa?
Tự nhiên, những người này không bao giờ thấy loại người như thế, họ cười là phải.
Chính Lý Tầm Hoan cũng thật bất ngờ, hắn không dè gặp lại người cũ, không dè gặp lại trong một hoàn cảnh lạ lùng.
Lần thứ nhất, Lý Tầm Hoan gặp hắn ở dưới mái hiên nơi thị trấn, trên một đường phố tấp nập. Hắn vận áo trắng còn hơn tuyết, hắn đứng lẫn trong đám người y như hạc đứng lẫn với gà.
Hắn không bao giờ bằng lòng nhập bọn với ai cho dầu mang tất cả vàng trên thế gian này đặt trước mặt hắn, hắn cũng không thèm vì hắn quá cao, cao hơn tất cả những gì cao nhất trên đời.
Nhưng bây giờ, bây giờ chỉ vì một vò rượu, thèm rượu, hắn đã không hề để cho người ta mắng chửi, để cho ngời ta đánh đập, hắn không hề phải lăn lội dưới bùn lầy.
Lý Tầm Hoan không làm sao tưởng tượng nổi, hắn không làm sao dám nghĩ người cao quý ngày xưa mà bây giờ sụp tận đất đen ấy là Lữ Phụng Tiên.
Vì đâu mà con người hắn biến đổi ra mức ấy? Vì đâu mà hắn cải biến quá nhanh như thế? Vì đâu mà có một sự cải biến dễ sợ như thế ấy?
Ánh đèn xa lần, ánh sao như gần lại.
Dưới ánh sáng mập mờ, Lữ Phụng Tiên vùng đứng dậy.
Phải chăng hắn biết không làm sao chạy khỏi?
Bởi vì hắn cũng như Tiểu Phi, hắn không chạy trốn một ai, hắn chạy trốn chính bản thân của hắn.
Trên đời cũng có rất nhiều kẻ muốn chạy trốn chính mình nhưng đã mấy ai chạy khỏi? Mấy ai trốn khỏi?
Lý Tầm Hoan cũng dừng lại xa xa, hắn khom mình ho không ngửng dậy.
Hắn phát giác ra rằng lần này hắn ho không nhiều như trước, nhưng khi đã ho thì không làm sao ngừng được.
Phải chăng nó cũng như chuyện tương tư?
Một con người khi tư niệm quá nhiều lần chợt cảm thấy như bắt đầu thưa thớt, như thế không có nghĩa là mối tương tư đã giảm lần mà là mối tương tư đã ăn quá sâu vào tâm não.
Chờ cho hắn bớt ho, Lữ Phụng Tiên mới hỏi từng tiếng một :
- Tại làm sao anh cứ đuổi theo tôi? Tại làm sao anh không để cho

tôi chạy?
Hắn cố hết sức làm ra vẻ trấn định nhưng hắn đã chẳng thành công.
Giọng nói hắn đã run.
Lý Tầm Hoan làm thinh.
Hắn sợ câu trả lời của mình sẽ làm tổn thương lòng tự trọng.
Bất luận hắn trả lời như thế nào cũng không làm sao tránh khỏi điều thương tổn.
Lữ Phụng Tiên nói :
- Tôi thiếu nợ của anh, đã không vì anh mà làm được chuyện, anh hà tất phải bức tôi?
Lý Tầm Hoan lắc đầu thở ra :
- Không, tôi thiếu anh.
Lữ Phụng Tiên nói :
- Cho dầu anh có thiếu nợ tôi cũng không cần phải trả.
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi thiếu anh vốn không có cách gì gỡ được, ít ra anh cũng nên để cho tôi thỉnh anh vài chén rượu.
Hắn cười cười nói tiếp :
- Đừng quên nhé, anh đã mời tôi trước mà.
Tay của Lữ Phụng Tiên run mãi, run mãi.
Run đến mức không kiềm chế đến nỗi rượu trong chén bắn hẳn ra ngoài.
Hắn dùng cả hai tay bưng chén rượu, rượu vẫn bắn ra, rượu theo mép hắn chảy dài trên áo.
Chỉ trong mấy ngày trước đầy, cũng hai bàn tay ấy, hai bàn tay nổi danh là “lợi khí giết người”.
Lữ Phụng Tiên lại cầm bầu.
Rượu chưa vào chén thì.
Cổn!
Bầu rượu rơi xuống đất, bể nát.
Hắn ngồi sững nghiến răng, hắn nhìn sững bàn tay mình và hắn vụt đưa cả tay miệng, cố sức nhấn vào, cố sức cắn mạnh.
Máu, máu từ khóe miệng hắn rỉ ra.
Máu hòa với rượu.
Bất luận hắn làm gì, Lý Tầm Hoan không hề ngăn cản nhưng bây giờ thì không ngăn được nữa.
Lý Tầm Hoan nắm lấy tay hắn, giữ lấy tay hắn lại.

Lữ Phụng Tiên rống lên :
- Buông ra, tôi phải cắn nó, tôi phải nhai nhừ nó.
Một bàn tay mà ngày nào, mới đây, hắn đã đặt lên bàn cho Lý Tầm Hoan nhìn với đôi mắt ngạo nghễ, mới hôm nào bàn tay ấy vẫn là vật quý mà con người đã tột cùng khốn khổ, vật quý báu nhất cũng không tiếc gì hủy diệt.
Bởi vì trên đời, cái có thể giải trừ thống khổ hữu hiệu nhất là "hủy diệt".
Hủy diệt cho tận cùng.
Lý Tầm Hoan buồn rầu :
- Nếu có người nào đó làm chuyện không phải với anh thì kẻ đáng hủy diệt là con người đó chứ đâu phải là anh.
Lữ Phụng Tiên nghẹn ngào :
- Tôi, kẻ đáng chết là tôi... là tôi.
Hắn cố giằng cho vuột tay Lý Tầm Hoan nhưng hắn lại té nhào xuống ghế.
Hắn không màng ngồi dậy, hắn cứ nằm như thế ôm mặt khóc rống lên.
Và cứ như thế mỗi lần, hắn bớt khóc, bắt đầu kể lể.
Hắn kể cho Lý Tầm Hoan nghe những chuyện hắn đã làm, đã gặp.
Lý Tầm Hoan ngồi im lặng lắng nghe.
Tai hắn nghe chuyện của Lữ Phụng Tiên, mắt hắn nhìn con người của Lữ Phụng Tiên nhưng lòng hắn đang nghĩ về Tiểu Phi.
Lòng hắn đang giá lạnh.
Lòng hắn đang run.
Phải chăng Tiểu Phi cũng đã không hơn gì Lữ Phụng Tiên?
Phải chăng Tiểu Phi cũng đã biến thành như thế?
Vốn không muốn nói nhưng cuối cùng Lý Tầm Hoan vẫn phải mở lời :
- Tôi nghĩ, anh không nên lưu lại nơi này.
Sau một nỗi đau thương cực độ, con người trở thành tê dại.
Lữ Phụng Tiên đã lâm vào cảnh đó, hắn hỏi giọng ngờ nghệch :
- Không lưu lại nơi này thì biết đến nơi nào?
Lý Tầm Hoan nói :
- Trở về, trở về nhà.
Lữ Phụng Tiên lập lại :
- Nhà ai?

Lý Tầm Hoan nói :
- Bây giờ kể như đang mang bệnh, thứ bệnh này chỉ có hai thứ thuốc.
Lữ Phụng Tiên lập lại :
- Hai thứ thuốc?
Lý Tầm Hoan nói :
- Thứ nhất là nhà, thứ hai là thời gian chỉ cần về đến nhà.
Lữ Phụng Tiên vụt la lớn :
- Không, tôi không thể về nhà.
Lý Tầm Hoan hỏI :
- Tại sao?
Lữ Phụng Tiên nói :
- Bởi vì... bởi vì đó không còn là nhà của tôi nữa.
Lý Tầm Hoan nói :
- Nhà là nhà, mãi mãi vẫn là nhà của anh, anh hãy nghe tôi, nhà là một chỗ quý nhất mà không đâu bằng được.
Lữ Phụng Tiên run run :
- Cho dầu nhà tôi vẫn như xưa, không có gì thay đổi nhưng tôi vẫn không còn là tôi nữa.
Lý Tầm Hoan nói :
- Không hẳn như thế đâu, anh cứ về nằm yên nơi nhà tịnh dưỡng một ít lâu, nhất định anh sẽ trở lại là anh của ngày nào.
Lý Tầm Hoan còn định nói nhưng ngay lúc ấy từ phía sau lưng hắn có tiếng cất lên :
- Nhưng nếu là kẻ thông minh thì cái chứng bệnh này sẽ mãi mãi không bao giờ trị được phải không?
Trong một khung cảnh như thế này, trong một nơi mà Lý Tầm Hoan nhận thấy không ai quen thuộc bỗng có người xen vào chuyện, quả đúng là sự tình cờ có ngoài ý muốn của bất cứ một ai.
Giọng nói ấy vừa phát ra, Lý Tầm Hoan ý thức ngay rằng bao nhiêu cố gắng của hắn đối với Lữ Phụng Tiên hoàn toàn sụp đổ.
Giọng nói thật dịu, thật ngọt ngào, một giọng nói rất dễ dẫn người đi vào con đường phạm tội.
Lý Tầm Hoan chưa quay đầu lại thì Lữ Phụng Tiên đã nhảy dựng lên tuông bàn chạy như điên loạn.
Thái độ của Lữ Phụng Tiên làm cho mọi người tưởng hắn vừa thấy quỷ hiện hình.

Lý Tầm Hoan không cần quay đầu lại, hắn vẫn biết người nói ấy là ai.
Và hắn cũng hiểu rất rõ ràng ý nghĩa của câu nói ấy.
"Tiểu Phi là một kẻ không nhà".
Lòng của Lý Tầm Hoan vụt nặng như treo đá, hắn nắm chặt tay thật chặt và hắn nói từng tiếng một :
- Thật không ngờ cô lại đến đây, không ngờ cô lại đến ngay trong giờ phút này.
Hắn nói nhưng hắn vẫn không quay lại vì hắn biết rõ người ở sau lưng hắn là Lâm Tiên Nhi.
Lâm Tiên Nhi cười, cũng vẫn giọng cười quyến rũ :
- Thật tình tôi ít đến chỗ này nhưng tôi chỉ có những nơi này mới có thể kiếm anh được. Chỉ cần kiếm được anh là bất cứ nơi nào tôi cũng đến.
Lý Tầm Hoan lạnh lùng :
- Đáng lý, cô không nên tìm tôi vì như thế cô sẽ có nhiều hậu hối.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Hậu hối? Tôi không hiểu anh nghĩ sao mà lại bảo rằng tôi hối hận, anh nhớ rằng tôi hành động đều dự tính hẳn hoi, một khi đã có dự tính thì làm sao lại hối hận? Nhưng thôi, tôi hỏi anh điều này, chúng ta có phải là bạn cũ với nhau hay không? Và nếu là bạn cũ, tại sao tôi biết anh ở đây mà lại không thể tìm đến thăm anh chứ?
Giọng nàng càng ngọt ngào và nàng càng nói chậm lại :
- Tôi nghĩ đáng lý hơn ai hết, anh phải hiểu rằng tôi luôn luôn tưởng nhớ đến anh.
Lý Tầm Hoan nói :
- Nhưng cô thử nghĩ, nếu như tôi biết rằng cô đã đối với Tiểu Phi cũng như cô đối với Lữ Phụng Tiên.
Hắn nín ngang, hắn không nói hết lời.
Lý Tầm Hoan là con người không thích dùng lời lẽ để uy hiếp bất cứ một ai, nhất là đối với đàn bà bởi vì hắn không cần phải nói, bởi vì ai cũng biết hắn có thể làm.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nếu tôi ruồng bỏ Tiểu Phi cũng như tôi đã ruồng bỏ Lữ Phụng Tiên rồi anh sẽ giết tôi sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Ý của tôi, đáng lý cô phải biết hơn ai hết.

Lâm Tiên Nhi nói :
- Toi chỉ biết rằng anh luôn luôn khuyên hắn hãy lìa xa tôi, vậy nếu tôi tìm cách lìa xa hắn trước là trái ý anh sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Không, nó khác nhau xa lắm.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Tôi thật không hiểu, sao lại khác, một khi tôi làm đúng theo sở nguyện của anh?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi chỉ yêu cầu cô xa hắn chứ tôi không bảo cô hủy diệt hắn.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Nhưng nếu tôi đã hủy diệt hắn thì sao?
Lý Tầm Hoan quay phắt nhìn thẳng vào mặt nàng và nói gằn từng tiếng :
- Như thế thì cô sẽ hối hận tại sao lại đến kiếm tôi?
Khí sắc của Lý Tầm Hoan thật ôn hòa bình thản nhưng không hiểu tại sao Lâm Tiên Nhi chợt nghe ớn lạnh, nàng cảm nghe một áp lực nặng nề đè xuống đầu nàng khiến cho nàng gần như không còn cười được nữa.
Nàng là con người rất ít khi cười ra tiếng.
Cười, đó là một thứ vũ khí mà nàng nắm vững nhất trong mọi trường hợp, chỉ khi nàng đối diện với Thượng Quan Kim Hồng nàng mới cảm thấy rằng món vũ khí ấy vô hiệu và tự nhiên, nàng rất biết rằng một người trong hoàn cảnh nào đó đã mất đi niềm tin thì cái cười của nàng chẳng những không hiệu quả là trái lại, nó sẽ có phản tác dụng vô cùng nguy hiểm.
Vì thế, nàng lặng thinh một lúc rồi nhẹ lắc đầu :
- Tôi biết, anh sẽ không làm gì tôi hết, tôi biết như thế.
Lý Tầm Hoan gặn lại :
- Cô nắm chắc như thế?
Lâm Tiên Nhi cắn môi im lặng. Nàng không dám nói, không dám cười nhưng cái cắn môi của nàng vẫn cố biểu diễn ngón sở trường là làm cho người nghiêng ngửa.
Lý Tầm Hoan giữ giọng thản nhiên :
- Nhưng tôi, tôi cũng không nắm chắc hành động của tôi vì nhiều lúc tôi làm những chuyện mà khiến cho nhiều người không bao giờ tưởng tượng.

Lâm Tiên Nhi buông một câu nói nhóng :
- Nhưng, nhưng nếu anh làm cho tôi về chuyện tôi gặp anh hôm nay thì chính anh sẽ hối hận nhiều hơn nữa.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Thế à?
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Anh không muốn gặp Tiểu Phi sao?
Lý Tầm Hoan đổi sắc :
- Cô biết chỗ hắn hiện tại?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tự nhiên tôi phải biết.
Bây giờ thì hình như nàng đã khôi phục được lòng tin, nàng nhoẻn miệng cười :
- Trên đời này, tôi biết rằng anh có nhiều khả năng nhưng tôi thấy rằng chỉ có một mình tôi là người duy nhất có thể cứu hắn bởi vì tôi đã hủy diệt hắn thì cũng chỉ có tôi cứu hắn được mà thôi.
Cho đến bây giờ sắc mặt của Lý Tầm Hoan mới lại hoàn toàn rung động.
Bởi vì hắn biết lần này nàng nói thật.
Lúc nàng nói dối, cố nhiên là đáng sợ rồi nhưng khi nàng nói thật thì lại càng đáng sợ hơn nữa.
Bởi vì con người của nàng, nếu không vì một yêu cầu cao giá nhất thì nhất định không bao giờ nàng nói nửa lời nói thật.
Lý Tầm Hoan ý thức được ngay cái "giá" mà nàng sắp đòi.
Hắn rất sợ những cái "giá" như thế ấy vì hắn rất biết lòng dạ của nàng, rất biết nàng muốn gì về hắn.
Từ ngày trở lại Trung Nguyên, từ ngày trở lại Hưng Vân trang gặp nàng, lúc đó, Lâm Thi Ấm bảo nàng là một đứa em nuối đáng thương, là một cô bé ngây thơ, Lâm Thi Ấm cũng đã yêu cầu Lý Tầm Hoan hãy để cho nàng yên vì theo Lâm Thi Ấm thì nàng vốn có một tâm hồn như tờ giấy trắng nhưng nàng là con người đa cảm, Lâm Thi Ấm rất sợ nàng sẽ khổ về Lý Tầm Hoan như chính Lâm Thi Ấm đã khổ.
Lúc đó, Lâm Thi Ấm xem Lâm Tiên Nhi như một cô bé thơ ngây, như một người em gái nhỏ.
Nhưng dưới con mắt của Lý Tầm Hoan thì không phải thế.
Bằng vào con mắt từng trải của hắn, Lâm Tiên Nhi là một cô gái

trong mình tàng ẩn gươm đao, Lý Tầm Hoan không hiểu ai đã tặng nàng danh hiệu "Đệ nhất Mỹ nhân", Lý Tầm Hoan không hiểu ai đã tặng ngoại hiệu ấy, nếu hắn thì hắn sẽ tặng cho nàng, cho cô gái Lâm Tiên Nhi mà hắn vừa gặp một biệt danh là Tàng Kiếm Giai Nhân, một biệt hiệu mà theo hắn là danh phù kỳ thực.

Lúc đến Lãnh Hương tiểu trúc, nơi trước kia Lý Tầm Hoan dùng làm nơi nghỉ ngơi trong Hưng Vân trang, thuở mà chưa có một Long Tiêu Vân, thuở mà hắn và Lâm Thi Ấm còn quấn quít bên nhau, hắn bắt gặp Lâm Tiên Nhi nơi đó, chỉ trong thoáng gặp gỡ, hắn chưa thấy hành động cụ thể của nàng nhưng bằng vào linh cảm, hắn biết ngay người con gái đó sẽ làm nghiêng ngửa bọn đàn ông.

Hắn đoán không lầm vì chỉ trong mấy ngày khi hắn về đến Hưng Vân trang là tâm tình Lâm Tiên Nhi bộc lộ, nàng đã dám hẹn với hắn đang đêm đến Lãnh Hương tiểu trúc một mình, nàng nói thẳng về tình yêu của nàng, sau khi thấy dùng cử chỉ khêu gợi hắn không hiệu quả, nàng đã dám lợi dụng tình cảm để ngã vào lòng hắn, giữa một khung cảnh đêm trăng vằng vặc, hoa mai nở ngọt ngào.

Một người đã biết chọn đúng cảnh đúng thời gian để trao tình như thế, không thể bảo là một cô gái bé.

Và khi cảm thấy lợi dụng hắn không được, nàng đâm ra oán hận nhưng nàng không ra mặt, nàng núp trong bóng tối hỗ trợ cho Long Tiêu Vân tận dụng âm mưu hãm hại hắn và cay độc hơn nữa là nàng đã dùng đủ mọi cách nắm cứng linh hồn Tiểu Phi, tìm đủ mọi cách ly gián giữa hai người bạn đồng sinh tử cho đến bây giờ.

Bây giờ nàng lại sắp ra "giá" cho Lý Tầm Hoan.

Hắn ngồi lẳng lặng mân mê những ngón tay mình, hắn nghe hơi lạnh đã xâm nhập vào cơ thể và hắn thở dài :

- Được rồi, cô cần gì cứ nói thẳng ra đi.

Lâm Tiên Nhi không nói, nàng nhìn Lý Tầm Hoan bằng đôi mắt dạt dào tình tứ.

Đôi mắt ấy nói lên không biết bao nhiêu lời lẽ mà nàng đã bỏ mất từ lâu, thế mà bây giờ nàng bỗng dưng như vừa tìm thấy lại.

Đôi mắt nói lên rằng mặc dầu anh oán ghét tôi, anh ghê tởm tôi nhưng tôi vẫn hết mực yêu anh.

Đôi mắt ấy nói lên rằng bây giờ thì hơi muộn nhưng muộn vẫn hơn không, anh chỉ gật đầu thôi yêu tôi nhiều hay ít, tôi không dám đòi hỏi chỉ cần thấy anh đã bằng lòng là đủ, tôi sẽ quỳ dưới chân anh,

tôi sẽ dứt bỏ lại sau lưng những gì tôi ham thích nhất, tôi sẽ hoàn toàn nghe theo anh sai khiến, tôi sẽ theo anh đến bất cứ nơi nào để dựng lại cuộc đời.
Lý Tầm Hoan tránh đôi mắt của nàng, hắn cố dấu tiếng thở dài :
- Cô nói đi.
Lâm Tiên Nhi cười, nàng cười thật sâu vào mắt hắn và giọng nàng nhẹ nhàng uyển chuyển như sợi tơ vàng :
- Trong đời tôi, những việc tôi cần thì nhiều lắm, cái đó chắc anh đã biết nhưng bây giờ, tôi không cần gì cả, tất cả những gì quý báu nhất của tôi, tôi rất dễ dàng hủy bỏ, tôi chỉ cần... cần nhìn vào đôi mắt của anh.
Nàng lại cắn môi, vành môi nàng mộng đỏ và hàm răng nàng thật trắng, thật nhỏ, thật đều, vành môi mộng đỏ phản chiếu hàm răng ngọc long lanh.
Giữ như thế đó thật lâu, cuối cùng nàng nói :
- Bởi vì từ trước đến nay tôi chưa nhìn được anh khi anh phát giận, tôi luôn luôn tưởng tượng rằng Lý Tầm Hoan một khi đã giận lên thì... thì không biết như thế nào nhỉ? Tôi cứ muốn thấy như chưa bao giờ thấy được, chắc là đáng sợ lắm, chắc tôi sẽ đứt hơi luôn vì thế cho nên bây giờ, tôi biết rằng bây giờ là cơ hội tôi có thể thấy được, anh bảo tôi bỏ qua cơ hội sao đành.
Lý Tầm Hoan rất biết nhưng hắn làm thinh.
Hắn chầm chậm ngồi xuống, chầm chậm dời cây nến đến ngay mặt hắn, hắn chầm chậm rót rượu ra đầy chén.
Nàng muốn nhìn hãy để cho nàng nhìn và hãy để cho nàng nhìn thật rõ.
Một khi người đàn bà muốn làm chuyện gì thì phương pháp tốt nhất hãy là để cho họ làm tự nhiên, họ sẽ thấy rằng chyện ấy thật chẳng có gì quá hứng thú như họ tưởng tượng.
Bởi vì bất cứ người đàn bà nào, sự hứng thú đối với họ không bao giờ vĩnh viễn nhưng nếu không để cho họ làm thì sự hứng thú ấy càng tăng cao.
Đó là cái tật gần như cố định của đàn bà một ngàn năm về trước, đàn bà đã có cái tật đó rồi và một ngàn năm về sau này, cái tật đó vẫn còn tồn tại.
Có một việc khó hiểu là đàn ông rất nhiều người nghiên cứu về tâm tính đàn bà, nghiên cứu bằng đủ mọi khía cạnh của đàn bà nhưng

những người biết về cái cố tật đó không có được là bao, những người biết về cố tật ấy của đàn bà thì ai cũng chỉ biết bằng lý thuyết chứ không bao giờ áp dụng để khắc phục vì khi đối diện với đàn bà thì không còn nhớ đến cái tật của họ mà mình đã nghiên cứu thấy.

Xem tiếp hồi 34 Cuộc đấu giữa giai nhân

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 34 Cuộc đấu giữa giai nhân

Lý Tầm Hoan ngồi thật ngay ngắn.

Hắn chầm chậm uống từng ngụm nhỏ.

Lâm Tiên Nhi nhìn sâu vào mắt hắn, nàng nhích sát lại và cười thật dịu :

- Anh thật đúng là hay, lời lẽ đã hay hành sự lại hay mà uống rượu cũng hay. Mỗi lần nhìn thấy anh uống rượu, tôi tức vì không thể biến thành cái chén trong tay anh, tôi cứ muốn biết xem anh đối với đàn bà có dịu dàng được như anh đối với chén rượu không?

Lý Tầm Hoan lẳng lặng ngồi nghe.

Lâm Tiên Nhi lại cười :

- Đến việc đối phó đàn bà, anh lại càng hay hơn nữa, hình như anh cứ dùng đủ mọi phương pháp để nhìn suốt tâm tư của người đàn bà đối diện, để làm tất cả những gì cho họ vui lòng, có lúc anh chẳng làm một việc gì cả mà tự nhiên những cô gái lại vẫn phải đưa cổ vào tròng của anh ngay.

Nàng thở dài và nói tiếp :

- Vì thế, bất luận người đàn bà lợi hại đến mức nào, khi gặp anh rồi thì cũng vô phương đào thoát.

Lý Tầm Hoan im lặng ngồi nghe.

Lâm Tiên Nhi cười :

- Mỗi bận tôi gặp anh đều nhận thấy rằng ngồi nói chuyện với anh vô cùng thích thú nhưng sau đó, suy nghĩ kỹ lại thì phác giác là đã mắc bẫy của anh trong khi anh vẫn không nói một tiếng nào.

Con người nói hay lại là con người ít hay nói, chỉ có điều rất tiếc là ít ai nhận cho thật rõ được như thế ấy.

Lâm Tiên Nhi lại cười :

- Nhưng lần này thì tôi không thể mắc bẫy của anh đâu, tôi bắt anh phải nói.

Lý Tầm Hoan điềm đạm :
- Chờ cô xem cho đủ rồi tôi sẽ nói.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Đủ rồi, tôi xem anh đủ rồi đó.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Té ra cô còn cần gì nữa?
Lâm Tiên Nhi nhìn hắn châm bẩm, hình như nếu con mắt của nàng có răng, nàng sẽ nuốt chửng hắn vào lòng.
Được một người gái đẹp nhìn như thế, tự nhiên là một chuyện khoan khoái nhưng cũng là việc khốn đốn vô cùng.
Lâm Tiên Nhi luôn luôn muốn cho người khốn khổ.
Nàng muốn cho người chịu không nổi đến mức phát điên luôn, nàng rất thích có người bị nàng làm hại cho đến phát điên như thế.
Nhưng Lý Tầm Hoan thì chịu rồi.
Lâm Tiên Nhi nhìn hắn như thế thật lâu và cuối cùng nàng cắn môi cười lên ánh mắt :
- Tôi không cần gì cả, tôi chỉ cần anh thôi.
Lý Tầm Hoan gặn lại :
- Cần tôi?
Lâm Tiên Nhi chớp mắt :
- Đem anh đổi lấy Tiểu Phi, chẳng lẽ như thế là không công bình?
Lý Tầm Hoan nói :
- Không công bình.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Có chỗ nào không công bình? Anh cho rằng bây giờ hắn không còn về tôi à?
Lý Tầm Hoan nói :
- Đúng, vì cô đã hủy diệt hắn rồi.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Chính vì tôi hủy diệt hắn cho nên vĩnh viễn hắn thuộc về tôi, nếu tôi đi cứu hắn, hắn sẽ không còn thuộc về của tôi nữa, chân lý đó đáng lý anh phải hiểu hơn ai hết chứ?
Tự nhiên là Lý Tầm Hoan biết, đúng như Lâm Tiên Nhi đã nói và cũng chính vì biết rõ như thế cho nên hắn mới phải chịu thống khổ không bao giờ chấm dứt.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Vì thế nếu anh muốn cứu hắn, tất phải dùng anh để thay thế vào

chỗ của hắn trong lòng tôi, nếu không hắn sẽ ở lại trong lòng tôi mãi mãi và anh cũng sẽ không bao giờ gặp mặt.
Lý Tầm Hoan chầm chậm uống hết chén rượu và chầm chậm bước tới trước mặt nàng :
- Xem như thế này thì chắc chắn là tôi phải chịu theo cô, phải không?
Nụ cười của Lâm Tiên Nhi càng đậm đà hơn nữa, nàng nói qua hơi thở dập dồn :
- Tôi cả quyết cam đoan rằng sẽ không bao giờ để cho anh thất vọng về tôi, tôi sẽ làm cho anh sung sướng hơn tất..
Giọng nói của nàng bị cắt ngang.
Một cái tát nảy lửa cắt ngang câu nói mà Lý Tầm Hoan rất biết rõ những tiếng cuối cùng của nó.
Luôn luôn những tiếng cuối cùng của nàng trong trường hợp tương tự là những tiếng khêu gợi dục tình làm cho hầu hết đàn ông phải gục đầu vào trũng ngực của nàng và không bao giờ ngóc lên được nữa.
Lâm Tiên Nhi không trách mà cũng không giận, nàng cười hăng hắc và sà vào lòng hắn vừa thở vừa nói :
- Đánh đi, anh cứ đánh tôi đi. Chỉ cần anh bằng lòng rồi anh có đánh tôi suốt sáng tôi cũng dư sức để mà chịu đựng.
Lý Tầm Hoan chưa nói gì thì chợt nghe có tiếng reo lên :
- Hay, chịu đánh như thế là hay, nàng đã thích như thế, tại sao anh lại ngưng đi?
Trước quán có treo chiếc đèn lồng, chung quanh chiếc đèn đã bị khói ám trở thàn hơi tối, dưới lồng đèn ấy có một người đang đứng mà nếu sơ ý thì không ai nhìn thấy.
Nhưng bây giờ nhờ lên tiếng nên ai cũng nhìn ra, người ta thấy trước hết là cặp mắt tròn tròn, đen láy có ngời và hai bím tóc chảy dài trước ngực.
Lý Tầm Hoan buộc miệng kêu lên :
- Tôn cô nương!
Tôn Tiểu Bạch nhoẻn miệng cười :
- Tôi vốn rất sợ thấy đàn ông đánh đàn bà nhưng lần này tôi rất thích.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi cũng thích, tôi rất thích được có người đánh.

Nàng lại đeo dính cánh tay của Lý Tầm Hoan cười khúc khích :
- Nếu cô nương có ghen thì hãy bước vào đây uống chén rượu đi, ghen có thể làm cho người ta tỉnh rượu nhưng rượu cũng có thể làm cho nhẹ bớt cơn ghen.
Tôn Tiểu Bạch đi vào thật, nàng lấy cái chén của Lý Tầm Hoan rót đầy một chén ngửa cổ uống cạn rồi chép môi :
- Rượu này so với rượu ngon thì cũng không kém là bao nhưng mới uống ngụm đầu nghe khó nuốt quá.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Chờ đến khi Tôn cô nương đến nhà chúng tôi, tôi sẽ đãi Tôn cô nương một thứ rượu ngon đặc biệt.
Nàng ngửa mặt lên cười nói với Lý Tầm Hoan :
- Anh thấy thế có tiện không?
Lý Tầm Hoan chưa kịp trả lời thì Tôn Tiểu Bạch đã nói trước :
- Cô cười thật đẹp, tôi tuy cũng là đàn bà nhưng khi thấy cũng phải nhìn.
Lâm Tiên Nhi cười hăng hắc :
- Tiểu muội muội, cô em chưa phải là đàn bà đâu, cô chỉ là một cô bé thôi mà.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Cô nương hãy cười nữa đi vì chẳng lâu hơn nữa đâu, chỉ chốc nữa đây thôi rồi cô sẽ không còn cười được nữa.
Lâm Tiên Nhi trố mắt :
- Sao?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Lý thám hoa không khi nào chịu nghe theo yêu cầu của cô đâu.
Lâm Tiên Nhi nghiêng mặt :
- Sao?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Bởi vì chuyện gì mà cô làm được thì tôi đã làm rồi.
Lâm Tiên Nhi lại cười :
- Cô có thể làm được ư? Một cô bé vẫn là một cô bé thì không thể biết những gì cả và một cô bé thì thường hay tỏ ra rằng cái gì mình cũng biết.
Nàng cười hăng hắc và nói tiếp :
- Có những chuyện chỉ cần là đàn bà là làm được nhưng khi hay hay không lại là chuyện khác, khác rất xa, cái chân lý ấy chắc cô

cũng có nghe rồi chứ?
Tôn Tiểu Bạch hơi đỏ mặt, nàng cắn môi nhưng rồi nàng lấy lại tự nhiên :
- Ít nhất tôi cũng có thể đưa Lý thám hoa đi tới nơi Tiểu Phi.
Lâm Tiên Nhi gặn lại :
- Cô có thể tìm được?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Đương nhiên, hơn nữa, tôi có thể biết cách nào để cứu thoát hắn.
Lâm Tiên Nhi nhướng mắt :
- Sao?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Muốn cứu hắn thì chỉ có một cách tốt nhất.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Cách gì?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Giết cô để cứu hắn. Chỉ cần giết cô làm cho cô đừng có mặt trên này nữa thì hắn sẽ không còn đau khổ.
Lý Tầm Hoan nâng chén rượu lên uống cạn và cười lớn :
- Hay, nói thật hay.
Lâm Tiên Nhi thở ra :
- Xem chừng anh cũng giống y như Tiểu Phi. Anh không biết đại đa số đàn bà nói không thể tin được hay sao? Anh tin rằng nàng có thể đưa anh đi tìm Tiểu Phi thật à?
Lý Tầm Hoan cười :
- Trên đời này có những người đàn ông nói dối thì cũng phải có đàn bà nói thật chứ?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tốt, vậy tôi hỏi cô, Tiểu Phi hiện đang ở đâu?
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Cùng ở chung với ông nội tôi, ông nội tôi đã rước hắn từ chỗ của Thượng Quan Kim Hồng, đã cứu hắn khỏi tay Thượng Quan Kim Hồng.
Lâm Tiên Nhi ngó Lý Tầm Hoan và cười :
- Anh có tin như thế không? Trong thiên hạ mấy ai có thể cứu người thoát khỏi tay Thượng Quan Kim Hồng?
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Đúng, không có mấy ai nhưng có thể có một người, đó là Tôn lão

tiên sinh.
Nụ cười của Lâm Tiên Nhi có hơi miễn cưỡng :
- Tốt, đã thế thì tôi cũng chờ xem.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- E rằng không có cơ hội vì hắn đâu có cần gặp lại cô.
Nàng lanh lảnh nói luôn :
- Ngay bây giờ tôi thấy cô sống đã hơi thừa rồi đấy.
Lâm Tiên Nhi gặn lại :
- Cô muốn cho tôi chết?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Đáng lý thì cô nên chết sớm hơn.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Nhưng cô có nghĩ tới chuyện này không? Cô có nghĩ là ai có thể giết tôi nhỉ?
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Cô tưởng rằng không có ai có thể hạ thủ được à?
Lâm Tiên Nhi chớp mắt :
- Tất cả đàn ông trên thế gian này có thể chỉ có một người không xuống tay nhưng hắn lại không làm.
Nàng khẽ liếc Lý Tầm Hoan và nói tiếp :
- Bởi vì hắn biết rằng nếu hắn giết tôi thì Tiểu Phi hận hắn muôn đời.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Cô cũng đừng quên rằng tôi không phải đàn ông, tôi cũng không hề sợ Tiểu Phi hận tôi.
Lâm Tiên Nhi vụt cười thật lớn :
- Tiểu muội muội, chẳng lẽ đây là nơi khiêu chiến đấy ư? Chẳng lẽ tiểu muội muội muốn cùng tôi quyết đấu?
Tôn Tiểu Bạch hất mặt lên :
- Đúng như thế.
Không đợi Lâm Tiên Nhi nói, nàng tiếp theo luôn :
- Địa điểm có thể do cô còn thời gian thì tôi quyết định.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Cô định đến bao giờ?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Ngay bây giờ.
Như vậy thì "quyết đấu" không phải chuyện dành riêng cho bọn

đàn ông, đàn bà có lúc cần. Nhưng "phương thức quyết đấu" của đàn bà thì có đôi khi có nhiều cách.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi đã chọn thì giờ, cô hãy chọn nơi chốn.
Lâm Tiên Nhi chớp chớp mắt :
- Địa điểm thì hình như không cần phải chọn, nơi đây hình như cũng không xấu lắm, chỉ có điều.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Sao?
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Chúng ta định quyết đấu bằng cách nào?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Quyết đấu là quyết đấu, chẳng lẽ cũng phải có nhiều cách thức nữa sao?
Lâm Tiên Nhi cười :
- Tự nhiên là có nhiều chứ, có cách gọi là "văn đấu", có cách gọi là "võ đấu", có cách gọi là "khinh công đấu", cũng có cách đấu bằng độc dược nữa. Huống chi chúng ta là đàn bà, bất luận làm chuyện gì cũng phải có văn nhã hơn bọn đàn ông chứ.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Vậy bây giờ cô tính chọn cách nào?
Lâm Tiên Nhi gặn lại :
- Phương thức cũng do tôi chọn phải không?
Lý Tầm Hoan vụt chen vào :
- Nhưng không nên chọn phương thức độc dược.
Tôn Tiểu Bạch nhìn hắn cười thật dịu :
- Dùng độc dược cũng không sao, anh nên nhớ rằng Thất Thúc của tôi là chuyên gia về độc dược đấy nhé, ông ấy nhất định không chịu dưới bọn Ngũ Độc Đồng Tử đâu, chỉ có điều chú tôi dùng độc để cứu người chứ không phải để giết người.
Lâm Tiên Nhi cười khảy :
- Có thể dùng độc dược để cứu người thì kẻ sử dụng quả là sẽ siêu phàm nhập thánh bởi vì dùng độc dược để cứu người so với giết người còn khó hơn gấp bội.
Nàng thở ra và nói tiếp :
- Nếu như thế thì quả thật tôi không nên đấu độc dược với cô.
Tôn Tiểu Bạch nói :

- Tuỳ tiện, cô muốn dùng phương thức nào cũng được.
Xem thái độ thì hình như Tôn Tiểu Bạch nắm chắc phần thắng mà Lý Tầm Hoan cũng không nói tiếng nào.
Người cháu gái đích truyền của Tôn lão tiên sinh nhất định không dễ dàng bị bại.
Lâm Tiên Nhi cười với Lý Tầm Hoan :
- Trước mặt một tuyệt đỉnh cao thủ như Tiểu Lý Phi Đao, nếu chúng ta dùng chân tay cấu xé lẫn nhau thì có vẻ phàm phu tục tử quá, không khéo Lý thám hoa lại cười cho.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Vậy cô định dùng cách nào?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Chúng ta là đàn bà thì tưởng nên dùng phương thức của đàn bà là phải.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Đàn bà cũng có phương thức quyết đấu đặc biệt nữa à?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Có chứ.
Tôn Tiểu Bạch giục :
- Nói đi.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Đàn ông cứ nghĩ rằng cái gì cũng mạnh hơn đàn bà nhưng có chuyện mà chỉ có đàn bà làm được, còn bọn đàn ông coi như bất lực.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Chẳng hạn như?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Chẳng hạn như sinh con.
Tôn Tiểu Bạch trố mắt :
- Sinh con?
Lâm Tiên Nhi cười :
- Chứ sao, sinh con chính là bản lãnh to nhất của đàn bà, một người đàn bà mà không biết sinh con thì không ai xem ra gì cả, cô nói có phải thế không?
Tôn Tiểu Bạch đỏ mặt :
- Cô... chẳng lẽ... cô...
Lâm Tiên Nhi nói một cách tự nhiên :

- Đáng lý chúng ta nên dùng phương thức quyết đấu xem ai có thể sinh con nhiều hơn, sinh con mau nhất.
Tôn Tiểu Bạch thiếu đều nhảy dựng :
- Cô... cô điên rồi à? Cái... chuyện dó làm sao mà... quyết đấu?
Lâm Tiên Nhi cười :
- Ai bảo không được? Chẳng lẽ cô không biết sinh con?
Mặt Tôn Tiểu Bạch đỏ như gấc chín, cô ta không dám cử động sợ chạm phải đôi mắt của Lý Tầm Hoan.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nhưng nếu cô hiềm vì phương thức ấy hơi chậm, hơi lộ liễu quá thì chúng ta có thể chọn phương thức khác.
Tôn Tiểu Bạch thở phào :
- Chọn khác đi.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Có những việc đàn ông làm được nhưng đàn bà thì lại sợ không dám làm, không có gan làm.
Nàng cười cười nói tiếp :
- Nếu cô không thích làm cái việc mà bất cứ đàn bà nào cũng làm được như sinh con chẳng hẹn thì chúng ta quyết đấu bằng những việc mà đàn bà yếu bóng vía không dám làm được không?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Đâu nói thử xem.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Chẳng hạn như thoát y, bây giờ, tại nơi đây, chúng ta cởi hết y phục, thử xem ai cởi nhanh, nếu tôi thua tôi sẽ dâng đầu tôi cho cô.
Đúng là một vấn đề nan giản.
Đây là một chuyện có thể làm một mình trong phòng tắm hay nếu hơn một chút là trong phòng tối giữa hai người khác phái chứ không thể ở đây.
Đây là quán rượu, thiên hạ vầy vầy, cho dầu đập bể óc họ ra nhưng nếu có chuyện phụ nữ thoát y thì nhất định họ cũng sẽ đạp lên nhau để coi cho kỳ được.
Hai má của Tôn Tiểu Bạch đỏ rần :
- Thật không trách gì đàn ông họ không thích đánh bạc với đàn bà vì hạng đàn bà như cô cứ ló ra là tính chuyện ăn gian.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Ăn gian đàn ông vốn là đặc quyền của đàn bà, không biết làm như

thế là dại vì đàn ông đúng là một bọn ngốc.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Nhưng tôi đâu phải là đàn ông?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nhưng mà tôi đâu đã ăn gian? Chính cô đã bảo tôi "tùy tiện muốn dùng cách nào cũng được kia" mà?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Nhưng cách đó là một cách kỳ cục.
Lâm Tiên Nhi nhún vai :
- Cái đó là cô hãy tự trách mình, nếu cô muốn giết tôi thì cô cứ việc ra tay chứ chuyện gì phải nhiều chuyện bày ra cách chọn địa điểm ngày giờ làm cái quái gì?
Cô ta cười cười nói tiếp :
- Nhưng thật ra thì cũng không đáng trách lắm vì những cô gái mà không nhiều chuyện thì tôi chưa gặp được mấy người.
Như vậy rõ ràng việc quyết đấu là chuyện dành riêng cho bọn đàn ông rồi vì là đàn ông nhanh tay chứ không nhanh miệng.
Bởi vì có một khi đã nói quá nhiều thì đũng khí cũng theo đó mà giảm bớt đi cũng như một quả bóng, một khi đã xì bớt hơi thì tự nhiên nó không còn cứng nữa.
Bất luận ở một chỗ nào, khi có người đánh nhau mà miệng cứ la gấu ó, nhất định việc đánh đó sẽ không xảy ra kinh khiếp.
Nhưng đàn bà đa số thường là "quân tử", họ thích văn đấu hơn võ đấu. Họ thích "nói" hơn là "đánh".
Dưới ngọn gió thu tiêu xác, dưới ánh trăng lờ mờ, hai người đàn bà gờm nhau không nói một lời, họ chờ "quyết đấu" cảnh tượng đó chỉ có thể có trong tiểu thuyết.
Đàn bà vẫn cứ là đàn bà, dù đàn bà ấy võ giỏi đến đâu.
Nam nữ tuy bình đẳng nhưng người đàn bà vẫn có những cái mà không ai có nhận là đàn ông vì "đàn bà muôn thuở vẫn là đàn bà".
Chân lý đó không biết có phải là bất di bất dịch hay không nhưng thực tế là như thế.
Lâm Tiên Nhi càng cười thật ngọt ngào và càng đắc ý.
Nhìn cái cười của Lâm Tiên Nhi, Lý Tầm Hoan chợt nghĩ đến Lam Yết Tử.
Tuy là một cô gái đanh ác trong chốn giang hồ nhưng Lam Yết Tử vẫn có tư cách hơn nhiều.

Lam Yết Tử có một tính chất "phi phàm" của người con gái.
Lâm Tiên Nhi tuy có làm những chuyện động trời nhưng tính chất vẫn không thể trội hơn.
Tôn Tiểu Bạch đứng nhìn Lâm Tiên Nhi, mặt cô ta tái xanh.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Bây giờ địa điểm, thời gian, phương thức, tất cả đều đã được quyết định, vậy quyết đấu hay không là tuỳ ở cô.
Tôn Tiểu Bạch lắc đầu.
Không biết nàng lắc đầu vì không chịu đấu hay lắc đầu vì chịu không nổi con người của Lâm Tiên Nhi.
Có lẽ Lâm Tiên Nhi cũng mập mờ nhưng nàng cần nói :
- Tôi không ép mà đã không đấu thì tôi đi đây.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Đi đi.
Nàng thở ra và nói luôn :
- Thật ra thì tại vận khí của cô đã đến hồi không còn may mắn.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Tôi không may mắn hay là cô không may mắn?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Cô.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Tôi không may mắn ở chỗ nào?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tuy ngoài miệng tôi có nghe hơi dữ thế nhưng nếu thật tình giao đấu thì tôi cũng không làm hại đến sinh mạng của cô đâu, nếu có chắc cũng chỉ làm cho cô mang thương nhẹ nhẹ để sau này cô không làm hại người khác nữa thôi.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Quả như vậy thì có lẽ vận khí của tôi to thật đấy.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi chỉ làm cô mang thương thôi và nếu có ai định đến giết cô thì tôi nhất định không cho họ làm như thế.
Nàng nhún vai và bói tiếp :
- Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ nếu có ai đến định giết cô, cái đó tôi không hề để ý.
Câu nói của Tôn Tiểu Bạch chưa dứt thì Lâm Tiên Nhi đã quay mặt bỏ đi.

Tôn Tiểu Bạch kéo tay Lý Tầm Hoan :
- Chúng ta đi, tôi không thôi giết người.
Lâm Tiên Nhi vùng quay lại :
- Cô bảo có người định đến giết tôi phải không?
Tôn Tiểu Bạch nháy mắt :
- Tôi đã nói như thế à?
Lâm Tiên Nhi đảo mắt nhìn quanh :
- Họ ở đâu, cô có thấy chưa?
Tôn Tiểu Bạch nhún vai không nói.
Nàng không muốn nhận là có mà cũng không muốn bảo là không.
Nàng nghĩ cho dầu nàng có thừa nhận hay không có lẽ Lâm Tiên Nhi cũng không sợ sệt.
Nhưng thực tế thì Lâm Tiên Nhi đã sợ.
Nàng hơi ấp úng :
- Tại sao... tại sao tôi không thấy nhỉ?
Tôn Tiểu Bạch mỉm cười :
- Tự nhiên là cô không thể thấy, cho đến khi cô thấy thì chắc có lẽ đã muộn lắm rồi.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Nhưng nếu tôi không thấy thì làm sao cô thấy?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Bởi vì họ định giết không phải là tôi.
Nàng cười cười nói tiếp :
- Bây giờ thì tôi mới biết, nếu muốn giết cô thì tốt nhất là đừng cho cô thấy bởi vì nếu cho cô thấy thì có lẽ không giết được.
Lâm Tiên Nhi vẫn còn hơi ngán :
- Nhưng... nhưng họ là ai?
Tôn Tiểu Bạch noí :
- Tôi làm sao biết ai muốn giết cô? Đáng lý cô tự phải biết chứ?
Lâm Tiên Nhi nhìn quanh, ánh mắt của nàng đã có nhiều sợ sệt.
Nàng là con người từ trước đến nay rất ít hay sợ sệt.
Bởi vì nàng tự tin rằng nàng có thể làm cho người muốn giết mình không thể xuống tay.
Nhưng bây giờ, nàng chưa biết là ai, nếu chưa biết là ai thì không thể nghĩ ra phương thức đối phó.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Chẳng lẽ chính cô cũng không nghĩ ra những kẻ muốn giết cô là

ai sao? Phải chăng cô đã biết kẻ muốn giết cô nhiều lắm?
Lâm Tiên Nhi bất giác đưa tay lau mồ hôi trán.
Từ trước tới nay, bất cứ nàng làm một việc gì, cho dầu nó là chuyện tàn nhẫn nhất, phong thái của nàng cũng luôn luôn thật đẹp, thật quyến rũ. Nhưng bây giờ phong thái ấy bỗng mất rồi, bất luận người thông minh đến đâu khi trong lòng hơi loạn thì cũng dễ trở thành ngu xuẩn.
Vì thế cho nên đối với những kẻ có trình độ võ học cao, họ thường đánh ngã đối phương bằng tâm lý, họ làm cho đối phương chưa đánh mà đã sợ sệt rồi, nhiên hậu, họ mới dùng sức lực.
Lý Tầm Hoan ngó Tôn Tiểu Bạch và hắn cười thầm.
Hắn chợt cảm thấy cô gái này không phải là "cô bé" như Lâm Tiên Nhi đã chế giễu, cô ta hoàn toàn đã thành nhân.
Chỉ khi nào một cô gái thành nhân mới hiểu rõ lòng dạ của cô gái thành nhân.
Cuộc quyết đấu giữa Lâm Tiên Nhi và Tôn Tiểu Bạch chưa thật sự ra tay nhưng thật sự thì có "đụng" nhau rồi.
Và họ đã "đụng" đến hai lần.
Họ không "đụng" nhau bằng tay chân mà là hơn thua nhau bằng tâm lý.
Lần thứ nhất, Lâm Tiên Nhi thắng.
Bởi vì nàng đã nắm được nhược điểm của đàn bà, nhất là những cô gái chưa chồng, chưa biết chuyện vợ chồng.
Nàng đã biết những cô gái ấy không khi nào dám làm những chuyện trơ trẽn như thế ấy, nàng biết lợi dụng và nàng đã thành công.
Lần thứ hai, Tôn Tiểu Bạch thắng.
Vì nàng cũng biết lợi dụng nhược điểm của đàn bà.
Đàn bà thường thường rất là hoài nghi, nhất là đối với những kẻ đã làm quá nhiều chuyện thất nhân tâm.
Vì hoài nghi nên dễ dâm ra sợ sệt.
Nếu kể về hình thức thì cuộc đấu kể như huề vì mỗi bên thắng một.
Nhưng kể về tâm lý thì sự thất bại nặng nề về phần Lâm Tiên Nhi.
Lòng tự tin của nàng hoàn toàn dao động.
Tôn Tiểu Bạch kéo tay Lý Tầm Hoan đi về phía trước.
Lâm Tiên Nhi lẽo đẽo theo sau.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :

- Ai có đường nấy, tại sao cô lại theo chúng tôi?
Lâm Tiên Nhi ngập ngừng :
- Tôi ấy à? Tôi... tôi cũng muốn gặp Tiểu Phi.
Tôn Tiểu Bạch nhăn mặt :
- Cô còn định gặp hắn làm gì? Chẳng lẽ cô hại hắn như thế còn chưa đủ hay sao?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi... tôi chỉ muốn.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Chúng tôi không để hắn gặp cô, cô đi cũng vô ích mà thôi.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi chỉ muốn gặp hắn cho biết thế thôi, còn chuyện hắn muốn nhìn tôi hay không là tùy hắn.
Tôn Tiểu Bạch lạnh lùng :
- Chân của cô, cô muốn đi đâu tuỳ ý nhưng tôi nói trước là nếu cô muốn vậy thì đừng hối hận về sau đấy nhé.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi hành động từ trước đến nay không biết hối hận bao giờ.
Tôn Tiểu Bạch chợt bật cười nói với Lý Tầm Hoan :
-Anh xem, tôi đã nói rằng cô ta sẽ theo thì đúng là theo ngay mà.
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Nhưng cô cũng muốn cho cô ta theo kia mà?
Tôn Tiểu Bạch gật đầu :
- Có, tôi có muốn cô ta theo thật.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Để làm gì?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Vừa rồi, tôi không có cách nào hạ cô ta, có lẽ cơ hội ấy sau này sẽ có và nếu cô ta theo, nhất định là cô ta tự tạo cơ hội cho tôi.
Lý Tầm Hoan nói :
- Thật ra thì đáng lý cô cũng không cần chờ cơ hội vì ngay lúc này nếu cô muốn ra tay cũng được chứ sao đâu.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Đàn ông các anh thường thường rất xem trọng lời hứa, chẳng lẽ đàn bà chúng tôi lại không biết trọng như thế hay sao?
Lý Tầm Hoan cười :
- Nhưng làm sao cô biết rằng cô ấy sẽ nhất định đi theo?

Tôn Tiểu Bạch nói :
- Bởi vì cô ta đang sợ, cô ta muốn có mình bảo hộ bởi vì cùng đi với Tiểu Lý Phi Đao thì bất luận ai muốn giết cô ta cũng sẽ không đủ cam đảm xuống tay.
Nàng rụt vai cười và nói tiếp :
- Nói thẳng mà nghe thì đó là "Hổ Giả Hổ Uy" đấy mà, còn nói thật chẳng hơn chút nào thì đó là "Chó Nương Oai Chủ".
Lý Tầm Hoan cười :
- Hai cái lối thí dụ ấy nghe chẳng êm tai một chút nào cả.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Nhưng nếu anh đã làm ra những chuyện như thế thì cho dầu ai nói khó nghe hơn nữa, anh cũng vẫn phải nghe.
Tất cả sự đối đáp của hai người, tự nhiên Lâm Tiên Nhi đều nghe thấy.
Tôn Tiểu Bạch cũng có ý muốn nói cho cô ta nghe thấy.
Thế nhưng Lâm Tiên Nhi lại cứ làm bộ không nghe và nàng cũng không hề lên tiếng.

Xem tiếp hồi 35 Về ngôi nhà cũ

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 35 Về ngôi nhà cũ

Gió cũng thổi nhưng không mạnh lắm, cây lá vẫn đưa nhưng khung cảnh cũng vẫn vắng hoe.
Không có những tiếng gì lấn át thế nhưng Lâm Tiên Nhi vẫn làm như vì gió, vì lá khua nên nàng không nghe những lời qua lại của Lý Tầm Hoan và Tôn Tiểu Bạch.
Hình như nàng bỗng biến thành một người vừa câm vừa điếc.
Tôn Tiểu Bạch vụt chuyển qua chuyện khác :
- Anh có biết chuyện Long Tiêu Vân và Thượng Quan Kim Hồng kết bái với nhau không?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Có nghe nói qua và cô và ông cô cũng vì chuyện đó mà đến đây?
Tôn Tiểu Bạch gật đầu :
- Đúng thế vì biết rằng nơi đó sẽ gặp nhiều người.
Nàng khẽ liếc Lý Tầm Hoan và nhếch môi cười :
- Nhưng chủ yếu vẫn là... vẫn biết chắc chắc nơi đó có anh.

Bây giờ Lý Tầm Hoan mới chợt nhận ra sự xưng hô thay đổi của Tôn Tiểu Bạch.
Từ khi bắt đầu gặp gỡ đến này, Tôn Tiểu Bạch nhất luận gọi Lý Tầm Hoan là Lý thám hoa nhưng mới đây, khi gặp lại lần này, nàng đã mấy lần gọi hắn bằng anh.
Có rất nhiều lý do đẻ giải thích lối cải biến sửa danh như thế nhưng riêng Lý Tầm Hoan, hắn thấy đây lại là một lần biến cố manh nha trong đời hắn.
Hắn len lén thở dài.
Hăn khẽ liếc vào mặt nàng, không hiểu tại sao bỗng dưng hắn thấy lòng mình hơi bàng hoàng như vừa thấm rượu.
Tôn Tiểu Bạch nhìn hắn, mặt nàng phơn phớt như một mùa xuân.
Qua thật lâu, Lý Tầm Hoan lại thở dài :
- Nếu không có cô và Tôn lão tiên sinh thì lần gặp Thượng Quan Kim Hồng này có lẽ.
Hắn biết chuyện gián đoạn trận đấu giữa hắn và Thượng Quan Kim Hồng có bàn tay ông cháu Tôn Tiểu Bạch nhúng vào nhưng hắn không nói thẳng.
Tôn Tiểu Bạch mỉm cười :
- Có lẽ sao? Có lẽ Thượng Quan Kim Hồng bây giờ đã nằm kỹ trong cỗ quan tài phải không?
Lý Tầm Hoan mỉm cười không nói.
Hắn biết không sớm thì muộn giữa hắn và Thượng Quan Kim Hồng cũng sẽ có một cuộc quyết đấu nhưng hắn không muốn để cập chuyện ấy thêm nhiều.
Hắn biết một khi trong lo lắng nhiều về một việc gì thì tâm tất nhiên dao động.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Thật ra đối với Thượng Quan Kim Hồng cũng không cần phải có thái độ đạo nghĩa, giá như ngay khi hắn nhận được cái chết con hắn mà ra tay cũng chẳng sao.
Lý Tầm Hoan cười :
- Dầu có thừa lúc ấy mà ra tay thì cũng chưa chắc đã thắng hắn.
Tôn Tiểu Bạch gặn lại :
- Chưa chắc? Anh cho rằng trước cái chết của con hắn, lòng hắn không chút gì bấn loạn cả sao?
Lý Tầm Hoan nói :

- Không hẳn như thế vì máu vẫn trong ruột chảy ra, dầu sao, con người của hắn vẫn có nhân tính.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Thế thì tại sao anh lại không chịu ra tay? Anh cần biết rằng anh có lưu lại hắn một chút tình chưa chắc hắn cũng sẽ đối với anh như thế.
Lý Tầm Hoan cười :
- Tôi với hắn bây giờ đã lâm vào thế bất tương dung, căn bản là không có tình gì cả.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Thế thì.
Lý Tầm Hoan cười :
- Cô nhận rằng một khi mình làm một chuyện gì nương tay với người khác là mình đã vì họ mà lưu tình hay sao? Không, quan niệm của tôi không phải thế đâu, tôi nghĩ rằng một khi mình có một hành động phải, việc đó không vì ai cả mà mình làm cho chính bản thân mình.
Mắt hắn đăm đăm nhìn về phía xa xôi như đang đưa tâm hồn mình đến một nơi xa nào đó và hắn ung dung nói tiếp :
- Chẳng hạn như khi gặp một người hành khất, mình trao họ một món quà hoặc một ít tiền, lúc đó mình đâu có nghĩ là mình muốn lưu ân nghĩa? Mà cũng chưa chắc mình đã có lòng nhân, chẳng qua, vấn đề nằm trong cảnh "ta có người" không nên mình hành động cho lương tâm mình không ray rứt. Như thế, tất cả những hành động mà người đời có thể gọi là "nhân nghĩa" ấy, trước hết là làm cho chính bản thân mình. Sự báo dáp trên đời cũng có nhưng đó là việc riêng của họ, không thể nhập vào người đã thi ân.
Tôn Tiểu Bạch nhìn sững Lý Tầm Hoan, không hiểu nàng cảm thông câu nói ấy hay là nàng kinh ngạc.
Thật lâu, nàng hỏi lại :
- Như vậy, trên đời này không có chuyện người này thi ân cho người khác?
Lý Tầm Hoan cười :
- Tuỳ theo từng quan niệm nhưng theo tôi thì không.
Ngần ngừ một phút, Tôn Tiểu Bạch lại hỏi :
- Như vậy trong đời, anh không hề ghi ân với bất cứ một ai?
Lý Tầm Hoan hỏi lại :

- Cô muốn tôi có mang ân ai không chứ gì?
Tôn Tiểu Bạch gật đầu.
Lý Tầm Hoan cũng làm thinh.
Hình như hắn hơi lựng khựng nhưng rồi hắn nói :
- Phải nói thật tình rằng tôi cũng chưa ý thức vấn đề cho chắc chắn nhưng tôi nghĩ rằng bất cứ ai hành động theo lẽ phải, nếu mình cần ghi nhớ lẽ phải, nếu mình có một sự trả ân nào đó thì hành động ấy cũng theo lẽ phải.
Tôn Tiểu Bạch bật cười :
- Anh mâu thuẫn lắm, ông tôi bảo : họ Lý khi ban ân cho người khác thì rất dễ quên nhưng khi người khác ban ân cho hắn thì hắn ngàn đời cứ nhớ.
Lý Tầm Hoan cười.
Hắn cũng cảm thấy vấn đề vô cùng phức tạp khó mà giải thích.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Nhưng anh có nhận anh là người tốt hay không?
Lý Tầm Hoan cười :
- Nếu tôi quả là người tốt như người ta tưởng tượng thì có lẽ tôi đã chết hơn tám mươi lần.
Lần này thì chính Lý Tầm Hoan chuyển sang chuyện khác, hắn hỏi :
- Lúc Thượng Quan Kim Hồng kính tôi một chén rượu, cô có còn ở bên ngoài hay không?
Tôn Tiểu Bạch lắc đầu :
- Đã đi rồi, chuyện đó sau đó mới nghe.
Nàng cười cười nói tiếp :
- Hiện tại anh và Thượng Quan Kim Hồng đều là nhân vật được coi là tuyệt đỉnh, nhất cử nhất động của anh và hắn đều là tin tức chấn động võ lâm, chính tối hôm nay trong thành này có cả vạn người nghị luận về anh và hắn.
Lý Tầm Hoan gượng cười :
- Chính vì thế mà tôi tất phục ông cô, chính ông cố đã biến từ cuộc diện này sang cuộc diện khác mà chính người trong cuộc cũng không hề hay biết.
Tôn Tiểu Bạch trầm ngâm :
- Thật thì ông tôi biết rõ nhiều chuyện lắm.
Không hiểu nghĩ sao, nàng lảng sang chuyện khác :

- Anh có biết khẩu quan tài ấy ai đưa tới đó hay không?
Lý Tầm Hoan cười :
- Đáng lý tôi phải hỏi, không hỏi thì thôi chứ sao cô lại hỏi tôi?
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Thật thì cái gì tôi cũng có thể hiểu qua nhưng chỉ riêng anh là tôi không làm sao hiểu được.
Nàng nói mà mắt cứ dán vào mặt Lý Tầm Hoan, tia mắt nàng nói lên một sự thán phục,chẳng những thế, tia mắt của nàng đang ỷ lại, nàng cảm thấy trước mặt hắn thật rất khó người nào làm gì nàng được.
Lý Tầm Hoan cũng thấy ánh mắt của nàng, hắn đã thấy lòng nàng.
Hắn muốn đưa tay quàng vào vai nàng cho cả hai người được chút hơi ấm cúng thế nhưng hắn lại không làm.
Hắn quay mặt sang hướng khác và cúi mình ho nhè nhẹ.
Hình như Tôn Tiểu Bạch cũng đợi chờ.
Thật lâu, nàng thở dài :
- Hình như anh rất sợ có người hiểu rõ lòng mình, vì thế cho nên anh luôn luôn phòng bị.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Sợ? Nhưng sợ cái gì đâu?
Tôn Tiểu Bạch nhìn hắn vụt nói :
- Anh sợ có người yêu anh.
Nàng nói tiếp bằng một giọng trầm trâm :
- Vì anh rất sợ có người đọc được lòng mình bởi vì bất cứ người nào, bất cứ cô gái nào nếu đã hiểu rõ lòng anh rồi thì không làm sao mà không yêu anh được. Anh bằng lòng cho người ta hận thù chứ không dám để người ta yêu, có phải thế không?
Lý Tầm Hoan cười :
- Bây giờ thì quả là xã hội cải biến, rất nhiều khoản, mười năm về trước, không một cô gái nào dám nói tiếng yêu.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Bây giờ về sau cũng chưa chắc có cô gái nào khi không mà dám nói như thế đâu, bất luận tôi sinh vào thời kỳ nào, cho dù tôi sinh ra hồi một trăm trước thì một khi lòng tôi đã nghĩ là tôi cứ nói thẳng ra, một trăm tiếng yêu tôi cũng dám nói như thường.
Đúng, bất luận thời nào cũng có thể có những cô gái như nàng.
Nàng là con người dám nghĩ, dám nói, dám làm, dám yêu, dám

hận. Nhưng cũng có thể nếu nàng sinh nhằm thời đại xưa nhất định người ta sẽ bảo thái độ của nàng như thế là điên hoặc chính nàng là một người điên.
Đêm này sương vẫn còn xuống thật nhiều.
Tôn Tiểu Bạch đi chầm chậm trong màn sương, hình như nàng cố kéo dài và rất mong đoạn đường đừng bao giờ tới chỗ cuối cùng.
Lý Tầm Hoan vốn rất nóng lòng gặp lại Tiểu Phi nhưng bây giờ hắn cũng không hối thúc nàng.
Trong những năm gần đây, tâm tình của hắn rất nặng nề gần như chìm lỉm, hắn có cảm giác như một cái gọng tròng qua cổ đè nặng xuống, nặng mãi, nặng mãi cơ hồ không còn thở được.
Chỉ gần đây, khi nào cùng ở chung một chỗ, cùng gần gũi với Tôn Tiểu Bạch, hắn mới cảm thấy vơi nhẹ một phần nào.
Hắn chợt phát giác Tôn Tiểu Bạch mới là con người thông cảm hắn hơn ai hết.
Nàng hiểu hắn đến mức độ mà những tư tưởng của hắn chưa thành hình là nàng có thể biết ngay.
Có thể được cùng người hiểu mình sâu như thế ngồi nói chuyện thật không còn thú vị nào bằng.
Thế nhưng Lý Tầm Hoan lại bắt đầu có ý nghĩ cần nên "Bằng lòng để cho người hận chứ không dám để cho người yêu".
Có phải thế không?
Lý Tầm Hoan chợt nghe lòng mình quặn thắt.
Hắn vừa cảm thấy vui vui là nỗi buồn mênh mong vô cớ tràn vào.
Hắn không phải không bằng lòng để cho người yêu mà đúng như Tôn Tiểu Bạch vừa nói, hắn không thể hay đúng hơn nữa là "không dám".
Hắn cảm thấy mình không còn gì để "cho ai" mà cũng không còn chỗ để mà tiếp nhận.
Mỗi một con người đều có một cái "gông" riêng, trừ khi chính bản thân người ấy giải tỏa, còn thì không một ai, dù có muốn cũng không thể cởi dùm.
Lý Tầm Hoan như thế, Tiểu Phi cũng như thế.
Nhưng "gông xiềng" trong cổ họ có phải vĩnh viễn không thể nào giải thoát được? Chẳng nhẽ họ phải mang nó xuống mò?
Đang đi, đang vui vẻ với Tôn Tiểu Bạch, Lý Tầm Hoan chợt nghe lòng nặng trĩu.

Và ngay khi đó, Tôn Tiểu Bạch bỗng dừng chân :
- Tới rồi.
Con đường rất vắng.
Bên đường có một gian nhà nhỏ, trong nhà ánh đèn sáng rực.
Tôn Tiểu Bạch quay lại hỏi Lâm Tiên Nhi :
Chỗ này cô biết chứ, phải không?
Tự nhiên là Lâm Tiên Nhi rất biết, nàng biết hơn ai hết vì đó là "nhà" của nàng và Tiểu Phi.
Nàng cắn môi gật đầu.
Nhưng rồi nàng vẫn không dằn được, nàng hỏi giọng ngập ngừng :
- Có phải. Tiểu Phi đã về rồi?
Tôn Tiểu Bạch gặn lại :
- Cô có muốn vào gặp hắn không?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi... tôi có thể vào được chứ?
Tôn Tiểu Bạch cười gằn :
- Đây vốn là nhà của cô, nếu cô muốn vào thì chuyện rất tự nhiên chứ có gì phải hỏi người khác.
Lâm Tiên Nhi cúi mặt :
- Nhưng... nhưng bây giờ.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Bây giờ tự nhiên là có khác chứ không còn như trước nữa, về chuyện đó chắc cô cũng đã biết hậu quả do ai gây ra rồi chứ?
Nàng cười nhạt và nói tiếp :
- Đáng lý cô có thể ở đây bình yên vui sướng, sống suốt đời với một hạnh phúc trọn vẹn, thế mà cô lại không muốn bởi vì cô đã xem thường cái nhà của cô, xem thường người đã yêu cô và chính cô cũng tự xem thường mình.
Lâm Tiên Nhi cúi đầu thấp giọng :
- Bây giờ tôi đã biết tôi đã sai lầm, tôi còn sống đến ngày này là nhờ có hắn bảo vệ, giá như không có hắn tôi đã chết lâu rồi.
Giọng nói của nàng càng lúc càng thấp xuống, nước mắt nàng từng giọt, từng giọt lăn dài trên má :
- Lúc tôi và hắn yêu nhau, không một ai dám đụng tới chân lông tôi nhưng bây giờ... bây giờ thì bất cứ ai cũng có thể kết liễu sinh mạng của tôi.
Tôn Tiểu Bạch nhìn nàng lanh lảnh :

- Cô tưởng rằng hắn vẫn còn như trước à? Cô cho rằng hắn sẽ bảo hộ cô như trước à?
Lâm Tiên Nhi tức tởi :
- Tôi... tôi đâu có biết.tôi bây giờ chẳng biết gì.
Nàng vụt ngửa mặt lên nói lớn :
- Tôi chỉ muốn thấy anh ấy một lần nữa thôi, tôi muốn nói với anh ấy đôi lời rồi sẽ đi ngay, sự yêu cầu đó tôi nghĩ rằng cũng không quá đáng, tôi nghĩ các người không nên quá bức.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Thật thì tôi cũng đâu có bức cô, chỉ có điều những lời nói của cô bây giờ rất khó làm cho ai tin được.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Cho dầu nếu sau đó mà tôi không chịu đi thì các người vẫn có thể đuổi tôi đi có sao đâu.
Tôn Tiểu Bạch trầm ngâm và khẽ liếc Lý Tầm Hoan.
Lý Tầm Hoan đứng trơ trơ, hắn không lộ một vẻ gì.
Tuy bên ngoài thản nhiên như thế nhưng trong lòng hắn loạn vô cùng.
Trong đời của hắn, nhược điểm lớn nhất là lòng hắn quá mềm, có lúc hắn biết rõ ràng chuyện đó không nên làm, thế mà hắn không thể nào cự tuyệt.
Rất nhiều người biết rõ nhược điểm của hắn và cũng rất nhiều người đã lợi dụng nhược điểm ấy, tự nhiên là họ đã thành công.
Hắn cũng biết rõ như thế, hắn biết hắn bị người lợi dụng nhưng hắn cũng không làm sao cải biến.
Hắn cam tâm để cho người ta làm điều không phải với hắn ngàn lần nhưng hắn không bằng lòng làm chỉ một lần không phải với ai.
Có nhiều lúc hắn thấy rõ là đang bị người ta gạt thế mà hắn vẫn bằng lòng để cho họ thành công.
Bởi vì hắn thấy rằng chỉ cần một người trong đời này nói với hắn những lời nói thật thì sự hy sinh của hắn suốt đời cũng chẳng thấy thiệt thòi.
Hắn cảm thấy rằng hắn cứ sống cho trọn vẹn với lòng hắn, ai bảo hắn quân tử cũng được, ai bảo hắn là thằng ngu, hắn cũng không hề cãi lại, hắn cho lòng hắn mà thôi.
Bất cứ ai gặp hắn cũng đều không bao giờ có chuyện hối hận về sau.

Hắn chưa từng làm cho ai đổ mồ hôi, càng rất ít làm cho người đổ máu.
Mồ hôi và máu, hắn đã đổ ra cho rất nhiều người.
Có một việc hắn không làm sao tránh được là những việc của hắn làm thường khiến cho người rơi nước mắt, nước mắt cảm kích, nước mắt thương cảm.
Tôn Tiểu Bạch nhìn hắn thở dài.
Nàng biết Lý Tầm Hoan quyết không thể nhẫn tâm cự tuyệt, hắn gần như không hề cự tuyệt với ai.
Lâm Tiên Nhi nói giọng buồn buồn :
- Đây cũng có thể là lần cuối cùng tôi gặp lại hắn, nếu sau này hắn biết các người đã đuổi tôi đi, không cho tôi gặp hắn thì hắn nhất định sẽ hận suốt đời.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Ngươi chỉ nói vài câu, nói xong lập tức đi ngay phải không?
Lâm Tiên Nhi nở nụ cười buồn :
- Chẳng lẽ tôi thật chẳng biết gì cả hay sao? Chẳng lẽ tôi cứ chờ cho các người đuổi sao? Tôi chỉ mong các người đáp ứng yêu cầu tối hậu này, trọn đời tôi sẽ cảm kích không quên.
Tôn Tiểu Bạch lại nhìn Lý Tầm Hoan, hắn nhè nhẹ thở ra :
- Hãy để cho cô ấy vào đi, vô luận thế nào mình cũng đành chịu vậy.
Trong nhà rất nóng.
Bởi vì trong giữa nhà có bốn lò lửa cực lớn, than hồng hừng hực.
Bao nhiêu đồ vật trong nhà cũng vì thế mà trở nên hồng.
Da mặt của Tiểu Phi cũng hồng, toàn thân hắn ửng hồng.
Hắn được đặt nằm chính giữa bốn lò lửa, hắn chỉ ở trần chỉ mặc mỗi một cái khố nhỏ thôi.
Chiếc khố của hắn bây giờ đã ướt mèm.
Hắn nằm ngửa mặt, mồ hôi hắn tuôn ra như tắm, hơi thở hắn dập dồn.
Phía trong góc nhà, Tôn lão tiên sinh đang ngồi hút thuốc.
Tiểu Phi nằm ngửa, mắt hắn mở trao tráo, hình như hắn không thấy một ai.
Nhưng bất cứ ai khi bước vào là thấy hắn ngay.
Tôn Tiểu Bạch buộc miệng kêu lên :
- Ông, ông làm gì thế? Sao ông... bộ ông tính hấp hắn à?

Tôn lão tiên sinh him híp mắt thở phào khỏi thuốc :
- Hấp chứ sao, hấp cho rượu trong người hắn tuôn ra, cho tinh thần hắn tỉnh táo, chứ nếu không thì hắn sẽ điên ngay.
Lý Tầm Hoan chợt nhớ Lữ Phụng Tiên.
Cứ theo cách này thì Lữ Phụng Tiên sẽ điên thật đấy.
Tôn lão tiên sinh nhìn Lý Tầm Hoan và nói :
- Tôi muốn hấp luôn cho huyệt khí ế của hắn chảy ra, cho hắn trở Tiểu Phi hành một con người mới.
Lý Tầm Hoan vòng tay vái dài :
- Xem chừng tại hạ có lẽ cũng phải hấp luôn nhưng sợ nếu bao nhiêu rượu trong người chảy ra hết thì tại hạ chắc chỉ còn là cái thùng trống rỗng.
Tôn lão tiên sinh chớp mắt :
- Ngoài rượu ra, chẳng lẽ trong người của Thám hoa không có gì nữa hay sao?
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Có lẽ cũng còn, còn một cái bao tử.
Tôn lão tiên sinh vỗ tay cười :
- Hay lắm, có một cái bao tử mà là một bao tử học vấn vì nếu không có một cái bao tử học vấn thì làm sao là có thể nói ra điều ấy.
Ông ta trầm ngâm mộtchút rồi nói tiếp :
- Thật thì tôi cũng muốn hấp Thám hoa một bận lắm, muốn thử xem ngoài rượu ra, trong người Thám hoa còn có những thứ gì nữa không, thử xem tạo hóa đã dùng cái chất gì để tạo thành một người như Thám hoa như thế.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Rồi sau đó nữa là gì?
Tôn lão tiên sinh nói :
- Sau đó ta sẽ mô phỏng theo đó mà làm cho tất cả thiên hạ đều như thế ấy, ta sẽ mang tất cả đến đây xem những thứ mà ta đã kiếm được trong người của Thám hoa nhét vào bao tử họ y như là nhét gia vị để tiềm vịt vậy mà.
Tôn Tiểu Bạch cười : :
- Nếu ông làm như thế thì tất cả thiên hạ sẽ trở thành Thám hoa hết trọi.
Tôn lão tiên sinh nói :

- Thiên hạ đều biến thành Thám hoa có sao đâu.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Nếu họ trở thành Thám hoa hết thì e có chỗ bất tiện.
Tôn lão tiên sinh hỏi :
- Bất tiện ở chỗ nào?
Tôn Tiểu Bạch cúi đầu không nói.
Hai ông cháu "nhà kể chuyện" này có một thói quen, cứ hễ bắt đầu vào chuyện là họ nói luôn không ngừng, ông một câu cháu một câu, người hỏi người trả lời, không ai chen vào được cả.
Nhưng bây giờ thì nàng làm thinh, chính nhờ cái làm thinh đó của nàng mà Lý Tầm Hoan mới có cơ hội xen vào :
- Nếu tiền bối biến tất cả thiên hạ trở thành tại hạ thì chắc có lẽ chỉ có một người đồng ý.
Tôn lão tiên sinh hỏi :
- Người nào đồng ý?
Lý Tầm Hoan cười :
- Ông bán rượu.
Tôn lão tiên sinh cũng bật cười :
- Tôi cũng biết rằng nếu tôi làm như thế thì chắc chắn cũng chỉ có một người không tán thành.
Tôn Tiểu Bạch buộc miệng :
- Ai thế ông?
Hỏi xong nàng hối hận ngay vì nàng thừa biết ông nàng muốn nói ai rồi.
Quả nhiên, Tôn lão tiên sinh cười chúm chím :
- Cô chứ còn ai nữa.
Tôn Tiểu Bạch đỏ mặt cúi đầu :
- Cháu... cháu làm sao lại không tán thành.
Tôn lão tiên sinh cười :
- Thiên hạ nếu biến thành Thám hoa tất cả thì cháu biết chọn người nào.
Tôn Tiểu Bạch nhướng mắt :
- Ông kỳ quá hè.
Nàng quay phắt mặt đi nơi khác và hai má đỏ rần.
Gian nhà bỗng yên phăng phắt.
Chung quanh chỉ còn nghe thấy tiếng kêu lách tách đều đều.
Lâm Tiên Nhi đã bước vào.

Nàng đi thẳng đến trước mặt Tiểu Phi.
Nàng đứng im lìm nhìn hắn.
Hai mắt của Tiểu Phi hình như cũng đã thấy nàng nhưng hắn vẫn làm thinh.
Lâm Tiên Nhi thở ra và nói giọng buồn buồn :
- Tôi đến đây là cốt để nói với anh vài lời, nghe hay không là tùy ở nơi anh.
Tiểu Phi vẫn làm thinh.
Lâm Tiên Nhi chầm chậm nói tiếp :
- Ngày hôm đó, tôi biết anh rất đau khổ nhưng tôi thì không thể không làm như thế bởi vì tôi không thể để yên cho anh vào tay của Thượng Quan Kim Hồng, tôi chỉ còn phải làm như thế, chỉ làm như thế Thượng Quan Kim Hồng mới sẽ không giết anh.
Tiểu Phi vẫn làm thinh.
Rồi tay hắn nắm thật chặt.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Hôm nay tôi trở về đây, tôi không hề yêu cầu anh thông cảm hiểu cho, càng không yêu cầu anh tha thứ, tôi đã tự biết duyên phận của chúng ta đã hết rồi.
Nàng thở dài một hơi rồi nói tiếp :
- Tôi nói cho anh biết những điều đó chỉ mong lòng anh bớt phần khó chịu bởi vì tôi mong anh hãy vui mà sống, còn phần tôi.
Tôn Tiểu Bạch vụt lớn tiếng :
- Cô nói hơi nhiều rồi đó nghe.
Lâm Tiên Nhi cười, giọng cười của nàng nghe đứt ruột :
- Vâng, tôi cũng đã tự thấy mình nói quá nhiều.
Quả thật nàng không nói thêm một tiếng, nàng quay mặt trở ra.
Nàng đi không nhanh nhưng không hề quay lại.
Lâm Tiên Nhi ra gần tới cửa, Lý Tầm Hoan thở phào.
Hắn biết nếu hôm nay mà Lâm Tiên Nhi ra khỏi nhà này thì mãi mãi Tiểu Phi nhất định không bao giờ gặp lại.
Chỉ cần hắn không gặp lại nàng thì cuộc đời hắn nhất định sẽ trùng sinh.
Lâm Tiên Nhi tự nhiên cũng hiểu rất rõ ràng, hôm nay nàng ra khỏi nơi đây thì cũng kể như nàng ra khỏi cuộc đời.
Bước chân của nàng tuy vẫn không chậm hơn nhưng mắt nàng đã lộ đầy vẻ sợ sệt, trong nhà tuy sáng lắm nhưng chính trong nhà

sáng làm cho nên bên ngoài tối vô cùng.
Bên ngoài đã tối, lòng nàng lại càng nghe tối hơn thế nữa.
Trên không tuy có rất nhiều sao nhưng sao vẫn không làm sáng được lòng người.
Trong lòng Lâm Tiên Nhi bây giờ thật tối.
Nàng sinh ra vốn ưu thích quá nhiều chuyện, nàng ưa thích cái đẹp, nàng ưa thích sự a dua, nàng ưa thích tiếng vỗ tay, nàng ưa thích xa xỉ, lãng phí, nàng ưa thích hưởng thụ, nàng ưa thích được người ta yêu nàng mà nàng cũng yêu thích bị người ta hận.
Chính nàng sống là nhờ vào những thứ đó, nàng vì những thứ đó mà sống.
Giá như không có những thứ đó thì cho dầu nàng có sống, cuộc sống cũng chẳng có gì thú vị.
Bóng tối càng phút càng gần.
Vì Lâm Tiên Nhi đã gần ra khỏi cửa.
Đôi mắt nàng vụt lộ ra những tia oán độc, bằng vào đôi mắt ấy, có thể thấy nàng, nếu đủ khả năng, nàng sẽ đem tất cả nhân loại ra giết sạch.
Nhưng cũng ngay lúc ấy, ngay giữa lúc nàng sắp đi vào bóng tối của cuộc đời, Tiểu Phi vụt nhổm dậy, hắn lớn tiếng :
- Khoan.
Thật không có ai có thể ngờ rằng chỉ một tiếng ấy thôi, chỉ trong một tiếng của Tiểu Phi mà không biết bao nhiêu chuyện bất hạnh sẽ xảy ra.
Cũng ngay trong lúc ấy những gì dự tính trong lòng của Lâm Tiên Nhi vùng cải biến.
Ánh mắt của nàng vụt sáng lên.
Bao nhiêu đắc ý, bao nhiêu kiêu ngạo vùng sống dậy trong lòng nàng.
Trong giờ phút tối tăm nhất cuộc đời, Lâm Tiên Nhi bỗng thấy đột nhiên bừng sáng.
Thứ ánh sáng huy hoàng, mỹ lệ nhất mà có lẽ từ khi lăn lộn đến giờ, nàng mới có được.
“Chỉ có lòng kiêu ngạo và tự tin mới đúng là trang sức đẹp nhất của đàn bà”
Một người đàn bà không có lòng tự tin, không có một hy vọng thì dầu cho người đàn bà ấy có đẹp đến mức nào cũng không bao giờ

quyến rũ được ai.
Cũng như dưới mắt của đàn bà, chỉ có những người đàn ông thành công chứ không hề có người đàn ông xấu đẹp.
"Chỉ có thành công trong sự nghiệp mới đúng là "trang sức phẩm" của đàn ông".

Xem tiếp hồi 36 Những phút yếu lòng

Hồi 36 Những phút yếu lòng

Lâm Tiên Nhi đã dừng bước nhưng nàng vẫn không quay đầu lại.
Nàng đứng yên một chỗ và nhè nhẹ thở ra.
Tiếng thở của nàng tuy thật nhỏ nhưng nó chứa đựng cả những gì u án nhất trong đời. Người nào nhìn đến thần sắc của nàng không một ai có thể tin rằng trong lúc đắc ý như thế ấy mà nàng lại có thể trong lúc đó không buông ra một tiếng thở dài u uất.
Lòng của Lý Tầm Hoan nặng như treo đá.
Hắn biết trên đời này không hề có một thứ âm nhạc nào, thứ giọng hát nào có khả năng làm động lòng người như tiếng thở dài của nàng. Hắn rất mong Tiểu Phi hãy nhìn hắn một cái, nghe hắn nói một lời. Nhưng bây giờ Tiểu Phi chỉ còn thấy có mỗi một Lâm Tiên Nhi, chỉ còn nghe có mỗi một lời nàng nói.
Lâm Tiên Nhi lại thở ra :
- Những lời nói của tôi đã nói hết rồi, không cần phải đợi thêm gì nữa.
Tiểu Phi hỏi :
- Không cần phải đợi? Tại sao thế?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Bởi vì chính tôi đã hứa với người khác rằng tôi đến đây chỉ để nói một câu, nói xong tôi đi ngay.
Tiểu Phi hỏi :
- Tự cô muốn đi?
Lâm Tiên Nhi thở dài :
- Giá như tôi không đi thì cũng có người muốn đuổi tôi đi.
Tiểu Phi lớn giọng :
- Ai? Ai có ý muốn đuổi cô?

Ánh mắt Lâm Tiên Nhi càng rực rỡ hơn lên.
Bao nhiêu sức lực cơ hồ tan biến bây giờ cũng kéo trở về, nàng lớn giọng :
- Tôi bị người ta đuổi đi khỏi nơi này.
Tiểu Phi lớn giọng :
- Tại sao cô lại bị người ta đuổi? Đây chính là nhà của cô.
Lâm Tiên Nhi quay phắt trở lại, nàng nhìn sâu vào mắt Tiểu Phi.
Bây giờ thì nàng đã nắm vững trong tay.
Mắt nàng đẫm ướt vì mắt nàng luôn ướt như giọt mưa đọng cành lê.
Thật lâu, nàng mới thở dài, giọng nàng ray rức :
- Bây giờ... bây giờ nơi đây còn có phải là nhà của... mình chăng?
Tiếng "mình" của nàng tuy không nhấn mạnh nhưng lòng Tiểu Phi bỗng run lên, hắn lớn tiếng :
- Tự nhiên đây là nhà của mình, chỉ cần cô bằng lòng thì nhà này vẫn là nhà của mình.
Hắn lập đi lập lại tiếng "mình", hình như tiếng ấy đối với hắn thật là huy hoàng mỹ lệ.
Bước chân của Lâm Tiên Nhi nhích tới, hình như nàng muốn chạy lại ngã vào lòng Tiểu Phi nhưng nàng lại dừng kịp, nàng cúi đầu ủ rũ :
- Tự nhiên là tôi bằng lòng nhưng có người lại không bằng lòng.
Tiểu Phi nghiến răng nói từng tiếng một :
- Ai? Ai không bằng lòng? Ai không bằng lòng thì người ấy cứ đi ra?
Hình như hắn không dám chạm vào đôi mắt của Lý Tầm Hoan và hắn cũng không dám nghĩ đến ý nghĩ của mọi người.
Quả thật, Tôn lão Tiên sinh đã hấp cho bao nhiêu rượu trong người hắn tuôn ra, đã làm chỗ huyết dịch của hắn đổi thay nhưng chính vì bao nhiêu khí lực tung ra như thế lại càng làm cho hắn yếu mềm.
Một con người đang trong trạng thái yếu mềm như thế thì tình cảm lại rạt rào hơn bao giờ hết.
Đôi mắt của Tiểu Phi gần như không rời khỏi con người của Lâm Tiên Nhi, hắn nói từng tiếng một :
- Tại nơi này, không một ai có thể đuổi nàng, chỉ có nàng mới có thể đuổi người khác được.
Lâm Tiên Nhi cười trong nước mắt :
- Tôi, tôi rất muốn được sống với riêng anh nhưng họ lại là bằng

hữu của anh.
Tiểu Phi nói :
- Những ai không muốn làm bằng hữu với cô thì những người đó cũng không là bằng hữu của tôi.
Y như một con én trên dòng sông, Lâm Tiên Nhi lao thẳng vào lòng Tiểu Phi.
Nàng ôm hắn thật chặt :
- Chỉ cần nghe lại được của anh một lời như thế thì lòng tôi đã sống lại rồi, ngay lúc này bất luận là ai, bất luận đối xử với tôi như thế nào tôi cũng chẳng cần.
Cửa vẫn khép hờ chứ không gài chốt.
Lý Tầm Hoan chầm chậm bước ra, hắn chuẩn bị đi vào bóng tối.
Bóng tối mà Lâm Tiên Nhi vừa thoát ra.
Hắn thừa biết rằng bây giờ mà còn lưu lại trong gian nhà ấy là đã một chuyện quá dư.
Tôn Tiểu Bạch theo sau lưng hắn, nàng nghiến răng :
- Chẳng lẽ chúng ta lại đi như thế này sao?
Lý Tầm Hoan không nói, hắn nói chắc cũng không ra lời.
Tôn Tiểu Bạch lập lại :
- Như vậy rồi chúng ta đi sao?
Như đã lấy lại được sự bình thản phần nào, Lý Tầm Hoan cười :
- Không đi như thế này thì chờ cho người ta đuổi hay sao?
Tôn Tiểu Bạch dậm chân :
- Thật tôi không ngờ hắn lại là con người như thế ấy, không ngờ hắn còn có thể đối với nàng như thế ấy. Hạng người như thế là hạng người vong ân bội nghĩa, trọng đàn bà hơn bằng hữu.
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Cô đã xem lầm hắn rồi.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Đúng, tôi đã xem lầm hắn, tôi cứ tưởng hắn là con người khá.
Lý Tầm Hoan nói :
- Không, tôi nói xem hắn lầm là lúc này đây, hắn không phải là con người tệ như cô đã nói đâu.
Tôn Tiểu Bạch tức tối :
- Không phải hạng người như thế mà lại làm những chuyện như thế à?
Lý Tầm Hoan buồn buồn :

- Bởi vì... bởi vì...
Thật tình thì hắn cũng không biết nói làm sao.
Nhưng Tôn lão Tiên sinh đã nói thay cho hắn :
- Hắn làm như thế là tại vì hắn mất tự do.
Tôn Tiểu Bạch trừng mắt :
- Sao lại mất tự do, nào có ai ép hắn đâu?
Tôn lão Tiên sinh nói :
- Không ai ép bức hắn cả, chính hắn đã tròng xiềng xích vào cổ hắn.
Ông ta thở ra và nói tiếp :
- Thật ra thì không phải một mình hắn mà trên đời này ai cũng đều có một cái gông trong mình.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi không có.
Tôn lão Tiên sinh nói :
- Tại vì ngươi còn nhỏ nhưng biết chừng đâu bây giờ ngươi cũng đã mài cưa mài búa để đóng cho mình một cái gông mà ngươi chưa biết đấy.
Không nghe cái tiếng tự đóng gông vì cái tiếng "còn nhỏ" đã làm cho Tôn Tiểu Bạch nhảy dựng lên :
- Tôi mà còn nhỏ?
Như chợt thấy mình sơ suất, nàng vội tránh đi, nàng chỉ Lý Tầm Hoan :
- Cứ cho tôi là còn nhỏ đi, thế còn... còn Lý thám hoa?
Tôn lão Tiên sinh nói :
- Hắn cũng đang đeo một cái gông?
Tôn Tiểu Bạch nhìn sững Lý Tầm Hoan :
- Thám hoa thừa nhận à?
Lý Tầm Hoan cười :
- Tôi thừa nhận là cái gông ấy tôi đeo trong cổ đã hơn hai mươi năm.
Tôn Tiểu Bạch tròn xoe đôi mắt nhưng nàng không nói được.
Tôn lão Tiên sinh nói :
- Cái gì hắn cũng không cần cả, cho dầu có người hối nhục hắn, có người xử tệ với hắn, hắn cũng không xem là quan trọng, nhiều người đã cho rằng hắn không còn một chút dũng khí nào.
Lý Tầm Hoan cười như mếu.

Tôn lão Tiên sinh nói luôn :
- Thế nhưng bằng hữu của hắn lâm nguy thì cho dầu trên lửa bỏng dầu sôi, cho dầu đao kiếm chĩa vào hai bên hông, hắn cũng quyết tìm đến cứu cho kỳ được.
Ông ta thở ra và nói tiếp :
- Bởi vì hắn có cái "gông" bằng hữu, cái "gông" quên mình, những cái "gông" mà thiên hạ cho là ngông cuồng đó không bao giờ cởi ra cho được.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Thế còn hạng người như Long Tiêu Vân thì có đeo gông không?
Tôn lão Tiên sinh đáp :
- Có chứ, đó là cái gông kiếm tiền, cái gông quyền thế.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Thế nhưng hắn muốn giết Lý thám hoa đâu phải vì kim tiền và quyền thế vì hắn rất biết Lý thám hoa đâu có tranh quyền đoạt lợi với hắn?
Tôn lão Tiên sinh đáp :
- Hắn muốn giết Lý thám hoa cũng chính vì bị một cái gông.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Gông gì?
Tôn lão Tiên sinh nhìn Lý Tầm Hoan nhưng không nói nửa lời.
Lòng của Lý Tầm Hoan lại càng nặng lên hơn nữa y như là đang thêm một cái gông.
Tôn Tiểu Bạch nhìn hắn và nàng bỗng hiểu tra.
Sở dĩ Long Tiêu Vân muốn giết Lý Tầm Hoan vì hắn mang trong lòng một sự hoài nghi và tật đó.
Hắn hoài nghi Lý Tầm Hoan trở lại Trung Nguyên là để thu hồi sản nghiệp mà ngày xưa đã cho hắn, sản nghiệp đó là sinh mạng của hắn, hắn không muốn sự có mặt của Lý Tầm Hoan, vì sự có mặt đó làm cho hắn thấy sản nghiệp kia không phải là của hắn, cho dầu Lý Tầm Hoan không thu hồi nhưng sự có mặt đó làm cho hắn ngượng ngùng không thể vỗ ngực nói rằng sản nghiệp đồ sộ ấy do chính mình tạo dựng.
Hắn tật đó vì hắn thấy Lý Tầm Hoan vĩ đại quá, quân tử quá, tinh thần vĩ đại và lòng quân tử đó làm lu mờ hình bóng vị chủ nhân Hưng Vân trang hiện tại và nhất là hắn cảm thấy Lý Tầm Hoan rất xứng đáng với tình yêu của Lâm Thi Ấm và hắn cảm thấy trước

mặt Lâm Thi Ấm, hắn bỗng biến thành bé nhỏ, ti tiện quá.
Ngày hắn về tá túc tại Mai Hoa trang lúc đó chưa có cái tên Hưng Vân trang của hắn, chính nội cái tên này làm cho hắn cũng đủ giết Lý Tầm Hoan vì khi có mặt Lý Tầm Hoan, hắn ngượng ngùng không dám nói lên ba tiếng Hưng Vân trang bởi vì lúc giao sản nghiệp ra đi thì Lý Tầm Hoan vẫn để y tấm khuôn biển sơn son thiếp vàng rực rỡ Mai Hoa trang tự nhiên khi hắn vừa đặt chân vào đây, hắn chỉ là người bạn, Lâm Thi Ấm tuy vẫn mang danh là nghĩa huynh nghĩa muội với Lý Tầm Hoan nhưng nàng đã yêu Lý Tầm Hoan tha thiết, thứ tình yêu chưa bộc lộ bằng lời, đối với hắn, nàng chỉ mặc nhiên xem như người bạn của chồng mà thôi.
Hắn cũng không ngỏ lời gì với nàng, hắn chỉ nói với Lý Tầm Hoan, vì sự nói thẳng của hắn như thế làm cho Lý Tầm Hoan khó xử, cuối cùng họ Lý quyết định ra đi, họ Lý quan niệm ra đi là giải thoát, giải thoát cho chính mình và giải thoát cho cả ba người, chuyện trao cho sản nghiệp, chuyện nhường lại tình yêu là chuyện thành thật của Lý Tầm Hoan.
Lý Tầm Hoan nghĩ rằng mình không có quyền để cho Long Tiêu Vân, người anh kết nghĩa mà cũng là vị ân nhân mang niềm thất vọng và tin chắc Lâm Thi Ấm cũng sẽ có hạnh phúc bên người chồng như thế.
Mãi cho đến mười năm sau trở lại, Lý Tầm Hoan mới biết ban đầu vì Lâm Thi Ấm hiểu lầm, oán trách và bằng lòng làm vợ Long Tiêu Vân nhưng về sau, nàng biết ra sự hy sinh của Lý Tầm Hoan và nhất là thái độ ti tiện của Long Tiêu Vân làm cho nàng đau khổ.
Chuyện đó càng làm cho Long Tiêu Vân đố kỵ, càng làm cho hắn quyết tâm giết cho được Lý Tầm Hoan.
Tôn Tiểu Bạch nhìn Lý Tầm Hoan trân trối, lòng nàng bỗng nghe dâng lên một niềm thương xót.
Nàng buộc miệng hỏi :
- Yêu? Chẳng lẽ "yêu" cũng là một cái "gông"?
Tôn lão Tiên sinh nói :
- Tự nhiên và nó lại càng nặng hơn bất cứ cái gông nào.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Nhưng Tiểu Phi có thật đã yêu Lâm Tiên Nhi hay không? Phải chăng hắn yêu gần như điên loạn như thế là tại vì hắn không đạt tới tình yêu?

Không một ai trả lời câu hỏi của nàng.
Bởi vì chuyện đó không ai có thể hồi đáp được.
Tôn Tiểu Bạch thở ra, nàng nhìn Lý Tầm Hoan và nói bằng một giọng bùi ngùi :
- Hắn là bằng hữu của anh, cho dầu nguy hiểm gian lao đến bực nào, anh cũng phải tìm cách cởi bỏ cái gông khốn nạn kia cho hắn.
Lý Tầm Hoan bất giác quay đầu nhìn trở lại.
Gian nhà nhỏ này hãy còn tỏ rõ màn sương, ánh đèn vẫn còn rạng rỡ.
Lý Tầm Hoan bỗng khom mình ho sặc sụa.
Bởi vì hắn biết không một ai có thể cứu được Tiểu Phi, không một ai có thể cởi gổng cho hắn.
Chỉ trừ có hắn, chỉ có chính bàn thân Tiểu Phi mới có thể tự giải thoát mà thôi.
Là một con người không bao giờ có chuyện buông xuôi mà không lấy lại, nhất là nàng biết chỉ phút giây nữa thôi, nhất định Tiểu Phi sẽ khám phá ra nàng là một cô gái mất trinh.
Lâm Tiên Nhi cố chịu đựng, hai bàn tay xoa nhẹ lên ngực Tiểu Phi, giọng nàng thật nhẹ :
- Anh... tại sao anh không hỏi? Anh... tại sao anh không hỏi xem. Thượng Quan Kim Hồng đã làm gì... em.
Tiểu Phi vụt dừng tay.
Răng hắn cắn chặt, trán hắn rịn mồ hôi.
Tiểu Phi vụt la lên :
- Anh biết... anh biết em vì anh mà hy sinh. Tình yêu chúng ta trọn vẹn, anh không cần... thứ đó.
Lâm Tiên Nhi nức nở :
- Nhưng... anh, sự ô nhục này... sự thanh bạch mà em cố gìn giữ cho anh đã mất.
Tiểu Phi nắm chặt hai tay :
- Anh có cách.
Hắn nghiến răng nói lớn :
- Anh phải giết Thượng Quan Kim Hồng... chỉ có giết Thượng Quan Kim Hồng thì sự thanh bạch của em được bồi hoàn.
Hắn vụt ngưng ngang, hắn đã nghe giọng cười lanh lảnh bên ngoài.
Giọng của người thứ nhất :
- Cứ như thế thì người mà ngươi định giết để rửa ráy cho nàng sạch

sẽ sẽ chất lên thành núi.
Giọng của người thứ hai :
- Cái con chó cái ấy, thân thể của nó bắt đầu từ mười bảy tuổi đã dơ diết, cho tới bây giờ, bất luận hạng đàn ông nào trừ ngươi ra, chỉ cần gặp mặt một lần là nó đã ngủ ngay với người ấy.
Giọng của người thứ ba đanh ác hơn :
- Nếu ngươi muốn giết những kẻ đã ngủ với nàng, nếu mỗi ngày ngươi có thể giết được một trăm thì cho đến khi tóc ngươi bạc phếu cũng chưa giết hết. Hừ, đúng là thứ chỉ biết gục đầu vào trũng ngực đàn bà.
Gian nhà gồm có ba cửa sổ.
Mỗi cửa sổ đều có một người.
Tuy giọng nói của ba người khác nhau nhưng họ cùng giống nhau một điểm "sắc bén, tục tằng và hung ác".
Tiểu Phi buông tay, hắn với lấy chiếc mềm đắp lên vóc ngọc trần truồng cho Lâm Tiên Nhi và tuột xuống giường rít giọng :
- Kẻ nào?
Hắn vốn muốn xông ra nhưng vừa nhón mình lên chợt dừng lại, hắn bước lui mấy bước, án trước Lâm Tiên Nhi.
Bên ngoài cửa sổ tiếng cười bật lên sằng sặc.
Họ cất tiếng cười và mỗi người nói một câu :
- Ngươi sợ bọn này nhìn thấy lồ lộ của con chó cái ấy à?
- Nó cho người ta nhìn đã quá quen rồi, có người đàn ông nào chưa thấy đâu mà sợ? Cho người ta nhìn quen rồi, bây giờ tênh hênh như thế mà nếu không có ai nhìn coi chừng nó phát điên lên ấy.
Ầm!
Ba cánh cửa cùng một lúc bung ra.
Ba chiếc lồng đèn sáng rực, cắm trên ba cây trúc dài đưa thẳng vào, tập trung ánh sáng quanh mình Lâm Tiên Nhi.
Lâm Tiên Nhi đưa tay che mắt chừng như để che bớt ánh sáng làm cho nàng chóa mắt nhưng vừa vô tình vừa cố ý, nàng để chiếc mềm tụt xuống lần lần.
Tiểu Phi nóng mặt, hắn hốt mớ quần áo liệng lên giường :
- Mặc vào.
Lâm Tiên Nhi chớp đôi mắt long lanh, nàng nhoẻn miệng cười :
- Tại sao? Anh nghĩ tôi như thế này không xứng đang cho thiên hạ chiêm ngưỡng đấy ư?

Nàng đứng thẳng lên, dưới ánh sáng của ba chiếc lồng đèn, thân thể nàng như ngọc chuốt.
Nàng nhếch môi cười thật đẹp.
Cùng một lúc nàng tung ra hai vũ khí.
Bên ngoài nhiều tiếng cười hô hô và "bình", cánh cửa lớn tung ra.
Ba người áo vàng, ba chiếc nón rộng vành sụp ngang mi mắt.
Đó là dấu hiệu của Kim Tiền bang.
Người đi đầu, lưng hùm vai gấu, tay cầm sợi xích, hai đầu có hai trái chùy thật lớn.
Người thứ hai, thứ ba cầm đao và kiếm : Quỷ Đầu đao, Táng Môn kiếm.
Cả ba người binh khí lăm le, hình như họ là hạng người không hề để cho một cơ hội giết người nào bị trôi qua.
Lâm Tiên Nhi vẫn cười, giọng cười của nàng mỗi phút một quyến rũ :
- A, không ngờ lại là Phong Vũ Lưu Tinh Hướng Tòng Đại Đà chủ, xin lỗi.
Cây chùy của Hướng Tòng nhè nhẹ đong đưa trong khi hai tay hắn vững như trụ đá.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Nhưng Đà chủ đến đây có phải theo mệnh lệnh của Thượng Quan Kim Hồng để giết tôi không nhỉ?
Hướng Tòng đáp :
- Đúng.
Lâm Tiên Nhi thở ra :
- Thật không ngờ Thượng Quan Kim Hồng lại gấp như thế nhỉ?
Hướng Tòng nói :
- Người không còn dùng được thì phải chết.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Hướng đà chủ đã lầm rồi, hắn không phải vì nguyên nhân ấy mà giết tôi đâu.
Hướng Tòng gặn lại :
- Sao?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Hắn muốn giết tôi là vì hắn sợ tôi có người đàn ông khác làm mất mặt hắn.
Hướng Tòng lạnh lùng :

- Mệnh lệnh của Thượng Quan bang chủ không bao giờ có chuyện giải thích, chỉ có chấp hành.
Lâm Tiên Nhi khẽ liếc Tiểu Phi :
- Các vị dám đến đây giết tôi chắc các vị cho rằng hắn không còn có thể bảo vệ cho tôi nữa sao?
Hướng Tòng nói :
- Cứ thử xem.
Người cầm đao nói :
- Không cần phải thử.
Lâm Tiên Nhi nhướng mắt :
- Sao thế?
Người cầm đao nói :
- Cô dám nói trước mặt hắn những lời nói vừa rồi, tự nhiên cô cũng đã cảm thấy hắn không còn bảo hộ cô được nữa mà một khi tất cả đều hiểu như thế thì còn thử để làm gì?
Lâm Tiên Nhi lại nhìn Tiểu Phi lần nữa, nàng nhìn khá lâu như để ước lượng và nàng vụt cười :
- Đúng, hắn bây giờ tự bảo vệ mình vẫn còn không được thì còn trông gì hắn bảo vệ cho ai nhưng.
Nàng hơi nhích tới, thân nàng đứng hơi ưỡn tới trước, một tay nàng chống xuống mông, một tay nhè nhẹ vuốt làn da mát dịu dọc theo đùi và giọng nàng giọt lịm :
- Các người giết tôi không thấy tiếc sao.
Vừa nói nàng vừa từ từ nhích tới.
Chiếc lưng dịu nhiễu, gò ngực rung rinh làm cho tay đao tay kiếm cũng đong đưa theo nhịp bước của nàng.
Chỉ có mỗi mình Hướng Tòng vẫn đứng như tượng gỗ.
Tiểu Phi mở trừng đôi mắt, mồ hôi trên trán hắn đổ ra từng cục.
Lâm Tiên Nhi bước thẳng tới trước mặt Hướng Tòng, bàn tay ngọc của nàng khẽ nhấc lên, hình như nàng muốn choàng ngang cổ hắn.
Hướng Tòng vụt vung tay, trái chùy vút thẳng vào giữa ngực Lâm Tiên Nhi.
Đúng là một chuyện ngoài ý tưởng nhưng Lâm Tiên Nhi phản ứng thật nhanh, nàng nhảy vút mình lên và nhảy lùi lại phía giường.
Chiếc nón rộng vành của Hướng Tòng trật xuống để lộ khuôn mặt nhăn nheo vàng bệt nhưng cằm hắn láng mướt không có lấy một sợi râu.

Qua phút hãi hùng nhưng Lâm Tiên Nhi vụt phá lên cười :
- À, ta biết rồi, người là tên... lại cái, thảo nào Thượng Quan Kim Hồng lại chẳng chọn ngươi đến để giết ta.
Hướng Tòng nhìn nàng nhưng hắn không lộ một vẻ gì.
Thật lâu, hắn quay qua phía Tiểu Phi trầm giọng :
- Ngươi hãy đi ra.
Tiểu Phi quắc mắt :
- Đi ra?
Hướng Tòng nói :
- Chẳng lẽ người còn đủ cam đảm tình nguyện bảo vệ cho con chó cái?
Tiểu Phi chụp lấy chiếc ghế vung lên.
Bốp!
Trái chùy lẹ hơn tay của Tiểu Phi vì tinh thần hắn đã lung lay, sức hắn không còn mạnh nữa, cái ghế trên tay hắn nát ra từng mảnh một. Hướng Tòng cười khẩy :
- Ta phụng mạng giết con chó ấy chứ không phải giết ngươi và ta vốn là con người không hay vấy chuyện, nếu không ngươi đã chết rồi.
Tiểu Phi đứng trơ, mồ hôi của hắn chảy ròng ròng.
Hắn là kẻ giết người.
Hắn giết người và có thể bị người giết lại, đó là cuộc đời của hắn.
Bây giờ, dưới con mắt của người, hắn không còn có một giá trị nào.
Bò lên thì khó nhưng tụt xuống quá dễ dàng.
Hai tay Tiểu Phi buông thõng xuống, giọng của Hướng Tòng trầm nặng :
- Cũng được, nếu ngươi không muốn đi thì hãy ở lại đây chứng kiến.
Hắn từ từ bước lại phía giường.
Ánh mắt của Lâm Tiên Nhi vụt tối xầm.
Nàng không sợ bất cứ một ai, cho dầu người ấy kề thanh kiếm tận cổ nàng, miệng nàng chưa chết thì nàng vẫn còn võ khí.
Nhưng nàng sợ hắn.
Vì hắn là lại cái.
Đối với một con người bán nam bán nữ như thế, vũ khí lợi hại nhất của nàng cũng trở thành vô dụng.
Ngay lúc ấy, vụt có tiếng người, tiếng nói thật châm rãi :

- Bằng vào con người như ngươi mà cũng học giết người nữa à? Không, không xứng lắm đâu.
Giọng nói phát ra từ ngoài cửa và một con người xuất hiện.
Tia mắt của Lâm Tiên Nhi vụt sáng lên.
Kinh Vô Mạng.
Cánh tay trái của hắn vẫn còn buộc treo lên vai bằng manh vải bố cũ, bàn tay ló ra xanh dờn, cánh tay của người chết.
Hắn chầm chậm bước vô, chậm nhưng nặng chịch.
Đôi mắt cá chết của hắn như nhỏ lại, thứ ánh mắt sửa soạn giết người.

Xem tiếp hồi 37 Cánh thiếp tử thần

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 37 Cánh thiếp tử thần

Hướng Tòng hơi ngạc nhiên nhưng rồi hắn bật cười :
- Tại hạ tuy không biết giết người nhưng vẫn có thể giết. Kinh tiên sinh tuy biết giết người nhưng rất tiếc là giết người không thể bằng lỗ miệng mà phải giết bằng tay, việc đó chắc Kinh tiên sinh biết hơn tại hạ.
Kinh Vô Mạng nhìn xói vào mắt hắn :
- Ngươi có nhìn thấy tay ta hay chưa?
Hướng Tòng đáp :
- Tuy rất có nhiều thứ, cái mà tại hạ nhìn thấy không phải là bàn tay để giết người.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Ngươi cho rằng tay ta không thể giết người?
Hướng Tòng cười :
- Người cũng có nhiều loại, có loại dễ giết, có loại khó giết.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Ngươi thuộc về loại nào?
Hướng Tòng trầm mặt lạnh lùng :
- Loại mà ngươi không thể giết được.
Kinh Vô Mạng bật cười.
Y như Thượng Quan Kim Hồng, cái cười của Kinh Vô Mạng trông đến lạnh mình.
Hướng Tòng tuy không sợ vì hắn biết cánh tay giết người của Kinh

Vô Mạng bị phế rồi nhưng cái cười ghê rợn đó cũng làm cho họ Hướng bất giác thối lui.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Hình như ngươi hận ta lắm phải không?
Hướng Tòng đáp :
- Hận ngươi chắc không ít lắm.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Hình như ngươi muốn giết ta từ lâu?
Hướng Tòng đáp :
- Người muốn giết ngươi không chỉ một mình ta.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Thế tại sao ngươi không hạ thủ?
Hướng Tòng đáp :
- Muốn giết người cũng phải có cơ hội, việc đó chắc ngươi cũng biết.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Bây giờ ngươi cho là đã đến cơ hội?
Hướng Tòng lơ đãng đáp :
- Có thể.
Kinh Vô Mạng thở ra :
- Rất tiếc là ngươi chưa biết được cái bí mật của ta.
Hướng Tòng hỏi :
- Bí mật gì?
Đôi mắt cá chết của Kinh Vô Mạng nhìn chằm chặp vào yết hầu của Hướng Tòng và hắn nói từng tiếng một :
- Tay phải của ta có thể giết người mà lại còn nhanh hơn tay trái.
Tiếng nói sau cùng của Kinh Vô Mạng chưa kịp dứt thì mũi kiếm gã ghim đúng vào yết hầu của Hướng Tòng.
Không ai thấy thanh kiếm được rút ra như thế nào cũng không ai biết Kinh Vô Mạng xuất chiêu ra sao, chỉ thấy ánh thép loáng lên và từ yết hầu của Hướng Tòng phụt ra vòi máu.
Tròng mắt Hướng Tòng lồi hẳn ra bên ngoài, hắn chết mà vẫn còn kinh ngạc.
Tròng mắt của hai người tuỳ tùng của hắn cũng lồi ra ngoài vì khủng khiếp, cả hai lùi dần ra cửa.
Kinh Vô Mạng lạnh lùng :
- Những ai đã thấy bí mật của ta thì không ai đi được ra.

Ánh thép lại loáng lên, hai vòi máu phụt ra, hai thây người ngã xuống.
Chỉ trong nhoáng mát một vị Đại đà chủ danh dội giang hồ với cặp Phong Vũ Lưu Tinh đã rủ xuống như tàu chuối heo.
Kinh Vô Mạng đứng nhìn trân trối.
Lâm Tiên Nhi thót bụng thở phào.
Nàng nhìn Kinh Vô Mạng bằng nụ cười quyến rũ :
- Thật không ngờ anh lại đến kịp để cứu tôi.
Kinh Vô Mạng lạnh lùng :
- Cô nghĩ rằng tôi đến cứu cô?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi biết anh đến cứu tôi nhưng anh không phải vì tôi mà vì Thượng Quan Kim Hồng muốn giết tôi.
Kinh Vô Mạng nhìn nàng chầm chập.
Nàng chầm chậm nói tiếp :
- Anh hận hắn lắm vì thế bất cứ chuyện gì hắn định làm là anh quyết phá cho kỳ được.
Kinh Vô Mạng vẫn nhìn nàng nhưng không nói.
Lâm Tiên Nhi thở ra :
- Cho đến bây giờ, tôi mới biết con người của anh và mới biết Thượng Quan Phi cũng bị chính tay anh giết.
Kinh Vô Mạng thả lỏng đôi tay nhưng hắn vẫn còn rắn giọng :
- Cô biết hơi nhiều.
Lâm Tiên Nhi cười :
- Tôi cũng biết anh nhất định không giết tôi vì nếu anh giết tôi thì hóa ra anh đã làm thỏa nguyện của Thượng Quan Kim Hồng hay sao.
Nàng bước lại gần Kinh Vô Mạng và nhoẻn miệng cười :
- Chẳng những anh không giết tôi mà ạnh lại còn mang tôi đi phải không?
Bàn tay của Kinh Vô Mạng hơi run :
- Mang cô đi?
Vóc mình dịu nhiều của Lâm Tiên Nhi đã gần sát vào người Kinh Vô Mạng, nàng nói :
- Bởi vì anh không thể để cho tôi chết vào tay của Thượng Quan Kim Hồng, lại không muốn tôi tiết lộ bí mật của anh và vì anh cũng thật lòng không muốn tôi trơ trọi, vì thế nhất định anh sẽ mang tôi

đi.
Nàng nhích sát hơn một chút nữa và giọng nàng thật ngọt :
- Chính tôi, tôi cũng hằng mong như thế, tôi cam tình nguyện theo anh, dù cho gian lao nguy hiểm, dù cho chân trời góc bể, tôi cũng có thể theo anh, kề cận bên anh.
Kinh Vô Mạng trầm ngâm và hắn khẽ nhìn Tiểu Phi.
Hình như cho đến bây giờ, hắn mới chợt nhận ra sự có mặt Tiểu Phi trên cõi đời này.
Nhưng Tiểu Phi đứng trơ trơ, mắt hắn xám lại, hình như hắn không còn cảm giác chính hắn, hắn cũng không còn ý thức được rằng con người mình tồn tại.
Lâm Tiên Nhi quay lại nhìn Tiểu Phi và nàng bước lại phun một bãi nước bọt vào mặt hắn.
Nàng không nói một tiếng nào.
Nàng cũng không cần phải nói.
Lâm Tiên Nhi bước theo Kinh Vô Mạng.
Nàng bước sát bên mình hắn, vì đi sau nên nàng không dùng thứ vũ khí của thân mình, của cái cười, của đôi mắt, nàng dùng vũ khí hơi hám trong mình nàng.
Thân hình nàng và thân hình hắn sát vào nhau.
Bước đi nặng chịch của Kinh Vô Mạng hình như còn vững lắm.
Mặt hắn vẫn trơ trơ nhưng hơi thở hắn dập dồn.
Tiểu Phi vẫn đứng như trời trồng, hơi thở hắn như ngưng hẳn lại.
Bãi nước bọt trên mặt hắn đã khô, hắn vẫn đứng yên.
Khung cửa sổ dọi ánh dương quang báo hiệu rằng trời đã sáng.
Tiểu Phi vẫn không nhúc nhích.
Nhưng cuối cùng rồi hắn cũng phải ngã, hắn ngã trong vũng máu, hắn ngã trên người chết, hắn và người chết như không cách xa nhau lắm.
"Ngày mồng một tháng mười, cách Tây thành mười dặm, khu rừng trước Trường Đình".
Thượng Quan Kim Hồng
Mùa đông đã đến rồi, lá trên cành bị gió lay bức rơi lả tả.
Cánh thiếp y như lá cây khô, màu vàng thứ màu vàng chết chóc, thứ màu không có sinh mạng, một thứ màu dễ sợ.
Cánh thiếp chỉ vỏn vẹn có mấy chứ, đó là đặc tính của Thượng Quan Kim Hồng : rõ ràng đầy đủ, giản đơn và nhất định không

thừa.
Tôn Tiểu Bạch cầm cánh thiếp, nàng cảm nghe hơi lạnh thấu xương, hơi lạnh của sát khí truyền từ tay nàng vào cơ thể.
"Mồng một tháng mười"
Tôn Tiểu Bạch lẩm nhẩm :
- Cứ theo lịch thì ngày này không được tốt.
Lý Tầm Hoan cười :
- Giết người mà cũng phải chọn ngày tốt nữa sao?
Nàng nhìn hắn thật lâu vụt hỏi :
- Anh có chắc giết được hắn không?
Lý Tầm Hoan ngậm miệng, nụ cười tan biến.
Tôn Tiểu Bạch đứng dậy bước lại bàn lấy bút nghiên, nàng cẩn thận mài mực và se se ngọn bút :
- Nói đi, tôi viết.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Nói cái gì?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Anh còn những gì chưa làm hết, lòng của anh còn những gì chưa giải tỏa, anh nói tôi ghi.
Giọng nói của nàng tuy vẫn điềm tĩnh nhưng tay của nàng đã run run.
Lý Tầm Hoan bật cười :
- Cô bảo tôi để "di chúc" lại à? Tôi chưa chết mà.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Để anh chết thì anh làm sao nói được.
Nàng cúi đầu nhìn tay cầm bút của mình nhưng vẫn không làm sao tránh khỏi ánh mắt của Lý Tầm Hoan.
Mắt nàng đã ướt, nàng cắn môi :
- Bất luận chuyện gì, anh cũng có thể nói, chẳng hạn như Tiểu Phi, anh có muốn nói gì với hắn, tôi cũng có thể thay anh.
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Không có.
Tôn Tiểu Bạch nhướng mắt :
- Không có? Cái gì cũng không có cả à?
Lý Tầm Hoan buồn buồn :
- Tôi có thể bảo hắn đi giết người nhưng không cách nào không yêu người khác.

Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Nhưng nếu người khác định giết hắn?
Lý Tầm Hoan gượng cười :
- Bây giờ thì chưa ai định giết hắn cả.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Còn Thượng Quan Kim Hồng?
Lý Tầm Hoan nói :
- Thượng Quan Kim Hồng đã thả hắn đi thì không khi nào giết hắn, nếu không, hắn đã chết rồi.
Lặng thinh một lúc khá lâu, cắn môi cũng gần rướm máu, Tôn Tiểu Bạch bật hỏi :
- Thế còn nàng?
Chỉ một tiếng thôi.
"Nàng", chỉ một tiếng đó mà hình như cô ta phải dùng hết sức bình sinh.
Tự nhiên, Lý Tầm Hoan thừa biết "nàng" đó là ai.
Và đối với Tôn Tiểu Bạch, nàng rất muốn Lý Tầm Hoan hãy quên con người ấy, người mà nàng chỉ nghe thôi nhưng nàng rất mến phục, nàng rất mến con người của Lâm Thi Ấm nhưng mến là một chuyện nhưng muốn Lý Tầm Hoan quên đi lại là một chuyện, nàng muốn hắn quên đi song lại biết lòng hắn không quên được, vì thế nàng phải nói ra.
Có thể bất cứ việc gì mặc dầu nàng không muốn nhưng nếu Lý Tầm Hoan muốn thì nàng cũng có thể hy sinh.
Lý Tầm Hoan nhìn sâu vào mắt nàng và nói :
- Trước khi đến nơi ước hẹn với Thượng Quan Kim Hồng, tôi muốn đến Hưng Vân trang một chuyến.
Tôn Tiểu Bạch lặng thinh.
Nàng biết, tin về hai cha con Long Tiêu Vân tất cả đều nghe, duy chỉ có Lâm Thi Ấm thì chẳng ai biết gì cả.
Chuyện ước hội với Thượng Quan Kim Hồng thật cực kỳ trọng đại, chính ông nàng cũng chưa nắm chắc được kết quả sẽ ra sao, vì thế chuyện Lý Tầm Hoan muốn đến Hưng Vân trang một chuyến để nghe chắc chắn tin tức của người xưa, âu cũng không phải là vấn đề quá đáng.
Tiếng ho khúc khắc sau lưng, nàng biết ông nàng đã tới nên nàng vụt hỏi :

- Nếu anh muốn đến Hưng Vân trang tôi xin đi cùng anh.
Tôn lão Tiên sinh lên tiếng :
- Nếu có đến đó, trước hết nên ghé qua Nhị thúc của ngươi, ghé qua đó chắc biết tin mau chóng.
Tôn Tiểu Bạch lườm Lý Tầm Hoan :
- Nếu không muốn cho tôi theo thì tôi đến Nhị thúc của tôi vậy.
Lý Tầm Hoan nói :
- Có chi mà không cho cô đi theo? Thôi, đã thế, đêm nay chúng ta lên đường.
Và hắn vụt hỏi :
- Tôn Nhị Hiệp đã âm thầm gìn giữ Hưng Vân trang mười mấy năm nay, thật tôi không hiểu được vì lý do gì?
Quả thật, Lý Tầm Hoan thắc mắc về chuyện ấy khá lâu nhưng hắn không tiện hỏi.
Mười ba năm trước, khi hắn bắt đầu lìa Hưng Vân trang thì hắn đã thấy có cái quán của Lão Tôn Gù nơi đó nhưng hắn không làm sao biết được dụng ý như thế nào?
Nếu nói Lão Tôn Gù hứa chịu lời gởi gắm của người khác thì người đó là ai?
Trên đời này nếu có người biết cái bí mật ấy, chắc chắn chỉ có một mình Tôn lão Tiên sinh, Lý Tầm Hoan định hỏi ông ta nhưng hắn hơi thất vọng.
"Ông già kể chuyện" đang ngồi bập rập ống điếu, chính những lúc như thế mới khó cạy miệng ông ta.
Tôn Tiểu Bạch nhìn ông vụt nói :
- Có một chuyện mà tôi khó hiểu quá.
Lý Tầm Hoan nhìn nàng, đợi nàng nói tiếp.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Cái tên tiểu quỷ Long Thiếu Vân đứng trước Thượng Quan Kim Hồng chặt đứt cánh tay, chuyện đó anh có biết không?
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Hắn là một đứa bé rất đặc biệt và hắn có những hành động cũng rất đặc biệt.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Hắn làm chuyện ấy tôi thấy thật là lạ.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Sao?

Tôn Tiểu Bạch nói :
- Hắn biết lúc đó Thượng Quan Kim Hồng sửa soạn giết người, vì thế hắn áp dụng lối "tiên phát phế nhân" để cho Thượng Quan Kim Hồng không thể nói sao được, không thể làm sao được, làm như thế, thứ nhất, hắn bảo toàn được sinh mạng cho hai con hắn, thứ hai, hắn còn được thiên hạ truyền tụng là đứa con chí hiếu, là một thiếu niên cam đảm, để nhờ đó mà người ta sẽ xem trọng hắn.
Nàng thở ra và nói tiếp :
- Hắn làm như thế thật là tuyệt đỉnh thông minh và cũng có thể nói gọi là cú độc nhưng vì hắn vốn là đứa bé thông minh, một đứa bé tàn độc, thành ra chuyện đó tôi không cho là lạ.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Thế cô lạ chỗ nào?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Võ công của hắn đã bị anh phế bỏ, thể chất của hắn còn suy nhược hơn bình thường, suy nhược yếu đuối hơn một đứa bé bình thường, có phải thế không?
Lý Tầm Hoan thở ra :
- Thật ra lúc đó tôi không biết hắn là con của Long Tiêu Vân và Lâm Thi Ấm nên thấy hắn hung ác quá, tôi đành phải phế võ công của hắn để trừ họa về sau cho thiên hạ, vì thấy quá rõ bàn chất tàn độc của hắn nên tôi xuống tay hơi nặng cho nên cô nói đúng, hắn vốn yếu đuối lắm, yếu hơn một đứa bé tầm thường nhiều lắm.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Một con người như thế không làm sao tự mình chặt được tay mình như thé, cho dù có người chặt hộ thì cũng không làm sao có thể chịu đựng, nhất định phải ngã ngay chứ không thể đứng nói tỉnh táo một lúc khá lâu như thế. Hành động và sức chịu đựng đó chỉ có đối với người có trình độ võ cồng cao.
Lý Tầm Hoan chớp ngời ánh mắt, hình như hắn vừa phát giác ra một việc.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Chẳng những thế, hắn còn cúi xuống nhặt cánh tay vừa chặt và đối đáp rất mạch lạc mà nếu là tôi cũng không làm như thế nổi.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Ý của cô muốn nói phải chăng võ công của hắn đã được phục hồi?

Tôn Tiểu Bạch gật đầu :
- Trừ phi truyền ngôn về chuyện Hưng Vân trang có tàng ẩn một bộ võ công bí kíp mà bộ võ công ấy tình cờ lọt vào tay của hắn.
Lý Tầm Hoan lầm bầm :
- Tôn Nhị Hiệp cố thủ tại Hưng Vân trang mười mấy năm nay để làm gì? Phải chăng vì lời ký thác của người nào đó nên ở mãi để canh chừng bộ võ công bí kíp?
Tôn Tiểu Bạch lắc đầu :
- Hỏng hết.
Tôn lão Tiên sinh cười :
- Không nói thì làm thinh, còn đã nói cho rõ, làm gì mà ấm a ấm ớ như thế?
Tôn Tiểu Bạch cúi đầu :
- Nói sợ bị mắng.
Tôn lão Tiên sinh cười :
- Nếu ai muốn giữ được bí mật thì đừng có đi chơi với đàn bà, đừng có hở ra một tiếng nào cả.
Tôn Tiểu Bạch chu miệng :
- Cháu không thèm nói đâu.
Tôn lão Tiên sinh lại cười :
- Cô không nói mà cô lại còn tìm cách gợi cho tôi nói thế phải khong? Đừng, tôi là ông nội của cô mà.
Tôn Tiểu Bạch đỏ mặt :
- Nhưng nếu cháu có nói thì cũng nói cho hắn nghe thôi vì thật ra hắn cũng không phải... người ngoài.
“Hắn không phải người ngoài”
Câu nói đó làm cho Lý Tầm Hoan muốn nhai đi nhai lại.
Nhưng rồi hắn vụt nghe lòng xốn xang, hắn đã nợ người nhiều rồi, bây giờ nếu “nợ” thêm nữa thì chắc tới già hắn không ngóc đầu lên nổi.
Một người đàn bà khi đã nói một câu “Hắn cũng không phải là người ngoài”, tự nhiên nàng đã đặt hắn “vào thân tộc” nhưng nếu không phải là một họ thì nàng đã gắn cuộc đời nàng với “hắn” rồi.
Tôn lão Tiên sinh ngưng cười :
- Hưng Vân trang quả thật có tàng ẩn một bộ võ công bí cập.
Lý Tầm Hoan giật mình :
- Võ công bí cập của ai? Tại sao tôi lại không hay biết?

Tôn lão Tiên sinh gõ gõ tàn thuốc :
- Thám hoa có nghe cái tên Vương Lân Hoa lần nào chưa?
Lý Tầm Hoan nói :
- Có, tức là Tiền Đại Võ Lâm ẩn Hiệp Vương Lân Hoa đó chứ gì?
Tôn lão Tiên sinh gật đầu :
- Chính là ông ta, nghe nói lúc chuẩn bị ra miền Đông Hải là sau cùng, hình như ông ta biết sẽ không trở lại Trung Nguyên nên sau khi chọn mãi, ông ta mang đến Mai Hoa trang tức là Hưng Vân trang hiện nay để giao nó cho một người.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Giao nó cho ai?
Tôn lão Tiên sinh đáp :
- Giao cho Thám hoa.
Lý Tầm Hoan nhướng mắt :
- Giao cho tôi?
Tôn lão Tiên sinh cười :
- Thật thì ông ta quyết trao tận tay cho Thám hoa nhưng lúc đó Thám hoa bận đi xa mà ông ta lại hẹn nên không thể đợi, vả lại vốn biết Lâm cô nương vốn là người em kết nghĩa mà cũng có thể là người hôn phối sau này của Thám hoa nên ông ta nhờ về trao lại. Cẩn thận hơn một chút, ông ta lại nhờ một người ở kế bên đó bảo hộ.
Lý Tầm Hoan "à" một tiếng thật dài, hình như đó là sự thật phát giác về Lão Tôn Gù chứ hắn vẫn còn thắc mắc :
- Nhưng tại sao nàng lại không nói lại cho tôi biết?
Và hắn lẩm bẩm như ôn lại :
- Mười ba năm trước khi tôi có việc ra vùng quan ngoại khi về bị phục kích và mang thương nặng, chính nhờ Long Tiêu Vân cứu thoát.
Hình như cổ hắn nghẹn lại.
Chỉ vì một chuyến đi mà cuộc đời của hắn thay đổi, cuộc đời của nàng đã thay đổi.
Chuyện đó có lẽ đến chết hắn cũng không quên.
Chính vì một chuyện ân ân nghĩa nghĩa đó mà hắn suốt đời bất hạnh.
Tôn Tiểu Bạch xen vô :
- Chuyện này chính Nhị thúc tôi đã nói lại rõ ràng, khi Vương lão

tiền bối đến Hưng Vân trang... không, đến Mai Hoa trang thì người đã nhờ Nhị thúc tôi ở sát một bên gìn giữ.
Tôn lão Tiên sinh nói :
- Vương tiền bối là người lịch lãm nên mới nhờ lão Nhị của ta canh phòng, để khi nào vạn nhất xảy ra bất trắc có thể giúp đỡ Thám hoa một tay bảo vệ bộ võ công bí kíp, chỉ có lão Nhị tại đó, Vương lão tiền bối mới yên tâm ra đi.
Bây giờ thì Lý Tầm Hoan đã hiểu rồi.
Nhất định Lâm Thi Ấm sau này đã trao quyển bí kíp ấy cho con nàng để theo đó luyện tập phục hồi công lực.
Nàng là một người mẹ, nàng có thẩm quyền bảo vệ con mình, nàng phải lo cho con nàng. Mẫu Tử Tình Thâm, chuyện đó có gì đáng trách.
Nhưng đó là việc sau, còn khi Lý Tầm Hoan từ quan ngoại trở về một lượt với Long Tiêu Vân, thuở ấy chưa có biến cố xảy ra, tại sao nàng không cho Lý Tầm Hoan biết về quyển bí kíp ấy?
Nghĩ đến nàng là Lý Tầm Hoan nhớ lại ngày xưa.
Ngày đó hắn mới gặp nàng.
Lúc đó hắn và nàng đều còn bé.
Tuy là chuyện đã quá lâu, không ai nhắc tới, cả hắn và nàng cũng không hề nhắc tới nhưng trong lòng hắn, chuyện đó như ràng ràng trước mắt.
Đó là vào một buổi tuyết sa.
Lãnh Hương tiểu trúc hoa mai đang nở rộ.
Lý Tầm Hoan rất thích móc tuyết đắp hình người y như những đứa trẻ vùng nhiệt đới ưa móc đất sét dắp hình nhân.
Hắn tìm được hai cục than lỏi, thứ than có ánh ngời ngời, hắn định dùng khảm vào mặt làm hai con mắt cho "người tuyết".
Đó là thuở vui vẻ trẻ trung nhất trong đời của hắn.
Hắn không phải ưa thích cái hình tuyết nhưng hắn rất ưa thích đôi mắt. Mỗi khi hắn khảm hai con mắt "than" vào, cái bộ mặt tròn tròn của "người tuyết" bỗng như sống động lung linh.
Đó là lúc sung sướng nhất trong thời gian chơi hình tuyết của hắn.
Mặt hình tuyết vốn tròn vành vạnh, hắn đang tính toán không biết gắn đôi mắt vào đâu, ngay lúc đó mẹ hắn, người đàn bà luôn đau yếu, hôm ấy lại phá lệ ra chốn viên đình, bên cạnh lại có dẫn theo một cô bé khoác chiếc áo choàng màu.

Hồng và Bạch luôn là hai màu mà hắn ưu thích nhất, da mặt của cô bé thật trắng, chiếc áo màu hồng.
Bạch tương trưngcho trong trắng, Hồng biểu hiện của nhiệt tình.
Lần thứ nhất thấy nàng, hắn chợt thương ngay.
Tự nhiên đối với cái tuổi nho nhỏ ấy, đó là tình thương với nghĩa anh em.
Mẹ hắn cho hắn biết :
- Đây là đứa con gái của người bạn gái mẹ, người ấy là em nuôi của mẹ, vì bận việc đi xa nên để em lại đây, bắt đầu từ giờ phút này, Thi Ấm là em gái của con, con phải dạy dỗ chăm non cho nó.
Mẹ hắn gọi Thi Ấm nhưng sau đó hắn biết cả họ nàng Lâm Thi Ấm.
Nhưng lúc đó hắn không nghe mẹ hắn nói gì đi nữa, mẹ hắn có nói nhưng hắn không nghe vì cô bé đã bước lại bên hắn cúi xuống nhìn hình tuyết và khẽ hỏi :
- Tại làm sao không có con mắt?
Hắn hỏi lại :
- Bé có thích làm hai con mắt cho hình tuyết không?
Tự nhiên là cô bé thích mê.
Hắn trao hai cục than cho bé.
Đây là lần thứ nhất hắn cho người khác hưởng chung cái thú tạo đôi mắt lung linh cho hình tuyết.
Cũng từ ấy trở đi, bất cứ hắn có những gì, hắn cũng cùng với nàng chung hưởng, thậm chí người ta cho hắn một bánh nho nhỏ, hắn cũng dấu trong tay áo đem về, chờ cho đến lúc gặp nàng để chia xẻ với nàng.
Chỉ cần thấy được một tia sáng trong mắt nàng là hắn cảm thấy đời hắn vui sướng hơn bao giờ hết, vĩnh viễn không có gì thay thế được.
Thậm chí hắn không tiếc gì sinh mạng của mình, hắn đem nó cho nàng cùng trong một giấc mộng chung.
Nàng cũng thế. Hắn biết và hắn tin như sắt đá.
Thậm chí lúc hắn và nàng chia tay lần hắn ra quan ngoại và cho đến bây giờ thì hắn cảm thấy chắc chắn rằng chỉ có hắn, mãi mãi chỉ có hắn mới có thể chia sớt những gì đau khổ, mới có thể cùng chung vui sướng với nàng nếu không, nếu chỉ mỗi một người, đời sống sẽ như một cây khô. Hắn tin tưởng như thế cho đến bây giờ.

Nơi con đường hẹp tối tăm. Tuyết xuống đã bao lần, mặt đất ẩm thấp không dấu chân người.
Bên vòng tường, tự nhiên cũng có lối khô ráo nhưng Lý Tầm Hoan tình nguyện đi dưới sình lầy, hắn thích chân đạp lên lớp băng êm ái. Trên mặt đất tuy lạnh nhưng nếu dẫm xuống bùn, bên dưới âm áp lạ lùng. Chỉ những lúc như thế mới làm cho tâm tình của hắn cảm thấy yên vui.
Trước đây, hắn rất ghét bùn lầy, hắn bằng lòng đi một cái vòng thật xa chứ không bằng lòng bước ngang bùn lầy để được nhanh hơn. Nhưng bây giờ, bây giờ thì khác.
Hắn cảm thấy bùn lầy giông giống như cuộc đời hắn.

Xem tiếp hồi 38 Những dòng máu hận

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 38 Những dòng máu hận

Trên đời không một ai mà không có lúc giông giống bùn lầy. Bước chân của người dẫm lên, đất cứng ngang nhiên phản kháng nhưng bùn lầy thì không.
Nó chỉ cam tâm, nhẫn nại để cho người dẫm lún, càng lúc nó càng mềm. Trên đời này nếu có vật mềm thì trước nhất phải kể đến bùn lầy.
Lý Tầm Hoan tự ví mình như thế và hắn rất thích như thế.
Vòng tường của Hưng Vân trang hình như mới được tô vôi lại, dầu ban đêm cũng vẫn thấy huy hoàng.
Thế mà bảng hiệu của quán lão Tôn Gù đã rơi đổ không biết tự bao giờ.
Ông ta đã giải ghệ rồi chăng?
Từ con đường ẩm thấp bên ngoài, khó lòng thấy được bóng người trong trang viện.
Bây giờ trời đã sáng rồi, tự nhiên không bao giờ thấy ánh đèn "cứ mỗi tối, trên ngôi lâu đài nhỏ phía sau một ánh đèn leo lét..."
Hơn hai năm qua, đêm nào cũng thế.
Lý Tầm Hoan chợt nhớ tới những chuyện mà hắn không muốn nhớ.
Trong vòng hai năm nay, hắn đã thường trực bên khung cửa nơi quán lão Tôn Gù để nhìn ánh đèn, hắn cứ trông cho trời mau tối, hắn lại muốn cho trời cứ tối mãi.

Hai năm dài đằng đẵng, chừng nhớ lại hắn cảm thấy như mới ngày hôm qua.
Lão Tôn Gù vẫn kề cận bầu bạn cùng với hắn, lão không hề mở miệng.
Tôn Tiểu Bạch vụt thở dài :
- Bây giờ còn chưa đến giờ cơm tối, thực khách hãy còn chần chờ, không biết Nhị thúc tôi đang làm gì? Phải chăng cũng đang lau bàn ghế?
Thực khách không bao giờ đến nữa.
Vì Lão Tôn Gù đã đi rồi.
Không một ai để han hỏi, mà nếu có, chắc không một ai biết lão đi đâu.
Mọt con người suốt mười ba năm dài ẩn nhẫn lau bàn dọn rượu mà không ai nhìn ra tông tích như thế, nếu khi cần đi thì nhất định cũng như lúc ở, nghĩa là rất khó có ai biết được.
Quả thật, Lão Tôn Gù không còn trong quán.
Trên những chiếc bàn cũ kỹ, bụi đã đóng đầy.
Lý Tầm Hoan dẫn Tôn Tiểu Bạch đi thẳng ra sau.
Gian phòng của hắn vẫn còn, trống rỗng, mạng nhện giăng bốn phía.
Gian phòng của Lão Tôn Gù cũng không còn một vật gì.
Nhưng Lý Tầm Hoan vùng dừng lại.
Hắn nhìn chăm chú vào khung cửa sổ, nơi cạnh giường ngủ của Lão Tôn Gù.
Dưới khung cửa sổ nho nhỏ có một mũi tên bằng dấu mực.
Khung cửa lâu ngày đã biến màu đen xạm, dấu mực cũng đen.
Chỉ khi nào chú tâm thì mới nhìn thấy.
Người chú tâm chỉ là người mật thiết Lão Tôn Gù.
Chỉ có những người thâm lắm mới biết đó là phòng dành riêng cho lão.
Những kẻ đến đây tạm chú năm ba ngày, nửa tháng, không kẻ nào chú ý.
Chính Tôn Tiểu Bạch cùng đi với Lý Tầm Hoan nhưng nàng không nhìn thấy, nàng chỉ thấy nhờ đôi mắt chầm chập nhìn vào đó của Lý Tầm Hoan.
Mũi tên chỉ thẳng phía sau.
Phía sau có một ngõ hẹp mà là ngõ cụt. Tận đầu ngõ có một khung

cửa, khung cửa bằng cây roi mòi cũng đã mục rồi. Đây là một vấn đề mới mặc dầu cánh cửa mục đã lâu rồi.
Vì chỉ khi vào phòng của Lão Tôn Gù, mở cửa sổ của lão thì mới nhìn thấy ngõ cụt ấy.
Mũi tên dành cho người thân của lão.
Người thân không có nghĩa là ruột thịt vì người ruột thịt trừ hai ông cháu của Tôn lão Tiên sinh, không một ai bén mảng vào đây. Hai ông cháu của Tôn Tiểu Bạch tuy có vào đây nhưng không có ở lại đây, vậy thì người thân ấy là Lý Tầm Hoan.
Mũi tên chỉ cho Lý Tầm Hoan, nhất định phải là chuyện có liên quan tới hắn.
Lý Tầm Hoan dẫn Tôn Tiểu Bạch đi ra ngõ cụt.
Nàng tỏ thái độ e dè :
- Hay là Thượng Quan Kim Hồng đánh bẫy?
Lý Tầm Hoan không nói, hắn chỉ mỉm cười bước lần đi. Thượng Quan Kim Hồng không hề biết chuyện liên quan mật thiết giữa Lão Tôn Gù và hắn, mũi tên này nhất định là mũi tên của Lão Tôn Gù dành cho hắn mà thôi.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Anh không nên đi, nếu cần là tôi đi.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Tại sao?
Tôn Tiểu Bạch đáp :
- Thượng Quan Kim Hồng muốn giết anh chứ không phải là tôi.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Vì thế nên cô nhất quyết theo vào?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Không đi thì không khám phá được ý nghĩ của mũi tên.
Lý Tầm Hoan nói :
- Như vậy thì cô hiểu tôi không bằng Thượng Quan Kim Hồng.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Sao vậy?
Lý Tầm Hoan nói :
- Nếu quả Thượng Quan Kim Hồng giăng cái bẫy nàng, hắn đã hiểu chắc rằng tôi nhất định sẽ vô, dầu bò đi bằng đầu gối, tôi cũng vẫn phải vô.
Tôn Tiểu Bạch nhìn hắn trân trân, nước mắt nàng tuôn chảy. Nàng

vụt lao vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, nước mắt đẫm lên ngực hắn. Nàng úp mặt nàng vào mặt hắn, nàng muốn dùng nước mắt của nàng để xóa bớt vẻ tiều tụy bởi tháng năm chồng chất khổ đau. Chiếc thân cứng như đá của Lý Tầm Hoan mềm lần, hắn quàng tay ôm chặt lấy nàng.
Hai người ôm nhau rất chặt.
Họ ôm nhau lần đầu, họ cảm tưởng đây là lần cuối.
Đi vào ngõ cụt, nếu là bẫy của Thượng Quan Kim Hồng thì không một ai đoán chắc, Lý Tầm Hoan cũng không dám chắc rằng mình sẽ có ngày trở ra.
Càng nghĩ như thế nhiều hơn là Tôn Tiểu Bạch.
Nhưng chỉ thoáng qua, lòng tự tin của nàng động mạnh, nàng nói một câu quả quyết :
- Không, nhất định anh phải trở ra vì.
Nàng không nói hết câu nhưng Lý Tầm Hoan đã hiểu.
Nàng muốn nói nhất định hắn phải trở ra vì nơi đây đã có nàng chờ đợi.
Nàng muốn nói đến sức mạnh của tình yêu.
Chỉ có tình yêu, tình yêu là sức mạnh vạn năng.
Bằng vào nó, người ta sẽ xô ngã tường thành, bằng vào nó người ta sẽ vượt qua tất cả những gì nguy hiểm.
Tình yêu đã tạo cho người một niềm tin tuyệt đối.
Ánh sáng gần như không lọt được vào con đường hẹp.
Bước vào lòng đường, người ta có cảm tưởng như đang đi vào địa đạo.
Con đường ẩm thấp và âm u.
Cánh cửa cũ đã mục và chỉ khép lại.
Cánh cửa được xô bật ra, người đứng ngoài nhất định sẽ buồn nôn.
Máu, một mùi tanh tưởi.
Tiếp liền theo là nghe hơi thở ồ ồ, thứ hơi thở của dã thú mang thương.
Bên trong cánh cửa là một gian hầm rộng lớn.
Có lẽ nơi đó dùng để làm hầm chứa rượu.
Nhưng bây giờ không nghe mùi rượu, chỉ có một mùi tanh.
Dưới hầm có cả thảy mười mấy người.
Miệng họ ngậm câm.
Đó là một cuộc ác chiến, cuộc ác chiến chậm chạp, họ đã mỏi mệt,

họ đang gầm gừ xả từng nhát một.
Hình như sức lực đã mỏi dần nhưng họ quyết không ngưng.
Họ nhất định không lên tiếng, đao xả vào da thịt, họ cũng ngậm miệng chống lại chứ không kêu rú.
Tất cả vốn có hai mươi bảy người, hiện tại đã có chín người nằm yên dưới đất.
Còn lại mười tám người chi ra hai phía, một bên đông một bên ít.
Một bên gồm mười ba người, họ mặc áo vàng, họ có nón rộng vành nhưng bây giờ thì nón đã tả tơi.
Binh khí của họ cũng có nhiều thứ : đao, kiếm, chuỳ, có cả người dùng bàn toán sắt.
Một bên đáng lý là chín người nhưng bây giờ chỉ còn năm, trong đó có một người mù.
Chỉ cần thấy người này thôi, Lý Tầm Hoan biết họ là ai.
Trung Nguyên bát nghĩa.
Những người anh em của Thiết Giáp Kim Cương nhưng từ ngày người anh cả bị chết thì Thiết Giáp Kim Cương trốn đi, hắn ra vùng quan ngoại và gặp Lý Tầm Hoan.
Hắn cảm ân tri ngộ, hắn bằng lòng làm nghĩa bộc cho Lý Tầm Hoan nhưng họ Lý chỉ xem hắn là người bạn.
Lý Tầm Hoan không hỏi hắn và hắn cũng không nói một tiếng nào về lai lịch hắn nhưng sau này Lý Tầm Hoan biết sau khi người anh cả của Trung Nguyên bát nghĩa bị chết, những người còn lại quả quyết là do Thiết Giáp Kim Cương đã bán đứng bạn mình. Họ đã khổ công lùng kiếm Thiết Giáp Kim Cương để trả thù.
Thiết Giáp Kim Cương không chịu nói nhưng Lý Tầm Hoan trở lại Trung Nguyên, vì cảm ân tri ngộ, không muốn cho Lý Tầm Hoan phải lặn lội về mình mà cũng vì nhớ quê cha đất tổ, Thiết Giáp Kim Cương theo về.
Hắn bị bọn Trung Nguyên bát nghĩa bắt đi được, đã bị bọn họ lập bàn tế để mổ bụng lấy gan Thiết Giáp Kim Cương nếu không có Tiểu Phi cứu kịp thì hắn đã chết rồi thế nhưng hắn không hề kêu oan mặc dầu hắn không hề nhìn nhận mình có tội.
Hắn cam tâm chịu chết chứ hắn không chị nói một lời nào về cái chết của người anh cả trong Trung Nguyên bát nghĩa.
Bây giờ trước nhất, trong gian hầm này, Lý Tầm Hoan thấy rõ bốn người còn sống của Trung Nguyên bát nghĩa: người đàn bà chột

mắt Ông Đại Nương, Âm Dương Quái Thủ Công Tôn Vũ, thêm hai người nữa mà Lý Tầm Hoan chỉ biết mặt chứ không biết tên, đó là gã thầy bói mù và tên bán rượu.
Sau đó thì Lý Tầm Hoan thấy Thiết Giáp Kim Cương.
Thiết Giáp Kim Cương mình trần trùi trụi, hắn đứng giữa hai phe.
Hắn chống lại áo vàng Kim Tiền bang để che chở cho phía Trung Nguyên bát nghĩa nhưng do dồng thời hắn cũng bị phe Trung Nguyên bát nghĩa tấn công.
Chỉ thoáng nhìn qua, Lý Tầm Hoan có thể đoán ra cơ sự.
Tuy không chắc lắm nhưng hắn biết ngay rằng phe Trung Nguyên bát nghĩa vẫn cố theo dõi Thiết Giáp Kim Cương, có thể họ vừa bắt gặp Thiết Giáp Kim Cương thì lại đụng đầu ngay với bọn Kim Tiền bang và mặc dầu trong lúc nguy ngập, Thiết Giáp Kim Cương vẫn cố che chở cho Trung Nguyên bát nghĩa.
Nhưng tại sao họ gặp tại nơi này?
Vấn đề đó tuy khó hiểu nhưng Lý Tầm Hoan vẫn đoán được phần nào.
Có thể vì không tìm ra tung tích cho nên bọn Trung Nguyên bát nghĩa lẩn quẩn Hưng Vân trang vì họ nghĩ rằng giữa Thiết Giáp Kim Cương và Lý Tầm Hoan hãy còn liên lạc nên Lý Tầm Hoan bất thần có thể trở lại Hưng Vân trang, vì thế họ cứ bám lấy nơi này nhất định có ngày gặp được Thiết Giáp Kim Cương.
Riêng phần Thiết Giáp Kim Cương, có thể vì không được tin tức của Lý Tầm Hoan nên hắn về đây dò la tin tức và gặp ngay bọn Kim Tiền bang.
Lý Tầm Hoan bước vào nhưng không một ai hay.
Một phần vì hắn đứng bên trên, còn đám người đánh nhau ở tụt dưới hầm, một phần họ đang khổ chiến đến mức rã rời, họ không còn nghe thấy bên ngoài, nhất là Lý Tầm Hoan bước vào thật nhẹ.
Thiết Giáp Kim Cương mình trần trùng trục, đúng với cái danh hiệu mà hắn đang mang, vóc thân cao lớn và rắn chắc y như tượng đá.
Ánh thép nhoáng lên, một lưỡi câu liêm quắm mạnh vào thân cây, Thiết Giáp Kim Cương vẫn trơ trơ.
Gã áo vàng vận dụng tận lực giật một cái thật mạnh, một miếng thịt từ bả vai Thiết Giáp Kim Cương văng ra, máu chảy đầm đìa.
Không một cái nhăn mặt, Thiết Giáp Kim Cương vung tay đấm

mạnh.
Bình!
Gã áo vàng cầm câu liêm văng bổng lên không, đụng vào trần nhà, bụi đất đổ xuống ào ào và gã nằm nín thở.
Quay mặt về phía Trung Nguyên bát nghĩa, Thiết Giáp Kim Cương la lên :
- Các anh hãy rút đi, để mình tôi đoạn hậu, rút nhanh đi.
Ông Đại Nương rống lên :
- Không đi, có chết bọn ta cũng mang ngươi theo cùng chết.
Bình!
Một tên áo vàng vung mạnh cây thiết trượng, Ông Đại Nương bật ngửa ra sau nhưng mụ ta gượng dậy ngay thét lớn :
- Tên Thiết Giáp Kim Cương này là của chúng ta, ngoài chúng ta ra, không ai được động vào hắn nếu không.
Ánh thép nhoáng lên, thanh đại đao của một tên áo vàng đã phạt mạnh, Thiết Giáp Kim Cương lật đật trầm qua nhưng đã trễ rồi.
Ông Đại Nương gập mình xuống như thân cây đốn gốc rồi bật ngửa ra sau, con mắt của mụ ta trừng trừng nhìn Thiết Giáp Kim Cương.
Một cái chết không đau đớn và mang theo cả một nỗi oán hờn.
Thiết Giáp Kim Cương nghiến răng, hắn đã bị thêm một đao nữa nhưng hắn vẫn trơ trơ, hắn quắc mắt nhìn Công Tôn Vũ :
- Các anh còn chưa chịu đi sao? Các anh đã thấy máu hay chưa? Nếu các anh chết hết thì ai là người mang tôi đi theo?
Tên thầy bói mù cười sằng sặc :
- Bọn ta dầu có chết đi nhất định oan hồn cũng lôi kéo ngươi đi.
Võ công của tên thấy bói tuy đáng sợ nhưng dầu có giỏi, có luyện được đôi tai rất thính nhưng cũng vẫn là người mù, nhất là trong một trận khổ chiến kéo dài như thế này, sự thính tai của hắn cũng lần lần giảm sút.
Hắn vừa nói dứt câu thì ngọn câu liêm thứ hai đã quặt sâu vào bụng gã.
Đối phương giật mạnh, Thiết Giáp Kim Cương vùng nhắm mắt.
Da bụng của gã thầy bói banh ra, ruột gan theo máu đổ ào ra nền đất. Thiết Giáp Kim Cương thét lên :
- Tại sao các anh chưa chịu bỏ đi? Chỉ cần các anh còn sống thì tôi sẽ đến tận nơi nạp mạng.
Tên mặt rỗ nghiến răng :

- Không, ngươi phải đền tội ngay hôm nay.
Thiết Giáp Kim Cương nhìn hắn chăm chăm và vụt hỏi :
- Nếu tôi chết thì các anh có đi không chứ?
Công Tôn Vũ cười gằn :
- Bọn ta đến đây chỉ vì ngươi, còn thì đi hay không cũng không quan hệ.
Thiết Giáp Kim Cương nhìn sững thanh Âm Dương đao của Công Tôn Vũ thình lình lao tới thật nhanh.
Cả vóc thân như hòn non bộ của Thiết Giáp Kim Cương tạo hành trớn mang không ai cản nổi, cả vóc thân như tế lao thẳng vào mũi Âm Dương đao nhọn lếu.
Bựt!
Mũi đao lún vào ngực hắn, mũi đao ló tới phía sau lưng, Công Tôn Vũ rống lên một tiếng rồi rút mạnh thanh đao, một vòi máu từ nơi ngực Thiết Giáp Kim Cương xối vào mặt hắn.
Thiết Giáp Kim Cương từ từ ngã xuống.
Công Tôn Vũ nhào xuống ôm chầm Thiết Giáp Kim Cương nhưng ngay khi ấy thì lưng hắn cũng vừa bị ba nhọn đoản thương cắm lút.
Thiết Giáp Kim Cương la lên đứt quãng :
- Nợ tôi đã trả rồi... các... các anh hãy đi đi...
Công Tôn Vũ rống lên :
- Chúng ta đã lầm... chúng ta đã... hắn không phải... không phải...
Tiếng la của hắn đứt đoạn, máu từ lưng hắn bực ra chảy xối lên mặt đất.
Máu đọng thành từng vũng.
Hai mươi bảy người đã hết mười sáu người ngã xuống.
Cuộc chiến tuy có chậm nhưng vẫn không ngưng.
Bọn Trung Nguyên bát nghĩa chỉ còn lại ba người.
Họ lui vào một góc quyết tâm tử chiến.
Tên tiều phu vung ngọn búa phạt ngang phạt dọc và lớn tiếng :
- Nhị ca, có rút hay không?
Gã mặt rỗ rít lên :
- Rút? Trung Nguyên bát nghĩa có chết thì hãy cùng chết với nhau, kẻ nào nói rút kẻ đó như không còn trong hàng ngũ Trung Nguyên bát nghĩa.
Tên áo vàng cười sằng sặc :
- Tốt, các ngươi nói nghĩa khí, ta sẽ cho tròn nghĩa khí.

Thanh đao của hắn lại nhấc lên.
Nhưng chỉ mới nửa chừng, hắn buông xuôi tay xuống, hai mắt trợn trừng.
Một ngọn đao nhỏ ghim đúng vào yết hầu của hắn.
Máu phún ra mọt vìu dài, hai tay hắn run run bịt vào cổ hắn.
Không khí đột nhiên ngưng đọng, không còn ai lên tiếng, hơi thở cũng gần như không còn nghe nữa.
Tiểu Lý Phi Đao!
Tất cả những động tác giết người đều ngưng lại một lượt như cái máy.
Bao nhiêu cặp mắt dồn về nhìn trân trối ngọn đao.
Không biết ngọn đao từ đâu bay tới nhưng họ cũng biết rằng người đó là ai.
Chỗ tam cấp xuống hầm nằm ngay trong góc, Lý Tầm Hoan đứng im nơi đó.
Tất cả những người dưới hầm đều biết nhưng không một ai dám ngẩng mặt, họ làm như mũi đao đang nhìn dáo dác, cứ hễ bắt gặp đôi mắt của ai là bay thẳng vào yết hầu kẻ đó.
Họ sợ con mắt của ngọn đao.
Vì thế, không ai bảo ai, người nào cũng nhìn ngay xuống chân mình.
Họ là những kẻ ưu tú của Kim Tiền bang mà những kẻ cao hạng của Thượng Quan Kim Hồng là những kẻ không hề sợ chết nhưng bây giờ cuộc chiến dằng dai khốc liệt đã làm cho họ mệt nhừ.
Dưới chân họ là những xác chết.
Có người mới đây, thanh đao trong tay gần như còn loang loáng thế mà chỉ một cái nháy mắt đã nằm im.
Cái chết thật còn dễ dàng hơn cái sống.
Sinh mạng bây giờ chỉ còn giá trị trong một cái vẫy tay giá trị về thời gian.
Họ mệt mỏi thể xác nhưng điều làm cho họ uể oải là cái đờ đẫn tinh thần.
Chính sự bải hoải tinh thần đó mới làm cho họ bắt đầu sợ cái chết mà trong đời họ có lẽ họ chưa từng nghĩ tới, chưa từng nói một câu nào.
Tiểu Lý Phi Đao bây giờ đồng nghĩa cùng với tiếng “chết”.
Gã tiều phu vụt nói :

- Tiểu Lý Phi Đao.
Lý Tầm Hoan đáp thật nhẹ :
- Vâng, tôi đây.
Gã tiều phu thở phào từ từ ngồi xuống.
Gã bán rượu và người mặt rỗ cũng ngồi theo.
Sự mệt nhọc bây giờ mới chính thức đến với họ.
Lý Tầm Hoan chầm chậm bước vào lại trước mặt của những tên áo vàng.
Hai tay hắn không có đao.
Nhưng dưới sự tưởng tượng của những tên áo vàng, ngọn đao của Lý Tầm Hoan đang ở trong mắt hắn.
Theo họ, hắn nhìn vào đâu là ngọn đao sẽ ghim đúng vào nơi đó.
Lý Tầm Hoan nhìn thẳng vào mặt tên áo vàng cầm đao quắm :
- Thượng Quan Kim Hồng đã cho các vị giăng một cái bẫy nơi đây?
Tên áo vàng gật đầu.
Lý Tầm Hoan nói :
- Các vị hãy cho tôi biết thêm những cái bẫy khác.
Tên áo vàng nói :
- Chúng tôi là người của Kim Tiền bang.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Tôi biết.
Tên áo vàng nói :
- Người của Kim Tiền bang trong một trường hợp nào đó có thể cho đối phương biết những chuyện đã qua.
Lý Tầm Hoan nhìn hắn.
Tên áo vàng nói :
- Bây giờ các hạ muốn chúng tôi nói chuyện chưa xảy đến?
Lý Tầm Hoan không nói, tia mắt đăm đăm.
Tên áo vàng nói :
- Chúng tôi chỉ có thể trả lời bằng cách.
Cánh tay hắn hất mạnh lên, ngọn đao hắn quắm bổ vào trán hắn.
Bụp!
Y như người ta bổ một trái dừa khô, chỉ nghe một tiếng dội khô khan, óc và máu vọt ra, thây người ngã xuống.
Dưới gian hầm im phăng phắc.
Thật lâu, Lý Tầm Hoan nói :

- Tôi không bức các vị, tôi cũng mong các vị đừng có bức tôi.
Hắn quay lại phía những người của Trung Nguyên bát nghĩa.
Ngay khi ấy, Thiết Giáp Kim Cương cựa mình kêu khe khẽ :
- Dịch Minh Hồ... Nhị ca...
Tên tiều phu lên tiếng :
- Dịch Minh Hồ có đây.
Thiết Giáp Kim Cương hỏi bằng giọng yếu ớt :
- Nợ của tôi đã trả xong rồi chứ?
Dịch Minh Hồ nói :
- Xong, ngươi có thể yên lòng.
Thiết Giáp Kim Cương nói :
- Nhưng tôi còn một chuyện cần phải nói.
Dịch Minh Hồ lạnh lùng :
- Nói đi.
Thiết Giáp Kim Cương nói :
- Tuy tôi có lỗi với Ông đại ca nhưng không hề bán đứng anh ấy.
Dịch Minh Hồ ngắt ngang :
- Ngươi không cần nói, điều đó ta biết.
Quả thật hắn biết mà bây giờ ai cũng có thể biết.
Một con người nếu có dã tâm bán đứng anh em thì khi đã đến mức chết sống chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc như trường hợp này không bao giờ có thể vì anh em mà chịu chết.
Ai cũng biết, sở dĩ hắn có cái tên Thiết Giáp Kim Cương vì không một ai có thể đánh ngã hắn, chỉ trừ vật bén nhọn, còn thì dầu cho chùy sắt cũng không làm gì hắn được.
Võ công hắn không cao nhưng sức hắn thật kinh hồn, chỉ cần hắn bằng lòng chạy thì cho dù bao nhiêu người vây chặt, hắn vẫn càng chạy như không, một vài vết thương đối với hắn không ăn nhằm gì cả.
Thế nhưng bây giờ hắn lại không chịu chạy, hắn chỉ chống đỡ cho anh em hắn chạy.
Người như thế không khi nào là người bán đứng anh em.
Lý Tầm Hoan quỳ xuống kêu nho nhỏ :
- Thiết Giáp Kim Cương... Thiết Giáp Kim Cương.
Đôi mắt trong màng máu và mồ hôi nhầy nhụa hé ra, Thiết Giáp Kim Cương lộ đầy vẻ mừng vui :
- Thiếu gia... thiếu gia đã tới rồi... tôi biết.

Hắn cố gắng ngồi lên nhưng hắn lại té nằm trở xuống.
Lý Tầm Hoan quỳ xuống bên cạnh hắn, lấy vạt áo lau sạch máu và mồ hôi trên mặt hắn.
Mặt hắn không hề nhăn nhó, trái lại thật tươi, mắt hắn nhìn sâu vào mắt của người bạn thân :
- Thiếu gia... tôi không tiếc vì đã hành động kịp thời.
Bây giờ thì Lý Tầm Hoan đã biết cả rồi.
Hắn biết qua câu nói ấy, hắn biết qua ánh mắt ấy.
Như vậy thì quá đúng, Thượng Quan Kim Hồng đã đoán đúng.
Hắn tin chắc rằng trước khi hội ước, nhất định Lý Tầm Hoan sẽ trở lại Hưng Vân trang, hắn là con người không tình cảm nhưng hắn đoán tình cảm con người khác rất đúng, nhất là hắn đoán về tình cảm của Lý Tầm Hoan rất đúng.
Hắn trao thiếp mời hội ước nhưng hắn không chắc thắng, hắn muốn giết trước Lý Tầm Hoan, hắn bố trí một màng lưới bên cạnh Hưng Vân trang.
Nhưng làm sao Thiết Giáp Kim Cương lại biết âm mưu đó?
Lý Tầm Hoan nhìn Thiết Giáp Kim Cương, hơi thở của hắn đã yếu lần nhưng hắn vẫn cố nói :
- Lão... Tôn Gù vì chuyện gấp phải ra vùng... quan ngoại.
Thôi, như thế là đủ rồi.
Vì việc không dừng được nhưng cũng không tìm gặp Lý Tầm Hoan kịp, Lão Tôn Gù đã tìm báo cho Thiết Giáp Kim Cương, cẩn thận hơn, lão còn lưu dấu hiệu "mũi tên đen" lại nơi phòng lão cho Lý Tầm Hoan.
Chính vì thế mà Thiết Giáp Kim Cương đã đến đây.
Nước mắt của Lý Tầm Hoan chảy dài theo má.
Hắn nói với Thiết Giáp Kim Cương :
- Anh hãy nói đi... còn những gì anh chưa nói.
Thiết Giáp Kim Cương dùng tàn lực lắc đầu :
- Không, như thế... đã... đã đủ rồi.
Lý Tầm Hoan nói :
- Nhưng còn những chyện rất mập mờ, anh không hại Ông Thiên Kiệt nhưng tại sao anh chạy trốn? Tại sao anh không chịu biện bạch? Nói đi anh.
Thiết Giáp Kim Cương nói thật nhỏ, nhỏ đến mức Lý Tầm Hoan phải kề tai xuống :

- Không... tôi không trốn một ai cả... tôi... tôi muốn trốn chính tôi.
Hắn nở nụ cười, nụ cười thỏa mãn và hắn ngoẻn đầu.
Nhiều tiếng nấc nổi lên.
Gã mặt rỗ vùng nói lớn :
- Hắn không chịu nói nhưng tôi biết.
Lý Tầm Hoan quay lại.
Dịch Minh Hồ cũng quay lại.
Gã mặt rỗ cúi mặt thở dài.
Hắn biết, như vậy Trung Nguyên bát nghĩa chỉ một mình hắn biết nhưng tại sao hắn lại không chịu nói?
Tia mắt của Dịch Minh Hồ như điện lạnh xoáy vào mắt hắn.
Lý Tầm Hoan dịu giọng :
- Các hạ biết sao?
Tên mặt rỗ ngẩng mặt lên, nước mắt đầm đìa.

Xem tiếp hồi 39 Trở lại Trường đình

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 39 Trở lại Trường đình

Bao nhiêu thời gian nặng trĩu hình như đã làm cho gã mặt rỗ càng nói kín tâm tư nhưng bây giờ, bây giờ thời gian như quay trở lại, hắn ngậm ngùi ủ rũ.
Hắn nói bằng một giọng buồn buồn :
- Nghĩa khí đối với bằng hữu của Ông đại ca, thiên hạ ai cũng biết.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Tôi đã có nghe và mến phục.
Gã mặt rỗ nói :
- Vì thế bất cứ trường hợp nào, bất cứ gia cảnh ra sao nếu có một bằng hữu đến nhờ thì trăm lần như một, anh ấy không bao giờ từ chối. Vì thế những năm sau cùng gia tài sự sản của anh ấy tiêu tan nhưng bằng hữu thì chỉ thêm chứ không hề bớt, vì thế anh ấy phải âm thầm lo liệu, không phải cho anh ấy mà là cho bạn.
Tên bán rượu hỏi :
- Anh bảo Ông đại ca phải lo làm việc cho có tiền để trang trải cho anh em?
Gã mặt rỗ thở ra :
- Đúng, anh ấy đã âm thầm đi ăn cướp, cướp của nhà giàu để trang

trải cho bằng hữu đang xơ xác.
Tất cả mọi người không ai tỏ vẻ ngạc nhiên vì chuyện ấy trong giang hồ âu cũng là chuyện tầm thường.
Gã mặt rỗ nói tiếp :
- Nhưng cướp là cướp, đối với quan sai không hề phân biệt, họ không bao giờ đặt vấn đề đạo nghĩa đối với kẻ cướp, vì thế Ông đại ca bị người theo dõi, người ấy là thám tử quan nha và cũng là người bạn đồng song với Thiết Giáp Kim Cương từ thuở nhỏ.
Hắn thở dài :
- Tự nhiên Thiết Giáp Kim Cương biết chuyện ấy, trong cái thể lưỡng lập của hai người bạn, Thiết Giáp Kim Cương đứng về phía nào là phía đó thắng ngay. Nhưng Thiết Giáp Kim Cương không làm sao đứng về phía bên nào cả vì cả hai đều là bạn thâm giao, hắn đành nuốt nước mắt trốn đi, hắn buông trôi cho chuyện đến đâu thì đến. Và chuyện đến đã đến rồi. Đúng như hắn nói, hắn không trốn ai cả, hắn trốn với chính bản thân hắn.
Dịch Minh Hồ cau mặt :
- Nhưng tại sao đến bây giờ anh mới chịu nói ra?
Gã mặt rỗ cười thê thảm :
- Anh nghĩ tôi là hạng người gì? Thiết Giáp Kim Cương không nói mà anh bảo tôi nói à? Vâng, tôi nói, tôi nhất định nói.
Hắn cúi nhìn Thiết Giáp Kim Cương rồi ngẩng mặt lên rắn giọng :
- Tôi chỉ nói khi nào Thiết Giáp Kim Cương không còn nói được để rồi tôi.
Tiếng sau cùng là tiếng "chết" nhưng hắn không nói kịp hay hắn đã nói mà không ra tiếng vì mũi đao của hắn đã đâm thốc vào yết hầu của hắn.
Hắn ngã xuống không một tiếng rên.
Lý Tầm Hoan mím miệng thở dài.
Tên bán rượu quay lại phía Dịch Minh Hồ :
- Nhị ca, tôi đi trước.
Một vòi máu nữa lại bắn ra, một thây người nữa ngã xuống.
Họ chết thật dễ dàng.
Dịch Minh Hồ vùng ngửa mặt cười sằng sặc :
- Đúng, chết như thế là đúng, Trung Nguyên bát nghĩa sống cùng sống, chết cùng chết. Ông đại ca dưới cửu tuyền chắc anh cũng mỉm cười.

Hắn quay lại nói với Lý Tầm Hoan :
- Tôi chưa đi vội vì tôi có lời muốn nói.
Lý Tầm Hoan gật đầu :
- Vâng, tôi xin nghe.
Dịch Minh Hồ nói :
- Âm mưu của Thượng Quan Kim Hồng, chúng tôi biết từ thuở ban đầu, Long Tiêu Vân cũng biết, tôi lấy làm lạ không hiểu tại sao Thám Hoa lại có một người bằng hữu như thế ấy.
Lý Tầm Hoan cúi đầu im lặng.
Dịch Minh Hồ nói tiếp :
- Chỉ có Lâm Thi Ấm cô nương thì không biết chuyện ấy, nàng chỉ biết Thượng Quan Kim Hồng ước hội với Thám Hoa tại Trường Đình.
Dịch Minh Hồ nhìn Lý Tầm Hoan, mặt hắn thản nhiên :
- Bây giờ anh em chúng tôi ân oán đã rõ ràng, chỉ hy vọng Thám Hoa hãy cho chúng tôi chung một chỗ, sau này nếu có người nhắc nhở hy vọng Thám Hoa nói dùm tiếng rằng :Trung Nguyên bát nghĩa thuở sinh tiền cũng có làm chuyện quấy nhưng khi chết, tất cả nợ đều trả xong.
Đám người áo vàng không biết đã lẻn đi tự bao giờ.
Cho dầu thấy, Lý Tầm Hoan cũng không hề cản.
Cũng như hắn đã không cản Dịch Minh Hồ.
Bởi vì hắn biết Dịch Minh Hồ không còn lý do gì để sống.
Một con người khi chết mà tinh thần yên ổn, khi chết mà vẫn giữ được nụ cười, cái chết đó cũng nên.
Nhưng bây giờ nhìn vcào những xác chết nằm la liệt, Lý Tầm Hoan bất giác rùng mình.
Hắn phát run không phải vì hắn sợ khi nhìn cái chết mà hắn sợ vì hắn hiểu rõ hơn về hai tiếng “hận cừu”.
Thật là đáng sợ.
Vì nó, người ta đã quăng cả sinh mạng của mình, của bạn của mình xuống tận hố sâu.
Vì nó, người ta đã cam lòng tuyệt tự.
Nhưng đối với những người này, cho dầu cừu hận sâu đến mức nào, bây giờ kể như họ đã thong dong.
Đúng như lời của Dịch Minh Hồ đã nói “Khi sống rất có thể họ thường có những hành động sai lầm nhưng đến khi chết, bao nhiêu

nợ đã thanh toán xong xuôi".
Họ đã rửa sạch tất cả hận cừu, họ đã yên lòng nhắm mắt.
Họ đã chết một cách đường đường chính chính, họ đã chết mà lòng không thẹn.
Lý Tầm Hoan vụt quỳ phục xuống.
Hắn quỳ trong vũng máu của bao nhiêu người hòa lại, hắn cảm phục họ.
Những ai không thông cảm, nghe qua cái chết của Trung Nguyên bát nghĩa có thể sẽ cho là vô lý nhưng với Lý Tầm Hoan, hắn chẳng những không thấy vô lý mà hắn còn bái phục.
Hắn bằng lòng qùy trong vũng máu đó cùng với những kẻ ngang tàng này làm bạn chứ hắn không lòng đối diện với hạng người huyênh hoang lỗ miệng mà nhân nghĩa họ có thể bán từng đồng.
Hắn biết hơn ai hết, những cái chết đó tuy thấy nhưng không phải dễ.
Tôn Tiểu Bạch vẫn không bước chân vào.
Không phải vì nàng không dám mà vì nàng không đành lòng ngó.
Nhìn cái chết của những người trai ngang dọc trên đời, nàng mới thấy rằng đàn bà thật không sánh nổi đàn ông.
Nàng cảm thấy lần thứ nhất rằng được sinh làm một người đàn bà thật là phúc đức cho ngàn đời.
Đêm đen đặc một màu.
Trong tiểu điếm chỉ có hai người.
Ánh đèn thật là ảm đạm, trong lòng của họ còn ảm đạm nhiều hơn.
Rượu đang có trước mặt Lý Tầm Hoan nhưng bây giờ hắn không còn uống nổi.
Hắn nhìn vào chén rượu bằng dôi mắt sững sờ.
Tim đèn được khêu lên rồi lại lụn xuống không biết đã bao lần như thế.
Cả hai không ai nói được tiếng nào.
Thật lâu, có lẽ đêm đã vào khuya, Lý Tầm Hoan thở dài :
- Đi !
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi... tôi cùng đi à?
Lý Tầm Hoan nói :
- Đã đến thì cũng cùng đi chứ sao.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :

- Anh không vào Hưng Vân trang sao?
Lý Tầm Hoan nhè nhẹ lắc đầu.
Tôn Tiểu Bạch cau mặt :
- Nhưng anh đến đây chẳng phải vì mục đích nhìn qua Hưng Vân trang đấy sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Nhưng bây giờ thì không cần thiết.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Tại làm sao thế?
Lý Tầm Hoan nói :
- Dịch Minh Hồ đã nói là nàng hãy còn yên nơi đó, như thế đã là đủ rồi.
Tôn Tiểu Bạch chớp mắt :
- Nhưng anh không thấy cần nên gặp lại nàng một bận sao?
Lý Tầm Hoan trầm ngâm :
- Gặp rồi cũng... thế thôi... biết nàng được yên cũng quá đủ rồi.
Hắn nghiêm trang nói tiếp :
- Vả lại cũng nên đi cho kịp giờ hội ước với Thượng Quan Kim Hồng, đáng lý cô nên giục tôi đi là phải vì cô nên biết rằng tôi là người không bao giờ thất ước.
Tôn Tiểu Bạch nói mà cố tránh tia mắt của Lý Tầm Hoan :
- Tôi chỉ muốn yêu cầu anh một việc.
Lý Tầm Hoan nói :
- Cô cứ nói.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi muốn chuyến trở về này chúng ta ngồi xe chứ không cần phải dùng đến khinh công.
Lý Tầm Hoan cười :
- Cô muốn tôi có thời gian nghỉ ngơi phải không?
Tôn Tiểu Bạch cúi mặt :
- Vâng, tôi muốn.
Nhưng nàng lại lảng tránh ngay :
- Tôi muốn anh khi gặp Thượng Quan Kim Hồng sẽ có đủ sức khỏe cần thiết chứ không thể để ngủ trong khi quyết đấu.
Lý Tầm Hoan cười :
- Hay lắm, như thế thì tôi xin vâng theo lời cô.
Tôn Tiểu Bạch tươi ngay :

- Chúng ta có thể mang cả rượu và thức ăn lên xe, nếu lúc nào anh không ngủ được thì tôi sẽ hầu rượu anh.
Lý Tầm Hoan cười :
- Rượu mà vào được nhiều rồi thì ngủ là hạng nhất.
Tôn Tiểu Bạch cũng cười :
- Đúng như thế, chỉ cần anh có thể ngủ ngon trên xe thì nhất định Thượng Quan Kim Hồng sẽ không thể cùng anh là đối thủ.
Lý Tầm Hoan nhìn vào mắt nàng :
- Cô tin tưởng như thế lắm sao?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Chứ sao, nếu không tin tưởng anh thì tôi chẳng.
Nàng vụt nín ngang, mặt nàng ửng đỏ và nàng bỏ chạy ra ngoài.
Trường Đình.
Nơi đây vốn là chỗ nghỉ chân của khách qua đường, là nơi thi nhân mặc khách uống rượu đề thơ.
Nếu có thê lương thì cũng chỉ là nơi tiễn chân người thân mà trong đó cũng chỉ nhiều nhất là đôi dòng lệ vì cho dầu đó là lần chia tay nhưng sự chia tay nào cũng có lúc tao phùng.
Nhưng Trường Đình bây giờ đối với Tôn Tiểu Bạch thật có một ý nghĩa quá ngậm ngùi đau xót.
Nàng bước theo Lý Tầm Hoan mà tâm trí nàng gởi tận đâu.
Nàng không dám nghĩ đây là lần đưa tiễn sau cùng, nàng có một đức tin thật mạnh nhưng nàng lại biết không có gì tuyệt đối.
Mà nếu không tuyệt đối thì có thể như thế này cũng có thể như thế khác.
Nàng theo Lý Tầm Hoan cách khoảng, theo ý của hắn vì sau khi cảm thấy không ngăn cản được, hắn giao nàng một điều kiện như thế.
Nàng biết chuyện nàng đi theo là một điều không nên, nó có thể có lợi cho Lý Tầm Hoan mà cũng có thể có hại không ít.
Nhưng nàng đã suy tính cạn cùng, nàng nhất định xin theo.
Nếu thắng, nàng sẽ ôm hắn mà reo mừng nhưng nếu bại, nàng cũng sẽ ôm hắn vào lòng dù lúc đó chỉ còn xác chết.
Lý Tầm Hoan phải cho nàng đi vì hắn không nỡ cự tuyệt, thêm vào đó, hắn biết rằng tuy ngây thơ nhưng cũng không phải là một cô gái thường tình như Linh Linh mà cũng không phải là một cô gái yếu ớt như Lâm Thi Âm.

Đối với hắn, nàng có mặt hay không đều cũng vô hại.
Vì cuộc đấu của hắn và Thượng Quan Kim Hồng không bao giờ có chuyện dằn dai, nó là một trận đấu tự nhiên dữ dội nhưng bắt đầu và kết thúc chỉ trong vòng một cái nháy mắt mà thôi.
Trường Đình hiện ngay trước mắt, Lý Tầm Hoan hơi chậm lại nhưng rồi hắn vẫn bước tới.
Hắn muốn nói với Tôn Tiểu Bạch một câu nhưng hắn thấy là thừa.
Tôn Tiểu Bạch hình như cũng thấy như thế, nàng không hề bước nhanh theo, nàng vẫn giữ một khoảng cách nhất định từ đầu, nàng muốn cho Lý Tầm Hoan thấy rằng nàng vẫn trấn tĩnh.
Nàng mong sự trấn tĩnh của nàng sẽ giúp Lý Tầm Hoan trấn tĩnh hơn lên.
Nàng là đích tôn của Tôn lão Tiên sinh, nàng hiểu hơn ai hết giá trị của sự trấn tĩnh trong cuộc đấu.
Thượng Quan Kim Hồng đã ngồi sẵn trong đó tự bao giờ.
Lý Tầm Hoan dừng lại với một cự li vừa phải.
Hắn lặng thinh một lúc rồi lên tiếng trước :
- Tôi đến hơi chậm.
Giọng nói của hắn thật trong, thật rõ và thật vững vàng.
Thượng Quan Kim Hồng nói ngay :
- Chậm còn hơn không.
Lý Tầm Hoan nói :
- Các hạ biết thế nào, dầu chậm hay mau tôi vẫn đến.
Thượng Quan Kim Hồng đáp :
- Đúng.
Chỉ trao đổi không quá câu nói, cả hai cùng im lặng.
Hai người đứng nhìn nhau không nói mà cũng không may động.
Trong một thoáng, người ta có cảm tưởng đó là hình gỗ.
Cả hai tự nhiên đều chờ đến khi cần phải động vì cả hai cũng biết một khi đã "động" thì không còn dừng lại.
Mưa không nặng hột nhưng gió hơi nhiều.
Trong cánh rừng đối diện Trường Đình còn hai bóng người nữa.
Hai cặp mắt nhìn như không hề nháy.
Cặp mắt thứ nhất thậtdịu, cặp mắt thứ hai xám ngột, cặp mắt cá chết.
Không cần thấy mặt, chỉ nhìn vào cả hai cặp mắt đó, ai cũng có thể biết ngay hai bóng người trong mưa gió ấy là Lâm Tiên Nhi và

Kinh Vô Mạng.
Hai người hình như đến trước và đến đã khá lâu.
Lâm Tiên Nhi đứng nép vào lòng Kinh Vô Mạng, tay nàng quăng ngang hông hắn thật chặt.
Kinh Vô Mạng đứng yên như pho tượng.
Lâm Tiên Nhi vụt nói :
- Nếu muốn giết hắn thì bây giờ là cơ hội tốt nhất, không bao giờ có hơn được nữa.
Kinh Vô Mạng lạnh lùng :
- Bây giờ đã có người giết hắn rồi, ta không phải ra tay.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Tôi không nói giết Lý Tầm Hoan.
Kinh Vô Mạng gặn lại :
- Giết ai?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Thượng Quan Kim Hồng, giết Thượng Quan Kim Hồng.
Hình như nàng đang phấn chấn lắm, tay nàng siết chặt hơn vào hông Kinh Vô Mạng.
Kinh Vô Mạng vẫn đứng trơ trơ.
Ánh mắt hắn bắn ra tia sáng lạ lùng, y như tia lửa từ địa ngục.
Lâm Tiên Nhi lay mạnh thân hắn :
- Bây giờ hắn đang dốc hết tâm trí vào việc đối phó Lý Tầm Hoan, hắn không thừa để ý đến người khác, huống chi hắn vẫn chưa biết sự bí mật về cánh tay phải của anh.
Kinh Vô Mạng vẫn đứng trơ trơ.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Bí mật của Kim Tiền bang chỉ có anh là biết nhiều hơn hết, nếu anh giết hắn rồi thì Kim Tiền bang sẽ là của anh.
Nàng ghé sát bên tai hắn thì thào, hơi thở của nàng hình như được cố tạo thành những tiếp dập dồn kích động.
Nếu nói về phương diện kỹ thuật thì nàng quả thành công vì hơi thở cùa nàng hay đúng hơn là giọng thở của nàng y như một con chó cái đang cơn động đực.
Nàng vừa thở vừa nói :
- Nếu anh không nghĩ đến ngôi vị Bang chủ của Kim Tiền bang, anh cũng phải làm cho hắn thấy anh không phải là người vô dụng như hắn tưởng, phải làm cho hắn hối hận vì ngược đãi anh lúc nọ.

Ánh mắt của Kinh Vô Mạng rực những tia lửa đỏ.
Lâm Tiên Nhi thúc giục :
- Đi, anh, nếu để cơ hội trôi qua thì sự hối hận là anh chứ không phải là hắn.
Cuối cùng Kinh Vô Mạng phải gật đầu :
- Tôi, tôi đi.
Lâm Tiên Nhi thở phào, nàng nhoẻn miệng cười "nhà nghề" :
- Đi nhanh đi anh, tôi sẽ đợi anh ở tại đây, chỉ cần anh thành công, sau đó tôi sẽ là vĩnh viễn của anh.
Kinh Vô Mạng nói :
- Không cần đợi.
Lâm Tiên Nhi hơi khựng :
- Sao vậy?
Kinh Vô Mạng nói :
- Bởi vì cô cũng cùng đi với tôi.
Lâm Tiên Nhi chợt thấy sự tình hình như không ổn.
Nhưng ánh mắt nàng vừa bộc lộ vẻ kinh ngạc thì Kinh Vô Mạng đã chụp lấy tay nàng.
Lâm Tiên Nhi thường thường là không hay chảy nước mắt bởi vì theo nàng, một người đàn bà cứ động tới thì chảy nước mắt, người đàn bà ấy nếu không ngu thì cũng là hạng xấu đau xấu đớn.
Đối với nàng, việc chảy nước mắt cũng có nhưng chỉ tối ư khi cần thiết.
Còn bình thường, nảng có thừa vũ khí.
Nhưng bây giờ cái chụp tay quá mạnh của Kinh Vô Mạng làm cho nàng chảy nước mắt ngay.
Cái chụp tay của hắn làm cho nàng nghe gần như xương tay kêu răng rắc, nàng run giọng :
- Anh... anh làm gì thé? Tôi... tôi đã gây sự hiểu lầm cho anh phải không? Tại sao anh lại đối xử với tôi như thế?
Kinh Vô Mạng nói chậm rãi :
- Trong đời cô, có thể cô làm mỗi một chuyện lầm.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Chuyện chi?
Kinh Vô Mạng nói gằn từng tiếng :
- Cô đã tưởng ai cũng yêu cô như Tiểu Phi.
Lý Tầm Hoan đứng quay lưng về phía cánh rừng.

Hắn không thấy Kinh Vô Mạng và Lâm Tiên Nhi bước ra, hắn chỉ thấy khi nhận ra ánh mắt dị thường của Thượng Quan Kim Hồng.
Sự chú ý được tập trung triệt để của Thượng Quan Kim Hồng đột nhiên phân tán.
Đó là cơ hội "ngàn năm một thuở" đối với Lý Tầm Hoan, hắn chỉ cần máy động ngón tay là Thượng Quan Kim Hồng chung cuộc.
Nhưng hắn vẫn đứng yên.
Phi đao của hắn không "phi" vì hắn tuy vẫn chưa quay lại nhưng hắn đã cảm giác sau lưng hắn có người.
Phi đao của hắn không phải chỉ dùng bằng tay, hắn phải dùng toàn bộ tin thần, một phi đao đã được điều khiển thì hắn không làm sao cơ dư lực để đối phó với sự công kích từ phía bên sau đưa tới.
Chân hắn vụt như chuồi qua phía trái vì không thấy hắn bước nhưng thân hình hắn đã lệch hơn bảy phân, hắn thấy Kinh Vô Mạng.
Sau đó hắn thấy Lâm Tiên Nhi.
Thật hắn cũng hề tưởng tượng nàng lại khốn đốn hình dáng như thế lúc bấy giờ.
Mưa càng lúc càng nặng hạt.
Mọi người đều cảm nghe ướt tận lưng.
Mấy ngọn hồng dâng trên cao đã được dời tận đến mái Trường Đình nhưng ánh vẫn không đầy đủ.
Kinh Vô Mạng đứng vào một chỗ mà ánh đèn không chiếu tới, toàn thân hắn y như một cái bóng chứ không phải con người.
Nhưng ánh mắt của Lý Tầm Hoan đã dời từ Thượng Quan Kim Hồng sang qua hắn.
Ánh mắt của Thượng Quan Kim Hồng cũng lìa khỏi Lý Tầm Hoan, cũng tập trung vào Kinh Vô Mạng.
Bởi vì cả hai người đều đã cảm thấy ngay cái mấu chốt thắng bại trong trận này không phải từ bản thân của hai người mà là do cánh tay của Kinh Vô Mạng.
Kinh Vô Mạng vụt bật cười, hắn cười khá lớn.
Trong đời hắn, hắn chưa từng cười như thế ấy, hắn cười đến phải khom mình.
Thượng Quan Kim Hồng vụt thở dài :
- Ngươi cười đi bởi vì quả thật đáng cười.
Kinh Vô Mạng hỏi :

- Bang chủ không muốn cười à?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta cười không ra tiếng.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Tại sao?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ngươi biết rõ tại sao mà?
Kinh Vô Mạng nói :
- Đúng, tôi biết, quả thật tôi biết.
Hắn chợt ngưng cười nói chầm chậm :
- Bởi vì bây giờ chỉ có tôi mới là người quyết định sự sống chết cho hai người thế nhưng cả hai đều không dám làm gì tôi cả.
Hắn nói thật đúng.
Quả thật hai người không ai dám động đến hắn.
Thượng Quan Kim Hồng nếu ra tay, cho dầu có thể giết được hắn thì cũng sẽ chết về tay của Lý Tầm Hoan, nhất định hắn không bao giờ cho Lý Tầm Hoan cơ hội đó.
Tình trạng của Lý Tầm Hoan cũng thế.
Kinh Vô Mạng nói :
- Tôi có thể giúp Bang chủ giết Lý Tầm Hoan mà cũng có thể giúp hắn không chừng.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta tin rằng ngươi có thể như thế lắm.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Bang chủ tin à? Trong con mắt của Bang chủ, tôi chẳng phải là con người đã tàn phế hay sao?
Thượng Quan Kim Hồng thở ra :
- Mỗi một con người ai cũng có lúc phải xem lầm.
Kinh Vô Mạng nói :
- Làm sao Bang chủ lại nghĩ là Bang chủ xem lầm thậth? Biết chừng tôi lại tàn phế thật thì sao?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Tay phải của ngươi còn hiệu lực hơn tay trái nhiều.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Bang chủ thấy như thế?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Lâm Tiên Nhi không phải là một cô gái yếu đuối, bất luận là ai

cũng không thể dùng một tay mà khống chế nàng dễ dàng như thế.
Kinh Vô Mạng gật gật đầu :
- Quả nhiên Bang chủ đã thấy được nhưng tiếc vì đã hơi muộn.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Chẳng những ta xem lầm mà lại hành động lầm luôn.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Bang chủ cũng biết không nên đối xử với tôi như thế.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Quả thật ta không nên đối xử với ngươi như thế, đáng lý ta phải giết ngươi.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Sao không giết?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta không nỡ.
Sắc mặt của Kinh Vô Mạng vụt biến đổi lạ lùng, hắn rít giọng :
- Bang chủ mà cũng có những lúc không nỡ nữa sao?
Thượng Quan Kim Hồng dịu giọng :
- Ta cũng vẫn là người.
Kinh Vô Mạng hỏi :
- Và vì thế cho nên Bang chủ nghĩ rằng tôi cũng không nỡ giết Bang chủ.
Thượng Quan Kim Hồng khẽ liếc Lâm Tiên Nhi :
- Nhất định nàng cũng muốn ngươi giết ta.
Kinh Vô Mạng nói :
- Đúng.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Nhà ngươi thật muốn giết ta thì ngươi đừng bao giờ mang cô ta đến đây.
Lâm Tiên Nhi vụt cười hăng hắc.
Đang lúc xuống vũng lầy không gì ngóc đầu lên nổi bỗng dưng lại cười, cái cười không ai hiểu nổi.
Nàng cười lớn hơn nữa :
- Bây giờ thì ta biết, ta biết ngươi không dám giết hắn thì ngươi cũng không khi nào sống được, bây giờ ta mới biết, con người của hắn vì ngươi mà sống, bất cứ nơi nào đi đến đâu, hắn cũng đều muốn chứng minh rằng hắn là con người quan trọng nhưng thực tế thì sao? Thực tế thì hắn dưới con mắt của mọi người, hắn không

đáng một đồng xu.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Thế nhưng hắn muốn giết cô thì rất dễ dàng.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Ngươi tưởng hắn dám giết ta à? Hừ, ngươi đã lầm, ngươi muốn giết ta nhưng hắn thì lại cứu ta, ngươi có biết tại sao thế không?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Vì hắn muốn giết ngươi trước mặt ta.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Ngươi lại lầm, hắn bao giờ muốn chính tay hắn giết ta mà muốn nhìn chính tay ngươi giết ta.
Nàng cười lớn và nói tiếp :
- Lúc ta và ngươi ở bên nhau, hắn ghen đến phát điên. Lúc đó ta cũng ngỡ hắn vì ta, bây giờ ta biết hắn vì ngươi. Hắn thấy ngươi yêu thích người nào thì hắn hận vô cùng, thậm chí con ngươi cũng thế. Ngươi có biết con ngươi là ai giết đó không?
Thượng Quan Kim Hồng thản nhiên :
- Nếu hắn quả thật vì ta mà giết người thì bất luận hắn giết ai cũng được.
Lâm Tiên Nhi nhìn sững vào mặt Thượng Quan Kim Hồng, nụ cười trên môi tắt lịm, nàng thở dài :
- Từ trước đến nay, ta cứ tưởng ta là người rất hiểu biết về đàn ông nhưng thật ra thì ta vẫn hiểu không nổi các ngươi, thật ta không hiểu nổi cái quan hệ giữa các ngươi ra làm sao cả.
Nàng vụt cười một tiếng khô khan :
- Ta chỉ biết bất cứ cái quan hệ ấy như thế nào đều có thể làm cho người nôn mửa. Vì thế, cho dầu các ngươi có muốn cho ta biết, ta cũng chẳng nghe.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ngươi biết ít quá mà lại nói hơi nhiều quá.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Ngươi muốn nói, cho dầu ta nói như thế nào, ngươi cũng không giết hắn phải không?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Điều đó ngươi kể như bất lực.
Lâm Tiên Nhi quay vào Kinh Vô Mạng :
- Nếu ta muốn giết ngươi hẳn cũng là chuyện bất lực, phải không?

Kinh Vô Mạng đáp thỏn lỏn :
- Đúng.
Lâm Tiên Nhi lại thở ra :
- Xem thế này thì ta chỉ còn có cách để cho các ngươi giết ta nhưng vấn đề là ai giết? Kẻ nào ra tay?
Kinh Vô Mạng làm thinh.
Hắn làm thinh nhưng tay hắn hất lên, hắn hất Lâm Tiên Nhi văng ra, văng tới trước mặt Thượng Quan Kim Hồng.
Lâm Tiên Nhi bây giờ chẳng chống chỏi, tránh né mà cũng không động đậy, nàng co lại như một con cuốn chiếu.
Nàng không tránh né, không phản kháng nhưng miệng nàng vẫn nói :
- Đúng, đương nhiên là ngươi, hắn mang ta đến nơi đây cốt để xem ngươi giết ta, chỉ có cách đó hắn mới cảm thấy dễ chịu.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Còn ngươi? Ngươi chết vào tay ta, ngươi có cảm thấy dễ chịu không?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Cái đó cũng cần xem ngươi dùng cách nào để giết ta, ta không muốn chết nhanh bởi vì có chết chầm chậm mới nhấm nháp đầy đủ mùi vị của cái chết.
Nàng cười khẩy và nói tiếp :
- Vả lại, nếu chết chậm hơn một phút là có thể nói được nhiều thêm một chút, vả lại trong đời người chỉ có cơ hội duy nhất ấy, cố nhịn đau một chút kể cũng là xứng đáng.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ngươi còn quên một việc không nói là nếu nói được nhiều thì sự thống khổ sẽ vơi bớt đi được phần sợ hãi.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Nhưng ngươi cũng không thể giết ta được nhanh, có phải thế không? Ngươi thích xem người ta chết thật chậm, vả lại ta đối với ngươi không tệ lắm, ta còn một tiền dành để cuối cùng đã bị ngươi tìm cách lấy cả rồi, lúc ngươi sai người đến giết ta, trước đó ngươi cũng đã lột sạch không chừa một mảnh vải.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Đúng, bây giờ thì ngươi chẳng còn lấy một xu, không còn lấy một giá trị lợi dụng nào vì thế mà ta cũng đâm ra lười giết.

Nói xong hắn dùng chân hất Lâm Tiên Nhi về phía Lý Tầm Hoan.
Lần này thì nàng không nói một lời nào, quần áo ướt đã bó sát vào thân thể nàng, vóc hình nàng lồ lộ, nàng quả nhiên đẹp thật.
Nàng được mệnh danh là "Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân" chẳng những nàng đẹp mà nàng lại rất thông minh.
Đáng lý nàng được sống trong một đời sống tốt lành, trong sạch, thế nhưng bây giờ sắp chết, lại không được chết trong điều kiện tốt lành, trong sạch.
Nàng đáng lý là Tiên Tử non bồng, thế nhưng bây giờ lại không bằng một con chó ghẻ trong cống thúi.
Tại làm sao thế?
Có lẽ vì nàng đã không nâng niu, thương tiếc cái dáng nâng niu thương tiếc của mình.
Bây giờ, nếu cần một lời khen thì có lẽ nên nói nàng là một con người có đầy đủ bản sắc của một con người bất khuất, nàng đã không quỳ lại để cầu xin tha mạng.

Xem tiếp hồi 40 Người thiếu phụ đau khổ

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 40 Người thiếu phụ đau khổ

Mưa càng phút càng nặng hột.
Lý Tầm Hoan nhìn theo Lâm Tiên Nhi nằm dưới vũng bùn, lòng hắn chợt cảm nghe dâng lên một niềm xót xa thông cảm.
Hắn chưa hẳn xót xa thông cảm cho nàng mà trước hết hắn thông cảm xót xa cho Tiểu Phi.
Tiểu Phi không lầm.
Hắn tuy đã yêu lầm người nhưng riêng ý nghĩa về "yêu" trong người hắn không hề lẫm lẫn.
Có lẽ đó cũng là cái thống khổ của nhân sinh.
Mà cũng là cái đáng kể cho đời thống khổ.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn Lý Tầm Hoan :
- Ta không giết nàng là vì ta thấy ngươi có nhiều lý do giết nàng hơn, vì thế ta nhường đó.
Lý Tầm Hoan nhè nhẹ thở dài :
- Hình như túc hạ xem nhẹ tôi rồi đó.
Trầm ngâm một lúc, Thượng Quan Kim Hồng gật đầu :

- Đúng ta đã có xem nhẹ các hạ phần nào, các hạ cũng sẽ không giết nàng đâu.
Hắn chầm chậm nói tiếp :
- Giết người cần có sát khí, sát khí của túc hạ đang tập trung vào ta còn thừa đâu để giết con người như thế ấy.
Lý Tầm Hoan nói :
- Cái đó chỉ đúng một phần, thật ra thì người không xứng không giết, chỗ không xứng không giết.
Thượng Quan Kim Hồng hơi khựng :
- Chỗ này không xứng hay sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Bây giờ không còn xứng nữa.
Thượng Quan Kim Hồng hỏi :
- Không xứng ở chỗ nào?
Lý Tầm Hoan nói :
- Chỗ này bây giờ đông quá.
Thượng Quan Kim Hồng cười :
- Có phải vì thế mà làm cho ngươi cảm thấy bất an?
Lý Tầm Hoan đáp :
- Phải.
Thật tình hắn không muốn che dấu một sự thật, cho dầu Kinh Vô Mạng không ra tay, giữa tình trạng này, sự có mặt của Kinh Vô Mạng vẫn là một áp lực uy hiếp tinh thần.
Huống chi Kinh Vô Mạng rất có thể ra tay, trên đời này không một ai có thể chống chọi nổi một khi Kinh Vô Mạng và Thượng Quan Kim Hồng kết đấu.
Thượng Quan Kim Hồng trầm giọng :
- Ta rất tán thành ý kiến của ngươi, thật ra hắn đã trở về thì không một ai có thể làm cho hắn đi được nữa, cũng không một người nào có thể buộc hắn phải đi, có phải thế không?
Câu hỏi sau cùng, hắn quay qua Kinh Vô Mạng.
Kinh Vô Mạng đáp :
- Đúng.
Hắn còn đứng ngoài xa nhưng bất cứ ai cũng có thể cảm giác đến sự kết hợp chặt chẽ giữa hắn và Thượng Quan Kim Hồng, một sự liên hợp không ngừng trong khi bình thường cũng như khi giao đấu với địch nhân.

Lý Tầm Hoan thở ra, hắn chợt nghĩ đến Tiểu Phi.
Hắn nhớ hai năm trước, tại Hưng Vân trang khi Long Tiêu Vân tập trung vây cánh, âm mưu làm cho hắn tê liệt đôi chân, Tiểu Phi đã đến kịp thời, hắn được Tiểu Phi cõng trên lưng, cả hai vượt khỏi trùng vây mà không ai cản nổi.
Tuy lúc bấy giờ hắn trong thế yếu nhưng sự liên hợp giữa hắn và Tiểu Phi đã làm cho bọn nha trảo Long Tiêu Vân phải khoanh tay.
Lúc bấy giờ, bằng một thanh kiếm, một ngọn đao, một người cõng một người giữa một bầy móng vuốt, trong đó có Điền Thất, Triệu Chính Nghĩa, họ toàn là những cao thủ tuyệt luân, họ không kém Quách Tung Dương, không thua Kinh Vô Mạng thế mà hắn và Tiểu Phi ra khỏi vòng vây không mấy khó.
Hơn ai hết Lý Tầm Hoan rất biết giá trị của sự liên hợp chiến đấu quan trọng vô cùng.
Hắn thở dài không phải vì tiếc mà vì bây giờ không có Tiểu Phi nơi đây, hắn chỉ ngậm ngùi thương tiếc cho một nhân tài.
Hình như Thượng Quan Kim Hồng nhìn thấy tâm tư của Lý Tầm Hoan, hắn nói :
- Giá như bây giờ Tiểu Phi có mặt nơi đây, có thể... rất có thể... nhưng rất tiếc, chuyện đó chỉ là dĩ vãng.
Đúng, Lý Tầm Hoan thở dài vì đó là một dĩ vãng huy hoàng, một dĩ vãng đã làm cho Thanh Ma Y Khốc và bọn Ngũ Độc Đồng Tử khiếp đảm, một dĩ vãng đã làm chấn động võ lâm, dĩ vãng đó bây giờ.
Bất giác, Lý Tầm Hoan nhìn xuống Lâm Tiên Nhi, nàng vẫn nằm co dưới vũng bùn, tồi tàn xơ xác.
Người đàn bà này đã làm cho một dĩ vãng vàng son ấy bị mất đi.
Có phải không? Có phải nàng không?
Một ý niệm về nhân sinh chợt hiện lên trong óc Lý Tầm Hoan, hắn nghĩ đến tình yêu và phản bội.
Bỗng nhiên, hắn không thấy căm hờn Lâm Tiên Nhi một chút nào cả vì hắn liên tưởng đến Long Tiêu Vân, hắn nhớ khi hắn và Long Tiêu Vân khoác tay nhau đi dạo trong Lãnh Hương tiểu trúc, hắn nhớ đến vòng tay "thân thiết", chính vòng tay bằng hữu ấy đã kềm giữ hắn để cho ngọn roi của Điền Thất điểm trúng huyệt Hoàn Khiêu của hắn.
Chính hắn cũng ngờ chuyện xảy ra như thế, chính hắn còn nhớ mồn

một, lúc đó Long Tiêu Vân vẫn choàng vai hắn và lớn giọng "Ai muốn hành hung Lý hiền đệ thì trước nhất phải giết Long Tiêu Vân này..."
Hắn nhớ chính giữa đại sảnh Hưng Vân trang, Long Tiêu Vân đã cực lực bênh vực hắn nhưng... bất lực vì "chân lý" vì "đạo nghĩa giang hồ", chính Long Tiêu Vân đã đập tay xuống bàn, đã chảy nước mắt biện minh hàm oan của hắn với thiên hạ võ lâm.
Tất cả những chuyện ấy xảy ra có thứ tự lớp lang chặt chẽ như một màn kịch mà Long Tiêu Vân là một sáng tác gia ưu hạng và cũng là một kịch sĩ tài ba.
Những chuyện đó Lý Tầm Hoan còn không trách, làm sao hắn có thể trách một cô gái quá nhiều cao giọng như nàng.
Lý Tầm Hoan nhìn Thượng Quan Kim Hồng quả quyết :
- Ta không hề thất vọng với Tiểu Phi, có nhiều người ngã xuống không biết bao lâu, không biết bao lần nhưng cuối cùng vẫn đứng lên, đứng lên một cách hiên ngang.
Thượng Quan Kim Hồng gặn lại :
- Các hạ cho rằng hắn là hạng người thế đó?
Lý Tầm Hoan đáp :
- Tự nhiên.
Thượng Quan Kim Hồng cười khẩy :
- Cứ cho là các hạ không nhìn lầm đi nhưng khi hắn đứng lên được thì... thì các hạ cũng đã xuống rồi, thế liên hợp giữa các hạ ngàn đời không còn hy vọng.
Lý Tầm Hoan nói :
- Bây giờ.
Thượng Quan Kim Hồng tiếp luôn :
- Bây giờ thì các hạ không còn cơ hội, một chút cơ hội cũng không.
Lý Tầm Hoan bỗng cười cười :
- Vì thế, túc hạ cũng nên để cho tôi chọn một nơi nào khác, nếu một con người mà nhất định phải chết, không chết không được ít nhất họ cũng có quyền chọn nơi an nghĩ cuối cùng của họ chứ.
Thượng Quan Kim Hồng chưa nói thì Kinh Vô Mạng lên tiếng :
- Đúng.
Mặt hắn lạnh lùng nhưng thứ lạnh lùng kiên quyết.
Hắn chỉ nói một tiếng nhưng một tiếng như mệnh lệnh.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn Lý Tầm Hoan :

- Các hạ đã lầm, kẻ giết người mới có quyền chọn lựa một nơi thích ứng để giết người, kẻ bị giết không có một chút quyền nào cả.
Hắn khẽ liếc Kinh Vô Mạng và nói tiếp bằng một giọng kiêu căng ngạo nghễ :
- Nhưng thôi, ta cũng nể tình vì các hạ là một người bạn tốt đối với bằng hữu mà cũng là một địch thủ xứng đáng với ta.
Lý Tầm Hoan nói và liếc nhìn Kinh Vô Mạng :
- Đa tạ.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Nhưng phải với một điều kiện nhất định là sự chọn lựa ấy phải ngay bây giờ, phải cùng đi ngay bây giờ.
Hắn lập đi lập lại hai tiếng "bây giờ" như một lệnh cuối cùng và hắn tiếp luôn :
- Các hạ muốn chết ở đâu?
Lý Tầm Hoan nói :
- Một con người khi sống đã quá nhiều gian khổ thì lúc chết muốn được thong dong khoan khoái.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Bất luận chết bằng cách nào, cái chết đã đầy đủ sự thong dong rồi.
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi chỉ muốn tìm một nơi không có mưa thay đổi một bộ y phục khô ráo, tôi không thích ướt át như thế này, cũng không muốn ngã xuống chỗ bùn lầy nước đọng.
Hắn cười cười nói tiếp :
- Nói cho thật tình, trừ những lúc tắm rửa, tôi không thích bị ướt át.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn sững Lý Tầm Hoan rồi vụt thở ra :
- Ta có nghe nói túc hạ là người không biết sợ chết nhưng thật tình ta không tin, nhưng đến bây giờ ta cũng phải tin.
Lý Tầm Hoan nghiêng mặt :
- Sao?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Một con người trước giờ phút sắp chết mà lại còn nói được những lời như thế, đủ thấy đối với vấn đề sinh tử vốn xem quá nhẹ vì thế cho nên ta rất lạ lùng.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Lạ lùng à?
Thượng Quan Kim Hồng nói :

- Người ta thường nói "Thiên cổ gian nan duy nhất tử", trừ cái chết ra thì không có gì đáng gọi là đại sự cả, như vậy thì chuyện chi phải nghĩ đến trong khi chờ chết?
Hắn nhìn xói vào mặt Lý Tầm Hoan và nói thật chậm :
- Vì thế, ta nghĩ chắc chắn túc hạ còn một mục đích khác hơn.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Theo các hạ thì đó là mục đích chi?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Cũng có thể có người cho rằng các hạ làm như thế chẳng qua là để kéo dài thời gian bởi vì cho dầu một con người biết chắc rằng mình phải chết nhưng vẫn cố kéo dài được phút nào hay phút đấy, hy vọng có một sự ngẫu nhiên nào đó.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Có người nghĩ như thế thì chắc các hạ cũng nghĩ thế.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta không nghĩ như thế vì không bao giờ ta đánh giá thấp về các hạ.
Hắn trầm ngâm như cố ý và sau đó mới nói tiếp :
- Bởi vì các hạ không thể tưởng sẽ có một tình cờ nào đó được, không một ai có thể cứu các hạ được, huống chi các hạ vẫn là người không sợ chết.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Thế thì theo các hạ, các hạ nghĩ sao?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Theo ta nghĩ.
Hắn nhìn Lâm Tiên Nhi và Tôn Tiểu Bạch và gật gù :
- Ta nghĩ các hạ làm thế với mục đích là để cho hai người ấy đi khỏi nơi này bởi vì các hạ biết chắc rằng trước khi giết các hạ, ta tuyệt đối không thể giết một ai cũng như trước khi đi ăn một món quý thì không ai lại đi ăn cơm nguội bao giờ.
Lý Tầm Hoan mỉm cười :
- Thí dụ ấy có phần không đẹp.
Thượng Quan Kim Hồng đáp :
- Không đẹp nhưng thực tế.
Lý Tầm Hoan nói :
- Cho dầu là thực tế đi nhưng không lẽ các hạ lại xem vấn đề sống chết của hai người ấy là quan trọng hay sao?

Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Không, ta không xem là quan trọng.
Đó là sự thật, quan trọng hay không, cần phải xem những người ấy có uy hiếp hăm dọa gì đến hành động của hắn hay không, đối với Lâm Tiên Nhi và Tôn Tiểu Bạch bây giờ thật không có gì làm cho Thượng Quan Kim Hồng đáng ngại.
Lý Tầm Hoan khẽ liếc Tôn Tiểu Bạch, thấy nàng vẫn giữ vẻ thản nhiên, hắn cảm thấy yên lòng.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta đã nói rồi, vì các hạ ta phá lệ một lần và tự nhiên vấn đề này giữa ta và các hạ mà thôi, đối với bất cứ ai, họ muốn đi muốn ở tùy họ, không có gì quan hệ.
Chuyện đã đến mức mà không thể trì nghi được nữa, cuối cùng Lý Tầm Hoan mạnh dạn bước theo Thượng Quan Kim Hồng, tự nhiên khi theo hắn Lý Tầm Hoan đã nắm vấn đề.
Nếu Thượng Quan Kim Hồng có làm kế phục binh, chuyện hắn bằng lòng cùng đi với Lý Tầm Hoan vào tiền đình của hắn thì phục binh đã bị bỏ ở vòng ngoài.
Vả lại khi đối diện, bằng vào thái độ quyết định nhiều về cái chết hơn là sống của Lý Tầm Hoan đã làm cho Thượng Quan Kim Hồng tin tưởng về mình gần như tuyệt đối, hắn không còn e ngại như trước khi cho thuộc hạ mai phục tại Hưng Vân trang.
Thái độ của Lý Tầm Hoan khi đối diện với Thượng Quan Kim Hồng là một thái độ cầm chắc cái chết tỏ rõ rằng biết trước không phải là đối thủ của Thượng Quan Kim Hồng, đó có thể là thái độ khiêm cung cố hữu của Lý Tầm Hoan mà cũng có thể là áp dụng ý riêng.
Trước khi đi, Lý Tầm Hoan đã nói với Tôn Tiểu Bạch, cố nhiên là hắn nói bằng đuôi mắt, hắn ngầm bảo cho nàng biết rằng vấn đề không phải như thế, hắn đang làm cho Thượng Quan Kim Hồng có cảm tưởng rằng mình chắc thắng, làm cho Thượng Quan Kim Hồng bỏ lơi lại sau chuyện phục binh.
Chỉ cần không có phục binh, chuyện Thượng Quan Kim Hồng có muốn thắng, có muốn giết được Lý Tầm Hoan không phải là chuyện mà có thể dễ dàng như hắn muốn.
Tôn Tiểu Bạch rất bình tĩnh, nàng không lộ ra bằng vẻ mặt, bằng khóe mắt nàng đang lo sợ và tự nhiên, việc đó có lợi cho Lý Tầm

Hoan.
Chính Lý Tầm Hoan làm cho Thượng Quan Kim Hồng tự tin, còn lòng tự tin của Lý Tầm Hoan lại do Tôn Tiểu Bạch. Hai chuyện đó kết quả là cũng mang đến cho người trong cuộc một sức mạnh tự tin nhưng kết quả mang đến hoàn toàn khác biệt.
Thượng Quan Kim Hồng nhận định là đối phương nhất định sẽ bị bại vào tay mình, Lý Tầm Hoan thì lại thấy Tôn Tiểu Bạch kiên quyết rằng mình phải sống.
Thượng Quan Kim Hồng đã cho thuộc hạ mai phục Hưng Vân trang, hắn đã không chắc thắng được Lý Tầm Hoan, khi đối diện qua thái độ của Lý Tầm Hoan đã làm cho Thượng Quan Kim Hồng cảm thấy đối phương yếu hẳn hơn mình.
Lý Tầm Hoan biết Thượng Quan Kim Hồng lợi hại, hắn làm cho Thượng Quan Kim Hồng thấy rằng hắn đã biết rằng phải chết nên hắn chọn cái chết cho được thong dong, hắn không phân vân rằng sẽ thắng hay là bại, hắn đã bằng lòng dọn sẵn cái chết cho mình. Hắn chết nhưng hắn hoàn toàn chủ động.
Hai vấn đề tâm lý vô cùng phức tạp, nó khác nhau chỉ trong đường tơ kẽ tóc, không ai có thể giải thích được rõ ràng vì không ai thấy được, chỉ có mỗi một mình Lý Tầm Hoan nhìn thấy.
Và không biết vì quá tin tưởng vào Lý Tầm Hoan hay vì như ý của Tôn Tiểu Bạch đã nói với Lý Tầm Hoan bằng mắt, nàng hết sức bình tĩnh khi Lý Tầm Hoan cất bước.
Tôn Tiểu Bạch đứng yên nhìn theo cho đến khi Lý Tầm Hoan khuất bóng, thật lâu, tia mắt nàng dời về phía Lâm Tiên Nhi.
Lâm Tiên Nhi đang lóp ngóp trong vũng sình và cố đứng lên.
Hình như nàng cố hết sức để phục hồi dáng cách kiêu ngạo nhưng nàng lại thấy đã không còn cách nào cố gắng hơn được, cách ấy bây giờ cũng trở thành vô dụng.
Bởi vì chính nàng cũng đã tự thấy mình đang khốn đốn vô cùng.
Tôn Tiểu Bạch đứng nhìn không nói một lời nào.
Nàng không lộ một chút cảm tình mà cũng không lộ vẻ gì khinh miệt.
Lâm Tiên Nhi vùng cười nhạt :
- Tôi biết cô đã xem tôi không ra gì nhưng cô có biết tôi càng xem cô không ra gì hơn nữa?
Tôn Tiểu Bạch nói :

- Không, tôi không biết điều đó.
Lâm Tiên Nhi nói :
- Cô đã làm hại Lý Tầm Hoan thế mà cô lại đứng trơ trơ như cây đá, con người cô như thế hay sao?
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Theo cô thì tôi phải làm sao?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Chính cô, cô phải biết chứ? Chẳng lẽ cô không thấy mình đã làm sai à?
Không để cho Tôn Tiểu Bạch có phản ứng, Lâm Tiên Nhi nói luôn :
- Cô đã biết chuyến đi này hắn chết, thế mà cô lại.
Tôn Tiểu Bạch chặn ngang :
- Cô bảo tôi kéo hắn lại à? Tôi có thể kéo hắn lại không?
Nàng chợt cười cười và nhìn thẳng vào mặt Lâm Tiên Nhi :
- Tôi không biết chuyện nhiều như cô nhưng tôi biết cô đang tìm cách đả kích tôi nhưng tôi không hề trách cô vì bỗng nhiên tôi cảm thấy cô là người đáng thương hết sức.
Lâm Tiên Nhi cười khẩy :
- Đáng thương? Có gì đâu mà lại phải dùng hai tiếng "đáng thương"?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Cô cho rằng cô trẻ, cô đẹp, cô thông minh, cô cho rằng tất cả đàn ông trên đời này sẽ bái phục dưới chân cô, thế cho nên người ta thành tâm thật ý đối đãi tốt với cô, trái lại cô cho người ta ngu ngốc nhưng nhất định có một ngày cô sẽ phát giác ra rằng trên đời này người thật tình yêu cô không có mấy bởi vì chân tình không khi nào dùng cái trẻ, cái đẹp ra để mua mà cô.
Nàng mỉm cười và nói tiếp bằng một giọng buồn buồn :
- Đến lúc đó, đến lúc mà cô nhìn thấy được sự thật trần truồng như thế đó thì cô sẽ phát giác thêm rằng cô hoàn toàn không có được cái gì cả, hoàn toàn là một số không, một con người đã đến lúc đó thì thật đáng thương vô hạn.
Giọng của Lâm Tiên Nhi hơi rung rung :
- Cô nghĩ rằng tôi đã đến thời kỳ ấy rồi à?
Giọng nàng đã rung, thân thể nàng cũng rung theo, không biết nàng vì lạnh, vì giận hay đang sợ sệt.

Tôn Tiểu Bạch không nói, nàng chỉ nhìn Lâm Tiên Nhi đang lem luốt, đang xơ xác trước mặt nàng.
Lâm Tiên Nhi vụt cười, nàng cười thật lớn :
- Đúng, quả thật ta đã xem hắn chẳng ra gì, ta luôn luôn cho hắn là một thằng ngu, ta cho cô biết nhé, nếu bây giờ mà tìm đến hắn thì hắn vẫn y như cũ, hắn vẫn qùy mọp dưới chân ta.
Tôn Tiểu Bạch háy háy mắt :
- Thế sao cô không mau đi tìm hắn thử xem?
Lâm Tiên Nhi nói :
- Không cần, không cần phải thử, ta biết chắc như thế, ta biết nếu không có ta thì hắn không khi nào sống nổi.
Ngoài miệng nói "không cần" nhưng chân nàng đã phóng như bay.
Lâm Tiên Nhi chạy thật nhanh.
Nàng đã dùng tận lực vì nàng biết rất rõ rằng đây là cơ hội sau cùng, cơ hội này mà không chụp được thì chính nàng, nàng mới là kẻ không làm sao sống nổi.
Nàng không dám nhận bằng lời nhưng trong thâm tâm của nàng, nàng thấy câu nói của Tôn Tiểu Bạch là đúng.
Bây giờ nàng không còn gì cả, nàng chỉ còn hy vọng Tiểu Phi giữ được y như cũ hoặc hắn có thống trách nàng, sỉ nhục nàng nhưng mong hắn không nỡ bỏ nàng.
Đưa mắt nhìn theo cho đến khi bóng của Lâm Tiên Nhi mất hút, Tôn Tiểu Bạch mới quay lại nhè nhẹ thở dài.
Nhưng cũng vừa lúc ấy thì nàng chợt thấy một bóng người xuất hiện ở ven rừng.
Không, không phải tới bây giờ, hình như người ấy đã tới lâu rồi, đứng ở đó lâu rồi.
Cái nhìn thấy đầu tiên của Tôn Tiểu Bạch là đôi mắt của người ấy.
Đôi mắt thật sáng nhưng có lẽ vì đôi mắt sáng ấy vì chảy nước mắt quá nhiều nên vẻ tinh anh đã có phần trì trệ.
Tuy đôi mắt ấy không được kinh hoạt lắm nhưng bằng vào vẻ y trầm như chứa đựng một mối sầu vạn cổ, đôi mắt ấy vẫn còn đủ sức lay động hồn người cho dầu kẻ ấy là sắt đá.
Da mặt thật trắng nhưng màu trắng ấy đã xanh, da mặt mịm nhưng nó đã tiềm ẩn những đường nhăn không phải vì thời gian mà vì đau khổ.
Chỉ cần nhìn qua, mặc dù chưa gặp lần nào nhưng bằng vào phong

thái ấy, bằng vào sự xuất hiện nơi đây và lúc bây giờ, Tôn Tiểu Bạch đã đoán ra ngay người ấy là ai.
Lâm Thi Ấm, chắc chắn đó là Lâm Thi Ấm chứ không còn ai nữa.
Đàn bà nhìn đàn bà không giống như cái nhìn của đàn ông.
Lâm Thi Ấm cũng đã thấy Tôn Tiểu Bạch, nàng chậm chậm bước ra và hỏi một giọng như chỉ thoảng qua trong gió :
- Cô là Tôn cô nương?
Mối thiện cảm có ngay với Tôn Tiểu Bạch đối với người thiếu phụ, nàng nhoẻn miệng cười :
- Tôi biết tỷ tỷ rồi, Lý Thám Hoa thường nhắc tới chị.
Lâm Thi Ấm cũng cười, nụ cười ảo não làm sao.
Tôn Tiểu Bạch hỏi tiếp :
- Chị đến đây sớm lắm phải không?
Lâm Thi Ấm cúi mặt :
- Tôi nghe nói Lý Thám Hoa có trận quyết đấu tại đây, vốn muốn đến gặp để cùng Thám Hoa nói đôi lời nhưng vì đã lâu quá tôi không ra khỏi cửa vì thế nên đi lạc mãi bây giờ mới tới.
Nàng cười thật buồn và nói tiếp :
- Nhưng thôi, không sao, tôi nói chuyện được với cô cũng như tôi nói chuyện với Thám Hoa.
Nàng nói chuyện thật nhẹ, thật chậm, hình như mỗi tiếng nàng đã cân nhắc thật kỹ càng. Bất cứ nói tiếng nào, nàng cũng cứ bằng một giọng thật êm, thật rõ, người nghe nhất định sẽ cho nàng là một con người lãnh đạm vô cùng.
Nhưng Tôn Tiểu Bạch thì lại cảm thông sâu sắc, nàng có thể nói những câu như thế, có thể nói bằng giọng lãnh đạm như thế là vì nàng đau khổ đã quá nhiều, nàng đã bị dằn vặt quá nhiều.
Cũng như một dòng suối nhỏ bị nắng hạn quá lâu làm cho khô cạn.
Tôn Tiểu Bạch không ngăn được xúc cảm của mình, nàng nói :
- Tôi biết Thám Hoa từ lâu rồi rất muốn gặp chị, bây giờ chị đã đến đây thì tại sao lại không muốn gặp người?
Lâm Thi Ấm nói :
- Không... tôi không thể.
Thật thì nàng rất mong cùng Lý Tầm Hoan gặp gỡ nhưng khi nàng đến thì đã có đông người, vì thế nên nàng không dám lộ mặt bởi vì nàng rất sợ người khác đọc thấy tình cảm giữa nàng và Lý Tầm Hoan.

Bởi vì nàng biết chắc nếu nàng đối diện với Lý Tầm Hoan thì chắc chắn nàng sẽ không làm sao khống chế tâm tình mình được nữa.
Nàng không nói những điều ấy nhưng Tôn Tiểu Bạch cũng đã hiểu rồi.
Tôn Tiểu Bạch thở ra :
- Trước kia tôi không hiểu, tôi không biết tại sao có người lại bằng lòng sống theo sự an bày của kẻ khác, bằng lòng để cho người khác cải biến đời sống tình cảm của đời mình nhưng bây giờ thì tôi đã biết rồi, sở dĩ mình bằng lòng nghe theo người nào đó là tại vì mình yêu người đó, biết rằng người ấy bất cứ nói gì, bất cứ làm chuyện gì cũng đều đã vì mình.
Lâm Thi Ấm vốn là con người thận trọng, là con người đã quen kiềm chế bản năng nhưng bây giờ thì nàng để mặc cho tình cảm mình phát lộ.
Nàng để cho nước mắt nàng mặc tình đổ xuống.
Vì nàng thấy rõ con người đối diện, nàng đã thấy một sự cảm thông, bởi vì mỗi một tiếng nói của Tôn Tiểu Bạch đều thấm tận tim nàng, mỗi một tiếng của Tôn Tiểu Bạch y như một mũi kim xâm đúng vào tim. Nàng đã từng oán trách Lý Tầm Hoan, nàng đã thấy nàng không được gì cả, cũng như Lâm Tiên Nhi, nàng hoàn toàn mất hết nhưng kết cục bi thảm ấy, Lâm Tiên Nhi thì khác mà nàng thì khác.
Bây giờ nàng cảm thấy hậu quả của một lỗi lầm.
Lý Tầm Hoan vì tình, vì nghĩa, bằng lòng trao sản nghiệp lại cho Long Tiêu Vân, gởi gắm nàng lại cho Long Tiêu Vân nhưng hắn đâu đã gả nàng cho Long Tiêu Vân?
Chỉ vì nàng hiểu lầm, chỉ vì nàng oán trách Lý Tầm Hoan nên nàng mới lấy Long Tiêu Vân, không phải Lý Tầm Hoan mà chính nàng, nàng đã làm cho nàng lỡ dỡ.
Bao nhiêu năm tự giam mình giữa vùng sa mạc hoang vu nơi quan ngoại, cuối cùng rồi Lý Tầm Hoan cũng vẫn quay về.
Lúc Lý Tầm Hoan ở nhà, lúc hắn ra đi và lúc hắn trở về, đôi mắt hắn vẫn chứa cả một trời thương nhớ.
Tôn Tiểu Bạch dịu giọng :
- Tôi không biết rõ lắm về chuyện giữa chị và Lý Thám Hoa nhưng tôi biết.
Lâm Thi Ấm vụt ngắt lời :

- Bây giờ thì tôi cũng đã biết, vì tôi không được như cô nên tôi đã làm một chuyện sai lầm.
Tôn Tiểu Bạch ngạc nhiên :
- Sao? Chị bảo sao?
Lâm Thi Ấm nói :
- Tại sao tôi không dám nói thẳng với hắn là tôi yêu hắn, bất cứ hắn đi đâu, cho dầu góc biển chân trời tôi cũng quyết kề cận bên hắn và hơn nữa, tại sao tôi không chờ hắn trở về? Tại tôi, tại tôi không có dũng khí, tại tôi tự tôn tự trọng rồi lại đâm ra tự ái, tại tôi, chính tại tôi đã làm hỏng cuộc đời tôi và chính tại tôi đã làm cho hắn khổ đau.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Nhưng... nhưng chị...
Lâm Thi Ấm lại ngắt ngang :
- Bây giờ tôi biết tôi không xứng đáng làm vợ hắn, chỉ có cô mới thật xứng đáng mà thôi.
Không để cho Tôn Tiểu Bạch phân trần, Lâm Thi Ấm nói luôn :
- Bởi vì chỉ có cô mới có thể an ủi hắn, chỉ có cô mới xứng đáng lấp vào chỗ trống thê thảm trong tâm hồn hắn, chỉ có cô mới khuyến khích, mới giúp hắn dựng lại cuộc đời, bởi vì đối với hắn cô có một niềm tin, không có gì cải biến được, còn tôi... tôi...
Nàng nghẹn ngào, nước mắt tuôn ra như xối.
Tôn Tiểu Bạch cúi đầu thật lâu rồi nàng vụt ngẩng lên cười thật dịu :
- Quá khứ là chuyện trôi qua, ngày mai gặp lại.
Lâm Thi Ấm lại ngắt lời :
- Ngày mai? Cuộc quyết đấu này.
Tôn Tiểu Bạch nói bằng một giọng cả quyết :
- Người ta thấy hắn như thế, ai cũng cho là con người đã buông mất niềm tin nhưng dưới con mắt của tôi, lòng tin của hắn bao giờ cũng thế, bao giờ cũng vững vàng như đỉnh Thái Sơn và chính đó là hy vọng.
Lâm Thi Ấm gật đầu :
- Cô nói đúng, cô quả hiểu hắn hoàn toàn.
Tôn Tiểu Bạch nói tiếp :
- Sở dĩ tôi hiểu như thế là vì tôi biết hắn đã âm thầm giăng một cái bẫy cho Thượng Quan Kim Hồng, hắn làm ra dáng cách như thế để

cho Thượng Quan Kim Hồng khinh thị hắn và chỉ cần một chút lòng khinh địch tất nhiên sẽ có một chút sơ hở, chắc chị cũng thừa hiểu, hắn chỉ cần một thoáng giây sơ hở là đủ lắm rồi.
Lâm Thi Ấm cười thật tươi, có lẽ không biết bao lâu rồi nàng mới có lại được một nụ cười tươi như thế, nàng nói :
- Hắn có được một lòng tin với chính mình như thế, có lẽ nhờ vào lòng tin của cô đối với hắn, sự hỗ trợ của cô đối với hắn to lớn lắm, có lẽ chính cô cũng chưa thấy được rõ ràng.
Nàng trầm ngâm và vụt hỏi :
- Còn Kinh Vô Mạng? Hắn dầu có thể đánh bại Thượng Quan Kim Hồng nhưng nhất định không thể cự nổi cả hai liên hợp.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Kinh Vô Mạng cũng có thể không ra tay bởi vì Thượng Quan Kim Hồng đã cảm thấy nắm chắc vững phần thắng trong tay thì không cần phải làm chuyện ấy và chờ cho đến lúc hắn thấy dầu phải ra tay thì đã muộn rồi.
Lâm Thi Ấm hỏi :
- Cô có biết chắc rằng Kinh Vô Mạng sẽ chẳng ra tay?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Làm sao biết chắc được?
Lâm Thi Ấm cúi mặt :
- Như thế thì... thì khó chắc có được chuyện may.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Có.
Lâm Thi Ấm hỏi :
- Làm sao?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tiểu Phi!
Lâm Thi Ấm không nói nhưng nàng lộ đầy thất vọng.
Quả thật, ai cũng cùng thất vọng về Tiểu Phi.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Ai cũng bảo Tiểu Phi không còn mong gì đứng lên được nữa bởi vì cổ hắn đang đeo một cái gông.
Lâm Thi Ấm rố mắt :
- Cái gông?
Tôn Tiểu Bạch gật đầu :
- Phải, cái gông của hắn chỉ có mỗi một người gỡ được.

Lâm Thi Ấm hỏi :
- Ai?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Người nào tròng vào cổ hắn là người ấy gỡ được.
Lâm Thi Ấm nhăn mặt :
- Cô muốn nói Lâm Tiên Nhi?
Tôn Tiểu Bạch gật đầu :
- Phải, chỉ khi nào hắn cảm thấy Lâm Tiên Nhi là người không đáng cho hắn yêu, lúc đó cái gông sẽ rớt.
Lâm Thi Ấm thở ra :
- Tôi cũng mong như thế.
Và nàng vụt hỏi :
- Còn... còn Tôn lão Tiên sinh?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Ông tôi và cả Nhị thúc tôi đã phải gấp ra vùng quan ngoại, hình như có hẹn với Vương.
Nghe nhắc tới Lão Tôn Gù, Lâm Thi Ấm vùng cúi mặt vân vê tà áo, hình như nàng muốn nói nhưng rồi lại ngập ngừng.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Có phải chị muốn tôi chuyển lời cho hắn về quyển bí kíp không?
Lâm Thi Ấm kinh ngạc :
- Cô cũng biết chuyện ấy hay sao?
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Chuyện ấy chính tôi đã cho hắn biết vì Nhị thúc.
Lâm Thi Ấm ật đầu :
- Vâng, chính lúc Vương lão tiền bối đến thì đã có Tôn Nhị Hiệp.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Thế thì tại sao chị lại không cho hắn biết về chuyện đó?
Lâm Thi Ấm nói :
- Bởi vì lúc đó tôi cảm thấy rằng võ công chẳng những không có ích gì đối với hắn, trái lạ còn có thể làm cho đời hắn nguy hiểm nhiều hơn.
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Chính vì thế nên chị mới dấu, chị muốn đời hắn sẽ mãi mãi là một người tầm thường yên ổn sống với hạnh phúc gia đình, bên cạnh vợ đẹp con ngoan.
Lâm Thi Ấm buồn buồn :

- Đó là nguyên nhân chính yếu, người khác có thể không tin.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi tin vì tôi đâu đợi chị nói, chính tôi đã cảm thông như thế.
Nàng mỉm cười nói tiếp :
- Đàn bà chúng mình chắc ai cũng thế cả, ai cũng muốn yên lành bên cạnh chồng con, rồi cũng muốn cho chồng mình đừng đi vào con đường nguy hiểm, dầu con đường đó mang lại lắm vinh quang.
Nàng thở dài :
- Nếu tôi là chị trong lúc đó chắc tôi cũng hành động như thế.
Nàng vụt hỏi :
- Nhưng sau này nhất định sẽ còn gặp gỡ, tại sao chị lại định nhờ tôi nói lại với hắn chuyện đó làm chi?
Lâm Thi Ấm cúi mặt :
- Bởi vì... bởi vì tôi chỉ cần gặp cô lần này rồi thôi, chắc tôi sẽ... đi xa lắm.
Tôn Tiểu Bạch ngạc nhiên :
- Sao? Chị đã quyết.
Lâm Thi Ấm cười buồn :
- Nhược điểm suốt đời tôi là bất cứ chuyện gì tôi cũng thiếu quyết tâm nhưng có lẽ đây là lần thứ nhất tôi hạ quyết tâm, tôi hy vọng, tôi khẩu cầu đừng ai làm tiêu tan cái quyết tâm đó của tôi, vì nó là lần thứ nhất trong đời.
Nàng do dự một giây rồi vụt hỏi :
- Hình như trong cái chuyện do thám Hưng Vân trang bao lần, Thượng Quan Kim Hồng có nghe phong thanh về quyển Bí Kíp võ lâm của Vương lão tiền bối.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Hắn biết có quyển đó nhưng hắn không biết về tay ai, chuyện do thám Hưng Vân trang là chuyện đoán mò.
Lâm Thi Ấm cắn môi :
- Nhưng chắc chắn là hắn có nhiều tham vọng về quyển Bí Kíp ấy lắm?
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Tự nhiên.
Lâm Thi Ấm cúi mặt trầm ngâm.
Thật lâu, nàng ngẩng mặt nói :
- Tôi mới có một quyết tâm khác nữa.

Tôn Tiểu Bạch thoáng hơi ngạc nhiên, nàng nhìn chăm chăm vào mặt Lâm Thi Ấm một lúc và nàng bật hỏi :
- Có phải chị muốn đánh đổi? Có phải chị muốn tôi giải tỏa cho hắn bằng quyển bí kíp ấy không?
Lâm Thi Ấm đưa mắt nhìn về khoảng trống xa xôi và nàng nói trầm thầm như để mình nghe :
- Tôi có thể lại làm sao nhưng tôi nhất quyết phải hành động theo ý nghĩ, tôi đã thất bại vì do dự, tôi đã làm hư đời tôi và làm khổ cho người khác vì do dự, tôi nhất định phải quyết tâm.
Tôn Tiểu Bạch cúi đầu.
Nàng không dám lên tiếng mà cũng không dám can ngăn.
Nàng nhìn theo dáng dấp mảnh khảnh, lảo đảo vì hấp tấp của Lâm Thi Ấm mà nước mắt bỗng ứa ra.
Thân phận đàn bà.
Chỉ vì tự trọng, chỉ vì hạnh phúc mà phải đánh để mất cả một đời hạnh phúc.
Tôn Tiểu Bạch ngẩng mặt nhìn lên trời và lau nước mắt.
Không, nàng không thể khóc, nàng biết bất cứ giọt nước mắt nào, bất cứ vì ai, căn bản cũng vì lòng của nàng đối với Lý Tầm Hoan.
Bây giờ còn lâu mới sáng, nàng phải hành động khi trời sáng.
Nàngkhông thể cầu may.
Cuộc chiến nơi nào cũng có phần thắng bại cầu may nhưng tình yêu của nàng không thể phó mặc vào may rủi.
Nàng phải hành động ngay lúc bây giờ.
Bằng mọi cách phải có người hộ trợ.
Bằng mọi cách phải có người trước khi trời sáng.
Có người nói rằng “Trên đời chỉ có hai hạng người, hạng tốt và hạng xấu”.
Đàn ông cũng thế mà đàn bà cũng thế.
Lâm Tiên Nhi tự nhiên thuộc hạng xấu nhưng còn Tôn Tiểu Bạch và Lâm Thi Ấm?
Tự nhiên họ thuộc loại tốt nhưng họ lại không giống nhau.
Bất luận đối với chuyện gì, Lâm Thi Ấm có một phương cách là chịu đựng, cắn răng chịu đựng.
Nàng cho rằng cái mỹ đức lớn nhất của đàn bà là chịu đựng, là nhẫn nại,
Tôn Tiểu Bạch thì không.

Nàng là con người thực tế, nàng là con người phản đối.
Khi nào nàng nhận thấy việc đó là sai thì nàng lập tức phản kháng.
Nàng có thể là ích kỷ nhưng nàng không giành giựt.
Nàng không giành giựt của bất cứ ai nhưng nếu nàng có là nàng cương quyết cho bằng được.
Nàng sáng suốt, cương nghị, dũng khí, nàng có đủ một sức tin về hành động của mình.
Nàng sám yêu, dám hận, không ai nhìn vào người nàng mà có thể thấy tối tăm.
Chính vì lẽ đó, vì có hạng người như thế ấy, nhân loại mới tiến lên, mới sinh tồn. Đó là nhận thức của nàng.
* * * * *
"Chỉ cần ta tìm hắn, bất luận lúc nào, hắn cũng sẽ quỳ mọp dưới chân ta, cầu ta ban cho hắn tình yêu"
"Không có ta, nhất định hắn không làm sao sống nổi"
Nhưng Lâm Tiên Nhi có nắm chắc được như thế hay không?
Nàng tin nàng nắm chắc được hắn, nàng biết hắn quá yêu nàng, yêu đến mức sẵn sàng chết vì nàng.
Nhưng bây giờ Tiểu Phi ở đâu?
Nhất định là hắn đang ở tại nhà, bởi vì "đó là nhà của chúng ta", nơi đó còn dấu tích của nàng, còn hơi hám của nàng.
Nhất định đang ngóng đợi nàng.
Nghĩ đến đó, lòng Lâm Tiên Nhi bỗng nghe khoan khoái.
Trong hai ngày nay, nhất định hắn không làm gì cả, nhất định hắn uống rượu tối ngày, nhà cửa nhất định là tùm lum, luôn cả những tử thi chắc cũng không buồn chôn dập.
Nghĩ đến đó Lâm Tiên Nhi bất giác cau mày.
Nàng không thích dơ dáy, nàng luôn luôn sạch sẽ.
Nhưng cũng không sao, chỉ cần thấy mặt ta thì bất luận chuyện gì nặng nhọc đến đâu hắn cũng đành làm hết, nàng không phải động móng tay.
Lâm Tiên Nhi thở phào khoan khoái.
Nàng thỏa mãn là phải.
Một con người đã "lún" sâu đến mức như nàng, thế mà còn có một chỗ ấm cúng để về, còn có người khổ đợi trông, cái cảm giác ấy khiến cho nàng có quyền thỏa mãn.
"Trở về trước, ta đối với hắn thật cũng có điều quá đáng, cũng hơi

ác một chút, cái đó cũng không hoàn toàn do lỗi nơi mình nhưng không sao, sau này mình sẽ nới nới hắn một chút cũng dư để bù lại".
"Đàn ông thì cũng chẳng khác chi con nít, muốn cho họ nghe lời đâu có khó, chỉ cần nhét vào miệng họ tí ti đường là mọi chuyện dầu dữ đến mức nào cũng sẽ em ru".
"Cho hắn một chút ngọt là xong".
Nghĩ đến chuyện "ấy", nàng chợt cảm thấy nóng bừng đôi má.
"Dầu gì hắn cũng không đến nỗi nào, hắn cũng dễ thương và nhất là so với những kẻ đàn ông đã đi qua điừu mình, hắn cường tráng cũng chẳng kém ai".
Nàng chợt nghe nôn nóng.
Nàng chợt phát giác ra một chuyện lạ là hình như nàng cũng có hơi yêu hắn. Chuyện mà từ lâu nàng không hề hay biết.
Nàng nghĩ "Mình phải đối xử với hắn kha khá một chút, tội nghiệp con người đàn ông như thế trên đời này không nhiều lắm, có lẽ sau này không làm sao mình tìm ra được nữa".
Càng nghĩ, nàng càng bước thật nhanh.
Vừa đi, nàng vừa thầm nhủ : "Tiểu Phi, anh hãy yên lòng, từ đây về sau tôi sẽ không làm cho anh đau lòng nữa đâu, qua khứ là quá khứ, chúng ta hãy yên tâm làm lại từ đầu".
"Chỉ cần anh cũng y như trước thì nhất định tôi xẽ làm vừa ý anh ngay ".
Nhưng Tiểu Phi quả có còn ý nghĩ như trước nữa chăng?
Lâm Tiên Nhi chợt thấy hơi nghi ngại.
Nàng không chắc chắn lắm, lòng tự tin của nàng đã dao động thật rồi.
Trước đây, nàng không hề có cảm giác như thế vì trước đây Tiểu Phi đối với nàng không trọng yếu, nàng không hề quan tâm đến chuyện Tiểu Phi có thể bỏ rơi nàng.
Một con người mà đến lúc cảm thấy cần "phải được" thì lúc bấy giờ mới sợ bị "mất đi".
Đáng thương nhất là khi càng nóng "muốn được" ấy lại chính là lúc sự "mất mát" càng hiện ra rõ rệt.
Nàng vụt đừng lại, nàng xé vạt áo, nàng lấy nước mưa vắt lau mặt lau tóc, nàng không muốn trước mặt Tiểu Phi với thân mình dơ dáy.
Nàng dùng mấy ngón tay chải tóc, nàng không muốn trước mặt

Tiểu Phi với dáng sắc xác xơ.
Nàng không thể để cho hắn thấy nàng đã "lún" xuống rồi, vì nàng không thể mất hắn lúc bây giờ.
Gian nhà nhỏ đèn hãy còn chong sáng.
Đèn để tại bàn.
Trong nhà không phải như tưởng tượng của Lâm Tiên Nhi, không phải dơ dáy, những tử thi cũng không còn, nhà được rửa quét thật sạch, sạch đến mức tưởng như chưa hề mới có chuyện máu đổ thịt rơi.
Trên bàn lại có một nồi cháo hơi lên nghi ngút.
Tiểu Phi ngồi bên bàn húp cháo từng muỗng một.
Hắn ăn vốn không phải nhanh, hắn ăn rất chậm, đó là một thói quen, hắn quan niệm ăn là hưởng thụ, cần phải ăn chầm chậm, hưởng thụ một cách đầy đủ.
Nhưng bây giờ, bây giờ cách ăn của hắn không phải để hưởng thụ, thần sắc của hắn hơi mệt mỏi, hình như hắn cố gắng mà ăn.
Nhưng tại làm sao phải gắng gượng để ăn? Phải chăng đó là hiện tượng không muốn cho mình phải ngã?
Canh đã khuya rồi.
Một mình đối bóng với ngọn đèn mờ, Tiểu Phi ăn từng muỗng một.
Không nhìn tận mắt cảnh tượng đó, không ai có thể tưởng tượng được cái khung cảnh tịch mịch đến mức nào.
Không chứng kiến tận mắt, không ai có thể tưởng tượng nổi sự thê lương.
Tiếng cửa đầy thật nhẹ.
Lâm Tiên Nhi xuất hiện ngay giữa cửa, nàng đứng nhìn hắn.
Trong một thoáng nhìn Tiểu Phi, nàng chợt nghe hơi nóng xông lên mi mắt, y như một lãng tử lâu năm phiêu bạt trở về nhà gặp lại mẹ hiền.
Thương mẹ cũng có nhưng thương mình thì có lẽ nhiều hơn.
Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác như thế ấy.
Tiểu Phi hình như không hay biết có người mới bước vào, hắn vẫn cắm đầu húp từng muỗng một.
Hình như bây giờ hắn cảm thấy rõ ràng chỉ có chén cháo mới là thực tế nhất trên đời.
Nhưng hình như gân thịt trên mặt hắn hơi rắn lại.
Lâm Tiên Nhi không dằn được kêu lên :

- Tiểu Phi... anh...
Giọng của nàng vẫn giữ được âm hưởng ngọt ngào như tự thuở nào.
Cuối cùng, Tiểu Phi chầm chậm ngẩng đầu lên, chầm chậm quay lại nhìn nàng.
Đôi mắt hắn rất sáng, sáng đến long lanh.
Phải chăng long lanh vì nước mắt?
Và nước mắt của Lâm Tiên Nhi đã chảy dài :
- Anh, Tiểu Phi, tôi về đây.
Tiểu Phi ngồi trơ trơ, hắn ngồi như tượng đá.
Cơ thế của hắn hình như đã đông cứng lại không thể nào cử động.
Lâm Tiên Nhi chầm chậm bước về phía hắn, giọng nàng thật nhẹ :
- Tôi biết anh đợi tôi bởi vì hiện tại tôi mới biết rằng trên đời này chỉ có một mình anh là thật dạ yêu tôi.
Lần này thì nàng không dùng thủ đoạn.
Lần này thì nàng nói thật.
Bởi vì nàng đã quyết định lấy lòng thành thật để đối xử với hắn.
Nàng nói với lòng : "Bây giờ tôi mới thấy thiên hạ chỉ lợi dụng tôi và tôi lợi dụng họ, kể ra cũng không thiệt thòi gì, chỉ có anh, dầu tôi đối với anh như thế nào, anh cũng một mực thành thật với tôi".
Nàng không chú ý sự thay đổi trên vẻ mặt Tiểu Phi.
Vì khoảng cách giữa nàng và Tiểu Phi càng mức càng gần, gần đến mức không còn nhìn thấy rõ được những gì nàng cần phải thấy.
"Tôi quyết tâm từ đây về sau tôi sẽ không khi nào lừa anh, nhất quyết không để anh phải đau lòng, bất luận anh muốn gì tôi cũng nghe theo".
Rốp!
Chiếc muỗng trong tay của Tiểu Phi bể nát.
Lâm Tiên Nhi cầm lấy tay hắn đặt lên ngực nàng, giọng nàng như mật rót :
- Trước đây, nếu tôi có gì không phải với anh, từ đây về sau tôi sẽ tận lực đền bồi, tôi sẽ làm cho anh thấy rằng sự đối đãi tốt của anh với tôi cho dầu lớn lao đến mức nào cũng đều xứng đáng.
Ngực nàng thật căng và mềm mại.
Bất cứ một ai, khi đã đặt tay lên ngực nàng rồi thì sẽ mãi mãi không làm sao rời ra cho được.
Nhưng Tiểu Phi vụt buông rơi.

Tay hắn thõng xuống.
Tia mắt của Lâm Tiên Nhi chợt biến màu sợ sệt, nàng run giọng :
- Anh làm sao thế? Anh... anh không cần tôi nữa ư?
Tiểu Phi im lặng nhìn nàng, làm như lần thứ nhất trong đời hắn mới thấy một con người như thế.
Giuọng của Lâm Tiên Nhi run hơn :
- Tôi nói với anh toàn những lời thành thật nhất, trước đây thật thì tôi cũng có qua lại với những người đàn ông khác nhưng hoàn toàn là giả.
Nàng vụt ngưng ngang vì nàng vừa phát giác nét mặt mới của Tiểu Phi.
Nét mặt hắn lộ rõ rằng hắn đang muốn mửa.
Lâm Tiên Nhi bất giác lui ra sau mấy bước :
- Anh... chẳng lẽ anh không thích nghe những lời nói thật. Chẳng lẽ anh chịu những lời dối trá?
Tiểu Phi nhìn thẳng vào mặt nàng, thật lâu hắn nói :
- Tôi có một điều hơi lạ.
Lâm Tiên Nhi hỏi :
- Chi?
Tiểu Phi chầm chậm đứng lên và nói từng tiếng một :
- Tôi lấy làm lạ rằng không hiểu tại sao trước đây tôi lại yêu cái hạng người như cô.
Lâm Tiên Nhi chợt nghe toàn thân lạnh ngắt.
Tiểu Phi không còn nói thêm tiếng nào.
Hắn không cần nữa vì một câu đó cũng quá đủ rồi.
Một câu ấy thôi cũng đủ xô Lâm Tiên Nhi tận vực sâu mà ngàn đời không làm sao lên nổi.
Tiểu Phi chầm chậm bước ra.
Một con người nếu đã bị quá nhiều lần vấp ngã, bị người ta đánh ngã quá nhiều lần, bị đời cho nếm cay đắng quá nhiều nhất định phải có hồi cải biến.
Một con người có thể chịu đựng được những lời dối trá nhưng nhất định không thể chịu đựng nổi sự nhục nhã quá nặng nề.
Đàn bà cũng thế, đàn ông cũng thế.
Chồng cũng thế mà vợ cũng như thế.
Tiểu Phi xô cửa bước ra.
Không, hắn chỉ kéo nhẹ chứ không xô vì lòng hắn rất là bình tĩnh.

Thái độ của hắn là thái độ không giận dữ nhưng rất quyết tâm.
Khi một con người có thái độ như thế thường là rất khó lòng lay chuyển.
Lâm Tiên Nhi vụt chạy ào theo phục xuống chân của hắn, nàng giữ chặt vạt áo của hắn, giọng nàng tức tưởi :
- Anh... nỡ nào anh lại bỏ tôi... bây giờ tôi chỉ có một mình anh.
Tiểu Phi không ngó xuống, hắn chầm chậm mở khuy cởi áo.
Hắn để mình trần đi vào vùng của gió mưa.
Mưa rất lạnh nhưng nước mưa làm sạch sẽ.
Hắn đã rời bỏ Lâm Tiên Nhi, hắn đã cởi bỏ được cái gông trên cổ hắn, y như hắn đã cởi bỏ lại chiếc áo cũ rách không một chút bận lòng.
Lâm Tiên Nhi vẫn ngồi dưới đất.
Chiếc áo cũ nàng vẫn nắm cứng trong tay.
Vì bây giờ nàng đã biết rõ rồi, ngoài chiếc áo rách này ra, tay nàng không còn nắm được bất cứ những gì.
"Khi đã tới lúc đó, cô sẽ thấy rằng cô không được gì cả, cô hoàn toàn trống rỗng".
Nước mắt của Lâm Tiên Nhi vụt trào ra.
Có lẽ đây là lần thứ nhất nàng khóc thật, không phải là vũ khí.
Nàng cầm chiếc áo trên tay, nàng nhìn trân trối.
Và nàng bỗng cười lên sằng sặc.
Nàng xé nát từng manh áo trên tay và nàng cười lớn hơn lên.
"Sợ gì, ta vẫn còn đẹp, còn trẻ, chỉ cần ta bằng lòng thì hàng vạn đàn ông bu theo như ruồi bu mật, một đêm của vạn thằng cũng chẳng sao mà".
Nàng cười, giọng cười lâu dần bỗng biến thành tiếng khóc.
Mưa rừng mỗi lúc nhiều hơn.

Xem tiếp hồi 41 Một con người mới

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 41 Một con người mới

Mưa càng nặng, gió càng lạnh.
Mưa xối trên thân trần trùng trục của Tiểu Phi, hắn nghe khoan khoái lạ lùng.
Bởi vì mưa càng lạnh, hắn càng cảm thấy hắn không phải là hình

cây tượng đá.
Hai năm nay, hình như đây là lần thứ nhất hắn biết cảm giác.
Hắn cảm nghe thân thể hắn rất nhẹ nhàng, giống như hắn mới vừa trút bỏ ngàn cân đá nặng.
Hắn vụt dừng đứng lại, hắn nghe trong mưa gió có tiếng réo xa xa :
- Tiểu Phi... Tiểu Phi...
Tiếng kêu thật trong nhưng cũng thật nhẹ, giá như chừng hai hôm trước nhất định hắn không làm sao nghe thấy.
Nhưng hiện tại thì khác, hiện tại bản năng của sự sống giữa đồng hoang trong con người của hắn đã trở về.
Chẳng những mắt hắn sáng là tai hắn lại thính vô cùng.
Bây giờ thì mắt hắn không còn mù, tai hắn không còn điếc nữa.
Hắn băng nhanh về hướng đó và lên tiếng :
- Ai?
Một con người có vóc mình nhỏ thó, có đôi mắt đen, có hai bím tóc thả dài trước ngực, con người đó chạy về hướng hắn :
- Tôi.
Tôn Tiểu Bạch đã tìm được hắn.
Một việc làm mà nàng cả quyết phải làm cho kỳ trước khi trời sáng.
Nàng chạy thật nhanh, cơ hồ va vào mình Tiểu Phi, nàng vừa thở vừa nói :
- Có lẽ anh không nhận ra tôi.
Tiểu Phi ngắt lời nàng :
- Nhớ, tôi nhớ, hai năm trước, tôi gặp một lần, cô là người nói chuyện có duyên và ưa nói nhưng hai hôm trước đây, tôi gặp lại thì cô chẳng nói một tiếng nào.
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Đúng là nhớ thật và đúng thật đúng.
Lòng nàng vụt như hoa nở, nàng thấy rõ Tiểu Phi, nàng thấy hắn "đứng thật thẳng".
"Một con người bị đánh ngã nhiều lần mà lần nào cũng quá đau lại có thể đứng thẳng như thế, con người ấy đã biến đổi theo chiều hướng đi lên".
Ông nội nàng đã từng nói như thế.
Nàng cảm động thấy Lý Tầm Hoan quả đúng là tri kỷ của Tiểu Phi.
Hắn có thể nhìn Tiểu Phi đang hồi xuống dốc nhưng hắn cả quyết rằng Tiểu Phi đã đi lên.

Tiểu Phi biết rằng nàng tìm hắn nhất định phải có chuyện nhưng hắn không vội hỏi.
Hắn biết nàng sẽ nói.
Thế nhưng Tôn Tiểu Bạch lại không nói vì nàng cũng chưa biết nên nói làm sao.
Cuối cùng Tiểu Phi đành phải lên tiếng :
- Bất luận chuyện gì cô cũng có thể nói ngay vì cô là bằng hữu của Lý Tầm Hoan.
Tôn Tiểu Bạch chớp mắt :
- Anh đã gặp nàng rồi?
"Nàng" ở đây tự nhiên là Lâm Tiên Nhi.
Tiểu Phi gật đầu.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Nàng đâu?
Tiểu Phi nói :
- Nàng là nàng, tôi là tôi, tại làm sao hỏi về nàng mà cô lại hỏi tôi?
Trước đây cứ mỗi bận ai đứng trước mặt hắn mà nói về nàng, hắn bộc lộ cả sự kích động phi thường, hình như nội cái tên của nàng đối với hắn có một ma lực không thể hình dung.
Nhưng giờ đây thì hắn rất bình tĩnh.
Tôn Tiểu Bạch nhìn sững hắn và vụt thở phào :
- Quả thật anh đã cởi bỏ cái gông rồi.
Tiểu Phi lập lại :
- Cái gông?
Tôn Tiểu Bạch cười :
- Mỗi một con người đều có một cái gông trên cổ, nhưng rất ít người tự cởi được cái gông ấy cho mình.
Nàng vụt cười hơi lớn vì nàng nhận ra nàng đang lập lại lời nói của ông nàng.
Tiểu Phi lắc đầu :
- Tôi chưa hiểu.
Tôn Tiểu Bạch ười :
- Anh không cần biết, chỉ cần làm được như thế là tốt nhất rồi.
Tiểu Phi trầm ngâm một phút rồi hắn gật đầu :
- Tôi biết.
Tôn Tiểu Bạch nhướng mắt :
- Anh biết thật à. Vậy tôi hỏi thật anh nhé, làm sao anh cởi cái gông

ấy như thế?
Tiểu Phi suy nghĩ một lúc rồi hắn bật cười :
- Tôi chỉ tình cờ nhận rõ.
"Tình cờ nhận rõ".
Bốn tiếng ấy nghe qua rất đơn giản nhưng làm được quả thật khó khăn.
Tôn Tiểu Bạch thở ra :
- Một con người mà "nhận rõ" thì quả đã trả một giá quá đắt.
Tiểu Phi hỏi ngay :
- Có phải hắn bảo cô đến tìm tôi?
"Hắn" ở đây là Lý Tầm Hoan.
Tôn Tiểu Bạch nghe hỏi như thế và nàng lắc đầu :
- Không phải.
Tiểu Phi nhướng mắt :
- Hắn đâu?
Tôn Tiểu Bạch làm thinh, nụ cười trên môi vẫn như thường trực của nàng đã tắt ngấm.
Tiểu Phi rúng động :
- Hắn đã làm sao rồi?
Tôn Tiểu Bạch dàu dàu :
- Nói thật tình, cho đến bây giờ, tôi cũng chưa biết hắn đã làm sao.
Tiểu Phi biến sắc :
- Nghĩa là sao?
Tôn Tiểu Bạch nói như khóc :
- Có thể tôi sẽ tìm ra hắn nhưng vấn đề sống chết.
Tiểu Phi chồm mình tới hỏi nhanh :
- Sống chết làm sao? Là làm sao?
Tôn Tiểu Bạch nói từng tiếng một :
- Hắn sống hay chết đều do nơi anh cả.
Tiểu Phi nắm cứng hai bàn tay lại, môi hắn run run.
Bên ngoài mưa vẫn không dừng nhưng bên trong thì rất khô ráo và ấm áp.
Gian phòng chỉ có một khung cửa sổ, khung cửa sổ rất nhỏ cách mặt đất khá cao.
Cửa sổ luôn luôn đóng kín, ánh sáng không hề lọt vào mà mưa cũng không thể tạt vào.
Tường tô một màu trắng toát, tô rất dày, vì tế không ai có thể biết

tường ấy bằng gạch hay bằng sắt.
Nhưng nhìn qua ai cũng có thể biết tường đó khá dày, vòng tường ngăn tất cả đối với kẻ tự do, vòng tường đó được coi là rất an toàn, là "bất khả xâm phạm" nhưng nó cũng là nơi xương tàn cốt rụi ngàn đời đối với một phạm nhân.
Gian phòng, ngoài hai cái giường và một cái bàn rất lời, còn thì không có gì nữa cả, không có một cái ghế ngồi, một cái chén cũng không.
Bang chủ Kim Tiền bang, người uy danh lừng lẫy giang hồ, thế lực, tiền tài, mạnh nhất giang hồ ở trong một gian phòng như thế.
Sự phát hiện đó làm cho Lý Tầm Hoan bất giác sững sờ.
Thượng Quan Kim Hồng nhìn hắn thong dong :
- Nơi này chắc túc hạ thỏa mãn rồi chứ?
Liếc quanh một lượt nữa, Lý Tầm Hoan nhè nhẹ gật đầu :
- Ít nhất cũng là một nơi khô ráo.
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Thật khô ráo, ta bảo đảm không một giọt nước nào có thể bắn vào đây.
Hắn trầm ngâm nói tiếp :
- Nơi đây đã không có trà, không nước, cũng không có rượu mà từ trước đến nay cũng không hề có một giọt nước mắt nào.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Thế còn máu? Chưa có một ai đổ máu nơi đây sao?
Thượng Quan Kim Hồng lạnh lùng :
- Không, cũng không, cho dầu có người muốn chết ở đây nhưng khi bước vào tới thì máu đã chảy cạn tồi.
Hắn nói tiếp bằng một giọng ngạo nghễ :
- Một khi ta không bằng lòng thì dầu muốn sống hay chết, không một ai đặt chân vào được.
Lý Tầm Hoan cười cười :
- Nói cho thật tình thì sống ở đây thật không khoan khoái chút nào cả nhưng nếu chết ở đây thì trái lại, đúng là một nơi lý tưởng.
Thượng Quan Kim Hồng nhướng mắt :
- Sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Vì nơi đây giống hệt mộ phần.
Thượng Quan Kim Hồng nói :

- Nếu túc hạ thấy thích thì ta sẽ mai táng túc hạ nơi đây.
Hắn nhếch môi điểm nhẹ nụ cười tàn khốc và chỉ xuống nền đá :
- Chôn ngay chỗ này và mỗi ngày ta đứng đây làm việc sẽ nhớ tới Tiểu Lý Phi Đao đang có mặt dưới chân, năng lực làm việc của ta nhất định phát huy tinh thần thỉnh táo.
Lý Tầm Hoan cau mày :
- Tỉnh táo?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Bởi vì nếu ta không giữ được sự tỉnh táo thì có cảm tưởng như đang bị người ta đạp ở trên mình người khác thì tinh thần cực kỳ tỉnh táo.
Lý Tầm Hoan nói :
- Nhưng nếu một con người mà luôn luôn tỉnh táo như thế thì e rằng phải chịu nhiều khổ sở?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Ta không hề khổ sở, từ xưa nay không hề có chuyện đó bao giờ.
Lý Tầm Hoan nói :
- Đó là vì các hạ từ xưa nay không hề vui sướng, có nhiều lúc thật tôi muốn hỏi không biết các hạ vì lẽ gì mà sống?
Đuôi mắt của Thượng Quan Kim Hồng giật liên hồi, thật lâu hắn nói :
- Có những người không hiểu tại vì đâu mà mình sống còn những người đáng thương hơn nữa, họ thậm chí không hiểu vì sao mà mình chết.
Lý Tầm Hoan nghiêng mặt :
- Sao?
Thượng Quan Kim Hồng nhìn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan :
- Rất có thể túc hạ không hiểu tại sao mà mình chết.
Lý Tầm Hoan nói :
- Cũng có thể ta cũng không muốn chết.
Thượng Quan Kim Hồng nhướng mắt :
- Không muốn chết?
Lý Tầm Hoan nói :
- Bởi vì ta vốn biết chết vẫn không phải là một chuyện quan trọng.
Không đợi Thượng Quan Kim Hồng nói gì, Lý Tầm Hoan tiếp luôn :
- Dưới con mắt của các hạ thì tại hạ bây giờ đã là một con người

chết, phải không?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Túc hạ quả là một con người sáng suốt.
Lý Tầm Hoan nói :
- Đã là một con người chết tất nhiên tôi không có điều chi lo lắng, không có điều chi phiền não thế nhưng còn túc hạ?
Hắn vụt ngồi xuống, ngồi duỗi chân một cách thư thái và nói tiếp :
- Bây giờ tôi muốn ngồi là ngồi, muốn nhắm mắt là nhắm mắt, các hạ có thể như thế được chăng?
Hai nắm tay của Thượng Quan Kim Hồng siết chặt lại thật cứng, những đốt xương kêu răng rắc.
Lý Tầm Hoan nói :
- Các hạ đã không làm được như thế bởi vì còn quá nhiều lo lắng, còn phải đề phòng.
Hắn dựa vào tường và duỗi chân thật thẳng trong tư thế thật khoan khoái :
- Vì thế, ngay bây giờ, so với các hạ, tôi thong thả hơn nhiều.
Thượng Quan Kim Hồng vụt cười ha hả :
- Ta đã bằng lòng để cho túc hạ không chết trong khi toàn thân ướt át cho nên vốn muốn đợi cho y phục của các hạ khô rồi sẽ ra tay nhưng bây giờ thì ta đổi ý.
Lý Tầm Hoan hỏi :
- Thay đổi sao?
Thượng Quan Kim Hồng nói :
- Bây giờ chẳng những ta cho các hạ một bộ y phục khô sạch mà lại còn rót cho các hạ một chén rượu ngon, vì lời lẽ của các hạ thật có duyên, có thể nghe được người sắp chết những lời thích thú như thế thật không phải là chuyện dễ.
* * * * *
Long Thiếu Vân thun mình trong chiếc mền dày, ánh đèn ảm đạm rọi vào mặt hắn mờ mờ.
Lâm Thi Ấm nhè nhẹ xô cửa bước vào.
Nàng bước chầm chậm, gần như nhón gót, hình như nàng không nỡ làm mất giấc ngủi của con nàng.
Nàng rón rén lại sát bên giường nhìn vào mặt con, lòng nàng chợt dâng lên một niềm chua xót.
Đây là hòn máu duy nhất của nàng, nó là sự an ủi duy nhất của đời

nàng, nó là sự ký thác an vui và đau khổ.
Long Thiếu Vân cựa mình mở mắt, hắn nhìn mặt nàng thật lâu rồi thở ra :
- Con biết mẹ đau khổ lắm, con biết cha và con đã mang lại cho mẹ quá nhiều bất hạnh.
Lâm Thi Ấm cúi mặt rưng rưng.
Nàng không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.
Nàng biết con nàng đã lớn khôn trước tuổi và sự đả kích nặng nề trong buổi tiệc "bái giao" vừa qua càng làm cho nó trưởng thành.
Nàng rất vui khi thấy con nàng tuy không dứt hẳn thù hằn với Lý Tầm Hoan nhưng cũng không còn hằn học lắm.
Đưa tay vuốt lên mái tóc của con, nàng chợt giật mình. Mái tóc con nàng còn đẫm hơi sương, hẳn nhiên nó không có ngủ, nó đang ở bên ngoài mới vừa về.
Long Thiếu Vân nhìn sâu vào mắt mẹ và cho tay vào ngực áo lấy ra một gói bọc giấy dầu cẩn thận, hắn trao cho mẹ :
- Mẹ hãy cầm đi.
Lâm Thi Ấm ngạc nhiên :
- Chi thế con?
Long Thiếu Vân nhoẻn miệng cười :
- Quyển Bí Kíp võ công, con biết mẹ đang cần nó lắm, con biết mẹ sắp đi xa. Con không trách mẹ mà con cũng không buồn. Con nghĩ mẹ làm như thế là phải, mẹ đi cũng là phải. Con không ưa hắn nhưng con thấy hắn nên sống, hắn cần phải sống, hắn là một con người tốt. Con cũng không muốn xa mẹ nhưng mẹ đi là phải, mẹ đã hy sinh cho con nhiều quá, đến lúc mẹ cần phải được sự yên ổn trong hồn.
Hắn đăm đăm nhìn nàng và nói tiếp :
- Vả lại, mẹ cũng thừa biết, con đâu còn nhỏ nữa, con đã trưởng thành, không chỉ về tuổi mà còn trưởng thành hẳn về tư tưởng. Mẹ đừng bận tâm gì cả, mẹ phải cam đảm giải thoát tâm hồn của mẹ.
Lâm Thi Ấm để mặc cho nước mắt của mình tuôn ra, nàng không khóc thành tiếng, nàng cũng không buồn lau nước mắt.
Đúng như Long Thiếu Vân đã nói, nàng biết con nàng đã lớn.
Nó đã đầy đủ tư cách để nói chuyện về người lớn.
Long Thiếu Vân nhoẻn miệng cười, tự nhiên nụ cười chứa đựng nhiều chua xót :

- Không một ai có quyền cản mẹ, không có tình cảm nào buộc mẹ phải đau khổ dằng dai. Ở đây, con biết mẹ rất thương con, con biết mẹ không khinh bỉ cha nhưng tự nhiên mẹ không có lý do nào kính nể và chính vì thế, không ai đem lại cho mẹ được an ủi.
Thấy mẹ không nói, hắn giãi bày dùm cho mẹ :
- Con biết mẹ là người đàn bà như thế nào, sự ra đi của mẹ không ai có quyền nghi ngờ, không ai có quyền bêu xấu, không ai có quyền nghĩ không phải về mẹ vì mẹ không bao giờ có ý tưởng chứ đừng nói đến hành động sai lầm.
Lâm Thi Ấm cứ cúi mặt, nước mắt không bao giờ dứt.
Ngay lúc đó, ngoài cửa vụt có tiếng Long Tiêu Vân :
- Không, tôi đã làm nên những chuyện đốn mạt nhất đối với một người bạn tốt, tôi phải có được một hành động cuối cùng.
Hắn bước vào và Lâm Thi Ấm bỗng giật mình.
Mới cách mấy hôm mà thân sắc hắn hoàn toàn thay đổi.
Những vết nhăn vì tuổi bây giờ càng nhăn hơn nữa, mái tóc vốn còn xanh mướt bây giờ đã điểm hoa râm.
Sự dằn vặt nào lại có thể biến đổi con người nhanh như thế?
Long Tiêu Vân nói tiếp :
- Tôi không được Thượng Quan Kim Hồng xem trọng nhưng hắn cũng chẳng thù hằn và nhất định quyển Bí Kíp này sẽ làm cho hắn vui mừng, nếu hắn không tiếp đãi ân cần thì ít nhất hắn cũng chấp nhận giải cuộc quyết đấu với Lý Tầm Hoan bằng tinh thần cởi mở, phu nhân hãy để cho tôi đi, tôi đã nhất định rồi.
Cung cách giữa vợ chồng Long Tiêu Vân là như thế, họ đối xử với nhau thật trang trọng và tương kính, bất cứ trường hợp nào họ cũng không tỏ ra vô lễ với nhau, cả đến chuyện xưng hô họ cũng lựa lời y như trước mặt đông người.
Lâm Thi Ấm nhất luật cúi đầu, nàng không nói mà cũng không bộc lộ một cử chỉ nào cả.
Long Tiêu Vân cầm lấy quyển Bí Kíp trong tay, giọng hắn buồn nhưng cương quyết :
- Đến như chuyện phu nhân định đi xa, điều đó tôi chẳng những không cản mà cũng không than trách, như lời con vừa nói, không ai có quyền làm khổ phu nhân hơn nữa, vì phu nhân đã giữ hạnh phúc cho chồng con bằng một giá quá đắt rồi. Tuy nhiên, tôi nói một lời mong phu nhân đừng xem đó là lời ngăn cản, tôi thấy rằng chúng ta

bây giờ đã quá tuổi thanh xuân, chúng ta sống bây giờ nặng nhiều về nghĩa vụ hơn là hưởng thụ, chúng ta có thể vì nghĩa vụ mà bằng lòng, cố nhiên mỗi một con người của chúng ta phải có nhiều cải sửa, tôi nghĩ rằng phu nhân cũng không quá đổi khắt khe.
Hắn đứng nhìn sâu vào mắt Lâm Thi Ấm và quay mặt bước nhanh ra khỏi cửa.
Lâm Thi Ấm vẫn ngồi bất động.
Nàng đã chịu đựng gần quá nửa đời người, nàng không thể chịu đựng nữa sao?
Phần của Lý Tầm Hoan coi như đã yên rồi, nàng tin tưởng Tôn Tiểu Bạch có thừa đức tính đem lại sự an ủi cho hắn, nàng còn mong gì hơn nữa.
Đúng như Long Tiêu Vân đã nói, nàng có thể vì nghĩa vụ để bằng lòng và hoán cải tình hình cuộc sống tương đối yên vui cho đến ngày chung cuộc.
Con nàng tuy chưa hoàn toàn thay đổi nhưng sự hung hãn không còn có trong người của nó.
Chồng nàng thật đã quá rõ rồi, sự hối hận đã làm cho chàng già đi trước tuổi, chỉ trong vòng mấy hôm thôi. Nàng gục mặt vào lòng bàn tay, nàng không khóc, nàng rất tỉnh táo.
Phải chăng nàng nên hạ quyết tâm?
Sự quyết tâm thử lại một lần nữa về hạnh phúc của nàng?
Long Thiếu Vân nhè nhẹ nắm lấy bàn tay của mẹ, hắn tôn trọng sự im lặng của mẹ, hắn không nói một tiếng nào.
Hắn để cho nước mắt mình tự tiện tuôn ra.
Lần thứ nhất trong đời, hắn khóc.
Một tòa trang viện rất rộng lớn nhưng thấp lè tè.
Nó cũng như một gia trang hào phú như bao gia trang hào phú khác, chỉ có điều nó rất cổ.
Nhưng chỉ cần bước qua kjhỏi vòng tam cấp cổng ngopài, ai cũng phải cmảm nghe nặng mùi sát khí.
Long Tiêu Vân đã bước vào tới cổng.
Bên ngoài cổng là một vòng sân không rào dạo mênh mông.
Trong vòng sân có Thủy tạ, có non bộ, có những con đường lát đá tàn cây râm mát.
vòng sân rộng vắng ngắt không một tiếng chim kêu.
Nhưng khi Long Tiêu Vân vừa bước vào thì lập tức có hai tốp

người áo vàng gồm có mười mấy tên ào ra, họ đều là những tay lực lưỡng, tay họ lăm lăm binh khí như sẵn sàng tử chiến.
Họ ở trong vùng sân sát trang viện, họ là "cận vệ", họ toàn là hảo thủ tuyển chọn của Kim Tiền bang.
- Ngươi là ai? đến đây có chuyện gì?
Một tên trong bọn vừa thấy Long Tiêu Vân là hằn học hỏi ngay.
Long Tiêu Vân đáp :
- Đến đây tìm người.
Tên áo vàng hỏi :
- Tìm ai?
Long Tiêu Vân đáp :
- Thượng Quan Kim Hồng, Bang chủ của các ngươi có ở đây không.
Bốn tiếng "Thượng Quan Kim Hồng" vang lên như tiếng sét, bọn áo vàng lập tức đổi thay thái độ :
- Bang chủ có ở đây nhưng chẳng hay túc hạ là.
Long Tiêu Vân đáp :
- Hưng Vân trang, Trang chủ Long Tiêu Vân.
Tiếng thét rập lên một lượt :
- Lệnh của Bang chủ gặp tên Long Tiêu Vân là giết trước bẩm sau.
Nhiều ánh thép loáng lên, máu tươi bắn xối vào lên đầu cây ngọn cỏ.
Tay không binh khí và trong lúc bất phòng, Long Tiêu Vân chỉ vung được mấy ngọn quyền, mấy tên áo vàng ngã xuống thì hắn cũng ngã theo.
Tiểu Phi không có kiếm. Điều đó không quan trọng vì hắn chợt có đầy đủ dũng khí và tín tâm.
Lòng quả cảm và sự tự tin hơn cả vũ khí sắc bén.
Bên đường có khu rừng trúc, đứng nơi đó đã thấy trang viện của Kim Tiền bang.
Tiểu Phi dùng truỷ thủ chặt ngã một cây tre già, dằn gốc chẻ làm ba, róc dẹp, mức dầu cho nhọn, xé vạt áo quấn vào tay kiếm, đó là thanh "Trúc kiếm".
Hắn cầm cứng nơi tay. Tay hắn thật vững vàng, ổn định.
Tôn Tiểu Bạch đứng lẳng lặng nhìn, đôi mắt nàng rạng rỡ một niềm thích thú.
Nàng cảm thấy một chuyện vô cùng mới lạ.

Nàng hỏi :
- Dùng thanh kiếm đó có thể đối phó với Thượng Quan Kim Hồng sao?
Tiểu Phi trầm ngâm :
- Bất luận dùng thanh kiếm nào cũng không thể đối phó với Thượng Quan Kim Hồng cả.
Tôn Tiểu Bạch ngẫm nghĩ và hỏi :
- Chứ dùng cái gì mà đối phó với hắn được?
Tiểu Phi không trả lời câu đó.
Hắn biết dùng cái gì để đối phó với Thượng Quan Kim Hồng nhưng hắn không nói ra ở trên đời có rất nhiều việc không thể bộc lộ bằng lời nói.
Tôn Tiểu Bạch thở ra :
- Ngoài Thượng Quan Kim Hồng ra, anh còn phải đối phó rất nhiều người.
Tiểu Phi hỏi :
- Cô có chắc Thượng Quan Kim Hồng đã về đây phải không?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi nghĩ chắc không sai đâu.
Tiểu Phi hỏi :
- Tại sao?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Vì nơi đây bất cứ chuyện gì cũng không ai ngó thấy.
Tiểu Phi hỏi :
- Có thể giết được Lý Tầm Hoan đâu phải là chuyện mất mặt, tại sao hắn lại không muốn cho người khác thấy?
Tôn Tiểu Bạch thở ra :
- Một con người khi làm một chuyện vui sướng nhất thì lại rất ít muốn cho người khác thấy.
Tiểu Phi nói :
- Tôi không biết.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Anh thích ăn món gì nhất?
Tiểu Phi đáp :
- Cái gì cũng thích.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi thích ăn hạnh đào nhất, mỗi bận ăn nó, tôi cảm thấy sự hưởng

thụ không có gì bằng, nhất là những ngày trời đông rút vô mần ăn thì tuyệt.
Nàng cười nói tiếp :
- Len lén ăn như thế thì ngon không thể tưởng tượng nhưng nếu có người đứng một bên thì mất ngon ngay.
Tiểu Phi trầm ngâm :
- Co cho rằng Thượng Quan Kim Hồng coi chuyện giết Lý Tầm Hoan cũng là một sự hưởng thụ?
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Vì thế nên tôi đoán chắc Thượng Quan Kim Hồng đưa hắn về đây.
Nàng trầm trầm nói tiếp :
- Dưới con mắt của Thượng Quan Kim Hồng, Lý Tầm Hoan là địch thủ duy nhất của hắn, vì thế hắn y như tôi, hắn muốn len lén hưởng thụ một mình.
Tiểu Phi chậm chậm cho thanh trúc kiếm vào dây đai :
- Tôi không hề có chuyện hưởng thụ trong lúc giết người nhưng tôi làm chuyện đó không khó khăn gì cả.
Nói xong câu đó, hắn rảo bước thật nhanh về phía cổng gia trang.
Long Tiêu Vân nằm dưới đất.
Máu nhuộm đỏ người hắn.
Hắn đã bị nhiều vết thương, không có vết thương nào trí mạng, chỉ có một nhát đao làm cho hắn đứt lìa chân phải.
Hắn không chết nhưng hắn không còn chống cự.
Tên áo vàng cầm đao, tên đã đốn lìa chân Long Tiêu Vân, hắn chống thanh đao nhìn Long Tiêu Vân lườm lườm :
- Ngươi đã từng giết người, giết người bằng cách khởi động móng tay, như vậy ngươi có rất nhiều thủ đoạn, bây giờ thì tại sao ngươi không dùng thủ đoạn thử xem?
Long Tiêu Vân nghiến răng không nói.
Hắn biết bọn Kim Tiền bang nói đúng.
Hắn đã giết rất nhiều người nhưng hắn không hề ra mặt, hắn giết người bằng thủ đoạn.
Hắn biết tại sao thủ đoạn đó không thể dùng được nơi đây.
Hắn dùng thủ đoạn giết người dễ dàng tại vì những người ấy tin hắn, vì những người ấy là người lương thiện, hơn nữa vì hầu hết là những người bạn hắn, chẳng hạn như Lý Tầm Hoan.
Còn ở đây, đối với bọn chỉ biết vâng lệnh giết người như bọn này

thì thủ đoạn của hắn trở thành vô dụng.
Tên áo vàng cười sằng sặc :
- Sao, ngươi không còn thủ đoạn nào nữa cả hay sao? Bây giờ ta cho biết chứ không giết người bằng cách lén lút như ngươi, ta cho biết trước để từng thủ đoạn, bây giờ thanh đao này sẽ phập vào cổ ngươi đó, hãy giở thủ đoạn ra đi.
Thanh đao nhoáng lên và một tiếng rú tiếp theo.
Tên áo vàng buông thanh đao của hắn, hai tay hắn bịn vào cổ, nơi yết hầu của hắn, thanh trúc kiếm ghim vào đúng bảy phân.
Tiểu Phi.
Long Tiêu Vân nằm dưới đất trơ mắt nhìn kinh ngạc.
Thanh trúc kiếm rút ra, một vòi máu tưới vãi về phía trước, tên áo vàng ngã, hai mắt hắn lồi ra trông dễ sợ.
Nhiều tiếng thét rập lên một lượt, binh khí nhoáng lên.
Tiểu Phi lui vào một góc, tay hắn nhấc lên từng cái một.
Thanh trúc kiếm không ngớt nhoáng bằng ánh thép nhưng những vòi máu đã thay vào, cứ tay hắn nhấc lên là nơi yết hầu của những tên áo vàng bắn ra từng vòi máu.
Máu bắn ra như hoa cải và thây người ngã sấp vào nhau.
Tôn Tiểu Bạch thấy đã đến lúc phải trợ lực, nàng lao mình tới và hoa cải lại bắn ra theo.
Không phải hoa cải máu mà là hoa cải thép.
Tôn gia đã nổi danh ám khí, Tôn Tiểu Bạch là cháu đích tông, lại là con gái, tự nhiên môn ám khí như được tập hợp cả vào nàng, tay nàng khẽ vẩy lên, từng vùng ánh thép như hoa cải.
Không một chiếc ám khí nào văng trật ra ngoài.
Tên áo vàng cuối cùng ngã xuống.
Cả một vòng sân rộng lớn im phăng phắt, không một tiếng chim kêu.
Tôn Tiểu Bạch chợt rùng mình.
Nàng cũng đã từng chứng kiến nhiều trận đấu, đã từng thấy thây người lớp lớp nhưng chưa bao giờ ghê rợn như bây giờ.
Những tên áo vàng co quắt bên nhau, tên nào hai tay cũng còn bịn cứng nơi yết hầu, máu theo kẽ tay bứt ra và những cặp mắt lồi trông khủng khiếp.
- Không sai chệch yết hầu, giỏi!
Tiếng cười lạnh ngắtphắt ra từ khung cửa vào trang viện làm cho

Tôn Tiểu Bạch giật mình quay lại.
Kinh Vô Mạng!
Tay hắn buông thỏng, đốc kiếm hãy còn xếch ngang lưng, hắn đứng như pho tượng gỗ.
Đôi mắt cá chết của hắn nhìn Tiểu Phi mà như nhìn vào cõi hư vô.
Tôn Tiểu Bạch giật mình nhưng ánh mắt nàng ngời lên rạng rỡ.
Nàng biết chuyện xảy ra ngoài này đã làm kinh động bên trong, đã làm cho Kinh Vô Mạng phải đi ra thì nhất định Thượng Quan Kim Hồng cũng đã nghe thấy.
Trận đấu giữa Thượng Quan Kim Hồng và Lý Tầm Hoan chưa giải quyết hay là kết thúc rồi?
Nàng hơi mừng nhưng tay nàng bỗng run khan.
Tiểu Phi từ từ quay lại.
Mắt hắn ngời lên.
Hắn đã nhận ra Kinh Vô Mạng.
Hắn đã nhớ lần thảm bại khi đi cứu Lý Tầm Hoan.
Hắn đứng nhìn Kinh Vô Mạng.
Y như hai con cọp ghìm nhau, sát khí hừng hừng.
Kinh Vô Mạng từ từ bước tới.
Hắn dừng ngay lại, khoảng cách giữa hai người vừa đúng tầm tay.
Hơi thể của Tôn Tiểu Bạch ngưng đọng lại.
Kinh Vô Mạng vụt hỏi :
- Có nên làm lại hay không?
"Làm lại"?
Hai tiếng đó vụt làm cho Tiểu Phi nghe như có một lò dầu từ bụng hắn sôi lên sùng sục, hắn cho thanh trúc kiếm vào đai lưng.
Mắt hắn nhìn thẳng vào Kinh Vô Mạng, hắn nói từng tiếng một :
- Không phải làm lại mà bắt đầu?
Chỉ có một ánh thép nhoáng lên vì thanh kiếm của Tiểu Phi là thanh kiếm trúc.
Đã bằng cây thì không có ánh thép nhoáng lên.
Chỉ có một ánh thép nhoáng lên rồi tắt ngấm.
Mũi trúc kiếm của Tiểu Phi vừa lún vào lớp da ngoài nơi tâm mi của Kinh Vô Mạng, mũi kiếm của Kinh Vô Mạng còn cách cổ của Tiểu Phi đúng ba phân rưỡi.
Lúc trước, khi Tiểu Phi đi cứu Lý Tầm Hoan, mũi kiếm của Kinh Vô Mạng phạm vào da hắn, mũi kiếm của hắn còn cách Kinh Vô

Mạng ba phân rưỡi, ba phân rưỡi chậm, cộng với ba phân rưỡi nhanh bây giờ là đúng bảy phân.
Bảy phân đủ để giết người.
Cả hai đứng thật vững như chôn chân dưới đất, tay họ thật ổn định, mũi kiếm của họ không may động một chút nào.
Cả hai đều không thu kiếm về, hình như cả hai đều muốn chứng minh.
Tôn Tiểu Bạch gần như há hốc mồm nhìn hai đấu thủ.
Thật lâu, Kinh Vô Mạng hỏi :
- Ngươi không giết ta?
Tiểu Phi đáp :
- Ta không giết ngươi vì ngươi là Kinh Vô Mạng.
Da mặt của Kinh Vô Mạng bỗng giật liên hồi, hắn nhớ lại câu nói đó.
Đó là câu nói của chính hắn khi giao đấu với lần đầu.
Hắn lầm bầm nhai lại câu nói đó, mắt hắn càng xạm lại.
Thu thanh trúc kiếm trở về, Tiểu Phi nhìn thẳng vào mặt Kinh Vô Mạng :
- Ngươi có thể đi?
Kinh Vô Mạng lập lại :
- Đi?
Tiểu Phi nói :
- Ngươi đã cho ta cơ hội một lần, ta cũng cho ngươi một lần cuối cùng.
Kinh Vô Mạng buông rơi thanh kiếm, hắn chầm chậm bước đi, dáng đi của hắn trông thật thất thểu.
Tôn Tiểu Bạch bước nhanh lại gần Tiểu Phi :
- Vào đi.
Tiểu Phi nhìn theo hướng đi của Kinh Vô Mạng và đáp :
- Không vội.
Tôn Tiểu Bạch ngạc nhiên :
- Anh nghĩ rằng.
Tiểu Phi ngắt ngang :
- Tôi nghĩ rằng cuộc đấu trong ấy cũng đã kết thúc.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Bao giờ?
Tiểu Phi nói :

- Khi Kinh Vô Mạng bước ra đây.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Tại sao không thể là đã kết thúc trước đó?
Tiểu Phi nói :
- Nếu kết thúc trước đó thì hắn không thể bước ra vì hắn không thể bỏ xác Thượng Quan Kim Hồng.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Nhưng nếu đã kết thúc trước rồi mà Thượng Quan Kim Hồng thắng?
Tiểu Phi nói :
- Nếu Thượng Quan Kim Hồng đã thắng thì khi nãy tay hắn không run.
Tôn Tiểu Bạch nói :
- Tôi không thấy.
Tiểu Phi nói :
- Đáng lý thanh kiếm của hắn chĩa ngay vào yết hầu của tôi, cho dầu chưa tới cũng thế nhưng mũi kiếm khi nãy nhích lên trên khoảng một phân, chứng tỏ tay hắn hơi run.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Tại sao?
Tiểu Phi nói :
- Bằng vào chuyện đó, có thể thấy cuộc quyết đấu trong đó chưa bắt đầu thì ngoài này có tiếng động, tự nhiên tiếng va chạm khi nãy đã làm cho họ nghe thấy, vì thế nên Kinh Vô Mạng phải ra, họ bị giao động thình lình vì chỗ ở của Thượng Quan Kim Hồng chưa từng có ai xâm phạm.
Tôn Tiểu Bạch ngắt ngang :
- Long Tiêu Vân khi nãy?
Tiểu Phi nói :
- Long Tiêu Vân bị giết chứ không phải là giao đấu, bất cứ ai vào đây là bị giết ngay.
Hắn mỉm cười nói tiếp :
- Vì thế cho nên họ giao động và chính vì thế nên tay của Kinh Vô Mạng hơi run, không phải hắn sợ tôi mà hắn sợ Lý Tầm Hoan.
Tôn Tiểu Bạch hỏi :
- Hắn sợ Lý Tầm Hoan nhân lúc đó ra tay và Thượng Quan Kim Hồng sẽ bại?

- Đúng, Thượng Quan Kim Hồng đã bại.
Đó không phải là câu trả lời của Tiểu Phi mà là câu trả lời của Lý Tầm Hoan. Hắn đã ra và đang đứng ngay giữa cửa.
Tôn Tiểu Bạch la lên :
- A.
Nàng ngưng ngang vì nàng bát gặp tia mắt xuống màu của Lý Tầm Hoan. Hắn đã thấy Long Tiêu Vân.
Bằng những bước đi thật nhanh, Lý Tầm Hoan bước lại bế xốc Long Tiêu Vân, giọng hắn run run :
- Đại ca.
Long Tiêu Vân hé mắt, mỉm cười nhưng vội tắt ngay, hắn hỏi :
- Lý Thám Hoa, không biết tôi.tôi còn có thể gọi là.hiền đệ.
Lý Tầm Hoan bồng Long Tiêu Vân đặt lên chiếc phản bên ngoài, giọng hắn thật nồng nhiệt :
- Vẫn như xưa đại ca bao giờ vẫn là đại ca, hiền đệ vẫn là hiền đệ.
Nước mắt của Long Tiêu Vân bỗng trào ra.
Hắn nghẹn ngào nói không ra tiếng.
Hắn lần lưng lấy quyển Bí Kíp trao cho Lý Tầm Hoan :
- Thi Ấm định mang đi nạp cho Thượng Quan Kim Hồng nhưng đại ca dành đi.
Lý Tầm Hoan biết ngay câu chuyện, nước mắt hắn cũng trào ra.
Hắn đặt quyển Bí Kíp bên cạnh Long Tiêu Vân, hắn xé vạt áo buộc vết thương nơi chân Long Tiêu Vân, nước mắt rơi lên mảnh vải.
Long Tiêu Vân mỉm cười :
- Không sao tự nhiên mất hết một chân nhưng như thế đâu đã là tàn phế.
Lý Tầm Hoan nói :
- Đại ca hãy đem quyển Bí Kíp này về cho hiền diệt Tiểu Vân, bảo hắn cố gắng căn cứ theo đó để luyện tập cho thật phục hồi.
Và như để cho câu chuyện lãng đi, Lý Tầm Hoan ngoắc Tôn Tiểu Bạch :
- Chắc đại ca biết Tôn cô nướng đây chứ, nàng là vị hôn thê của tiêu đệ.
Tôn Tiểu Bạch chỉ kịp khẽ cúi đầu chào Long Tiêu Vân rồi nàng quay nhanh sang phía khác, mặt nàng ửng đỏ và nước mắt ứa ra.
Nàng khóc vì mừng.
Lúc Lý Tầm Hoan đi vào nguy hiểm, nàng không hề rơi nước mắt

thế mà bây giờ nàng khóc vì hạnh phúc đã nắm được trong tay.
Tia mắt của Long Tiêu Vân sáng lên rạng rỡ, hắn mừng vì người bạn, người em kết nghĩa từ đây sẽ tìm ra lạc thú, hắn mừng vì biết chắc Lâm Thi Ấm từ đây cũng sẽ yên vui.
Cho đến bây giờ, Lý Tầm Hoan mới đứng lên, hắn bước thẳng tới trước mặt Tiểu Phi mỉm cười.
Đôi mắt Tiểu Phi nhìn hắn như một đứa em thơ dại đi hoang lâu ngày về gặp lại anh, hắn cười và hỏi :
- Không ngạc nhiên?
Lý Tầm Hoan cười :
- Không nên ngạc nhiên thì hồi mới ra đây, tôi đã chạy lại ôm chặt lấy anh rồi.
Tiểu Phi hỏi :
- Tại sao?
Lý Tầm Hoan nói :
- Tôi không thể giải thích được, có thể đó là linh cảm, tôi chỉ thấy rằng lòng tôi có một niềm tin tuyệt đối, tôi biết tôi đã bất lực trước cái gông trên cổ của anh, tôi cũng không hy vọng gì đối với một người nào cả nhưng không hiểu tại sao tôi tin chắc anh sẽ tự tháo bỏ cái gông đó ra khỏi cổ mình.
Tiểu Phi ôm choàng lấy Lý Tầm Hoan :
- Tôi tự bỏ được gông cũng nhờ những người bằng hữu như anh.
Lý Tầm Hoan lắc đầu :
- Đã là bằng hữu thì sao nói là nhờ.
Tiểu Phi ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :
- Dù sao nàng cũng để lại cho mình những kỷ niệm đẹp.
Tôn Tiểu Bạch xen vào :
- Chính chị ấy tự đi tìm đau khổ cho mình.
Nàng nhìn Lý Tầm Hoan :
- Đại ca, mình đi tìm ông của tiểu muội chứ.
Lý Tầm Hoan nhìn nàng một hồi. Hắn nhoẻn miệng cười rồi bất giác gật đầu.

Xem tiếp hồi 42 Hồi kết

HUYẾT TÂM LỆNH

Hồi 42 Hồi kết

Hàng châu nhất dạ xuân
Hoa thị đăng như trú
Không biết ai đã viết hai câu này nhưng nếu ai đã có được một đêm ở Hàng Châu, khi đọc thấy hai câu thơ trên, nhất định cũng phải ngồi ngẩn ngơ gởi hồn về nơi đó.
Hàng Châu nổi tiếng là nơi thắng cảnh nhưng nếu chỉ có cảnh đẹp không thì cũng sẽ làm nhàm du khách, có lẽ vì biết rõ tâm lý người đời như thế nên những kẻ biết làm giàu đã khai thác tận cùng.
Du khách tìm cảnh đẹp để ngâm thơ uống rượu, không có một ai từ chối nếu bên thắng cảnh đó có thêm người đẹp.
Gần như bao nhiêu kỳ nữ nổi danh được đưa cả về nơi đó nhưng chỗ làm chơi khác mua điêu đứng hơn hết phải kể Khách sạn Hoa Tiên, một khách sạn lớn nhất đối diện với dòng sông ngay thị trấn.
Khách sạn Hoa Tiên, nơi tập trung người đẹp, đẹp nhất, cái gì cũng nhất và tự nhiên khách cũng phải chi tiền nhiều nhất.
Nếu có du khách nhiều tiền lắm của, tự nhiên cũng có những kẻ cơm vừa đủ no làm lụng quanh năm suốt tháng mà hạng người sau là đa số.
Nếu có những kẻ thường xuyên lui tới Khách sạn Hoa Tiên để vung bạc vạn đổi lấy nụ cười, tự nhiên cũng có những kẻ lần vào ngõ hẻm tối tăm để mua vui chớp nhoáng với những bông hoa giá rẻ.
Nói chung, nơi nào cũng có cái hấp dẫn riêng của nó.
Bên sau Khách sạn Hoa Tiên có nhiều ngõ hẹp, đầy ăm ắp những nhà nhỏ lè tè.
Phần đông những gian nhà ấy đều nghèo, hai bên đường đều có những mương nước đọng quanh năm đầy muỗi, những đống rác quấn ruồi hôi hám.
Nhưng phần đông những gian nhà tồi tàn ấy, bên sau lại có nhiều cửa sổ nho nhỏ, có màn hoa vén khéo, sặc sỡ, cố nhiên là thứ màn của rẻ tiền.
Đó là xóm mua hoa giới bình dân.
Xóm tuy có vẻ nghèo tàn, nhà tuy tồi tệ, cống rãnh tuy hôi hám tối tăm nhưng những cô nàng ở đây, đêm về cũng khá thơm tho rực rỡ.
Họ cũng hàng lụa hoa hòe, cũng hương trầm xông ướp, cũng phấn sáp như ai, lẽ tự nhiên là loại rẻ tiền tương xứng với giá tiền.
Đó là mặt trái của Hàng Châu hoa gấm.
Ánh đèn thật mù mờ.

Trong một gian nhà ẩm thấp cùng ngõ hẹp, tiếng ho sù sụ vọng ra.
Trong nhà, phía bên ngoài kê một chiếc phản ván đã long đinh ọp ẹp, một cái bàn mà một cái chân của nó phải kê thêm ba cục gạch mới đồng được ba chân kia, tự nhiên đó là một chiếc bàn mà đáng lý nên gọi là cái ghế.
Trên bàn, một ấm nước không có vỏ, có lẽ lâu ngày, đất và trà quến lại làm cho cái ấm đóng vàng khè, bên cạnh hai cái chén mẻ miệng nhiều nơi, máu trắng của men đã thành xám xịt.
Xích vô trong, được ngăn bằng một tấm bố, vốn là manh bố màu cứt ngựa nhưng bây giờ thì đã trổ hoa, vì nước trà, nước mưa, nước rửa tay đã làm cho loang lổ nhiều nơi.
Tấm bố ngăn ngang thành một cái phòng, bên trong lại được ngăn ra thành ba buồng, cũng bằng thứ vải bố vừa dầy vừa hôi hám.
Một lão già ngồi trên chiếc phản phía ngoài, mình lão khom xuống, hai đầu gối kẹp sát đến mép tai, đầu cổ lão bờm xờm, trông như một dã nhân.
Lão vừa ho khàn khàn, vừa càu nhàu trong miệng :
- Mẹ nó, không còn được thì tìm nghề khác, ba bốn hôm rồi không có ma nào.
Một tiếng "xí" kéo dài ngắt ngang giọng của lão.
Một cô gái, không biết gọi bằng gì, không biết có nên gọi là "cô gái" nữa không nhưng vì lối ăn vận của nàng, nhìn thoáng qua người ta biết đó là gái buôn hương, vì thế đành phải gọi là cô, nàng ngồi dựa ngửa trên chiếc ghế mây xiêu vẹo, dáng sắc nàng lờ đờ mệt nhọc, bên cạnh nàng có một bầu rượu lưng lưng.
Nàng háy lão già bằng những đường nhăn sâu nơi đuôi mắt :
- Ông giỏi sao chẳng đổi nghề đi? Hứ, ỷ có gian nhà với ba căn phòng nôn mửa này rồi lên mặt.
Lão già vụt ngẩng lên.
Lão khom xuống trông dã nhân nhưng khi lão ngẩng lên, thấy bộ mặt của lão người ta tưởng đâu là ác quỷ.
Da mặt lão sần sùi nhăm nhúm, vàng bụ, miệng lão rộng, răng lão khểnh ra vàng bụ, nhìn qua phát ói.
Nhưng khủng khiếp hơn hết là con mắt chột của lão : mắt trái lão là một lỗ sâu hun hút đen ngòm, lúc nào cũng có chảy nước nhờn ứa ra chảy dài trên má lão.
Con mắt còn lại của lão thật dữ dằn, lão trừng trừng nhìn cô gái :

- Giỏi hay dở gì kệ xác tôi. Ba ngày nay cô ăn cái giống gì để cô sống đó chứ? Hốt rác ngoài mương vô ăn à? Hứ, mạt rệp bỏ hồi làm đổng.
Cô gái như muốn nhảy dựng lên :
- Ai làm đổng? Ừ, tôi làm đổng đó, có chết mẹ ai không cái thứ ba bữa cơm hẩm cá ươn mà cũng ngồi kể lể, những lúc khác đông bao nhiêu tiền tôi nhét vào cái miệng toàn hoạt của ông sao ông không kể? Hứ, cái đồ ăn cháo đá bát.
Lão già chỏi tay chồm tới nhưng rồi lão lại té bệt xuống, lão vừa thở vừa hằn học :
- Còn không đổng nữa à? Cái hồi cô còn làm ngoài Khách sạn Hoa Tiên đó nhớ không? Trời ơi là trời, tôi đã khổ cực mang cô về đây, tôi đã lo săm ăn mặc cho cô rồi khi có khách cô lại nói "Tôi hổng cần tiền". Trời ơi, ngó xuống mà coi, bán trôn nuôi miệng mà không cần tiền thì cần cái... cái những thằng đàn ông ấy à? Thật là khốn nạn cho tôi, ngồi cả đêm đón khách, cả đêm mười mấy thằng mà không có được một phần mười nén bạc.
Như không còn chịu nổi nữa, lão vụt la lên :
- Bán trôn làm nghĩa hả? Bán trôn mà không cần tiền thì cần cái gì? Cần cái gì? Cần cái... cái... ấy đấy à?
Cô gái cũng không vừa, cô ta giãy đành đạch :
- Làm gì dữ vậy? Muốn đánh hả? Đánh thử coi? Cái đồ đuổi ruồi không thèm bay mà cũng làm hùng làm hổ. Ừ đó, tôi cần đàn ông đó, làm gì hôn?
Nàng ngồi vật xuống chụp lấy bầu rượu uống nghe òng ọc.
Lão già lại phát lên ho sì sụ, lão vò đầy bứt tai, lão đập hai chân lên phản :
- Không cần tiền, trời ơi không cần tiền, chỉ cần đàn ông, sao không ra ngoài đường mà nằm dài ngoài ấy? Thây không, không cần tiền nên bây giờ đói rã ruột ra đó? Bây giờ có cần cũng không có ma nào thèm tới?
Cô gái dằn mạnh bầu rượu xuống :
- Ông làm ơn câm cái mõm chó của ông lại đi, ông giỏi lắm, tài lắm.
Lão già ưỡn ngực, ngực áo lão không có nút xương sường của lão lồi ra giống y một bộ xương khô, lão vỗ vỗ bằng bàn tay cũng trơ xương :

- Ông mà không giỏi à? Không giỏi mà móc được cô từ dưới vũng chó ỉa về đây? Đồ vô ơn bạc nghĩa, không có cái giỏi của thằng già này thì cô đã chết dưới cống như con chó ghẻ, biết chưa? Không có cái giỏi của thằng già này thì.

Cô gái nhảy dựng lên làm cho chiếc ghế gãy cả hai chân, cô ta té nhẹp xuống nhưng cô ta chỉ ngóc đầu chứ không thèm ngồi dậy :

- Giỏi, giỏi, giỏi... giỏi lắm nhưng giỏi làm sao để cho thân bại danh liệt? Giỏi sao để cho người ta phế bỏ võ công? Giỏi sao để cho Kim Tiền bang tan bè rã gánh? Giỏi sao lại đi làm một tên ma cô để ăn bám đũng quần đàn bà? Giỏi, giỏi.

HẾT